#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

PREMIUL LOCUS

PREMIUL GOODREADS CHOICE

OMUL FOCULUI

"ORIGINAL ŞI CAPTIVANT" — GEORGE R. R. MARTIN

JOE HILL

SPECULATIV

HERG BENET

www.virtuel-project.eu

JOE HILL

OMUL FOCULUI

Original: *The Fireman* (2016)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU VOICESCU

virtual-project.eu

HERG BENET

— 2018 —

PENTRU ETHAN JOHN KING, CARE STRĂLUCEŞTE PUTERNIC.
TATĂL TĂU TE IUBEŞTE.

INSPIRAŢII:

J.K. Rowling, ale cărei poveşti mi-au arătat cum să o scriu pe cea de acum.

P.L. Travers, care a avut medicamentul care mi-a trebuit.

Julie Andrews, care a avut o linguriţă de zahăr care să mă ajute să îl înghit.

Ray Bradbury, de la care am furat titlul,

tatăl meu, de la care am furat restul,

şi mama mea, care mi-a făcut cunoştinţă cu cea mai mare parte din micologia (şi mitologia) pe care m-am bazat în scrierea acestei poveşti.

Deşi *Draco incendia trychophyton* este o invenţie, maică-mea ar zice că aproape toate caracteristicile sporului meu fictiv pot fi regăsite în natură.

Totul de-afară e cuprins de flăcări
într-un adevărat vals al morţii…
— „Jungleland”, Bruce Springsteen

Deşi mi-am petrecut vremea-n mijloc de scrum şi fum
în toată lumea asta largă nu-i alt flăcău mai fericit.
— „Chim Chim Cher-ee”, Robert şi Richard Sherman

A *fost o plăcere să ard.*
— *Fahrenheit* 451, Ray Bradbury

PROLOG

Harper Grayson văzuse o mulţime de oameni luând foc la TV, toată lumea privise aşa ceva, însă prima persoană pe care a văzut-o cu ochii ei luând foc a fost pe terenul de joacă din curtea şcolii.

Şcolile erau închise în Boston şi în alte părţi din Massachusetts, dar aici, în New Hampshire, încă erau deschise. Fuseseră cazuri şi în New Hampshire, însă puţine. Harper auzise de şase pacienţi care se aflau izolaţi într-o aripă a Spitalului Concord, îngrijiţi de o echipă de doctori purtând costume complet ermetice, fiecare soră medicală înarmată cu un extinctor.

Harper ţinu o compresă rece pe obrazul unui băiat din clasa primară, Raymond Bly pe numele lui, care primise în plină figură o rachetă de badminton. În fiecare primăvară, se găseau mereu câţiva accidentaţi atunci când antrenorul Keillor scotea rachetele de badminton. Fără excepţie, el le spunea puştilor să treacă peste întâmplare şi să meargă mai departe, chiar şi atunci când cei mici rămâneau cu câţiva dinţi în palme. Într-una din zile, tare şi-ar mai fi dorit să îl vadă pe antrenor luând o rachetă în boaşe, doar ca să aibă plăcerea de-ai spune *lui* să treacă peste şi să meargă mai departe.

Raymond nu plânsese atunci când intrase la ea, şi totuşi când se văzu în oglindă îşi pierdu o clipă stăpânirea de sine, bărbia căzându-i la piept, muşchii feţei tremurându-i. Ochiul îi era negru vineţiu şi aproape închis de la umflătură, iar ea ştiu că vederea propriei reflexii fusese mai înspăimântătoare decât durerea în sine.

Pentru a-i distrage atenţia, ea apelă la stocul cu dulciurile de urgenţă. Stocul cu dulciurile de urgenţă consta într-un ponosit coş de merinde în stil Mary Poppins, ruginit pe la balamale, conţinând câteva zeci de batoane de ciocolată, împachetate individual. Se mai afla acolo şi o ridiche mare şi un cartof, păstrate pentru cazurile mai serioase de suferinţă.

Ea scotoci înăuntru, în timp ce Raymond îşi ţinea singur compresa la obraz.

— Hmmm, spuse Harper, cred că mai am un baton de Twix în coşul cu dulciuri, şi cu siguranţă mi-ar prinde bine unul.

— Eu *primesc* vreo bomboană? întrebă Raymond, cu o voce tremurată.

— Primeşti ceva mai bun decât o bomboană. Am o ridiche mare şi gustoasă, şi, dacă poţi fi foarte cuminte, o să te las să o ai, iar eu o să mănânc batonul de Twix.

Şi îi arătă interiorul coşului, ca el să poată să inspecteze ridichea.

— *Bleah,* nu vreau ridichii.

— Atunci ce zici de un cartof uriaş şi extrem de gustos? Ăsta de-l

vezi e un Galben de Yukon.

— *Bleah.* Hai mai bine să ne măsurăm în skanderbeg, pentru Twix. Pot să-l bat şi pe taică-meu la skanderbeg.

Harper fluieră trei note din „Lucrurile mele favorite”, pretinzând că meditează la propunere. Îi venea deseori să fredoneze bucăţi din musicalurile anilor ’60 şi avea fantezii secrete în a fi acompaniată de gaiţe albastre şi măcălendri îmbujoraţi.

— Nu ştiu dacă vrei să faci skanderbeg cu mine, Raymond Bly. Sunt foarte în formă.

Pretinse că are nevoie să privească pe fereastră, ca să se mai gândească – clipă în care văzu bărbatul traversând terenul de joacă.

De unde stătea, avea o perspectivă directă a asfaltului, câteva sute de metri de pistă întreţăiată de 0cazionalele chenare de şotron. Mai departe, se afla un acru de mulci, cu nişte seturi de joacă înfipte în el: leagăne, rotoare, un perete de căţărat şi un rând de tuburi de metal pe care puştii le puteau lovi ca să facă să răsune gonguri (în particular, Harper se referea la acestea din urmă cu denumirea de Xilofonul Damnaţilor).

Era în timpul primei ore şi niciun copil nu se afla pe-afară, singura perioadă a zilei în care nu se auzea ceata de ţipete, tărăboi, râsete şi ciutani ciocnindu-se în fuga lor din calea cabinetului medical. Acum era doar bărbatul, un ins într-o jachetă lăbărţată de un verde militar, cu chipul în umbra unei şepci de baseball soioase. Trecea cruciş pe asfalt, îndreptându-se către spatele clădirii. Capul îi era lăsat în jos, iar el se clătina, părând să nu îşi poate menţine direcţia. În primă instanţă, Harper se gândi că e beat. După care văzu fumul ieşindu-i de sub jachetă, din jurul mâinilor şi pe lângă guler, ridicându-i-se către părul lung şi castaniu.

Omul se împletici la marginea caldarâmului, către zona de mulci. Făcu alţi trei paşi şi îşi sprijini mâna de treapta unei scări de lemn care ducea spre ansamblul de joacă. Chiar şi de la distanţa aceea, Harper reuşi să observe pe podul palmei bărbatului o fâşie închisă la culoare, ca un tatuaj, dar presărată cu auriu. Petele luceau, ca firele de praf în razele orbitoare ale soarelui.

Văzuse la ştiri reportaje despre asta, şi totuşi, în acele prime momente, cu greu conştientiză ce privea mai exact. Bomboanele începuseră să cadă din coşul cu merinde tip Mary Poppins, răpăind pe podea. Ea nu le auzi, nedându-şi seama că ţinea coşul într-un unghi înclinat, răsturnând batoane de ciocolată în miniatură şi bomboane Hershey’s Kisses. Raymond privi cum cartoful cade cu o bufnitură pleoscăită, rostogolindu-se şi dispărând sub o masă.

Bărbatul care mergea ca un beţiv începu să se încovoaie. Apoi îşi arcui spatele, convulsiv, împingându-şi capul înapoi, iar flăcările i se prelinseră pe cămaşă. Ea apucă să arunce o singură privire la chipul

lui sfrijit şi agonizând înainte ca întreg capul să-i fie o torţă aprinsă. El îşi duse mâna stângă la piept, însă cealaltă mână încă îi mai stătea încleştată pe treapta de lemn. Mâna dreaptă îi era în flăcări, arzând în acelaşi timp şi esenţa de lemn de conifer. Capul i se înclina tot mai mult în spate şi încercă să îşi deschidă gura ca să ţipe, dar din gâtlejul lui ieşi doar un fum negricios.

Raymond observă expresia de pe chipul lui Harper şi încercă să îşi întoarcă privirea peste umăr, dincolo de rama ferestrei. Harper lăsă coşul şi îşi puse o palmă pe compresa rece, iar o alta pe după capul lui Raymond, forţându-l să îşi îndepărteze privirea de la geam.

— Nu, dragul meu, zise ea, surprinsă de tonul ei calm.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Îi dădu drumul la ceafă şi pipăi după sfoara de la jaluzele. Afară, omul arzând se trântise în genunchi. Îşi aplecase fruntea, ca cineva rugându-se la Mecca. Era cuprins de flăcări, un morman de cârpe supurând fum uleios în lumina după-amiezii răcoroase de aprilie.

Jaluzeaua căzu cu un clinchet metalic, alungând întreaga scenă – totul cu excepţia unor sclipiri febrile de luciri aurii, licărind furioase la întrepătrunderile storurilor.

CARTEA ÎNTÂI
PURTÂND

1
APRILIE

Nu părăsi şcoala decât la o oră după ce şi ultimul copil plecă acasă, dar chiar şi aşa tot era prea devreme. În cea mai mare parte a zilelor de cursuri, trebuia să rămână până la ora cinci, pentru cei cincizeci şi ceva de elevi care mai stăteau la programul prelungit până ce părinţii lor se întorceau de la muncă. Azi, toată lumea plecase până la ora trei.

După ce stinse luminile din cabinetul medical, se aşeză la geam şi privi la terenul de joacă. Era un punct negru lângă spaţiul de căţărare, acolo unde unitatea de pompieri încercase să spele cu furtunul urmele carbonizate care nu putuseră fi ridicate. Avusese o premoniţie în care îşi dăduse seama că nu se va mai întoarce niciodată la biroul ei şi că nu o să mai privească vreodată pe acea fereastră, şi avusese dreptate. În întreg statul, şcolile fuseseră suspendate din seara respectivă, cu reasigurarea că se vor redeschide imediat ce criza va trece. După cum s-au întâmplat lucrurile, nu a trecut.

Harper îşi imagină că va fi singură acasă, dar, când a ajuns, Jakob deja era acolo. Dăduse drumul la televizor, cu sonorul încet, şi vorbea la telefon cu cineva. După tonul lui – calm, egal, aproape leneş – nimeni nu ar fi putut să-i ghicească de fapt starea de surescitare. Trebuia să îl fi ştiut cum se purta când era relaxat ca să îţi dai seama că acum era extrem de încordat.

— Nu, nu am văzut cu ochii mei. Johnny Deepenau era acolo, într-unul dintre utilajele primăriei, dând la o parte molozul de pe drum, şi ne-a trimis poze făcute cu telefonul. Părea că o bombă a explodat înăuntru. Părea ca ceva al teroriştilor, ca… Stai un pic. Tocmai a intrat Harper.

Soţul ei coborî telefonul, îl apăsă de piept şi îi spuse:

— Ai venit pe drumul ocolit, nu? Ştiu că nu ai ajuns prin centru. Au toate căile blocate de la North Church până la bibliotecă. Tot oraşul e împânzit cu poliţişti şi Garda Naţională. Un autobuz a explodat şi s-a izbit de un stâlp de telefon. Era plin cu chinezoi infectaţi cu rahatul ăla, rahatul de Solzu' Dragonului.

Lăsă să îi scape o expiraţie lungă şi neregulată şi clătină din cap – ca şi cum era ceva ce îl şocase, ce tupeu pe unii oameni, să o ardă în flăcări în mijlocul oraşului Portsmouth pe o vreme aşa de frumoasă!

— E bine. Nu a aflat nimic. E acasă şi o să avem parte de o partidă serioasă de ţipete dacă are impresia că o să o mai las să se întoarcă la serviciu curând.

Harper se aşeză pe spătarul canapelei şi se uită la televizor. Era dat pe ştirile locale. Arătau filmări de la meciul cu Celtics de aseară, ca şi

cum nimic anormal nu se petrecea. Isaiah Thomas se ridica pe vârfuri, se lăsa pe spate şi dădea drumul la mingea de baschet, tocmai ce nimerea trei puncte aproape de la mijlocul terenului. Ei nu ştiau atunci, însă până la sfârşitul săptămânii sezonul de baschet urma să se închidă. Până la venirea verii, cei mai mulţi din echipa Celtics vor fi murit, arzând sau sinucigându-se.

Jakob îşi băgă picioarele în sandalele lui de cânepă.

— Ce? Nu, nu. Nimeni nu a reuşit să coboare, spuse el la telefon. Şi poate sună dur, însă o parte din mine se bucură. N-au avut cui să o dea mai departe, zise, după care ascultă o perioadă, apoi, neaşteptat, izbucni în râs: Cine a comandat platoul cu pupu în flăcări, nu? Ha, ha!

Paşii îl purtară tocmai în partea cealaltă a camerei, către raftul de cărţi, unde nu avea nimic de făcut decât să o ia înapoi. Când se răsuci, privirea lui căzu din nou pe Harper, iar de data aceasta văzu la ea ceva care îi încremeni spinarea.

— Hei, *păpuşămică,* eşti bine? o întrebă.

Ea se holbă la el. Nu se putea gândi la un răspuns anume pe care să i-l dea. Era o întrebare curios de dificilă, una care cerea o cantitate apreciabilă de introspecţie.

— Danny, trebuie să închid. Vreau să stau cu Harper câteva clipe. Ai făcut ce trebuia, să te întorci înapoi şi să îi iei pe copii.

Făcu o pauză, după care mai adăugă:

— Da, bine. O să vă trimit pozele ţie şi Claudiei, dar să ştiţi că nu le aveţi de la mine. Vă iubesc pe amândoi.

Termină convorbirea, lăsă jos telefonul şi o privi:

— Ce nu-i bine? De ce eşti acasă?

— Era un bărbat în spatele şcolii, spuse Harper, după care ceva indescifrabil – o emoţie ca o durere fizică – i se opri în gât.

El se aşeză alături de ea şi îi puse o mână pe spate.

— Ok, zise. Totul e Ok.

Presiunea pe fluierul gâtului i se mai atenuă şi reuşi să îşi găsească din nou vocea.

— Era pe terenul de joacă, clătinându-se ca un beţiv. Apoi a căzut şi a izbucnit în flăcări. A ars ca şi cum ar fi fost din paie. Jumătate din copiii de la şcoală l-au văzut. Poţi să vezi în curtea de joacă din aproape fiecare sală de clasă. Am tratat toată după-amiaza copii în stare de şoc.

— Ar fi trebuit să îmi zici. Ar fi trebuit să mă faci să termin cu vorbitul la telefon.

Ea se întoarse către el şi îşi odihni capul pe pieptul lui, în timp ce el o ţinea în braţe.

— La un moment dat, am avut patruzeci de prichindei în sala de gimnastică, şi câţiva profesori, inclusiv directorul, iar unii plângeau şi alţii tremurau, iar alţii vomitau, iar eu simţeam că îmi vine să le fac

pe toate trei deodată.

— Dar nu ai făcut-o.

— Nu. Am împărţit cutii cu suc de fructe. Tratament medical de ultimă generaţie, nu glumă.

— Ai făcut tot ce a fost omeneşte posibil, spuse el. Ai putut să fii alături de o grămadă de copii, încât ei să treacă peste cel mai îngrozitor moment pe care l-au experimentat în întreaga lor viaţă. Eşti conştientă de asta, nu? O să îşi amintească tot restul vieţii de felul în care i-ai îngrijit. Şi ai făcut-o, şi acum a trecut, iar tu eşti aici, alături de mine.

O vreme, ea rămase tăcută şi neclintită în mijlocul cercului protector al braţelor lui, inhalându-i mirosul distinct de apă de toaletă din lemn de santal şi de cafea.

— Când s-a întâmplat? zise el dându-i drumul şi fixând-o ferm cu ochii lui de culoarea migdalei.

— La prima clasă.

— Se apropie ora trei. Ai mâncat de prânz?

— Mnu.

— Eşti un pic ameţită?

— Îhî.

— Hai să băgăm nişte mâncare în tine. Nu ştiu ce-avem în frigider. Aş putea să comand ceva.

Cine a comandat platoul cu pupu în flăcări? se gândi Harper, iar camera se clătină asemenea punţii unui vapor. Se sprijini mai bine de spătarul canapelei.

— Poate doar nişte apă, spuse ea.

— Ce zici de nişte vin?

— Şi mai bine.

El se ridică şi merse către mica vitrină. În timp ce se uita când la o sticlă, când la alta – oare ce soi de vin e mai nimerit cu o boală contagioasă fatală? –, el spuse:

— Am crezut că treaba asta e doar prin ţările unde poluarea a atât de teribilă, încât nu poţi să respiri, iar râurile sunt haznale în aer liber. China. Rusia. Fosta Republică Comunistă a Turdistanului.

— Rachel Maddow a zis că sunt aproape o sută de cazuri în Detroit. Povestea azi-noapte despre asta.

— La aşa ceva mă refer. Am crezut că e doar în locuri mizerabile unde nimeni nu ar vrea să se ducă, cum sunt Cernobîl şi Detroit. Şi – continuă el în timp ce dopul sticlei făcu *poc* – nu înţeleg de ce i-ar putea trece prin cap vreunui ins contaminat să se urce într-un autobuz. Sau un avion.

— Poate că le-a fost frică să nu fie puşi în carantină. Pentru mulţi, ideea de a fi ţinuţi departe de cei dragi este mai înspăimântătoare decât boala. Nimeni nu vrea sa moară singur.

— Mda, asta aşa-i. De ce să mori singur când poţi să ai companie? Nimic nu spune „Te iubesc” mai mult decât să dai celor mai apropiaţi şi dragi ţie o futută de infecţie fatală. Dacă aş avea-o – zise el în timp ce se îndrepta spre ea cu un pahar de vin auriu, ca o cană de raze de soare distilate –, mai degrabă aş muri, decât să ţi-o dau şi ţie. Decât să te pun în pericol. Cred că mai degrabă ar fi mai uşor să îmi curm propria viaţă ştiind că o fac pentru a păstra în siguranţă pe alţii. Nu îmi imaginez ceva mai iresponsabil decât să te plimbi de colo, colo purtând aşa ceva cu tine.

Îi înmână paharul, mângâindu-i unul dintre degetele ei în acea scurtă mişcare. Avea o atingere gingaşă, o atingere *atentă;* era cel mai bun lucru la el, simţul lui intuitiv de a şti când mai exact să îi treacă o şuviţă de păr pe după ureche sau când să îi îndrepte un fir căzut la ceafă.

— Cât de uşor e să te contaminezi cu chestia asta? Se transmite ca ciuperca piciorului, nu? Atâta timp cât te speli pe mâini şi nu mergi la sală în tălpile goale, eşti bine, nu? Hei. *Hei.* Nu te-ai apropiat de tipul ăla mort, nu?

— Nu.

Harper nu se mai obosi să îşi înfigă nasul în pahar şi să inspire buchetul francez, aşa cum o învăţase Jakob pe vremea când avea douăzeci şi trei de ani şi tocmai făcuseră sex, iar ea era mai beată după el decât ar fi fost vreodată de la vreun vin. Îşi termină din două înghiţituri paharul de sauvignon blanc.

Cu un oftat, el se afundă alături pe canapea şi îşi închise ochii.

— Bine. Asta-i bine. Mereu te mănâncă teribil să îi îngrijeşti pe alţii, Harper, lucru care e în regulă în circumstanţe normale, dar în unele situaţii o fată trebuie să vadă mai mult de…

Însă ea nu-l mai asculta. Îngheţase, aplecată în faţă, ca să aşeze paharul pe măsuţa de cafea. La televizor, fusese întrerupt brusc programul despre evenimentele din hochei pentru a arăta un bărbat în vârstă într-un costum gri, un ştirist cu ochi albaştri şi ascunşi timid în spatele ochelarilor. Burtiera din josul ecranului arăta BREAKING NEWS: ACUL SPAŢIAL ÎN FLĂCĂRI.

— *…îndreptându-se către Seattle,* spuse prezentatorul. *Vă atenţionăm că materialul conţine scene extreme şi care pot avea un puternic impact emoţional. Dacă sunt copii prin preajmă, nu ar trebui lăsaţi să vizioneze.*

Înainte să termine de vorbit, regizorul NECN intră cu o filmare din elicopter de deasupra „Acului”, înfipt înspre un cer albastru, luminos şi răcoros. Un fum negru cuprindea interiorul clădirii şi fierbea dinspre geamuri, atât de tare, încât obtura multe dintre celelalte elicoptere care mai înconjurau scena.

— Of, Dumnezeule! exclamă Jakob.

Un bărbat în cămaşă albă şi pantaloni negri făcu un salt de la una

dintre ferestrele deschise. Braţele lui se roteau ca o morişcă în timp ce dispărea din cadru. Fu urmat câteva secunde mai târziu de o femeie cu o rochie închisă la culoare. Când sări, ea îşi strânse mâinile la coapse, ca şi cum ar fi vrut să împiedice rochia să fluture şi să îi dezvăluie lenjeria.

Jakob luă mâna lui Harper într-a lui. Ea îşi îngemănă degetele într-ale lui şi strânse tare.

— Ce căcat se-ntâmplă, Harper? întrebă el. Ce dracului *e* asta?

2
MAI-IUNIE

FOX spusese că Solzu' a fost lansat de către ISIS, folosind spori inventaţi de ruşi prin anii 1980. MSNBC arătase nişte surse care indicau faptul că Solzu' ar fi fost creat de ingineri de la Halliburton şi furat de un cult creştin extremist obsedat de Apocalipsa după Ioan. CNN a prezentat ambele variante.

De-a lungul întregilor luni mai şi iunie, s-a dezbătut situaţia la nenumărate mese rotunde ale tuturor canalelor de televiziune, printre reportaje în direct din zonele afectate de flăcări.

După care Glenn Beck a ars de viu în emisiunea sa de pe internet, chiar în faţa pupitrului; a ars atât de puternic, încât ochelarii i s-au lipit de faţă, după care majoritatea ştirilor erau mai puţin despre cine e vinovatul, cât despre cum să nu iei boala.

3
IULIE

Erau un pompier care făcea probleme.

— Domn'e, spuse asistenta Lean, domn'e, nu puteţi intra în faţă la coadă. Veţi avea examinarea gratuită care vi se cuvine după ce vă va veni rândul.

Pompierul privi scurt peste umăr la coada care se întindea pe hol şi dincolo de colţ. Apoi se uită înapoi. Chipul îi era murdar, purta aceeaşi jachetă galbenă cauciucată pe care o purtau toţi pompierii şi avea un copil în braţe, un băiat, ţinându-l strâns pe după gât.

— Nu vreau să mă internez. Vreau *să las,* zise, iar accentul lui îi făcu pe oameni să întoarcă privirea – nu te-ai fi aşteptat ca un pompier din New Hampshire să sune ca şi cum ar fi din Londra. Nu, nu-i vorba de chestia pentru care sunt toţi ceilalţi aici, asta nu e despre mucegai. Băiatul meu trebuie să vadă un doctor. Trebuie să îl vadă *acum,* nu în două ore. Este o urgenţă. Nu înţeleg de ce nu pot face pe nimeni din aşa-zisa cameră de gardă să priceapă atâta lucru.

Harper trecea de-a lungul cozii, înmânând celor mici acadele şi pahare de hârtie cu suc de mere. În plus, mai avea o ridiche într-un buzunar şi un cartof în celălalt, pentru cazurile mai grave de copii nefericiţi.

Auzul unui accent englezesc o distrase şi îi ridică moralul. Asocia accentele englezeşti cu ceainice cântătoare, şcoli de vrăjitorie şi arta deducţiei. Asta nu era, îşi dădea seama prea bine, cine ştie ce sofisticat din partea ei, dar nici nu avea într-adevăr vreo remuşcare. Era de părere că englezii sunt singuri vinovaţi pentru felul în care îi privea ea. Petrecuseră un secol promovându-şi asiduu detectivii şi vrăjitorii şi doicile, aşa că acum trebuiau să suporte consecinţele.

Simţea nevoia să i se ridice cumva moralul. Petrecuse dimineaţa vârând corpuri carbonizate în saci, cu ţesuturile lor înnegrite şi zbârcite încă încălzite şi fumegând. Pentru că spitalul rămânea fără saci, trebuise să pună doi copii într-un singur sac negru, lucru care în fapt nu fusese aşa de dificil de făcut. Arseseră cu braţele unul în jurul celuilalt, fuzionaseră într-o singură creatură, un joc îngemănat de oase carbonizate. Păruseră o sculptură a morţii.

Nu mai fusese pe acasă de săptămâna trecută din iunie, şi petrecuse optsprezece ore din douăzeci şi patru într-un costum etanş din cap până în picioare, destinat tratamentului contra Ebola. Mănuşile erau atât de strâmte, încât a fost nevoită să îşi lubrifieze mâinile cu vaselină ca să şi le poată pune. Puţea ca un profilactic. De fiecare dată când îi trecea pe la nas propriul miros de cauciuc şi lubrifiant K-Y, se

gândea la întâlnirile stânjenitoare din căminul facultăţii.

Harper îşi făcu loc spre începutul cozii, apropiindu-se de Pompier prin spatele lui. Era treaba ei, şi nu a Surorii Lean, să îi facă pe oamenii care aşteptau să se simtă cât mai relaxaţi, iar Harper nu şi-ar fi dorit să aibă de-a face cu latura mai răutăcioasă a Surorii Lean. O avusese de doar o lună ca superior ierarhic la Spitalul Portsmouth şi îi era deja un pic teamă de ea. Tuturor asistentelor voluntare le era.

— Domn'e, spuse Sora Lean, cu o voce care trăda iritarea, toată lumea de la coada asta are o urgenţă. Sunt urgenţe taman până la intrare. Îi luăm pe fiecare în ordinea în care au venit.

Pompierul aruncă din nou o privire peste umăr, la coada din spatele lui. O sută treizeci de oameni (Harper îi numărase), neliniştiţi şi atinşi de Solzu' Dragonului şi holbându-se la el cu o resemnare lipsită de viaţă.

— Urgenţele lor mai pot aştepta. A băiatului ăsta, nu, zise şi se întoarse cu faţa spre asistenta Lean. Hai să o luăm altfel.

Braţul drept îi atârna într-o parte. Ţinea o unealtă sprijinită de el, între braţ şi corp, o bară ruginită de fier, cu cârlige şi dinţi şi o muchie ascuţită la celălalt capăt. Îşi depărtă braţul şi lăsă să-i alunece un pic bara, aproape atingând linoleumul murdar. O balansă, fără să o ridice.

— Ori mă lăsaţi să intru prin uşa aia de acolo, ori iau ranga asta şi mă apuc să distrug chestii. O să încep cu o fereastră şi o să continui înspre un calculator. Chemaţi un doctor sau lăsaţi-mă să trec, dar nu vă imaginaţi nicio secundă că o să stau să aştept la rând în timp ce băiatul ăsta de nouă ani îmi moare în braţe.

Albert Holmes îşi făcu loc cu mişcări leneşe, venind prin uşa dublă care ducea la camerele de examinare pre-carantină. Şi el purta un costum Ebola. Singurul lucru care îl diferenţia pe Al de echipa medicală era faptul că în loc de gluga de cauciuc purta o cască a trupelor speciale de intervenţie, cu vizorul tras pe ochi. Mai purta şi cureaua încinsă pe dinafara costumului, cu insigna paznicilor şi cu aparatul de emisie-recepţie la un şold, iar batonul de teflon pe celălalt.

Harper şi Al se apropiară în acelaşi timp, din direcţii opuse.

— Hai să rezolvăm problema, spuse Al. Ascultă, prietene, nu te putem primi aici cu… cu bâta… cum ai numit-o? Chestia de huligani. Personalul echipelor de pompieri trebuie să îşi lase echipamentul la intrare.

— Domnule, dacă sunteţi amabil să mă însoţiţi, voi fi *bucuroasă* să discutăm despre starea fiului dumneavoastră, zise Harper.

— Nu e fiul meu, spuse Pompierul, şi nu îi sunt tatăl isteric. Ce sunt e un simplu om cu un copil extrem de bolnav şi cu o rangă serioasă în mână. Dacă nimeni nu o să vrea să îl primească pe primul, va primi necondiţionat pe cea din urmă. Vreţi să vorbiţi cu mine? Să vorbim unde? Dincolo de uşile de acolo, unde sunt doctorii, sau la capătul de

la intrare al cozii?

Ea îi înfruntă privirea, *invitându-l* tăcut să se comporte cum trebuie şi promiţându-i astfel că va avea parte de acelaşi lucru, la rândul lui, că îl va asculta şi îl va trata pe el şi pe băiatul lui cu căldură, umor şi răbdare. Spunându-i că are de gând doar să îl protejeze, pentru că, dacă nu se va calma, se va trezi cu faţa la podea, cu spray-ul de piper în ochi şi cu un bocanc la gâtlej. Harper se afla în echipă de numai o lună, însă era suficient încât să se fi acomodat deja cu imaginea agentului de pază ţinând la respect pe toţi acei pacienţi recalcitranţi şi obligându-i să îşi schimbe comportamentul.

— Veniţi cu mine. O să îi pregătesc o limonadă cu gheaţă şi îmi puteţi spune mai multe despre starea lui…

— …La capătul celălalt al cozii. Cum mă gândeam.

Bărbatul se întoarse şi făcu câţiva paşi spre uşa dublă.

Asistenta Lean încă îi stătea în cale. Una peste alta, părea mai impunătoare decât Albert Holmes. Era mai masivă, o imensitate de sâni şi guşă, la fel de formidabilă ca orice fundaş de linie.

— STIMATE DOMN, dacă mai faceţi un singur pas înainte, vă voi trata în această după-amiază de nenumărate julituri şi contuzii, spuse ea trecându-şi privirea palidă şi morbidă de-a lungul rândului.

Următoarea ei replică era adresată tuturor:

— *Vom avea ordine la această coadă.* O vom avea fie de bunăvoie, fie silit, dar cu siguranţă *o vom avea.* M-am făcut înţeleasă?

Se auziră din mijlocul rândului murmure şoptite şi jenate de aprobare.

— Îmi pare rău, zise Pompierul, cu sudoarea curgându-i pe tâmple. Nu m-aţi înţeles. Băiatul ăsta…

— Ce-i în neregulă cu el? În afara a ceea ce e în neregulă cu toţi ceilalţi? întrebă asistenta Lean.

Băiatul era aproape cel mai frumos copil pe care Harper îl văzuse vreodată. Părul brunet, cârlionţat, îi atârna superb deasupra ochilor de un verde pal ca al unei sticle goale de Cola. Purta pantaloni scurţi şi toată lumea putea vedea semnele de pe partea din spate a pulpelor: dungi negre şi curbate, asemenea unui tatuaj, delicate şi aproape ornamentale.

Fără nicio urmă de îngrijorare în tonul ei, asistenta Lean adăugă:

— Dacă nu sunteţi infectat, nu ar trebui să îl purtaţi în braţe. Sunteţi infectat?

— Nu mă aflu aici pentru mine, spuse Pompierul. (Mult mai târziu, Harper a realizat că fusese un mod foarte elegant de a nu răspunde, de fapt.) Nu mă atinge.

Era adevărat. Băiatul din braţele lui avea capul întors şi obrazul presat de căptuşeala exterioară a jachetei Pompierului. Orişicât: dacă Pompierul nu era bolnav, era ori groaznic de neînfricat, ori tâmpit.

— Ce are?

— Stomacul, spuse Pompierul. E ceva în neregulă cu stomacul lui. Cu greu poate să stea în picioare…

— E foarte cald aici, zise asistenta Lean. Sunt convinsă că nu e singurul copil cu o durere de burtă. Duceţi-vă la începutul rândului şi…

— Nu. Nu. *Vă rog.* Copilul ăsta tocmai ce şi-a pierdut de curând mama. Se afla într-o clădire care s-a prăbuşit acum două zile.

Umerii asistentei Lean se lăsară moi şi, pentru o clipă, un fel de compasiune mohorâtă i se aşternu pe chip. Pentru prima şi singura dată, părea că se uită nu la Pompier, ci la băiatul ghemuit în braţele lui.

— Of. E teribil. Dragule, e pur şi simplu teribil.

Dar dacă băiatul auzise sau nu, nu dădea niciun semn. Asistenta Lean îşi ridică ochii către Pompier şi îşi ascuţi din nou privirea:

— O asemenea nenorocire cui nu i-ar provoca o durere de stomac?

— Hei, staţi un pic, lăsaţi-mă să termin. O clădire s-a prăbuşit şi a omorât-o, iar el se afla de faţă, era chiar *acolo*…

— Sunt specialişti de terapie care pot discuta cu acest băiat despre cele întâmplate şi poate că îi voi da chiar şi ceva dulce contra dispepsiei.

— Dispepsie? Aţi ascultat ce-am zis? Nu are nevoie de o Cola şi de un zâmbet, are nevoie de un doctor.

— Şi va avea parte, când îi va veni rândul.

— L-am luat acum o oră, şi ţipa. Pare aşa ceva efectul unei dispepsii, în paştele mă-tii de muiere nepăsătoare?

— Hei! interveni Albert Holmes. Nu-i nevoie de cuvinte urâte…

Chipul asistentei Lean se schimbă până la o nuanţă puternică de roşu. Îşi depărtă ambele braţe, fiecare într-un lateral, ca un puşti care se joacă de-a avionul.

— TU ŞI COPILUL TĂU O SĂ VĂ DUCEŢI ÎNAPOI LA CAPĂTUL COZII SAU O SĂ FII INTERNAT LA CAMERA DE GARDĂ CU BĂŢUL ĂLA AL TĂU DE FIER ÎNFIPT DREPT ÎN CUR! M-AI AUZIT?

Dacă asistenta Lean ar fi urlat vreodată la Harper în felul ăsta, ar fi izbucnit în lacrimi. Era cutremurător, ca păşitul în miezul unei tornade. Copiii de la coadă îşi acoperiră urechile şi îşi ascunseră feţele de picioarele mamelor lor.

Englezul nici măcar nu clipi. Se holbă, în schimb. Harper era doar vag conştientă că băiatul din braţele bărbatului nu schiţase nici el vreun gest. De fapt, se zgâia la ea, cu ochi înceţoşaţi şi umezi, cam pierduţi. Ea presupuse că era sleit de la căldură, dar se părea că era mult mai mult de atât.

Harper încercă din nou.

— Domnule, sunt *sigură* că o să vă pot ajuta. Putem discuta despre

simptomele băiatului dacă mergem la capătul celălalt al cozii, iar dacă va avea nevoie de îngrijire imediată voi aduce la el un doctor. În cazul în care îl deranjează stomacul, nu am vrea să îl supărăm pe copil cu ţipete inutile. Haideţi să mergem pe culoar. Vă rog. Amândoi… Ce ziceţi?

Toată mânia de pe chip îi dispăru într-o clipită şi o privi cu un zâmbet schiţat şi nehotărât. Băiatul poate că îşi pierduse mama, însă Harper văzu atunci, pentru prima dată, că Pompierul avea şi el propria sa tristeţe. I-o putea citi în ochi, un fel de căutătură extenuată pe care ea o asocia cu suferinţa pierderii cuiva drag.

— Eşti şi tu fană Dire Straits? O copilă ca tine? Probabil că abia aflai cum să-ţi legi şireturile pe vremea în care au avut ultimul hit al lor.

— Nu înţeleg… zise ea.

— *Tu şi cu mine-mpreună… Ce zici?* Dire Straits? zise el, întinzându-şi gâtul şi privind-o întrebător.

Nu ştia ce să răspundă, nu îşi dădea seama despre ce vorbea mai exact. El o scrută pentru o clipă, după care renunţă. Pompierul dădu blând drumul băiatului, apoi îl ajută cu mare grijă să stea în picioare, ca şi cum ar fi manevrat o vază umplută până la refuz cu apă.

— Numele lui este Nick. Vrei să îl conduci pe Nick înapoi la coadă? o întrebă el pe Harper. Ca să pot să îmi continui conversaţia cu oamenii ăştia?

— Cred că *amândoi* ar trebui să veniţi cu mine, îi spuse ea Pompierului, însă luându-l pe copil de mână.

Mănuşa ei de cauciuc scârţâi uşor.

Putea vedea că băiatul nu se simţea bine. Pe după pistruii de pe obraji, faţa îi era ca de ceară, şi se legăna pe picioare. De asemenea, simţi o fierbinţeală clocotindu-i prin degetele sale dolofane de copil. Şi totuşi o grămadă de oameni care purtau sporul aveau febră, iar sporul însuşi era deseori cu două-trei grade peste temperatura corpului. Nu trecu mult de când Pompierul îl pusese jos, că băiatul se şi aplecă de mijloc şi schiţă o grimasă de durere.

Pompierul se ghemui în dreptul copilului şi îşi sprijini ranga de umăr. Făcu un lucru ciudat: îşi încleştă palmele în pumn, i le arătă băiatului, după care făcu un gest şi mai straniu, ca şi cum ar fi imitat un câine ridicând o lăbuţă în aer. Băiatul făcu o nouă grimasă şi scoase un sunet ca de ibric pe foc, diferit de tot ce mai auzise Harper vreodată de la un puşti aflat în suferinţă; păruse mai degrabă a fi chiţăitul unei jucării de pluş.

Pompierul îşi ridică fruntea ca să o privească din nou pe Harper, dar, înainte să poată să spună ceva, Albert Holmes se apropie şi apucă un capăt al barei de metal.

— Ce dracu’ crezi că faci?! izbucni Pompierul.

— Vă rog să daţi drumul la armă.

Pompierul trase de celălalt capăt. Al apucă şi mai ferm, trăgând la rândul lui şi dezechilibrându-l, după care îşi trecu un braţ în jurul gâtlejului bărbatului. Tălpile bocancilor Pompierului târşâiră podeaua în timp ce îşi făcu avânt, încercând să îşi treacă un picior sub agentul de pază.

Harper le observă partida de wrestling în maniera în care ar fi aruncat o privire scenei unui carusel accelerând pe undeva prin jur. Rememoră ceea ce tocmai văzuse – nu numai straniul fel în care Pompierul trasase aerul, dar mai ales felul în care băiatul părea că se chinuie să ridice o greutate dincolo de puterile sale.

— Eşti surd, îi spuse ea copilului, dar, desigur, vorbea ca pentru sine.

Pentru că el era surd.

Avusese cândva, într-o perioadă de la şcoala de asistente, o singură zi de instructaj în Limbajul American al Semnelor, din care nu îşi amintea nimic. Sau, cel puţin, *nu credea* că îşi aminteşte nimic din ce fusese învăţată. Dar mai apoi se trezi că îşi duce degetele la încheietură şi le răsuceşte, ca şi cum şi-ar fi înşurubat ceva în talie. După care se lovi uşor pe abdomen. *Doare aici?*

Nick dădu din cap că *da,* nehotărât. Dar când ea se aplecă să îi atingă stomacul acolo unde ţinea ambele palme strânse în căuş, el se retrase cu un pas în spate, scuturând frenetic din cap.

— E în regulă, spuse ea, pronunţând încet şi cu mare atenţie, în cazul puţin probabil în care băiatul ar fi putut citi pe buze.

Cumva, de undeva – poate de la acea singură zi de curs –, ştia că şi cei mai buni dintre cei care sunt în stare să citească pe buze nu reuşesc să desluşească mai mult de şaptezeci la sută dintre cuvintele pe care le vedeau, iar majoritatea celor care erau surzi se încadrau cu mult sub acest procent.

— O să am grijă.

Dădu încă o dată să îl atingă la mijloc, dar el se acoperi din nou cu palmele, trăgându-se înapoi, un strop nou de sudoare strălucindu-i pe buza de sus. Îngenunche încet. După care ea îşi dădu seama. Acum era sigură.

Al îşi strângea braţul de-a lungul traheii Pompierului, sufocându-l. Aceeaşi mişcare îl omorâse pe Eric Garner în New York în urmă cu câţiva ani, însă nu îşi pierduse între timp din farmec. Cealaltă mână apuca strâns ranga de-a lungul pieptului Pompierului, apăsând.

Dacă Harper ar fi fost în stare să se concentreze, ar fi putut găsi reacţia Pompierului ca fiind una ciudată. Nu dăduse drumul capătului său de rangă, dar nici nu se zbătea să se elibereze din strânsoarea lui Albert. În loc de asta, muşcă de degetele de la mănuşa neagră de la cealaltă mână. Încerca să scoată mănuşa cu dinţii atunci când Harper

vorbi cu o voce clară, înaltă, care îi determină pe ambii bărbaţi să încremenească.

— Soră Lean? Avem nevoie de un cărucior ca să îl ducem pe acest copil la tomografie. Trebuie să îl pregătim pentru o operaţie de abdomen. Poate e cineva la pediatrie care ar putea să se ocupe de el?

Asistenta Lean se uită în spatele Pompierului, cu chipul împietrit, cu privirea distantă şi distrasă.

— Care e numele tău? Eşti una dintre fetele noi.

— Da, doamnă. Am fost adusă acum trei săptămâni. Când au dat anunţul pentru voluntari. Harper. Harper Grayson.

— Soră Grayson, acum nu e momentul şi locul să…

— Ba este. Trebuie să fie. Ori are un apendice care a crăpat, ori unul care stă să crape. În plus, aveţi vreo asistentă care ştie limbajul semnelor? Copilul ăsta este surd.

Pompierul se holbă la ea. Al se holbă şi el, aruncându-i priviri de după umărul Pompierului. Între timp, Al îşi relaxase braţul, dându-i voie celuilalt bărbat să respire. Pompierul îşi frecă gâtul cu mâna stângă – chiar încercase să îşi scoată mănuşa – şi îi aruncă o privire recunoscătoare şi uşurată.

Chipul asistentei Lean se întunecă din nou, dar păru încurcată.

— Nu poţi pune diagnosticul ăsta fără un rezultat de la tomografie.

— Nu pot deloc pune diagnosticul ăsta, spuse Harper. Dar sunt pur şi simplu… convinsă. Am fost asistentă la o scoală şi am avut anul trecut un băiat cu aşa ceva. Uitaţi, vedeţi felul în care se ţine?

Îl privi scurt pe Pompier, încruntat, prins în încleştarea a încă ceva ce se abţinea să le spună.

— Prăbuşirea unei clădiri, continuă ea. Aţi spus că era „chiar acolo”. Asta înseamnă că era *în* clădire, cu mama lui, atunci când s-a prăbuşit?

— *Da.* Asta e exact ce am încercat să explic. Ea a murit. A fost lovită de moloz. L-am scos afară şi pe moment părea să fie fizic în regulă, adică doar un pic zdrelit, dar nimic serios. După care nu a mai mâncat şi nu a mai reacţionat la întrebările oamenilor, fapt pe care l-am considerat a fi efect al şocului. După care, în dimineaţa asta, a început să transpire şi nu s-a mai putut ridica în picioare de durere.

— Dacă a primit o lovitură la abdomen, ar fi putut să îi deterioreze apendicele. Când a avut ultima dată scaun?

— Nu pot să zic că ţin răbojul la de câte ori se duc copiii să facă treabă mare. Bănuiesc că pot să îl întreb, dacă acest stimat domn ar binevoi să îmi dea drumul.

Harper îşi ţinti privirea la Albert, care era înlemnit, cu gura un pic deschisă.

— Păi, zise ea – şi pentru prima dată vocea îi era fermă –, dă-i drumul. Repejor.

Repejor era una dintre vorbele preferate ale lui Mary Poppins, iar Harper îşi dorise, încă din copilărie şi de fiecare dată când era posibil, să înlocuiască înjurăturile cu Julie Andrews-isme. Îi dădea un sentiment de control şi îi reamintea în acelaşi timp de versiunea cea bună a sa.

— Îmi cer scuze, doamnă, mormăi Al, şi nu numai că îşi retrase braţul din zona în care se afla gâtlejul Pompierului, dar îl şi ajută pe acesta să se ridice în picioare, înainte să facă mai mulţi paşi în spate.

— Norocul meu că mi-ai dat drumul când ai făcut-o şi nu mai târziu, îi zise Pompierul, fără urmă de furie sau duşmănie în voce. Încă un minut şi în loc să fi adus un pacient aş fi devenit eu unul.

Pompierul se ghemuise lângă băiat, dar între timp se suci şi zâmbi către Harper.

— Te pricepi, nu glumă. Îmi place de tine. Auzi, repejor!

Declamă ultimul cuvânt ca şi cum vorbele ar fi însemnat *bună treabă!*

Se întoarse ca să îl privească pe Nick, care îşi ştergea lacrimile cu degetul mare. Pompierul îşi mişcă mâinile într-o serie de gesturi iuţi: pumni închişi, un deget ridicat, o mână strânsă ferm şi o altă mână deschizându-se şi îndepărtându-se de prima. Lui Harper îi părea a fi un om care se joacă cu un cuţit fluture sau care trece prin arpegiile unui instrument muzical complicat, dar invizibil.

Nick ridică trei degete şi le lovi împreunate, ca şi cum ar fi vrut să prindă o muscă în zbor. Harper recunoscu semnul. Majoritatea oamenilor îl ştiau. *Nu.* După care urmară multe alte semne pe care nu le înţelese, cu mâinile, braţele şi trăsăturile chipului în mişcări succesive.

— Spune că nu poate să meargă la baie. Că a încercat şi că doare. Nu s-a mai dus la baie de când a fost accidentul.

Asistenta Lean pufni tare, ca şi cum ar fi vrut să reamintească tuturor că ea decide.

— Bine. O să îi facem fiului dumitale o consultaţie chiar… repejor. Albert, chemi tu prin spaţie un pat mobil?

— V-am mai spus: nu e fiul meu, zise Pompierul. Am dat o audiţie pentru rol, dar piesa s-a anulat.

— Nu faceţi parte din familie, atunci, spuse asistenta Lean.

— Nu.

— Asta înseamnă că nu o să vă pot permite să îl însoţiţi în timpul consultaţiei. Îmi pare rău… continuă asistenta şefă, pentru prima dată în acea seară vocea ei devenind nu numai nesigură, dar şi vlăguită. Doar familia.

— O să îi fie frică. Nu vă poate înţelege. Pe mine mă înţelege. Poate vorbi cu mine.

— O să găsim pe cineva care să poată comunica cu el, spuse

asistenta Lean. În plus, odată ce trece de aceste uşi, se va afla în carantină. Singurii oameni care intră acolo sunt cei care au Solzu' Dragonului sau care lucrează pentru mine. Nu pot face niciun fel de excepţie, domnule drag. Ne-aţi povestit despre mama lui. Mai are vreun alt membru al familiei?

— Are… începu Pompierul, dar se opri, încruntându-se şi scuturând după aceea din cap. Nu. Nu mai are pe nimeni. Nimeni care să poată veni şi să stea cu el.

— În regulă. Mulţ'am… mulţumesc pentru că ni l-aţi adus în atenţia noastră. Vom avea noi grijă de el pe mai departe. O să îl îngrijim.

— Mă lăsaţi un minut? întrebă el şi privi către Nick, care clipea printre noi lacrimi.

Pompierul păru că îl salută, după care păru că mulge o vacă imaginară şi termină arătând către pieptul băiatului. Răspunsul lui Nick nu cerea nicio traducere. Se aplecă spre Pompier şi se lăsă îmbrăţişat: tandru, tandru.

— V-aş sfătui să nu faceţi asta, spuse asistenta Lean. Nu aţi vrea să vă contaminaţi cu ce are el.

Pompierul nu răspunse – şi nu dădu drumul la îmbrăţişare până ce uşile duble nu se deschiseră şi o soră medicală împinse prin ele patul mobil.

— O să mă întorc să văd cum se mai simte.

Pompierul îl ridică pe băiat în braţe şi îl aşeză pe salteaua cu roţi.

— Nu o să mai puteţi să îl vedeţi curând, nu cât timp se va afla în carantină, zise asistenta Lean.

— Doar ca să întreb la recepţie de starea lui, spuse Pompierul.

Oferi lui Albert şi asistentei Lean un salut din bărbie, nu tocmai lipsit de sarcasm, dar nici dispreţuitor.

— Vă rămân dator. Lucru pe care îl iau foarte în serios. Data viitoare când veţi avea nevoie de cineva care să stingă un incendiu, sper să fiu suficient de norocos ca să fiu eu cel trimis.

Patruzeci de minute mai târziu, puştiul era sub anestezie, iar dr Knab, chirurgul pediatru, îi deschidea abdomenul ca să îndepărteze un apendice inflamat de mărimea unei caise. Băiatul rămăsese la recuperare încă trei zile. În cea de a patra zi, dispăru.

Asistentele de la reanimare erau convinse că nu ieşise din cameră pe picioarele lui. Fereastra fusese găsită larg deschisă, iar vorba umbla că ar fi sărit. Dar asta era prea nebunesc – secţia de reanimare se afla la etajul trei. Şi-ar fi sfărâmat ambele picioare de la căzătură.

— Poate că cineva a adus o scară, a zis Albert Holmes când subiectul s-a dezbătut în salonul angajaţilor, la o porţie de chop suey.

— Nu-i scară atât de lungă încât să ajungă până la etajul trei, a spus asistenta Lean, cu o voce gravă şi ţâfnoasă.

— Sunt scări suficient de lungi pe maşinile de pompieri, a spus Al,

molfăind la rulourile lui franţuzeşti.

4

În acele zile sufocante şi caniculare ale miezului de vară, atunci când o criză iniţial posibil de administrat se îndrepta către un dezastru imposibil de mânuit, copilul surd nu a fost singurul pacient care să dispară de la Spitalul Portsmouth. Încă unul dintre cei contaminaţi a mai fugit în ultimele zile de dinainte ca totul – nu metaforic, ci *efectiv* totul – să se scufunde în fum.

Întreaga lună, vântul a bătut dinspre nord, iar o ceaţă mohorâtă s-a aşezat deasupra coastei New Hampshire, măturată de focurile din Maine. Maine ardea de la graniţa cu Canada până la Skowhegan, o sută cincizeci de kilometri de brad albastru şi mireasmă de pin. Nicăieri nu aveai unde să te retragi pentru a scăpa de acel miros, o boare aprig dulceagă de ace verzi arse.

Mirosul o urma pe Harper în somn, acolo unde în fiecare noapte ea visa la focuri de tabără pe plajă, prăjind hot-dogi împreună cu fratele ei, Connor. Din când în când, se dovedea că sunt de fapt căpăţâni de oameni ivindu-se la capătul beţelor, în loc de cârnăciori. Uneori, Harper se trezea ţipând. Alteori, se trezea în sunetul altcuiva care ţipa. Asistentele dormeau în schimburi, împărţind o cameră de odihnă undeva la subsol, şi toate aveau vise urâte.

La spital, bolnavii erau dispuşi în două grupe: „simptomatic normalii” şi „înăbuşiţii”. Înăbuşiţii fumegau din când în când, parcă în orice clipă gata să izbucnească în flăcări. Fumul se prelingea din părul şi de prin nările lor, iar ochii le erau îmbibaţi de umezeală. Irizaţiile de pe corp deveneau atât de fierbinţi, încât puteau să topească mănuşile de latex. Lăsau urme vizibile pe cămăşile de spital şi pe paturi. Erau şi periculoşi. De înţeles, probabil – înăbuşiţii erau mereu la limita isteriei. Deşi de fiecare dată apărea întrebarea cu oul şi găina: se panicau pentru că trupurile lor fumegau constant sau fumegau pentru că minţile lor erau tot timpul într-o stare de panică? Harper nu era sigură de variantă. Ştia doar că trebuia să fii mereu precaut în jurul lor. Ei îşi făceau planuri ingenioase ca să apuce soarele de pe cer. Decideau că erau dragoni adevăraţi şi încercau să sară de la ferestre şi să zboare. Ajunseseră să creadă că doctorii ascundeau cantităţi limitate de leacuri şi încercau să îi ia ostatici. Formau armate, congrese, religii; plănuiau rebeliuni, instigau la trădări, practicau erezii.

Restul pacienţilor erau şi ei atinşi de Solz, dar altfel erau normali fizic şi emoţional, fix până în clipa în care se autoincinerau. Erau înspăimântaţi, nu aveau nicăieri unde să se ducă şi îşi doreau să creadă că cineva ar putea să dezvolte un tratament înainte ca timpul lor să fie pe sfârşite. Mulţi dintre ei veneau în Portsmouth pentru că

existau zvonuri cum că la celelalte spitale regionale pur şi simplu se cărau bolnavii în tabăra Concord, un loc în care o echipă a Crucii Roşii fusese întoarsă din drum acum câteva săptămâni şi în faţa porţii căreia era parcat un tanc.

Spitalul avea fiecare secţie umplută la refuz, iar infectaţii nu conteneau să sosească. Sala de mese de la primul etaj fusese convertită într-un imens dormitor pentru cei mai sănătoşi dintre bolnavi. Acolo era locul în care Harper a întâlnit-o pe Renée Gilmonton, care ieşea în evidenţă în mulţime prin virtutea de a fi singura persoană de culoare într-o cameră cu două sute de pacienţi. Renée spunea că e mai uşor să găseşti un elan în New Hampshire decât o persoană de culoare. Spunea că s-a obişnuit ca lumea să se holbeze la ea ca şi cum capul i-ar fi în flăcări, oamenii făceau asta de ani de zile.

Adăpostul contura un fel de labirint, împrăştiat de-a lungul sălii de mese, cu Renée Gilmonton exact în mijloc. Ea se aflase acolo încă de dinainte ca Harper să sosească la spital la sfârşitul lui iunie şi fusese acolo de mai mult timp decât oricine altcineva contaminat cu Solzu'. Avea pe la patruzeci de ani, rotunjoară într-un mod plăcut şi ochelaristă, căruntă pe după dreadurile atent răsucite, şi nu venise singură: adusese cu ea o mentă sălbatică în ghiveci, numită Daniel, şi o poză cu pisica ei, dl Truffaut. Când nu avea cu cine să vorbească, vorbea cu ei.

Dar Renée nu ducea prea des lipsă de companie. Într-o viaţă anterioară, fusese o altruistă de profesie: organizase săptămânal mic-dejunul la un orfelinat local, predase engleză infractorilor din închisoarea statală şi administrase o librărie independentă care pierdea bani cu găleata găzduind seri de recitaluri de poezie. Vechile obiceiuri mor greu. Nu la mult timp după ce a ajuns în spital, a început să organizeze două sesiuni zilnice de lectură pentru cei mici şi un club de carte pentru pacienţii în vârstă. Avea două exemplare puţin prăjite pe la margini după *Podurile din San Luis Rey,* care fuseseră foarte des împrumutate.

— De ce *Podurile din San Luis Rey?* întrebase Harper la un moment dat.

— În parte, pentru că e despre cum se pot întâmpla tragedii inexplicabile, spusese Renée. Dar şi pentru că e scurtă. Cred că cei mai mulţi vor o carte pe care să şi creadă că o pot termina. Nu ţi-ai dori să începi *Urzeala Tronurilor* când poţi lua foc din clipă-n clipă. E ceva oribil de nedrept în a muri în mijlocul lecturii unei cărţi bune, înainte de a avea şansa să afli deznodământul. Desigur, presupun că *toată lumea* moare în mijlocul unei poveşti, într-un fel. În mijlocul propriei tale poveşti. Sau povestea copiilor tăi. Sau a nepoţilor tăi. Moartea e o învoială aspră pentru dependenţii de lectură.

În sala de mese, Renée era cunoscută ca dna Azbest, pentru că nu

avea febră, nu fumega, iar când cineva izbucnea în flăcări Renée fugea către ei şi încerca să îi stingă, pe când cei mai mulţi oameni fugeau în partea *opusă.* A fugi către flăcări era, totuşi, contrar sfaturilor doctorilor, şi era deseori dojenită pentru asta. Erau dovezi ample asupra faptului că simplul stres provocat de vederea unei alte persoane care ia foc era suficient cât să determine pe alţii să ia şi ei foc. Reacţiile în lanţ erau un fapt comun la Spitalul Portsmouth.

Harper făcea tot posibilul ca să nu se ataşeze prea mult. Era singurul mod în care îşi putea duce treaba la bun sfârşit, să continue să muncească zi după zi. Dacă şi-ar fi permis să îi pese prea mult de careva dintre pacienţi, acea recoltă zilnică de morţi ar fi sfărâmat-o pe interior. I-ar fi zdrobit toate părţile sale bune, prosteala şi simţul ei jucăuş şi credinţa că bunătatea pe care o arăţi celorlalţi contează.

Costumul Tyvek etanş nu era singura armură pe care o purta la muncă. Se mai îmbrăca şi cu o haină a unui profesionalism calm şi fragil. Uneori, pretindea că se află într-o simulare captivantă, faţeta măştii ei ecran al unei realităţi virtuale. De asemenea, o mai ajuta să nu reţină numele nimănui şi să rotească schimburile de la secţie la secţie, încât să vadă de fiecare dată chipuri noi.

Chiar şi aşa, la capătul schimbului avea nevoie de o jumătate de oră în care să stea singură, într-o cabină din toaleta femeilor, plângându-şi propria boală. Niciodată nu ducea lipsă de companie. O grămadă de asistente experimentau în rutina lor zilnică aceleaşi suspine post-schimb. Toaleta doamnelor de la subsol devenea la 9 A.M. o cutie de ciment plină cu mâhniri dezlănţuite, un seif cuprins de ecourile nasurilor trase şi ale respiraţiilor tremurate.

Dar Renée i-a căzut lui Harper cu tronc. Nu s-a putut abţine. Poate pentru că Renée îşi dădea singură voie să facă tot ceea ce Harper nu putea. Renée învăţa numele tuturor şi petrecea toată ziua ataşându-se de oameni. Le permitea copiilor contaminaţi şi fumegând să i se caţăre în poală în timp ce le citea. Iar Renée îşi făcea griji pentru asistentele medicale cel puţin la fel de mult precum asistentele îşi făceau griji pentru ea.

— Nu ai face nimănui nicio favoare dacă ai pica lată de la epuizare, îi spusese odată lui Harper.

Nu i-aş face nimănui nicio favoare nici dacă s-ar întâmpla, îşi imagina Harper spunându-i la rândul ei. *Nu fac nimănui niciun bine, în orice fel ai privi lucrurile.* Dar nu o spunea. Ar fi fost mâhnirea cea care ar fi vorbit, şi nu era corect să îşi transfere tristeţea pe umerii cuiva care era foarte probabil să nu mai apuce ziua de mâine.

Cu excepţia faptului că Renée apuca ziua de mâine. Şi încă o zi. Şi încă una.

În plus, femeia nu încerca să îşi ascundă Solzu' Dragonului cu mănuşi sau eşarfe sau bluze cu mâneci lungi. Avea un colier din solzi

tatuat chiar la baza gâtului, cu un model superb presărat în aur; brăţări din acelaşi model îmbrăţişându-i coatele. Îşi făcea unghiile cu negru şi sclipici auriu care să se asorteze.

— Ar putea fi mult mai rău, zise la un moment dar Renée. Ar putea fi o boală care să implice puroi sau supurări din zonele intime. Ar fi putut fi una din chestiile alea de la care membrele îţi putrezesc şi îţi cad. Nu e nimic sexy la gripa porcină, spre exemplu. Fac pariu că ăsta de acum e cel mai sexy patogen dintotdeauna. Chiar cred că mă face să arăt ca o tigroaică! O tigroaică grasă şi ponosită. Ca şi cum Catwoman şi-ar fi ieşit din formă.

— Nu sunt sigură că are Catwoman dungi de Solz, îi răspunse Harper.

Stătea alături de Renée, lângă salteaua ei. Arătă spre poza cu motanul.

— Cine are grijă de domnişorul ăsta fermecător?

— Strada are grijă, zise Renée. L-am lăsat să vagabondeze înainte să mă internez.

— Îmi pare rău.

— Toate focurile au afumat şoarecii şi i-au determinat să iasă pe străzi. Sunt sigură că Truffaut trăieşte pe picior mare, din abundenţa blănoasă a pământului. Crezi că ei o să supravieţuiască după ce noi nu vom mai fi? Pisicile? Sau o să îi luăm cu noi în groapă?

— Pisicile o să scape, şi la fel o să facem şi noi, spuse Harper, cu tonul ei cel mai încurajator posibil. Suntem isteţi. O să găsim o modalitate de a trece peste.

Renée zâmbi melancolic. Ochii îi erau amuzaţi şi un pic compătimitori. Avea irizaţii aurii pe irişii ei de culoarea boabelor de cafea. Puteau fi şi de la Solz, dar şi pur şi simplu din structura naturală a ochilor ei.

— Cine spune că suntem isteţi? întrebă ea pe un ton de dispreţ jucăuş. Nici măcar nu am reuşit să stăpânim focul. Am crezut că am făcut-o, însă, uite, vezi şi tu acum că el e cel care ne stăpâneşte pe noi.

Ca la comandă, de partea cealaltă a camerei, o adolescentă începu să urle. Harper îşi întoarse capul şi zări infirmierii alergând să înfăşoare cu pături ignifuge pe fata zbuciumată. O înăbuşiră culcând-o la pământ. Totuşi, câteva flăcări reuşiseră să se strecoare pe după faldurile păturilor.

Renée o privi tristă şi zise:

— Şi tocmai ce se apucase de *Clanul Ursului Cavernelor*.

Harper începuse să o caute pe Renée de fiecare dată când îndatoririle ei o aduceau spre sala de mese. O căuta ca să discute despre cărţi. Se simţea bine să aibă aşa ceva: o conversaţie matinală normală, fără rost, care nu avea nimic de a face cu lumea care era cuprinsă de flăcări. Harper o inclusese pe Renée în rutina ei zilnică,

ştiind de fiecare dată că era o greşeală, că atunci când femeia mai în vârstă va muri îi va frânge ceva în interiorul ei. După ce îşi va fi revenit de pe urma şocului iniţial, Harper va fi devenit o persoană mai călită. Însă ea nu îşi dorea să devină o persoană călită. Voia să rămână aceeaşi Harper Grayson căreia i se umezeau ochii atunci când vedea oameni în vârstă care se ţin de mână.

Ştia că Renée va dispărea într-o bună zi, şi într-o bună zi a şi dispărut. Harper manevra spre sala de mese un cărucior plin cu cearşafuri curate atunci când îşi dădu seama dintr-o ochire că patul lui Renée fusese dezgolit de saltea, iar lucrurile ei personale fuseseră îndepărtate. Vederea patului gol îi împinse un hău în stomac, iar Harper lăsă baltă căruciorul şi se răsuci, răbufnind prin uşa dublă, dincolo de paznici şi în josul holului. Nu putu să se abţină până să ajungă la toaleta femeilor de la subsol, era prea departe. Se întoarse cu faţa spre perete, puse o mână pe tencuială şi îşi eliberă sufletul. Umerii i se scuturară şi plânse în hohote, şi plânse, plânse îndelung.

Unul dintre paznici – se nimerise să fie chiar Albert Holmes – îi atinse umărul.

— Doamna? întrebă el. Of, Dumnezeule. Doamna? Ce s-a întâmplat?

La început, Harper fu incapabilă să scoată vreun cuvânt. Se zbătea pentru aer, întregul ei corp smucindu-se convulsiv. Se lupta cu ea însăşi. Îl speria. El era un puşti cu umerii laţi şi pistrui pe faţă, care nu mai devreme de acum doi ani juca fotbal la liceu, iar imaginea unei femei în lacrimi era aproape prea mult pentru el de suportat.

— Gilmonton, spuse ea în cele din urmă, pe jumătate tuşind cuvântul.

— Nu ştiaţi? întrebă Albert, cu vocea pierdută şi slabă.

Harper scutură din cap.

— A plecat, spuse Albert. A trecut fix prin faţa băieţilor din tura de dimineaţă.

Harper gâfâi, plămânii durând-o, gâtul cuprins de lacrimi. Se gândi că poate totuşi e suficient de puternică încât să continue, să continue să meargă spre toaletă, acolo unde putea găsi o cabină unde să se…

— Ce?! izbucni Harper. Ce-ai zis?

— A plecat, repetă Al. Şi-a luat tălpăşiţa direct pe uşa spitalului! Cu planta ei micuţă la subraţ.

— Renée Gilmonton a plecat? întrebă Harper. Cu menta ei? Şi cineva a lăsat-o?

Al se holbă cu ochii lui larg deschişi şi inocenţi.

— Ar trebui să vedeţi filmarea de pe camerele de supraveghere. Strălucea! Ca un far! Să vă uitaţi la înregistrare. E minunat. Adică „minunat” în felul în care e cuvântul folosit în Biblie. Băieţii de gardă s-au dat la o parte. S-au gândit că o să explodeze. Ca o bombă umană. Şi ea era speriată că o să explodeze, adică de aia a şi fugit afară. A

fugit afară şi nu s-a mai întors. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Nici măcar nu purta pantofi!

Harper îşi dorea să umble sub mască şi să îşi şteargă lacrimile de pe chip, dar nu putea. Să îşi şteargă orice de pe chip era un proces care dura cel puţin jumătate de oră. Nu îşi putea da jos costumul Tyvek până ce nu ar fi stat timp de cinci minute sub un duş cu înălbitor. Clipi rapid, ca să îşi cureţe privirea.

— Nu are niciun sens. Oamenii cu Solzu' Dragonului nu strălucesc.

— Ea da, spuse Al. Citea unor copii mai mici, chiar înainte de micdejun, iar fetiţa care îi stătea în poală a sărit pentru că dna Gilmonton devenise prea caldă. Apoi oamenii au început să ţipe şi să se împrăştie. Se aprinsese ca un futut de pom de Crăciun. Scuze de limbaj, doamna. Pe filmare, ochii ei par ca nişte raze ale morţii! A fugit pe lângă echipa de doi, direct din zona de carantină. La felul în care arăta… La dracu', oricine ar fi vrut să se ferească şi să se pună la adăpost.

Cinci minute mai târziu, Harper privea ea însăşi filmarea, împreună cu alte patru asistente, la biroul recepţiei de pe hol. Toată lumea din spital se uita la filmare. Harper a văzut-o de cel puţin zece ori înainte ca ziua să se termine.

O cameră fixă arăta coridorul larg de la intrarea în sala de mese, un covor de plăci de ceramică albe şi antiseptice. Uşa era flancată de paznici, în propriile variante ale costumelor Tyvek, cu căştile cu vizor. Unul dintre ei se sprijinea de perete, răsfoind încet printre foile unui clipboard. Celălalt stătea într-un scaun de plastic, aruncându-şi în sus bastonul şi prinzându-l.

Uşile s-au deschis iute, iar holul s-a umplut de luminiscenţă, ca şi cum cineva ar fi îndreptat spre ei un reflector. În prima clipă, strălucirea era atât de intensă, încât a îngropat imaginea alb-negru, umplând ecranul cu o ceaţă albăstruie. După care senzorii de lumină din camera de supraveghere s-au ajustat – un pic. Renée rămânea o fantomă strălucitoare, o iradiere mobilă având conturul siluetei unei femei. Scrijeliturile aprinse ale Solzului Dragonului îi eclipsau trăsăturile. Ochii îi erau într-adevăr raze de lumină alb-albăstrui, arătând ca raze ale morţii din vreun film SF din anii '50. Îşi strângea ghiveciul cu planta de mentă sălbatică sub braţul stâng.

Paznicul care se juca cu bastonul s-a ferit din calea ei. Bastonul a căzut şi l-a lovit în umăr, iar el s-a prăbuşit de pe scaun. Celălalt paznic şi-a smucit clipboard-ul în aer ca şi cum acesta s-ar fi transformat într-o cobră. Călcâiele i-au alunecat şi s-a trântit de-a lungul podelei.

Renée i-a privit pe fiecare pe rând, a părut că ridică o palmă împăcată şi s-a grăbit mai departe.

Albert Holmes îi spuse lui Harper:

— A zis „Nu vă deranjaţi de mine, băieţi, eu doar mă duc să explodez afară, unde nimeni nu o să fie rănit”.

Dr Ryall, patologul rezident, era neimpresionat. Citise despre cazuri anterioare, în care Solzu’ Dragonului ajunsese la un stadiu critic şi, fără niciun motiv, se menţinea în aceeaşi stare fără să determine persoana să se aprindă. Îi asigură pe toţi cei dispuşi să îl asculte că rămăşiţele lui Renée Gilmonton vor fi găsite într-un areal de 100 de metri de spital. Însă câţiva infirmieri cercetară atent iarba înaltă de pe câmpul de dincolo de parcare, căutând oase prăjite, şi nu găsiră nimic. Nici nu putuseră observa urme ale direcţiei înspre care s-a îndreptat: niciun tufiş sau buruieni culcate la pământ. Părea nu numai că dispăruse, dar că se şi *evaporase,* luând cu ea planta de mentă sălbatică.

CDC, Centrul pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor, avea o echipă programată să viziteze Spitalul Portsmouth în august, ca să analizeze procedurile de carantină, iar dr Ryall spuse că o să le arate filmarea cu incidentul Gilmonton. Era încrezător că îi vor împărtăşi opinia lui.

Dar echipa CDC nu a mai ajuns să arunce o privire pe filmare, pentru că până să se facă august Spitalul Portsmouth era un şemineu găunos, supus de flăcări, iar dr Ryall era mort, împreună cu Albert Holmes, asistenta Lean şi peste cinci sute de pacienţi.

5

Nu îşi dădu seama cât de mult timp stătuse acolo, privind Spitalul Portsmouth arzând. Fum gros şi negru, ridicându-se la sute de metri, încovrigat deasupra ei, deasupra tuturor, un nor ca de furtună înăbuşind cerul. Soarele era o monedă mică şi roşie, abia strălucind prin perdeaua de fum. Unul dintre doctori spuse „Are careva nişte bezele?" şi râse, însă nimeni nu râse alături de el.

Pierduseră curentul electric la nici cinci minute după ce alarma de incendiu îşi începuse urletul strident şi râcâind direct pe creier. Luminile de avarie palpitau în întuneric, fărâmiţând timpul în aşchii îngheţate şi incandescente. Harper îşi făcuse loc printre acele umbre cu mâinile pe umerii unei asistente din faţa ei, într-o dezordine perfectă a evacuării. Aerul de la primul etaj fusese îmbâcsit, cuprins de particule fine de materie, dar focul se aflase undeva deasupra lor. La început, ţipătul alarmei fusese înspăimântător, însă până ce Harper să răzbească la lumina zilei, devenise aproape îmbibat în pereţi, prelins de mai bine de patruzeci de minute de-a lungul coridoarelor. Nu avusese o idee clară despre cât de teribil era totul până să iasă din clădire şi să poată arunca o privire înapoi.

Cineva spuse că nimeni dincolo de etajul al doilea nu a scăpat. Altcineva îi spuse că a început în sala de mese; o persoană a luat foc, apoi o alta, apoi o a treilea, ca un mănunchi de pocnitori, iar un paznic s-a panicat şi a blocat uşa, pentru a nu permite nimănui să mai iasă. Harper nu a aflat niciodată dacă fusese adevărat sau nu.

Garda Naţională ajunsese devreme, iar echipele împingeau mulţimea spre capătul îndepărtat al parcării. Dincolo de linia de siguranţă, Departamentul de Pompieri din Portsmouth arunca spre văpaie tot ce avea la îndemână, toate cele şase camioane de urgenţă… şi cu toţii îşi puteau da seama că nu urma să facă nici cea mai mică diferenţă. Flăcările se revărsau din fiecare fereastră spartă. Pompierii lucrau cu o indiferenţă profesionistă în mijlocul ploii de cenuşă neagră, împroşcând spitalul devenit furnal cu jeturi imense de apă care păreau să nu schimbe infernul cu nimic.

Harper avu o presimţire confuză, aproape năucitoare, ca şi cum ar fi fost pocnită foarte tare şi trântită la pământ, iar acum aştepta ca trupul să îi treacă în revistă gravitatea rănilor. Imaginea acelor maşini de pompieri şi a întregului fum îi îngheţa orice gând.

La un moment dat, înregistră însă un lucru ciudat: un pompier care în mod inexplicabil stătea de partea *ei* a barierelor, în timp ce ar fi trebuit să se afle printre camioanele cu apă şi camarazii săi de arme. Îl observase doar pentru că se holba la ea. Purta cască şi o haină galbenă şi murdară şi avea o unealtă de pompieri într-o mână, o bară lungă de

fier cu cârlige şi o toporişcă la celălalt capăt. Iar ea se gândi că îl ştie de undeva. Era un bărbat cu părul creţ, deşirat şi purtând ochelari, chipul cu trăsături aspre, şi o privea cu ceva ce părea tristeţe, în timp ce scrumul cădea în jurul lor cu rotocoale molcome şi negre. Cenuşa i se croia pe braţele ei şi îi tapeta părul. O şuviţă de cenuşă îi căzu pe nas şi îi provocă un strănut.

Încercă să îşi amintească de unde îl cunoştea pe acel pompier îndoliat. Îşi sondă în memorie în felul domol şi grijuliu în care ar fi verificat braţul unui copil, căutând fracturi. Un copil, asta era: îl cunoştea prin intermediul unui copil, se gândi ea. Numai că nu era chiar corect. Se decise că era prostesc şi că mai bine pur şi simplu se duce la el şi îl întreabă de unde se ştiu, însă dispăruse deja când îl căută din priviri.

Ceva se prăbuşi înăuntrul clădirii. Acoperişul, probabil, aterizând pe etajul de dedesubt. Nori de tencuială şi funingine şi fum arămiu erupseră prin ferestrele de la etajul superior. Un membru al Gărzii Naţionale, purtând o mască de hârtie pe gură şi mănuşi albastre de latex, îşi puse mâinile la cap, ca şi cum era pe cale să se predea inamicului.

— Oameni buni! Trebuie să vă dăm şi mai în spate, *din nou!* O să vă rog pe fiecare să faceţi trei paşi înapoi, pentru propria voastră siguranţă. Vă spun de data cu vorbă bună. Nu aţi vrea să aveţi de-a face cu vorba mai puţin bună de care sunt în stare.

Harper făcu un pas înapoi, apoi încă unul, după care se legănă pe călcâie, simţindu-şi gura uscată şi capul ameţit. Avea cu disperare nevoie de un pahar cu apă rece care să îi cureţe praful din gât, iar singurul loc în care îşi putea imagina că ar putea găsi aşa ceva era propria casă. Nu avea maşina – nu avea niciun rost să fie cu maşina, niciodată nu pleca de la spital –, aşa că se răsuci şi o luă pe jos.

Merse jumătate de stradă până să îşi dea seama că lăcrima. Nu ştia dacă plângea din cauză că era tristă sau pentru că era mult prea mult fum în aer. Izul acelei după-amiezi era ca bucătăria unei tabere de vară, ca prăjitul unor hot-dogs. Realiză că mirosul de hot-dog era rezultatul corpurilor arzând. *Visez,* se gândi ea. După care se aplecă şi vomită în iarba de lângă trotuar.

Grupuri de oameni stăteau la colţul străzii şi pe drum, însă niciunul nu o privi în timp ce vomită. Nimeni nu o găsi interesantă în vreun fel, comparativ cu imaginea deflagraţiei. Oamenii erau cuprinşi în transa flăcărilor şi dezgustaţi de suferinţa umană, şi nu era ăsta oare semnul unei erori în proiectarea originară a omului? Se şterse la gură cu podul palmei şi merse mai departe.

Harper nu se uita la chipurile din mulţime, aşa că nu îl putuse vedea pe Jakob stând printre ceilalţi până ce el nu o prinse de braţ. Din clipa în care o prinse, de fapt o şi sprijini. Picioarele i se înmuiară şi se lăsă

moale la pieptul lui.

— Of, Dumnezeule, eşti bine! spuse el. Of, Dumnezeule Mare. Am fost atât de speriat!

— Te iubesc, zise ea, părându-i-se că asta se presupune că trebuie să spui după ce ieşi teafără dintr-un infern, era singurul lucru care putea conta într-o astfel de zi.

— Au blocat accesul pe o zonă de câteva străzi împrejur, şopti el. Am fost atât de speriat… Am venit cu bicicleta până aici. O să am grijă de tine. O să am grijă de tine, păpuşămică.

O conduse prin mulţime, către un stâlp telefonic. Îşi sprijini bicicleta de stâlp, bicicleta pe care o avea încă de pe vremea facultăţii, una cu zece viteze şi cu un coş între mânere. Împinse cu o mână bicicleta, iar celălalt braţ şi-l petrecu în jurul taliei ei şi porniră pe drum, fruntea ei odihnindu-se pe umărul lui. Merseră în sens invers mulţimii, toţi ceilalţi îndreptându-se către spital, în direcţia acelei colane uleioase şi negre de fum, către cenuşa căzând.

— În fiecare zi este 11 septembrie, spuse ea. Cum mai putem noi să ne vedem de vieţile noastre dacă în fiecare zi este îi septembrie?

— Trăim până ce nu mai putem trăi, zise el.

Ea nu înţelese ce mai exact a vrut să spună, dar sunase bine, poate chiar profund. El o spusese tandru, în timp ce o atingea uşor la buze şi pe obraz cu un batic alb-argintiu de mătase. Jakob purta mereu o batistă la el, o paradă a Lumii Vechi pe care ea o găsea agonizant de adorabilă.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te şterg de cenuşă.

— Mulţumesc, zise ea. Chiar mulţumesc.

El se opri la scurt timp şi spuse:

— Totu-i curat. Totu-i bine.

Şi îi sărută obrazul şi o sărută pe gură.

— Totuşi, nu ştiu de ce-am făcut asta, continuă el imediat. Pentru o clipă, mi-ai părut ca o ştrengăriţă din vreo carte de-a lui Charles Dickens. Şleampătă, dar formidabilă. Ştii ce? O să mă revanşez. O să mergem acasă şi o să te murdăresc spiritual. Cum ţi se pare?

Ea râse. El avea un anume simţ franţuzesc al absurdului; la facultate, jucase ca mim într-un club. De asemenea, îşi putea ţine echilibrul pe sfoară – era agil în pat, agil şi în viaţă.

— Sună foarte bine, zise ea.

— Întreaga lume poate să ardă în jurul nostru, îi spuse el. Eu o să îmi ţin braţele în jurul tău până în ultima clipă. Nu e cale de scăpare de mine.

Ea se ridică pe vârfuri şi îi sărută gura sărată. Plânsese, deşi acum zâmbea. Îşi odihni din nou fruntea la pieptul lui.

— Sunt atât de obosită, zise ea. Obosită de a fi speriată. De a nu fi

capabilă să ajut oamenii.

El îşi trecu încheietura sub bărbia ei şi o forţă blând să îşi ridice capul.

— Trebuie să te desprinzi de gândurile astea. Ideea că ar fi cumva treaba ta să rezolvi totul. Să te agiţi… să stingi toate focurile, zise el arătând către fumul care plutea deasupra. Nu este treaba ta să salvezi lumea.

Era ceva atât de sensibil, de la sine înţeles, încât o făcu să suspine a uşurare.

— Trebuie să ai grijă de tine, continuă el. Şi să mă laşi să am grijă de tine. Avem un timp aşa de scurt care ne e dat a sta unul alături de celălalt. O să facem să fie cu totul special. O să facem să însemne ceva, începând din noaptea asta.

Atunci, ea nu se putu abţine să nu îl sărute din nou. Buzele lui aveau gust de mentă şi de lacrimi, iar el îi întoarse atent sărutul, delicat, ca şi cum ar fi descoperit-o pentru prima oară, ca şi cum să o sărute era ceva pe de-a întregul nou, o experienţă intrigantă… un experiment. Când el îşi ridică faţa, expresia îi era serioasă.

— Asta a fost un sărut important, spuse el.

Merseră de-a lungul trotuarului, înaintând încă alţi câţiva paşi. Îşi aşeză capul de bicepşii lui şi închise ochii. Încă nişte paşi, iar el îşi încleştă braţele în jurul ei. Plutea deja, pe jumătate adormită pe picioare, şi se împiedică.

— Hei, spuse el. Gata. Uite. Trebuie să te ducem acasă. Hai sus.

Îşi potrivi picioarele peste şaua bicicletei.

— Sus unde?

— În coş, spuse el.

— Nu putem. Nu pot.

— Ba poţi. Ai mai făcut-o. Mergem acasă pe bicicletă.

— E mai bine de un kilometru.

— E la vale întreg drumul. Hai sus.

Era ceva ce mai făcuseră în facultate, prostindu-se, ea pe coşul din faţă al bicicletei. Era mult mai subţirică pe-atunci, cu 1,68 şi 52 de kilograme. Privi coşul, odihnindu-se între mânere, apoi îşi îndreptă ochii spre dealul prelung, coborând dinspre spital şi către o curbă.

— O să mă omori, spuse ea.

— Nu. Nu azi. Hai sus.

Nu-i putea rezista. Era o parte din ea care înclina în mod natural spre pasivitate, spre adaptare. Se duse către partea din faţă a bicicletei, îşi puse un picior peste roată, după care îşi târşâi fundul în coş.

Şi imediat porniră, copacii din dreapta începând să se scurgă ca într-un vis. Cenuşa cădea în jurul lor în fulgi enormi, căzându-i pe păr şi pe cozorocul şepcii lui de baschet. Într-o clipită, mergeau suficient

de repede cât să poată muri.

Discul frânei hârâi. Când ea respiră, aerul i se frânse din gură.

Oamenii uită că timpul şi spaţiul sunt acelaşi lucru, până ce merg iute, până ce brazii şi stâlpii de telefon curg pe lângă ei. Apoi, în mijlocul goanei, timpul se dilată, în aşa fel încât acea secundă necesară ca să depăşeşti cinci-şase metri durează mai mult decât orice secundă. Ea simţi la tâmple acea senzaţie de accelerare şi golul din stomac, şi era recunoscătoare pentru Jakob şi recunoscătoare că va sta departe de spital şi recunoscătoare pentru viteză. O perioadă, strânse coşul cu ambele mâini, dar apoi, când frânele începură să vâjâie – huruind aşa de repede, încât deveneau un zumzăit tonal –, apoi, după, dădu drumul şi îşi îndepărtă braţele de trup, şi plană, un pescăruş plutind în bătaia vântului, în timp ce universul prindea viteză, din ce în ce mai multă viteză.

6

În noaptea focului de la spital, Jakob a condus-o în casă, în timp ce ea căsca şi tot căsca, asemeni unui copil care depăşise cu mult ora de somn. Se simţea uşor sedată, trează, dar fără gânduri, aşa că în nicio clipă nu conştientiza ce ar fi urmat să se întâmple cu ea în următoarea clipă, chiar şi atunci când ce ar fi urmat să se întâmple ar fi fost cu totul previzibil. El a îndrumat-o spre dormitor, ţinând-o de mâna ei micuţă. Asta era în regulă. Era obosită, iar dormitorul părea să fie locul cel mai potrivit spre care să meargă. După care el i-a dat jos hainele verzi de asistentă, în timp ce ea stătea locului şi îl lăsa. Purta o pereche de chiloţi roz-pal, de babă, care îi ajungeau până la buric. El i-a scos şi pe aceştia. Ea a căscat monstruos şi şi-a dus mâna la gură, iar el a râs, pentru că tocmai se apleca să o sărute. A râs şi ea. Era haios, să-i caşte aşa, în faţă.

În noaptea focului de la spital, el i-a pregătit o baie în cada adâncă pe care ea o adora atât de mult. Când el a plecat de lângă ea, nu şi-a dat seama ca o să i-o pregătească, pentru că păruse că nu o părăsise niciun moment, dar când a condus-o acolo cada era deja plină. Luminile erau stinse, însă câteva lumânări pâlpâiau. Era bucuroasă să vadă cada, pentru că mirosea a fum şi a transpiraţie şi a spital, dar cel mai mult a fum, şi avea cenuşă pe ea, iar o parte din cenuşa aceea probabil că era a unor corpuri moarte.

În noaptea focului de la spital, Jakob i-a scurs apă pe spate, cu un prosop. I-a frecat ceafa şi urechile, apoi i-a strâns părul la creştet şi a scufundat-o. Ea a ieşit de sub apă, râzând. După care el i-a zis să se ridice, iar ea s-a pus în picioare în cadă şi l-a lăsat să o frece cu săpun. El i-a săpunit sânii şi spatele şi gâtul, apoi i-a plesnit fundul şi i-a zis să se pună la loc în cadă, iar ea s-a aşezat obedientă.

În noaptea focului de la spital, Jakob i-a spus:

— E atât de al dracului de jalnic să spui *Te iubesc*. E un termen care ţine de freamătul hormonilor, cu o urmă de loialitate pusă la socoteală. Niciodată nu mi-a plăcut să zic asta. Uite ce o să zic, în schimb: Suntem împreună, acum şi până la capătul zilelor. Tu ai tot ce am nevoie ca să fiu fericit. Mă faci să mă simt împlinit.

A stors cârpa udă, iar apă caldă i s-a scurs pe gâtul ei. Ea şi-a închis ochii, dar a întrezărit prin pleoape lumina roşie a flăcării lumânării.

El a continuat:

— Nu ştiu cât timp ne-a mai rămas. Ar putea fi cincizeci de ani. Ar putea fi încă o săptămână. Dar ce ştiu e că nimeni nu o să ne poată fura nici măcar o secundă din timpul rămas împreună. O să împărtăşim totul unul altuia şi o să simţim fiecare lucru împreună. Şi o să te fac să ştii, prin felul în care te ating, te sărut – iar în timp ce o

zicea, o atingea şi o săruta – că tu eşti cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla în viaţa mea. Şi sunt un om egoist, vreau fiecare milimetru din tine şi fiecare secundă a vieţii tale pe care le pot avea. Nu mai există viaţa *mea,* de acum încolo. Şi nici o viaţă *a ta.* Doar viaţa *noastră,* şi o să ne-o trăim aşa cum ştim noi mai bine. Vreau tort aniversar în fiecare zi şi pe tine goală în pat în fiecare noapte. Şi de ne-o sosi clipa, o să o facem la fel, în felul nostru. O să destupăm sticla aia de vin pe care am adus-o din Franţa şi o să ascultăm muzica noastră preferată şi să râdem şi să luăm nişte pastile de fericire şi să mergem la culcare. Să murim frumos imediat ce petrecerea s-a terminat, în loc să cădem ţipând, ca oamenii ăia trişti care se aliniază să moară în spital.

Era ca şi cum i-ar fi auzit din nou jurămintele de la cununie, în aceeaşi măsură de intense şi drăguţe. Aşa că era în regulă.

Mai puţin faptul că nu era, nu cu adevărat. Era ceva foarte nelalocul lui să numeşti *trişti* şi *disperaţi* pe acei oameni care veniseră la spital. Era ceva imoral să îi iei în derâdere. Renée Gilmonton nu fusese *tristă* şi *disperată.* Renée Gilmonton organizase ore de lectură pentru copiii din secţie.

Dar Jakob avea darul confesiunilor, putea vorbi despre cum îşi doreşte să o atingă şi să fie cu ea, cu întreaga pricepere atletică necesară pentru a călări un monociclu sau mersului pe sfoara întinsă. Era scund şi compact şi musculos, şi de asemenea era şi musculos intelectual, acrobatic din punct de vedere mental. Uneori i se părea că unele acrobaţii intelectuale ale sale erau un pic obositoare; în acele cazuri i se părea că mai puţin presupuneau un a fi împreună, cât a o avea pe ea ca audienţă, cineva care să îi aplaude cel mai recent salt prin groapa existenţială şi săritura în spate pe trambulina nonconformismului. Însă după aceea îşi depărta picioarele pentru el, pentru că mâinile lui ştiau cum să facă lucruri pe care ea avea nevoie să le simtă. Şi, în orice caz, toată vorbăria lui însemna până la urmă că o dorea pe ea şi că ea îl făcea fericit. Trebuia să îl sărute din nou şi din nou, şi a făcut-o, răsucindu-se în cadă şi apăsându-şi sânii de porţelanul rece şi ţinându-l de gât încât el să nu poată să plece până ce ea nu ar fi gustat din plin din el. După care i-a dat drumul şi a căscat încă o dată, iar el a râs de asta, şi era în regulă.

În noaptea focului de la spital, ea s-a ridicat din apă, iar el i-a înmânat un pahar cu vin roşu, apoi a înfăşurat-o cu un prosop cald. A ajutat-o să iasă din cadă. A condus-o în dormitor, unde erau alte lumânări aprinse. A şters-o de apă şi a ghidat-o înspre pat, iar ea s-a cocoţat în toate cele patru membre, dorindu-şi ca el să-şi dea jos hainele şi să intre în ea, însă el i-a pus gentil o palmă pe spatele ei şi a făcut-o să stea întinsă. Îi plăcea să o facă să îl aştepte; sinceră fiind, şi ei îi plăcea să fie pusă să aştepte, îi plăcea ca el să fie cel care

conduce. El avea acum o cremă cu miros de căpşuni şi a frecat-o pe piele. El era acum gol, lângă ea, trupul lui crepuscul şi superb în lumina joasă a camerei, pieptul lui tapetat cu păr negru.

Iar când s-a rostogolit peste ea şi a intrat, ea a scos un suspin de plăcere, pentru că fusese atât de brusc, iar el era atât de hotărât să o facă. Abia începuse când prezervativul a alunecat. El şi-a oprit pentru o clipă mişcarea, încruntându-se, dar ea a apucat prezervativul şi l-a aruncat deoparte, apoi l-a prins de fund şi l-a împins din nou în ea. Hainele ei verzi de asistentă erau pe podea, îmbâcsite de fum. Nu le va mai purta niciodată. O sută cincizeci de kilometri pătraţi de zonă viticolă franceză erau în flăcări şi mai mult de două milioane de persoane arseseră până la moarte în Calcutta, iar tot ce îşi dorea era să îl simtă înăuntrul ei. A vrut să îi vadă chipul atunci când el va fi terminat. S-a gândit că era o probabilitate foarte ridicată să fie morţi până la sfârşitul anului, oricum, iar el niciodată nu mai fusese înăuntrul ei în felul acesta, până atunci.

În noaptea focului de la spital, au făcut dragoste la lumina lumânărilor şi, mai târziu, un bebeluş a prins viaţă.

7
AUGUST

Harper era la duş când observă fâşia de pe pulpa interioară a piciorului ei stâng.

Ştia dintr-o privire ce însemna, iar măruntaiele ei se strânseră de frică, dar îşi dădu cu apă rece pe faţă şi se dojeni singură.

— Nu mă lua cu din astea, domnişoară. Ce vezi aici e o amărâtă de julitură.

Totuşi, nu arăta ca o julitură. Arăta ca Solzu' Dragonului, o linie întunecată, aproape ca de cerneală, presărată cu câteva ciudate sclipiri de auriu. Când se aplecă, văzu un alt semn, pe spatele gambei – acelaşi picior – şi zvâcni imediat. Îşi duse o mână la gură, pentru că scotea deja nişte sunete penibile, aproape suspine, şi nu voia să îl trezească pe Jakob.

Ieşi, uitând să închidă robinetul la duş. Nu conta. Nu era ca şi cum prăpădea apă caldă. Nu era niciun fel de apă caldă. Curentul electric fusese oprit de două zile. Intrase la duş ca să îşi cureţe senzaţia lipicioasă de pe ea. Aerul din casă era închis, ca prins toată ziua sub un morman de pături.

Acea parte din ea care aparţinea asistentei cu experienţă de cinci ani – partea care rămânea calmă, aproape distantă, chiar şi atunci când podeaua era îmbibată de sânge şi un pacient urla de durere – ieşi la iveală. Îşi înăbuşi micile suspine şi se regrupă. Se hotărî că are nevoie să se şteargă cu prosopul şi să arunce o privire mai atentă. Putea fi o julitură. Fusese mereu genul de persoană care se zgârie uşor, care putea descoperi o vânătaie mare şi neagră pe şold sau pe spatele braţului fără să aibă nici cea mai vagă idee cum se rănise.

Se şterse cu prosopul aproape de tot şi îşi ridică piciorul stâng pe blat. Inspectă piciorul, după care îl privi în oglindă. Simţi cum în spatele ochilor nevoia de a plânge devine din ce în ce mai intensă. Ştia ce era. Treceau *Draco incendia trychophyton* pe certificatele de deces, însă până şi chirurgul şef îi spunea Solzu' Dragonului. Sau obişnuia să o facă înainte să fi ars în flăcări.

Fâşia de pe spatele piciorului ei era o rază delicată de negru, mai întunecată decât orice julitură şi îmbinată cu boabe fine de luminiscenţe. La o inspectare mai atentă, linia de pe coapsă arăta mai puţin ca o dungă, cât ca un semn de întrebare sau ca o seceră. Harper văzu o umbră care nu îi plăcu, acolo unde gâtul ajungea la umeri, aşa că îşi dădu la o parte părul. Acolo era încă o linie neagră, marcată cu mici boabe de Solzu' Dragonului.

Încerca să îşi regleze respiraţia, încerca să expire senzaţia de

confuzie, atunci când Jakob deschise uşa.

— Hei, păpuşămică, au nevoie de mine la Lucrări. Nu am cum să… zise el, apoi se opri în tăcere, privind-o în oglindă.

Zărindu-i chipul, simţi cum întreaga ei stăpânire de sine se prăbuşea. Îşi lăsă piciorul la podea şi se întoarse către el. Şi-ar fi dorit ca el să îşi treacă braţele în jurul ei şi să o strângă tare, dar ştia că nu putea să o atingă, iar ea nu avea de gând să îl lase.

El se trase un pas înapoi şi o privi intens, cu ochi orbi, aprinşi şi speriaţi.

— Of, Harp. Of, păpuşă mică.

De obicei, o spunea ca un singur cuvânt – *păpuşămică* –, însă de data asta erau în mod distinct două cuvinte.

— O ai peste tot, continuă el. E pe picioarele tale. E pe spatele tău.

— Nu, zise ea, cu o reacţie de slăbiciune. Nu. Nu nu *nu*.

O făcea să ameţească faptul că avea semne pe piele în zone în care nu putea să se uite.

— Doar stai aici, spuse el, ducând o palmă în faţă, cu degetele deschise, deşi ea nu făcuse niciun pas către el. Stai în baie.

— Jakob, vreau să văd dacă nu ai luat şi tu.

El se holbă la ea fără să înţeleagă, cu privirea confuză, apoi se prinse şi ceva se pierdu din sclipirea ochilor lui. Umerii i se lăsară. Dincolo de bronzul pielii, părea fad şi gri şi lipsit de culoare, ca şi cum ar fi stat afară în frig o perioadă foarte lungă de timp.

— Ce rost are? întrebă el.

— Rostul e să mă uit dacă ai şi tu.

El clătină din cap.

— Normal că am şi eu. Dacă ai tu, am şi eu. Ne-am futut. Tocmai noaptea trecută. Şi acum două zile. Dacă nu arăt acum, o să arăt mai târziu.

— Jakob, vreau să mă uit la tine. Ieri nu am văzut niciun semn pe mine. Nu înainte să facem dragoste. Nici după. Nu se ştie mai nimic despre modul de transmitere, însă foarte mulţi doctori cred că o persoană nu este contagioasă până ce nu dezvoltă semne vizibile.

— Era întuneric. Era la lumina lumânărilor. Dacă vreunul dintre noi ar fi văzut semnele pe tine, am fi zis că sunt nişte umbre, spuse el, cu o voce monotonă.

Teroarea pe care o zărise pe chipul lui fusese ca sclipirea unui fulger, scurt şi dispărut imediat. În loc, ceva mult mai teribil îşi făcuse cale, o resemnare apatică.

— Dezbracă-te, zise ea.

El îşi dădu peste cap tricoul şi îl aruncă pe jos. O privi drept, cu nişte ochi care păreau aproape aurii în lumina scăzută a camerei. El îşi ridică braţele în lateral, stând cu picioarele încrucişate şi cu bărbia ridicată, pozând inconştient ca un Hristos pe cruce.

— Vezi ceva?

Ea scutură din cap.

El se întoarse, cu braţele încă ridicate, şi aruncă o privire peste umăr.

— Pe spate?

— Nu, spuse ea. Scoate-ţi pantalonii.

Se răsuci din nou şi îşi descheie nasturii de la jeans. Erau faţă în faţă, cu un spaţiu larg între ei. Se năştea un anume fel chinuitor de fascinaţie erotică prin acel mod lent, răbdător în care el se dezbrăca, desfăcându-şi cureaua, dând jos pantalonii de jeans şi chiloţii, totul într-o mişcare fluidă. Nicio clipă nu rupseră contactul vizual. Chipul lui era ca o mască, aproape dezinteresat.

— Nimic, spuse ea.

Se întoarse. Ea îi verifică din ochi coapsele maronii şi tensionate, spatele palid, micile adâncituri de pe şolduri.

— Nu, zise ea.

— Ce-ar fi să opreşti robinetul de la duş? îi ceru el.

Harper închise apa, ridică prosopul şi reveni la a-şi usca părul. Cât timp se concentra pe respiraţia înceată şi constantă şi continua să facă lucrurile pe care în mod normal le făcea după ce termina duşul, simţea că astfel putea înfrâna pornirea de a izbucni în plâns. Sau de a ţipa. Dacă ar fi început să ţipe, nu era prea sigură că s-ar mai fi putut opri.

Harper îşi înfăşură prosopul în jurul părului şi păşi în năduşeala mohorâtă a dormitorului.

Jakob stătea pe marginea patului, din nou în pantalonii de jeans, dar ţinându-şi tricoul în poală. Avea picioarele goale. Mereu şi-a adorat picioarele, bronzate şi aproape arhitecturale în formele lor ascuţite şi delicate.

— Îmi pare rău că m-am îmbolnăvit, îi spuse ea, şi dintr-odată se chinuia din nou să nu izbucnească în lacrimi. Jur, m-am uitat atent la mine ieri şi nu aveam nimic din astea. Poate că nu ai şi tu. Poate că eşti bine.

Harper aproape că se înecă la ultimul cuvânt. Gâtul i se strângea aproape convulsiv, suspine forţându-şi calea de undeva adânc din plămâni. Gândurile îi erau prea cutremurătoare ca să le mai conştientizeze, dar le gândea, oricum.

Ea era moartă şi la fel era şi el. Ea îi infectase pe amândoi şi urmau să ardă de vii, precum toţi ceilalţi. O ştia, iar faţa lui îi spunea că şi el o ştia.

— Ai simţit tu nevoia să o faci pe buna samariteană-n pula mea, zise el.

— Îmi pare rău.

Ea şi-ar fi dorit ca el să fi plâns alături de ea. Şi-ar fi dorit să fi văzut vreun sentiment răzbindu-i pe chip, să-l fi văzut luptându-se să-şi

oprească acele emoţii care o încercau şi pe ea. Însă era doar gol, o privire îndelungă, cinică şi ciudată în felul în care stătea aşezat acolo, cu încheieturile atârnându-i blege peste genunchi.

— Să privim şi partea bună a lucrurilor, spuse el, arătând scurt spre burta ei. Cel puţin nu mai trebuie să ne facem griji de cum o să o numim dacă va fi fată.

Era la fel de rău dacă ar fi lovit-o. Ea tresări şi privi în altă parte. Jakob zâmbise reticent atunci când Harper îi arătase crucea de un albastru şters de pe beţigaşul testului de sarcină cu urină, însă atunci când îl întrebase cum se simte referitor la asta, el spusese *Cred că am nevoie de un pic de timp ca să procesez situaţia.*

În ziua de după, Arena Verizon din Manchester arsese din temelie, cu trei sute de refugiaţi fără adăpost înăuntru – niciunul nu a supravieţuit –, iar Jakob fusese împrumutat de către Departamentul de Lucrări Publice de acolo, ca să ajute la organizarea muncilor de curăţare a dărâmăturilor şi colectarea corpurilor. Fusese plecat treisprezece ore pe zi, iar când s-a întors acasă, murdar de funingine şi tăcut de la lucrurile la care asistase, păruse greşit să discute despre bebe. Când dormeau, totuşi, el o lua în braţe din spate şi îşi punea palma căuş peste stomacul ei, şi asta spera ea să însemne că exista un sentiment de fericire – ori un simţământ de rost pe lume – care se clădea în sufletul lui.

El îşi puse la loc tricoul, fără nicio grabă.

— Îmbracă-te, spuse el. O să-mi fie mai uşor să mă gândesc dacă nu va fi nevoie să te văd aşa.

Ea păşi spre dulap, plângând. Simţea că nu mai poate suporta lipsa de emoţii din vocea lui. Era aproape mai rău decât ideea de a fi contaminată, de a fi otrăvită.

Azi urma să fie peste 30 de grade – mereu erau peste 30 de grade în dormitor, şi curând se va fi încălzit şi mai mult, lumina puternică a amiezii începând deja să răzbească prin storurile de la fereastră –, aşa că răscoli umeraşele după o rochiţă de vară. Luă rochia albă, pentru că îi plăcea cum se simte în ea, îi plăcea cum o făcea să se simtă curată şi proaspătă, şi îşi dorea aşa ceva în momentul acela. După care realiză că, dacă purta rochia, Jakob încă ar fi putut să vadă dungile de pe spatele pulpei, şi voia să îl scutească de asta. Pantalonii scurţi erau şi ei în afara discuţiei. Găsi un capot vechi şi uzat, de culoarea margarinei ieftine.

— Trebuie să pleci, spuse ea, fără să îl privească. Trebuie să pleci de-acasă şi departe de mine.

— Cred că e prea târziu pentru asta.

— Nu ştim sigur că şi tu eşti contaminat, zise înfăşurând cordonul capotului. Până ce nu ştim sigur, trebuie să ne luăm precauţii. Ar trebui să împachetezi câteva haine şi să ieşi din casă.

— Ai atins toate hainele noastre. Le-ai spălat la chiuvetă. Apoi le-ai atârnat pe sfoară. Le-ai împăturit şi le-ai pus în sertare.

— Atunci du-te undeva şi cumpără-ţi alte haine. Poate mai e deschis la Target.

— Cum să nu. Să mă duc să dau un pic de Solz mic şi fierbinte la fata de la casă, dacă tot sunt prin zonă.

— Ţi-am spus. Nu se ştie dacă poţi lua de la oamenii care încă nu arată semne pe corp.

— Ai dreptate. *Nu se ştie. Nimeni* nu ştie niciun căcat. Indiferent cine or fi ăia de nu ştiu. Dacă cineva ar fi înţeles într-adevăr cum se manifestă transmiterea, nu am mai fi fost în situaţia de acum, corect, păpuşămică?

Nu îi plăcea felul crispat, ironic în care zisese *păpuşă mică.* Tonul fusese foarte apropiat de cel de dispreţ.

— Am fost atentă. Am fost foarte atentă, spuse ea.

Îşi reamintea – cu un fel de ranchiună istovitoare – fierbând zile întregi în costumul ei Tyvek etanş, materialul lipindu-i se de pielea transpirată. Dura douăzeci de minute ca să îl îmbrace, alte douăzeci ca să îl dea jos, urmat de cele cinci minute regulamentare ale duşului cu clorură. După, îşi amintea cum puţea a cauciuc, înălbitor şi transpiraţie. Purtase pe ea miasma aceea tot timpul cât lucrase la Spitalul Portsmouth, o odoare ca un accident industrial, şi tot s-a infectat, şi totul părea ca o glumă foarte, foarte proastă.

— Nu-ţi face griji de asta. Am lucruri în geanta de sală pe care le pot purta, spuse el. Chestii pe care nu ţi-ai pus mâinile.

— Unde o să te duci?

— De unde dracului să ştiu? Îţi dai seama ce ai făcut?

— Îmi pare rău.

— Eh, cu atât mai bine. Aşa, nu mă mai simt chiar atât de nasol că o să murim amândoi în flăcări.

Ea se decise că dacă a fi nervos îl făcea să fie mai puţin speriat, asta era în regulă. Voia să fie în regulă.

— Ai cum să dormi la Lucrările Publice? întrebă ea. Fără să intri în contact cu altcineva.

— Nu, spuse el. Dar Johnny Deepenau e mort, iar cheile de la rulota lui de rahat atârnă în vestiar. Aş putea să stau acolo. Îl mai ştii pe Johnny? Conducea camionul Freightliner numărul trei.

— N-am ştiut că s-a îmbolnăvit.

— Nu a luat. Fii-sa a luat şi a ars, iar el a sărit de pe podul Piscataqua.

— N-am ştiut.

— Munceai. Erai la spital. Niciodată nu veneai acasă. Nu era genul de chestie pe care să ţi-o spun printr-un SMS, zise şi tăcu, cu capul plecat şi cu ochii în umbre. Într-un fel, l-am admirat. Pentru că a

înţeles că a avut parte de tot ce putea fi mai frumos în viaţă şi nu mai era cazul să stea să prindă şi ultimele clipe de rahat pe care i le-ar fi oferit viaţa. Johnny Deepenau a fost un băutor de Budweiser şi fan al fotbalului. Votant de Donald Trump, un paranghel care niciodată nu citea ceva mai profund de revista Penthouse, însă înţelegea destule. Cred că îmi vine să vomit, mai spuse, fără să îşi schimbe tonul vocii, şi se ridică în picioare.

Harper îl urmări prin casă, până la holul de la intrare. Nu se duse la baia de lângă dormitorul principal, care Harper presupunea că devenise nefrecventabilă, din moment ce tocmai ce o folosise ea. Ci se duse la baia mică de sub scări. Ea aşteptă în hol, îl ascultă prin uşă cum îşi varsă maţele şi se forţă să nu plângă. Îşi dorea să termine cu smiorcăitul atunci când se afla în preajma lui, nu voia să îl apese şi cu ieşirile ei. În acelaşi timp, voia ca Jakob să spună ceva, să pară preocupat de ea.

Vasul de la toaletă se auzi tras, iar Harper se dădu înapoi şi îi oferi spaţiu. Stătea acum lângă birou, acolo unde el scria de obicei seara. Jakob nimerise manager adjunct la Departamentul de Lucrări Publice mai degrabă printr-un accident; intenţionase să devină romancier. Renunţase la facultate ca să scrie, lucrase la carte încontinuu de atunci, se împlineau şase ani. Avea 130 de pagini şi nu lăsa pe nimeni să le citească, nici măcar pe Harper. Se numea *Plugul dezolării.* Harper nu i-a spus niciodată cât de mult detesta titlul.

El ieşi din baie, ajunse aproape de intrarea în sufragerie, apoi se opri. La un moment dat, îşi găsi şapca de baseball, cea pe care scria *Freightliner,* fapt ce mereu i se păruse a fi destul de ironic, ca felul în care hipsterii purtau şepci cu John Deere. Asta dacă încă o mai făceau. Dacă într-adevăr o făcuseră vreodată.

Ochii de sub cozoroc erau roşii şi tulburi. Se întrebă dacă nu cumva plânsese în baie. Ideea că poate plânsese pentru ea o făcu să se simtă un pic mai bine.

— Vreau să aştepţi, spuse el.

Ea nu înţelese şi îl privi întrebător.

— Cât timp ar mai dura până să ştim cu siguranţă că am şi eu? întrebă el.

— Opt săptămâni, zise ea. Dacă nu ai nimic până la sfârşit de octombrie, nu ai deloc.

— Ok. Opt săptămâni. Eu cred că e inutil – amândoi ştim că dacă ai tu, am şi eu –, dar o să aşteptăm opt săptămâni. Dacă amândoi avem, atunci o s-o facem împreună, aşa cum am vorbit.

Se opri pentru o clipă, holbându-se la picioarele lui, după care încuviinţă din bărbie:

— Dacă nu am, o să îţi fiu alături atunci când o să o faci.

— Să fac ce?

El îşi ridică privirea spre ea, cu adevărat surprins.

— Să te sinucizi. Iisuse! Am discutat despre asta. Despre ce vom face dacă o luăm. Am căzut de acord că e cel mai bine aşa – pur şi simplu să adormim. Decât să aşteptăm şi să murim în flăcări.

Ea simţi o gheară puternică sugrumându-i gâtul, nu îşi dădea seama dacă ar fi fost în stare să elibereze vreun cuvânt dincolo de bariera asta, apoi observă că putea:

— Dar sunt gravidă.

Propria reacţie o surprinse pe Harper; pentru prima dată, siguranţa de sine ternă şi furioasă a lui Jakob o ofensa.

— Nu, ai înţeles greşit, continuă ea. Nu sunt expertă, însă ştiu mai multe despre spor decât tine. Sunt studii, studii *aprofundate* care arată că nu poate trece de membrana placentei. Se duce peste tot altundeva, creier, plămâni… oriunde, mai puţin acolo.

— Ăsta-i un mare căcat. Nu-i niciun studiu care să spună asta. Nu unul care să justifice hârtia pe care e tipărit. Nimeni nu mai studiază rahaturi de genul ăsta. Timpul pentru ştiinţă a trecut. Acum e timpul pentru adăpost şi speranţa că chestia aia se va stinge de la sine înainte să ne ardă pe toţi de pe faţa pământului.

El râse la ultima frază, un sunet sec şi fără pic de umor.

— Ba o mai studiază. Încă. În Belgia. În Argentina. În fine, dacă nu vrei să mă crezi, nu-i nimic. Dar să crezi asta. În iulie, la spital, am adus pe lume un copil al unei femei care era contaminată. Au ţinut o petrecere în camera de aşteptare de la pediatrie. Am mâncat îngheţată de cireşe pe jumătate topită şi am făcut cu rândul la ţinut în braţe bebeluşul.

Nu a mai spus şi că echipa de doctori a petrecut mai mult timp cu copilul decât a făcut-o mama. Doctorii nu i-au permis să îl atingă şi au dus copilul afară din cameră în timp ce mama ţipa să i-l dea înapoi, să o lase să se mai uite o ultimă dată la el.

Chipul lui Jakob nu mai era atât de tern, acum. Buzele lui formau o line clară şi albă.

— Şi ce dacă? Rahatul ăsta… Cât rezistă oamenii? În cel mai bun caz? După ce apar semnele?

— E diferit la fiecare în parte. Au fost înregistrate câteva cazuri pe termen lung, oameni care au supravieţuit încă de la început. Ar putea să reziste…

— Trei luni? Patru? Care e media? Cred că media nu e nici măcar două luni. Ai aflat că eşti gravidă acum *zece zile,* zise şi clătină din cap, neîncrezător. Ce-ai păstrat ca să ai grijă de noi?

— Ce vrei să zici?

Avea probleme să ţină pasul cu fluxul gândirii lui.

— Ce-ai păstrat ca să o facem? Ai zis că o să faci rost de chestia aia… aia pe care dentistul mi-a dat-o după obturaţia pe canal.

— Vicodin.

— Şi îl poţi sfărâma, nu?

Capotul i se desfăcuse şi atârna acum liber, dar părea prea mare efortul ca să îl mai lege la loc, şi uitase că îşi dorise să îl scutească de imaginea trupului ei infectat.

— Da, probabil că ăsta e unul dintre cele mai fără durere moduri ca să te sinucizi. Douăzeci şi ceva de pastile de Vicodin, sfărâmate.

— Atunci asta o să folosim. Dacă avem amândoi Solzu'.

— Dar nu am niciun Vicodin. Nu am mai făcut rost de el.

— De ce? Am vorbit. Ai spus că faci rost. Ai spus că o să iei câteva de la spital, dacă ne îmbolnăvim, că o să bem nişte vin şi să ascultăm nişte muzică, după care o să luăm pastilele şi mergem pe drumul nostru.

— Am uitat să iau când am plecat din spital. În momentul ăla, eram prea concentrată să scap şi să nu ard de vie.

Deşi, se gândi ea, ţinând cont de starea în care se afla, nu scăpase de nimic.

— Ai adus acasă Solzu' Dragonului, dar nu te-ai mai şi deranjat să iei ceva cât să putem să avem grijă unul de altul. După care, colac peste pupăză, ai mai rămas şi grea. Dumnezeule, Harper. Ai avut parte de o lună dată dracului – zise el şi râse, sacadat, ca un lătrat fără respiraţie, şi continuă la fel de iute: Poate că aş putea să fac rost de ceva cu care să o facem. O armă, la nevoie. Deepenau avea stickere cu NRA{1} lipite peste tot prin căcatul lui de pick-up. Trebuie să fi avut ceva.

— Jakob, eu nu o să mă sinucid, spuse ea. Orice am fi vorbit înainte să fiu gravidă nu mai contează acum. Am Solzu' Dragonului, dar mai am şi un bebe, iar asta schimbă totul. Nu poţi să vezi că schimbă totul?

— Paştele mă-sii! Nici măcar nu e încă un bebeluş. E un gogoloi de celule care nu gândesc. Pe lângă asta, te cunosc. Dacă ar avea vreun defect, ai face avort. Ai lucrat cândva la o nenorocită de clinică, pentru numele lui Dumnezeu. Ai trecut în fiecare zi pe lângă oameni care urlau la tine că eşti criminală de copii.

— Bebeluşul *nu are* niciun defect, şi chiar dacă *ar avea* nu aş… asta nu ar însemna că aş…

— Cred că să te prăjeşti până mori într-un pântec se poate numi un defect. Nu crezi?

El abia se mai putea abţine. Ea vedea că tremură.

— Hai să aşteptăm. Hai să lăsăm să treacă nişte timp şi să vedem dacă am şi eu rahatul ăsta sau nu, a zis el în cele din urmă. Poate că la un moment dat în următoarele opt săptămâni o să fim din nou pe aceeaşi lungime de undă. Poate că într-un anumit moment o să reuşeşti să priveşti lucrurile mai puţin egoist.

Şi-ar fi dorit să îi spună că are nevoie ca el să plece din casă, dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit şi să nu plece, nu cu adevărat. Ar fi sperat că s-ar fi oferit să stea aproape, poate să doarmă în subsol. O speria să îşi imagineze cum va fi singură, ea şi infecţia, şi şi-ar fi dorit calmul lui, siguranţa lui, chiar dacă nu i-ar fi putut simţi braţele protejând-o.

Dar ceva se schimbase în ultimele şaizeci de secunde. Acum ea era gata ca el să plece. Era convinsă că le-ar fi fost mai bine la amândoi ca el să plece, ca ea să poată avea casa întunecată şi tăcută doar pentru sine, o vreme – ca să se gândească, sau să nu se gândească, sau să stea nemişcată, sau să plângă, sau să facă orice ar fi trebuit să facă – departe de groaza lui şi de dezgustul furios.

— O să mă duc acum cu bicicleta la Lucrările Publice, zise el. Să iau cheia de la rulota lui Johnny Deepenau, din vestiar. O să te sun după-amiaza asta.

— Să nu te îngrijorezi dacă nu o să răspund. S-ar putea să îmi închid telefonul ca să pot să adorm.

Apoi ea râse, amar, cu un râset nefericit:

— Poate că o să mă trezesc şi totul se va dovedi doar un vis urât.

— Mda. Putem spera la asta, păpuşămică. Doar că, dacă e un vis urât, amândoi îl visăm.

După care el zâmbi – un zâmbet şters şi nervos –, iar pentru o clipă era din nou Jake, vechiul ei prieten.

Era deja cu un picior în prag când ea îi zise:

— Nu spune nimănui.

El se opri, cu o mână pe clanţă.

— Nu. Nu o să spun.

— Nu o să mă duc la Concord. Am auzit poveşti despre locul ăla.

— Mda. E o tabără a morţii.

— Nu crezi că e aşa?

— Normal că o cred. Toată lumea care se duce acolo e infectată cu căcatul ăsta. Cu toţii o să moară. Aşa că desigur că e o tabără a morţii. Prin definiţie, zise şi deschise uşa, lăsând să intre aerul fierbinte şi cu fum de afară. Nu te-aş trimite acolo. Eu şi cu tine suntem împreună până la capăt. Nu o să te abandonez în braţele cine ştie cărei agenţii guvernamentale fără chip. O să ne ocupăm împreună de toată treaba asta.

Harper se gândi că probabil el avusese de gând să o liniştească prin vorbele sale, însă, curios, nu se simţea deloc liniştită.

El coborî treptele şi o luă pe cărarea curbată care îl ascundea privirii pe după garaj. Lăsase uşa deschisă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să îl urmeze afară şi să îl privească cum pleacă. Ca şi cum aşa ceva ar fi fost de presupus de la ea. Poate că aşa şi era. Îşi închise cordonul capotului, traversă scurta suprafaţă a holului de la intrare şi se opri în uşă. El îşi mână bicicleta pe alee, trăgând-o de o furcă. Nu privi

înapoi.

Harper se ridică pe vârfuri ca să cuprindă imaginea oraşului Portsmouth. Un cer mizer coborât deasupra turlei North Church. Fumul se lăsase peste oraş întreaga vară. Harper citise undeva că doisprezece la sută din New Hampshire era în flăcări, însă nu vedea cum ar fi putut să fie adevărat. Desigur, era destul de bine comparativ cu Maine. Maine era principalul subiect al ştirilor locale. Văpaia care începuse în Canada ajunsese într-un final la autostrada I-95, tăind efectiv statul în două, un pustiu arzând pe o suprafaţă de peste o sută cincizeci de kilometri, la punctul său maxim. Ar fi fost nevoie de ploaie ca să o stăpânească, dar ultimul nor care s-ar fi putut îndrepta într-acolo se evaporase de mult timp în faţa arşiţei. Un meteorolog de la NPR spusese că ploaia se prăjise ca scuipatul pe suprafaţa unei plite încinse.

Bucle de fum se ridicau colo, colo, maronii, spirale murdare urcând de pe Banke Strawbery. Mereu era ceva care ardea: o casă, un magazin, o maşină, o persoană. Era surprinzător cât de mult fum putea scoate un corp uman atunci când era cuprins de flăcări.

Din punctul ei de observaţie din pragul casei, putea vedea drumul, către Cimitirul South Street. Un autoturism rula încet prin cimitir, pe una dintre aleile înguste cu pietriş, târându-se înainte aşa cum şi-ar căuta cineva loc liber într-o parcare aglomerată. Însă geamul de pe partea pasagerului era coborât şi focul ieşea în vâlvătăi. Interiorul era atât de tare cuprins de flăcări, încât Harper nu putea desluşi persoana care probabil că stătea în spatele volanului.

Harper privi maşina cum depăşeşte marginea drumului şi intră pe iarbă, până ce se tamponă încet de o lespede. Apoi îşi aminti că ieşise ca să îl vadă pe Jakob plecând. Îl căută împrejur, dar deja dispăruse.

8
SEPTEMBRIE

Două zile mai târziu, mâna ei stângă era o adevărată partitură muzicală. Linii negre delicate i se înfăşurau de jur împrejurul braţului, cu striaţii la fel de subţiri precum cele ale unei plase de păianjen, cu ceea ce păreau a fi note aurii împrăştiate în jurul lor. S-a trezit ridicându-şi mâneca şi privindu-le la fiecare câteva minute. Până la sfârşitul următoarei săptămâni, avea crochiuri de Solzu' Dragonului de la încheietură până la umăr.

Într-una din zile, şi-a scos bluza, s-a uitat în oglinda de la dulap şi a văzut un brâu ridicându-se chiar deasupra şoldurilor ei, un tatuaj negru-auriu. După ce i-a trecut senzaţia de rău şi ameţeală, a trebuit să admită că era splendid într-un foarte ciudat fel.

Uneori, se dezbrăca complet, mai puţin de lenjerie, şi îşi examina noua sa piele irizată la lumina lumânării. Nu dormea prea mult, iar aceste inspectări de obicei aveau loc la puţin după miezul nopţii. Asemenea desluşirii unui chip într-un şemineu aprins ori a unei imagini pe textura unei scoarţe de copac, la fel îşi închipuia că observă trăsături pe jumătate conturate tapate în Solzu' ei.

Era cam pe când se făcea timpul să sune Jakob, din rulota mortului. Nici el nu putea să doarmă.

— Am zis să văd ce mai faci, spuse el. Să aflu cu ce te-ai mai ocupat azi.

— Am lălăit-o prin casă. Am păpat ultimele paste. Am făcut eforturi să nu mă transform într-un maldăr de cărbuni încinşi. Tu?

— Zăpuşeală. E zăpuşeală mare pe-aici. E mereu zăpuşeală.

— Deschide o fereastră. Afară e răcoare. Eu mi le-am deschis pe toate şi e bine.

— Şi eu le-am deschis pe toate, dar tot e înăbuşitor. E ca şi cum aş încerca să dorm într-un cuptor.

Nu îi plăcea felul iritat în care vorbea despre cum nu poate să se răcorească sau felul în care se agăţa obsedant de asta, ca şi cum căldura ar fi fost un afront personal.

Harper îl distrase povestindu-i despre starea ei, cu un ton apatic, aproape superfluu.

— Am un rotocol de Solz pe interiorul braţului meu stâng care arată ca o umbrelă desfăcută. O umbrelă luată de vânt. Crezi că sporul are cumva vreo înclinaţie artistică? Crezi că reacţionează la chestiile din subconştient şi că încearcă să întipărească pe piele imagini care să îţi facă pe plac?

— Nu vreau să vorbim despre rahatul pe care îl ai pe piele. Mă face

să tremur când mă gândesc la asta, la rahatul dezgustător care e peste tot pe tine.

— Vai, mă face să mă simt foarte bine, mulţumesc.

Ea lăsă să îi scape un răsuflat adânc, furios.

— Îmi pare rău. Nu sunt… nu sunt lipsit de compasiune.

Ea râse – surprinzându-l nu numai pe el, ci şi pe sine. Uneori, Jakob de pe vremuri folosea expresii cu totul ingenioase şi pretenţioase. *Lipsit de compasiune.* Înainte să renunţe la facultate, el se înscrisese la filosofie, şi încă mai avea obiceiul de a săpa prin vocabular pentru termenul cel mai potrivit, care, cumva, inexplicabil, ajungea întotdeauna să fie termenul greşit. Uneori, îi mai corecta şi ortografia ei.

Harper să gândi, într-o doară, la cum fusese nevoie să se îmbolnăvească pentru a realiza faptul că însăşi căsătoria lor era bolnavă.

El încercă din nou.

— Îmi pare rău. Cu adevărat. E greu să fii… preocupat.

O adiere străbătu camera, rece pe pântecul ei dezgolit. Nu-şi putea da seama cum de lui îi era prea cald, indiferent unde s-ar fi aflat.

— Mă gândeam dacă nu cumva Solzu' a început să schiţeze pe braţul meu chiar umbrela lui Mary Poppins. Ştii de câte ori am văzut *Mary Poppins?*

— Solzu' Dragonului nu reacţionează la subconştientul tău. Tu o faci. Vezi genul de lucruri pe care eşti predispusă să le vezi.

— Cred c-ai dreptate, spuse ea. Dar ştii ce? Era la spital un grădinar care avea un turbion cu d-asta pe picioare şi care arăta exact ca nişte tatuaje ale unor vrejuri. Puteai vedea frunze individuale şi delicate. Toată lumea era de părere că arăta ca o iederă. Ca şi cum Solzu' Dragonului făcea un comentariu artistic asupra muncii de-o viaţă a omului ăla.

— Aşa arată în general. Ca nişte tufişuri de spini. Nu vreau să vorbim despre asta.

— Presupun că nu are cum să îmi fi ajuns la creier, deocamdată, aşa că nu ar avea de unde să ştie nimic despre mine. Durează săptămâni întregi ca să treacă prin sinusuri către creier. Încă mai suntem în faza de tatonare reciprocă dintr-o relaţie.

— Iisuse! zise el. Mă prăjesc de viu pe-aici prin-ăuntru!

— Băiete, ce să-ţi fac, chiar că ţi-ai găsit persoana greşită care să te compătimească, zise ea.

9

Câteva nopţi mai târziu, îşi turnă un pahar de vin roşu şi citi prima pagină din cartea lui Jakob. Îşi spuse că dacă era ceva de capul romanului, data viitoare când va vorbi cu el va recunoaşte că l-a răsfoit şi îi va spune cât de mult i-a plăcut. El n-ar fi avut cum să fie supărat pe ea pentru faptul că şi-ar fi încălcat promisiunea de a nu se uita pe manuscris fără să îi dea el voie. În definitiv, ea avea o boală incurabilă, terminală. Asta trebuie să conteze când schimbi regulile.

Însă după o singură pagină îşi dădu seama că nu era deloc bun şi îl abandonă, simţindu-se prost, ca şi cum i-ar fi greşit cu ceva.

O vreme după aceea, terminând cel de al doilea pahar de vin – două nu aveau cum să facă rău bebeluşului – citi treizeci de pagini. Şi se opri acolo. Nu putea să continue şi încă să îl mai iubească. În fapt, probabil că şi treizeci fuseseră mult prea mult.

Romanul era despre un fost student la filosofie, J., care avea un serviciu de duzină la Departamentul de Lucrări Publice şi un mariaj neîmplinit alături de o blondă superficial de veselă, care face greşeli de gramatică, citeşte romane pentru adolescenţi pentru că îi lipseşte rigoarea mentală necesară ficţiunii mature şi nu are niciun habar despre zbuciumul interior pe care îl suportă zi de zi soţul ei. Pentru a-şi domoli dezamăgirea existenţială, J. se implică într-o serie de relaţii extraconjugale cu femei pe care Harper le identifică cu mare uşurinţă: prietene de la facultate, profesoare din generală, o fostă antrenoare de fitness. Harper decise că aceste aventuri erau fictive… deşi minciunile pe care J. le servea soţiei, despre unde petrecea timpul şi ce făcea când nu stătea cu ea, corespundeau aproape cuvânt cu cuvânt cu anumite conversaţii pe care Harper şi le amintea din realitate.

Cumva, totuşi, descrierile exacte ale aventurilor amoroase nu erau partea cea mai teribilă. Ce detestă ea cel mai mult era dispreţul protagonistului.

El îi ura pe şoferii care conduceau camioanele de la Lucrările Publice. Ura feţele lor buhăite şi nevestele lor umflate şi copiii lor graşi. Ura felul în care economiseau un an întreg ca să cumpere bilete la meciuri de fotbal profesionist prin cine ştie ce cotlon de ţară. Ura cât de fericiţi erau ei săptămâni întregi după ce fuseseră la respectivele meciuri şi ura felul în care povesteau meciul din nou şi din nou, de parcă ar fi amintit despre bătălia de la Termopile.

Le ura pe toate prietenele soţiei lui – J. nu avea prieteni ai săi – pentru că nu ştiau o boabă de latină, pentru că beau bere de la supermarket în loc de bere artizanală şi pentru că ele creşteau următoarea generaţie de înlocuitori ai umanităţii supraponderali şi supra-expuşi la divertismente de căcat. Însă asta nu îl oprea să le fută,

se pare.

El nu îşi ura soţia, dar simţea pentru ea acel gen de afecţiune pe care un bărbat de obicei o rezervă unui căţeluş adorabil. Felul în care ea accepta fără rezerve şi imediat orice opinie a sa era în acelaşi timp şi dezamăgitor, şi un pic hilar pentru el. Nu exista nicio critică pe care el să o facă şi pe care ea să nu o accepte imediat ca adevăr imuabil. Iar el construise un întreg joc din aşa ceva. Dacă ea se spetea o săptămână întreagă ca să pregătească o petrecere, el i-ar fi spus că toată lumea prezentă detestase cum ieşise seara aceea – chiar dacă în realitate petrecuseră pe cinste –, iar ea ar fi izbucnit în plâns şi i-ar fi dat dreptate şi imediat s-ar fi uşuit să cumpere nişte cărţi şi să afle de acolo cum se organizează o petrecere reuşită. Nu, el nu o ura. Însă îi era milă de ea şi îi era milă şi de el, blocat fiind alături de ea. De asemenea, ea plângea prea uşor, fapt care îi sugera, în mod paradoxal, o superficialitate a sentimentelor. O femeie care bocea de la nişte reclame de sprijinire a căţeilor vagabonzi nu avea cum să poată fi de bază pentru lupta acerbă şi disperată a omului închistat în acest ev al prostiei crase.

Toate laolaltă – furia sa jalnică şi autocompătimirea –, şi nici măcar nu era scris bine. Paragrafele lui nu se mai terminau. La fel şi frazele. Uneori avea nevoie de treizeci de cuvinte înainte de a-şi găsi drumul spre un verb. La fiecare o pagină sau două simţea nevoia să arunce câte o expresie în greacă, franceză sau germană. Puţinele dăţi când Harper putuse traduce câteva din aceste butade, întotdeauna păru că la fel de bine puteau fi scrise şi în engleză.

Lui Harper îi veni în minte, fără să se poată abţine, păţania din *Barbă Albastră*. O făcuse, se uitase în camera interzisă şi văzuse acel ceva ce nu avea voie să vadă. Descoperise nu cadavre în spatele uşii, ci dispreţ. Se gândi că ura era mai uşor de iertat. Dacă urăşti pe cineva, cel puţin acea persoană e demnă de pasiunea ta.

El nu-i spusese niciodată cu ce e cartea, nu concret, deşi uneori mai zicea chestii de genul „E despre groaza unei vieţi banale" sau „E despre un bărbat naufragiat în propria minte". Însă au împărtăşit împreună lungi discuţii post-coitus despre cum ar arăta viaţa amândurora după ce va fi ieşit romanul pe piaţă. El sperase că le va aduce suficienţi bani încât să ia o casă pied-à-terre în Manhattan (Harper nu era prea convinsă de diferenţa dintre un pied-à-terre şi un apartament, dar presupunea că trebuie să fie ceva special, totuşi). Ea îi spusese foarte surescitată şi emoţionată că el s-ar descurca minunat ca gazdă la un program de radio, haios şi deştept şi autoironic cum e; mai spera că l-ar primi la postul NPR. Vorbiseră despre lucruri pe care şi-ar dori să le cumpere şi despre oamenii faimoşi pe care şi-ar dori să îi întâlnească, iar amintindu-şi acum toate astea părea ceva meschin şi trist şi amăgitor. Era suficient de rău că fusese ferm convinsă că el

poseda o minte strălucită, şi cu atât mai mult era teribil de rău să descopere că şi el era convins de asta, şi pe baze atât de şubrede.

O mai uimea, de asemenea, că el scrisese ceva atât de respingător, după care lăsase textul la îndemâna ei, ani de zile. Deşi el fusese sigur că ea nu îl va citi, pentru că aşa îi zisese, iar el înţelegea că ea e predispusă la obedienţă completă. Întreaga ei stimă de sine depindea de a face şi a fi exact ceea ce el îşi dorea ca ea să facă şi să fie. Avusese dreptate cu asta, normal. Romanul nu ar fi fost atât de îngrozitor dacă nu ar fi conţinut între filele sale un anume grad de adevăr. Aruncase un ochi peste *Plugul dezolării* doar pentru că era pe moarte.

Harper puse cartea înapoi pe birou, netezind colţurile manuscrisului în aşa fel încât să stea într-un teanc drept, aranjat. Cu pagina sa albă de titlu şi muchiile clare şi netede, părea la fel de imaculat ca un pat proaspăt făcut, într-un hotel de lux. Oamenii fac tot felul de lucruri de neimaginat în paturile de hotel.

Aproape ca un gând întârziat, ea puse deasupra o cutie de chibrituri de bucătărie, pe post de prespapier. Dacă Solzu' Dragonului va fi început să fumege şi să irite, voia să le aibă la îndemână. Dacă va fi fost să ardă, simţea că ar fi fost pur şi simplu drept ca nenorocita de carte să ardă prima.

10

Se făcuse aproape 1 noaptea când el a sunat următoarea dată, însă ea încă mai era trează, lucrând la o carte proprie – jurnalul pentru bebeluş. Cartea ei începea aşa:

Bună! Sunt mama ta, în forma unei cărţi. Aşa arătam înainte de a fi o carte.

Chiar pe foaie, sub text, lipise cu scotch o poză cu ea. Era o poză pe care i-o făcuse tatăl ei pe vremea când avea nouăsprezece ani şi învăţa să tragă cu arcul la Exeter Rec. Department. Puştoaica din fotografie era o fată deşirată, cu piele palidă, urechi proeminente, genunchi ososi şi băieţoşi şi zgârieturi pe interiorul braţelor, de la micile accidente cu corzile arcului. Drăguţă, totuşi. În poză, soarele era în spatele ei, luminându-i părul cu o diademă strălucitoare de auriu. Jakob obişnuia să spună că era o imagine cu îngerul ei din adolescenţă.

Sub poză, lipise un pătrat argintiu lucios, reflectorizant, ceva ce decupase dintr-o reclamă de revistă. Notase: *Semănăm, cumva?* Avea o mulţime de idei despre ce ar trebui să conţină cartea. Reţete. Instrucţiuni. Cel puţin un joc. Versurile melodiilor ei favorite, pe care le-ar fi cântat bebeluşului dacă ar fi avut şansa: „Love Me Do”, „My Favorite Things”, „Raindrops Keep Fallin’ on My Head”.

Nu urma să pună chestii siropoase de fete, dacă s-ar fi putut abţine. Ca asistentă medicală de şcoală generală, mereu se raportase la Mary Poppins în ceea ce făcea, dorindu-şi să capete acelaşi calm bine temperat, sigur pe sine, toleranţă la ghiduşii, dar şi aşteptările ca medicina să meargă mână-n mână cu o lingură zdravănă de zahăr. Dacă ciutanii credeau că ea ar îi în stare să dea oricând drumul unui tril şi să scoată focuri de artificii prin vârful umbrelei, ea nu avea nimic împotrivă.

Acesta era tonul pe care încerca să îl găsească în jurnalul bebeluşului. Întrebarea care se punea era ce oare şi-ar fi dorit un copil de la mama lui? Răspunsul ei era leucoplast pentru jelituri, un cântecel de dinainte de culcare, blândeţe, ceva dulce de mâncat după orele de şcoală, cineva care să ajute la temele pentru acasă, cineva în braţele căruia să se alinte. Încă nu descoperise felul în care să facă jurnalul să fie alintat, dar capsase peste zece leucoplaste pe interiorul copertei, alături de patru beţigaşe cu spirt preambalate. Simţea că jurnalul – *Mama Portabilă* – începuse pe picior extrem de potrivit.

Când sună telefonul, era în faţa televizorului. Televizorul era mereu pornit. Nu mai fusese oprit de mai bine de şase luni, cu excepţia ocaziilor în care se tăia curentul. Pe moment, avea curent, iar ea stătea în faţa ecranului, deşi lucra la carte, neacordându-i prea mare importanţă.

Oricum nu era nimic la care să se uite. FOX încă mai emitea, deşi din Boston, nu din New York. NBC era şi el activ, dar emitea din Orlando. La fel şi CNN, din Atlanta, însă prezentatorul ştirilor de seară era un bărbat numit Jim Joe Carter, un predicator baptist, iar reportajele sale erau întotdeauna despre oameni care fuseseră mântuiţi de spor de către Iisus. Toate celelalte canale erau fie HSB, emisie a Homeland Security, fie canale de ştiri locale, fie purici. HSB emitea din Quantico, Virginia. Washington, D.C., încă era în flăcări. La fel şi Manhattan. Avea televizorul pus pe FOX. Telefonul sună, iar ea răspunse. Ştiu că e Jakob chiar înainte de a vorbi. Răsuflarea lui era ciudată şi un pic înecată, şi nu spuse nimic, nu la început.

— Jakob, zise ea. Jakob, vorbeşte-mi. Zi-mi ceva.

— Ai teveul pornit?

Ea puse jos pixul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Harper nu avusese habar cum ar fi reacţionat data viitoare când ar fi vorbit. Îşi făcuse griji că nu şi-ar fi putut stăpâni indignarea din voce. Dacă Jakob s-ar fi gândit că e rece, ar fi vrut să afle de ce, iar ea ar fi trebuit să îi spună. Nu putea niciodată să ţină ceva ascuns de el. Iar Harper nu îşi dorea să discute despre roman. Nici măcar nu mai voia să se gândească la el. Era însărcinată şi infestată cu o ciupercă inflamabilă şi aflase recent că Veneţia era în flăcări, aşa că acum nu mai avea cum să se plimbe vreodată într-o gondolă. Cu toate astea pe cap, era destul de mult de cerut de la ea să mai şi producă o critică literară despre romanul lui de rahat.

Însă el râse – dur şi crispat –, iar sunetul o zgudui şi o determină să îşi uite indignarea, măcar pentru moment. O parte din ea se gândi, calm, clinic: *isterie.* Numai Dumnezeu ştia cât de mult avusese parte de aşa ceva primprejur în ultima jumătate de an.

— Asta e cea mai haioasă chestie pe care a zis-o cineva de nici nu mai ştiu când, spuse el. Ce *s-a-ntâmplat*? Adică în afara faptului că întreaga lume a luat foc? În afara faptului că cincizeci de milioane de fiinţe umane s-au transformat în globuri de flăcări? Nu te uiţi la FOX?

— Ba da. Ce s-a-ntâmplat, Jakob? Plângi. S-a întâmplat ceva?

Nu era de mirare că o dispreţuia. În zece secunde, o făcuse să se îngrijoreze din nou de el, asta după ce cu cinci minute mai înainte ar fi fost bucuroasă să nu mai îl audă deloc timp de o lună. Se ruşină de cum nu era capabilă să îşi menţină propria furie.

— Şi nu vezi?

Ea se holbă la televizor, o filmare mişcată de pe o păşune, de undeva. Câţiva bărbaţi în impermeabile galbene şi mănuşi de cauciuc înalte până la cot şi cu măşti de gaze, purtând puşti de asalt Bushmaster, se aflau în zona îndepărtată a câmpului. Iarba înaltă şi uscată se legăna în bătaia unei ploi molcome. Dincolo de bărbaţii în

impermeabile era o lizieră. La stânga era o autostradă. O maşină trecu în viteză, cu farurile lucind în amurgul timpuriu.

— *…cu camera telefonului,* anunţa prezentatorul. *Vă atenţionăm, imaginile pot fi cu puternic impact emoţional.*

Mai că nu avea rost o astfel de avertizare. Totul era cu impact emoţional în zilele astea.

Aduceau oameni dinspre pădure. Copii, majoritatea, deşi mai erau şi câteva femei printre ei. Unii dintre copii erau goi. Una dintre femei era şi ea goală, dar ţinându-şi strâns o rochie în dreptul corpului.

— Au arătat asta toată noaptea, zise Jakob. Cei de la ştiri sunt înnebuniţi după material. Uite. Uită-te la maşini.

Câmpul oferea o perspectivă completă asupra şoselei. Un alt automobil de persoane se apropia dinspre linia orizontului, după care o camionetă. Amândouă vehiculele încetiniră în timp ce treceau prin dreptul luminişului, după care accelerară.

Femeile şi copiii care fuseseră scoşi dinspre linia copacilor erau înghesuiţi unii-ntr-alţii, într-un grup compact. Copiii plângeau. De la distanţă, vocile lor, la unison, sunau ca un prim crivăţ de toamnă târzie. Una dintre femei luă în braţe pe un băiat micuţ, îl ridică şi îl strânse tare la piept. În timp ce viziona imaginile, Harper fu cuprinsă de un val puternic de déjà vu, certitudinea improbabilă că ceea ce vedea acum era chiar ea, într-un viitor nu foarte îndepărtat. Vedea cum va fi murind ea însăşi.

Femeia care fusese dezgolită şi care îşi ţinea strâns rochia dădu să se îndrepte spre unul dintre bărbaţii în impermeabile. De la distanţă, spatele ei liber părea ca zdrelit de bici, după care cusut în copci cu un fir auriu strălucitor: Solzu' Dragonului. Ea lăsă să îi cadă rochia şi se aplecă înspre o puşcă.

— *Nu ai cum,* urlă ea. *Dă-ne drumul! Suntem în Ameri…*

Primul foc se poate să fi pornit cumva accidental. Harper nu era sigură. Totuşi, îi adunaseră în câmp deschis pentru a-i împuşca, aşa că probabil că era greşit să crezi că s-ar fi putut trage asupra vreunuia dintre ei din greşeală. *Prematur,* asta poate da, ar fi fost cuvântul mai potrivit care să descrie. Ţevile armelor începură să scoată flame. Femeia dezbrăcată continuă să se apropie, un pas, doi paşi, după care se înclină în faţă şi căzu în iarba deasă.

Urmă o clipă – suficient timp doar cât să respiri o dată – cuprinsă de stupoare şi de tăcere încremenită. O altă maşină se ivi la orizont şi începu să încetinească.

Apoi alte şi alte puşti începură să răpăie, la unison, pocnitori în noapte de iulie. Gurile armelor scânteiau, ca nişte blitzuri ale unor paparazzi prinzându-l pe George Clooney urcându-se în limuzina sa. Deşi George Clooney era mort, arsese de viu în timpul unei misiuni de ajutor umanitar pentru New York.

Maşina care trecea pe autostradă se oprise aproape de tot şi mergea la relanti, în aşa fel încât şoferul să poată să asiste la scenă. Femeile şi copiii căzdeau unul câte unul în timp ce gurile armelor izbucneau una câte una în ploaia de septembrie. Maşina începu să accelereze.

Bărbaţii în impermeabile rataseră o persoană, o fetiţă, fugind ca un spiriduş de-a lungul câmpului, către observatorul care înregistra filmarea cu telefonul. Se prelingea prin iarba pajiştei la fel de repede ca umbra unui nor. Harper privi, strângând jurnalul bebeluşului cu ambele mâini, ţinându-şi respiraţia, trimiţând în eter o speranţă tăcută: *Lăsaţi-o să scape. Lăsaţi-o să fugă.* Dar mai apoi fetiţa se împături în sine şi se împiedică în faţă, căzând, iar Harper realiză că nu fusese niciodată o persoană. Lucrul care gonea de-a lungul câmpului era rochia pe care femeia dezbrăcată o ţinuse la piept. Vântul o făcuse să danseze o clipă, asta fusese tot. Acum dansul încetase.

Emisiunea reveni în studio. Prezentatorul se afla în dreptul unui ecran uriaş care derula de la început filmarea. Îşi păstră spatele la imagini şi vorbi cu o voce molcomă, calmă. Harper nu putu distinge ce anume spunea. Jakob vorbea şi el, dar nici asta nu putea distinge.

Vorbi peste ambele voci.

— Crezi că semăna cu mine?

— Ce vrei să zici? întrebă Jakob.

— Femeia care l-a îmbrăţişat pe băieţel. Mi s-a părut că semăna cu mine.

— *…ilustrează pericolele la care se expun persoanele infectate şi care nu caută…* – se auzi prezentatorul.

— Nu mi-am dat seama, spuse Jakob.

Tonul îi era înecat de emoţie.

— Jakob, spune-mi ce s-a-ntâmplat.

— M-am îmbolnăvit.

Se simţi ca şi cum s-ar fi ridicat mult prea repede în picioare, deşi nu se mişcase deloc. Se lăsă pe spătarul canapelei, ameţită şi venindu-i să leşine.

— Ai vreo irizaţie?

— Am febră.

— Ok. Dar ai vreun semn pe tine?

— E pe piciorul meu. Am crezut că e o zgârietură. Am scăpat ieri un sac de nisip pe picior şi am crezut că e doar o zgârietură.

O clipă, păru că e pe cale să izbucnească în plâns.

— Of, Jakob. Trimite-mi o poză. Vreau să mă uit mai atent.

— Nu am nevoie să te uiţi tu.

— Te rog. Fă-o pentru mine.

— Ştiu ce e.

— Te rog, Jake.

— Ştiu ce e şi am şi febră. Sunt ai dracului de fierbinte. Am 38 cu 3. Sunt atât de fierbinte, că nu pot să dorm. Tot visez că păturile iau foc şi atunci sar din pat. Ai şi tu vise din-astea?

Nu. Visele ei erau cu mult mai rele de atât. Erau atât de rele, încât recent se hotărâse să nu mai doarmă deloc. Era mai în siguranţă să stea trează.

— Ce făceai cu un sac de nisip? întrebă ea, nu pentru că îi păsa, ci pentru că l-ar fi putut calma vorbind despre altceva în afara infectării.

— A trebuit să mă întorc la muncă. A trebuit să risc. Să risc să contaminez alţi oameni. Asta e situaţia în care m-ai pus.

— Ce vrei să zici? Nu înţeleg.

— Dacă pur şi simplu aş dispărea, oamenii s-ar întreba unde oare am dispărut. Ar putea să treacă pe la casă şi să te găsească pe tine. Preţul vieţii tale este viaţa altora. M-ai transformat într-un potenţial criminal.

— Nu, Jakob, am mai vorbit de asta. Până ce Solzu' nu e vizibil pe corp, nu este contagios. Aproape toată lumea a căzut de acord că aşa e. Şi chiar dacă nu, o poţi transmite doar prin contact direct pe piele. Nu cred că eşti încă un criminal în masă. Deci care e treaba cu sacul de nisip?

— Zilele trecute, au dus pe toţi de la Lucrările Publice sus la Podul Piscataqua, din ordinul Gărzii Naţionale. Construim un punct de control armat ca să-i împuşte pe toţi căcănarii infectaţi care s-ar gândi să încerce să treacă cu maşina dincolo de barieră. Da' de ce vorbim noi acum de nenorocitul ăla de pod?

— Am nevoie să-mi trimiţi o poză cu semnul de pe piciorul tău, a zis ea, iar tonul vocii ei era acum mai ferm, vocea unei asistente medicale.

— Cred că mi-a intrat şi în cap. Uneori simt de parcă aş avea bolduri înţepându-mă pe creier. Ca şi cum ar fi sute de mici ace pe-acolo.

Asta o făcu să se oprească. Era primul lucru din ce spunea care nu suna numai isteric, ci de-a dreptul aiurea.

Când continuă, vocea ei era din nou calmă şi sigură:

— Nu, Jakob, *nu.* Înfăşoară în cele din urmă teaca de mielină şi nervii, însă nu ar avea cum să se întâmple asta până ce nu ai solzi pe întreg corpul.

— La dracu'! Eu ştiu! Ştiu ce mi-ai făcut. Ne-ai omorât pe amândoi, şi pe bebeluşul nostru, ca să îţi satisfaci ego-ul.

— Despre ce vorbeşti tu?

— Ştiai că e periculos să lucrezi în spitalul ăla, şi totuşi ai vrut să te simţi importantă. Ai chestia asta în tine, Harper. Ai *nevoia* asta de a fi îmbrăţişată. Cauţi dinadins şanse de a fi în preajma oamenilor care suferă, încât să poţi să le pui un Band-Aid pe ei şi să capeţi uşor nişte

afecţiune de doi bani. De-asta te-ai făcut asistentă la şcoală. E uşor să storci un pupat de la un copil cu genunchiul julit. Copiii adoră pe oricine le dă o acadea şi un leucoplast când capătă o zgârietură.

Furia răsfăţată pe care o simţi în vocea lui o lăsă fără cuvinte. Nu îl mai auzise niciodată vorbind aşa.

— Erau disperaţi, zise Harper. Aveau nevoie de orice asistentă disponibilă. Spitalul a făcut apel la asistentele pensionate şi care acum au optzeci şi cinci de ani. Nu aveam cum să stau pur şi simplu acasă şi să mă uit la TV cum mor oamenii, iar eu să nu fac nimic ca să împiedic asta.

— Trebuie să iei o decizie, spuse el, aproape suspinând. Nu vreau să iau dracului foc şi să mor aşa. Sau să fiu vânat şi măcelărit pe vreun câmp, implorând pentru viaţa mea.

— Dacă nu prea dormi, asta ar putea explica temperatura ridicată pe care o ai. Încă nu ştim dacă eşti sau nu bolnav. Uneori, febra indică un fel de infecţie, dar nu întotdeauna. Nici măcar cel mai des. Eu nu am făcut febră. Acum, vreau să-mi trimiţi o poză cu piciorul tău.

Se auzi un zgomot păcănit şi stângaci, câteva bufnituri înfundate, apoi din nou un păcănit, sunetul aplicaţiei de la telefon făcând poza. Cincisprezece secunde trecură fără vreun alt sunet în afară de cel al respiraţiei sale întretăiate şi mizere.

Sosi o fotografie a piciorului gol, întins pe un fel de mochetă industrială. Vârful piciorului era totul o rană roşie râcâită la sânge.

— Jake, zise ea. Ce-i asta?

— Am încercat să o dau jos de pe mine, răspunse el, cu o voce aproape ursuză. Am avut o ieşire necontrolată. Am dat cu şmirghel pe piele.

— Mai ai şi alte semne pe tine?

— Ştiu cum arăta înainte să o iau razna, zise el.

— Nu te apuci să dai cu abraziv peste aşa ceva, Jake. E ca şi cum ai freca un chibrit de o cutie de chibrituri. Las-o în pace, spuse ea şi coborî telefonul ca să se mai uite o dată la imagine. Vreau să analizez mai multe fâşii înainte să te decizi tu că ai Solzu' Dragonului. În perioada de început, poate fi dificil să faci diferenţa între o zgârietură şi o fâşie, dar dacă reuşeşti să o laşi să fie…

— Trebuie să iei o decizie, repetă el.

— Decizie la ce?

— Cum să alegem să murim. Cum avem de gând să o facem.

La televizor, arătau un pasaj despre Dalmaţieni, aşa cum erau denumite echipele de femei şi adolescenţi care preparau prânzuri şi prăjituri pentru pompierii voluntari.

— Nu o să mă sinucid, zise Harper. Ţi-am mai spus asta deja. Am bebeluşul ăsta care creşte în mine. Am de gând să îl văd cum se naşte. Pot să nasc prin cezariană până la următorul martie.

— Martie? E *septembrie*. O să fii *surcele* până în martie. Sau ţintă de antrenament pentru comandourile de incinerare. Vrei să mori ca oamenii ăia de pe câmp?

— Nu, spuse iute Harper.

— Ştiu ce mi-ai făcut, zise el, trăgând tremurat şi cu mare efort aer în piept. Ştiu. Îmi tot apar pete roşii şi fierbinţi pe braţe şi pe picioare. Am îndrăgit faptul că ţi-ai transformat munca într-un serviciu pus în slujba binelui societăţii, că ai fost atât de conectată la comunitate, chiar dacă era, întotdeauna, doar chestia asta de a-ţi satisface propriul narcisism. Ai avut nevoia să te înconjori de copii plângăcioşi pentru stima de sine crescută pe care o căpătai atunci când le ştergeai mucii de la plâns. Nu există fapte altruiste. Când cineva face ceva pentru altcineva, este întotdeauna din propriile motivaţii psihologice. Dar tot mai mă ia cu greaţă când mă gândesc la cât de fixată eşti doar la propriile tale nevoi. Nici măcar nu îţi pasă câtor oameni dai ce ai. Atâta timp cât nimic nu îţi împiedică propria grandomanie de a salva încă un copil, şi încă un copil.

El încerca să provoace o ceartă cu ea, îşi dorea să fie împins şi să spună lucruri pe care nu ar fi vrut să le spună. Ea îndreptă discuţia în altă direcţie.

— Petele astea fierbinţi. Nu am auzit de ele. Nu sunt un simptom al…

— Ăsta nu e simptomul *tău*. E al meu. Nu te preface că eşti un nenorocit de doctor. Un căcat de diplomă de asistentă şi trei ani de lucrat la o şcoală generală nu te califică drept Doctor Pula Mea House. Ştergi de sudoare doctorii adevăraţi când sunt în operaţii şi le scuturi puţica atunci când au terminat să se pişe.

— Poate că mai bine te-ai întoarce acasă. Pot să te examinez fără să te ating. Poate aşa te liniştesc un pic.

— Mai bine-aştept, zise el. Până ce sunt sigur. Şi abia *apoi* vin acasă. Şi ai face bine să fii acasă. Pentru că ai promis.

— Jakob, spuse ea, dar el închisese.

11
OCTOMBRIE

Curentul căzu din nou într-o dimineaţă fierbinte şi plină de fum, la câteva zile după ultimul telefon al lui Jakob, iar de data asta nu mai revenise.

Până în clipa aceea, Harper ajunsese la ultimele conserve din fundul raftului, cele cu praf pe ele şi de care nu îşi aducea aminte să le fi cumpărat. Nu mai ieşise din casă din ziua de dinainte să găsească prima fâşie de pe piciorul ei. Nu îndrăznise. Poate ar fi avut cum să ascundă sub haine – nu avea Solzu' pe faţă şi pe mâini –, însă inima îi sărea o bătaie la gândul că ar da de cineva cunoscut la magazinul de la colţ şi astfel să îl condamne accidental la moarte.

O anume parte a ei se întrebă dacă ar fi în stare oare să mănânce Crisco. O altă parte a ei ştia că e în stare şi că o va face curând. Păstrase un pic de pudră de cacao, sperând că o va putea face să aibă gust de budincă de ciocolată.

Nu era minut în care să nu se gândească: *Acuma o să ies.* Nu avea de ce să stea să analizeze prea mult la rece, îşi dădea seama că în curând va rămâne fără mâncare şi va trebui să îşi asume riscuri.

Într-o zi, totuşi, scoase haine de pe sârma de la terasa din spate şi începu să facă un maldăr pe pat, lângă *Mama Portabilă.* Iniţial, fuseseră doar câteva lucruri pe care intenţiona să le pună deoparte: nişte tricouri, o pereche de pantaloni de jeans, puloverele ei. Dar începea să semene cu un pachet de haine pe care le-ar lua cu ea dacă şi-ar pregăti bagajul de pus în maşină pentru o plecare de-acasă. Când deschise şifonierul, se trezi alegând lucruri în loc de a le pune la păstrare.

Nu avea o destinaţie în minte, niciun plan, aproape niciun gând clar. Opera din imboldul pe jumătate conştient de a fi suficient de grijulie încât să aibă un schimb pregătit în vechea ei geantă textilă de voiaj, în cazul în care ar fi fost nevoită să părăsească în grabă casa. De cele mai multe ori, era aeriană, bântuind din loc în loc nu cu mai multă intenţie şi scop decât o frunză suflată de o briză de toamnă. Avea radioul pornit, o cutie cu Hello Kitty de un roz aprins, care mergea pe celule solare, şi împacheta îmbrăcăminte pe muzică rock clasic, Tom Petty şi Bob Seger oferind echivalentul sonor al unui fundal.

La un moment dat, însă, redeveni conştientă şi realiză că muzica se oprise. DJ-ul se apucase de un monolog amplu, de ceva timp. Îi recunoscu vocea, un bas spart, răguşit, care aparţinea unui fost prezentator de matinal. Sau fusese un coprezentator? Nu îşi mai

aducea aminte, la fel nici numele. Când se referea la sine – ceea ce făcea chiar des –, îşi spunea Omul Marlboro, de la toate chibriturile pe care le fumase. Aşa le spunea oamenilor bolnavi de Solzu' Dragonului: chibrituri.

Declama, cu o autoritate autoasumată, că fostul preşedinte devenise mai negru decât obişnuia să fie, fiind acum mort prăjit de la Solz. Spunea că atunci când va ieşi din emisiune se va alătura unui Comando de Incinerare, fugărind chibriturile din vizuinile lor improvizate şi dându-le foc. Harper stătu pe pat şi ascultă cu o fascinaţie repulsivă în timp ce el povestea despre cum forţase trei fete să îşi scoată bluzele, ca să dovedească faptul că nu purtau Solz pe ţâţe.

— *Ţâţe americane sănătoase, pentru asta ne luptăm noi,* spuse el. *Asta ar trebui inclus în Constituţie. Fiecare om are dreptul la viaţă, libertate şi ţâţe fără germeni. Învăţaţi procedura, fetelor. Dacă ajungem la voi la uşă, fiţi gata să vă faceţi datoria patriotică şi să ne arătaţi balcoanele voastre iubitoare-de-libertate şi fără-viruşi.*

Inelul de la uşa de la intrare se auzi puternic, clar, iar Harper sări în sus, ca şi cum şi-ar fi făcut prezenţa Comandourile de Incinerare. Sunetul era, într-un fel, mai strident decât un ţipăt în deşert sau o sirenă de pompieri. Auzea tot timpul oameni ţipând şi sirene la fiecare oră. Dar nu mai ştia când bătuse ultima dată cineva la uşa ei.

Se îndreptă către hol şi se uită pe vizor. Tigrul Tony şi Căpitan America stăteau ambii în portic, ţinând în mână pungi mototolite de plastic. În spatele lor, la capătul aleii dinspre stradă, un bărbat era cu spatele la casă, fumând o ţigară, cu o şuviţă de fum ieşindu-i pe după cap.

— Ne daţi ori nu ne daţi? se auzi o voce înfundată, vocea unei fete.

— Vă da… începu Harper, apoi se opri. Dar stai că încă nu e Haloween.

— Am început mai devreme!

Se enervă, ce dobitoc să fie ăla care îşi trimite copiii din casă-n casă în timpul unei molime. Avea idei clare despre ce înseamnă să fii părinte, iar o astfel de atitudine era cu mult în afara standardelor ei. Îi scoase la iveală dădaca engleză din adâncul ei şi îi veni să împungă pe acel adult ofensator cu vârful umbrelei, fix în ochi.

Harper îşi luă hanoracul din cuier şi îl trase pe ea, ca să îşi acopere caligrafia de Solz impregnată pe braţe. Deschise uşa, dar lăsă pus lanţul, după care se uită prin despărţirea de cincisprezece centimetri de la toc.

Fata putea să aibă oricât între optsprezece ani şi treisprezece ani. Cu chipul ascuns în spatele măştii de Căpitan America, era imposibil de spus. Capul îi era ras, iar dacă Harper nu i-ar fi auzit vocea ar fi luat-o drept băiat.

Fratele era posibil să fie cam de jumătate vârsta ei. Ochii care se

iveau pe după masca Tigrul Tony erau foarte palizi – verdele deschis al unei sticle goale de Cola.

— Ne daţi ori nu ne daţi? spuse încă o dată Căpitan America.

Un medalion auriu, în forma unei cărţi cu coperte cartonate, atârna peste o helancă roasă de molii.

— Nu ar trebui să bateţi la uşi pentru dulciuri, zise ea şi privi peste umerii copiilor, la bărbatul care fuma cu spatele la casă. E tatăl vostru?

— Nu am venit aici pentru bomboane, îi spuse Căpitan America. Am venit ca să îţi dăm ţie. Şi avem şi trataţii. Poţi avea una din fiecare. Ne-am gândit că ar înveseli un pic lumea din jur.

— Şi totuşi, nu ar trebui să fiţi pe-afară. Oamenii sunt bolnavi. Dacă vreun bolnav atinge pe cineva care nu e bolnav, vă pot da chestia aia rea pe care o au. Hei, amice! mai zise ridicându-şi vocea şi strigând înspre alee. Copiii ăştia nu ar trebui să fie p-afară! E o molimă care bântuie!

— Purtăm mănuşi, spuse Căpitan America. Şi n-o să te atingem. Nimeni nu o să ia nimic de la nimeni. *Promit.* Profilaxia este pe primul loc! Nu vrei să vezi ce trataţie avem pentru tine? zise fata şi îl împunse pe băiat cu cotul.

Tigrul deschise sacoşa pe care o purta. Înăuntru se afla o sticluţă cu vitamine gumate – vitamine pentru gravide, văzu Harper. Şi tresări, mutându-şi privirea de la un copil la altul.

— Ce sunt astea?

— Sunt ca nişte Sour Patch Kids, spuse Căpitan America. Însă nu ai voie să iei mai mult de două pe zi. Eşti bine?

— Cum adică dacă *sunt bine?* Stai un pic. Cine sunteţi voi? Cred că vreau să vorbesc cu tatăl vostru, zise şi se ridică pe vârfuri, întinzându-şi capul peste fruntea copiilor. Vreau să discut cu tine!

Bărbatul care stătea la capătul aleii nu îşi întoarse privirea, doar flutură o mână într-un gest leneş. Sau poate că îşi dădea la o parte fumul din dreptul ochilor. Expiră un inel de fum în aerul amiezii.

Căpitan America aruncă o ocheadă peste umăr.

— Nu e tatăl nostru. Tatăl nostru nu e cu noi.

Harper îşi retrase privirea. Băiatul încă mai ţinea deschise baierele pungii, ca ea să îi poată inspecta oferta.

— Astea sunt vitamine pentru gravide. De unde ştiţi voi că sunt însărcinată? Nu arăt însărcinată. Stai un pic. Arăt?

— Încă nu, spuse Căpitan America.

— Cine v-a trimis? Cine v-a spus să îmi daţi astea?

— *Nu* le vrei? Dacă nu le vrei, nu trebuie să le iei.

— Nu e vorba de-asta. Sunteţi foarte amabili, şi *le vreau,* însă…

— Ia-le, atunci.

Băiatul atârnă punga de clanţă şi făcu un pas în spate. După o clipă,

Harper îşi duse mâna prin deschizătura uşii, strecurând punga dincolo de prag.

— Acum hai să iei o trataţie, zise fata şi întinse propria ei pungă, în aşa fel încât Harper să poată vedea conţinutul.

Tigrul Tony nu părea să aibă nimic de comentat. Nu scoase deloc vreun sunet.

Harper privi în pungă. Era un fluier împachetat în plastic.

— Sunt foarte puternice, zise Căpitan America. Îl poţi auzi de-aici până hăt, la Wentworth by the Sea. Până şi un surd l-ar putea auzi. Ia-l.

— Nu mai e nimic altceva în pungă, remarcă Harper. Nu mai ai alte trataţii de dat la lume.

— Eşti ultima noastră oprire.

Harper se întrebă, pentru prima oară, dacă nu cumva visează. Părea genul de conversaţie care se petrece într-un vis. Copiii cu măşti păreau *mai mult* decât nişte copii. Păreau nişte *simboluri.* Când fata vorbea, părea ca şi cum vorbea într-un cod secret al visurilor; un psiholog ar fi putut să petreacă ore încercând să desluşească sensul. Şi băiatul. Băiatul pur şi simplu stătea acolo şi se uita la ea. Nu clipea deloc. Atunci când Harper vorbea, el se holba la buzele ei ca şi cum ar fi vrut să o sărute.

Simţi o scurtă, dar aproape chinuitoare înţepătură a speranţei. Poate că *totul* era un vis. Poate că avea un caz grav de gripă, sau ceva mai rău decât gripa, şi tot ce se întâmplase în ultimele trei luni era o viziune provocată de boală. Nu ar fi fost *exact* ăsta genul de lucru pe care o persoană l-ar visa dacă ar avea febră? Poate că doar *visa* că Jakob o părăsise şi că era singură într-o lume infectată, o lume care ardea, iar singurii ei vizitatori de săptămâni de zile erau o pereche de copii mascaţi care vorbeau în mesaje de prăjituri cu răvaş.

O *să iau fluierul,* se gândi Harper, *iar dacă îl suflu, dacă suflu în el foarte tare, febra mea o* să se *domolească şi mă voi trezi în pat, cuprinsă de sudoare, cu Jakob apăsând o cârpă rece de tâmplele mele.*

Fata îşi agăţă şi ea punga de clanţă şi se retrase un pas. Harper o luă şi strânse la piept plasticul foşnit.

— Eşti sigură că eşti în regulă? întrebă fata. Ai nevoie de *ceva?* Pe lângă trataţiile pentru tine, vreau să zic. Nu mai ieşi afară din casă.

— De unde ştii că nu mai ies afară din casă? De cât timp m-aţi urmărit? Nu ştiu ce puneţi la cale, însă nu îmi plac jocurile voastre. Nu fără să ştiu cu cine joc.

Privi din nou dincolo de ei, se ridică încă o dată pe vârfuri şi strigă la bărbatul din capătul aleii şi care stătea în continuare cu spatele la casă:

— Nu îmi plac jocurile, amice!

— E totul bine, spuse Căpitan America, cu un ton sigur şi

declamativ. Dacă ai nevoie de ceva, sună.

— Să sun? întrebă Harper. Cum aş putea s-o fac? Nici măcar nu ştiu cine sunteţi.

— E în regulă. Ştim noi cine eşti, spuse Căpitan America şi strânse de umăr pe băieţel, după care îl întoarse cu spatele.

Merseră iute pe alee, către stradă. Cum ajunseră la intersecţie, bărbatul care stătea acolo se împinse repede în picioare şi, pentru prima dată, Harper văzu că nu fuma o ţigară, ci doar fumega. Pufăi un ultim nor de fum, care se dezintegră în sute de mici fluturi de fum. Aceştia se împrăştiară, bătând frenetic din aripi în ceaţa dimineţii.

Harper trânti uşa, scoase lanţul, deschise uşa larg de perete şi făcu trei paşi clătinaţi către curte.

Tipul se uită peste umăr, la ea, şi observă că purta o mască de Hillary Clinton. Pentru prima dată, realiză că avea pe el nişte pantaloni uşor reflectorizanţi, galbeni, de genul celor pe care îi poartă pompierii.

— Hei, vino-ncoa'! strigă ea.

Bărbatul îndrumă iute pe cei doi copii către trotuar, dispărând pe după gardul viu. Băiatul practic sărea într-un picior.

Harper traversă iarba aproape îngălbenită, încă strângând tare punga cu fluierul. Ajunse la trotuar şi privi în jur după ei, clipind des în pâcla care se încolăcea permanent de-a lungul străzii. Azi era mai deasă ca de obicei, o masă palidă care încet, încet ştergea drumul, încât nu avea cum să vadă până la capătul străzii. Fumul înghiţise case, peluze, stâlpi de telefonie şi cerul însuşi. Înghiţise pe bărbat şi pe copii, de asemenea. Harper se zgâia după ei, cu ochii umeziţi.

Când Harper ajunse înapoi în casă, puse la loc lanţul de la uşă. Dacă ar fi apărut vreo Patrulă de Carantină, lanţul ar fi putut să îi ofere suficient timp ca să ajungă în pivniţă, afară prin poarta din spate şi în pădure. Cu geanta ei pregătită. Şi cu fluierul.

Rostogoli fluierul prin palme, întrebându-se cât de puternic putea fi, când îşi dădu seama că era o linişte perfectă în casă. Nicio muzică sau vreun Om Marlboro. Cândva în ultimele câteva minute, bateriile solare ale radioului ei cu Hello Kitty cedaseră. Secolul douăzeci şi unu – asemenea vizitatorilor ei mascaţi – alunecase brusc şi fără avertisment pe lângă ea, lăsând-o de una singură, din nou.

Ne daţi ori nu ne daţi, se gândi ea.

12

Când mobilul rămase aproape fără baterie, ştiu că era timpul să dea acel telefon pe care îl amânase atâta timp – că dacă ar mai fi aşteptat încă o altă zi probabil nu ar mai fi putut să sune. Îşi turnă un pahar de vin alb, ca să încerce să se mai relaxeze, şi îşi sună fratele. Răspunse cumnata ei, Lindy.

Pe când avea puţin peste douăzeci de ani, Lindy şi-a transformat hobby-ul de a se fute cu basiştii din formaţiile de rock de mâna a doua într-un serviciu la un studio de înregistrări din Woodstock, lucru pe care îl făcea atunci când l-a cunoscut pe Connor. El cânta la bas pentru o formaţie de rock progresiv numită Deneînvinşii. Însă ei nu erau. Connor s-a ales cu o chelie de mărimea unei farfurii de ceai şi cu job ca instalator de jacuzzi. Lindy a devenit instructoare la o sală de gimnastică de fiţe, unde preda gospodinelor dans aerobic la bară, fapt pe care ea îl considera asemănător cu a fi un dresor de animale sălbatice lucrând cu morse: „Ai vrea să le arunci sardine doar ca să poţi transforma totul într-un circ întreg, fără să cazi de la trambulină”. Nu cu mult după, Harper nu şi-a mai reînnoit propriul abonament la sală. Nu reuşea să îşi scoată din minte ce ar putea spune propriile antrenoare despre ea în privat.

— Ce mai faci, Lindy? întrebă Harper.

— Nu ştiu. Am unul mic de trei ani. Sunt mult prea obosită ca să mai şi ştiu ce mai fac. Întreabă-mă peste douăzeci de ani, dacă mai supravieţuim vreunul din noi. Probabil că-l vrei pe Con, zise şi coborî telefonul şi strigă: Con! Sor-ta!

Connor veni la telefon.

— Hei! E sor-mea. Ce mai faci?

— Am veşti importante, spuse ea.

— E cu călugărul? Călugărul din Londra?

— Nu. Ce călugăr?

— Ăla pe care l-au împuşcat în timp ce încerca să intre în studioul de la BBC. Nu ai aflat de călugăr? El şi pe alţi trei. Erau cu toţii contaminaţi. Contaminaţi de mult timp – călugărul ăsta se plimba cu Solzu’ pe el din februarie. Se crede că e posibil să fi infectat mii de oameni. Se crede că voia să infecteze echipa de la ştiri ca să facă o declaraţie politică. Terorism prin puterea bolii. Al dracului de dezaxat. Strălucea ca un bec atunci când l-au secerat.

— Nu e o boală, ştii? Nu în sensul tradiţional. Nu e un germene. E un spor.

— Îhî. Au vorbit cu discipolii lui atunci când i-au strâns la un loc. Cică le spunea că pot învăţa să controleze contaminarea şi să nu o dea altora. Că pot să se ducă acasă, să trăiască printre oamenii normali. Iar

dacă ar fi contaminat pe cineva drag, păi, pur şi simplu ar putea după aia să îi înveţe şi pe ei cum să nu fie bolnavi. Avea un creier îmbibat de molimă, mai mult ca sigur. Ai avut vreun pacient din-ăsta vreodată la tine la spital? Nebuni cu sporu' la cap?

— Ajunge peste tot în creier, dar nu ştiu dacă ăsta e motivul pentru care unii oameni o iau razna după ce sunt infectaţi. Să auzi că e posibil să izbucneşti în flăcări în orice secundă poate pune enorm de multă presiune mentală asupra cuiva. Mai degrabă adevărata surpriză e că încă mai sunt oameni întregi la cap.

Se gândi că o să afle destul de curând dacă Solzu' avea vreun efect asupra stării mentale a unei persoane. Era foarte probabil că începuse deja să i se înfăşoare în jurul creierului.

— S-a mai întâmplat şi altceva în afară de călugărul terorist? întrebă Connor.

— Sunt gravidă, zise ea.

— Eşti… Uau, Harpo! Dumnezeule Mare! Lindy! Lindy! Harpo şi Jake au rămas gravizi!

Pe fundal, Harper o auzi pe Lindy:

— E gravidă, spuse pe un ton plat din care nu răzbătea nicio notă de bucurie.

După care mai zise şi altceva, cu voce joasă; părea ca o întrebare.

— Harpo, spuse Connor, dorindu-şi să pară bucuros, dar ea recunoscându-i o umbră în voce, şi se convinse că Lindy fusese cumva nemulţumită. Sunt atât, *atât* de fericit pentru tine. Nici măcar nu ştiam că aveţi de gând să *încercaţi.* Am crezut că…

Pe fundal, însă perfect inteligibil, Lindy zise:

— Am crezut că e o nebunie să încerci să rămâi gravidă în mijlocul unei molime, după ce ai petrecut luni întregi în contact constant cu persoane contaminate.

— Mama şi tata ştiu? întrebă Connor, un pic agitat, apoi, înainte să îi poată răspunde: Stai un pic.

Îl auzi cum pune telefonul la piept, ca să îi acopere microfonul, ceva ce îl văzuse făcând de zeci de ori. Aşteptă să revină. Într-un final, o făcu.

— Hei, spuse el, respirând sacadat, ca şi cum tocmai ce ar fi alergat un rând de scări, şi poate că tocmai asta şi făcuse, mergând la etaj ca să stea mai departe de Lindy. Unde eram? Sunt atât de fericit pentru tine. Ştiţi ce sex are?

— E prea devreme pentru asta, zise Harper, după care inspiră adânc şi continuă. Ce-aţi zice dacă aş veni în vizită pe la voi pentru o vreme?

— Aş zice că ar trebui să te conving să nu. N-ai vrea să stai pe drumuri la cum sunt lucrurile acum. Nu poţi să mergi patruzeci de kilometri fără să dai de o blocadă, şi asta e partea mai puţin rea a treburilor. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.

— Dacă aş putea să ajung, totuşi, ipotetic vorbind, ce s-ar întâmpla dacă aş apărea mâine la uşa voastră?

— Aş începe cu o îmbrăţişare şi am vedea după aia. Jakob e ok cu planul ăsta? Ştie vreun tip cu vreun avion privat, sau ceva de genul? Dă-mi-l la telefon, vreau să îl felicit.

— Nu pot să ţi-l dau. Jakob şi cu mine nu mai trăim împreună în momentul ăsta.

— Cum adică nu mai… Ce s-a întâmplat? întrebă Connor, după care făcu o pauză. Of, lisuse. S-a îmbolnăvit, nu? De-asta vrei să vii acasă. Iisuse, mă gândeam eu că te porţi ciudat, dar m-am gândit că, na… eşti gravidă, ai dreptul.

— Nu ştiu dacă e bolnav *el,* spuse încet. Dar sunt *eu.* Asta e vestea proastă, Connor. M-am ales cu Solzu' acum şase săptămâni. Dacă aş apărea la uşa voastră, ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să mă îmbrăţişezi.

— Cum adică?… zise el, iar vocea îi părea stinsă şi înspăimântată. Cum?

— Nu ştiu. Am fost atentă. Nu ar fi putut să se întâmple la spital. Ne-au ţinut în cauciuc din cap până-n picioare.

Era din nou surprinsă de calmul pe care îl simţea, privind evidenţa bolii drept în faţă.

— Connor, continuă ea, pântecul nu e o gazdă prea propice pentru spor. E o şansă foarte mare ca bebeluşul să se nască sănătos.

— Stai un pic. Stai-stai-stai. Adică… Of, Dumnezeule, zise şi păru că se abţine să nu plângă. Eşti doar un copil. De ce a trebuit să te apuci să lucrezi într-un spital? De ce a trebuit să te duci naibii acolo?

— Aveau nevoie de asistente. Asta sunt. *Connor.* Aş putea să trăiesc bine mersi luni întregi. *Luni.* Suficient de mult încât să nasc bebeluşul prin cezariană. Vreau ca tu şi cu Lindy să îl aveţi după ce nu mai sunt eu.

Gândul ca Lindy să îi devină mama copilului ei nenăscut era unul nu tocmai plăcut, dar se forţă să nu se aplece prea mult asupra acestui aspect. Connor, cel puţin, va fi fiind un tată bun: iubitor, răbdător, haios şi un pic rigid. Iar copilul ei va fi având *Mama Portabilă* alături, ghid pentru vremurile mai grele.

— Harper. Harper, îmi pare tare rău, zise el cu vocea sugrumată şi aproape şoptit. Nu e corect. Tot timpul ai fost bună cu oamenii. Pur şi simplu nu e corect.

— Şşşt. Şşşt, Connor. Copilul ăsta o să aibă nevoie de tine. Şi eu o să am nevoie de tine.

— Mda. Mnu. Adică… nu ar fi mai bine dacă te-ai duce la un spital?

— Nu pot. Nu ştiu cum e pe acolo prin New York, dar aici în New Hampshire îi aruncă pe cei bolnavi într-un centru de carantină din Concord. Nu e un loc bun. Nu există tratamente medicale acolo. Chiar

dacă bebeluşul ar supravieţui, nu ştiu ce i-ar face. Unde l-ar plasa. Vreau ca bebeluşul să fie cu *tine,* Connor. Cu tine şi cu Lindy, zise şi se gândi imediat la ce însemna Lindy, lucru nu foarte binevenit. În plus, persoanele cu spor, atunci când se adună laolaltă, uneori determină pe ceilalţi să izbucnească în flăcări. Să mă duc la o tabără înghesuită cu alţi oameni care au chestia asta înseamnă o condamnare la moarte. Pentru mine şi probabil şi pentru copil.

— Dar cum rămâne cu copilul *nostru,* Harper? interveni Lindy pe un ton ascuţit şi tare, ridicând cel de al doilea receptor al casei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, că aproape îmi vine să cad din picioare. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treci acum. Dar, Harper, avem un copil *de trei anişori.* Iar tu ai vrea să te ascundem? Ai vrea să te luăm la noi şi să riscăm să ne contaminezi *copilul* nostru? Pe *noi?*

— Aş putea să stau în garaj, şopti Harper, dar se îndoi că Lindy o auzise.

— Chiar şi dacă nu ne-o dai şi nouă, ce se întâmplă dacă află cineva? Ce se întâmplă cu Connor? Cu mine? Bagă oameni la închisoare, Harper. Probabil că încălcăm vreo şase legi federale prin simplul fapt că avem discuţia asta, zise Lindy.

— Lindy, spuse Connor, dă-te de la telefon. Lasă-mă să vorbesc cu sor-mea.

— Nu mă dau de la telefon. Nu o să iei decizia asta fără mine. Nu o să o las să te convingă să te bagi în aşa ceva şi să ne rişti vieţile tuturor. Vrei să-ţi vezi băieţelul arzând dracului în flăcări? Nu. *Nu.* NU o să întâmple în veci!

— Lindy. Asta e o conversaţie privată, zise Connor – scânci, mai degrabă. Treaba asta e între mine şi Harp.

— Când vine vorba de decizii care afectează siguranţa fiului nostru, încetează să mai fie o treabă privată şi devine o treabă *de Lindy,* spuse ea. Mi-aş risca viaţa pentru oricare dintre voi, ştiţi bine asta, dar nu o să risc viaţa fiului meu, şi nu e drept să îmi cereţi aşa ceva. Să fii erou nu mai este o opţiune atunci când ai un copil mic. Eu sunt conştientă de asta, şi şi tu, Harper, eşti conştientă la rândul tău. Dacă nu ţi-ai dat seama de asta până acum, în momentul ăsta, gravidă fiind, o simţi. Vrei să îi fie totul bine copilului tău. Înţeleg, *pentru că şi eu simt acelaşi lucru pentru al meu.* Îmi pare rău, Harper. Îmi pare. Dar ţi-ai luat propriile decizii. Noi trebuie să ni le luăm pe ale noastre. Nu sunt decizii eroice, însă o să ne ţină băieţelul în viaţă până ce totul o să treacă.

— Lindy… se rugă Connor, deşi pentru ce se ruga de ea nu prea îşi dădea seama Harper.

Pentru că Lindy era o persoană teribil, teribil de îngrozitoare, cineva căruia îi plăcea să fie mamă pentru că astfel căpăta un copil şi un soţ pe care să îi toace. Totul la ea era groaznic, de la nasul ei ascuţit, la

ţâţele ei ascuţite, vocea ei ascuţită şi stridentă… însă avea dreptate. Harper era o armă încărcată, şi nu laşi o armă încărcată la îndemâna unui copil. Nu pentru prima oară, lui Harper îi trecu prin minte că alegerea ei de a trăi era, într-un anumit fel, un fapt monstruos, un act maniacal, posibil sinucigaş din egoism. Moartea ei era o certitudine, iar ea simţea că totul depindea de a nu lua pe nimeni cu ea, de a nu pune pe nimeni în calea riscului.

Însă cineva deja e în calea riscului. Bebeluşul e în calea riscului.

Harper îşi închise ochii. Două lumânări ardeau pe măsuţa de cafea, şi ea îşi putea da seama vag de lumina lor printre pleoapele închise, o sclipire de roşu bolnăvicios.

— Connor, zise Harper. Lindy are dreptate. Nu m-am gândit bine. Sunt doar speriată.

— Sigur că eşti, spuse Lindy. Of, sigur că eşti, Harper.

— Am greşit cerându-vă aşa ceva. Am stat de una singură mult prea mult timp… Jakob a plecat luna trecută, ca să nu ia şi el. Dacă petreci prea mult timp singură, ajungi să te convingi de nişte idei mult prea putrede.

— Trebuie să-l suni pe tatăl tău, zise Lindy. Să ştie ce se întâmplă.

— Ce!? strigă Connor. Iisuse. Tata nu poate să afle de asta! L-ar omorî. A avut un preinfarct anul trecut, Lindy. Vrei să mai facă unul?

— E un om deştept. S-ar putea să aibă nişte idei bune. Pe lângă asta, părinţii voştri au dreptul să ştie. Harper trebuie să fie cea care le explică în ce situaţie imposibilă ne-a pus pe noi toţi.

Connor deja bolborosea precipitat:

— Dacă nu o să-i dea un nou atac de cord, cu siguranţă o să îl frângă. Lindy. *Lindy.*

— E posibil să ai dreptate, Lindy, spuse Harper. Eşti cea mai cu picioarele pe pământ dintre noi. S-ar putea să fie nevoie să-i sun pe mama şi pe tata la un moment dat. Dar nu în seara asta. Mai am doar trei la sută baterie la telefon şi nu vreau să le dau vestea cea proastă şi după aia să se întrerupă convorbirea. Vreau ca voi doi să îmi *promiteţi* că mă lăsaţi *pe mine* să le zic. Nu vreau să afle de la voi şi să nu mă poată contacta după aia. În plus, e cum ai zis: eu sunt de vină pentru situaţie, eu sunt cea care trebuie să poarte pe umeri responsabilitatea.

Harper nu avea nicio intenţie să îşi sune părinţii şi să le spună că e foarte probabil să fie moartă în decurs de un an. Nu ar fi dus la nimic bun. Erau aproape de şaptezeci de ani, prinşi în sala de aşteptare a Bunului Dumnezeu, a.k.a. Florida. Nu ar fi avut cum să o ajute de acolo şi nu ar fi avut cum să vină la ea; tot ce ar fi putut să facă ar fi fost să apuce mai devreme să o jelească, iar Harper nu vedea rostul în asta.

Totuşi, nimic nu o domolea mai mult pe Lindy decât a i se spune că are dreptate, iar când vorbi din nou, un fel de calm liniştitor îi răzbătu

în voce.

— Normal că o să te lăsăm să fii tu cea care să le spună. Vorbeşte cu ei atunci când poţi şi când eşti pregătită. Dacă o să aibă nevoie de cineva cu care să vorbească, noi vom încerca din răsputeri să îi alinăm cum putem mai bine. Şi poate – continuă de data asta cu un ton mai distras –, poate că ăsta va fi lucrul care ne va readuce pe mine şi pe mama voastră mai aproape.

Exista şi partea bună, se gândi Harper. Poate că va arde de vie, însă cel puţin i-ar oferi lui Lindy şansa de a se conecta cu soacra ei.

— Lindy? Connor? Telefonul meu e pe cale să îşi dea duhul şi nu ştiu când o să mai am ocazia să vă sun. Nu am mai avut curent în casă de zile întregi. Pot să îi zic noapte bună lui Connor Jr.? S-a făcut vremea lui de culcare.

— Of, Harper, spuse Connor. Nu ştiu ce să zic.

— *Bineînţeles* că poate să îi spună noapte bună, i-o tăie Lindy, ţinând acum partea lui Harper.

— Harp, nu te gândeşti să-i zici lu' ăla micul că eşti bolnavă, nu?

— *Bineînţeles* că nu, spuse Lindy.

— Eu… eu cred că nu ar fi bine nici să îi spui despre bebeluş. Nu vreau să îşi facă o idee greşită şi să creadă că o să aibă un… Iisuse, Harper. Îmi e foarte greu, se opri el, părând că e gata să lase lacrimile libere. Vreau să te iau în braţe, sor-mea.

— Te iubesc, Con, spuse ea.

Pentru că indiferent ce părere avea Jakob despre aceste două cuvinte, pentru Harper încă mai aveau o semnificaţie. Din tot ce ştia, erau cel mai apropiat lucru de o incantaţie, aveau puterea care lipsea altor cuvinte.

— Mă duc să îl dau pe Junior la telefon, spuse Lindy, cu voce blândă, şoptită, ca în strana bisericii.

Se auzi un sunet de plastic lovit atunci când îşi lăsă receptorul ei jos.

— Nu fi furioasă, zise fratele ei. Nu ne urî, Harper.

Şi el vorbea şoptit, cu gâtul sugrumat de durere.

— Niciodată, îi spuse ea fratelui ei. Trebuie să aveţi grijă unul de celălalt. Ce a zis Lindy e corect. Faceţi lucrul corect.

— Of, Harp, se auzi Connor, inspirând adânc, cu respiraţia întretăiată şi jilavă. Uite, stai că vine puştiul.

Urmă o clipă de linişte pe măsură ce îi pasă celui mic telefonul. Poate pentru că devenise atât de tăcut totul în jur, Harper prinse un zgomot din stradă, răsunetul grav şi hârşâit al unui camion trecând pe asfalt. De la o vreme, era ceva neobişnuit să audă zgomot de trafic după lăsarea întunericului. Exista în vigoare o interdicţie de deplasare după o anumită oră.

— Bună, Harper, zise Connor Jr, aducându-i mintea înapoi la lumea

de la capătul celălalt al liniei.

— Bună, Connor Jr.

— Tati p'ânge. Zice că ş-a 'ovit capu' de şeva.

— Trebuie să îi dai un pupic şi-o să-i treacă.

— Bine. P'ângi? Şi tu p'ângi? Te-ai 'ovit şi tu la cap?

— Da.

— Toată 'umea se 'oveşte 'a cap!

— E genul ăla de noapte.

Ceva bufni. Connor Jr. icni.

— Numa' ce m-am 'ovit 'a cap!

— Nu face asta, zise Harper.

Harper observă, într-un fel distras, pe jumătate conştient, că acel camion de mai devreme încă mai tura, încă avea motorul pornit.

Bufnitura se auzi din nou.

— Mi-am 'ovit capu' înc'o dată! spuse Connor Jr, vesel. Cu toţii ne 'ovim 'a cap.

— Nu mai face, spuse Harper. O să te alegi cu o durere de cap.

— Ba mi-am 'at o durere de cap, anunţă el cu mare voioşie.

Ţucui telefonul cu un pupat zgomotos şi umed.

— Am pupăcit telefonul? Ai simţit?

— Ăhă! Da. Mu'ţumesc. Mă simt 'eja mai bine.

— Bun, spuse ea.

Ciocănelul de la intrare se lovi de uşă. Harper tresăltă de pe canapea, la fel de speriată ca după un foc de armă în stradă.

— Ţi-ai 'ovit acuma capu' din nou? întrebă Connor Jr. Am auzit un 'ovit tare tare!

Harper făcu câţiva paşi spre holul de la intrare. Avea impresia că mergea cumva în direcţia greşită – că ar fi trebuit să se îndrepte spre dormitor şi să îşi ia geanta de voiaj. Nu se putea gândi la nimeni care să fie la uşă la ora asta şi pe care să îşi dorească să-l vadă.

— V'ei să-ţi 'au un pupici ca să treacă? spuse Connor Jr.

— Normal că da. Un pupici ca să treacă şi unul de noapte bună, zise ea.

Auzi un mozolit înfundat, după care, cu o voce moale, aproape timidă, pe Connor Jr:

— 'Ata. A'ta trebui să ajungă.

— A ajuns.

— Trebuie să p'ec acuma. Trebuie să mă 'păl pe dinţi. După care primesc povestea.

— Du-te să primeşti povestea, Connor Jr, spuse ea. Noapte bună.

Din hol auzi un sunet pe care nu-l recunoscu: un zăngănit scrâşnit trosnit. Un pocnet surd. Aşteptă ca băieţelul să îi zică noapte bună, dar nu o mai făcu niciodată, şi realiză în final că era ceva diferit în tăcerea care venea de la capătul celălalt al telefonului. Când îşi coborî

de la ureche aparatul, descoperi că bateria era moartă, că îşi pierduse ultimul rest de energie. Acum era un simplu prespapier.

Zdrăngănitul hârşâit trosnit reveni încă o dată.

Harper păşi în holul de la intrare, dar se opri, la trei metri de uşă, ascultând liniştea lăsată.

— Hei, cine e? întrebă.

Uşa se deschise câţiva centimetri înainte ca lanţul să o oprească cu o altă bufnitură surdă. Jakob privea prin crăpătură către antreu.

— Harper, zise el, hei, ai de gând să mă laşi să intru? Vreau să vorbim.

13

Ea stătea chiar la intrare, privind de-a lungul holului la acea parte din Jakob pe care o putea zări prin golul lăsat între uşă şi toc. Pe faţa sa prelungă, avea barbă de patru zile şi ochii scobiţi în orbite. Discutaseră cândva, aşa cum fac oamenii, despre cine ar fi potrivit să le joace într-un film rolul propriilor vieţi (de ce ar vrea cineva să facă un film despre o asistentă de şcoală generală şi despre un bărbat care răspunde de telefon la Departamentul de Lucrări Publice era o întrebare pentru altă dată). Ea se gândise poate la Jason Patric, sau poate un Johnny Depp, pentru el, cineva întunecat şi aspru care să fi părut în stare să stea în mâini şi ocazional să scrie poezii. În clipa aceea, însă, el arăta ca un Jason Patric sau un Johnny Depp dintr-un film despre dependenţi de heroină. Chipul îi era îmbibat cu sudoare, iar ochii îi sclipeau cu licărul unei febre. (Să găsească actriţa potrivită pentru rolul lui Harper fusese mai uşor – Julie Andrews, evident, Julie Andrews la douăzeci şi opt de ani, şi nu pentru că exista vreo asemănare între ele, ci pentru că Harper nu ar fi acceptat pe nimeni altcineva în rolul ei. Dacă nu s-ar fi putut face rost de Julie Andrews la douăzeci şi opt de ani, atunci vor fi fost obligaţi să anuleze filmul.)

El nu venise acasă pe bicicletă. Cu motorul pornit la marginea drumului era unul dintre camioanele primăriei, un Freightliner de 2,5 tone de culoare dovleacului, cu un plug uriaş de deszăpezire în faţă, lovit şi înnegrit de la atâta uzură. Folosiseră plugul zi şi noapte, curăţând blocajele de pe străzi. Mereu se găsea câte o maşină care să ardă pe undeva şi care trebuia mutată.

Porni de-a lungul holului, cu braţele încrucişate la piept. Aerul care intra prin uşă era rece şi mirosea a toamnă, acea mireasmă dulce-acrişoară a merelor storcite şi a frunzelor căzute şi a fumului din depărtare. Întotdeauna era şi fum.

— Ar fi trebuit să suni, mai bine, spuse ea. Nu ştiam că treci pe aici. Eram gata să mă culc în curând. Probabil că nu te-aş fi auzit.

— Aş fi intrat eu cumva. Aş fi spart un geam.

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Nu mai e ulei în boiler. Şi-aşa e greu să păstrez casa încălzită suficient, fără să mai fie şi geamuri sparte. Se face din ce în ce mai frig afară.

— Chiar că. Nu ai de gând să mă laşi să intru?

Ei nu prea îi păsa cât să răspundă întrebării, nici măcar sieşi.

Harper şi-ar fi dorit ca el să fi venit în timpul zilei. Putea să îşi imagineze uşor cum desface încet lanţul într-o după-amiază însorită. Dar cu întunericul din octombrie în urma sa şi răcoarea toamnei venind prin crăpătura uşii era imposibil să nu te gândeşti la ultima dată când îşi vorbiseră şi la cum el făcuse să sune reîntoarcerea acasă

ca pe o ameninţare.

Ea inspiră adânc şi îl întrebă:

— Cum îţi mai e?

— Mai bine. Mult mai bine, Harper. Îmi pare rău că te-am îngrijorat, zise el şi îi oferi o privire de căţeluş plouat, aproape ca un fluturat din gene.

— Dar cum e cu sporul? Ţi-era teamă să nu te fi infectat. Ai mai văzut vreun alt semn pe tine?

— Nu. Nţ. M-am panicat. M-am pierdut cu firea. Fără scuze. Sunt bine… exceptând cazul incurabil de ruşine. Tu ai Solzu' Dragonului, însă eu am fost cel care am reacţionat ca şi cum… ca şi cum…

Se opri şi se uită scurt la camionul Freightliner, după care continuă:

— *Rahat.* Mai bine să plec? Să mă întorc mâine? Am vrut doar să… să vorbim de chestii. M-am lăsat copleşit de o dorinţă în miez de noapte de a-mi convinge soţia că nu sunt un căcat cu ochi şi isteric.

— Şi eu vreau să vorbim. Cred că e nevoie.

— Aşa-i că e? spuse el. Despre copil, nu? Dacă decidem să facem asta… dacă ne hotărâm să facem copilul… o să trebuiască un plan. Martie viitor e departe rău. Nu vrei să dai drumul la arma asta, totuşi? Mi-e frig.

— Stai o secundă, zise ea.

Împinse uşa la loc şi îşi puse mâna pe lanţ. Îl petrecu pe baier, către gaură, apoi se trezi că reia în minte ce tocmai zisese el. Cu siguranţă l-a auzit greşit, se gândi. Urechile îi jucaseră o festă.

— Jakob, cumva tocmai ce ai zis ceva despre o armă? spuse păstrând lanţul încă nescos.

— Ce? Nu. *Nu.* Nu am… Nu mai bine mă laşi să intru? Îmi îngheaţă curul aici afară.

Ea privi prin vizor. El stătea aproape lipit de uşă, aşa că îi putea zări numai urechea dreaptă şi o parte din faţă.

— Jakob, mă sperii un pic. Îmi arăţi mâinile, te rog?

— Bine. Acum tu eşti aia care a dat-o în paranoia, dar fie. Uite. Astea-s mâinile mele.

El făcu un pas în spate şi îşi ţinu braţele ridicate de corp.

Piciorul lui stâng izbi uşa. Lanţul se desfăcu. Uşa o lovi în faţă şi o trânti rostogolită în fund.

Mâna lui dreaptă ridica o armă, un mic revolver, scos dintr-unul din buzunarele adânci ale pantalonilor. Nu îl îndreptă spre ea. În schimb, trecu pragul şi închise uşa cu un umăr.

— Vreau să fie totul în regulă, zise el, ţinându-şi mâna liberă în sus, cu palma desfăcută, într-un gest de liniştire.

Ea se ridică în patru labe şi începu să se zbată ca să se ridice cât mai iute.

— Opreşte-te, spuse el.

Ea nu se opri. Crezu că are cum să ajungă pe după colţ şi în bucătărie, să reuşească să coboare scările de la subsol şi să iasă pe uşa din spate. Când se ridică, însă, el îi lovi pulpa piciorului stâng, în josul genunchiului, iar ea se prăvăli din nou la podea.

— Păpuşămică, opreşte-te. Nu face asta.

Ea se împinse într-o parte. El se aşeză peste ea, cu pistolul ridicat, privind-o perplex.

— *Opreşte-te,* repetă. Nu vreau să fie aşa. Vreau ca lucrurile să fie în felul în care am discutat. Vreau ca lucrurile să fie bine.

Ea reîncepu să se târască. Când văzu că el face un pas către ea, apucă muchia măsuţei, cea cu veioza de plută, şi răsuci, încercând să o arunce în el. El se feri, aproape fără să pară că-i pasă, cu privirea aţintită la ea.

— *Te rog,* spuse el. Nu vreau să îţi fac rău. Mi se face greaţă să mă gândesc la aşa ceva.

Îi întinse mâna stângă, oferindu-se să o ajute. Când ea nu îi luă mâna, el se aplecă şi o smuci de braţ, ridicând-o în picioare. Ea se zbătu să se elibereze, dar el o dezechilibră, astfel încât ea căzu peste el, la pieptul lui. După care el o acoperi strâns cu braţele, ţinând-o imobilizată.

— *Te rog,* zise el, luptându-se să menţină strânsoarea. Te rog. Ştiu că eşti speriată. Şi eu sunt speriat. Avem dreptul să fim speriaţi. Amândoi am luat chestia asta şi murim.

Revolverul era acolo, împuns de spatele ei. Bluza îi era ridicată şi putea simţi metalul rece apăsat de coloană.

— Vreau să fie în felul în care am discutat, continuă el. Vreau să facem lucrurile să fie bine. Vreau să o facem uşor şi relaxat. Nu vreau să plec din lumea asta disperat şi speriat şi plângând, şi nu o vreau nici pentru tine. Te ador mult prea mult pentru aşa ceva.

— Nu mă atinge, spuse ea. Nu ştii sigur dacă eşti sau nu bolnav. Nu vreau să-ţi dau şi ţie.

— Dar *eu* ştiu. Ştiu că o am. Ştiu că o să mor. Amândoi o să o facem. E doar o problemă de cum o vom face.

El îşi slăbi strânsoarea. O săruta, acum – cu blândeţe, atent. Îi sărută părul. Îi sărută fruntea. Când ea îşi închise pleoapele, el i le sărută, pe fiecare pe rând, iar ea se cutremură.

— Nu ar trebui să mă săruţi, şopti.

— Cum m-aş putea abţine să nu te sărut? A fost cel mai minunat lucru pe care l-am avut vreodată.

Ea îşi deschise ochii şi îl privi în faţă.

— Jakob. Pot să simt că ai febră, dar nu văd niciun semn pe tine. Cum poţi fi convins că eşti infectat?

El scutură din cap.

— Şoldul. A început ieri şi a devenit din ce în ce mai rău. Întreg

şoldul îmi e în flăcări.

Jakob îşi lăsă moale braţul drept, de-a lungul taliei ei, cu arma trecându-i razant pe şira spinării. Cu cealaltă mână, îşi trecu încet podul palmei peste obrajii ei, într-un gest abia atins. Ea se înfioră necontrolat.

— Hai să stăm jos. Hai să o facem aşa cum am vorbit. Hai să fie simplu şi bine, aşa cum ne-am dorit amândoi.

14

El o îndrumă către dormitor, unde, cu jumătate de an mai devreme, stătuseră împreună şi băuseră vin alb şi priviseră oamenii aruncându-se din vârful Acului Spaţial. El îi apucă braţul de la umăr, ca şi cum s-ar fi pregătit să i-l smulgă, să i-l desprindă de corp în felul în care cineva ar frânge un copan de pui. După care păru să îşi dea seama că o doare şi îi dădu drumul strecurându-şi palma – domol, aproape tandru – de-a lungul bicepşilor ei.

Lumina din cameră pâlpâia, condusă de flacăra roşie a lumânărilor.

— Hai să stăm jos, zise umbra de lângă ea, una din multele. Hai să vorbim.

Jakob se scufundă în fotoliul lui favorit, Marele Ou al lui Jakob… un fotoliu făcut din răchită şi cu rama în forma unui ou, cu o pernă la şezut. El era un bărbat scund şi putea să îşi treacă picioarele încrucişate în stil Buddha şi încă să încapă pe de-a întregul în fotoliu. Îşi puse pistolul în poală. Ea se aşeză pe marginea măsuţei de cafea, cu faţa la el.

— Vreau să mă uit la şold. Vreau să văd Solzu'.

— Vrei să îmi spui că nu îl am, dar eu ştiu că îl am.

— Îmi arăţi şoldul?

Jakob făcu o pauză, apoi îşi întinse un picior prin ou şi îl răsuci un pic într-o parte. Îşi trase elasticul de la pantalonii de trening, arătându-i şoldul drept, care era tot zdrelit şi însângerat. Pielea era galben-negricioasă pe sub zgârieturi adânci întretăiate. I se făcu rău să se uite la aşa ceva.

— Of, Jakob. Ce-ai făcut? Ţi-am mai zis, dacă găseşti o urmă, las-o în pace.

— Nu suport să mă uit la ea. Nu suport să ştiu că am aşa ceva pe mine. Nu-mi dau seama cum de tu poţi să rezişti. Pe mine mă apucă pandaliile. Am încercat să o râcâi cu o lamă, zise şi scoase un grohăit înfundat, tuşit, care cu greu putea trece drept râset.

Harper îşi miji ochii, privind atent.

— Solzu' se calcifică în eczeme aurii. Nu văd nicio eczemă.

— E galben. Pe la margini.

— Asta-i o vânătaie. Doar o vânătaie. Jakob… e singurul semn de pe tine?

— Pe interiorul genunchiului. Şi pe cot. Nu-mi cere să le vezi. N-am venit pentru un consult medical.

Se întoarse ca să stea normal şi îşi lăsă elasticul la pantaloni să pocnească la loc.

— Toate sunt aşa?

— Le-am şmirgheluit la fel. M-am isterizat. Mi-e ruşine de asta,

acum, dar e adevărat.

— Nu cred că e Solzu' Dragonului. L-am văzut foarte des, ar trebui să ştiu. Şi, Jakob: ai fost în afara casei timp de şase săptămâni. Aproape şapte. Dacă încă nu ai, asta probabil înseamnă că…

— Înseamnă că ai spune orice ca să opreşti ce trebuie să urmeze. Ştiam eu că o să încerci să-mi zici că nu sunt bolnav. Aş fi putut să scriu un scenariu cu conversaţia asta. Crezi că nu sunt capabil să îmi dau seama cum se simte o arsură? Mă doare tot timpul.

— E infectat, Jakob, însă asta nu e *Trychophyton.* E infectat pentru că ţi-ai băgat ghearele şi nu a fost tratat sau oblojit. Jakob, te rog. Eşti sănătos. Ar trebui să pleci. Ar trebui să pleci chiar acum.

— Opreşte-te. Opreşte-te din tânguit şi din minciuni. Nu-mi doresc să te detest în clipa asta, dar de fiecare dată când îmi spui o nouă minciună, ca să încerci să te salvezi, nu vreau decât să te fac să taci.

— Când a fost ultima dată când ai mâncat ceva?

— Cum de poţi vorbi de mâncare în situaţia asta? Poate ar fi bine să o fac imediat, pe loc. E groaznic. Nu e cum am vorbit noi să fie. Am vorbit să facem dragoste şi să punem muzică şi să ne citim unul altuia poeziile favorite. Am vorbit să facem o petrecere intimă şi drăguţă doar pentru noi doi. Însă tu eşti doar speriată, şi dacă nu aş avea pistolul ăsta tu ai fugi. Ai fugi şi m-ai lăsa să mor de unul singur. Fără nicio urmă de remuşcare faţă de ce mi-ai face. Faţă de cum mi-ai dat boala. Ăsta e adevăratul motiv pentru care îmi tot spui că sunt bine, zic eu. Nu numai că mă minţi pe mine. Te minţi şi pe tine. Nu poţi să faci faţă. La câte-ai făcut.

Vocea îi era liniştită, fără cea mai mică urmă a isteriei pe care o auzise când vorbiseră la telefon. Privirea îi era şi ea senină. Se uita la ea cu acel calm rece pe care Harper îl asocia cu bolnavii mintali, oameni care stăteau pe o bancă în parc sporovăind veseli cu prieteni imaginari.

Calmul lui nou găsit nu o surprindea în totalitate. Teroarea era un foc care te ţinea captiv la etajul de sus în timp ce întreaga clădire era în flăcări; singura scăpare era să sari. El se încărcase încet, încet, de săptămâni întregi, cu această ultimă speranţă. O auzise în vocea lui, de fiecare dată când vorbeau la telefon, chiar şi atunci când nu o recunoscuse de fiecare dată. Acum, îşi făcuse în sfârşit alegerea, şi asta îi adusese pacea spre care tânjea. Era gata să sară pe fereastră; şi mai voia doar să o ţină şi pe ea de mână în drumul spre în jos.

Ce o surprinse era însă *propriul ei* calm. Se miră de el. În zilele de dinainte ca Pământul să înceapă să ardă, purtase anxietatea cu ea la muncă în fiecare dimineaţă şi o adusese acasă în fiecare noapte; un companion fără nume, indiferent, care avea obiceiul să o pocnească în coaste de fiecare dată când încerca să se relaxeze. Şi totuşi nimic nu era cu adevărat motiv de anxietate pe vremea aceea. Capul i se

învârtea la gândul că ar putea să nu mai fie în stare să îşi plătească împrumutul pentru studii, să nu intre încă o dată în dispută cu vecinul lor privind obiceiul câinelui acestuia de a dărâma tomberonul şi de a-l împrăştia peste tot pe peluză. Iar acum avea un bebeluş în pântec, şi boala i se răsfira pe piele, iar Jakob era nebun, stând acolo şi privind-o în timp ce ţinea o armă îndreptată spre ea, şi tot ce simţea era acea pregătire tăcută pentru ceva, ceva ce în mod iraţional aşteptase întreaga sa viaţă.

La final, ajung să fiu omul care mi-am dorit întotdeauna să fiu, se gândi ea.

— E chiar atât de îngrozitor? întrebă. E chiar atât de rău că mi-am impus să cred că tu nu eşti infectat? Mi-am dorit ca tu şi copilul să supravieţuiţi. Mi-am dorit asta mai mult decât orice altceva în viaţă, Jake.

Ceva părea să răzbească la suprafaţa privirii lui. Umerii îi căzură.

— Mda, asta a fost prostesc, zise el. Nimeni nu o să reuşească să supravieţuiască. Lumea întreagă e pe grătar. La propriu. Planeta o să ajungă un tăciune până ce ne terminăm noi treaba cu ea. Toată lumea o să moară. Asta e ultima generaţie. Cred că am ştiut cu toţii de la bun început. Chiar şi înainte de Solzu' Dragonului. Am ştiut că o să ne sufocăm de la poluarea produsă de noi şi că o să rămânem fără mâncare suficientă şi fără aer şi restul de chestii.

Nu se putea abţine să nu îi ţină prelegeri, chiar şi în ultimele ei minute de viaţă, iar ea realiză că nu mai fusese îndrăgostită de el de ani de zile. Era un ştie-tot obositor. Fapt urmat de o a doua, mult mai înspăimântătoare noţiune, pe care încă nu era pregătită să o proceseze, care însuma că nu se dusese să lucreze la spital sperând să devină Florence Nightingale, indiferent cât încercase să se convingă de contrariu. Se dusese să lucreze acolo pentru că nu mai era interesată de propria ei viaţă. Şi pentru că simţea că nu risca nimic cu adevărat important.

Asta fu urmat de un scurt acces de furie, pe care îl simţi ca un mic freamăt al Solzului. Jakob o adusese în starea aceea – îi împlântase seringa lui filosofică în viaţa ei şi încercase să îi extragă toată fericirea simplă din ea. Într-un fel, încercase de ani buni să o omoare.

Simţi cum se pregăteşte să fie gata. Nici măcar nu ştia pentru ce. Îşi aduna curajul pentru un act care încă îi era neclar, dar care simţea că e pe care să se întâmple, gonind înspre ea.

— Ţi-am citit cartea, zise.

Şi, iată, zări o sclipire a ceva uman, ceva dincolo de calmul lui răbdător, de transă, periculos. Terapeuţii cognitiv-comportamentali amintesc despre micro-expresii, emoţii care răzbat la suprafaţă, dezvăluind totul, într-o secundă aproape prea ştearsă ca să poată fi observată. Pentru o scurtă clipă, el o privise cu nesiguranţă şi cu o

erupţie a disconfortului. Era incredibil cât de multă informaţie poate fi transmisă între două persoane într-o singură privire, fără să fi fost spus vreun cuvânt. O înşelase, în cele din urmă, cu adevărat o înşelase cu toate acele prietene ale sale. Acel moment infim de ruşine era la fel de clar ca o confesiune.

— Cam ai dat-o-n stambă, amice, spuse ea. M-au trecut fiori fierbinţi care nu au avut nimic de-a face cu Solzu'.

— Te-am rugat să nu o citeşti, zise el.

— Împuşcă-mă, atunci…

El scoase un sunet spart, ca un lătrat. Ei îi luă ceva timp ca să identifice acel zgomot ca fiind un râset.

Ea expiră din nou adânc şi îşi aruncă braţele în jos şi le scutură, ca şi cum erau ude şi le trecea prin uscătorul de baie:

— *Pam-pam.* Bine. Lumea mai trebuie să aştepte un pic şi să ardă fără noi. Vreau ceva bun înainte să plec.

Îi aruncă o privire seacă, fără speranţă, şi continuă.

— Chiar te rog. O să încerc să fie cum trebuie.

— Nu ştiu dacă o să ajute cu ceva, zise el. Nu prea îmi mai arde de asta. Mă gândesc că poate îmi doresc doar să terminăm o dată definitiv.

— Dar *eu* nu sunt gata. Şi vrei să faci să fie bine şi pentru mine, corect? În plus, nu am de gând să mă prăpădesc fără să mi-o mai trag o dată, spuse ea, râzând şi încercând să zâmbească. Nu ai pe nimeni altcineva pe care să dai vina, Jakob Grayson. Lăsând o femeie plictisită şi singură cu mizeria aia la îndemână.

Şi făcu un scurt gest cu capul către hârtiile manuscrisului de pe birou.

Zâmbi şi el, deşi părea forţat.

— Sexul înseamnă mai mult pentru tine decât înseamnă pentru mine. Ştiu că asta dă peste cap stereotipul. Tu cu adevărat trăieşti în trupul tău mai mult decât o fac eu. E una dintre chestiile pe care le-am găsit mereu fascinante la tine. Însă acum… în clipa asta, cred că privesc actul sexual cu o anume notă de dezgust.

Ea se întoarse şi se duse la cutia radioului cu Hello Kitty de pe raft. O adusese aici ziua trecută, după ce găsise în pivniţă nişte baterii de unică folosinţă potrivite.

— Ce faci? întrebă Jakob.

— Muzică.

— Nu am nevoie de muzică. Prefer să vorbim.

— Eu *am* nevoie de muzică. Şi de un pahar de băutură. Şi unul pentru tine.

În sfârşit, ceva îl atinsese.

— Aş omorî pentru un pahar, zise el şi făcu din nou acel sunet spart, cel care ţinea loc de râset.

Ar fi putut să o împuşte, deja, dacă moartea ei era ceea ce îşi dorea, dar nu era asta. O parte din el voia mai mult: un ultim sărut, un ultim futut, o ultimă băutură, sau poate ceva mai profund, iertare, absolvirea de păcate. Harper nu avea de gând să îl lase să se bucure de niciuna dintre ele, dar era mulţumită să îl lase să spere. Deschise radioul. Un Romeo lovit de dragoste era gata să înceapă o serenadă, tu şi cu mine, iubito, ce zici, şi, fără niciun motiv anume, se gândi la Hillary Clinton.

Stătea în dreptul boxei, mişcându-şi şoldurile dintr-o parte într-alta. Nu avea nicio îndoială că Jakob chiar privea cu dezgust sexul, însă el nu era singurul care urmase la facultate cursuri de psihologie aplicată. Nu uitase ce stătea la pândă imediat după colţul dezgustului.

Îşi ţinu spatele la el pentru alte poate zece secunde, pretinzând că este absorbită în muzică, după care aruncă pe furiş o privire peste umăr. El avea ochii aţintiţi la trupul ei.

— M-ai rănit, zise ea. M-ai trântit pe jos.

— Îmi pare rău. Am exagerat.

— Şi totuşi nu în dormitor, zise ea.

El îşi miji ochii, iar ea ştiu că întinsese cam tare coarda, îi zgândărise prea mult credulitatea – niciodată nu vorbea aşa despre sex –, însă, înainte să mai poată spune ceva, ea zise, ca şi cum tocmai ce îşi amintise un lucru:

— Sticla noastră! Vreau să desfacem sticla de vin pe care am adus-o din Franţa. Îţi aduci aminte? Ai zis că a fost cel mai bun soi pe care l-ai băut vreodată şi că ar trebui să îl păstrăm pentru ceva important. E asta suficient de important? mai zise ea şi îi aruncă o privire pe care spera să o interpreteze ca fiind îngrijorată.

Sticlele de vin erau toate acolo în cameră cu ei, cele albe în răcitorul care nu le mai ţinea reci de mult timp, cele roşii în bufet. De fiecare dată când se duceau undeva, se întorceau cu o sticlă de vin, în maniera în care alţii veneau cu magneţi de frigider. Deşi nu mai merseseră în aşa de multe locuri, în ultimii ani. Ea apucă sticla de French Bordeaux din luna de miere, iar din cauza palmelor care îi erau îmbibate cu sudoare aproape că îi alunecă, gata să zboare de-a lungul camerei. Îşi imagină cum el sare surprins şi o împuşcă în stomac, din simplu reflex. Omorând-o şi pe ea, şi pe bebeluş, dintr-o singură lovitură care, când se gândi mai bine, ar fi fost în perfect acord cu personalitatea lui Jakob. Era chibzuit din natură, detesta risipa; o mustrase de nenumărate ori pentru că folosea prea mult lapte în cerealele de dimineaţă.

Prinse sticla între corp şi braţul drept şi scoase două pahare de vin de acolo de unde atârnau sub un raft de cărţi. Paharele din cristal răsunară cu un clinchet melodios când se atinseră unul de altul, în timp ce mâinile ei îi tremurau. Reuşi să găsească şi tirbuşonul.

Planul era să îi ceară lui să destupe sticla, apoi să îl roage să toarne vinul. Iar în timp ce el turna, ea ar fi răsucit şurubul tirbuşonului şi i l-ar fi înfipt în faţă. Sau, dacă nu ar fi avut curajul pentru aşa ceva, măcar ar fi încercat să îl înjunghie în palma care ţinea pistolul.

Ea se opri la marginea măsuţei de cafea, în dreptul lui şi al Marelui Ou. Arma se odihnea pe genunchiul lui, cu cătarea îndreptată spre ea, dar fără vreo intenţie imediată. Avea tirbuşonul în mâna dreaptă, cu vârful ascuţit ieşindu-i printre degetul mijlociu şi cel inelar. Era la o distanţă apreciabilă de ea – ar fi însemnat să se arunce spre el ca să poată să i-l înfigă în faţă. Şi totuşi poate că s-ar fi apropiat mai mult când ar fi început să toarne în pahare.

— Crezi că dacă mă îmbeţi şi mă fuţi, o să îmi schimb intenţiile? întrebă el.

— Am crezut că să ne îmbătăm şi să facem dragoste şi să ne simţim bine era ideea, zise ea. Să o facem în felul nostru. Nu e asta ce-ţi doreai?

— E. Dar încă nu-mi e clar dacă e şi ce vrei *tu* să facem. Nu ştiu dacă e ceva ce ai vrut *vreodată* să faci. Poate în vreun fel siropos, de telenovelă, ţi-a surâs ideea de a o da pe Romeo şi Julieta, murind unul lângă celălalt, dar cred că nu ai fost niciodată ferm convinsă. Nu te-ai fi gândit niciodată că am ajunge într-adevăr acolo. Acum a venit timpul, iar tu ai face orice ca să scapi. Inclusiv să preacurveşti.

După care el se frământă în dreapta şi-n stânga, şi izbucni:

— Ştiu că e incorect politic ce-o să zic, dar, la dracu', amândoi suntem pe cale să murim: nu am dat doi bani niciodată pe inteligenţa femeilor. Nu am întâlnit nici măcar o dată o femeie care să aibă vreo urmă de rigoare intelectuală. Există un motiv întemeiat pentru care lucrurile ca Facebook şi avioanele şi toate marile invenţii ale timpurilor noastre sunt realizate de bărbaţi.

— Ăhă, zise ea. Ca să poată să şi-o tragă. Ajungem să mai şi bem vinul ăsta sau ce?

El scoase din nou sunetul ca de lătrat.

— Nici măcar nu ai de gând să negi?

— Care parte? Partea cu toate femeile sunt proaste sau cea în care eu nu vreau cu adevărat să mă sinucid?

— Partea în care tu crezi că poţi să dai din fund şi să mă faci să uit pentru ce am venit. Pentru că o să fie dus la bun sfârşit. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru obligaţia morală de a te opri să ieşi în lume infectând şi pe alţii, aşa cum ai făcut-o cu mine.

— Am crezut că zici că lumea se duce oricum de râpă, aşa că ce ar mai conta? Ce ar mai…

Dar ea nu-şi mai putu continua vorbele. Ceva îngrozitor era pe cale să se petreacă.

Tirbuşonul nu voia să iasă din gâtul sticlei.

Era un dop masiv, sigilat cu ceară, şi ea ţinea sticla la subţioară şi trăgea de tirbuşon cu cealaltă mână, dar pluta nu se urnea niciun milimetru, părea lipită locului.

El îşi întinse peste masă mâna stângă şi prinse gâtul sticlei, luând-o de sub braţul ei. Continuă să ţină mâna dreapta pe armă.

— Ţi-am zis eu că astea ar trebui păstrate undeva la loc uscat, spuse el. Altfel se umflă dopul. Ţi-am zis că e greşit să le ţinem pe cele roşii în bufet.

Ţi-am zis probabil că era un fel de opus karmic la cuvintele *Te iubesc*. Lui îi fusese mereu mai uşor să spună „Ţi-am zis". Ar fi fost ceva de dispreţuit dacă ea nu s-ar fi simţit ca şi cum cerul s-ar fi prăbuşit peste ea. Pentru că Jakob avea acum tirbuşonul. Îl lăsase să i-l ia fără nicio luptă, fără să obiecteze cu nimic, singura armă pe care ea o avea.

El strânse sticla între coapse, se încordă şi trase. Gâtul i se înroşi de la efort şi venele i se umflară. Ceara din jurul dopului se sparse, iar pluta începu să se urnească. Ea privi spre pistol. Încă îl mai ţinea cu mâna liberă – dar se mişcase un pic, arătând acum mai degrabă înspre raftul cu cărţi din spatele ei.

— Ia-ţi paharul, îi spuse el. Iese.

Îşi ridică paharul şi făcu un gest în faţă, genunchiul ei lovindu-se de al lui. Clipele începură să se dilate în paşi mici. Dopul se mişcă încă un centimetru. După care încă unul. Apoi ieşi de tot, cu un pocnet perfect. El răsuflă uşurat şi puse tirbuşonul alături de genunchi, acolo unde ea nu putea să ajungă.

— Ia o gură, zise el şi îi turnă un deget în cupa pe care ea o ţinea întinsă.

Jakob o învăţase cum să deguste vinul pe când se aflau în Franţa, o instruise cu mare aplomb asupra subiectului. Ea îşi înfipse nasul în gura paharului şi inhală, umplându-şi nările cu aburul atât de piperat şi de tare, încât era foarte veridic să îţi imaginezi că te poţi îmbăta şi doar de la aşa ceva. Mirosea bine, dar ea tresări şi se încruntă.

— La naiba, chiar trebuie ca totul să fie anapoda? spuse ea ridicându-şi privirea. S-a acrit. E complet oţetit. Mai avem altul? Mai e ăla de la Napa. Cel de care ziceai că e vânat de colecţionari.

— Ce? Dar nu-i de nici zece ani. Ceva nu e în regulă. Lasă-mă să văd.

El se aplecă înainte, ridicându-se pe jumătate din Ou.

Pupilele ei se măriră în chiar secunda în care el făcu mişcarea. Era iute, aproape suficient de iute cât să se poată feri, dar acea scurtă aplecare fusese tot ce avea nevoie.

Îi sparse paharul în faţă. Cupa se fărâmiţă cu un sunet cristalin şi puternic, iar bucăţile de sticlă îi sfâşiară pielea în linii de un roşu aprins, crestând de-a lungul obrazului, vârful nasului şi sprâncenei.

Părea că un pui de tigru îl zgâriase cu ghearele pe faţă.

Ţipă, iar pistolul ridicat se declanşă. Ea simţi zgomotul ca o bubuitură chiar în dreptul capului.

Unul dintre rafturile cu cărţi din spatele ei se sfărâmă, iar aerul se umplu cu fulgii albi ai paginilor planând. Harper izbuti să se ridice în picioare, împingându-se către stânga, spre uşa care dădea la dormitor. Intră cu un genunchi în marginea măsuţei de cafea, înregistrând durerea, însă fără a-i conştientiza efectul.

O tăcere asurzitoare se lăsă în jurul ei, singurul sunet răzbind fiind cel al unui diapazon ca un plânset în tonalităţi înalte. O coală sfâşiată de hârtie, bucată din vreo carte, alunecă înspre ea şi i se prinse de piept, rămânând blocată acolo.

Recului armei împinsese Marele Ou în spate, cu Jakob încă aşezat. Sticla zburase în mişcarea lui înapoi, parcursese întreaga cameră şi o lovise în umăr. Ea doar continuă să fugă, trecând din trei paşi de camera de zi şi intrând în dormitor. Tocul uşii explodă în stânga urechii ei, împroşcându-i aşchii albe de lemn în păr şi pe faţă. Sunetul armei declanşate era atât de înfundat, încât era ca şi cum ar fi auzit o portieră de maşină trântită undeva în stradă. După care se văzu trecând cu bine în cameră.

Apucă fără să-şi dea seama coala de hârtie prinsă de piept, o trase, se zgâi la ea şi văzu câteva cuvinte:

…mâinile lui erau mâinile unui dirijor uimitor conducând toate simfoniile vijeliilor şi deflagraţiilor pentru a sfărâma în bucăţi ruinele arse ale istoriei.

O aruncă deoparte, în spatele ei, înapoi spre camera de zi, şi trânti uşa.

15

Era o încuietoare la uşă pe care nu o mai băgă în seamă. Nu avea rost. Era un zăvor simplu prin care el ar fi trecut imediat. Nici măcar nu era sigură că uşa va sta închisă, cu jumătate din toc lipsă acolo unde glonţul se izbise de lemn.

Apucă scaunul din stânga uşii şi îl împinse în lateral, ceva care să stea în drum. Geanta ei de voiaj era la baza patului, cu hainele împăturite înăuntru, sub *Mama Portabilă.* O prinse de toarta de piele şi continuă mişcarea mai departe, către fereastra care dădea spre grădină. Roti mânerul şi ridică geamul. În spatele ei, scaunul se sfărâmă într-un bufnet înfundat. Dealul din spatele casei lor cobora abrupt, cu o pantă lungă care ducea la liziera copacilor. Dormitorul părea să se afle la parter, dacă te uitai din faţă la casă. Dar când ajungeai efectiv acolo, observai că de fapt era la *primul* etaj: o pivniţă cu scară de acces se găsea dedesubt. De la fereastra dormitorului erau mai bine de 5 metri de hău în întuneric.

În timp ce-şi trecea picioarele peste pervaz, privi în jos şi văzu că îi curge sânge, întreaga parte din faţă a bluzei prinse pe gât era îmbibată în roşu. Nu putea simţi unde fusese lovită. Nu îşi permitea să stea să se gândească. Sări, ţinând geanta strâns. Fereastra explodă în spatele ei în timp ce Jakob nimeri geamul cu un glonţ.

Căzu şi se aşteptă să lovească pământul şi nu se întâmplă aşa şi mai căzu încă o dată. După care lovi terenul dur, cu piciorul ei drept strângându-i-se sub ea într-o durere sfâşietoare. Se gândi la piane căzând în filmele vechi alb-negru mute, fărâmiţându-se la impact, cu clapele de fildeş risipite pe trotuar ca tot atâţia dinţi răsfiraţi.

Harper îşi pierdu echilibrul, căzu în faţă, muşcă din noroi şi se rostogoli, se rostogoli şi se tot rostogoli. I se slăbi strânsoarea degetelor pe baierelor genţii, împrăştiind conţinutul în miezul întunericului. Glezna ei dreaptă pulsa ca şi cum ar fi fost în bucăţi, dar nu avea voie să fie sfărâmată, pentru că altfel Jakob ar prinde-o din urmă şi ar omorât-o.

Se prăbuşi la două treimi în lungul pantei abrupte, cu cerul nopţii împresurat de fum în rotocoale adânci deasupra capului. Cu coada ochiului, într-o parte putea vedea silueta înaltă şi zveltă a propriei case, iar în cealaltă liziera pădurii, copacii pe jumătate dezgoliţi de frunze, schelete în zdrenţe. Tot ce îşi dorea acum era să stea locului şi să aştepte ca întreg universul să se oprească din mişcarea sa.

Însă nu era timp pentru aşa ceva. Lui i-ar lua douăzeci de secunde ca să coboare treptele până la pivniţă şi să iasă pe uşa din spate a casei.

Se forţă să se ridice în picioare. Pământul se înclină odată cu ea,

nesigur ca o plută aruncată în mijlocul unui lac învolburat. Se întrebă dacă nu cumva o parte din ameţeală venea de la pierderea de sânge, îşi privi bluza îmbibată, roşul pătat din dreptul ei, şi mirosi iz de vin. Până la urmă el nu reuşise să o împuşte. Era Bordeaux-ul din luna lor de miere; îl purta. Toată regiunea viticolă a Franţei era acum scrum, fapt ce însemna că pata de pe bluza ei valora pe piaţa neagră probabil câteva mii de dolari. Nu mai purtase niciodată ceva atât de scump.

Harper îşi sprijini de pământ mâna stângă, ca să se echilibreze, dând de câteva haine şi de ceva care era ambalat în plastic foşnit. Fluierul. Numai Dumnezeu ştie de ce oare l-o fi împachetat şi pe el.

Se ridică din nou în picioare. Lăsă baltă schimbul de haine împrăştiat în noroi alături de *Mama Portabilă,* dar păstră fluierul. Făcu primul pas către pădure când piciorul ei drept aproape că i se plie instantaneu sub trup. Ceva scrâşnea, şi o durere bruscă şi extrem de intensă îi făcu genunchii să se încovoaie. Poate că nu era rănită de la un glonţ, însă cu siguranţă îşi fracturase ceva la gleznă, nu mai era nicio îndoială.

— Harper! ţipă Jakob din capătul dealului, şi o nouă durere izbucni, acaparant de albă, din spatele urechilor.

Pentru o clipă, se trezi fugind în gol, gata să se prăbuşească, gata să leşine. În filmele de acţiune, oamenii sar de pe ferestre tot timpul, fără mare scofală.

Pe măsură ce alerga, îşi dădu seama că trage de celofanul în care era îmbrăcat fluierul. Era ceva nepremeditat, o reacţie mecanică, mâinile ei operând cu voinţă proprie.

La următorul ei pas, puse prea multă presiune pe piciorul drept, iar glezna se frânse şi un strigăt slab îi scăpă fără să se poată controla. Un junghi paralizant i se urcă instantaneu dinspre gleznă până la bazin. Căzu într-un genunchi, în spatele unui tufiş de cucută.

Duse fluierul la buze şi suflă după ce îndepărtă capacul, pădurea răsunând într-un sunet strident şi nelalocul lui, ca de carnaval. Era *tare*. Acel prim foc de armă îi făcuse ceva la urechi, îi zgâriase timpanele şi îi înfundase auzul, şi totuşi fluierul tăie prin miezul ei, zgomotos ca un artificiu de revelion traversând cerul nopţii.

— Harper, curva dracului! Faţa mea! Uite ce mi-ai făcut la faţă! urlă Jakob.

Acum era şi mai aproape, imediat lângă lizieră.

Harper se opinti încă o dată în picioare. Se târî şi mai adânc printre copaci, cu o mână înainte, protejându-se de crengi. De fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe piciorul drept era ca şi cum glezna i se rupea din nou şi din nou. Frunzele uscate i se fărâmiţau sub tălpi.

Era speriată, acum, mai speriată decât îşi putea aduce vreodată aminte să fi fost, şi sunetul fricii ei era acel *uiiiiioooooop* al fluierului, sfâşiind noaptea. Nu realiza de ce oare sufla în el încă o dată. L-ar

conduce pe Jakob direct spre ea.

Se abătu în zig-zag de la drum. Nu, nu era corect; ca să fi putut să se abată de la drum ar fi trebuit să aibă de la bun început un *drum* în minte, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta. Fluierul îi scăpă dintre degete şi merse mai departe fără să se uite în spate. Îşi puse piciorul drept într-o adâncitură moale şi îşi frânse din nou glezna, plângând înăbuşit şi căzând încă o dată la pământ.

— Vin, Harper, vin! strigă Jakob, scoţând acelaşi sunet grohăit pe post de râset. Aşteaptă doar să vezi ce-o să-ţi fac eu la faţa ta!

Harper întinse orbeşte mâna în dreapta, către un trunchi de copac ce se încăpăţâna să rămână departe. Era în pericol să se prăbuşească în lateral. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nu ar mai fi fost în stare să se ridice. Ar fi rămas întinsă acolo, încovrigată în poziţie fetală, chinuindu-se pentru o gură de aer, până ce Jakob ar fi găsit-o şi ar fi început să descarce pistolul în ea.

Frunzele foşniră şi cineva o apucă de mână. Ea deschise gura ca să ţipe, dar rămase cu sunetul în mijlocul gâtlejului. Se holba direct la chipul stoic şi inexpresiv al Căpitanului America.

— Hai, zise Căpitanul cu vocea fetei, sprijinind-o pe Harper să se ridice în picioare.

Se grăbiră de-a lungul marginii pădurii, ţinându-se de mână una pe alta, fata cheală arătându-i lui Harper drumul. Picioarele mai că nici nu păreau să atingă pământul, iar Harper simţi din nou ce simţise atunci când se întâlniseră prima dată, faptul că ce experimenta nu era ceva real, ci un vis.

Fata o îndrumă pe Harper către un stejar care probabil că fusese deja bătrân pe vremea în care Kennedy fusese împuşcat. Câteva scânduri erau bătute în cuie pe trunchi, ducând spre crengile superioare, rămăşiţe ale vreunei căsuţe suspendate şi uitate de timp. Harper se gândi la Fraţii de Sânge, se gândi la Peter Pan.

— Sus, îi şopti fata. Rapid.

— *Repede,* spuse şi Pompierul când se ivi dintre tufişurile din dreapta lui Harper.

Chipul îi era atât de murdar, încât era aproape negru, şi purta casca sa masivă de pompier şi jacheta galbenă înnegrită de funingine, iar ranga îi atârna într-o mână.

— Să nu uităm de gramatică, Allie. Încearcă să nu îmi distorsionezi limba mea natală cu americanismele voastre oribile.

Şi rânji.

— Se apropie, spuse Allie.

— O să îl momesc în partea astalaltă, zise Pompierul.

Jakob înjura, de undeva din preajmă. Harper îl putea auzi strivind frunzele şi tufişurile din jur.

Se cocoţă în copac, folosindu-şi genunchiul ei drept în loc de talpă.

Nu era uşor, însă fata era lângă ea şi o împingea de fund cu ambele mâini.

— Vrei să te grăbeşti *un pic mai mult?* zise Allie printre dinţi.

— Mi-am rupt glezna, spuse Harper, căutând să prindă o ramură mai groasă de deasupra ei şi să se aşeze pe ea.

Se lăsă cu spatele într-o parte, făcându-i şi fetei loc alături. Se aflau cam la patru metri deasupra solului, iar Harper putea zări printre frunzele stejarului zona deschisă de sub ei. Pompierul nu se îndepărtase prea mult – doar câţiva paşi în direcţia fâşâitului făcut de Jakob. După care se postase în spatele unui oţetar şi aştepta.

O briză, cu iz fad de foc de tabără se ridică şi ajunse până la nările lui Harper. Îşi îndreptă privirea într-acolo – şi îşi dădu seama că putea să îşi vadă casa printre ramuri. În lumina zilei, ar fi avut de acolo o perspectivă foarte bună către propria curte din spate şi către ferestrele din bucătărie.

Jakob ţâşni dintre tufişuri, trecând de Pompier fără să îl observe. Faţa lui Jakob sângera; plaga de sub ochiul stâng era în mod deosebit gravă, cu o fâşie de piele atârnându-i pe obraz. Avea frunze în păr şi o zgârietură proaspătă pe bărbie. Îşi ţinea pistolul coborât, în lateral, cu cătarea îndreptată spre pământ.

— Hei, făcu Pompierul. Ce faci pe-aici purtând o armă? Ai putea răni pe careva. Sper că ai siguranţa pusă.

Jakob scoase un sunet, un scurt icnet de surprindere care era în acelaşi timp şi un inspirat ascuţit, întorcându-se şi ridicând revolverul. Pompierul izbi cu ranga, acea bară de metal ruginit cu capăt ranforsat în ambele părţi, care şuieră prin aer şi lovi cu un pocnet cilindrul pistolului. Arma căzu la pământ, se descărcă, iar flama lumină o secundă pădurea.

— Nu, presupun că nu, zise Pompierul.

— Cine pula mea eşti tu? întrebă Jakob. Eşti cu Harper?

Pompierul îşi înclină capul într-o parte şi păru că analizează o clipă ideea, cu ochii mijiţi. Apoi faţa i se lumină şi îşi dezveli dinţii într-un rânjet generos.

— Da, presupun că da, zise şi se lăsă pe călcâie, de parcă se petrecuse ceva nou descoperit, iar acum i se părea încântător.

Lui Harper îi trecu în acel moment prin minte că bărbatul era şi el nebun – la fel de nebun ca Jakob.

— Harper. Ca în Harper Lee, presupun. Am cunoscut-o doar cu numele de Sora Grayson. Harper. Un nume minunat, zise el şi îşi drese vocea. Presupun că eu mai sunt şi cel care îţi spune să te cari. Pădurile astea nu îţi aparţin.

— Şi cui pula mea crezi tu că aparţin? întrebă Jakob.

— Mie, zise Pompierul. Cred că îmi aparţin mie, în pula mea. Pot şi eu să înjur, amice. Sunt englez. Înjurăm fără pic de teamă. Cuvântul

cu P? Îl zicem şi noi: pizdă pizdă pizdă pizdăpizdă. Hai, valea, continuă el fără să-şi slăbească din rânjet. Fă paşi, pizdă gălăgioasă ce eşti.

Jakob se holbă la Pompier, părând să nu ştie cu adevărat cum să reacţioneze. Apoi se răsuci şi se aplecă, dând să ridice pistolul.

Pompierul balansă ranga, folosind-o pe post de băţ de polo de iarbă, lovind arma şi aruncând-o departe, într-o tufă de ferigi. Jakob nu mai ezită, ci pivotă şi se aruncă la englezul subţirel şi slăbănog. Pompierul ridică ranga, punând-o între ei doi, însă Jakob o apucă imediat, începând să se împotrivească, iar Jakob era cel puternic în lupta asta.

Mai puternic şi avea balansul mai bun… acel simţ al balansului care îi permitea să se cocoaţe pe sforile întinse şi să pedaleze confortabil pe un monociclu. Îşi înfipse picioarele ferm, ridicându-l pe Pompier de la sol, învârtindu-l o palmă prin aer şi izbindu-l chiar de trunchiul acelui stejar pe care era ascunsă Harper.

Harper simţi forţa impactului scuturând creanga de sub ea, simţi întreg arborele cutremurându-se.

Jakob trase ranga în spate câţiva centimetri şi izbi încă o dată pe Pompier de trunchi. Pompierul icni, cu aerul scos din plămâni, cu un suflu şuierat printre nări.

— Căcănarule, zise Jakob, aproape ca o incantaţie. O să te omor, căcănarule, o să te omor, după care o să o omor şi pe ea şi o să…

Vocea i se opri; rămăsese fără persoane pe care să le omoare.

Îl izbi încă o dată pe Pompier de copac, iar casca acestuia se crăpă cu zgomot la contactul cu scoarţa. Harper tresări şi îşi înecă un ţipăt. Allie, totuşi, îşi avea mâna pe genunchiul ei şi i-l strânse.

— Priveşte, şopti ea.

Îşi lăsase masca în jos pe gât, dezvăluindu-i lui Harper un chip încântător: ochi ciocolatii care sclipeau veseli, pistrui băieţeşti şi trăsături delicate care arătau şi mai pronunţate şi drepte din pricina capului tuns la zero, conturând mai tare povârnişul tâmplelor şi oasele bine schiţate.

— Urmăreşte-i mâna, mai zise ea.

Iar Harper observă că mâna stângă goală a Pompierul fierbea, scoţând un abur gri. Mâna aceea dăduse drumul răngii şi se ţinea pe o parte a trupului Pompierului. Lui Harper i se ivi o reminiscenţă – Pompierul luptându-se cu Albert în holul sălii de primire de la urgenţă şi încercând să îşi scoată mănuşa cu dinţii.

Jakob trase iar de rangă, intenţionând să îl împingă încă o dată pe Pompier în trunchiul copacului. Dar chiar în acea clipă, Pompierul întinse mâna stângă dincolo de rangă şi apucă gâtul lui Jakob; o flacără îi izbucni din palmă.

Flacăra era de un albastru deschis, ca o lampă de sudură. Mâna Pompierului purta o mănuşă de foc iradiant. Văpaia muşcă asemeni

unui vânt nestăpânit, iar Jakob urlă şi dădu drumul barei de metal, care căzu. Urlă din nou, ţinându-se de gâtul care i se înnegrea. Picioarele i se împleticiră şi se prăbuşi în fund, după care se arcui pe vârfuri şi o luă la fugă, azvârlindu-se orb printre crengi şi tufişuri.

Pompierul îl privi cum dispare, cu mâna încă o torţă vie. Apoi îşi desfăcu jacheta galbenă şi murdară, îşi puse mâna arzând în ea şi o înfăşură în ţesătură, prinzându-şi palma între geacă şi tricou.

Deschise şi închise geaca încă o dată şi încă o dată, scuturându-şi în tot acest timp mâna, calm – părea mai degrabă un copil care încearcă să îşi folosească subţioara ca să facă pârţuri –, iar a treia oară când deschise jacheta flacăra dispăruse înlocuită de câteva rotocoale de fum negru. Îşi flutură palma în aer, lăsând fumul negru şi înecăcios să se degaje. De la distanţa la care se afla, Harper putu auzi crengi rupându-se şi tufişuri lăsându-se, zgomotul produs de Jakob fugind. În clipa următoare, pădurea redeveni tăcută, cu excepţia ţiuitului nocturn al insectelor.

Pompierul îşi ţinu ridicată mâna dreaptă, trase adânc aer în piept şi stinse suflând ultimul rotocol de fum. Palma îi era cuprinsă în crusta Solzului. Acele linii delicate şi negre erau acum acoperite de cenuşă, cu suprafaţa ca o pudră albă şi cu câteva sclipiri pe ici, colo, lucind palid. Restul pielii mâinii era… perfect în regulă. Curată şi sănătoasă şi roz şi imposibil de nearsă.

— Ador când face de-astea, zise Allie, da' cel mai şmecher truc e când face Phoenix-ul. E mai tare ca un joc de artificii.

— Pe-aproape, spuse şi Pompierul, îndreptându-şi fruntea în sus şi rânjind cu toată gura înspre ele. Fac de ruşine orice zi de sărbătoare naţională. Cine mai are nevoie de jerbe de artificii când mă are pe mine prin preajmă?

CARTEA A DOUA
LASĂ-ŢI SCLIPIREA SĂ STRĂLUCEASCĂ

1

Allie fusese prima care să coboare din copac, apucând creanga şi aterizând la pământ. Harper încercase să ajungă jos folosind scara rudimentară care era bătută în cuie de trunchi, însă căzu imediat ce alunecă pe ramura pe care stătuse.

Pompierul era sub copac şi atenuă căderea. Nu chiar o prinse. Doar se nimerise să fie sub ea atunci când căzu. Ea îl încovoie cu greutatea ei. Ceafa îl lovi în nas. Călcâiul ei drept ricoşă din pământ. Durerea care o trecu prin gleznă era îngrozitoare.

Gemură fiecare în braţele celuilalt, ca doi îndrăgostiţi.

— Futu-i, spuse ea. Futu-i, futu-i, futu-i.

— Asta e tot ce poţi? întrebă Pompierul, ţinându-se de nasul lovit şi clipind printre lacrimi. Doar un tir de „Futu-i, futu-i. Futu-i", din nou şi din nou? Nu ai vrea să îţi mai extinzi un pic aria? Al dracului cu căcat la cur. Tati o înşurubează pe Mami pe masa de la bucătărie. Genul ăsta de chestii. Înjurături americane fără pic de imaginaţie în ele.

Harper se ridică, umerii zgâlţâindu-i-se cu primele suspine. Picioarele îi tremurau, iar glezna era dislocată şi Jakob aproape că o omorâse, voise să o omoare, şi oameni trăgeau cu puşca şi izbucneau în flăcări, iar ea căzuse dintr-un copac, iar bebeluşul, bebeluşul… şi nu se mai putu abţine.

— Gata, gata, zise el.

Şi o ţinu o clipă în braţe în timp ce ea se eliberă cu un plânset sănătos şi foarte puţin demn de o domnişoară.

Atunci când hohotele ei se mai potoliră lăsând loc sughiţurilor, el zise:

— Hai să te punem pe picioare. Ar trebui să mergem. Nu ştim ce are de gând pe mai departe dezaxatul tău de ex-soţ. L-aş vedea în stare să cheme o Patrulă de Carantină.

— Nu mi-e ex. Nu am divorţat.

— Acuma da. Prin puterea investită în mine.

— Ce putere investită în tine?

— Ştii cum căpitanii vapoarelor pot căsători oamenii? Lucru puţin cunoscut, pompierii pot şi divorţa oamenii. Hai, sus cu tine.

Pompierul o cuprinse cu braţul stâng pe după talie şi o ridică pe picioare. Palma lui pe şoldul ei încă mai era caldă, ca pâinea proaspăt scoasă din cuptor.

— Ţi-ai dat foc la palmă, spuse ea. Cum ai făcut-o?

După expresia de pe chipul lui, ştia deja răspunsul. Avea şi el Solzu' Dragonului. Mâna lui încă era neacoperită şi îi putea vedea crusta negru-aurie trasându-i linii în palmă, răsucindu-se în jurul

încheieturilor. Un fum subţire şi gri se furişa din striaţiile mai adânci.

Văzuse cel puţin o sută de oameni cu Solzu' Dragonului cuprinşi de flăcări – cuprinşi de propriile flăcări şi urlând, un foc albastru înfăşurându-i ca şi cum ar fi fost vopsiţi în kerosen, părul lor izbucnind în scântei. Era ceva ce nimeni nu şi-ar fi dorit să suporte pe propria piele, iar când aşa ceva se întâmpla nu putea fi controlat şi întotdeauna se termina cu moartea.

Însă Pompierul îşi dăduse singur foc, în mod conştient. Şi doar o parte din el, doar palma. După care şi-o stinsese la loc, cât se poate de calm. Şi, cumva, nu fusese rănit.

— M-am gândit să mă apuc să predau un curs, cândva, spuse Pompierul. Dar nu am putut să îmi dau seama ce ar fi mai bine să predau. Piromanţie Avansată? Combustia Spontană pentru Începători? Incendierea în Doi Paşi? În plus, e greu să convingi pe cineva să se înscrie la un curs atunci când picatul la examen înseamnă să arzi de viu.

— Asta e o minciună, spuse Allie. N-o să te înveţe. Nu vrea să înveţe pe nimeni. Mincinosul roade osul.

— Nu, nu în noaptea asta, Allie. Cea de aici e perechea mea favorită de pantaloni de stambă şi nu îmi permit să le dau foc doar pentru că vrei tu să mă dau în spectacol.

— M-aţi spionat, spuse Harper.

Pompierul privi în sus, spre ramurile nucului, acolo unde stătuse ea agăţată cu doar câteva momente mai devreme.

— De aici de sus e o perspectivă excelentă asupra dormitorului tău. Nu crezi că e ciudat cum oamenii care au ceva de ascuns îşi trag perdelele la geamurile din faţa casei, dar nu se gândesc niciodată să le acopere pe cele din spate?

— Petreci mult timp fâţâindu-te în lenjerie, citind *La ce să te aştepţi când aştepţi un copil,* spuse Allie. Nu-ţi face griji. El nu a tras niciodată cu privirea prin fereastra ta atunci când te schimbai de haine. Poate că mie mi-a scăpat o dată sau de două ori, dar lui nu. E un adevărat gentleman englezoi.

Accentul britanic fals al lui Allie era cel puţin la fel de bun ca cel al lui Dick Van Dyke din *Marry Poppins.* Dacă Harper ar fi fost un băiat de şaisprezece ani, ar fi fost înnebunit după ea. Puteai să îţi dai seama dintr-o privire că era făcută din cel mai bun soi de belea.

— De ce? întrebă Harper pe Pompier. De ce să mă spionaţi?

— Allie, spuse el, ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea lui Harper. Dă o fugă înainte până la tabără. Adu-l pe bunicul tău şi pe Ben Patchett. Ah, şi găseşte-o şi pe Renée. Spune-i lui Renée că i-am făcut rost de asistenta ei favorită. O să fie în al nouălea cer.

După care Allie plecă, sărind printre frunze într-un fel care o făcu pe Harper să se gândească la umbra lui Peter Pan dând târcoale

dormitorului lui Wendy. Harper avea capul împuiat de poveşti pentru copii şi era chiar obsedată să desemneze persoanelor din jur roluri din cărţi.

După ce fata dispăru, Pompierul spuse:

— Taman la fix ca să pot să te am numai pentru mine, Soră Grayson. M-aş încrede în Allie Storey cu propria viaţă, dar mai sunt câteva lucruri pe care aş prefera să nu le spun de faţă cu ea. Cunoşti tabăra de vară de la capătul lui Little Harbor Road?

— Tabăra Wyndham, zise Harper. Desigur.

Frunze moarte foşniră sub tălpi. Iar mirosul lor împrospătă aerul cu parfumul toamnei.

— Spre acel loc ne îndreptăm. E un om acolo, Tom Storey, bunicul lui Allie. I se spune Părintele Storey. Cândva de demult, Storey a fost directorul taberei. Acum a deschis locul ca adăpost pentru oamenii cu Solz. Are mai mult de o sută de persoane ascunse acolo, şi au pus cap la cap o comunitate chiar decentă. Sunt trei mese pe zi – pentru moment, cel puţin. Habar nu am cât de mult timp o să mai ţină *asta.* Nu e curent electric, însă au reuşit să aranjeze nişte duşuri, dacă suporţi să fii stropită cu apă rece ca gheaţa. Au o şcoală şi un fel de corp de poliţie rudimentar pe care îl denumesc Santinelele, care fac de pază contra Patrulelor de Carantină şi Comandourilor de Incinerare. Sunt majoritatea adolescenţi – Santinelele. Allie şi prietenii ei. Le dă o preocupare. Ai putea avea parte şi de toată religia de care ai avea nevoie. Într-un fel, nu e ca nicio altă religie care a mai fost înaintea ei, iar în alte feluri… Na… Fundamentaliştii sunt cam acelaşi soi oriunde ai merge. Ăsta e unul dintre lucrurile despre care am vrut să te previn, cât Allie a luat-o în faţă. E mai credincioasă decât mulţi alţii, şi asta spune multe.

Se auzi o trosnitură prelungă, o alunecare şi o bufnitură reverberată care zgudui covorul de frunze al pădurii şi care îi crescu pulsul lui Harper. Privi intens printre trunchiurile de copaci, în direcţia din care se auzise. Nu-şi putea da seama ce ar fi putut să provoace un astfel de zgomot infernal.

Pompierul aruncă o privire scurtă şi decisă peste umăr, apoi îi luă braţul şi începu din nou să o conducă înainte, un pic mai ferm, de data asta, dar de parcă nu fuseseră deloc întrerupţi.

— Trebuie să ştii că majoritatea celor din tabără au vârsta undeva între cea a lui Allie şi a ta. Sunt şi câţiva mai bătrâni, însă cu mult mai mulţi sunt cei care încă ar mai fi trebuit să stea la şcoală. Majoritatea şi-au pierdut familia, au fost martori la cum cei dragi au izbucnit în flăcări în faţa ochilor lor. Erau în stare de şoc atunci când şi-au făcut drum până la tabără, refugiaţi străpunşi de durere şi aşteptând la rândul lor să moară cuprinşi de propriul foc interior. După care Părintele Storey şi fiica lui, Carol – mătuşa lui Allie –, le-au arătat că

nu trebuie să moară. Le-au oferit speranţă atunci când nu aveau niciuna şi, în plus, le-au oferit o formă foarte concretă de izbăvire.

Harper încetini, în parte ca să se odihnească, pe de altă parte ca să perceapă înţelesul lucrurilor pe care i le spunea.

— Ce vrei să zici că le arată oamenilor că nu trebuie să moară? Nimeni nu poate învăţa pe cineva cu Solzu' Dragonului cum să facă în aşa fel încât să nu moară. Este imposibil. Dacă ar fi existat un tratament, nişte pastile…

— Nu li se cere să înghită nimic, spuse Pompierul. *Nici măcar credinţa.* Să ţii minte asta, Soră Grayson.

— Dacă ar fi existat ceva care ar fi putut împiedica Solzu' Dragonului să omoare oamenii, guvernul ar fi ştiut deja asta. Dacă ar fi existat ceva care ar fi fost eficient, cu adevărat eficient, ceva care ar fi putut prelungi viaţa a milioane de oameni bolnavi…

— …Oameni cu un spor contagios şi letal pe pielea lor? Soră Grayson, nimeni nu vrea să îşi extindă speranţa de viaţă. Nimic nu ar fi mai puţin de dorit. Să le *scurteze* – asta ar servi cel mai bine interesului publicului larg. Cel puţin din perspectiva populaţiei sănătoase. Un lucru e sigur cu oamenii care au Solzu' Dragonului: nu izbucnesc în flăcări dacă îi împuşti în cap. Nu trebuie să îţi faci griji că un cadavru te-ar putea infecta pe tine sau pe copiii tăi… sau să provoace o văpaie care să distrugă un oraş întreg.

Ea dădu să spună ceva, însă el o strânse de umăr.

— O să fie vreme destulă ca să dezbatem mai târziu aspectul ăsta. Deşi, te previn, a mai fost dezbătut, în cel mai serios mod, de către sărmanul Harold Cross. Cred că argumentele lui au adus în cea mai mare parte lumină asupra problemei.

— Harold Cross?

El îşi clătină încet capul.

— Deocamdată hai să o lăsăm aşa. Vreau doar să înţelegi că Tom şi Carol le-au oferit acestor oameni mai mult decât alimente şi un adăpost sau chiar o cale de a ţine în frâu boala. Le-a dat *credinţa…* a unuia în celălalt, credinţa în viitor, în puterea care răzbate din turmă. O turmă nu este un lucru chiar aşa de rău dacă eşti parte din ea, şi o sută de oi pot alunga un lup care le sare în mijlocul lor. Cred că Tabăra Wyndham poate fi un loc foarte neprietenos pentru un apostat. Tom, el e suficient de tolerant. E genul de credincios modern, primitor, *raţional,* un profesor de etică prin menirea profesiei. Dar fiica sa, mătuşa lui Allie, e ea însăşi nu cu mult mai în vârstă decât un copil, iar majoritatea celorlalţi copii au creat un cult al adoraţiei în jurul ei. Ea e cea care intonează cântecele, în definitiv. N-ai vrea să o calci pe coadă. Carol e suficient de amabilă. Are intenţii bune. Însă dacă nu te iubeşte, atunci îi este frică de tine, şi ea e periculoasă atunci când îi este frică. Îmi fac griji de ce s-ar putea întâmpla dacă ar

ajunge Carol să se simtă pe de-a întregul ameninţată.

— Nu intenţionez să ameninţ pe nimeni, spuse Harper.

El zâmbi.

— Da, nu prea îmi pari a fi genul care să genereze conflicte, ci mai degrabă cel care le stinge. Încă nu am uitat cum ne-am întâlnit noi prima dată, Soră Grayson. I-ai salvat viaţa, să ştii. Lui Nick. Şi mi-ai salvat pielea, între timp. Era cât pe ce să fiu tăbăcit înainte să intervii tu. Îţi sunt dator.

— Nu şi acum, zise Harper.

În faţa lor, în întuneric, crengile se frământară şi se dădură la o parte. Se zări un grup micuţ, cu Allie mergând în faţă. Fata respira greu şi avea o roşeaţă drăguţă care îi îmbujora trăsăturile ei delicate.

— Ce s-a întâmplat, John? întrebă un bărbat aflat imediat în spatele ei.

Vocea îi era joasă şi melodioasă, şi, chiar înainte să îi zărească faţa lui Tom Storey, Harper îl plăcu. La început, nu putu vedea mai mult decât crustele sale aurii sclipindu-i în întuneric.

— Pe cine avem aici? mai zise bărbatul.

— Pe cineva util, spuse Pompierul, doar că acum ea îi cunoştea numele: John. O asistentă medicală, domnişoara Grayson. O poţi însoţi tu restul drumului? Nu sunt doctor, însă cred că şi-a dislocat glezna. Dacă eşti amabil să o ajuţi până la infirmerie, aş vrea să mă întorc şi să îi aduc lucrurile, cât încă mai e vreme. Bănuiala mea e că pe-acolo o să fie în curând plin de poliţie şi de Patrule de Carantină.

— Dumnezeule mare, pot să fiu de folos cu ceva? spuse un alt membru al echipei.

Păşise înainte, strecurându-se cu uşurinţă printre Pompier şi Harper şi punându-i un braţ în jurul taliei. Era un bărbat masiv, poate cu un sfert de veac mai în vârstă decât Harper, cu umeri lăsaţi şi păr alb argintiu care începea să se răărească pe la creştet. Harper se gândi la un îmbătrânit şi îndrăgit Ursuleţ Paddington.

— Ben Patchett, zise el. Încântat să vă cunosc, doamnă.

Mai era cu ei şi o femeie, scundă, îndesată, părul ei argintiu strâns într-o împletitură spic. Zâmbea nesigur, probabil fără a fi prea convinsă că Harper şi-ar mai aduce aminte de ea. Normal că nu era nicio şansă ca Harper să o fi uitat pe femeia care fugise din Spitalul Portsmouth, strălucind la fel de intens ca o torţă şi la fel de pregătită să explodeze.

— Renée Gilmonton, zise Harper. Am crezut că ai fugit ca să poţi muri în linişte.

— Asta am crezut şi eu. Însă Părintele Storey a fost de altă părere, spuse Renée şi îşi trecu un braţ pe la subţioara lui Harper, ajutând-o să se sprijine pe partea cealaltă. Ai avut grijă de mine atât de mult timp, Soră Grayson. E o plăcere extraordinară să te pot îngriji şi eu un pic,

la rândul meu.

— Cum ai reuşit să îţi suceşti glezna? întrebă Părintele Storey, ridicându-şi bărbia şi astfel lumina slabă aruncând reflexii pe lentilele ochelarilor săi.

Harper putu să îi observe pentru prima oară trăsăturile, chipul său prelung, osos, în contururi adânci şi barba căruntă trezindu-i un gând anume: Dumbledore. Barba era în fapt mai puţin de Dumbledore, cât de Hemingway, însă ochii din spatele lentilelor aveau o nuanţă strălucitoare de albastru care în mod natural sugera un om capabil să arunce rune şi să vorbească cu copacii.

Harper găsi dificil să-i răspundă, încă nu ştia cum să se refere la Jakob şi ce mai exact încercase el să îi facă.

Pompierul păruse să fi observat dintr-o privire felul în care întrebarea o făcuse să se simtă incomod, aşa că răspunse el în loc.

— Soţul ei a venit după ea cu o armă, iar eu l-am alungat. Asta e tot. Timpu-i scurt, Tom.

— Nu-i aşa mereu? a răspuns Părintele Storey.

Pompierul se întoarse cu spatele, apoi se răsuci imediat la loc şi puse ceva în palma lui Harper.

— Ai scăpat asta pe jos, Soră. Ar fi bine să îl păstrezi la tine. Dacă vei avea şi altă dată nevoie de mine, doar sună.

Era fluierul ei. Îl pierduse când fugea de Jakob; uitase complet de el, iar acum se simţi absurd de recunoscătoare că îi fusese înapoiat.

— El nu strecoară oricui melodia inimii sale, spuse Allie. Eşti pe felie.

— Ai grijă la flancă, Allie, spuse Pompierul. Ce-ar fi zis mama ta?

— Ceva şi mai deocheat, zise Allie. Haidam, mai bine am lua-o la picior spre casa Sorei.

Allie îşi lăsă din nou să-i cadă pe faţă masca ei cu Căpitan America şi se făcu nevăzută pe după copaci. Pompierul înjură mormăit pe sub bărbie şi se grăbi să o urmeze, folosindu-şi ranga lui masivă ca să dea la o parte tufişurile.

— Allie! strigă Părintele Storey. Allie, te rog. Vino înapoi.

Dar ea era deja dusă.

— Fata n-ar trebui să se amestece în treburile lui John, spuse Ben Patchett.

— Numai încearcă tu să o opreşti, zise Renée.

— Pompierul – John – s-a aprins de unul singur, spuse Harper. Întreaga lui mână a izbucnit în foc. Cum de a reuşit aşa ceva?

— Focul este singurul prieten al diavolului, zise Ben Patchett şi râse. Nu am dreptate, Părinte?

— N-am de unde să ştiu dacă e un diavol, spuse Părintele Storey. Dar dacă e, e diavolul *nostru*. Deşi… Mi-aş dori ca Allie să nu mai meargă cu el. *Vrea* să ajungă să fie ucisă, aşa cum a păţit-o maică-sa?

Uneori am impresia că pur şi simplu sfidează universul.

— Of, Părinte, zise Renée, ai crescut două fete adolescente. Dacă cineva ar fi în stare să o înţeleagă pe Allie, cred că ai fi tu, mai zise, după care se uită printre copaci, în direcţia în care dispăruse Allie. Bineînţeles că sfidează universul.

2

Distanţa până la Tabăra Wyndham era de doar un kilometru şi jumătate, însă lui Harper i se păru că s-au ţinut ore întregi după Părintele Storey, prin întunericul neliniştitor şi sufocant. Se afundară în valuri de frunze, ţesute în jurul trunchiurilor de brazi şi pin, aplecaţi deasupra unui şir de stânci, mergând constant către briza sărată a Atlanticului. Glezna îi pulsa.

Harper nu întrebă unde se aflau, iar Părintele Storey nu spuse. Nu la mult timp după ce începuseră să se pună în mişcare, el îşi aruncă ceva în gură – era de mărimea unui ou de gaiţă –, după care nu mai scoase niciun sunet.

Ieşiră din pădure în zona Little Harbour Road, în dreptul unei zone asfaltate de lângă cotul care ducea spre Tabăra Wyndham: un drum de pietre albe compactate şi nisip. Intrarea era străjuită de un lanţ care atârna între o pereche de bolovani înalţi ce nu ar fi părut nelalocul lor la Stonehenge. Dincolo, pământul se ridica în dealuri verzi. Chiar şi noapte fiind, Harper putea să vadă turla albă a unei biserici străpungând cerul deasupra culmii, câteva sute de metri mai departe.

Carcasa arsă şi neagră a unui autobuz era parcată pe marginea drumului, imediat după acei bolovani totemici de granit. Era îngropată în buruieni până la grinzile de fier ale şasiului şi fusese roasă de flăcări aproape până la cadru.

Înainte să traverseze drumul, Părintele Storey bătu de două ori din palme. Ieşiră toţi patru din tufiş, împleticiţi, şi traversară asfaltul până la aleea de nisip. Un băiat coborî treptele autobuzului, stând în dreptul uşii şi observându-i cum se apropiau.

— Autobuzul pare el o ruină, însă nu e chiar aşa. Farurile din faţă funcţionează. Dacă cineva necunoscut ar fi să vină pe drum, un băiat dinăuntru aşteaptă ca vizitatorii noştri să îl depăşească, apoi semnalizează. Un alt băiat, din turla bisericii, stă la pândă după un astfel de posibil semnal. Ochii din turlă văd pe toată lumea, spuse şi zâmbi. Dacă ar fi necesar, ne-am putea ascunde în două minute. Facem exerciţiul în fiecare zi. Meritul este al lui Ben Patchett – el a venit cu ideea. Propria mea idee implica un sistem fantezist de fluierături de pasăre şi posibilitatea de a folosi zmeie.

Băiatul din autobuz avea o barbă care o făcu pe Harper să se gândească la vikingi: o coadă ţeapănă de fire portocalii împletite. Dar chipul din spatele bărbii era tânăr şi inocent. Harper se îndoia că ar fi fost mai în vârstă decât Allie. Roti leneş într-o mână un băţ fluorescent.

— Presupun că am înţeles greşit planul, Părinte, zise băiatul. Am crezut că mergem să *aducem* o asistentă medicală, nu cineva care *are*

nevoie de o asistentă medicală.

Privirea i se mută de la o faţă la alta şi zâmbi într-un fel care trăda îngrijorarea.

— Nu o văd pe Allie cu voi.

— Am auzit la un moment dat un bubuit puternic, o dezlănţuire teribilă a violenţei necugetate şi a distrugerii fără rost, îi zise Părintele Storey. Cum era de aşteptat, Allie a fugit într-acolo. Încearcă să nu te îngrijorezi, Michael. Îl are pe Pompier cu ea.

Michael încuviinţă cu un gest, după care îşi aplecă fruntea înspre Harper, într-o manieră care era aproape curtenitoare. Ochii îi sclipeau cu inocenţa aprinsă a cuiva care fusese Salvat.

— Bun venit dumitale, Soră. Suntem cu toţii prieteni aici. În locul acesta îţi veţi începe din nou viaţa.

Ea îi zâmbi la rândul ei, dar nu se putu gândi la un răspuns pe măsură, iar în clipa următoare era prea târziu, Ben şi Renée îndemnând-o cu paşi înainte. Când Harper privi în spate, băiatul dispăruse la loc în autobuz.

Părintele Storey era cât pe ce să pună rotocolul înapoi în gură atunci când observă că Harper îl privea atent.

— Aaa, e un fel de tic de-al meu. Ceva ce am deprins în urma lecturării lui Samuel Beckett. Îmi vâr o piatră în gură ca să îmi reamintesc să fiu tăcut şi să mai şi ascult, din când în când. Timp de decenii, am predat într-o şcoală privată, iar cu toţi aceşti tineri vânturându-se de colo, colo nevoia de a preda impromptu lecţii devine foarte puternică.

Urmară aleea şerpuită printr-un desiş întunecat, trecând de o piscină părăsită şi de un poligon unde cartuşe goale sclipeau fad printre frunze. Totul părea de mult timp abandonat – o aparenţă menţinută cu destul de mult efort, află Harper mai târziu.

În sfârşit, ajunseră în vârful dealului. Un teren de fotbal era de partea cealaltă a culmii, într-o parte a malului săpată ca o cupă adâncă şi înverzită. Copii ţipau şi alergau după o minge care lucea într-un verde palid, feeric, de culoarea unei fantome. Dincolo de teren, printre copaci, se ivea un debarcader lung, iar mai departe era întunericul mării.

Capela se afla în dreapta, retrasă faţă de drum. Era poziţionată în partea îndepărtată a unei grădini sculptate de dolmene acoperite în muşchi de pământ şi monoliţi înalţi. Parcul Monumentului era un lucru ciudat şi primitiv de pus să străjuiască aleea spre o biserică perfect modernă, cu o turlă înaltă şi cu uşi de un roşu aprins. Biserica poate că era un loc al rugăciunii, însă grădina cu sculpturi părea mai degrabă un loc de sacrificii.

Ce atrase în mod special atenţia lui Harper era un grup de şase adolescenţi, aşezaţi pe nişte buşteni la un colţ al unei clădiri mari cât

un hambar, care se dovedi a fi cantina. Stăteau adunaţi în jurul unui foc de tabără ce ardea cu o stranie nuanţă de auriu rubiniu, ca şi cum flăcările ar fi trecut printr-un cristal roşu.

O fată superbă, cu umeri înguşti legănaţi în lumina unduită şi purpurie, zdrăngănea la un ukulele. La prima vedere, ar fi putut trece drept geamăna lui Allie. Dar nu, era mai în vârstă, pe la douăzeci şi ceva de ani, poate. Capul îi mai era şi ras, de asemenea, deşi îşi păstrase o singură şuviţă de păr negru pe sprânceană, ca o virgulă. Mătuşa, presupuse Harper.

Ţinea isonul celorlalţi din cor, vocile lor întrepătrunse ca degetele unor îndrăgostiţi. Cântau un hit mai vechi al celor de la U2, despre cum erau un unu, însă nu identici, şi despre cum vor continua împreună. În timp ce Harper trecea pe lângă ei, femeia cu ukulele îşi ridică privirea şi zâmbi, iar ochii îi sclipiră ca nişte monezi de aur, şi atunci Harper observă că nu exista niciun foc de tabără. Erau *ei* cei care creau lumina. Erau cu toţii tatuaţi cu spirale şi încrengături de Solzu' Dragonului, care luceau ca o vopsea fluorescentă sub lumină ultravioletă, cu nuanţe halucinante de cireaşă şi albastru de arc de sudură. Când îşi deschiseră gurile ca să intoneze cântecul, Harper zări tuşe de lumină pe dinăuntrul gâturilor lor, ca şi cum fiecare dintre ei ar fi fost un ibric umplut cu jar.

Harper simţi că niciodată nu mai văzuse ceva atât de înspăimântător şi de frumos, totodată. Se cutremură, iar pentru o clipă deveni cu totul conştientă de trupul ei de sub hainele pe care le purta şi de senzaţia de burice ale unor degete care trasează cu delicateţe liniile Solzului pe propria piele. Se legănă brusc sub o ameţeală buimacă.

— Strălucesc, murmură Harper, cu o voce un pic îngroşată.

Capul îi fuse cuprins de mreaja cântecului şi îi era greu acum să poate concepe un gând coerent.

— Şi tu o vei face, îi promise Ben Patchett. Toate la timpul lor.

— Nu e periculos? şopti Harper. Nu sunt în pericol de a lua foc din clipă-n clipă dacă fac una ca asta?

Părintele Storey îşi lăsă piatra să îi alunece afară din gură şi spuse:

— Solzu' Dragonului e ca orice alt lucru care provoacă foc, Soră Grayson. Îl poţi folosi ca să arzi ceva până la temelie… sau ca să îţi luminezi calea către altceva mai bun. Nimeni nu moare de combustie spontană aici, în Tabăra Wyndham.

— Aţi reuşit să răzbiţi boala? întrebă Harper.

— Şi mai bine, spuse Părintele Storey. Ne-am împrietenit cu ea.

3

Harper tresări tremurând, trezită dintr-un coşmar, răsucindu-se în aşternuturi.

Carol Storey era aplecată deasupra patului, cu o mână la încheietura ei.

— Eşti bine. Respiră.

Harper încuviinţă. Era năucă, cu pulsul ridicat atât de mult, încât îi înceţoşa privirea. Îşi aminti fiind pe jumătate purtată pe braţe la infirmerie şi rememoră pe Ben Patchett şi pe Renée Gilmonton oferindu-i instrucţiuni importante pe măsură ce se ocupau de glezna ei şi o înfăşurau într-un bandaj de tifon. Îşi reaminti vag pe Renée aducându-i nişte apă caldă şi câteva pastile de paracetamol, îşi aduse aminte de mâna uscată şi rece de pe fruntea ei şi de căutătura îngrijorată şi atentă.

— Ce-ai visat? întrebă Carol. Mai ţii aminte?

Carol Storey avea ochi enormi, sfredelitori, cu irişi ca de ciocolată, presăraţi cu fire aurii de Solzu' Dragonului. Şiruri de galben şi abanos îi îmbrăţişau încheieturile, şi purta un tricou care se ridica şi lăsa la vedere deasupra şoldurilor iţe intersectate de Solz. Îi dădea aerul unui pistolar gotic. Acolo unde pielea îi era neatinsă, era palidă aproape până la punctul în care devenea translucidă. Părea pe de-a întregul atât de delicată, încât îţi venea să crezi că dacă s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut s-ar fi putut sparge, ca o vază de ceramică.

Sânii lui Harper o dureau, simţea ridicându-i-se un val de căldură dinspre glezna fracturată, iar gândurile îi erau înnămolite şi greoaie, cuprinse încă în pâcla unui somn adânc.

— Soţul meu a scris o carte. Am scăpat-o pe jos. Paginile s-au împrăştiat peste tot. Şi… cred că încercam să le aranjez pe toate în ordine înainte ca el să ajungă acasă. Nu voiam să îşi dea seama că am citit-o.

Fusese mai mult – mult mai rău –, însă deja începuse să îi alunece din minte, dispărând din colţul gândurilor, ca o piatră azvârlită într-o apă adâncă.

— M-am gândit că ar fi mai bine să te trezesc, spuse Carol. Tremurai şi făceai nişte sunete teribile şi… păi… fumegai un pic.

— Da? a întrebat Harper.

Îşi dădu acum seama că era un miros slab de cenuşă, ca şi cum cineva ar fi ars câteva ace de brad.

— Doar un pic, zise Carol şi o privi cu urma unei scuze în ochi. Atunci când oftai, ieşea un rotocol albastru. Stresul e cel care determină asta. După ce vei învăţa să faci parte din Sclipire, n-o să ţi se mai întâmple niciodată. Odată ce vei deveni una de-a noastră –

parte a grupului – Solzu' Dragonului nu te va mai răni *niciodată.* Îmi dau seama că îţi e greu să mă crezi acum, însă într-o zi vei ajunge poate să priveşti Solzu' ca pe o binecuvântare.

În tonul vocii lui Carol, Harper putea distinge credinţa inocentă şi de neclintit a fanaticului, şi se simţi ameninţată şi speriată de ea. Învăţase de la Jakob să privească oamenii care declamă binecuvântări şi credinţe ca pe nişte infirmi simpli şi necugetaţi. Oamenii care credeau că lucrurile se întâmplă cu un anumit motiv trebuiau compătimiţi. Astfel de indivizi renunţaseră la propria curiozitate asupra naturii universului în favoarea unei poveşti reconfortante pentru copii. Harper putea înţelege impulsul. Era ea însăşi o fană a poveştilor pentru copii. Dar una era să petreci o după-amiază ploioasă de duminică citind M*ary Poppins,* şi alta să crezi că ea ar putea pur şi simplu să îţi apară în faţa uşii ca să se înscrie pentru postul de dădacă.

Se forţă să pară interesată de subiect, dar neîncrederea de pe chipul ei probabil că fusese evidentă. Carol se împinse înapoi în scaun şi începu să râdă.

— A fost un pic cam prea mult, un pic cam prea repede? Eşti nouă. O să încerc să te menajez mai mult. Te avertizez, totuşi, că lunaticii chiar sunt şefi peste azil. Ce zice pisica aia lui Alice în Ţara Minunilor?

— Suntem cu toţii nebuni aici, spuse Harper, şi râse în sinea ei de reacţia pe care o avusese mai devreme.

Carol încuviinţă.

— Tatăl meu a zis că să îţi arăt cum e cu tabăra. Toată lumea vrea să te cunoască. Am întârziat pentru prânz, dar Norma Heald, care se ocupă de cantină, mi-a promis că o să ţină deschisă bucătăria până ajungem să mâncăm şi noi.

Harper îşi ridică un pic gâtul şi privi dincolo de ferestre, înspre o beznă atât de adâncă, încât s-ar fi putut la fel de bine să se afle sub pământ. Singura secţie a infirmeriei avea trei compartimente, cu draperii atârnate între ele pentru a oferi o minimă intimitate; ea ocupa zona centrală. Fusese întuneric atunci când o cuprinsese somnul, era întuneric şi acum, şi nu avea nici cea mai vagă idee ce oră ar putea fi.

Ca şi cum Harper ar fi întrebat exact asta, Carol spuse:

— E cam 2 A.M. Ai dormit întreaga zi… ceea ce nu e aşa de rău. Cu toţii trăim aici ca nişte vampiri: ne trezim la apus, înapoi în criptă la răsărit. Nimeni nu bea încă sânge, dar dacă rămânem fără conserve e greu de spus ce s-ar putea întâmpla.

Harper se ridică, cu un geamăt scurt – simpla rugozitate a ţesăturii hanoracului atingându-i pielea sânilor umflaţi şi sensibili era suficient ca să o doară – şi descoperi două lucruri.

Primul era că una dintre draperii era trasă şi se putea vedea un băiat aşezat pe patul de lângă, un băiat pe care îl recunoscu… un băiat cu părul brunet şi cârlionţat şi cu trăsături delicate şi ca de elf.

Ultima dată când îl văzuse, suferea de apendicită acută, chipu-i înecat în transpiraţie. Nu – nu avea cum să fie corect. Avea impresia că îl mai văzuse şi mai recent. Era sigură că el fusese cel de la uşa ei, cu masca de Tigru, alături de Allie. Acum băiatul stătea cu picioarele încrucişate, privind-o cu concentrarea unui copil în faţa emisiunii TV favorite.

Al doilea lucru era faptul că undeva prin jur era pornit un radio, lăsat pe purici. Îl zări pe tejghea, lângă modelajul de plastic al unui cap uman, craniul înlăturat ca să expună detaliile creierului.

Harper îşi aminti că băiatul era surd, aşa că îi făcu încet cu mâna. Ca răspuns, el se căută de ceva, găsi o bucată de hârtie şi i-o dădu. Pe ea era un desen – desenul unui băieţel, deşi arăta ceva talent – cu o pisică mare şi vărgată păşind pe iarba crudă, cu coada în aer.

PISICĂ TEMPORARĂ, spuneau cuvintele de sub felina la pândă.

Harper îi răspunse cu un zâmbet nedumerit, însă el deja o tulise din compartimentul său şi ieşise din încăpere.

— El e Nick, nu-i aşa? întrebă Harper.

— Nepotul meu. Da. Ciudată fiinţă. E o moştenire de familie.

— Iar John este tatăl lui vitreg?

— Ce? zise Carol, şi era imposibil să nu remarci tensiunea bruscă din tonul vocii ei. Nu. Nu, nu, nu, deloc. Soră-mea şi John Rookwood au fost o perioadă împreună, câteva luni, într-o altă viaţă. Tatăl adevărat al lui Nick a murit, iar John… păi, abia mai face parte din viaţa băiatului.

Lui Harper i se părea totuşi cam dur spus – chiar nedrept –, ţinând cont că Pompierul îl purtase pe Nick în braţe până la spital şi fusese gata să se bată cu agentul de pază şi cu oricine altcineva de la coada aceea ca să îi poată asigura o consultaţie. Harper îşi mai dădea seama şi când un subiect de discuţie nu era dorit. Lăsă partea cu John Rookwood pentru o altă ocazie şi zise:

— Nick mi-a dat o pisică temporară. De ce mi-ar fi dat o pisică temporară?

— Eu un însemn de bun-venit. Ai fost asistenta de la spitalul care i-a salvat viaţa. Aia a fost o săptămână teribilă. Am crezut că o să îmi pierd nepotul. Mi-am dat seama că o să fim prietene şi că o să-mi placă la nebunie de tine încă *dinainte* să te cunosc, Harper. Datorită a ceea ce ai făcut pentru Nick. Vreau să avem pijamale asortate. *Atât* de înnebunită sunt după tine. Aş fi vrut să am şi eu o pisică temporară pe care să ţi-o ofer.

— Dacă e temporară, trebuie să o dau înapoi?

— Nu. E doar ca să te ţină în priză până ce face el rost de o pisică *adevărată.* Pândeşte pe una. A făcut nişte laţuri şi nişte curse complicate. Se fâţâie primprejur cu o plasă într-un vârf de băţ, ca şi cum a prinde pisici e la fel cu a prinde fluturi. Tot bate la cap oameni

să îi facă rost de iarba mâţei. Nu sunt sigură că cea pe care o pândeşte e reală sau nu. Nimeni altcineva nu a mai văzut-o. Încep să cred că e ca Snuffleupagus, prietenul lui Big Bird. E doar în capul lui.

— Dar Snuffleupagus *era* real, spuse Harper.

— Vai! Asta e cea mai frumoasă propoziţie pe care am auzit-o vreodată. Vreau ca asta să-mi fie pus pe piatra de mormânt. *Snuffleupagus era real.* Atât. Doar asta.

Harper nu se putea lăsa cu toată greutatea pe piciorul drept, însă Carol îşi puse un braţ pe după ea şi o ajută să se ridice. Pe când treceau prin faţa radioului, Carol întinse mâna – ezitând o fracţiune de secundă – şi plimbă încet butonul de recepţie prin câteva unde statice. Modelul acela anatomic al capului uman îi privea cu mirare. Era un obiect grotesc, cu pielea jupuită de pe jumătate de faţă, ca să arate nervii de sub, un glob ocular suspendat într-un cheag roşu de fibroze şi muşchi expuşi.

— Ce e? întrebă Harper. Cauţi să prinzi ceva anume?

— Auzi, Snuffleupagus, zis Carol şi râse, după care stinse radioul.

Harper aşteptă ca ea să îi dea o explicaţie. Nu o primi.

4

Cantina era cocoţată în vârful dealului, deasupra terenului de fotbal şi a plajei de nisip de jos. Muşchi şi petice de iarbă îngălbenită crescuseră pe acoperişul de şindrilă, iar ferestrele erau bătute în scânduri, dându-i un aer părăsit.

Impresia de abandonare dispăru imediat ce Carol deschise uşa şi îi conduse în zona de mese, un spaţiu cu puţină lumină, ca o cavernă, cu căpriori de pin roşu la vedere.

Prânzul părea că se terminase, dar nu erau singuri. Renée Gilmonton stătea la o masă de două persoane, faţă-n faţă cu un ins mai în vârstă, cu o bască de pescar grec pe cap, amândoi aplecaţi deasupra unor ceşti de cafea. Un băiat stătea singur la o masă alăturată, băiatul care arăta ca un viking. Michael, îşi aminti Harper. Plimba cu furculiţa nişte paste în sos roşu şi dădea paginile unei reviste *Ranger Rick* vechi, citind la lumina unei lumânări aşezată într-un borcan de jeleu. Cu o seară înainte, Michael arătase cam de şaptesprezece ani. Acum, cocoşat peste un articol despre „Minunaţii Lamatini din Miami", cu ochii larg deschişi a fascinaţie, părea ca un puşti de zece ani care şi-a lipit o barbă falsă.

Renée îşi ridică fruntea şi zări privirea lui Harper. Era o plăcere şi o uşurare să aibă un prieten în acest loc, să nu fie complet singură printre străini. Harper rememoră scurt alte prânzuri în alte cantine şi anxietatea care venea la pachet cu a nu vedea niciun chip familiar şi cu a nu şti unde să te pui la masă. Bănuia că Renée o mai lungise pe acolo sperând să o întâlnească pe Harper şi să o ajute să se instaleze… Un simplu act de bunătate pentru care Harper era indecent de recunoscătoare.

Tejgheaua pentru servit era ocupată de Norma Heald, un munte de carne, cu umerii laţi şi curbaţi ai unei gorile. Curăţenia de după prânz era în toi – Harper văzu doi băieţi la bucătărie, punând farfurii în chiuveta cu detergent de vase, la lumina unei lămpi cu gaz –, însă Norma păstrase nişte paste într-un castron izolant de metal şi câteva linguri de sos. Mai era cafea şi o cutie de lapte pasteurizat.

— Am avut zahăr, o vreme, şi se umpluse de furnici. Furnici în cafea, furnici în brioşe, furnici în tartele cu piersici, spuse Carol. Pentru vreo câteva săptămâni, furnicile au fost sursa mea principală de proteine. Dar acum gata cu zahărul! Doar sirop. Îmi pare rău! Bun venit la Ziua Judecăţii!

— Zahărul s-a terminat, şi curând laptele o să îi ia pe urme, spuse Norma. Am avut două cutii de lapte pentru cafele, însă doar una a mai rămas.

— Cealaltă s-a dus? întrebă Carol. Aşa de repede?

— Neah. Furată.

— Sunt convinsă că nimeni n-ar fura o cutie cu lapte.

— Furată, repetă Norma, tonul vocii ei fiind mai apropiat de cel de satisfacţie, decât de supărare.

Stătea în spatele tejghelei, mânuind o pereche de andrele argintii care goneau înainte şi înapoi, clic şi clac, tot timpul cât vorbeau. Lucra la un gherghef negru şi uriaş, fără o formă anume, care ar fi putut servi bine mersi pe post de profilaxie adresată lui King Kong.

Harper şi Carol îşi făcură loc la masa lui Michael, Carol invitându-i cu o mişcare din braţ pe Renée şi insul în vârstă să li se alăture.

— Staţi cu noi, voi doi. Putem să o împărţim pe Harper! Avem cât să ajungă pentru toată lumea.

Se aranjară împreună în jurul mesei, ciocnindu-şi genunchii unii de alţii. Harper ridică mâna ca să apuce furculiţa, însă Carol o plesni peste degete înainte ca ea să o atingă.

— Înainte să mâncăm, noi ne adunăm în cerc şi împărtăşim acel lucru pentru care suntem recunoscători, spuse Carol, aplecându-se către Harper şi vorbindu-i pe un ton confidenţial. Uneori, e cea mai bună parte a prânzului. Lucru care o să fie destul de evident după ce încerci mâncarea.

— Am ciugulit câte ceva, dar nu mă deranjează să fiu de aceeaşi părere cu tine, spuse bărbatul în vârstă, care nu îi fusese încă prezentat.

Renée îi strânse cealaltă mână a lui Harper şi se aşezară laolaltă într-un cerc, îndreptaţi spre lumina unei singure lumânări, ca un grup adunat pentru spiritism.

— O să încep eu, zise Carol. Sunt recunoscătoare pentru femeia de lângă mine, care mi-a salvat nepotul atunci când a avut apendicită. Sunt recunoscătoare că e aici şi că am şansa de a-i arăta cât îi sunt de îndatorată. Sunt recunoscătoare pentru bebeluşul ei, pentru că bebeluşii sunt ceva minunat! Nişte cârnăciori mici şi umflaţi, cu feţe!

Insul în vârstă rosti cu fruntea aplecată şi pleoapele pe jumătate închise.

— Sunt şi eu recunoscător pentru Soră, pen'că o sută douăzeci de oameni au nevoie de cineva care să-i îngrijească, iar eu sunt de luni de zile complet depăşit de situaţie. Eu sunt ce a avut tabăra asta mai bun încă de la sfârşit de august, şi abilităţile mele sunt doar cele prinse în timpul serviciului militar la marină. Nici nu mai ştiu câţi ani au trecut de când am studiat ca infirmier, iar pe vremea aia abia ce renunţaseră la folosirea lipitorilor pentru luat sânge.

— Eu presupun că în mare sunt recunoscător că mă aflu alături de oameni care mă îndrăgesc, le spuse Michael. Oameni ca mătuşa Carol şi Părintele Storey. Aş face orice pentru ei, ca să menţinem locul ăsta în siguranţă. Am pierdut deja o familie. Prefer să mor decât să mai

pierd încă una.

— Sunt recunoscătoare să fi avut un asemenea prânz cald, spuse Renée, chiar dacă a fost conservă de porc prăjită. Mai sunt recunoscătoare că tabăra aceasta are un pescar atât de iscusit în persoana lui Don Lewiston, şi aş fi cu atât mai recunoscătoare data viitoare când va fi rândul meu să pescuiesc.

Făcu o reverenţă către insul cel în vârstă, după care se uită pieziş la Harper şi continuă:

— Şi sunt atât de recunoscătoare să îmi revăd prietena de la Spitalul Portsmouth, care a trudit optsprezece ore pe zi, fredonând refrene de Disney şi încercând să ţină ridicat moralul a o mie de pacienţi bolnavi şi înfricoşaţi. De fiecare dată când intra în încăpere, părea ca un cer senin după săptămâni de nori. M-a făcut să îmi doresc să rezist când nu mai aveam niciun alt motiv.

Harper nu era sigură că şi-ar putea găsi vocea, era covârşită de o emoţie neaşteptată. În perioada de la Spitalul Portsmouth, se simţise la fel de utilă ca menta în ghiveci a lui Renée, şi o luase pe nepregătite să audă că cineva îi spune diferit. În cele din urmă, reuşi un:

— Eu sunt pur şi simplu recunoscătoare că nu mai sunt de una singură.

Carol o strânse de mână.

— Sunt atât de recunoscătoare că fac parte din acest cerc. Cu toţii suntem voci ale unui acelaşi cor şi ne cântăm împreună mulţumirile.

Şi, pentru o clipă, acel ceva era din nou prezent acolo: ochii lui Carol pulsară cu un luciu, irişii ei devenind inele cu mici sclipiri verzui. Şi ochii lui Michael pâlpâiră, iar Harper văzu un filet de roşu şi auriu trecând pentru o clipă peste spiralele de Solz de pe braţele lui goale.

Harper dădu drumul mâinii lui Carol ca după un şoc fizic. Dar strania sclipire trecu şi Carol o privea cu nerăbdare.

— Te-a speriat, aşa-i? Scuze. O să te obişnuieşti, totuşi. În cele din urmă, o să ţi se întâmple şi ţie.

— E un pic înfricoşător, spuse Harper. Însă, în acelaşi timp… e ceva magic.

— Nu e magie, e un miracol, zise Carol, asemeni cuiva care identifică marca noii sale maşini: *E o Miata.*

— Ce se întâmplă atunci când străluceşti în felul acesta? întrebă Harper, apoi îşi dădu seama de ceva şi o privi, aproape acuzator, pe Renée. E aceeaşi chestie care ţi s-a petrecut în spital. Ai rupt-o la fugă cuprinsă de lumină. Toată lumea a fost convinsă că eşti pe cale să explodezi.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Renée. Am nimerit accidental peste ea. I se spune Sclipirea.

— Sau Reţeaua, zise Michael. Dar presupun că doar de cei de vârsta

mea. O grămadă dintre prietenii mei glumesc cum că ar fi doar o altă reţea socială. Doar că de fapt nu prea glumesc.

— Probabil ai înţeles că Solzu' Dragonului nu răspunde prea bine la stres, spuse Carol.

Insul mai în vârstă, Don Lewiston, râse:

— E şi ăsta un fel de-a zice.

— Asta pentru că se simte aşa cum te simţi în momentul respectiv, continuă Carol. Ăsta e un concept foarte tare. Mă miră că nu au fost mai mulţi oameni care să cerceteze ideea şi să vadă unde se poate ajunge. Dacă poţi crea un sentiment de siguranţă şi stare de bine şi acceptare, Solzu' Dragonului va reacţiona într-un mod foarte diferit: te va face să fii mai viu decât te-ai simţit oricând. Va face culorile să fie şi mai aprige şi gustul mai bogat, iar emoţiile mai intense. E ca şi cum ai lua foc de la *fericire*. Şi nu doar că îţi simţi fericirea. O simţi şi pe a *tuturor* celorlalţi. Toţi cei din jur. Ca şi cum am fi cu toţii note care sunt cântate împreună într-un singur solfegiu perfect.

— Şi nu izbucneşti în flăcări, spuse Michael, răsucindu-şi codiţa portocalie a bărbii.

— Şi nu izbucneşti în flăcări, repetă Carol.

— Nu pare posibil, zise Harper. Cum funcţionează?

— Armonie, spuse Carol.

— Armonie?

— Conexiune, în orice caz, zise Renée. Conexiuni sociale intense. John are câteva teorii interesante legate de asta, dacă îl poţi convinge să ţi le împărtăşească. Mi-a zis cândva…

Chipul lui Carol se întunecă. O arteră îi pulsă în tâmpla dreaptă, îngroşându-se.

— John Rookwood nu e cu noi şi nici nu îşi *doreşte* să fie. Preferă să stea la distanţă. Îi e mai uşor să îşi menţină astfel viu propriul mit. Eu am impresia că ne priveşte de sus pe noi, ceilalţi.

— Chiar crezi asta? întrebă Renée. Nu mi s-a părut niciodată. Aş fi zis că priveşte înspre noi, ca să ne ajute. Dacă are într-adevăr o perspectivă condescendentă asupra taberei, are un ciudat mod de a o arăta. El e persoana care ne-a adus aici de prima dată pe cei mai mulţi dintre noi.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Renée o ţintui pe Carol cu o curiozitate inocentă. De partea ei, Carol nu îi întoarse căutătura. În schimb, luă o gură lungă din cafea, un gest aparent blajin, senin, dar prin care Harper putea vedea ca prin sticlă. Pentru o clipă, fusese un licăr de ură pe chipul ei. John lăsase clar să se înţeleagă noaptea trecută, în pădure, că nu era un fan al lui Carol Storey; sentimentul era, se pare, reciproc.

Michael fu primul care să scoată o vorbă şi să desţelenească jenantul moment.

— Cel mai uşor mod în care te poţi alătura Sclipirii e să cânţi. Noi toţi, întreaga tabără, ne adunăm în biserică în fiecare zi după micul-dejun şi începem să cântăm la unison şi să sclipim fiecare dintre noi. O să sclipiţi şi dumneavoastră. S-ar putea să nu se întâmple din prima, dar nu vă lăsaţi păgubaşă. Când te cuprinde, e ca şi cum cineva te conectează la o baterie gigantică. E ca şi cum toate luminile se aprind în miezul sufletului tău pentru prima dată în viaţă.

— Când eu am intrat prima oară în Sclipire, nu aveam nici cea mai vagă idee ce mi se întâmplă, spuse Renée. Să spun că am fost surprinsă ar fi nedrept, dnă Grayson.

— Spune-mi Harper, te rog, zise Harper.

Nu a mai adăugat că era destul de convinsă că a terminat-o cu a fi dna Grayson. Numele acesta îi aparţinea lui Jakob, şi i se părea că a lăsat în urmă în acea pădure tot ce avea legătură cu Jakob. Numele ei de fată fusese Willowes. Îi era dor de felul în care ieşea rostit de pe buzele ei, iar gândul că îşi va avea vechiul ei nume înapoi se simţea ca o nouă eliberare – o eliberare cu mult mai satisfăcătoare şi mai liniştitoare decât săritura ei de pe geamul dormitorului.

— Harper, atunci, zise Renée, iar ea zâmbi. Nu ştiu dacă o să reuşesc să mă obişnuiesc, dar voi încerca. Deci, *Harper*. Le citeam copiilor. Ne luptam cu paginile din *Charlie şi Fabrica de Ciocolată,* şi m-am oprit ca să cânt melodia din film, „Omul cu acadele". Câţiva din ei ştiau versurile şi cântau alături de mine. Era un moment atât de cald şi liniştitor, încât uitasem că eram cu toţii bolnavi. Mă cuprinsese sentimentul acela de toropeală, ca de transă, pe care îl ai atunci când eşti în faţa unui foc de sobă şi ai câteva pahare de băutură. Şi, dintr-odată, copiii au început să strige. Timpul s-a comprimat, curgând foarte încet, ca o mâzgă. Îmi aduc aminte cum unul dintre copii a dat peste ghiveciul meu cu mentă de pe noptieră şi mi s-a părut că o să dureze o jumătate de oră până ce o să reuşesc să îl apuc şi să îl prind. Iar când am făcut-o, am realizat că întregul meu braţ era înfăşurat în lumină. M-am gândit că arăta atât de minunat, încât eclipsa complet aspectul îngrozitor. După care cineva a ţipat: *Feriţi, o să explodeze!* Şi imediat m-am gândit: *Aşa va fi! O să sar în aer ca o grenadă!* Uneori cred că oamenii sunt mai sensibili atunci când intră într-o astfel de stare. Sclipirea. Aşa că am fugit mâncând pământul, cu tot cu ghiveciul meu cu mentă. Direct printre doi paznici şi şase doctori şi asistente, prin parcare şi în pajiştea din sudul spitalului. Când am intrat în ea, m-am gândit că o să dau foc ierbii, dar nu am făcut-o. A durat ceva timp ca lumina să se stingă, iar după aceea tremuram de parcă eram beată.

— Beată?

— Ooo, da, zise Don Lewiston. Ajungi să fii destul de cherchelit după ce ieşi din Sclipire. Mai ales primele dăţi. Îţi uiţi propriul nume.

— Faci ce?…

— Foarte mulţi, interveni Carol, îşi uită numele, prima dată. Eu sunt de părere că asta e cea mai frumoasă parte. Toate lucrurile despre care crezi că sunt cele care te definesc pur şi simplu se decojesc asemenea unei portocale de Crăciun. Sclipirea te macină până la cea mai profundă parte a ta, cea mai bună parte, acel tu care se înrădăcinează mai adânc decât o face un nume sau o echipă de fotbal. Şi devii conştient că sinele tău este doar o frunză într-un copac, şi toată lumea pe care o ştii şi pe care o iubeşti sunt celelalte frunze de lângă.

O *salcie,* se gândi Harper şi se cutremură.

— Prima dată când m-am alăturat corului, spuse Don Lewiston, am uitat trăsăturile chipului tatălui meu, sunetul vocii mamei şi denumirea vaporului unde mi-am petrecut cei mai recenţi două'j d-ani. Îmi doream să sărut pe toată lumea pe care o vedeam. Ah, şi am devenit al naibii de generos. Ştiu că eram în capelă, după o cântare multă. Stăteam lângă doi tineri şi nu m-am putut abţine să le mărturisesc despre cât de mult îi iubesc, şi nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de a-mi scoate bocancii şi să li-i dăruiesc. Un bocanc pen'u fiecare, încât să aibă întotdeauna ceva care să le amintească de mine. Au râs, ca atunci când adulţii sunt înţelegători cu un copil care se îmbată pentru prima dată.

— De ce nu te-ai întors la spital? o întrebă Harper pe Renée. După ce ai… intrat în Sclipire?

— La început, nu mi-a trecut prin cap. Eram mult prea zdruncinată. Încă îmi mai ţineam menta în braţe şi am conştientizat că locul ei nu era într-un ghiveci, aşa ceva era mult prea nemilos. Mi s-a făcut ruşine de mine pentru toate acele luni în care o ţinusem prizonieră. Am hălăduit adânc în pădure şi am ţinut o foarte cum se cuvine ceremonie de plantare. Apoi am stat alături de menta mea, cu faţa îndreptată către soare, simţindu-mă mai mulţumită decât am fost vreodată în viaţă. Cred că mă gândeam că o să încep să fotosintetizez alături de planta mea. La un moment dat, am auzit cum se frânge o crenguţă, mi-am deschis ochii şi iată-l pe Căpitan America şi Tigrul Tony. Şi ştii ce? Nu am fost deloc surprinsă de ei. Un super-erou şi un băiat-tigru părea pasul cel mai logic al zilei.

— Allie, zise Harper. Şi Nick. Nick! Cum e cu Nick? Cum de poate el să participe la cântări şi să strălucească împreună cu ceilalţi dacă nu poate auzi?

Se uitară cu toţii unul la altul – şi izbucniră într-un râset fericit, ca şi cum Harper ar fi zis ceva irezistibil de hazliu.

— Nick, spuse Carol, e un înnăscut. A putut să strălucească înaintea mea. De ce, totuşi… *de ce* îi e atât de uşor să se alăture Sclipirii… asta e o întrebare la care nimeni nu poate să răspundă. Nick spune că doar pentru că *el* nu *poate* să audă muzica nu înseamnă că *Solzu' Dragonului*

nu poate să o facă. Taică-meu spune că e încă un alt miracol. E un adept fervent al miracolelor. Şi eu sunt, presupun. Haide, Harper, vreau să îţi arăt şi restul taberei.

— Dacă aveţi nevoie de un sprijin, spuse Michael, vă ofer umărul meu.

În drum spre ieşire, se opriră ca să aşeze farfuriile într-o cuvă umplută cu apă gri şi cu săpun, iar Harper aruncă o privire la cei doi băieţi adolescenţi care lucrau în bucătărie. Uscau de mână paharele în timp ce ascultau la radio.

Care era pus pe purici.

5

În vale, copiii fugăreau din nou o minge de fotbal, mingea verde pal rostogolindu-se de colo, colo, asemenea unui spirit luminos rătăcitor aflat pe droguri.

— Habar n-am cum o să îi mai astâmpărăm odată ce vine iarna, spuse Carol.

— Ce se întâmplă când vine iarna?

— Dl Patchett spune că o să trebuiască să fim mai atenţi cu deplasările noastre pe afară, îi zise Michael. Dacă lăsăm urme, cineva le-ar putea observa din aer. N-am nicio parte din iarnă pe care să o aştept nerăbdător.

— Când ai ajuns în tabără, Michael? întrebă Harper.

— După ce surorile mele au izbucnit în flăcări, zise el, fără să clipească. Au ars împreună. Încă se mai ţineau de mână după ce le-am stins. Asta e o binecuvântare, cred. Nu au murit singure. S-au avut una pe alta. Au plecat din lumea aceasta, însă le pot auzi şoptindu-mi din mijlocul Sclipirii.

— Uneori când sunt în Sclipire, spuse Carol, jur că pot simţi prezenţa surorii mele stând chiar lângă mine, suficient de aproape încât să pot să îmi aşez capul pe umărul ei, aşa cum obişnuiam să fac. Când strălucim, cu toţii se întorc la noi, să ştii. Lumina pe care o concepem împreună ne dezvăluie tot ceea ce ne-a fost cândva răpit de către întuneric.

Harper se cutremură. Când vorbeau despre Sclipire, aveau pe chip fericirea adorabilă şi necomplicată a fiinţelor din Pod.

Carol o conduse pe Harper în grădina somptuoşilor monoliţi şi a pietrelor de altar păgâne.

— E un zvon cum că aceste pietre sunt vechi de mii de ani şi au fost aşezate aici de către un trib din negura timpului, cu ajutorul tehnologiei extraterestre. Tatăl meu spune totuşi că au fost târâte aici de la cariera de piatră din Ogunquit, motiv pentru care nu e cazul să îl întrebi vreodată despre ceva cu adevărat interesant.

Când Harper ajunse în mijlocul stâncilor, putu vedea plachete de alamă înşurubate în colonadele de granit. Una avea numele a doisprezece băieţi care muriseră în tranşeele înnămolite din estul Franţei în timpul Primului Război Mondial. O alta afişa numele a treizeci şi patru de băieţi care muriseră pe plajele vestice ale Franţei în timpul celui de Al Doilea. Harper se gândi că toate pietrele de mormânt ar trebui să fie de mărimea asta, că plăcile micuţe care se regăsesc în majoritatea cimitirelor nu pot nici pe departe să exprime grozăvia înnebunitoare a pierderii unui fiu imberb, la mii de kilometri depărtare, în zloată şi frig.

— Asta este biserica noastră, îi zise Carol. Dacă te duci până sus în turlă pe o zi senină, poţi vedea până hăt în Maine. Doar că nu ţi-ai dori să priveşti către Maine. Nu mai e nimic în nord în afara fumului negru şi fulgerelor. Dimineţile, venim şi cântăm ca să împărtăşim Sclipirea şi de obicei tatăl meu spune câteva cuvinte. După aceea, serveşte pe post de sală de curs, mai zise Carol şi arătă înspre o cărare care străpungea tufele de oţetar şi conurile de brad şi acele. Eu locuiesc pe acolo, înspre pădure, în casa mică şi albă cu steaua aia mare şi neagră. Stau cu tatăl meu. Uneori mă simt vinovată de asta. Probabil că ar trebui să stau cu celelalte femei, în dormitorul fetelor – acolo şi mergem acuma. Taică-meu spune că pot să mă mut oricând, dacă vreau să fiu cu celelalte femei, însă eu ştiu că, dacă aş pleca, el nu ar mai putea niciodată să doarmă. Ar bea prea multă cafea şi şi-ar face prea multe griji şi s-ar învârti prin cameră făcându-şi şi mai multe griji. Oricum doarme doar vreo cinci ore pe noapte, şi asta după ce îl oblig să ia o pastilă. Vino! Hai să îţi arăt unde îmi ţin haremul.

Carol o îndrumă în spatele capelei, acolo unde patru trepte de piatră coborau într-o groapă aproximativ de mărimea, forma şi adâncimea unui mormânt. La capătul adânciturii se găsea o uşă veche, cu balamale ruginite, lăsând pe jumătate la vedere intrarea într-o pivniţă.

— O să fie nevoie să vă descurcaţi fără noi pe mai departe, zise Michael, arătând înspre Don. Nu avem voie.

— Nu-i un loc pentru doi băieţi voinici ca noi, spuse şi Don Lewiston. Toate ’cele domniţe dezbrăcându-te din priviri, complotând feluri şi feluri de-aşi satisface nevoile lor reprimate – ar face p-orice bărbat cu decenţa intactă să se simtă norocos că scapă cu viaţa şi virginitatea neîntinate.

Michael îşi lăsă bărbia în jos, cu o umbră de roşeaţă străbătându-i trăsăturile palide. Don râse.

Carol dădu din cap şi chicoti.

— Michael Martin Lindqvist Jr, eşti mult prea amuzant ca să te faci de râs.

— Dacă nu ai nicio jartieră, poţi să împrumuţi de la mine, îi spuse Renée lui Harper. Una dintre regulile dormitorului fetelor e că nu sunt permise niciun fel de haine, mai puţin lenjeria franţuzească. Corsete şi genul ăsta.

— Gata, nu mai vreau să aud nimic din ce ziceţi, reacţionă Michael. Mă păstrez pentru căsătorie.

O uşui pe Harper înspre Carol şi se îndepărtă brusc, foarte aproape de a o rupe la fugă. Don Lewiston făcu paşi calmi după el, cu mâinile în buzunare, fluierând „Doamnele mele spaniole”.

Carol o ajută pe Harper să coboare. Mai erau alte câteva trepte dincolo de uşă, intrând adânc în deal.

Camera de sub capelă era un singur spaţiu imens, cu tavanul

sprijinit de stâlpi de cărămidă vopsiţi în alb. Saltele de campare se întindeau până la înălţimea genunchiului într-un labirint de-a lungul podelei de ciment neregulat. Aproape treizeci de femei pierdeau vremea fie stând în paturi, fie aşezate împrejurul unei mese pliante rezemată de peretele negru unde se afla un aparat Mr. Coffee.

Michael şi Don ar fi putut să coboare scările fără grija de a se trezi într-o grădină mătăsoasă a plăcerilor. Camera avea un iz neatrăgător, închis, de bile împotriva moliilor, iar majoritatea fetelor înfăţişau chipurile de ceară ale celor care nu mai văzuseră lumina soarelui de mult timp. Nu se zăreau jartiere, ci o mulţime de şosete ude atârnate peste ţevi, puse la uscat. Moda care prevala era şic în stil Armata Salvării.

Foarte aproape de baza scărilor se găsea o tablă cu cretă, de genul celor pe care buticurile cu sandvişuri le scoteau la marginea trotuarului pentru a-şi face reclamă cu meniul zilei. Harper se opri ca să citească ce era scris, în cretă colorată şi cu scris feminin:

REGULILE CASEI:
FĂRĂ NICIUN TELEFON MOBIL! TELEFOANELE VOASTRE MOBILE TREBUIE PREDATE UNEI SANTINELE!
AUZI CEVA, VEZI CEVA… ZICI CEVA!
TOATĂ LUMEA ARE O SARCINĂ DE ÎNDEPLINIT?! AFL-O PE A TA!
MÂNCAREA, BĂUTURILE & MEDICAMENTELE APARŢIN TUTUROR! EXCLUSĂ PĂSTAREA DE PROVIZII PENTRU SINE!
INTERZISĂ IEŞIREA AFARĂ ÎN LUMINA ZILEI!
ASCULTĂ DE SANTINELE! ŢI-AR PUTEA SALVA VIAŢA!
NU PĂRĂSI TABĂRA FĂRĂ SĂ DISCUŢI MAI ÎNTÂI CU O SANTINELĂ!
ARMELE SUNT STICT INTERZISE!
LA FEL ŞI SECRETELE!
SIGURANŢA ESTE TREABA TUTUROR

Poartă-te ca şi cum toată lumea depinde de tine! Aşa si e!!!

— Iute, spuse Carol. Care e cântecul tău favorit, vedeta de care eşti îndrăgostită şi numele primului tău căţel.

Harper se conformă:

— „Ai un prieten în persoana mea”, Ewan McGregor, în principal pentru *Moulin Rouge,* iar primul meu animal de casă a fost un schnauzer pe nume Bert, pentru că era atât de negru, că mă făcea să mă gândesc la coşul de fum din *Mary Poppins.*

Carol se ridică din scaun şi îşi drese vocea, după care îşi flutură un

braţ deasupra capului ca să facă atenţi pe toate cele prezente.

— Hei, lume! Ea e Harper! E noua noastră asistentă! „Ai un prieten în persoana mea”, Ewan McGregor şi un schnauzer pe nume Bert! Hai să îi urăm cum se cuvine bun venit Surorii Harper!

Lucru întâmpinat cu un amestec de chiuituri, aplauze şi saluturi. Allie Storey aruncă un sutien spre capul lui Harper. Altcineva strigă:

— Harper şi mai cum?

Carol îşi deschise gura ca să răspundă, însă Harper i-o luă înainte.

— Willowes, zise ea cu voce tare. Harper Willowes!

După care, ca pentru sine, cu vocea joasă, mai adăugă:

— Din nou. Se pare.

Carol o conduse pe Harper pe un culoar cotit printre paturi, către o saltea proaspăt aranjată, din apropierea centrului camerei. Geanta de voiaj a lui Harper fusese aşezată peste o pernă.

Harper desfăcu gaica şi aruncă o privire înăuntru. Hainele ei fuseseră adunate şi puse în ordine. *Mama Portabilă* trona deasupra. Harper împături Pisica Temporară şi o puse înăuntrul copertei. Primul animăluţ al copilului ei.

— Ar trebui să mulţumesc dlui Rookwood pentru că mi-a strâns lucrurile, spuse ea, amintindu-şi abia după ce cuvintele i-au părăsit buzele că Pompierul era printre cei mai puţin îndrăgiţi oameni de către Carol Storey.

Acum era însă tardiv, totuşi, aşa că, pe un ton nonşalant, continuă:

— Pe unde aş putea să-l găsesc?

Nu avu parte de priviri de dispreţ şi de mânie, de data asta. În schimb, Carol o privi cu o expresie aşezată, aproape ternă, apoi o împunse slab în braţ.

— Hai înapoi afară. O să-ţi arăt.

Chiar şi cu ajutorul lui Carol, glezna lui Harper pulsă dureros după ce termină de urcat scările în noapte. Aerul avea textură, acum, o mie de picături fine de apă venind aproape ca ploaia dinspre ocean.

Erau singure, la capătul cel mai nordic al capelei. Carol arătă înspre terenul de fotbal, către pini şi casa debarcaderului de dincolo de ei. În întunericul ca de smoală al apei era o pată şi mai întunecată de negru, o mică insulă.

— E acolo, zise ea. John Rookwood. Nu vine la biserică. Nu mănâncă împreună cu noi. Stă de unul singur.

— Şi ce face acolo?

— Nu ştiu. E secret. E secretul lui. Niciodată nu părăseşte insula pentru prea mult timp şi nimeni nu ştie de ce. Sunt unele poveşti. Cum *ea* a murit acolo, ştii? Sora mea. A ars până la moarte şi aproape că l-a luat şi pe Nick cu ea. Poate că John stă acolo ca să o jelească. Sau poate că doar îi place să fie misterios.

— Penitenţă? Dă vina pe el pentru ceva?

— Sunt convinsă, spuse Carol, şi, deşi chipul ei era atent studiat, Harper regăsi din nou o tresărire, o muchie abia vizibilă de emoţii. Nu că ar fi vina lui. Nu se afla pe insulă atunci când s-a întâmplat. Nu. Soră-mea nu avea nevoie de niciun ajutor ca să se sinucidă. I-a reuşit la fel de bine şi de una singură. Dar, continuă Carol aruncându-i lui Harper o privire, ştii ce? Nu le mai dau voie copiilor să meargă pe acolo. Lui Nick şi lui Allie. Cred că John înţelege. Ar fi bine să nu îţi iei nici tu un obicei din a face vizite de curtoazie. Oamenii care stau prea mult timp pe lângă John au tendinţa să izbucnească în flăcări.

6

După un mic-dejun cu cereale cu lapte şi cafea amară, era timpul pentru slujbă.

Ben Patchett deveni din nou sprijinul ei, ajutând-o să se mişte în noaptea neobişnuit de caldă de octombrie. Libelulele zbârnâiau prin întunericul parfumat. Zumzetul de încântare şi nerăbdare ce se ridica dinspre mulţimea de oameni îi amintea de micile bâlciuri de ţară, roţile cele mari şi gogoşi prăjite.

Se înghesuiseră în capela îngustă, cu tavan înalt, sub grinzile de lemn expus. Nava era un culoar prelung de umbre, spaţiul deschis luminat doar de câteva lumânări. Umbre gigantice pâlpâiau neliniştite pe pereţi, mai bine conturate decât oamenii care le proiectau.

Harper avea un braţ trecut pe după umărul lui Ben Patchett, în timp ce el o conducea spre o strană din mijlocul naosului. Un alt bărbat încăpea cu greu în partea ei dreaptă, un ins scund şi dolofan, un pic mai în vârstă decât Ben, cu obraji rozalii şi pomeţi ca de copil. Ben i-l prezentă ca Nelson Heinrich, care fusese într-o altă viaţă proprietarul unui magazin de articole de Crăciun, fapt care poate explica motivul pentru care purta un pulover cu reni, deşi era mai aproape de serbarea de Halloween.

Freamătul vesel se stinse când Părintele Storey păşi pe podium. Îşi ridică pe nas ochelarii şi ţinti ca o bufniţă la propria carte cu liturghii, apoi declamă:

— Dacă binevoiţi să deschideţi la pagina 332, vom începe azi cu un imn simplu, dar umil, îndrăgit de către pelerinii zilelor de început ale Americii.

Lucru întâmpinat de audienţă cu o brumă de râsete, fapt pe care Harper nu îl înţelese până ce Nelson nu îşi deschise cartea la pagina corectă. Era un cântec de tabără, pentru băieţi şi fete, nu un imn normal, iar cântecul de la pagina 332 se dovedi a fi „Sfinţita Sfinţire” de Neil Diamond. Harper aprobă. Dacă ar fi fost cineva în stare să îi salveze sufletul, atunci el era cel mai în măsură să o facă.

Carol se ridică de pe banca din spatele orgii şi se îndreptă spre scenă. Îşi ridică ukulele ca să domolească micile aplauze care se porniră.

Nelson se aplecă la urechea lui Harper şi, mai degrabă tare, zise:

— Nu e uşor, o să vezi! Nimic nu e! Doar stai relaxată şi savurează!

O declaraţie nefericită cu nişte conotaţii nefericite, se gândi Harper.

Ben îi făcu cu ochiul şi mai adăugă:

— Nu prinde din prima mereu. Nu te îngrijora dacă nu ţi se întâmplă nimic în noaptea asta. Ar fi chiar o mare chestie dacă s-ar întâmpla! Ca şi cum ai da jos toate popicele de prima dată de când ţii

în mână o…

Însă nu mai avut ocazia să îşi termine fraza. Carol începu să cânte, împletind melodia aceea care semăna la fel de mult cu un marş cât semăna cu un gospel. Atunci când se apucară cu toţii să cânte – peste o sută de voci rezonând în semiîntuneric –, un porumbel se sperie de pe una dintre grinzile de deasupra.

Allie şi Nick se aflau pe rândul chiar din faţa ei, iar primul semn prin care îşi dădu Harper seama că ceva se întâmplă fu atunci când băiatul îşi întoarse capul şi îi zâmbi cu ochii lui ca de valuri de ocean pătrunşi de inele de lumină aurie.

Şuviţele de Solzu' Dragonului de pe podul palmei lui Ben Patchett se aprinseră, ca nişte împletituri de fibră optică cuprinse de lumină.

O strălucire tot mai intensă se ridică dimprejur, cuprinzând slaba pâlpâire roşiatică a lumânărilor. Harper se gândi la ciuperca unei bombe atomice ridicându-se prin deşert. Intensitatea cântecului crescu o dată cu lumina, până ce Harper putu auzi toate acele voci reverberându-i în coşul pieptului.

Pe scenă, mantia albă a lui Carol devenise diafană, trupul de sub pictat în lumini. Nu părea să o deranjeze cu ceva şi nici să observe asta. Harper se gândi, fără să se poată abţine, la nudurile halucinante care făceau piruete în timpul genericelor din filmele cu James Bond.

Harper se simţi de parcă era înghiţită de acel zgomot. Lumina nu era încântătoare, ci groaznică, ca prinsă în proiecţia unor faruri de maşină care se îndreaptă cu viteză înspre ea.

Ben îşi avea un braţ în jurul taliei ei şi îi freca inconştient şoldul, un gest pe care îl găsi revoltător, dar faţă de care nu putea să se despartă. Aruncă o privire înspre Nelson şi îl văzu purtând un colier de lumină la gât. Când îşi deschise gura ca să recite următorul vers, Harper îi zări limba strălucind într-o nuanţă de verde toxic.

Începu să se întrebe dacă s-ar putea oare face auzită în acel imn de voci dacă s-ar apuca deodată să ţipe. Nu că ar fi ţipat – îşi pierduse suflarea, nici măcar nu putea cânta. Dacă nu ar fi avut glezna ruptă, ar fi luat-o la fugă.

Singurul lucru care a ţinut-o până la capătul cântecului a fost Renée şi Don Lewiston. Stăteau de partea cealaltă a naosului şi ceva mai aproape de scenă, însă Harper îi putea vedea printr-o despărţire în mulţime. Capul lui Renée era întors ca să o privească, iar ea zâmbea cu înţelegere. Spiralele de Solz din jurul gâtului ei luceau, dar era un ton de luciu şters, şi lumina nu îi atinsese ochii ei blânzi şi curaţi. Mai important, încă mai era *acolo,* încă prezentă, încă atentă. Şi atunci şi-a dat seama Harper ce o neliniştea atât la ceilalţi.

Într-un fel, Ben şi Nelson, Allie şi Nick şi toţi ceilalţi părăsiseră încăperea, lăsând în locul lor veioze făcute din piele umană. Raţiunea fusese înlocuită de lumină, iar individualismul de armonie, şi totuşi

Renée măcar încă mai era acolo… şi la fel era şi Don Lewiston, care cânta cu aplomb, însă nu strălucea deloc. Mai târziu, Harper a aflat că Don era doar uneori capabil să strălucească alături de ceilalţi. Când se aprindea, se aprindea intens, şi totuşi de cele mai multe ori era complet neatins de cântecul lor. Don spunea că se întâmpla aşa pentru că avea ureche proastă, însă Harper nu era prea convinsă. Bolboroseala lui, cu bas jos, era perfect în acord, şi cânta cu o încredere liniştită, dezinteresată.

Harper zâmbi uşor la Renée, dar se simţea ameţită şi îi era cam rău. Trebui să-şi închidă pleoapele ca să reziste asaltului tumultuos al ultimului vers – Solzu' ei se frământa într-un mod neplăcut, şi singurul gând de care fu în stare era *Stop, stop, stop* – iar când se termină şi încăperea erupse în tropăituri de picioare şi fluierături şi aplauze, ajunsese singurul lucru care o opri să nu izbucnească în plâns.

Ben continua să îi frece absent şoldul. Era convinsă că nu era conştient de ceea ce face. Şuviţele de lumină ale Solzului lui expus se stingeau, dar o sclipire ca de alamă îi rămăsese în ochi. O privea cu afecţiune, deşi fără a da semn că o recunoaşte.

— Mmmnimic? întrebă el, iar vocea îi aluneca pe o partitură nevăzută, de parcă de-abia s-ar fi trezit dintr-un pui de somn revigorant. Fără noroc? Nu am fost atent. M-am cam pierdut o clipă.

— Fără noroc, zise şi Harper. Poate că e de la gleznă. M-a trecut cu junghiuri toată dimineaţă şi e destul de supărător. Poate că iau mai bine o pauză de la cântecul următor şi mă odihnesc un pic.

Şi chiar luă pauză de la cântecul următor. Stătu locului şi îşi închise pleoapele ca să blocheze strălucirea orbitoare care părea ca acele faruri ameninţătoare.

Stătu ţintuită şi aşteptă să fie lovită.

7
NOIEMBRIE

În noaptea de Ziua Recunoştinţei, Harper se trezi dintr-un vis despre Jakob şi *Plugul dezolării.* Mirosi fum şi nu îşi putu da seama ce ardea înainte să realizeze că era chiar ea.

Nu era în flăcări, însă crestăturile de pe gâtul ei carbonizaseră gulerul tricoului ei cu Coldplay, înnegrindu-l şi făcându-l să fumege. Sub tricou, simţi o senzaţie ca de spirt pe rană, numai că împrăştiat peste tot.

Îşi aruncă într-o parte cearşaful, cu un icnet, şi smuci tricoul de pe ea. Fâşiile îi striau pielea în linii de cerneală lucind cu fire de lumină roşie otrăvitoare. Senzaţia de urzicătură se intensifică, devenind insuportabilă.

Sunetul care se ridică din jurul ei, de la celelalte femei ţâşnind din paturile lor, o făcu să se gândească la porumbei care îşi iau brusc zborul când sunt speriaţi: un gângurit nervos. După care Allie ajunse la ea. Allie îşi puse picioarele în jurul taliei lui Harper şi o îmbrăţişă din spate. Cânta cu o şoaptă înceată, greu de perceput, cu buzele lipite de urechea lui Harper. În clipa următoare, Renée sosi şi ea lângă, ţinând-o de mână în întuneric, împreunându-şi degetele de ale lui Harper.

— Nu o să arzi, zise Renée. Nimeni nu arde aici, asta e una dintre regulile noastre. Vrei să încalci regulile şi să ne bagi pe toate în belea cu Carol Storey? Inspiră adânc, Soră Willowes. Respiraţii adânci şi lente. Hai cu mine: *inspiri,* expiri, *inspiri.*

Iar Allie cântă acea veche melodie de la Oasis. Cântă cum Harper era al ei perete cu minuni, cântă cu o voce dulce, lipsită de teamă. Chiar o şi făcu în vocea ei de Pompier, într-un încântător de fals şi afectat accent englezesc.

Harper nu începu să plângă decât după ce Solzu' Dragonului se diminuă în intensitate şi se stinse, în cele din urmă, iar durerea începu să treacă. Lăsă în urma sa o senzaţie înţepătoare ca de arsură de la stat prea mult în soare.

Allie se opri din cântat, însă continuă să o ţină îmbrăţişată. Bărbia ei osoasă se odihnea confortabil pe umărul lui Harper. Renée îşi trecu degetul mare peste articulaţiile degetelor ei, cu o candoare maternă.

Nick Storey stătea în picioare în întuneric, la patru paşi distanţă de salteaua lui Harper, privind-o cu îngrijorare. Nick era singurul băiat care dormea în salonul fetelor, împărţind un pat cu sora lui mai mare. Ţinea la piept un fluier. Nu l-ar fi putut auzi, dar ştia că ar fi putut să sufle în el până ce sunetul ar fi ajuns la Pompier. Şi totuşi cu ce ar fi

ajutat asta? Pompierul ar fi putut veni doar cu un furtun care să-i spele cenuşa.

— Gata, gata, zise Renée. Eşti bine. S-a terminat. Putea fi mai rău.

— Putea fi şi mai bine, interveni Allie. Tocmai ce ai ratat o foarte bună ocazie de a prăji un groaznic tricou cu Coldplay. Dacă o să izbucnesc vreodată în combustie spontană, sper să se întâmple când ţin în braţe un teanc cu CD-urile lor.

Harper scoase nişte sunete care puteau trece foarte bine drept râs, dar şi drept suspine; nici măcar ea nu era sigură. Poate un pic din amândouă.

8

Harper se pierdu în noapte în tricoul ei cu Coldplay, mergând spre cantină şi pentru mic-dejun alături de celelalte fete. Mergea fără să vadă pe unde păşeşte, lăsându-se dusă de valul uman.

Un vis. Un vis care aproape că o omorâse. Nu-şi imaginase niciodată că să adormi poate fi la fel de periculos ca un pahar de vin împreună cu un Jakob cu o armă încărcată.

În vis, se făcea că pântecul ei era imens, atât de uriaş, încât era în acelaşi timp oribil şi comic. Încerca să fugă, dar tot ce reuşea era un legănat tragic şi hilar. Strângea tare *Plugul dezolării* peste burta şi sânii umflaţi, iar paginile erau lipicioase de la sânge. Erau urme de degete însângerate pe toate foile. Avea vaga impresie că tocmai ce îl bătuse pe Jakob până la moarte cu teancul cărţii şi acum trebuia să ascundă proba.

Fugea pe stradă, ca să îngroape foile, de parcă ar fi fost un cadavru. Un vânt tăios mătura macadamul, prinsese manuscrisul şi îl arunca înspre văzduh.

Harper se lăsa pe asfaltul îngheţat, apucând paginile şi încercând să strângă tot textul acolo, în întuneric şi frig. În logica visului, era absolut necesar să nu rătăcească nici măcar o singură coală. Adunase cam un sfert atunci când se iviră o pereche de faruri, cam la două sute de metri mai în faţă. Un Freightliner de două tone, cu un plug de mărimea unei aripi de avion, era parcat la cotitură.

— Ooo, curva dracului, striga Jakob din spatele volanului. Ai idee cât de mult am muncit la el? Unde îţi e respectul pentru literatură?

Schimbătorul de viteze pufnea. Camionul Freightliner începea să se apropie. Jakob ridica lămpile pe faţă lungă, ţintind-o pe stradă cu o lumină albăstruie şi orbitoare. El accelera, în viteza a doua, zgomotul motorului ridicându-se la nivelul unui urlet diesel, iar farurile o străpungeau cu nesaţ, farurile era fierbinţi pe pielea ei, farurile o prăjeau…

Şi numai amintindu-şi îi făcea Solzu' să o gâdile cu o fierbinţeală bolnăvicioasă.

Păşea cu fruntea plecată, atât de pierdută în fără de speranţa ei, în gândurile mohorâte, încât tresări atunci când cineva îi dădu un pupat rece şi blând pe obraz. Ridică fruntea chiar la timp pentru a fi sărutată pe pleoapa dreaptă.

Ningea. Fulgi mari şi umflaţi ca nişte pene de pasăre pluteau fără rost dinspre întunericul cerului, atât de noi şi uşori, încât cu greu reuşeau să mai şi coboare. Îşi închise ochii. Deschise gura. Gustă un fulg de zăpadă.

Cantina era aburită şi mirosea a conserve vechi şi a suc de carne.

Harper îşi făcu loc printr-o larmă de strigăte, râsete şi ustensile ciocnite. Copiii făcuseră şervete din hârtie decupate în forma unor curcani şi le coloraseră. În seara aceea, toţi copiii lucrau ca ospătari, cu bonete de pelerini din hârtie de calc.

Renée o îndrumă pe Harper către una dintre mesele lungi şi se aşezară amândouă. Ben Patchett se strecură din partea cealaltă, lovind uşor şoldul lui Harper cu propriul şold, în timp ce se instala mai bine.

— Vrei să stai cu noi, Ben? întrebă Renée, deşi el deja se pusese jos.

În ultimele trei săptămâni, Ben căpătase obiceiul de a fi ubicuu. Când Harper se îndrepta spre o uşă, părea că întotdeauna e pe-acolo ca să i-o deschidă. Dacă şchiopăta, o lua de talie, neîntrebat, şi îi servea pe post de cârjă. Braţele lui rotofeie şi calde îi aminteau de nişte cocă cu drojdie pentru aluat. Era inofensiv şi încerca să se facă util şi şi-ar fi dorit să fie recunoscătoare, în schimb deseori se trezea că devine agitată când îl zărea.

— Eşti bine, Harper? îşi miji Ben ochii la ea. Arăţi un pic cam roşie în obraji. Bea ceva.

— Sunt OK. Am luat deja nişte apă şi n-o să-ţi vină să crezi dacă ţi-aş zice cât de mult am făcut pipi zilele astea.

— Am zis că *să bei.* La ordinul lui dr. Ben.

Şi îi întinse un pahar de hârtie cu nişte suc de coacăze. Ea luă paharul şi bău, mai mult ca să-l facă să tacă. Ştia că el glumeşte, încercând în felul lui neîndemânatic să îi ridice spiritul, însă azi era mai iritată de prezenţa lui decât de obicei. Pentru *el* nu era o problemă să se alăture Sclipirii. Ben Patchett mereu se aprindea imediat în capelă, chiar de la primele acorduri ale cântecului lui Carol la orgă. Nu ar fi păţit niciodată ceva asemănător cu a se trezi din somn şi a izbucni în flăcări. Nu ar fi trebuit niciodată să îi fie frică să se culce.

Coşmarurile ei cu a fi călcată în stradă nu o surprindeau deloc. Se simţea prinsă în calea farurilor ameninţătoare cel puţin o dată pe zi, când toţi ceilalţi cântau. Îi era din ce în ce mai groază să intre în capelă pentru slujbă. Era în tabără de o lună şi nu reuşise deloc să participe la Sclipire, nici măcar o singură dată. În capelă, ea era singurul bec stins într-o pom de Crăciun intens luminat. Îşi strângea degetele în pumn de-a lungul fiecărei ceremonii, ca un pasager cu emoţii încleştându-şi dinţii în timpul unui zbor cu turbulenţe.

Recent, chiar şi Ben începuse să nu o mai asigure că e doar o chestiune de timp până ce *se va conecta* şi ea, până ce *va plonja în, se va uni cu…* toate acele fraze care făceau să semene cu o situaţie comună de simplă conectare a sufletului la un modem de internet. Când se termina slujba şi ieşeau afară, Harper vedea oameni evitând să o privească în ochi. Acei câţiva care îi susţineau privirea o făceau cu un zâmbet forţat şi compătimitor.

Se iscă un pic de zarvă undeva pe la mijlocul încăperii atunci când Carol îl ajută pe Părintele Storey să se ridice din scaun. El îşi ridică ambele mâini, pentru a cere tăcere, zâmbi către cei mulţi din camera aproape plină şi clipi pe după ochelarii săi cu lentile bifocale şi ramă aurie.

— Eu… începu el într-un fel poticnit şi înfundat, apoi îşi duse degetele la gură şi scoase de acolo o piatră albă.

Audienţa reacţionă cu un murmur de râsete de venerare.

Cineva – părea că Don Lewsiton – strigă:

— Hei, Părinte, asta o s-avem la prânz? Iisuse, mâncarea d-aici e cam naşpa.

Norma Heald se întoarse un pic în direcţia celui care vorbise şi adăugă şi ea:

— Nu e voie ciugulit ronţăieli înainte de masă, Părinte.

Părintele Storey zâmbi şi zise:

— Am crezut că azi, fiind Ziua Recunoştinţei, ar trebui să spun ceva înainte să ne înfruptăm. Puteţi să vă ţineţi de mâini, dacă vreţi, sau să luaţi de mână pe cel de lângă voi, sau să mă ignoraţi şi să staţi să ascultaţi vântul, voi alegeţi.

Se auziră voci drese şi picioare de scaun târşite. Ben Patchett luă mâna lui Harper într-a lui, cu palma-i asudată şi dospită. Renée îi aruncă lui Harper o privire crucişă care dădea de înţeles o empatie sarcastică – Ia-te uită cine are iubit! Norocoaso! – şi îi luă cealaltă mână.

— Cu toţii suntem un cor al preamăririi, salvaţi prin cânt şi lumină, începu Părintele Storey. Suntem recunoscători să fi avut această şansă de a ne aduna laolaltă în armonie, salvaţi de iubirea pe care ne-o purtăm unul altuia. Avem atât de multe pentru care să fim recunoscători. Eu unul ştiu că sunt recunoscător pentru biscuiţi şi sosul de carne. Miros grozav. Cu toţii ne ridicăm cântul către Norma Heald, care s-a spetit să facă aceste minunate merinde de Ziua Recunoştinţei din nişte provizii limitate. Ne aducem prinosul de mulţumiri fetelor care au îndulcit aluatul ajutând-o la bucătărie. Ne ridicăm cântul către Renée Gilmonton, care a ajutat pe copii la pălăriile lor de Pelegrini şi care i-a învăţat cum să fie nişte aşi în servitul mesei. Cântăm pentru John Rookwood, care nu e aici în noaptea aceasta, dar care ne-a asigurat în mod miraculos cacao şi bezele de care nu am voie să amintesc, pentru că nu am vrea să îi facem pe copii să fie prea entuziasmaţi de pe acum.

Chiote fericite străbătură sala, urmate de un murmur de râsete indulgente ale adulţilor. Părintele Storey zâmbi, apoi îşi închise ochii. Sprâncenele i se încruntară, apăsate de gânduri.

— Atunci când cântăm împreună, cântăm pentru toţi acei care ne-au iubit, dar nu pot fi aici cu noi. Cântăm în memoria fiecărui minut

care ne-a fost dat să îl avem alături de ei. Am pierdut o fiică – o fiică splendidă, deşteaptă, amuzantă, luptătoare, dificilă, care inspiră – şi îmi e dor de ea din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trece. Ştiu că şi alţii dintre voi simt la fel despre cei pe care i-au pierdut. Cânt pentru ceea ce am pierdut odată cu Sarah a mea. Iar când ne ridicăm vocile în armonie, o simt alături de mine. Îi regăsesc spiritul în Sclipire. O aud cântând pentru *mine,* iar eu cânt pentru ea.

Vântul se frământă pe sub cornişe. Cineva tuşi. Harper putu simţi tăcerea până în vârful terminaţiilor ei nervoase, un fior dulce şi amar.

Părintele Storey îşi deschise ochii lui umeziţi şi îşi trecu privirea blândă şi încărcată de recunoştinţă de-a lungul camerei.

— Noi, ceilalţi, încă mai suntem aici, şi ne e chiar bine. Încă o noapte pe planeta Pământ, cu un pic de muzică şi nişte biscuiţi şi conversaţii plăcute. Asta e cam tot ce mi-am dorit vreodată. Nu pot să vorbesc în numele altora. Şi acum cred că a venit momentul ca toată lumea să se apuce să cânte, dacă reuşesc să tac, ca să putem să ne punem la masă.

Ovaţii se ridicară din audienţă, un vuiet de voci încântate, urmat de aplauze. Don Lewiston se ridică. Apoi alţii şi alţii se ridicară alături de el, împingând un pic în spate băncile şi scaunele încât să poată să bată din palme faţă de vârstnic, care tocmai ce le spusese că e în regulă să mai fii din când în când şi fericit, chiar şi acum. Pe măsură ce Părintele Storey cobora spre propriul scaun, ei se ridicau din ale lor, fluierând şi aplaudând, iar Harper fluieră a admiraţie şi aplaudă şi ea, încântată. Pentru o clipă, cel puţin, îşi luase de pe inimă strânsoarea bolii din serile în care se trezea cu mirosul de fum ridicându-i-se din propriul trup.

Mâncară: bucăţele unsuroase de carne la conservă, pe jumătate înghiţite de sos, alături de biscuiţi cu unt. Harper nu avea deloc apetit şi mesteca mecanic, şi rămase surprinsă când văzu că terminase totul şi deja ştergea şi ultimul strop de sos din farfurie. Poate că *ei* nu îi era foame, dar bebeluşul avea mereu poftă de câte ceva. Se uită un pic mai mult la biscuitul terminat pe jumătate din farfuria lui Renée, iar femeia căruntă îi zâmbi şi folosi furculiţa de plastic pentru a-i muta dumicatul la ea.

— Nu, spuse Harper. Nu face asta. Nu îl vreau.

— Ai fi fost mai convingătoare dacă nu tocmai ce te-aş fi văzut adunând firimiturile de pe faţa de masă şi mâncându-le.

— Of, Dumnezeule! zise Harper. Sunt aşa un porc! Tare mi-e că e ca şi cum ai sta lângă o nefutută de scroafă pusă la covată.

Ben tresări şi privi în altă parte. Harper nu era o mare adeptă a înjurăturilor, însă atunci când era în preajma lui nu prea se putea abţine. Ben evita profanările ca o pisică ce evită să se ude, zicea *naiba* în loc de *dracu', rahat* în loc de *căcat,* şi *pană* în loc de *pulă,* un obicei

pe care Harper îl găsea neplăcut de pedant şi afectat. Când ea însăşi înjura, nu ezita să îl facă să tresară. Uneori, Harper se gândea că el era o doamnă chiar mai în vârstă decât Norma Heald.

Presupunea că încercase să i-o plătească de când el luase decizia de a juca rolul de Tătic şi să o facă să bea suc de coacăze. Imediat ce o făcu, se simţi vinovată. Era un lucru destul de josnic, pornită să ofenseze un ins care nu făcuse altceva decât să fie decent faţă de ea.

El îşi puse furculiţa jos şi se ridică. Pe Harper o trecu o senzaţie de oroare, întrebându-se dacă nu cumva îl ofensase în aşa hal, încât el ar da bir cu fugiţii. Însă nu; doar se pregătea să îşi facă declaraţia, cocoţându-se pe bancă, punându-şi două degete la gură şi scoţând un fluierat asurzitor.

— Nu am o piatră în gură, zise Ben, dar până ce o să termin de vorbit unii dintre voi probabil că-şi vor fi dorit să am.

Zâmbi spunând-o, însă ceilalţi nu erau încă siguri dacă să râdă sau nu, iar camera rămase tăcută, în afara unor şoapte joase, răguşite şi neliniştite.

— Poate că zăpada e într-adevăr frumoasă, continuă el, dar o să ne facă vieţile cu mult mai grele. Până acum, am avut libertatea să mergem prin tabără după cum ne-a fost vrerea, iar copiii au avut suficient loc pentru alergat şi jucat. Îmi pare rău, dar acum toate se vor schimba. Noaptea asta, Santinelele vor instala scânduri ca să creeze culoare pentru drumul între clădiri. Când veţi merge de la o clădire la alta, *trebuie* să păstraţi paşii numai pe scânduri. Dacă trece pe-aici vreo Patrulă de Carantină şi găsesc zăpada răscolită de urmele noastre, o să îşi dea seama că cineva se ascunde în locul ăsta. Vreau ca Santinelele să se adune la mine în Parcul Monumentului imediat după slujba de la noapte. Va fi necesar să exersăm coborârea şi ascunderea scândurilor de lemn. Vreau să fim în stare să le facem dispărute în decurs de două minute. O putem face, însă nu o să fie treabă uşoară, aşa că aşteptaţi-vă să staţi afară o bună vreme, deci să vă îmbrăcaţi de la început corespunzător.

Discursul lui fu întâmpinat cu mormăituri, dar Harper se gândi că erau doar pe jumătate sincere. Tinerii care se înscriseseră ca Santinele adorau să se zbenguie în frig, pretinzând că erau soldaţi din marină aflaţi într-o misiune secretă. Cei mai mulţi se pregătiseră pentru misiuni sub acoperire post-apocaliptice încă de pe vremea în care erau suficient de mari ca să poată ridica un joystick de Xbox.

— Părintele Storey a menţionat faptul că Norma Heald aproape că şi-a dat suflarea pregătindu-ne masa de azi. Nu a fost uşor, luând în considerare cu ce a fost nevoită să meşterească. Lucru care mă pune în situaţia de a da nişte veşti nu foarte bune. Norma, Carol şi cu mine am petrecut ieri în bucătărie şase ore inventariind proviziile. Nu o să vă prostesc. Suntem puşi la colţ şi a trebuit să luăm nişte decizii dure.

Aşadar, începând de lunea din săptămâna viitoare, fiecare persoană între treisprezece şi şaizeci de ani, care nu este infirmă sau gravidă – iar aici Ben aruncă o scurtă privire lui Harper şi îi făcu cu ochiul – va trage un bilet dintr-o pălărie, chiar înainte de prânz. Dacă biletul vostru va avea un X pe el, atunci vă voi ruga să săriţi peste masa aceea. Într-o noapte medie, probabil că treizeci de oameni vor rata prânzul. Dacă se întâmplă să pierdeţi la jocurile foamei…

Făcu o pauză, zâmbind, aşteptând să se râdă. Când nimeni nu râse, chipul i se întunecă şi se grăbi să continue:

— …puteţi să săriţi peste trasul la sorţi de următoarea dată. Îmi pare rău. E simplă matematică. Tabăra asta a fost îndestulată cu suficientă mâncare uscată şi produse la conservă ca să ţină de foame câtorva sute de puşti timp de câteva luni. Noi avem peste o sută de oameni aici încă din iulie, şi tot mai mulţi sosesc în fiecare săptămână. Butoaiele au scăzut şi nu se vor umple prea curând.

Nimeni nu mai mormăi în derâdere, de data asta. În schimb, Harper auzi şoapte nervoase şi văzu oameni aruncând în jur priviri îngrijorate. Allie, care se afla la două mese mai departe, se întoarse către Michael, aşezat lângă ea, ridică o mână ca să îşi acopere gura şi începu să şuşotească furios în urechea lui.

— Tuturor celor care vor trage un bilet pierzător li se va oferi însă cafea sau ceai, iar ca semn de mulţumire… păi… Norma a descoperit nişte zahăr. O cutie mare. Nici măcar nu are furnici înăuntru. Aşa că dacă trageţi un bilet afurisit, puteţi să vă alegeţi cu o linguriţă de zahăr la orice ar fi ceea ce preferaţi să beţi. Una. O linguriţă. Nu e mult, dar e ceva. E tot ce putem să facem pentru a vă mulţumi. În ce priveşte subiectul proviziilor scăzute şi al merindelor lipsă, zise Ben şi vocea i se înăspri, cineva ia cutii de lapte condensat. Şi unele dintre conservele cu carne au dispărut, de asemenea, şi nu avem niciunele de risipit. Asta trebuie să înceteze. Nu e o glumă. Iar dacă cineva a luat ieri ceaşca de ceai a lui Emily Waterman, aş fi recunoscător dacă ar pune-o înapoi pe patul ei, la un moment dat. Nu trebuie să vă justificaţi. Doar faceţi-o. E o ceaşcă foarte, foarte mare, cam de mărimea unui castron de supă, cu stele pictate pe fund. E ceaşca ei cu stele norocoasă şi o are de când era mică, mică şi înseamnă foarte mult pentru ea. Asta-i tot. Mulţumesc.

Aşteptă să vadă dacă îl aplaudă careva, însă nimeni nu o făcu şi, în cele din urmă, Harper se întinse ca să ia mâna lui cea mare şi transpirată şi să îl ajute să coboare de pe băncuţă. Nu mai era deranjată de el. Conversaţia se reluă în încăpere, dar era atenuată şi frământată de griji.

El se aşeză şi începu să împungă nişte urme de bucăţele de carne cu furculiţa de plastic. Renée se aplecă în faţă ca să vadă dincolo de Harper şi spuse:

— Eşti bine, Ben?

— A fost suficient de îngrozitor că a trebuit să fiu omul rău care le-a luat telefoanele, zise Ben. Acum sunt omul rău care le ia mâncarea. Of, la naiba!

Se ridică de pe bancă, îşi duse farfuria la tejghea şi o răsturnă într-o chiuvetă plină cu apă gri şi cu săpun.

— Mie nu îmi pasă dacă sar peste prânz, spuse Renée în timp ce se uita la Ben cum îşi ridică gulerul şi iese din cantină fără să privească în urmă. Era destul de nasoală, oricum, şi deja speram să mai scap de vreo cinci-şase kile. Desigur, a înţeles complet greşit. Oamenii nu s-au supărat pe el când le-a luat telefoanele mobile. Au fost bucuroşi! Au fost uşuraţi că cineva s-a gândit la cum să ne ţină pe toţi în siguranţă. Nu au pus la suflet nici cel mai mic lucru pe care l-a făcut. Nici măcar ce-a făcut cu Harold Cross. Singurul care dă vina pe Ben Patchett pentru ce s-a întâmplat cu Harold este Ben Patchett.

— Harold Cross, spuse Harper. Am mai auzit numele ăsta. Cine e Harold Cross şi ce i-a făcut Ben?

Renée clipi, privind-o pe Harper surprinsă.

— L-a împuşcat. Nu ştiai? L-a împuşcat chiar în gât.

9

Erau nişte mici triunghiuri de şarlotă de cocos şi nişte pişcoturi cu graham ca desert, cele mai bune şi cele mai dulci lucruri pe care le mâncase Harper de când venise în tabără. Îşi închise ochii după fiecare linguriţă, ca să se concentreze mai bine la gustul cremos. Erau atât de bune, încât simţi că îi vine un pic să plângă, sau măcar să îi scrie Normei Heald un bileţel cu sincere mulţumiri.

Renée lipsise o perioadă, ajutând la prepararea băuturilor de cacao pentru copii, iar când se întoarse avea două căni de cafea neagră şi pe Don Lewiston şi Allie Storey în coada ei. Nick Storey era şi el, de asemenea, atârnat în trena surorii sale mai mari. Ţinea în faţă o cană cu ciocolată fierbinte, cu un fel de reverenţă, nu cu mult diferit de un copil care poartă inelele la o nuntă.

— Eşti bine? întrebă Renée. Ai o faţă teribilă.

— Asta-i faţa mea de orgasm, zise Harper, în timpul ultimei guri de desert.

— Nu cred că e un accident că feliile de plăcintă vin în aceeaşi formă cu feliile de păsărică, spuse Allie.

— Nu vreţi voi, fetelor, să vorbiţi mai bine singure? întrebă Don. Pot să mă întorc altă dat'. Conversaţia asta se îndreaptă într-o direcţie care ar putea fi deranjantă pentru urechile unor inocenţi ca mine.

— Poţi să stai jos, zise Renée, şi să povesteşti ce s-a întâmplat cu Harold Cross. Cred că Harper are nevoie să ştie de asta, şi oricare dintre voi o poate spune mai bine decât mine. Don, tu ai lucrat cu el. Allie, tu îl cunoşteai mai bine decât majoritatea. Şi aţi fost amândoi acolo, la sfârşit.

— N-aş spune că l-am ştiut aşa de bine. Ajunsesem în punctul în care nici măcar nu mai suportam să stau în aceeaşi cameră cu el, zise Allie.

— Dar ai încercat, zise Renée. Ai făcut un efort. Nu sunt mulţi care pot spune asta.

Nick se trase pe băncuţa din dreapta lui Allie. Privi când la Allie, când la Renée, după care îşi mişcă mâinile prin aer, întrebându-şi ceva sora. Allie strânse din sprâncene şi începu să facă gesturi iuţi cu degetele.

— Maică-mea a fost mult mai pricepută la semne decât mine, zise Allie. Nu sunt sigură decât de felul în care schiţez cu degetele. Vrea să ştie despre ce vorbim. Unul dintre lucrurile bune la faptul că micuţul e surd. Nu mai trebuie să ne facem griji că ar putea să audă părţile putrede şi să se întristeze.

— Şi nu citeşte deloc pe buze? întrebă Harper.

— Asta se-ntâmplă doar în filme.

Don sorbi din cafea şi făcu o grimasă.

— Ştiţi ce? Nimic nu poate să vindece un caz de voie bună mai iute decât o gură din cafeaua asta. Poate doar povestea lui Harold Cross, spuse şi lăsă cana jos. Harold a fost mai tot timpul de unu' singur. Genu' de copil gras pe care nimeni nu îl plăcea. Prea deştept pentru binele lui, înţelegeţi voi? Mai isteţ decât toţi ceilalţi şi bucuros să te lase să o ştii. Dacă ai fi săpat o latrină, ţi-ar fi zis un mod mai potrivit, mai ştiinţific de a o face… dar nu s-ar fi apucat să ia lopata. Ar fi zis că îl doare spatele, sau pe-aproape. Ştiţi genul.

— Purta tricoul lui cu dungi şi o pereche de pantaloni de blugi negri scurţi şi nu l-am văzut vreodată îmbrăcat cu altceva. A avut o dată un muc pe tricoul ăla care a rămas locului trei zile la rând. Iisuse! zise Allie.

— Îmi aduc aminte de muc! spuse Don. L-a avut atât de mult pe tricou, că ar fi trebuit să îi dea un nume.

Nick încă mai privea atent, iar acum o întreba ceva pe Allie, cu câteva gesturi molcome, atente. Răspunsul lui Allie veni repede, de data asta, şi presupuse o înşurubare în nas a articulaţiilor de la degete, mimând săpatul după muci. Nick rânji. Scotoci în pantaloni după un ciot de creion şi scrise ceva pe coiful lui în formă de curcan. Împinse hârtia peste masă, către Harper.

Mai şi fumega, uneori. Nu rău, dar ca şi când ai arunca un pumn de muşchi verde şi ud peste un foc. Doar un pic de fum nasol venind de sub pantalonii lui scurţi. Allie zicea că vine din coşul-fundului.

Când Harper privi înapoi, îl surprinse pe Nick ţinându-se cu mâna la gură şi scoţând un şuierat subţire şi tremurat. Poate că îi lipsea capacitatea de a vorbi, dar chicotitul, se pare, rămâne la dispoziţia muţilor.

— Era de fapt un fost student la medicină, spuse Renée, iar când am ajuns eu, era responsabil cu infirmeria. Părea cam de douăzeci şi patru, poate douăzeci şi cinci de ani. Mereu se învârtea prin jur cu un caieţel de reporter, iar uneori stătea pe un bolovan şi începea să scrijelească pe acolo. Te simţeai de parcă ar fi luat notiţe despre tine.

— Din când în când, interveni Allie, câte-o fată încerca să îi şterpelească caietul, ca să vadă ce scrie. Asta îi activa Solzu' Dragonului, iar el răbufnea. *La propriu* fumegând, ştii?

— Din coşul fundului, completă Don, şi de data asta hohotiră cu toţii, *mai puţin* Nick, care pierduse şirul şi putea doar să zâmbească încurcat.

— Prima dată când s-a alăturat Sclipirii, s-a aprins repede, spuse Allie. Unii oameni se alătură imediat, alţii nu. În cazul lui Harold, e posibil să îl fi cuprins un pic cam *prea* repede. A căzut în Sclipire atât de iute şi tare, că l-a speriat. A ţipat şi a căzut la podea şi s-a tăvălit ca şi cum ar fi fost în flăcări. Mai târziu, a zis că nu-şi mai aduce aminte

cum s-a simţit având alţi oameni în capul lui. Lucru care nu se întâmplă, *de fapt. Nu e* telepatie. Nimeni nu intră în capul tău. E doar o senzaţie de bine. Ca îmbrăţişarea perfectă. După prima oară, Harold aproape că niciodată nu s-a mai aprins. Se ţinea la distanţă de noi, ceilalţi. Nu participa – doar ne urmărea.

— Mda, corect, conchise şi Don. Apoi, într-o zi, după ce fusese în tabără de două săptămâni, s-a ridicat la sfârşitul slujbei şi a zis că ar vrea să se adreseze audienţei. A cam trăsnit pe toţi. Ca regulă, dacă e ceva de vorbit în capelă, Părintele Storey şi Carol sunt cei care o fac. A fost ca şi cum ai privi o emisiune la TV şi unul dintre figuranţi s-ar apuca dintr-odată să ţină un discurs care nu e în scenariu.

— Părintele Storey, adăugă Renée, Dumnezeul să îl binecuvânteze pe acest om, doar şi-a aruncat în gură piatra lui de meditaţie şi s-a aşezat să asculte, ca un student care se face comod la o prelegere pe subiectul lui favorit.

Allie îşi trecu o mână peste curbura ţepoasă a capului.

— Harold ne-a spus că avem o obligaţie morală de a dezvălui lumii „descoperirea" noastră. A spus că noi nu ar trebui să ne ascundem. A zis că ar trebui să fim la ştiri, că ar trebui să ieşim public cu ce facem. A zis că mecanismul nostru de a stăpâni Solzu' Dragonului este de interes ştiinţific şi că există o grămadă de oameni care ar vrea să afle mai multe despre noi. Iar mătuşa Carol a zis: „Harold, dragul meu, ce vrei să spui o *grămadă* de oameni ar vrea să afle mai multe despre noi?". Iar Harold a zis că a schimbat mesaje cu un doctor din Berkley care a fost de părere că această comunitate ar putea reprezenta o adevărată şansă. Că mai este un alt doctor în Argentina care a vrut să îi ceară să ia mostre de sânge ale oamenilor când se află în Sclipire. Harold a zis toate astea ca şi cum nu ar fi fost cine ştie ce. Părea să nu aibă habar de ce-a făcut.

— Of, Harper, a fost teribil, spuse Renée. A fost o noapte groaznică.

— Dl Patchett a sărit de pe scaun şi l-a întrebat cu câţi oameni a discutat prin mesajele de pe telefon şi dacă a dat mesajele din interiorul taberei. Dl Patchett a zis că să urmăreşti localizarea unui smartphone este cel mai uşor lucru din lume şi că Harold a trasat un mare X pe hartă pentru Patrulele de Carantină. Oamenii au început să plângă, să îşi apuce copiii. Eram ca nişte pasageri ai unui avion care tocmai ce auziseră de la piloţi că e un terorist în cabină.

Privirea lui Allie deveni confuză. Nu o mai vedea pe Harper, ci se uita înapoi la o noapte de vară tulburată şi agitată.

— Dl Patchett, continuă ea, l-a făcut să îşi predea telefonul. A stat trei minute răsfoind prin mesajele lui Harold. S-a dovedit că fusese în contact cu treizeci de persoane diferite, din toată ţara. Din toată lumea! Şi trimiţându-le şi poze, chestii care ar fi făcut uşoară identificarea locului în care ne ascundem.

— Harold a vrut să supunem la vot, interveni Don Lewiston. Bine, a nimerit-o. Ben a cerut un vot pentru confiscarea tuturor telefoanelor din tabără, le-a zis lu' Allie şi lu' Mickey să le adune pe toate într-un coş mare de gunoi.

Allie încuviinţă.

— După ce au fost puse deoparte telefoanele, Harold parcă a devenit o insectă otrăvitoare, iar întreaga tabără şi-ar fi dorit să îl ţinem sub un capac, de unde să nu poată să mai înţepe. Cei mici au început să îl strige Horibil, în loc de Harold. Nimeni nu îşi mai dorea să stea lângă el la cantină, cu excepţia bunicului, care poate să se înţeleagă cu oricine. Apoi, într-o zi, una dintre fete a dat cu un frisbee drept în ochelarii lui Harold şi i-a spart. A pretins că a fost un accident, că de fapt a vrut să îi dea să prindă, dar a fost de căcat, şi i-am spus că a fost de căcat. Am simţit că cineva trebuie să se ridice şi *să încerce* să îi ia apărarea. Mi s-a părut că e greşit din partea noastră ca nimănui să nu îi pese de el. Aşa că l-am ajutat să îşi repare ochelarii şi am început să stau la prânz cu el şi cu bunicul. Am stat alături de el la treburile la care era însărcinat, ca să nu mai fie nevoie să muncească singur. Aveam ideea asta că o să pot să dezvălui pe *adevăratul* Harold. Numai că am şi făcut-o, şi s-a dovedit a fi la fel de josnic. Într-o zi, în cantină, spălam vasele pentru dna Heald, când dintr-odată şi-a băgat mâna în pantalonii mei. Când l-am întrebat ce mama naibii face, mi-a zis că nu am niciun motiv să fiu simandicoasă legat de cu cine mi-o trag, din moment ce întreaga rasă umană se duce la gunoi, oricum. L-am împins atât de tare, că i-au căzut ochelarii şi i s-au spart iarăşi. Aşa că ăsta era Harold.

Nick se uita de la chip la chip, cu ochi mari şi fascinaţi. Porţia lui de cacao era aproape terminată şi îi rămăsese un pic de ciocolată pe la gură, şi era cel mai Norman Rockwell lucru pe care îl văzuse Harper vreodată. El îi arătă lui Allie ceva ce scrisese pe şervet. Ea îi împrumută creionul, ca să îi răspundă. Nick îi făcu semn cu capul, apoi se aplecă, scrise ceva şi îi dădu lui Harper.

Am încercat să o previn pe Allie că nu putem avea încredere în el. Obişnuia să scoată urâţenia aia de fum pe fund de fiecare dată când era în preajma ei. Surzii pot mirosi chestii pe care cei mai mulţi nu o pot face, iar eu puteam să miros răul din el.

Harper întoarse şervetul încât să-l poată citi şi Renée. Renée aruncă o privire, după care o privi pe Harper, după care amândouă izbucniră în râs. Harper începu să se cutremure de hohote, surprinsă de intensitatea propriei sale jovialităţi; se simţi incontrolabil foarte aproape de a izbucni în lacrimi. Nick le privi cu uimire.

Ea luă o înghiţitură din propria cană, cât să se calmeze, după care o nouă tură de hlizeală stătu gata să erupă, aproape să îi bage cafea pe nări. Renée o bătu pe spate până ce tusea îi trecu.

Don citi şi el ce scrisese Nick şi un zâmbet i se ridică în colţul buzelor.

— Simpatic, asta. Nu am mirosit niciodată răul din el. Însă am simţit *altceva-n* el, o dată… şi, într-un fel, asta a fost prima piesă de domino din lanţu' de evenimente care a condus la uciderea lui. Harold s-a apucat de o muncă pe care o supervizam eu, să răscolim după râme pentru momeală. Era caraghios, el oferindu-se voluntar pentru o muncă fizică. Ca şi cum Regina s-ar fi oferit să frece toalete. Nimeni nu-l voia în echipă, aşa că l-am luat eu. Mi-a spus că ştie un loc mai la sud de tabără, un platou mocirlos unde râmele erau uşor de găsit. Avea habar despre ce vorbea. În unele zile se întorcea cu mai multă momeală decât toţi băieţii pe care îi trimiteam eu. Însă erau şi alte zile în care venea cu, eu ştiu, poate vreo două râme în găleată şi doar dădea din umeri şi zicea că nu a avut noroc. Eh, m-am gândit că în zilele alea poa' se ducea pe undeva să tragă un pui de somn, aşa că nu mi-am făcut prea multe griji. Până într-o zi, pe la mijloc de august, când nu mai apare cu nimic, şi în timp ce îşi pune el jos găleata, lasă să-i scape un râgâit, şi să fiu al naibii dacă nu am simţit miros de pizza în respiraţia lui. Asta nu a fost de bine. Poate ai observat, nu avem pizza în meniu la Tabăra Wyndham. Am dormit agitat, iar ziua următoare am decis să trec o vorbă lui Ben Patchett. Ben nu a fost nici el prea încântat. S-a făcut ţeapăn şi palid şi a tot stat frecându-şi buzele, până ce a zis în cele din urmă că e bucuros că am vorbit cu el. Apoi m-a întrebat dacă m-ar deranja să îl iau pentru o săptămână pe Michael în echipa mea de momeli. Ştiam că Mikey nu ar fi fost pentru săpat după râme, dar aveam nevoie să aflăm ce punea Cross la cale, aşa că am zis da. Eh, Mikey s-a pus să îl spioneze de la distanţă. Primele câteva zile, cel mai grav lucru pe care l-a văzut la Harold a fost cum s-a uşurat şi a folosit paginile de la una din cărţile bibliotecii ca să se şteargă.

Pe Renée o trecu un fior.

— S-a dovedit a fi *Inima-i un vânător singuratic*. Singurul nostru exemplar. Dacă aş fi ştiut ce avea de gând să facă cu ea, i-aş fi dat *Revolta lui Atlas*.

— În cea de-a patra zi, totuşi, băiatul nostru Mike l-a urmărit pe Harold la o căbănuţă abandonată, de la vreo jumătate de milă de aici, un loc cu generator şi cu Internet. Omul nostru era acolo la un laptop, tastând email-uri cu o mână şi ronţăind cu cealaltă o pizza Hot Pocket cu pepperoni. Nu numai că Harold se întorsese la vechiu' lui obicei, să verse secretele aceloraşi oameni, dar mai şi avea un întreg frigider plin de haleală pe care o ţinea numai pentru el.

Don trecu cu o privire lungă spre Allie sarcina de a continua povestea. Ea dădu din bărbie şi reîncepu:

— Am fost de faţă atunci când a apărut Mike. Asta se-ntâmpla la

Casa Stelei Negre, unde maică-mea stă cu bunicul. Nu era la mult timp după ce mama a plecat dintre noi, completă Allie cu o voce mai stinsă, dar nici ascunzându-şi durerea şi nici afişând-o. Mătuşa Carol avea câteva dintre lucrurile mamei şi m-a rugat să trec prin ele şi să văd dacă e ceva ce aş vrea pentru mine şi pentru Nick. Nu prea aveam ce, mai puţin asta, şi îşi atinse cu un deget pandantivul în formă de carte care îi atârna la gât. Când a sosit Mike şi a relatat ce văzuse, ne-am oprit din ce făceam, iar bunicul m-a trimis să îl găsesc pe dl Patchett. Până ce să mă întorc eu cu Ben, mătuşa Carol era aşezată pe scaun, cu faţa îngropată în mâini şi cu fire de fum ieşindu-i din ea. *Atât* era ea de încordată. A zis că trebuie să îl alungăm cu forţa pe Harold din tabără. Dar dl Patchett a spus că ăsta ar fi cel mai prost lucru pe care am putea să îl facem. Dacă l-am trimite pe Harold de aici şi dacă ar fi prins de vreo Patrulă de Carantină, l-ar face să dezvăluie totul despre noi. Dl Patchett a vrut să îl încuiem pe Harold undeva, dar bunicul a spus că ar fi suficient să scoatem de la Harold promisiunea că va rămâne în perimetrul taberei şi că nu va mai încerca vreodată să contacteze pe cei din exterior. Carol şi dl Patchett s-au privit unul pe altul aşa, ca şi cum ar fi zis: Care dintre noi să îi spună că ăsta e cel mai senil lucru pe care l-au auzit vreodată? Însă chestia cu bunicul meu e că… e cam greu să îl convingi că oamenilor nu li se potriveşte să facă de la sine lucrul corect. Deteşti să fii nevoit să spui ceva ostil sau neîncrezător sau mai fără inimă atunci când eşti în preajma lui. Te simţi de parcă l-ai dezamăgit în privinţa ta. Dl Patchett a cedat. L-a convins pe bunicul să fie de acord să îl ţinem pe Harold sub supraveghere atentă şi asta a fost tot.

Allie îşi puse coatele pe masă şi îşi odihni bărbia în căuşul palmelor. Nu se uită la niciunul dintre ei, ci îşi coborî privirea, abătută în sine. Harper simţi că erau aproape de terminat. Sfârşitul poveştii lui Harold Cross… care de asemenea devenise sfârşitul nefericit al lui Harold Cross.

În cele din urmă, continuă:

— După ce dl Patchett l-a confruntat pe Harold asupra a ceea ce făcuse, pe Harold l-au apucat durerile de stomac şi s-a dus singur la infirmerie. Dl Patchett s-a asigurat că e în permanenţă o santinelă acolo, ziua şi noaptea, ca să garanteze că Harold nu o să umble hai-hui. Dacă nu stătea chiar în camera de consultaţii cu el, erau în camera de aşteptare. Ce s-a întâmplat a fost în timpul schimbului *meu,* pe timpul zilei, când întreaga tabără dormea. La un moment dat cândva pe la sfârşitul pazei mele, cam pe la asfinţit, a trebuit să fac pipi, iar singurul mod de a ajunge la baie e să o iei prin camera de consultaţii. M-am strecurat pe vârfuri, foarte atentă, încercând să nu îl trezesc pe Harold. Era într-una dintre rezervele retrase ale zonei de dormit. Îl puteam discerne pe sub cearşafuri, printr-o crăpătură a

draperiilor. Aproape ajunsesem la baie când am lovit cu şoldul un vas, care a căzut cu o bufnitură. Harold nici măcar nu s-a clintit. Dintr-odată, am avut un sentiment teribil şi am tras de draperie ca să mă uit mai atentă. Erau doar perne sub cearşafuri. Vedeţi voi, spuse ea – iar Harper îi surprinse privirea, o privire rănită şi ruşinată –, am adormit mai toată după-amiaza, în timp ce se presupunea că ar fi trebuit să stau de strajă în camera de aşteptare. Mi-am zis că nu are ce să strice. M-am gândit că dacă Harold ar încerca să se strecoare pe lângă mine l-aş auzi. Am crezut că dorm mult prea uşor ca să poată să treacă de mine. Dorm uşor, ce să zic. Am fost într-o comă uşoară, mai degrabă. Poate că Norma Heald mi-a pus vreun GHB în ceai, sperând să îşi facă norocul cu mine.

Colţul gurii ei tresăltă într-o încercare de zâmbet, însă bărbia îi tremura.

Don îşi puse mâna pe spatele gâtului ei şi îi oferi un fel de tandră, dar ciudată bătaie uşoară de consolare.

— Te-ai gândit vreodată că dacă te-ai fi trezit în timp ce el se furişa, poa' că te-ar fi legat? Ar fi ieşit pe uş-afară într-un fel sau altu'.

— Harold nu ar fi putut să treacă nici măcar de Nick, zise Allie, ştergându-se tare la ochi cu podul palmei.

— Cin-a zis că s-ar fi pus pe harţă? Ar fi putut să te cheme-n cameră şi să te lase lată c-un cleşte. Nu, do'n'şoară. Avea de gând să ne părăsească compania, fie cu băţul, fie cu hoţul. A fost o nebunie să crezi că ai fi putut să-l ţii prizonier fără să-l încui undeva. M-aş lua la trântă cu rechinii pentru bunicu' tău, da' a greşit cu felu' în care să fie tratat Harold, iar Ben Patchett a avut dreptate.

Nick observase că Allie se freacă la ochi. Mâzgăli ceva pe şervetul lui. Allie citi şi dădu din cap.

— Nu, nu vreau ultima ta bezea.

El scrise atunci altceva, apoi îşi înfipse furculiţa în cană şi trase de acolo o parte dintr-o bezea pe jumate topită. Allie oftă, îşi deschise gura şi îl lăsă să o hrănească.

— Spune că e medicament contra nefericirii, le zise Allie cu o voce înfundată, mestecând la bezeaua gumată şi cu o lacrimă începând să îi curgă din colţul unui ochi. De fapt, chiar mă face să mă simt un pic mai bine.

Don Lewiston se aplecă, cu coatele pe masă.

— Pot să povestesc eu restul, cre' că destul de iute. Allie s-a dus la Mike, iar Mike a fugit la Ben Patchett. Salteaua mea e lângă cea a lui Ben, şi tot şoptitul ăla între ei m-a trezit. Când am auzit că se pun cu toţii să vadă dacă nu cumva îl pot prinde pe Harold, m-am oferit să merg cu ei. Poate că am simţit că *tre'be* s-o fac. Harold fusese membru al echipei mele. Lipsa mea de supraveghere a fost cea care i-a permis să contacteze lumea de afară. Nu-mi mai aduc aminte cin' s-a dus şi a

luat o puşcă de la tir, dar cre'că ne-a trecut tuturor prin minte că Harold s-ar putea să vină înapoi de bunăvoie. Mi-aduc aminte că lu' asta mică de aici – şi o bătu din nou uşor pe Allie pe umăr – i s-a zis să stea locului. După cum v-aţi fi aşteptat, a avut la fel de mult efect ca strigatul la nori. Am acoperit probabil vreo patru kilometri de urme în douăzeci de minute, luând-o pe firul ascunzătorii lui Harold, iar Allie era în faţă tot timpul. Şi tot a fost al naibii de p-aproape. Când am ajuns, era cam cea mai rea variantă posibilă. Poate că o parte din oamenii cărora le dădea Harold email-uri erau ceea ce ziceau că sunt. Poate că *mai toţi* erau. Da' un' dintre ei nu era. Când am sosit la cabană, era o dubiţă parcată în faţă şi bărbaţi cu arme. Nu o Patrulă de Carantină de-a statului. Tipi de la Incinerare. Am văzut toată treaba din spatele unui vechi zid de piatră care era în lateralul cabanei. Aveau cu ei puşti Bushmaster şi îl loveau pe Harold cu paturile. Trântindu-l pe-acolo. Distrându-se. Harold era căzut în noroi, ţinându-şi strâns la piept laptopu' şi implorându-i să nu-l omoare. Spunea că nu-i periculos, că îşi putea ţine infecţia sub control. Le spunea că îi poate conduce la un ascunziş unde erau o grămadă de oameni care îşi pot controla Solzu'. Atunci a fost clipa când Ben l-a întrebat pe Mikey dacă arma e încărcată.

— Am crezut că urma să ne luptăm pentru Harold, zise Allie. Ca într-un film de la teve. Patru dintre noi împotriva a doisprezece de-ai lor. Prostesc, aşa-i?

Vocea ei era spartă şi încordată, iar Harper era conştientă de faptul că Allie încerca să îşi stăpânească lacrimile.

— Lui Mikey îi tremurau atât de tare mâinile, că a scăpat pe jos gloanţele, însă Ben… el a devenit cu totul alt om. A fost poliţai în viaţa anterioară, ştii? Puteai să vezi poliţaiul de pe chipul lui. A intervenit calm, dar *ferm*. A zis: „Mai bine mă laşi pe mine, fiule", şi a luat puşca din mâinile lui Mikey. A pus primul în gâtul lui Harold. A pus pe al doilea în laptop. Echipa de Incinerare s-a trântit la pământ şi din ce ştiu au tot stat acolo, pentru că noi ne-am ridicat şi am fugit rupând pământul, fără să ne uităm înapoi.

Cafeaua i se terminase. Îşi roti cana între palme.

— Ben Patchett părea să se ţină suficient de tare în pădure, continuă el, însă când ne-am întors a plâns de-a rupt. A stat într-una dintre strane, cu Părintele Storey luându-l în braţe ca pe un copil. Părintele Storey a încercat să-l liniştească şi i-a zis că dacă e vina cuiva, atunci e a lui, nu a lui Ben.

Nick se încruntă, scriind din nou pe şervet. Îl împinse lui Allie, apoi îl întoarse către Renée şi Harper, ca să vadă şi ele.

Dl Patchett nu ar fi trebuit să trimită pe cineva după o puşcă. Ar fi trebuit să trimită după JOHN. El ar fi putut să îl salveze pe Harold.

— Poate că da, spuse Don, care citi de-a-ndoaselea. Eram într-o

frenezie completă, totuşi. Şi a fost un lucru bun că ne-am mişcat iute, după cum s-a dovedit. Dacă am fi fost mai înceţi chiar şi cu două minute, Harold ar fi putut să scuipe tot. După care în loc de un puşti mort am fi avut o tabără întreagă de puşti morţi, şi de adulţi.

Îşi lăsă cana pe masă, cu un clinchet sticlos. Afară, ceilalţi erau în picioare, umplând camera cu discuţii aprinse şi vesele. Era timpul pentru slujbă. Harper simţi nodul strâns al groazei strângându-i-se în stomac. Urma un nou cântec, o altă armonie la care nu ar fi avut cum să participe, o altă erupţie copleşitoare de zgomot şi lumină.

— Cred că asta-i cam tot, spuse Renée. Trista baladă a lui Harold Cross.

Harper nu voia să plece, aşa că atunci când vorbi fu mai mult ca să întârzie lucrurile.

— Poate nu chiar tot. Mai e un fapt neclar. Ce era în caietul lui? L-a găsit cineva vreodată?

— M-am întrebat şi eu de-asta, zise Don, ridicându-se. Nu a mai apărut deloc. Poate că l-a avut cu el atunci când a fost ucis. Dacă e aşa, nu a dezvăluit localizarea taberei, sau totul p'aici ar fi ars din temelii pân' acum. Nu cred c-o să aflăm vreodată, mai zise pocnind din limbă şi clătinându-şi capul. Unele mistere nu sunt făcute să fie rezolvate vreodată.

10
DECEMBRIE

Două surori, Gail şi Gillian Neighbors, se ciondăneau.

Împărţiseră o singură sticluţă de vopsea roşie de unghii, care acum dispăruse, iar fiecare o acuza pe cealaltă că a rătăcit-o sau chiar că o ţine ascunsă. Erau gemene şi necruţătoare de la natură una cu cealaltă. Gillian avea deja un sfârc răsucit, iar atunci când Harper le-a despărţit, Gail stătea cu o şosetă murdară la nasul din care îi curgea sânge. Gillian îi băgase degetul mare cel puţin doi centimetri pe nară.

Harper patrula prin dormitorul comun, întrebând în jur. Era bine să se gândească la problemele altora. Mai bine decât să îşi facă griji de penele de curent, atunci când stătea pe salteaua ei de campanie, forţându-se să adoarmă şi înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla când ar cuprinde-o somnul.

Presupuse că Allie, dintre toate, ar fi ştiut cel mai bine cine ar fi fost în stare să se servească de una singură cu lacul de unghii (nuanţa se chema „Incendiar”, denumire a cărei ironie gemenele Neighbors nu păreau să o observe deloc). Allie şi cu o altă fată se jucau remi, pe un teanc de geamantane. Harper se îndreptă spre ele şi se puse în spatele celeilalte fete, Jamie Close, aşteptând să fie zărită.

— Sunt bucuroasă că nu trebuie să dorm lângă ea, îi spuse Jamie Close lui Allie.

Jamie era una dintre Santinelele mai în vârstă, nouăsprezece ani mergând pe douăzeci. Avea ochi alungiţi şi nas cârn, lucruri care adunat îi dădeau o nefericită fizionomie porcină.

— Să dormi lângă cine? întrebă Allie, absentă, preocupată la propriile piese de joc.

— Ştii tu, Sora Rază de Soare, continuă Jamie. S-a trezit noapte trecută tuşind fum. N-ai auzit-o? Mi-am zis, gen, da’ *arzi* frate odată, gata, să mai putem şi noi dormi un pic! Eu sunt, gen…

Allie o călcă pe Jamie pe picior, tare. Un copil şi-ar fi putut imagina că fusese un accident; un copil foarte mic şi foarte naiv. Jamie încremeni şi amuţi.

După o clipă, privirea lui Allie se ridică încet şi păru să o vadă abia acum pe Harper.

— Hei, cum merge treaba, Soră Willowes?

— Gemenele Neighbors au pierdut o sticluţă cu vopsea de unghii. Am vrut să vă întreb dacă nu cumva aţi zărit-o pe undeva.

Jamie Close îşi păstră postura rigidă. Tricoul îi era ridicat, lăsându-i la vedere imaginea din partea de jos a spatelui: un tatuaj cu steagul Confederaţiei, iar deasupra cuvântul REBEL. Nu îndrăzni să se uite

peste umăr la Harper.

— Îmi pare rău, doamna. Nu prea mai fac nimic cu unghiile-mi, în afară de-a mi le roade.

Allie păru că vrea să mai zică ceva – privirea îi era cuprinsă de remuşcări şi îngrijorată –, însă doar îşi deschise gura şi o închise imediat la loc, dând din cap.

Harper zâmbi încurcată, le mulţumi şi plecă. Solzu' ei pulsă cu o căldură dezagreabilă, într-un fel care îi aduse aminte de cineva care respiră cărbuni încinşi.

11

Visă că poartă o cămaşă de noapte făcută din viespi şi se trezi atunci când începură să o înţepe.

Pivniţa era aglomerată şi obscură dimineaţa devreme, şi ea stătea culcată fără să se mişte, încă mai simţind acele de viespi: pe claviculă, la interiorul coapsei stângi, între degetele de la picioare.

Harper îşi presă bărbia de piept, privind în jos, şi văzu un punct roşu arzând pe tricoul ei, deasupra sânului stâng, ca şi cum cineva ar stinge vârful unei ţigări de bumbac… din interior. Un fir mătăsos de fum alb se ridica dinspre arsura care acum se întindea. Harper privi, într-o stare de moleşeală oribilă, pe măsură ce gaura se lărgea, marginile într-o dantelă portocaliu aprins. În cele din urmă, o şterse cu degetul mare şi perie scânteile de pe pieptul ei.

Corpul îi pulsa de la peste zece astfel de înţepături ale viespilor. Trase pătura, ca să vadă dacă mai sunt şi alte arsuri pe haine, şi un şuvoi de fum negru se ridică precipitat înspre tavan. Îi aminti de fascinaţia ei din copilărie pentru semne prin limbajul fumului. Cum s-ar fi putut oare traduce semnalul acesta? Probabil: *Ajutor, sunt pe cale să ard de vie!*

De-ajuns, îşi spuse.

Se ridică, foarte atentă, arcurile de fier scârţâind. Nu voia să trezească pe nimeni, nu voia să facă nimănui probleme. În acea secundă, nu realiză ce exact avea de gând să facă, ştia doar că nu îşi dorea să discute despre asta cu nimeni. Acel *De-ajuns* indica un fel de decizie, însă nu îi era clar din prima despre ce decizie era vorba.

În patul de lângă, Renée dormea pe o parte, spre ea, cufundată în propriile ei vise, zâmbind la cine ştie ce întâmplare imaginară. Harper îşi înfrână o pornire de a se apleca şi de a o săruta pe frunte, ca să aibă un ultim moment de contact fizic. *Un ultim moment?* Harper realiză că nu e în stare să o privească prea mult timp pe Renée. *De-ajuns* reprezenta un fel de trădare a prieteniei lor. *De-ajuns* urma să o rănească pe Renée, ar fi lăsat-o… Cum? *Nefericită* era cuvântul care îi veni în minte. *Nefericită* şi *De-ajuns* mergeau mână-n mână ca două picături de apă.

Harper se gândi să împacheteze *Mama Portabilă* şi hainele înapoi în geanta de voiaj, însă *De-ajuns* era o destinaţie care nu avea nevoie de bagaje. *De-ajuns* era o reverberaţie din adâncul ei, un fel de vid răsunător, ca un turn în care a fost tras solemn un clopot. Nu întreba pentru cine trage.

Se ridică şi făcu paşi de-a lungul cimentului rece şi prăfuit. Harper se opri la baza scărilor, privind înapoi la labirintul de paturi mobile, la labirintul de femei dormind. În acea clipă, le îndrăgi pe toate, chiar şi

pe groaznica Jamie Close, cu gura ei urâtă şi nasul cârn. Harper şi-a dorit întotdeauna o prietenă puternică precum Jamie, cineva necioplit şi guraliv, care ar sări la bătaie cu vorbe grele. Le iubea pe Renée, şi pe gemenele Neighbors, şi pe micuţa Emily Waterman, şi pe Allie şi Nick. Pe Nick cel mai mult dintre toţi, cu ochii lui ca de sticlă verzuie şi mâini articulate care trasau cuvinte în aer ca un băiat vrăjitor schiţând farmece.

Urcă trei trepte către uşă, desfăcu cu un clic zăvorul şi ieşi afară. Clipi des în lumina ceţoasă a soarelui. Nu mai văzuse de ceva vreme lumina soarelui, iar acum o dureau ochii.

Cerul era înalt şi palid, ca un tavan ponosit al vreunui cort de circ. Urcă în continuare treptele, lăsând în urmă dâre de fum. Solzu' îi făcuse găuri arse în pantaloni, găuri prin tot tricoul cu *Rent*. Văzuse *Rent* împreună cu Jakob şi se ţinuseră de mâini în timp ce ea bocea la final. Se trezi surprinsă de faptul că îi era cumva dor de Jakob, de forţa braţelor lui atunci când o ţinea pe după talie. Nu părea să conteze că ultima dată când îl văzuse aţintise un pistol către ea.

Presupunea că Jakob avusese dreptate. Ar fi fost mult mai uşor să fi făcut lucrurile în felul lui. Ştiuse cât de îngrozitor va fi să ardă până la moarte. Voise doar să o cruţe de la aşa ceva. Pentru asta, ea i-a despicat faţa cu sticlă spartă şi a irosit vinul lor special.

Harper îşi tot spusese că se ţinea de viaţă pentru copilul nenăscut, însă copilul nu avusese niciodată nimic de a face cu asta, nu cu adevărat. Ţinea de viaţă pentru că nu suporta să-i spună la revedere ei şi tuturor chestiilor bune din ea. Îşi dorise în mod egoist ceva mai mult. Îşi dorise să mai stea încă o dată în braţele tatălui ei şi să îi miroasă apa de colonie Eight & Bob, care mereu o ducea cu gândul la frânghii îmbibate cu apa mării. Îşi dorise să mai stea încă o dată la marginea unei piscine, indiferent unde, cu soarele gâdilându-i pielea ei goală şi stropită de apă, plutind fără rost în timp ce mama ei clevetea fără încetare despre idioţeniile amuzante pe care le mai făcuse Stephan Colbert pe la televizor cu o noapte înainte. Îşi dorise să citească romanele ei favorite, din nou şi din nou, şi să reviziteze prietenii ei cei mai buni: Harry şi Ron, Bilbo şi Gandalf, Hazel şi Bigwig, Mary şi Bert. Îşi dorise încă un plâns din cel lung şi sănătos şi încă un hohot de te pişi pe tine. Îşi dorise o grămadă de mai mult sex, deşi, privind înapoi, mai toată istoria ei sexuală implicase culcatul cu bărbaţi pe care nu-i plăcea.

Îşi spusese că ea continuă să tragă de viaţă pentru că îşi dorea ca fiul ei (era curios de convinsă că era băiat, fusese sigură chiar de la început) să experimenteze şi el o parte din aceste lucruri bune; ar fi putut să îi întâlnească părinţii, să citească nişte cărţi interesante, să aibă o fată. Însă, în realitate, fiul ei nu va ajunge niciodată să le facă. Urma să moară înainte de a se fi născut. Urma să se prăjească în

pântecul ei. Rezistate până atunci doar pentru ca în final să îl omoare. Simţi că deja eşuase să îşi ţină singura promisiune pe care i-o făcuse vreodată.

Când Harper ajunse la capătul scărilor, îşi dădu seama că îşi uitase pantofii. Dar nu mai conta. Pojghiţa subţire a primei zăpezi se topise deja, cu excepţia câtorva zone de sub brazi şi pini. Vântul apleca iarba înaltă şi bătea marea în valuri tăioase.

Harper nu era convinsă că ar putea suporta prea mult briza apei, nu în ţoalele ei subţiri şi jerpelite, însă pentru câteva clipe, măcar, se gândi că i-ar face bine un pic de briză a mării. Nu ar fi trebuit să se afle pe-afară în timpul zilei – Ben Patchett s-ar fi supărat dacă ar fi ştiut –, însă Tabăra Wyndham era veştejită şi rece şi pustie şi nimeni nu se zărea prin preajmă.

Harper o porni spre malul mării, călcând pe iarba jilavă şi putrezită. Se opri o dată, ca să inspecteze o piatră albă de mărimea unui craniu de copil, pătată cu fâşii negre şi mice pestriţe care îi aminteau de Solzu' Dragonului. Cu ceva efort, reuşi să înghesuie piatra într-unul din buzunarele jerseului ei.

Îşi făcu drum până la un rând de foioase, dincolo de casa debarcaderului, adunând alte câteva pietre cu aspect interesant pe măsură ce cobora spre buza apei.

Harper îşi fredonă tristă cuvintele unui cântec pe care îl auzise în trecere când copiii mai mici îşi strigau unii altora. Se întrebă dacă aveau ei oare habar că tonul era unul parodic, „Hey Jude". Probabil că nu.

'ei tuuuuu,
nu-ncepe să plângi
dacă te prăjeşti acum
o să fie de rahat.
Un păcat!
Dacă te faci movilă arsă!
Că e rândul meu să dau cu mătura!
Şi să scot cenuşa.

Zâmbi fără nicio plăcere.

Îşi dorise să creadă în miracolul Mătuşii Carol, dorise atât de tare să poată ieşi din necazuri cântând. Mersese pentru ceilalţi, îi ţinuse în siguranţă şi îi umpluse de mulţumire, şi ar fi trebuit să meargă şi la ea, dar nu se întâmplase, şi nu putea face nimic: îi dispreţuia pentru faptul că ei puteau, iar ea nu. Îi dispreţuia pentru că o compătimeau.

Acolo, afară, singură în lumina clară şi rece ca gheaţa a dimineţii, îşi putea recunoaşte sieşi că îi găsea respingători atunci când se aprindeau cu toţii în biserică. Să stea printre ei când le străluceau ochii şi le pulsa Solzu' Dragonului era aproape la fel de teribil ca a fi pipăită în aglomeraţie de mâini necunoscute. Dintre toate lucrurile pe

care şi le dorea să dispară, cel mai mult îşi dorea să dispară slujba din capelă, sunetul şi mânia, cântecul şi lumina.

Harper porni înspre pontonul docului. Aici, în oceanul deschis, aerul sărat venea spre ea în rafale tăioase şi înţepătoare. Scândurile, tocite pe alocuri de decenii de stropi şi umezeală, se simţeau plăcut sub tălpile ei. Merse către capăt şi se aşeză. Pietrele din buzunar i se loviră de lemnul de pin.

Harper stătu şi privi la insula Pompierului, cu vârfurile degetelor mângâind apa. Băgă un deget mare înăuntru şi tresări, apa era atât de rece, încât o făcea să o doară vârfurile degetelor de la picioare.

Cineva lăsase un ghem de aţă verde înfăşurat în jurul unuia dintre stâlpi. Se apucă, fără să-şi dea seama, să îl desfăşoare. Simţi că era mai bine să nu se gândească prea mult la motivul pentru care se afla aici, pe ponton. Dacă ar fi privit adevărul în faţă, şi-ar fi pierdut cumpătul.

La un nivel pe jumătate conştient, totuşi, ştiu că răceala oceanului ar fi fost la fel de nesuportat precum senzaţia de înţepături de viespi a Solzului devenind fierbinte şi că instinctul ar obliga-o să se întoarcă la mal. Însă dacă şi-ar lega mâinile, nu ar mai fi capabilă să înoate, iar frigul i-ar amorţi durerile suficient de repede. Se gândi că-şi va deschide ochii în timp ce se va afla sub apă. Mereu i-a plăcut întunericul neclar al lumii acvatice.

Ceaţa din depărtare se rări la est şi acum putu vedea o linie de albastru palid. Se simţi la fel de limpede ca un cer senin. Se simţi aşa cum ar trebui să fie. Începu să răsucească sfoara în jurul încheieturilor.

Briza aduse un ţipăt din distanţă.

Ea ezită şi îşi ridică fruntea, ca să asculte.

La un capăt al micii insule se afla ruina unei cabane cu o singură cameră. Doar doi pereţi mai erau întregi. Ceilalţi doi se dărâmaseră împreună cu acoperişul. Bârne carbonizate stăteau cruciş înăuntru.

O a doua clădire, mai mică, un fel de baracă fără ferestre – vopsită în verde şi cu o uşă albă – fusese construită pe un corn de nisip care străjuia partea dinspre Tabăra Wyndham. Avea acoperiş cu brazde de iarbă, iar o dună fusese spulberată pe zidul cel mai îndepărtat, aşa că arăta pe jumătate ca o groapă de hobbiţi săpată în malul dealului. Un coş subţire scotea un pic de fum zi şi noapte, dar din ce ştia Harper niciodată nu atrăsese atenţia lumii de afară. Nu aveai cum să scrutezi la orizont şi să nu vezi câteva zeci de mici rotocoale de fum exact la fel.

Acum, totuşi, coşul lăsa să răzbată ecoul unei voci cernite, pierdută şi distantă.

— *Nu! Nu, n-o s-o faci! Nu ai cum!* striga Pompierul. *Nu ai voie să alegi să renunţi!*

Inima îi tresări ca prinsă într-o cursă. Pentru o clipă alarmantă,

fusese sigură că vorbea cu ea.

Dar bineînţeles că nu avea cum să o vadă dinăuntrul cocioabei. El nu avea nicio idee că ea se afla acolo.

— *Nu am făcut eu tot ce ai vrut?* urla el, vântul prinzându-i vorbele şi purtându-le prin cine ştie ce truc pervers al acusticii la fel de clar ca şi cum s-ar fi aflat lângă ea. *Nu am făcut eu tot ce ai vrut? Tu crezi că eu nu mi-aş dori să renunţ? Dar încă mai sunt aici. Dacă eu nu am voie să renunţ, nici tu nu ai.*

Simţi că poate ar trebui să fugă – nu avea niciun drept să asculte –, însă nu se putu mişca. Furia pe care o auzea în vocea lui trecu prin ea ca un ţăruş, ţintuind-o locului.

Un bufnet teribil de fier răbufni din baracă. Uşa se zgudui din ţâţâni. Ea aşteptă, neajutorată, să vadă ce se va mai întâmpla, sperând din toată inima că el nu va avea de gând să iasă afară şi astfel să o zărească.

Nu o făcu şi totul încetă. Fumul continua să urce din coş, liniştit, împrăştiindu-se în ceaţa din jur la fel de iute pe cât ieşise. Vântul mătură acoperişul de iarbă ţepoasă de mare.

Harper ascultă şi aşteptă şi pândi până ce îşi dădu seama că tremura de frig. Scoase sfoara pe care şi-o înfăşurase în jurul încheieturilor. O pală de vânt o smulse, o pluti în aer şi o aruncă în mare. Harper îşi strânse genunchii la piept, îmbrăţişându-i pentru a se încălzi. Piatra care semăna cu craniul unui copil îi săpa dureros în şold, aşa că o scoase afară din buzunar şi o postă la marginea docului.

Prea aproape de marginea docului. Piatra se răsturnă în propria greutate. *Pleosc,* făcu marea în timp ce înghiţea piatra.

Fusese un sunet atât de plăcut, încât Harper aruncă toate celelalte pietre pe care le adunase, una câte una, doar ca să audă din nou şi din nou acelaşi sunet.

Norma Heald spusese că pe-acolo sălăşluiesc fantome, fantome făcute din fum. Poate că John ţipase la una dintre ele. Poate că ţipa la umbre. Sau la el singur.

Fantomele purtau mesaje de dincolo, însă nu părea să fi fost prea bune pe post de interlocutor. John sunase atât de frânt şi de năpăstuit, încât Harper se gândi că cineva *e nevoie* să îl asculte. Dacă nu îl ascultă fantomele, o va face ea.

În plus, Jakob mereu fusese de părere că el ştie ce e mai bine pentru ea, mai bine decât ar fi ştiut singură, iar dacă s-ar fi sinucis ar fi fost ca şi cum ar fi admis că avea dreptate. Măcar asta şi tot era un motiv bun ca să reziste – doar ca să i-o facă în ciudă. Acum că era mult mai trează, se simţi mult mai puţin iertătoare legat de pistol.

Nimeni nu o auzi pe Harper strecurându-se înapoi în pivniţa dormitorului. Păturile ei miroseau a foc de tabără, însă erau atât de primitoare, că adormi în câteva minute… şi de data asta nu mai avu

niciun vis.

12

În noaptea primei loterii care decidea cine va mânca şi cine nu, Harper se nimeri la schimbul de la bucătărie. Norma o proptise pe Harper chiar dincolo de tejghea, în spatele unei mese pliante cu termosuri, căni şi o cutie mare de alamă, cu zahăr.

— Poţi să îndulceşti cafeaua pentru pierzători. O linguriţă fiecare, nu mai mult. Şi lasă-i să-ţi vadă burta aia a ta, zise Norma, să le-aduc-aminte de ce tre' să sară peste masă: preţiosul tău mic miracol.

Asta nu o făcu pe Harper să se simtă mai bine. O făcu să se simtă grasă şi având nemeritat drepturi în plus. Desigur, nu era grasă, nu chiar. Da, bine, nu mai putea să îşi închidă nasturii de sus de la pantaloni, lucru pe care îl ascundea purtând hanorace lungi. Dar nu era ca şi cum mobila se cutremura atunci când călca ea pe podea.

Prânzul consta în pasat de ovăz lungit cu apă şi cu nişte piersici puse într-o parte, culese dintr-o altă cutie de conserve. Căzu pe Nelson Heinrich îndatorirea de a împărţi biletele de loterie, şi se întâmplă să îşi îndeplinească sarcina purtând unul dintre puloverele lui de Crăciun: verde închis cu omuleţi brun-roşcaţi dansând. Mai purta şi o căciulă de Moş, un detaliu dezgustător, în opinia lui Harper; ca şi cum ar împărţi bomboane de brad, nu luând mesele oamenilor.

Biletele erau adunate într-o poşetă din piele maro. Biletele pierzătoare aveau un X trecut pe ele. Harper se gândi că o poşetă avea un fel de contradicţie karmică la pălăria magică din Harry Potter. În loc de a fi trimis la Viperini sau la Cercetaşi, ai fi trimis să rabzi de foame cu o cană de cafea dulce. Nici măcar nu ai fi fost lăsat să rămâi în cantină lângă ceilalţi.

Nu cred că ar fi o idee bună, explicase Ben Patchett. *Dacă îi lăsăm pe cei care pierd să rămână, oamenilor li se va face milă şi vor începe să ofere celorlalţi. În mod normal, sunt de complet de acord cu oferitul, dar în cazul ăsta ar distruge întreg scopul loteriei. E atât de puţin de împărţit, încât dacă oamenii încep să despartă frăţeşte porţiile atunci nimeni nu va mai ajunge să se hrănească suficient.*

După care spusese că vor fi douăzeci şi nouă de bilete pierzătoare în poşetă. Decisese să îl ia el pe cel de al treizecilea, pentru a arăta că nu va cere ceva ce nu e pregătit să îşi asume şi el.

La ora 2 AM – ora lor obişnuită pentru prânz –, Norma trase zăvorul de la uşile cantinei şi se feri pe măsură ce oamenii începeau să se împingă înăuntru, cu zăpada scuturându-li-se de pe fesuri şi umeri. Cădea din nou, într-o rafală iute, moale şi ca o pudră.

Don Lewiston se afla în faţa rândului şi se îndreptă spre Nelson Heinrich. Nelson clipi surprins când îl zări.

— Don, ai şaizeci şi trei de ani! Nu e nevoie să tragi vreun bilet! Eu

nu o fac şi am doar şaizeci! Du-te şi ia-ţi piersicile. Eu deja le-am servit pe ale mele. Doamne, cât de gustoase-au fost!

— O să trag un bilet la fel ca oricare de-aici, mulţ'am, Nelson. Oricum, n-am fost niciodată prea mare mâncăcios şi mai că aş prefera o cană de cafea cu ceva zahăr.

Înainte ca Don să poată să îşi bage mâna în poşetă, Allie se strecură pe lângă el şi îl prinse de încheietură.

— Dl Lewiston, în cer scuze, dacă aţi putea să aşteptaţi încă un minut. Avem o grămadă de Santinele care au stat în frig toată noaptea, măturând scândurile dintre case. Părintele Storey a zis că ar fi corect să tragă ei primii, zise Allie.

Apoi privi dincolo de Don, de-a lungul cozii, şi făcu un gest cu capul. Adolescenţii începură să curgă înspre ea.

Cineva strigă:

— Hei, de ce tăiaţi coada? Toată lumea de aici speră să primească nişte prânz.

Allie îi ignoră. La fel şi Michael şi puştii venind în urma lui. Michael salută uşor din bărbie pe Don, ajunse la poşetă… şi scoase o piatră albă, de mărimea unui ou de măcăleandru.

— Ha, ca să vezi! Cred că am tras una pierzătoare.

Zvârli piatra în gură şi trecu de zona tejghelei, către bufetul cu cafele. Acolo îşi puse tăcut o cană de cafea şi îşi ţinu recipientul de ceramică în sus, pentru ca Harper să îi poată turna zahăr.

Nelson Heinrich se holbă după el, cu gura întredeschisă într-un fel cam prostesc. Se uită în geantă, încercând să îşi dea seama de unde ieşise piatra.

Allie începu să fluiere o melodie veselă.

Gillian Neighbors trase următoarea. O altă piatră.

— Io-te ce noroc! zise ea voioasă şi îşi aruncă piatra în gură.

Se duse către Harper, turnă cafea şi aşteptă zahărul.

În spate, sora ei, Gail, tocmai înfigea mâna în poşetă, iar Harper văzu că fata avea deja piatra în palmă, chiar dinainte de a o băga printre bilete.

Harper fu cât pe ce să râdă. Voia să aplaude. Se simţi ca o fată umplută cu helium, atât de uşoară, că s-ar fi putut desprinde de la podea şi să se ciocnească de tavan, ca un balon. Se topea de fericire – o fericire strălucitoare, incredibilă, mai intensă decât experimentase oricând de la clipa îmbolnăvirii cu Solzu' Dragonului.

Îşi dori să îi apuce pe copii, pe Santinele, pe prietenii lui Allie, şi să îi strângă tare în braţe. Şi nu numai pentru ce făceau ei acum: falsificând rezultatele loteriei şi pur şi simplu oferindu-se voluntari să rămână fără hrană, luându-şi asupra lor sarcina de a sări peste prânz ca să poată mânca ceilalţi. Era la fel de mult ceea ce Allie *fluiera,* un cântec pe care Harper îl recunoscu de la primele trei acorduri: o

melodie atât de dulce, încât simţi că stă să pocnească în două, întocmai ca un pahar care poate fi sfărâmat de nişte tonuri muzicale.

Allie fluiera „O linguriţă de zahăr”, cel mai tare cântec din cel mai tare film făcut vreodată.

Gail Neighbors trase piatra albă, scoase un sunet ca de cloşcă şi merse pentru cafeaua care i se cuvenea. Toţi copiii o făceau: copiii lui Allie. Toate fetele adolescente care se răseseră în cap ca să arate ca ea şi toţi băieţii adolescenţi care se înscriseseră ca Santinele doar ca să fie în preajma ei.

Don Lewiston îşi dădu mai pe ceafă şapca lui de pescar şi se frecă în creştet cu degetul mare, începând să fluiere ca pentru sine. Dădu din cap de fiecare dată când o Santinelă trecea de el ca să îşi ia piatra şi să sară peste prânz.

Părintele Storey fluiera şi el. Harper nu îl văzuse intrând, însă iată-l, stând într-o parte a uşii, rânjind larg, dar cu ochii în lacrimi. Mătuşa Carol era lângă el, capul odihnindu-i-se pe umărul lui, fluierând alături de ceilalţi, iar ochii îi erau monede de aur. Peste zece oameni fluierau acum melodia, melodie la fel de minunată ca parfumul cald de început de primăvară, şi ochii le sclipeau precum nişte lanterne. Arzând molcom pe dinăuntru. Arzând a cântec, a Sclipire.

Gail Neighbors îşi ţinu cana ei, pentru zahăr. În timp ce i-l turna, Harper începu să cânte.

— *„Doar o linguriţă de zahăr”,* se auzi vocea ei, plină de emoţie, *„face ca doctoria să alunece mai uşor, face ca doctoria să alunece mai, mai uşoooor…”*

Cântă, iar pentru o clipă uită totul despre sarcină, despre cât de grasă ar putea fi şi despre cât de singură s-a simţit, acoperită de un fel de spor inflamabil care era gata să explodeze. Cântă şi uită de îngrozitoarea carte a lui Jakob şi de îngrozitorul lui pistol. Uită că lumea e cuprinsă de flăcări.

Un freamăt de căldură îi izbucni la baza şirei spinării şi se răspândi către panglicile de Solzu’ Dragonului de pe piele, cu o mâncărime suavă şi care o făcea să se cutremure. Se ridică pe vârfuri fără să îşi dea seama. Universul din jur căpătă o calitate nouă, lichidă. Deveni conştientă de un flux ridicat al sângelui, de parcă ar fi plutit într-o piscină de căldură şi lumină, de parcă ar fi ea însăşi un embrion, nu cea care poartă.

Următoarea dată când turnă zahăr, micile boabe sclipind părură să cadă cu încetinitorul: o cascadă a abundenţei. Şi strălucirea căzu şi ea în cascade de-a lungul Solzului de pe încheieturi şi gât, o vibraţie alb-argintie. Ea era un zmeu, bătând în umplerea cântului în loc de cea a vântului – nu dureros, ci cu o fierbinţeală a plăcerii. Mâna ei purta o mănuşă de lumină.

Santinele veneau la ea, încuviinţau din cap, îşi luau cafeaua şi

mergeau mai departe, şi cu toţii străluceau; cu toţii aprinşi, ca nişte fantome. Ea era fericită pentru fiecare dintre ei, îndrăgostită de fiecare dintre ei, deşi nu-şi putea aminti deloc cine erau. Nu-şi putea aminti nimic din ce se petrecuse înainte de cântec. Nu se putea gândi la nimic ce ar putea să conteze mai mult decât melodia. Nu putea crede că vreun fir de zahăr, oricât de dulce, ar fi putut să fie la fel de bun ca dulceaţa topită care i se scurgea prin ea în clipa aceea.

Părintele Storey fu ultimul care să vină să îşi ia cana de cafea. Trăsese şi el o piatră, desigur. Încă nu şi-o pusese în gură, doar o ţinea în mână.

— Iat-o pe domnişoara Willowes! strigă el. În sfârşit fericită. Fericită şi pe de-a întregul bine!

— Domnişoara… Willowes? întrebă ea, cu voce la fel de molcomă şi feerică, asemeni zahărului răsturnându-se dintr-o linguriţă. Cine e domnişoara Willowes?

— O să îţi aduci tu în cele din urmă aminte, promise el.

13

Şi aşa a făcut. Numele i s-a reîntors chiar înainte de răsărit, îi reveni aproape la fel de iute ca atunci când încetase să şi-l mai amintească. Subconştientul ei l-a scuipat fără niciun avertisment, cam în acelaşi fel în care i l-ar fi pus pe tavă atunci când uneori căuta răspunsul la o întrebare din cuvintele încrucişate şi care îi stătea pe limbă.

Nu s-a mai trezit tuşind fum. Nu au mai existat străfulgerări arzând noaptea pe tricourile ei. La următoarea slujbă, Carol a cântat la orgă „Spiritul cerului”, iar enoriaşii au stat şi au cântat laolaltă. Au urlat şi au bătut din picioare ca nişte marinari beţi dintr-o poveste de Melville, plini de grog şi speriind pescăruşii cu incantaţiile lor maritime, iar Harper li s-a alăturat, le-a urmat exemplul până ce a usturat-o gâtul.

Şi au strălucit, cu toţii, la fel şi Harper. Ochii ei au ars ca nişte felinare, pielea i s-a umplut de căldură şi plăcere, gândurile i s-au înfiripat ca un vânturel ridicându-se într-un zbor de vară toridă, iar timp de patru săptămâni a fost aproape totul bine.

CARTEA A TREIA
ALĂTURI DE DIAVOL

1
IANUARIE

Se trezi în cea de a doua zi de ianuarie, nu dintr-un coşmar, ci cu senzaţia că ceva se mişcă înăuntrul ei, împingând muşchii abdomenului.

Harper stătu culcată în întuneric, cu ochii larg deschişi, cu mâinile deasupra pântecului.

O protuberanţă dură, cam de mărimea unei articulaţii de la deget, apăsa dinăuntru, ridicându-se către palma ei dreaptă.

— Hei, tu, şopti ea.

2

În noaptea în care dispăru pandantivul, Renée şi cu Harper ascultau pe Omul Marlboro la un radio pe baterii.

— Nu înţeleg cum de îl poţi suporta pe individul ăsta, zise Norma Heald în timp ce trecea pe lângă saltelele lor, oprindu-se o clipă ca să îşi dea seama pe ce post e pus. Fiecare cuvânt e o picătură de otravă.

— E cel mai apropiat lucru de ştirile locale care ne-a mai rămas, spuse Renée.

— Şi, mai important, interveni Harper, suntem nişte femei îngrozitoare, iar vorbele lui îngrozitoare ne excită. Cu cât mai îngrozitoare, cu atât mai bine.

— Da, zise Renée. Şi asta.

Harper imprima săruturi pe pătrate de hârtie cretată, încercând diverse nuanţe de ruj. După un sărut, se ştergea pe buze şi încerca altul. Renée adunase diverse rujuri de la toată lumea din pivniţă.

Atunci când Harper reuşea un imprimeu bun, îl înmâna lui Renée, care îl înfăşură în jurul unui băţ de scorţişoară sau o coajă de lămâie parfumată şi le punea bine în câte o sticluţă, după care aşeza dopul. Erau săruturile de urgenţă. Harper aproviziona *Mama Portabilă* cu ele astfel încât atunci când fiul ei ar fi avut nevoie de un sărut să aibă suficiente din care să aleagă. *Mama Portabilă* nu mai era de ceva vreme doar o carte, ci un pachet, o întreagă colecţie de lucruri potenţial folositoare, care ajunsese să ocupe întreaga geantă de voiaj a lui Harper.

Nick era la picioarele ei, pe jos, jucându-se Yahtzee de unul singur. În capacul de plastic se auzeau cum se ciocnesc şi rostogolesc zarurile. Subsolul era aglomerat, cuprins de larma conversaţiilor, argumentelor, râsetelor, arcurilor de pat scârţâind, cu toate ferecate în încăpere în timp ce afară ningea din greu.

La radio, Omul Marlboro spuse:

— *Credeţi voi că o fată cu Solzu' Dragonului poate să facă cerculeţe de fum cu păsărică? Prieteni, şi eu mi-am tot pus întrebarea asta. Păi, weekend-ul ăsta, Omul Marlboro umbla hai-hui prin Portsmouth cu Paza de Coastă de Incinerare şi a avut şansa să afle. O să vă povestesc totul imediat, dar mai întâi iată o istorisire din Concord. Guvernatorul Ian Judd-Skiller a spus că membrii Gardei Naţionale doar se apărau atunci când au împuşcat şi au omorât ieri unsprezece chibrituri, la graniţa cu Canada. Mulţimea a atacat cu beţe baricada – iar soldaţii asediaţi au deschis focul pentru a dispersa…*

— E un criminal, spuse Norma şi pufni. DJ-ul ăla pe care-l ascultaţi voi. A omorât oameni ca noi. Şi *se laudă* cu asta. Cucută în urechile voastre – asta e el.

— Da, zise Renée. E un prostălău, ştiu. Încă un motiv în plus ca să-l ascultăm. Cu cât mai multe ştim noi despre *el,* cu atât mai puţin probabil va fi să ştie el ceva despre *noi.* Oamenii sună cu ponturi, iar neanderthalianul ăsta le dă în direct pe post. Dacă menţionează cineva Tabăra Wyndham sau îl îndreaptă în direcţia noastră, vom avea un avans. Şi chiar şi dacă nu sună nimeni, am învăţat o grămadă de lucruri despre Comandoul de Incinerare cu care se înhăitează, doar fiind atentă la emisiunea lui. Am învăţat că este format din opt bărbaţi şi femei, iar doi sunt foşti militari, şi au reuşit să facă rost de nişte artilerie grea. Ceva de calibrul cincizeci? Presupun că e o armă destul de serioasă. Ştiu că merg în două vehicule, o dubă şi o camionetă portocalie. Ştiu că au un scanner al poliţiei, iar de cele mai multe ori forţele locale de ordine sunt încântate să…

— Camionetă portocalie? întrebă Harper. Adică un camion pick-up de oraş?

De dincolo de cameră, Allie strigă:

— Nu, NU!

Şi îşi lovi salteaua cu un *zdrang* ce lăsă ecou.

Toate capetele se întoarseră, mai puţin cel al lui Nick, desigur, din moment ce el nu auzea nimic.

Allie dădu cu piciorul într-un geamantan vechi, împrăştiind pe podea haine de pus la spălat.

— Futu-i! ţipă ea. Futu-i! Futu-i futu-i futu-i FUT!

Toate conversaţiile împietriră. Emily Waterman, cu puţin peste unsprezece ani, o fată care supravieţuise întregii ei familii şi care avea nişte pene drăguţe de Solzu' Dragonului pe spatele braţelor pistruiate, se băgă sub salteaua ei şi îşi acoperi urechile.

Renée se mişcă prima, chipu-i rotund, plăcut, păstrându-se pe de-a întregul calm. Harper se afla la doi paşi în urma ei.

Renée încetini pe măsură ce se apropie de Allie, mişcându-se către ea cam cu aceeaşi precauţie cu care s-ar îndrepta spre o pisică sălbatică. Harper se puse în genunchi şi se uită sub patul lui Emily Waterman.

— Emily? E totul în regulă? întrebă Harper, încercând să ajungă la fată.

Harper şi-ar fi dorit să aibă cu ea coşul Mary Poppins, cu bomboanele împachetate individual şi ridichea de urgenţă.

— Allie, zise Renée, ce s-a întâmplat?

— A dispărut, *să-i fut* de n-a dispărut!…

— Ce-a dispărut? Ce-ai pierdut?

— N-am *pierdut* nimic. Pandantivul meu era sub pernă, iar acum nu mai e pentru că una din voi, *fufelor,* l-aţi luat.

Şi îşi roti privirile prin încăpere.

Emily scânci subţire şi îşi întoarse faţa de la mâna întinsă a lui

Harper. Harper se gândi să încerce să o scoată afară ca să o ia în braţe, dar decise că ar fi prea violent şi se mulţumi să se lungească sub şi să îi mângâie spatele.

— Allie, spuse Renée, ştiu că eşti supărată, dar trebuie să te calmezi un pic…

— Nu trebuie să fac niciun căcat.

— …pentru că îi sperii pe cei mici. De ce nu mai bine îl întrebi pe Nick…

— L-am întrebat, crezi că nu l-am întrebat când am început să îl *caut,* acum cincisprezece minute?

O şuviţă de fum şters începu să se strecoare de sub cracul unui pantalon al salopetei lui Emily Waterman.

— Allie! zise Harper. Opreşte-te. Îi faci fum lui Emily.

— Te rog, Allie, spuse şi Renée, punând o mână pe umărul lui Allie. Am trecut toate prin atât de multe lucruri stresante, că nu ar fi omenesc dacă nu ţi-ar veni din când în când să ţipi. Dar dacă ai răbdare să stai jos cu mine şi…

— Vrei să te-opreşti să mă mai atingi?! ţipă Allie, ferindu-se de mâna lui Renée. Habar nu ai nimic despre mine. Nu eşti mama mea. Mama mea *a ars* de vie. Tu eşti o *nimeni* pentru mine. Nu eşti mama mea şi nu îmi eşti prietenă. Eşti un vultur hulpav care dă roată şi tot dă roată, aşteptând să se poată hrăni cu cineva. De-asta petreci atât de mult timp citindu-le copiilor. Le iubeşti rănile din inimile lor. Te hrăneşti din singurătatea lor, ca un vampir. Iubeşti copiii fără părinţi pentru că ei au *nevoie* de cineva. Este uşor să le citeşti o poveste ca să devii importantă. Dar nu eşti specială. Opreşte-te şi nu te mai hrăni din noi toţi.

O tăcere asurzitoare se lăsă peste pivniţă.

Harper vru să spună ceva, însă îşi pierduse darul vorbirii. Nu era sigură dacă fusese redusă la tăcere de oribilele vorbe – nu şi-ar fi imaginat-o niciodată pe Allie, care era atât de curajoasă, de deşteaptă, atât de frumoasă şi de hazlie, să poată fi atât de crudă – sau din cauza simţământului cutremurător de déjà vu. Deoarece atunci când Allie a insistat că altruismul este de fapt egoism, iar bunătatea este o formă de manipulare, ea vorbise exact ca Jakob. Avusese acea putere a logicii primitive. Care făcea o persoană să se simtă naivă şi infantilă, imaginându-şi că ar putea exista şi bine pe lumea asta.

Renée îşi ridicase o mână ca să îşi protejeze faţa, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie lovită. O studie pe Allie cu o fascinaţie mută şi rănită.

Încăperea era neclintită, în aşteptarea reacţiei ei – de apărare – atunci când Nick se năpusti în mijlocul camerei, strecurându-se între Allie şi Renée. Îşi ţinu ridicată tabla de ţinut scorul la Yahtzee, întoarsă pe spate, unde scrisese:

DOUĂ YAHTZEE LA RÂND!

Allie se holbă la mesajul lui, cu o privire goală şi rece. Apoi îi luă din mâini hârtia şi i-o trânti în faţă. Din fruntea lui, ricoşă pe podea.

Nick se clătină în spate, ca şi cum ar fi fost lovit cu lopata. Umărul i se trânti de pieptul lui Renée. Harper nu crezu că mai asistate vreodată la o atât de evidentă expresie de îndurerare.

El o luă la goană. Înainte să îl poată prinde cineva, fugi către scări. Ezită la capătul treptelor, pentru o ultimă căutătură spre sora lui mai mare, şi o fixă pentru o clipă cu o expresie de dispreţ la fel de intens ca cel pe care i-l arătase mai devreme şi Allie. Asemenea frumuseţii lor, harul urii era, poate, ceva care se trăgea din familie.

Harper îl strigă pe nume, îi strigă să aştepte. Însă desigur că nu dori deloc – *nu putu* – să o audă. Harper se ridică să meargă după el, dar el deja se împleticise pe scări, răbufnise pe uşa de la capătul lor şi se pierduse în zăpada care cădea.

Îi întoarse lui Allie o privire furioasă.

— Ce? Ce? Ai ceva de comentat, Soră Nimeni? o întrebă Allie.

— Da, zise Harper, adunându-şi toată energia de Julie Andrews pe care o avea în inimă. Un spectacol stupid, Allie. Un spectacol foarte stupid. Şi el şi-a pierdut mama, să ştii, iar tu eşti tot ce i-a mai rămas. Ruşine. După ce aruncase doi Yahtzees!

Reacţia lui Allie o şocă pe Harper mai mult decât orice. Chipul ei se prăbuşi şi începu să plângă cu sughiţuri. Se trânti în fund, cu spatele sprijinit de arcurile saltelei răsturnate.

La o astfel de etalare bruscă a înfrângerii, gemenele Neighbors, Jamie Close şi toate celelalte membre ale neoficialului şi nenumitului club de frăţie al lui Allie – acel grup de fete orfane cu capul ras – se strânseră în jurul ei. Chiar şi Emily Waterman se strecură de sub patul ei şi fugi să îşi arunce braţele în jurul gâtului lui Allie. Fetele îi luară mâinile şi stătură nedezlipite de ea, şoptindu-i cuvinte de alinare şi agitându-se în jurul ei. Gail Neighbors se apucă tăcută să îi strângă lucrurile. Cineva care tocmai ar fi intrat în cameră şi-ar fi imaginat că Allie fusese cea molestată şi umilită, nu Renée sau Nick.

Harper se întoarse la salteaua ei de campanie, care se găsea într-un colţ pe dreapta de cea a lui Renée. Renée deja stătea pe marginea patului ei, arătând la fel de dărâmată şi cu inima frântă precum o şi lăsase.

— Ar trebui oare să ne ducem după Nick? întrebă Renée.

— Nu cred. Nu o să meargă prea departe în zăpada asta. Santinelele o să-l strige dacă face chiar şi un pas în afara cărării de scânduri. Unul dintre ei o să îl aducă înapoi, în cele din urmă.

Omul Marlboro încă mai pălăvrăgea, povestind ceva despre o femeie care mirosise a pisică udă atunci când arsese. Părea ofensat că avusese proastele maniere de a puţi în momentul morţii. Discursul de la radio era suficient ca să o facă pe Harper să îşi spună că sfârşitul

lumii nu era o idee aşa de rea, în definitiv.

— Nu mai suport, zise Renée, şi Harper se gândi că se referea la viaţa din cadrul taberei, însă de fapt era despre DJ.

Renée se întinse în faţă şi, cu un smucit iritat, roti butonul pe AM şi începu să penduleze printre benzile la care se auzeau numai purici.

— Ce faci? întrebă Harper. De ce oamenii de-aici ascultă tot timpul purici? Ce ascultaţi cu toţii?

— Martha Quinn, zise Renée.

— Martha *Quinn?* Martha Quinn care obişnuia să fie la MTV acum o mie de ani?

— E pe-acolo… pe undeva.

— Minciuni, murmură Norma Heald. Numai minciuni. E un miraj.

Renée o ignoră.

— Ştii ce zic puştii ăia mici.

— N-am *nicio* idee ce zic puştii ăia mici. Ce zic?

— Că va reveni din anii ’80 ca să salveze umanitatea. Martha Quinn e singura noastră speranţă.

3

— Eu n-am auzit niciodată emisia, dar se zice că transmite de pe coasta din Maine, zise Renée în timp ce se chinuia să intre într-o geacă parka portocalie şi greoaie.

Era târziu. Femeile se roteau în jurul bazei scărilor din subsol, culegându-şi hainele de iarnă din cutii de carton, pregătindu-se pentru marşul de peste o sută de metri prin zăpadă până la cantină şi cină. Afară, vântul ţipa.

— De pe o barcă?

— De pe o insulă. Au pe-acolo un mic orăşel şi propriul laborator de cercetare, sprijinit de forţele guvernamentale. Sau cel puţin de ce a mai rămas din forţele guvernamentale. Testează tratamente experimentale.

Jamie Close rânji, arătându-şi dinţii crăpaţi, cu doi incisivi lipsă în partea de jos a gurii.

— Au un ser pe care ţi-l administrează în optsprezece injecţii. Ca pentru rabie. Suprimă Solzu' Dragonului, dar trebuie să ţi-l dea *în fiecare zi.* Te apleci, îţi dai jos pantalonii şi muşti din băţ, pentru că o primeşti direct în cur. Eu zic nu, mersi frumos. Dac-aş avea nevoie de cineva să îmi înfigă chestii dureroase în cur în fiecare zi, am un unchi care ar putea să se ocupe de asta.

Harper purta o eşarfă deasupra gurii, înfăşurată de mai multe ori peste partea de jos a feţei, şi consideră că asta îi oferea permisiunea de a nu răspunde. Se strecură în mulţimea de femei care îşi făceau drum pe scări în sus, către afară, în întuneric şi crivăţ.

— Nu-i chiar aşa de rău pe cât pare, murmură Gail Neighbors.

Sau cel puţin Harper se gândi că este Gail Neighbors. Ar fi fost dificil să diferenţieze gemenele şi în circumstanţe normale, dar cu o căciulă trasă până la sprâncene şi gulerul pufos al gecii ei parka peste urechi, Harper cu greu avea cum să reuşească să îi zărească ceva din chip.

— Aparent, continuă vocea, fac minuni cu marijuana medicinală. Toată lumea primeşte o porţie, şapte jointuri pe săptămână. Iarbă crescută guvernamental, aşa că e curată de tot, coaptă bine.

— În plus, vârsta legală pentru liber la băut este şaisprezece ani, zise cea despre care Harper credea că e Gillian.

Amândouă abia ce împliniseră şaisprezece ani, îşi aminti Harper, chiar după Ziua Recunoştinţei.

Presiunea gloatei din spatele lui Harper o aruncă dincolo de scări şi în miezul nopţii. O pereche de scânduri se întindeau paralel una de alta, peste zăpadă, pierzându-se în beznă. Furtuna sărată o biciui pe Harper, făcând-o să se clatine. Nu mai era la fel de ţeapănă pe tălpi

precum fusese în urmă cu vreo două luni. Centrul ei de gravitaţie se schimbase. Se redresă sprijinindu-se de o stâncă purtând o pălărie albă de omăt.

Fetele Neighbors o depăşiră, continuându-şi drumul. Emily Waterman le urmă îndeaproape, şi Harper auzi:

— Au îngheţată vinerile! Îngheţată de casă! Cu trei arome, căpşună, vanilie şi cred că de cafea. De cafea e preferata mea.

— Îngheţată în fiecare zi! promise una dintre fetele Neighbors.

— Îngheţată ca mic-dejun, zise cealaltă, după care dispărură în noapte.

Allie îi luă cotul lui Harper, ajutând-o să stea dreaptă.

— Crezi că Nick s-a dus la cantină? întrebă Allie cu o voce stinsă şi pierdută.

El nu se întorsese în dormitorul comun, nu o mai făcuse de când fugise.

— Nu ştiu, spuse Harper. Probabil.

— Crezi că Renée va mai vorbi vreodată cu mine?

— Cred că o să te simţi mai bine de îndată ce o să îţi ceri scuze.

— Don Lewiston ştie unde e.

— Unde e ce?

— Insula. Insula Marthei Quinn. Sau cel puţin *crede* că ştie. Mi-a arătat cândva pe o hartă. Spune că, bazat pe toate informaţiile, probabil e Insula Free Wolf, din Machias.

— Deci a auzit emisia?

— Nu.

— Tu?

— Nu.

— A auzit *cineva* emisia Marthei Quinn?

— Nu, zise Carol Storey, înainte de a putea să răspundă Allie.

Ajunseră la o intersecţie, dincolo de Parcul Monumentului, unde cărarea de la capelă se intersecta cu o serie de platforme de lemn venite dinspre pădure. Carol se ivise din ninsoare, care biciuia aproape lateral, urmată de tatăl ei. Îl conducea ca pe un copil, ţinându-l de braţul cu mănuşă fără degete.

— Întreabă prin jur, prin tabără, zise Carol Storey. Mereu se găseşte cineva care să spună că a auzit-o. Şi dacă îi face să se simtă mai bine având un loc sigur şi perfect la care să viseze cu ochii deschişi, ce rău poate să iasă din asta? Până şi eu m-am trezit uneori scanând prin banda de AM. Însă îţi zic ceva. Chiar şi dacă e pe-acolo pe undeva, Martha Quinn nu are nimic din ce ne-ar trebui nouă. Deja avem tot ce ne trebuie, chiar aici.

Harper intră în cantină cu zăpada căzându-i pe bocanci, în bulgări topiţi. Părintele Storey îşi scutură pardesiul, iar un mic vifor căzu în jurul picioarelor lui. Îşi aruncă privirea în jur după Nick, însă nu îl

zări.

Îşi luară tăvile şi înaintară de-a lungul cozii de la servire.

Părintele Storey spuse:

— Mereu am avut o mică pasiune nevinovată pentru Martha Quinn, cu vestele ei în culori aprinse şi cravatele ei înguste. E ceva la femeile cu cravate. Îţi vine să le apuci şi să le smotoceşti.

Îi făcu cu ochiul. Norma Heald îi puse în farfurie un polonic de ravioli. Sosul avea consistenţa noroiului.

— Norma, arată delicios. E propria ta reţetă?

— Ea chefului Boyardee, zise Norma.

— Minunat! exclamă el şi se dădu într-o parte, ca să îşi ia nişte biscuiţi Ritz.

Norma îşi roti ochii încât să îl observe cum pleacă, apoi privi înapoi la Harper. Pusese în polonic o altă porţie de ravioli, dar în loc de a o răsturna în castronul lui Harper, flutură linguroiul către ea.

— Îmi aduc aminte când era la TV. Martha Quinn. Învăţând pe fetiţe să se îmbrace ca nişte mici curve. Ea şi Madonna şi aia cu părul ca o vată de zahăr, Cyndi Lauper. Oamenii ca Martha Quinn sunt motivul pentru care lumea e curăţată cu foc. Stai şi te întrebi cum de ar putea Dumnezeu să lase în viaţă astfel de femei, şi să le facă vocea Lui, chemându-I oamenii spre un loc în siguranţă? Priveşte-ţi în inimă. Ştii bine că nu ar face-o. Ea s-a dus, şi la fel şi Madonna s-a dus şi toţi cămătarii din Jidan York City care s-au îmbogăţit pe spinarea fetelor pe care le-au pus să se prostitueze s-au dus. O ştii şi tu la fel de bine cum o ştiu şi eu.

Ravioliul căzu din polonic în castronul lui Harper, cu un pleoscăit gros.

— Mă tare îndoiesc că Dumnezeu păstoreşte perspective anti-semite faţă de New York City şi oricine altcineva, Norma, îi zise Harper. Din moment ce i-a numit pe evrei propriul popor ales, asta ar părea foarte puţin probabil. L-ai văzut pe Nick? A venit pentru prânz?

Norma Heald îi dădu o privire rece, seacă şi neprietenoasă.

— Nu l-am văzut. De ce nu te duci tu pe-afară şi să strigi după el?

— E surd, spuse Harper.

— Nu lăsa asta să te descurajeze, zise Norma.

4

Michael îl aduse pe Nick cu câteva minute înainte de răsărit. Nick era ud leoarcă şi tremura în pijamaua lui, păru-i negru răvăşit în şuviţe, ochii înfundaţi adânc în orbite. Harper se gândi că arată funebru, ca şi cum ar fi fost crescut de lupi.

Băiatul trecu iute pe lângă patul lui Allie, fără să-i arunce măcar o privire surorii lui adormite, şi se duse direct la salteaua lui Harper. Scrise pe o tabletă: *nu mai vreau să dorm cu ea de acum încolo, pot să dorm aici?*

Harper îi luă tableta şi scrise: *învaţă-mă cum să zic „e vremea pentru nani" în limbajul semnelor şi s-a făcut.*

Aşa a ajuns Nick Storey să doarmă cu Harper în loc de Allie şi cum Harper şi-a reluat educarea în Limbajul American al Semnelor; stabiliseră câte un nou cuvânt sau frază ca preţ al intrării sub plapumă. Ea era o elevă silitoare, îi plăcea să exerseze cu el şi era bucuroasă de distragerea care venea la pachet.

Deşi poate că era *mult prea* distrasă: atunci când hoţul a reuşit să pună mâna pe *Mama Portabilă,* Harper nici măcar nu a realizat că a dispărut până ce Renée Gilmonton nu a întrebat-o ce s-a întâmplat cu acaretul.

5

Harper nu îl mai văzuse niciodată pe Pompier în capelă – nimeni nu îl mai văzuse – şi fu la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi atunci când el apăru în noaptea următoare celei în care a fost furată *Mama Portabilă.* Nu intră cu totul în clădire, ci rămase în nartex, chiar după setul de uşi interioare. Prezenţa lui contribui la un vag, dar constant sentiment de anticipare care crescuse întreaga noapte. Se dusese vorba că Părintele Storey urma să dea un anunţ referitor la hoţii din dormitorul fetelor. Se pregătea să facă ceva legat de asta.

— Eu cred că ar trebui să o alungăm pe nenorocită, spuse Allie la micul-dejun. Să aflăm cine e şi să o facem pachet. Fără luat la rost, fără scuze.

— Şi dacă hoaţa e prinsă de un Comando de Incinerare? zise Harper. Nu numai că ar omorî-o, ar mai şi forţa-o să le spună despre tabără.

— N-o să le zică nimic. Nu dacă i-am smulge mai întâi nenorocita de limbă din gură. Şi i-am frânge degetele, ca să nu poată să scrie.

— Of, Allie. Nu cred că vorbeşti sincer aşa ceva.

Allie se rezumă la a răspunde cu o privire sticloasă, cu un calm indiferent. Asemenea tuturor Santinelelor, sărise peste prânz de o lună, deja. Pometii îi ieşeau în relief într-un fel în care făcea pe oricine o privea să fie foarte conştient de craniul de dedesubt.

Din partea ei, Harper nu îşi dorea ca Părintele Storey sau altcineva să se îngrijoreze cu ce pierduse ea. Toată lumea pierduse câte ceva: cămine, familii, speranţă. Comparativ cu astea, *Mama Portabilă* nu părea mare lucru.

Ceea ce nu spunea că nu însemna nimic pentru ea. Nu contenise să tot adune pentru bebeluş lucruri de înghesuit în geantă. Era o sabie de lemn cu o frânghie cu mâner pentru când avea nevoie să exerseze lupta cu sabia. Era un mini audio player pe care Harper înregistrase cântece de leagăn, poveşti pentru adormit şi câteva poeme. Era o umbrelă pentru vremurile ploioase, papuci pentru cele leneşe. Cel mai important, era caietul care începuse totul şi pe care îl umpluse cu informaţii (*bunicul tău – tatăl meu – a lucrat timp de treizeci de ani la NASA… făcea nave spaţiale adevărate!), sfaturi (poţi pune orice într-o salată – bucăţi de măr, ardei iute, alune, struguri, pui, orice – şi totul va avea gust bun laolaltă), afecţiune (nu ţi-am spus nicăieri pe pagina asta că te iubesc, aşa că iată că îţi reamintesc: Te iubesc!) şi o mulţime de litere mari şi puncte de exclamaţie (TE IUBESC!!!).*

Şi alţii îşi aduseseră contribuţia, de asemenea. Allie Storey pusese o mască cu Omul de Fier, pentru când va fi într-o misiune secretă şi va avea nevoie de deghizare. Renée Gilmonton îşi însuşise optsprezece

cârtiţe din biblioteca taberei, una care să fi fost potrivită pentru fiecare an al începutului vieţii fiului ei, de la *Roţile autobuzului* şi terminând cu *Şoareci şi oameni.* Don Lewiston făcuse un vaporaş închis în sticlă cu dop. Carol Storey îi oferise lui Harper un View-Master cu imagini ale locurilor istorice care dispăruseră. În vremea de acum, Turnul Eiffel era doar o suliţă străpungând cerul, înnegrit de fum. Bulevardul din Las Vegas era un deşert carbonizat. Dar prin ochelarii View-Master, luminile neoanelor şi ale fântânilor ţâşnind erau mai vii ca nicicând.

După ce şi ultimii rătăciţi umplură capela, Părintele Storey sui treptele podiumului, îşi scoase din gură piatra de meditaţie şi spuse:

— M-am gândit să schimb în noaptea aceasta ordinea obişnuită şi să termin cu pălăvrăgeala mea înainte de a cânta şi de a ne uni în Sclipire. Îmi cer iertare de pe acum. Oricât de mult mi-ar face mie plăcere să mă aud vorbind, ştiu că partea *mea* favorită a nopţii e cântul. Îmi închipui că şi voi simţiţi la fel. Uneori cred că având jumătate de lume în flăcări – cu atât de multă moarte şi atât de multă durere – e un fel anume de păcat să cânţi şi să îţi fie bine. Dar când mă gândesc mai atent, păi, chiar şi dinainte de Solzu' Dragonului, majoritatea vieţilor oamenilor erau nedrepte, brutale, cuprinse de pierderi şi de mâhniri şi confuzie. Majoritatea vieţilor oamenilor au fost şi sunt prea scurte. Majoritatea oamenilor şi-au trăit zilele înfometaţi şi desculţi, fugind de războaie şi de foamete, o molimă aici şi o inundaţie dincolo. Însă oamenilor le e dat să cânte pe mai departe. Chiar şi un bebeluş care nu a mai fost hrănit de zile întregi se va opri din plâns şi se va uita în jur când ar auzi pe cineva cântând de bucurie. Cânţi şi e ca şi cum ai da de băut unui om însetat. E un act de bunătate. Te face să străluceşti. Dovada că tu contezi se află în cântecul tău şi în felul în care aduceţi lumină unul pentru celălalt. Poate că alţii cad şi ard – *vor* cădea şi *vor* ardea. Nu există niciunul dintre noi care să nu fi fost martor la aşa ceva. Însă aici nimeni nu arde. Noi *strălucim.* Un suflet temător şi fără credinţă este surceaua perfectă…

— Amin, murmură cineva.

— …iar egoismul este la fel de rău precum kerosenul. Când cuiva îi este frig şi tu împarţi cu el pătura ta, amândurora vă va fi mai cald decât v-ar fi fost de unul singur. Oferi celui bolnav medicamentul, iar fericirea lui îţi va fi ţie medicament. Cineva probabil cu mult mai deştept decât mine a spus că iadul sunt ceilalţi. Eu spun că eşti în iad atunci când nu oferi celui care are nevoie, pentru că nu suporţi să ai mai puţin. Ceea ce dai este propriul tău suflet. Trebuie să avem grijă unul de altul sau vom păşi pe tăciuni, pe chibrituri gata să fie scăpărate. Asta e ce cred. Voi credeţi?

— Eu cred, spuse Ben Patchett din dreapta lui Harper.

Alţii o spuseră la unison cu el. Harper, inclusiv.

Stând acolo, în strană, ea se simţi la fel de îndrăgostită pe cât fusese vreodată de Jakob în cele mai bune clipe ale lor… şi chiar mai mult. Nu de vreun bărbat sau vreo femeie anume, ci de toţi deodată, întreaga biserică de credincioşi. Toţi companionii săi călători în Sclipire. Fuseseră momente în ultimele câteva săptămâni în care i se păruse că a descoperit pentru prima dată ce înseamnă să iubeşti.

Jakob îi spusese că toate actele de altruism sunt în secret acte de egoism, că nu faci ceva pentru alţii decât ca să îţi gratulezi propriul sine. Şi avea dreptate, fără să îşi fi dat vreodată seama cu ce avea dreptate. El credea că altruismul este inutil dacă ţi-ar aduce fericire – că nu era cu adevărat deloc altruism – fără să vadă că era în regulă să te simţi bine făcând bine altora. Când îţi împărtăşeşti fericirea, vine înapoi înzecită. Şi tot vine, şi vine, ca pâinea şi peştele. Creşterea sa imposibilă era, poate, singurul miracol care nu va putea fi niciodată combătut de ştiinţă. Era ultima minune permisă de religie. Să trăieşti pentru alţii însemna să trăieşti preaplin; să trăieşti numai pentru tine, un rece fel de moarte. Zahărul era mai dulce atunci când îl ofereai altcuiva să îl guste.

Nu crezuse că e o persoană religioasă, dar în biserica din Tabăra Wyndham descoperise *că toată lumea* era religioasă. Dacă aveai în tine dorul de a cânta, aveai în tine şi credinţa de a fi salvat.

Cu probabila excepţie a Pompierului, poate. Pompierul privea pe Părintele Storey cu o expresie de detaşare calmă şi suflând rotocoale de fum. Nu fuma o ţigară. Doar făcea rotocoalele de undeva din gât, cercuri grăsune şi pufoase care se ridicau în vălurele spiralate. O prinse pe Harper cum se uită şi îi rânji. Se dădea mare.

Părintele Storey îşi lăsă jos ochelarii de pe nas, îi curăţă de jerseu şi şi-i puse la loc.

— Dar am bănuiala că e cineva care nu crede, totuşi. Acum două luni, cineva a început să îşi ia pentru sine lucruri de la bucătărie. Nimic special – un pic de lapte, ceva carne la conservă. Cu greu merita menţionat. Când te gândeşti, să furi câteva cutii de Spam ar putea fi considerat un act de bunătate pentru noi toţi. La fel de alte nimicuri au început să dispară din dormitorul comun al fetelor. Lui Emily Waterman i-a fost luată o ceaşcă de ceai, ceaşca ei norocoasă cu stele. O sticluţă de vopsea de unghii şterpelită de la fetele Neighbors. Acum cinci zile, cineva a furat pandantivul nepoatei mele, de sub perna ei. Nu cred că e important că era de aur, ci că avea o poză cu mama ei, tot ce îi mai rămăsese lui Allie de la ea, şi i-a frânt inima să o piardă. Apoi, ieri, hoţul s-a servit cu pachetul de ajutor pentru bebeluşul nenăscut al Surorii Willowes. Presupun că majoritatea dintre voi ştiţi despre pachetul de ajutor al ei, cel pe care îl numeşte *Mama Portabilă*.

Părintele Storey îşi vârî mâinile în buzunare şi se ridică din şold, iar

pentru un moment ochelarii îi sclipiră, reflectând lumânarea de pe podium, devenind cercuri de flamă roşie.

— Sunt convins că oricine ar fi cel care a luat toate aceste lucruri din dormitorul fetelor este cuprins de remuşcări adânci şi este înfricoşat. Nu există o singură persoană din această încăpere care să nu fi suferit teribil din clipa în care s-au găsit marcaţi de Solz, iar puşi sub o astfel de presiune poate fi uşor să acţionezi din impuls, să iei ceva de la altcineva, fără să te gândeşti la cum i-ai răni. Spun celui care a făcut astfel de fapte, şi care stă printre noi: nu ai nimic de care să te temi ieşind în faţă.

— N-aş paria pe asta, şopti Allie, iar gemenele Neighbors pufniră într-un râs înfundat şi nervos.

Totuşi, nu era niciun fel de amuzament pe chipul lui Allie.

— Ar presupune un curaj din cel mai adânc să îţi foloseşti vocea şi să glăsuieşti tare admiţând ceea ce ai făcut. Însă dacă ne spui adevărul – dacă îţi ridici glasul ca să oferi înapoi –, toată lumea din această încăpere va străluci alături de tine. Fericirea pe care o simţim cu toţii atunci când cântăm va fi nimic pe lângă asta. O ştiu. Va fi mai dulce decât orice imn, iar fiecare inimă de aici îţi va da ceva mai bun decât lucrurile pe care le-ai luat. Îţi vor da iertare. Cred în aceşti oameni şi în bunătatea lor şi cred ca tu ştii acelaşi lucru despre ei pe care îl ştiu şi *eu.* Că te pot iubi şi după asta. Toată lumea de aici ştie ce face ca Solzu' Dragonului să scânteieze. Nu muzica – dacă ar fi fost doar muzica, nepotul meu surd nu ar fi sclipit alături de noi. Este *armonia* – armonia unuia cu celălalt. Nimeni nu te va face de râs şi nu te va *ostraciza* – accentuă el şi îşi coborî bărbia, privind încăperea pe deasupra lentilelor, aproape aspru –, iar dacă o vor face le voi îndrepta eu cuviinţa. În acest loc, ne ridicăm vocile în cânt, nu în dispreţ, şi cred că indiferent cine a luat acele lucruri nu s-ar putea abţine mai mult decât s-ar putea abţine nepotul meu de la a fi surd. Crede în noi, şi îţi promit: va fi totul bine.

Şi zâmbi atât de minunat, încât inima lui Harper se frânse un pic. El era ca un copil, holbându-se în noaptea de 4 iulie şi aşteptând jocul de artificii.

Nimeni nu se clinti.

O duşumea scârţâi. Cineva îşi drese gâtul.

Micuţa lumânare pâlpâi peste strană.

Harper descoperi că îşi ţine respiraţia. Se temu de gândul ca nimeni să nu iasă în faţă şi că îl va dezamăgi pe Părintele Storey, că va şterge acel zâmbet. El era ultimul om inocent din lume şi nu putea suporta ca acest lucru să se schimbe. Îi veni ideea – absurdă, dar intensă – că ar trebui să spună că *ea* furase toate lucrurile, însă, desigur, nimeni nu ar crede asta, şi nu le furase, aşa că nu le putea returna.

Surorile Neighbors schimbară una cu alta priviri neliniştite, fiecare

dintre ele strângând tare pe cealaltă de mână. Michael o frecă liniştitor pe spate pe Allie, până ce ea se feri. Ben Patchett expiră – un suflu subţire, tensionat, nefericit. Pe scenă, Carol Storey îşi strânse puternic braţele de corp, ca şi cum ar fi vrut să protejeze un copil. În întreaga încăpere, probabil că singura persoană imună la acea tensiune era Nick. Nu era un bun cititor pe buze în condiţii propice şi cu siguranţă nu la lumina lumânării, de la douăzeci de metri depărtare. Mâzgălea pietre de mormânt pe spatele unei cărţi de predici. Cei dragi trecuţi în nefiinţă includeau I. M. DUNFORE, HARRY PITTS şi BARRY D. BODIE. Pe o altă piatră de mormânt scria AICI SE ODIHNEŞTE UN HOŢ, UCIS FĂRĂ REMUŞCĂRI… deci poate că da, poate că reuşea să desluşească suficient de bine.

Când Părintele Storey îşi ridică în cele din urmă privirea, încă mai zâmbea. Nu arătă nici cel mai mic semn de regret.

— Ah, zise el. A fost ceva mult prea greu de cerut, bănuiesc. Îmi imaginez că oricine ar fi cel care a luat lucrurile din bucătărie şi din dormitorul fetelor simte o presiune teribilă. Am vrut doar să fie clar că toată lumea de aici îţi doreşte binele. Eşti una dintre noi. Vocea ta se împleteşte cu a noastră. Înseamnă că lucrurile pe care le-ai luat sunt o greutate îngrozitoare pe umerii tăi şi sunt convins că ţi-ai dori să răzbaţi de sub ea. Pur şi simplu lasă lucrurile pe care le-ai luat undeva unde să poată fi găsite uşor sau pune-mi la îndemână o notiţă prin care să-mi zici unde să mă uit. Sau discută în privat cu mine. Nu o să judec şi nu am nicio intenţie de a pedepsi. Când trăim cu toţii cu o sentinţă de moarte inscripţionată chiar pe piele, ce nevoie mai e atunci de pedeapsă? Cu toţii am fost găsiţi vinovaţi de a fi oameni. Sunt crime mai rele de atât.

După care el se uită la Carol şi spuse:

— Ce-o să cântăm în noaptea aceasta, draga mea?

Carol îşi deschise gura, însă înainte să poată răspunde cineva strigă:

— Dar dacă *ea* nu face pasul ăsta?

Harper privi în jur: Allie. Tremura – de furie, dar şi, probabil, de nervozitate – şi, în acelaşi timp, falca ei stătea împietrită într-o expresie care era perfect încăpăţânată, perfect ostilă şi perfect Allie. Cumva, Harper nu fu surprinsă. Allie era singura persoană din tabără care nu era orbită de admiraţia faţă de bătrân.

— Dar dacă hoaţa continuă să ia şi mai multe lucruri? întrebă Allie.

Părintele Storey îşi ridică sprâncenele.

— Atunci presupun că va trebui să ne descurcăm cu a avea mai puţin.

— Nu e corect, şopti Gillian Neighbors.

Vocea ei era coborâtă, puţin deasupra unei şoapte, dar în largul spaţiu cu ecou al capelei toată lumea o putu auzi foarte clar.

Carol făcu un pas în faţă, către marginea scenei, ţintuindu-şi

picioarele. Când îşi ridică bărbia, ochii îi erau roşii, de parcă tocmai ce plânsese sau era pe cale să o facă.

— Nu mă simt prea în stare să cânt, zise ea. Simt că ceva important s-a despărţit de noi în această noapte. Ceva special. Poate că încrederea unuia în celălalt. Allie, nepoata mea, nu mai vrea să stea cu celelalte fete, ştiind că e un hoţ acolo. Ea nu mai are nicio altă poză cu mama ei, sora mea. Nicio cale de a şi-o rememora. Doar ceea ce era în pandantiv. Acel pandantiv nu va însemna pentru nimeni ceea ce înseamnă pentru ea şi fratele ei. Nu înţeleg cum cineva ar putea să o rănească în acest fel, după care să vină aici şi să cânte de parcă i-ar păsa de ceilalţi oameni. Face ca totul să pară fals. O să cânt un cântec pe care îl ştiţi cu toţii, şi puteţi să cântaţi dacă doriţi, sau puteţi să fiţi tăcuţi, aşa cum o să fac eu. Cum vi se va părea că e mai bine. O parte din mine simte că dacă nu putem fi sinceri unul cu celălalt, tăcerea poate e mai bună. Poate că ar trebui să ţinem toţi o clipă în gură una din acele pietre ale Părintelui Storey şi să medităm la ce e ceea ce contează cu adevărat.

În opinia lui Harper, asta sunase cam didactic, însă văzu oameni încuviinţând. Şi o mai văzu pe Allie ştergându-şi cu un deget o lacrimă de mânie, apoi răsucindu-şi furios capul şi şoptind ceva lui Gail şi Gillian Neighbors.

După care Carol începu să cânte, doar ciupind corzile ukulelei, nu bătând un solfegiu. Notele se ridicară ca nişte ciocănele lovind clopoţei argintii. Îi luă doar o clipă lui Harper ca să recunoască „Noapte tăcută”. Nimeni nu cântă. În schimb, se auzi un şâşâit reverenţios şi încăperea rămase complet tăcută în afara cântecului lui Carol.

Harper nu observă exact cine se aprinse primul. La un moment dat, totuşi, conştientiză luminiscenţa fadă crescând în clar-obscurul camerei. Ochii străluceau, verdele-albastru al licuricilor sclipind în nopţile de vară. Solzu’ Dragonului deveni mâzgălitură de fluorescenţă palidă. Harper se gândi la acei peşti care trăiau în cele mai adânci bazine ale oceanului, iluminând hăul cu propriile organe. Era o lumină rece, străină, diferită de obişnuita intensitatea aproape orbitoare a Sclipirii. Harper nu îşi imaginase că ei ar putea crea armonie fără sunet, că ar putea să se unească într-un cor tăcut al dezaprobării în loc de cel al cântecului.

Doar aproape jumătate din încăpere se aprinse, şi Harper nu se afla printre ei. Pentru prima dată de săptămâni întregi, nu fusese capabilă să se alăture, să se *conecteze.* De-a lungul ultimelor câtorva săptămâni, ajunsese să aştepte cu nerăbdare slujba, şi se scufunda în Sclipire ca scufundatul într-o cadă caldă. Acum, totuşi, apa era rece. Nu putea înţelege cum vreunul din ceilalţi o putea suporta.

Ultima notă atârnă în aer ca un fulg de zăpadă care refuză să cadă.

În timp ce se stingea, această nouă şi bolnav colorată Sclipire se stinse şi ea, iar întunericul din jur se reîntoarse.

Carol clipi printre lacrimi. Părintele Storey îşi puse mâinile în jurul ei, din spate, şi o îmbrăţişă la piept. Poate că hoţul furase în cele din urmă de la patru oameni acel pandantiv: femeia moartă fusese sora lui Carol şi fiica lui Tom Storey, precum şi mama lui Allie şi a lui Nick.

Părintele Storey aruncă o privire peste umărul lui Carol, înspre capelă, şi zâmbi.

— A fost tare frumos, dar sper că nu o să ne facem un obicei din asta. Îmi place să vă aud vocile. Vom rearanja băncile pentru lectura de dimineaţă şi… Ah, John! Aproape că am uitat de tine. Îţi mulţumesc pentru că ai venit în noaptea asta. E ceva ce ai vrea să ne spui?

Pompierul rânji din fundul sălii.

— Am găsit doi oameni care au nevoie de adăpost. Cu permisiune, aş vrea să îi aduc în tabără. Nu pot pune gaj pentru ei, Părinte… Nu am fost în stare să mă apropii suficient încât să discut cu ei, încă. S-au aciuit singuri într-un colţ. Pot să îi scot şi pot să fac o diversiune ca să le acopăr evadarea, dar voi avea nevoie ca ceilalţi să îi conducă la tabără.

Părintele Storey se încruntă.

— Desigur. Oricine are nevoie de ajutorul nostru. Sunt surprins că ai mai şi întrebat. E vreun motiv anume de îngrijorare?

— Judecând după hainele portocalii pe care le poartă, zise Pompierul, cele pe care scrie pe spate Penitenciarul Brentwood, ar putea fi chiar în nevoie mai mare de salvare decât membrii obişnuiţi ai turmei noastre, Părinte.

6

Când Părintele Storey îl întrebase pe Pompier de cine ar avea nevoie, Harper nu se aşteptase să se afle pe listă, însă fusese singura persoană pe care o menţionase pe nume.

— Doi sau trei oameni şi Sora Willowes, dacă eşti amabil, Părinte. Nu ştiu în ce stare îi vom găsi. În cel mai bun caz, au petrecut douăzeci şi patru de ore într-un ascunziş înghesuit, la temperaturi cu puţin peste zero, aşa că o să fie afectaţi de expunere. Ar putea fi un lucru bun să avem asistenţă medicală la îndemână. Ce-aţi zice dacă ne grupăm în Parcul Monumentului în douăzeci de minute? Aş vrea să o luăm la drum.

Slujba se terminase. Toată lumea se adunase în auditorium, cu vuiet de voci suprapuse. Harper îşi făcu loc prin masa compactă de trupuri şi zgomot. Ben Patchett spunea ceva – *Harper, eşti însărcinată, nu eşti în toate minţile* –, dar pretinse că nu auzise. Peste încă o clipă, se afla deja dincolo de enormele uşi roşii, afară în frigul atât de uscat şi ascuţit, încât îi înţepa ochii.

Singură în infirmerie, deschise larg dulăpioarele, strângând orice ar fi putut fi de folos, şi le aruncă într-o mică raniţă din nylon. În graba ei, lovi cu cotul uriaşul model anatomic al capului uman. Se clătină de pe postament şi se sparse pe podea.

Înjură, se opri ca să ascundă cioburile din vedere – era prea pe fugă să mai stea să le mătură –, apoi ezită.

Capul se spărsese în mai multe bucăţi mari. O jumătate de faţă se holba la ea cu o stupefacţie idioată. Un caiet de dictando, răsucit într-un tub şi legat cu elastice groase de cauciuc, se ivea dintre cioburi.

Harper îl ridică dintre bucăţile sparte, desfăcu elasticele şi citi pe copertă.

CAIETUL PRIVAT AL LUI HAROLD CROSS
OBSERVAŢII MEDICALE ŞI NOTE PERSONALE
CU NIŞTE OCAZIONALE POEZII

Socoti cum să procedeze mai bine, gândindu-se că s-ar putea să fie destul de mulţi oameni din tabără care ar vrea să ştie ce scrisese Harold despre ei în săptămânile de dinaintea morţii lui. În cele din urmă, hotărî să nu ia nicio decizie. Nu era timp. Îl aruncă într-un sertar şi ieşi din cameră.

Căpitan America o aştepta pe scările de la infirmerie.

— Mai am şi alte măşti, dacă vrei una, zise Allie, mergând înainte pe scândurile nesigure aşezate între clădiri. Îl am pe Hulk, pe Optimus Prime şi pe Sarah Palin.

— E important să ne deghizăm?

— Nu prea cred. Dar te face să te simţi mai şmecher. Ca atunci când nişte indivizi jefuiesc o bancă şi poartă cu toţii măşti de clovni sperieciosi? Mi se scoală de nu *mai ştiu* de mine când văd măşti de clovni sperieciosi.

— Dacă nu cumva ai una cu Mary Poppins, cred că o să zic pas. Dar mersi că m-ai întrebat.

Allie o conduse printre irealele stânci păgâne din Parcul Monumentului, către o piatră de altar care ar fi fost un loc perfect pentru sacrificiul lui Aslan. Părintele Storey stătea imediat lângă, cu Pompierul în dreapta lui şi cu Michael şi Ben în stânga – o imagine pe care Harper o găsi straniu de asemănătoare cu cea din Cina cea de Taină. Michael chiar avea şi barba sârmoasă a lui Iuda, deşi nu şi maliţiozitatea şi frica sa.

— Allie? zise Părintele Storey ridicând o mână, cu palma în exterior, ca într-o binecuvântare. I-am promis mătuşii tale că nu o să ai nimic de-a face cu incursiunea de azi. Du-te la autobuz – în noaptea asta stai de strajă la poartă.

— Am schimbat cu Mindy Skilling, spuse Allie. Pe Mindy nu o deranjează.

— Sunt sigură că n-o s-o deranjeze nici dacă schimbi la loc.

— Dar… se burzului Allie aruncându-i Pompierului o privire ostilă… Eu *mereu* merg. De când până când nu mai merg? *Mike* merge. E doar cu un an mai mare ca mine. Eu am iniţiat Santinelele, nu el. Eu am fost prima.

— Ultima dată când te-ai dus cu John, mătuşă-ta Carol a stat şi s-a holbat în gol pe fereastră, strângând la piept unul dintre puloverele tale şi rugându-se, spuse Părintele Storey. Şi nu se ruga lui Dumnezeu, Allie. Se ruga *mamei tale,* ca să te ţină în siguranţă. Nu o mai pune să treacă printr-o altă noapte ca aia. Ai milă de ea. Şi ai milă de mine.

Allie începu să îl ţintuiască insistent din ochi pe Pompier.

— Şi tu eşti de acord cu rahatul ăsta?

— L-ai auzit, spuse Pompierul. Du-te, Allie, şi nu-mi mai arunca privirile tale criminale de fată de şaisprezece ani. Dacă vrei să ne întrecem la vâslit, va trebui să aştepţi pe mai târziu.

Se mai holbă la el încă o clipă – de parcă se decidea atunci cum ar fi fost mai bine ca să iasă chit. Apoi îşi mută privirea la Michael şi îşi deschise gura de parcă ar fi negociat cu el. Mike se întoarse cu spatele pe jumătate şi pretinse că nu vede ce face.

— Să te fut, spuse Allie, cu vocea înecată de furie. Să vă fut pe toţi.

În momentul următor, era deja cocoţată în copaci. Harper fusese şi ea cândva în stare să se mişte aşa; îşi amintea foarte clar cum era ea la şaisprezece ani.

Părintele Storey zâmbi într-un fel care era teribil de asemănător cu

un zvâcnet.

— În felul ei cu vorbă dulce şi manieră caldă, chiar că reuşeşte să îşi facă auzită părerea, nu-i aşa? Aş mai adăuga faptul că, în comparaţie cu mama ei, Allie Storey este un adevărat model de stăpânire de sine.

— La naiba, zise Ben Patchett. Am uitat să îmi aduc lanterna.

— Fii fără griji, Ben, spuse Pompierul, dezvelindu-şi mănuşa stângă. Am adus eu nişte lumină.

Mâna i se aprinse într-un glob de flamă albăstruie, cu un fâşâit şters, iluminând un cerc de cinci metri în diametru. Bolovanii aruncară umbre monstruoase până spre jumătate de deal.

Ben Patchett înghiţi tare în sec în timp ce Harper se înghesuia în el.

— N-o să reuşesc niciodată să mă obişnuiesc cu asta, zise Ben.

7

Îl urmară pe Pompier de la biserică până la liziera de conifere, unde se terminau panourile de lemn. Dar zăpada era sfărâmicioasă aici, îngheţată şi sticloasă la suprafaţă, şi pentru o bună bucată de timp putură să păşească fără să lase nicio urmă.

În josul dealului? Păreau să meargă înspre apă. Harper fu surprinsă, se aşteptase să se urce într-o maşină.

Piciorul lui Harper alunecă pe pojghiţa netedă a zăpezii şi se împletici de Ben. El o redresă, apoi îşi trecu braţul de al ei.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el.

După care privi pe după glugă, La spinarea Pompierului, şi bodogăni:

— O nebunie să te aducă cu el.

O greutate cu formă neregulată din buzunarul lui îi presa de braţ, iar ea se încruntă. Îşi strecură degetele în haina lui şi găsi un revolver: cu mâner ornat în lemn de nuc, cu trăgaci de metal rece.

Îşi eliberă braţul.

El îi aruncă o privire, pe jumătate zâmbind.

— Se presupune că acuma tu trebuie să mă întrebi dacă e cumva o armă în buzunarul meu sau dacă sunt eu foarte bucuros că te văd.

— La ce-ai nevoie de ea?

— Trebuie să mai întrebi?

— Îmi pare rău. Am crezut că mergem să ajutăm nişte oameni, nu să îi împuşcăm.

— *Tu* te duci să ajuţi nişte oameni. Eu am venit în călătoria asta ca să mă asigur că asistenta mea medicală favorită ajunge teafără înapoi la tabără. Nu ştim nimic despre bărbaţii ăştia doi. Nu ştim pentru ce au fost închişi. Poate că John Rookwood nu are o problemă cu a-şi risca viaţa pentru doi infractori, dar eu cam da. Ar trebui să fi aflat deja, continuă el înroşindu-se la faţă şi ferindu-şi privirea, cât de mult ţin la tine, Harp. Dacă s-ar întâmpla ceva… La naiba.

Ea îşi puse mâna pe spatele lui şi strânse tare. Speră că va interpreta strânsoarea ca un *Mulţumesc pentru că îţi pasă* şi nu *Dumnezeule, sunt fierbinte, chiar că ar trebui să ne-o tragem cândva.* Din experienţa ei, era foarte dificil să oferi unui bărbat afecţiune şi bunătate fără să îi laşi impresia că îi oferi şi un culcat împreună.

El zâmbi.

— Pe lângă asta, reglementările departamentului specifică faptul că un ofiţer care escortează un prizonier este obligat să poarte tot timpul cu el arma din dotare. Poţi să renunţi la insignă, dar e foarte greu să renunţi la obişnuinţe. Nu că aş fi renunţat vreodată cu adevărat la insignă.

— Încă o mai ai?

— O păstrez alături de inelul meu secret de decriptare şi mustaţa falsă pe care o folosesc la misiunile sub acoperire.

O împunse prietenos în umăr.

În lumina lunii, zăpada avea culoarea oţelului – sau a metalului unei arme.

El se uită gânditor.

— Uneori îmi vine să cred că ar trebui să o pun la loc.

— Mustaţa falsă? zise ea şi îi scrută trăsăturile. Presupun că ţi-ar putea ieşi fără să arăţi prea soios. Ai un chip potrivit pentru o mustaţă.

— *Nu.* Insigna mea. Uneori cred că acestei comunităţi i-ar prinde bine un pic de aplicare a legii. Sau cel puţin nişte justiţie. Ia de exemplu tipa asta care se învârte pe-aici, uşurându-i pe ceilalţi de hrană şi bijuterii. Dacă o să iasă în faţă şi o să recunoască ce a făcut – va fi ăsta într-adevăr capătul poveştii? O să ne apucăm să o îmbrăţişăm cu toţii, aşa cum zice Părintele Storey?

— Poate că ar putea să stea la curăţat cartofi vreo săptămână, sau ceva asemănător.

— Sau am putea-o închide pentru trei luni, să o învăţăm o lecţie. Chiar ştiu un loc potrivit. Sub cantină e o cămară pentru păstrat carnea, cam de mărimea unei celule de secţie. Dacă aducem o saltea…

— Ben! strigă ea.

— Ce? Nu ar îngheţa de frig. Probabil că e mai cald decât în subsolul bisericii. Nu a mai fost curent electric de luni bune.

— E dezgustător! Reţinerea la izolare într-o cameră care miroase a carne putrezită. Pentru câteva cutii de lapte?

— Şi *Mama Portabilă.*

— Să mă fut în ea de *Mamă Portabilă.*

El tresări.

Părintele Storey şi Michael Lindqvist mergeau domol în faţa lor, Părintele Storey spunând ceva, cu o mână pe spatele lui Mike. Mike mergea cu băţul fluorescent atârnat într-o parte, lovindu-l din când în când de câte un trunchi de copac, ca un băiat care dă cu bâta de scândurile unui gard. Ben îi privi o vreme, apoi scutură din cap şi pufni.

— Dacă aş fi fost în locul lui Mike, aş fi fost bucuros să plec din tabără şi nu cred că m-aş grăbi să mă întorc prea repede. Am impresia că e mai în pericol aici.

— Faţă de cine? întrebă Harper.

— De Allie. Fata aia are un temperament serios. Nu mi-aş dori să o calc pe coadă.

— Crezi că s-a supărat că Mike nu i-a luat apărarea?

— Mai ales luând în considerare cu ce se ocupau înainte de a veni la

capelă. I-am văzut pe amândoi pitiţi în spatele unui pin de la marginea pădurii, mozolindu-se de parcă nu ar mai apuca niciodată să se vadă. Dacă i-aş fi fost tată, aş fi… Dar nu sunt, şi presupun că niciunul dintre ei nu mai e copil.

— Nu ştiam că sunt împreună.

Ben flutură din mână.

— Sunt, după aia iarăşi nu mai sunt. Aparent, acum sunt.

El zâmbi la asta. Când reluă vorba, vocea îi era joasă şi înceată.

— Să îl pui pe hoţ în cămara cu carne ar putea fi un act de caritate. Tu nu vezi, pentru că tu crezi că toată lumea are sufletul bun ca tine. Părintele Storey nu vede nici el. Tu şi cu el sunteţi două faţete ale aceleiaşi monede, în felul ăsta.

— Cum de ar fi un act de caritate?

— Ar ajuta-o să nu fie omorâtă. Ar fi o pedeapsă mai blândă, ca un fel de custodie pentru protecţie.

Harper dădu să zică ceva contrar, după care îşi reaminti spusele lui Allie cu găsitul hoţului şi smulsul limbii din gură. Îşi închise gura şi nu mai reacţionă cu nimic.

Trei canoe erau legate de-a lungul docului, legănându-se în mare. Pompierul îşi coborî mâna aprinsă, o puse sub o parte a gecii şi înăbuşi flacăra.

— Va fi mai în siguranţă şi mai rapid să mergem restul drumului pe apă.

Se instală în canoea din partea îndepărtată a docului şi îşi lăsă ranga pe fundul bărcii.

Ben se încruntă.

— Ăăă… John? Număr eu greşit sau suntem cu o barcă lipsă? Salvăm doi oameni, nu? Aşa că… unde o să-i punem?

— O să avem loc pentru ei. Eu nu mă întorc cu barca. Am făcut aranjamente pentru un alt mijloc de transport.

Pompierul desprinse frânghia şi împinse canoea în Atlantic. Se lăsă joasă în apă, iar Harper se întrebă oare cât de grea poate să fie ranga aceea.

Ben făcu un gest către una dintre celelalte canoe.

— Harper, nu prea mă pricep la bărci. Vrei să ţii cârma sau…

— De fapt, zise Părintele Storey, am o problemă medicală privată pe care vreau să o discut cu Sora Willowes. Vă deranjează?

Pe Ben *chiar îl* deranja – o clipă, dezamăgirea de pe chipul lui era aproape distractivă. Însă făcu semn că nu şi coborî într-o altă canoe.

— Atunci ne vedem când ajungem acolo unde trebuie să ajungem. Aveţi grijă la iceberguri.

Harper deznodă legătura, în timp ce Părintele Storey se cocoţă cu grijă în partea din faţă a canoei. În timp ce se lansară la apă, Harper îşi închise ochii şi inhală adânc. Aerul era atât de curat şi mirosea atât

de mult a mare, încât o făcu pe moment să ameţească.

— Îmi place în largul oceanului, zise Părintele Storey, vorbind peste umăr. Mereu mi-a plăcut. Ştii, tabăra are un velier de douăzeci şi cinci de metri, dosit pe insula lui John. Suficient de mare cât să… Oho, ia te uită!

Şi arătă cu o vâslă peste luciul apei.

Allie se afla cu un braţ în faţa canoei Pompierului. Se ridicase în picioare imediat ce se depărtaseră câţiva zeci de metri de doc.

— Îţi mai aduci aminte ce a zis John despre ea, înapoi în tabără? „Dacă vrei să ne întrecem la vâslit, va trebui să aştepţi pe mai târziu.”

Părintele Storey mimă o voce care aducea un pic cu Paul McCartney din „Submarinul Galben”. Nu era o imitare rea a Pompierului. O repetă:

— La vâslit!

De data asta în felul britanic, încât să rimeze cu *călărit*, apoi încă o dată, dar în maniera americană, ca să rimeze cu *pâsâit*.

— Ha! Îi dădea de înţeles că o să luăm canoele, în aşa fel încât ea să poată să o ia la goană în faţa noastră şi să ne aştepte. Mda. Se ţine tare de imaginea cu să-vă-duceţi-naibii. Şi nici nu aş putea să îi spun maică-sii, lui Sarah, ceva.

Ţărmul, tapat cu trunchiuri de conifere, se lărgea în ambele părţi pe măsură ce se îndepărtau de micul golf.

— Ce te macină, Părinte? Ai spus că nu te simţi prea bine cu sănătatea?

— Ba cred că am zis că am o problemă medicală privată. Nu ştiu să fi zis că are de-a face cu mine. Eu unul sunt bine, presupun. Un pic de inimă grea. Dar nu ai cu ce să tratezi asta, nu?

— Ba cum să nu. Ia două ciocolate şi cheamă-mă a doua zi dimineaţa. Parcă mai are Norma Heald câteva Hershey’s Kisses rămase prin bucătărie. Spune-i că ţi-am dat o reţetă.

El nu râse.

— Cred că va trebui să alung o persoană. Am tot încercat să îmi dau seama cum să protejez pe cineva pe care nimeni nu îl va ierta. Acum mi se pare că să o alung este singura cale prin care să o pot proteja. Dacă ea rămâne aici, mi-e teamă de ce-i va face tabăra. De fiecare dată când îi văd cântând – continuă el şi privi scurt înspre Harper, cu un mic zâmbet – nu pot să mă abţin să nu mă întreb oare ce ar face ei dacă ar forma o mică gloată furioasă. Crezi că Solzului i-ar plăcea o gloată furioasă la fel de mult ca un cor? Eu cred că da.

8

Ştie cine e hoaţa, se gândi Harper. Ideea era un şoc teribil, echivalentul mental al călcatului pe un cui ascuţit.

— De ce îmi spui mie asta? întrebă Harper.

Privi dincolo de prova bărcii.

— Persoana de care zic nu ar pleca niciodată de bună voie. Tu ai putea – dacă ai fi nevoită – să îi administrezi ceva? Să liniştească o persoană dacă ar fi… isterică? Periculoasă? Sieşi şi… altora?

Orice s-ar fi aşteptat Harper să fie de vorbit, dar nu aşa ceva.

— Nu am nimic suficient de puternic în proviziile mele. Să fiu sinceră, Părinte…

— Mi-aş dori să nu-mi mai spui aşa, zise el, cu un amar brusc. Nu am fost niciodată hirotonisit, nu de către o biserică. Singura persoană care s-ar cădea să-mi spună Părinte este Carol. Nu ar fi trebuit niciodată să permit să înceapă obiceiul ăsta, dar mi-a satisfăcut orgoliul. Am predat etică şi istoria Creştinismului la o şcoală primară din Massachusetts. Am trecut de la a fi un cap-sec-în-turnul-de-fildeş la un teoctist-Dalai-Lama al Noii Credinţe, în cinci luni. Arată-mi tu pe cineva care ar putea rezista la asemenea tentaţie, iar eu îţi arăt un *adevărat* sfânt.

— Eh, Părinte. Dacă aş auzi pe cineva fiind aşa de sarcastic la adresa ta, i-aş sparge ceva deasupra capului. Nu realizezi că le dai oamenilor ăstora speranţă? Şi mie îmi dai speranţă, şi asta e magic, la fel de mult ca o biserică plină de oameni care strălucesc precum pomul de Crăciun. Am început să cred că s-ar putea să pot trăi suficient cât să îmi văd copilul născut, iar asta ţi se datorează în întregime ţie, şi cântecelor, şi tuturor oamenilor ăstora minunaţi care s-au adunat în jurul tău.

— Ai o inimă de aur, Harper. Dar să-ţi aduci aminte: nu am avut nicio contribuţie în a vă face pe toţi să fiţi minunaţi. Eraţi deja aşa atunci când v-am găsit.

Vâsliră pe lângă un promontoriu şi către marea deschisă. Malul era la cincisprezece metri depărtare, un deal abrupt ridicându-se printre copaci costelivi, uscaţi şi bolovani.

— Ca să mă întorc la întrebarea ta, nu am niciun fel de sedative suficient de puternice. Doamne-ajută dacă o să am vreodată nevoie să fac vreo operaţie. Cel mai puternic medicament din cabinetul infirmeriei este Advil. Dar chiar şi dacă aş avea ceva mai tare, nu mi-ar fi pe plac să sedez pe cineva ca măsură punitivă. Eu nu asta ştiu să fac, ci să ajut persoanele bolnave.

— Această persoană… este bolnavă. Şi înainte să întrebi, nu, nu vreau să spun la cine mă refer. Nu până ce nu sunt perfect hotărât cu

paşii pe care să îi fac.

— Nu aveam de gând să întreb.

Ea deja observase felul în care el evita să spună nume.

El făcu o pauză, meditând o vreme, apoi zise:

— Ce părere ai despre insula Marthei Quinn?

— Cred că aş fi mult mai mulţumită de idee dacă aş şti pe cineva care chiar să fi auzit emisia.

— Harold Cross pretindea că a auzit-o, spuse Părintele Storey. O dată. Şi schimba mesaje cu cineva din Lubec, care a devenit capitala operaţională a statului Maine de când Augusta a ars din temelii.

— Harold schimba mesaje cu cineva care spunea că este din Lubec, repetă Harper. Nu l-am cunoscut niciodată, dar din cum pare, Harold era destul de credul.

— Sunt complet de acord, spuse Părintele Storey şi, din nou, vocea îi era sarcastică, cu un ton de amărăciune care nu îi era deloc caracteristic.

Harper putu simţi oceanul sub tangajul bărcii, atracţia onirică a sa. Dacă s-ar fi oprit să vâslească, curentul ar fi prins canoea şi ar fi tras-o către est. În jumătate de oră ar fi fost suficient de departe încât să vadă jumătate din luminile din Portsmouth; într-o oră, poate suficient de departe încât să vadă toată luminile de pe coasta din New Hampshire. După încă o oră, ar fi fost prea departe ca să mai vadă vreo lumină.

— Va fi nevoie să alungăm pe cineva, din păcate. Să forţăm o femeie să părăsească tabăra, zise Părintele Storey. Atunci când se va întâmpla… atunci… n-aş trimite pe nimeni, indiferent cât de dusă cu sorcova, în exil, singură. Mai devreme sau mai târziu, un Comando de Incinerare o va prinde. Nu. Cred că o să merg cu ea. Poate că în acel velier de pe insula lui John. Eu şi cu Don Lewiston. Mi-ar plăcea să mă duc să o caut pe Martha Quinn.

— Şi cine ar mai avea grijă de tabără?

— Va trebui să fie John. El e singurul de care sunt ferm convins că s-ar ridica la nivelul cerinţelor.

Păstrară cadenţa în jurul promontoriului, către un mic golf, nu mai mare de douăzeci şi cinci metri în diametru, cu locuinţe de ambele părţi şi docuri ridicate chiar deasupra apei. Drept în faţă se afla un pod, cuprinzând intrarea către golfuleţul de dincolo de el.

Nu îşi dădu seama unde se aflau până ce nu trecură pe sub pod, unde respiraţiile lor produseră mici ecouri metalice, făcând să răsune întregul eşafodaj de fier ruginit de deasupra. South Mill Pond se deschidea în faţa lor, un braţ de apă în formă de tigvă aflat între parc şi… Departamentul de Poliţie Portsmouth.

Majoritatea clădirilor din jurul golfului erau cuprinse de întuneric, însă departamentul de poliţie şi parcarea adiacentă erau luminate ca

un stadion de fotbal într-o noapte de meci. De unde se aflau acum, Harper putea zări două mormane imense de deşeuri arzând în parcare. Fiecare morman era de aproape 7 metri înălţime. Harper se întrebă ce oare distrugeau – haine contaminate? Câteva maşini de stingere a incendiilor staţionau în apropiere, cu departamentul de pompieri gestionând focul. Harper observă oameni cu măşti şi jachete galbene învârtindu-se în jurul rugurilor. Movilele în flăcări produceau un fum de rău augur care se ridica în noapte, ascunzând stelele.

Pompierul începu să vâslească înspre secţia de poliţie.

— Of, John, oftă Părintele Storey. Sper că ştii ce faci.

Golful nu era mai mare decât un stadion de fotbal şi separat de un dig, care se afla imediat în faţa lor. Nu se putea trece pe dig către apă din partea cealaltă fără să acosteze canoele. Harper nu îşi dădu seama unde anume avea de gând Pompierul să tragă la mal, dar, într-un fel sau altul, urmau foarte curând să ajungă la ţărm.

Harper se aplecă în faţă şi rosti printre dinţi:

— Vorbim mai pe larg după ce ne întoarcem în tabără. Totuşi, desigur, voi face tot ce-mi va sta în putere ca să te ajut. Dacă aş avea medicamentele potrivite, aş fi dispusă să o sedez pe hoaţă, după ce o vei fi confruntat… însă numai ca variantă în ultimă instanţă. Nu-mi vine să cred că s-ar ajunge la asta. Dacă tu şi Carol abordaţi împreună această persoană, în privat, şi îi veţi arăta genul de empatie şi înţelegere de care ai amintit în capelă – atunci… nu cred că există cineva în tabără care să nu răspundă la aşa ceva.

Tom Storey îşi întoarse capul ca să o privească, cu linia sprâncenelor încruntată şi confuză, cu o întrebare ivindu-se în ochii lui, formându-se pe linia buzelor… de parcă ea i-ar fi pus o ghicitoare foarte grea. Harper se întrebă de ce. Simţise că fusese cât se poate de directă şi clară. Îşi dori să îl întrebe ce nu înţelesese, dar nu mai era timp. Pompierul îi adusese la ţărm, aproape de dig. Harper arătă cu vâsla ei, iar Părintele Storey încuviinţă şi îndreptă direcţia. *Pe mai târziu,* se gândi, fără să îşi imagineze că nu va mai exista un mai târziu.

Nu pentru Părintele Storey.

9

Cheiul era făcut din lespezi de granit tăiate grosier, ridicându-se dintr-o panglică de nisip. Canoele se zdruncinară cu un zgomot hârşâit pe măsură ce atingeau fundul scăzut al apei. Ben deja îi aştepta să îşi tragă barca paralel cu celelalte două.

Pompierul o strânse încet pe Allie de umăr şi arătă către dig. Îi murmură ceva în ureche, iar Allie încuviinţă şi începu să îşi facă drum de-a lungul bancului îngust de nisip, aplecată.

— Unde se duce, John? întrebă Harper în şoaptă.

— Bărbaţii pe care am venit să îi salvăm sunt de partea cealaltă a digului, şi singurul mod în care putem ajunge la ei fără să fim văzuţi e prin *asta*.

El arătă din nou în depărtare, iar acum Harper zări capătul unei tubulaturi de scurgere de sub dig. La maree înaltă, deschizătura ar fi fost sub apă, dar în clipa aceea era aproape secată. Allie se ghemui şi începu să îndepărteze crengile uscate şi cutiile ruginite de bere care blocau intrarea.

— Trimiţi o fată de şaisprezece ani să aibă vorbă cu o pereche de infractori? Ben întrebă. Ce-o să se întâmple dacă vreunul din ei o apucă de păr şi o trage din ţeavă?

— Nu are niciun fel de păr de care să o apuce, Ben, iar ea ştie ce face. Nu e prima dată când ajută pe cineva la ananghie, zise Pompierul.

Căută ceva în canoea lui. Se auzi clinchet de metal. Se ridică din barcă împreună cu ranga.

— Am încredere în tine, John, spuse Părintele Storey. Atâta timp cât îmi poţi promite că Allie va fi în siguranţă.

— N-aş putea să îţi promit asta nici dacă ea ar sta la gherghef cu Norma Heald, Tom. Dar nu mi-e teamă de cei doi bărbaţi care se ascund de partea cealaltă a digului. Ei îşi doresc să scape, nu să fie prinşi.

— Tubulatura pare destul de îngustă, spuse Michael. Eşti sigur că o să poată să o urmeze înapoi?

Allie se luptă cu un cărucior de cumpărături ruginit care bloca parţial intrarea.

— Sunt convins că nu, zise Pompierul. Unul e la fel de înalt ca Boris Karloff, iar celălalt e aproximativ de statura unui bivol. Dacă ar încerca să o urmeze înapoi, s-ar împotmoli mai mult decât sunt acum ei împotmoliţi. Deci vor fi nevoiţi să meargă pe dig, imediat ce va fi sigur să traverseze fără să fie văzuţi. Ben, Michael, Părinte: fiţi pregătiţi să îi ajutaţi. Nu ştiu cât de capabili vor fi să păşească de unii singuri.

— *Cum adică* vor fi nevoiţi să meargă pe dig? întrebă Ben. Când va fi sigur pentru ei să traverseze?

Pompierul se căţără pe taluzul abrupt al cheiului, folosindu-şi ranga pe post de sprijin. Aruncă o privire înapoi şi şopti:

— Atunci când vor începe ţipetele.

Ajunse la capătul zidului, se ridică o clipă în picioare la marginea parcării de maşini, cu scânteile ca de bronz ale focurilor dansându-i pe chip, după care îşi odihni ranga pe un umăr şi începu să se îndepărteze la pas, fluierând.

— Nu-i aşa că te face să te simţi un pic tăntălău? zise Ben în gol. Pe mine mereu mă face să mă simt un pic tăntălău.

— Şi acum ce? întrebă Harper.

— Presupun că ne punem pe vine, spuse Ben. Şi aşteptăm să vedem dacă merge ceva prost.

Pompierul plecase doar de câteva momente – cu sunetul puternic şi pătrunzător al fluieratului său abia stins – când Allie dădu cu spatele din ţeava de scurgere şi scânci îngrozită, se împletici şi se puse în fund, la marginea apei.

— Da’ iute ai mai fost, zise Michael.

10

Harper ajunse prima la Allie, ajutând-o să se ridice.

— Ce? şopti Allie. Ce?

Fata scutură din cap, cu ochii ca două puncte aprinse în găurile măştii de Căpitan America.

Harper făcu roată în jurul ei şi se ghemui la intrarea în tubulatura de scurgere. Un mănunchi de beţe şi frunze se ridica acolo, o formă stufoasă şi ţepoasă chiar la un braţ distanţă.

Forma înfrunzită se ridică, îşi schimbă poziţia şi se întoarse într-o parte.

Era un animal. Era un nenorocit de animal în tubulatură, un porc spinos de mărimea unui căţel Welsh Corgi.

Harper zări o nuia, cam de jumătate de metru lungime şi bifurcată la un capăt. Îi veni ideea să împingă băţul dincolo de porcul spinos şi să îl tragă înspre ea, afară. În loc de asta, capătul bifurcat al nuielei îl împunse pe animal într-o parte. Ghimpii se zbârliră. Porcuşorul mormăi şi se strecură şi mai adânc în tubulatură.

Se uită înapoi la Allie. Michael se dusese la ea şi îi pusese haina lui pe umeri. Pantalonii ei de jeans erau îmbibaţi cu apa din ţeavă şi tremura vizibil. Tremura… şi arunca priviri alarmate către canalizare. Harper nu mai văzuse până atunci nici măcar o umbră de frică pe chipul lui Allie Storey, şi într-un fel era liniştitor să ştie că *ceva* tot ar putea să o mişte.

Harper nu dădu vina pe ea. Ideea de a te strecura printr-un tub de mai puţin de un metru diametru cu un porc spinos grăsun şi supărat înăuntru era înspăimântătoare, dacă nu şi de neînchipuit.

Aşa că nu raţionă prea mult. Harper se puse în patru membre şi îşi înfipse faţa în gura ţevii. Mirosi izul de gunoi putrezit şi miasma caldă a unui mamifer.

— Ce dracu' faci? întrebă Ben. Fir-ar, Harper, fir-ar, nu face asta. Nu intra acolo. Lasă-mă pe mine să…

Dar până să o ajungă, ea îşi răsuci braţul şi îşi împinse umerii în tub. Ben era de 1,80 şi 90 de kilograme şi ar fi avut la fel de multe şanse să încapă pe tubulatură ca acel căruţ de cumpărături pe care Allie îl îndepărtase mai devreme de la intrare.

Harper, însă, era doar cu un pic mai înaltă decât Allie, poate cu şapte, opt kilograme mai grea şi realizase că dacă ar putea altcineva dintre ei să se strecoare pe acolo, atunci ea era aceea. Urma să fie înghesuit, totuşi. Putea deja simţi asta, pereţii forţându-i umerii să se strângă şi mai mult de corp.

Îşi aminti că se afla în cel de al doilea trimestru al sarcinii şi probabil cu peste zece kilograme mai grea decât Allie. Se întrebă dacă

nu cumva se îngrăşase suficient de mult încât să rămână blocată acolo. Luă în considerare să se întoarcă, după care se târî încă nişte zeci de centimetri în faţă.

Porcul spinos se oprise din înfoiat şi se întoarse în aşa fel încât să îi observe apropierea. Ea îl împunse din nou cu nuiaua, iar ochii care o ţinteau păreau să se umple cu indignare. Erau de culoarea sângelui încastrat într-o bucată de ambră. Porcuşorul hâsâi şi se înfoi dând cu spatele.

Ea îl urmă, târându-se pe coate şi genunchi de-a lungul niturilor tubulaturii. Mersese cam o treime din distanţă când i se blocară şoldurile.

Harper se avântă în faţă ca să se elibereze, dar nu se urni. În loc de asta, simţi cum pereţii de metal o strâng şi mai mult. Încercă să dea înapoi şi nu putu, şi i se ivi în minte imaginea unui tirbuşon blocat în sticla de vin, din acea ultimă noapte cu Jakob.

Porcul spinos ezită şi păru să îi arunce o privire amară de superioritate: *Ce? E ceva în neregulă? Te-ai blocat un pic? Poate că ai nevoie de un împuns prietenos cu o nuia care să te pună din nou în mişcare?*

Apa picurându-i de deasupra printre mâini era rece scut, iar peretele de oţel inoxidabil era tapat cu chiciură, însă dintr-odată lui Harper i se făcu extrem de cald. Zăpuşeala o furnică pe lateral şi în căuşul făcut de clavicule. Nu era fluxul normal de căldură pe care uneori o simte cineva atunci când e cuprins de anxietate. Ştia foarte bine *acea* senzaţie, ca de spray de insecte pe o piele rănită. Inspiră din nou adânc şi mirosi fum şi o miasmă dulceagă greţoasă, ca de bacon pasat cu arţar arzând în cratiţă.

Asta eşti tu, se gândi, iar când privi în jos văzu un rotocol palid de fum ieşindu-i din striaţiile de Solzu' Dragonului de pe podul palmelor.

Ţi-am zis eu, şoptea porcul spinos, cu vocea lui Jakob. Ar *fi trebuit să murim împreună, aşa cum plănuisem. Nu ar fi fost mai bine decât să arzi aşa, într-o gaură întunecată? Ai fi putut să mergi pur şi simplu la somn, în braţele mele, fără agitaţie, fără durere. În loc de asta, o să te prăjeşti aici, iar când o să începi să urli vei atrage poliţia şi îi vor găsi pe Allie, şi pe Părintele Storey, şi pe Ben, şi pe Michael, şi îi vor face să îngenuncheze pe nisip, şi le vor pune câte un glonţ în creier şi va fi vina ta.*

Se trase în faţă încă o dată. Ţeava o ţinea strânsă.

Clipi tare, cu ochii înlăcrimaţi de la fum. Nu era focul cel care te omora, înţelese ea acum. Era groaza, sau mai degrabă renunţarea. Era clipa în care, cu groază şi ruşine, realizezi că te-ai blocat singură într-un loc şi eşti incapabilă ca să te eliberezi. Solzu' Dragonului era glonţul, însă frica era degetul care apăsa pe trăgaci.

Respiraţia i se urcă în gât cu un urlet. Împunse porcul spinos cu nuiaua înainte de a se mai gândi la altceva şi scoase din micuţa

creatură un guiţat. Începuse să cedeze, îndepărtându-se mai repede ca înainte.

Nu mai putea vedea celălalt capăt la tubulaturii prin fumul care se ridica din ea. Nu înţelese de ce nu se îneacă în el. Inhală adânc, pregătindu-se să tuşească, şi se gândi: *Cântă! Fă-ţi drum cântând.*

Ram, para ram, pam pam, şopti ea, cu o voce spartă şi răguşită, şi imediat se opri.

Era suficient de rău să fie blocată într-un tub alături de un porc spinos, dar şi mai rău să fie blocată acolo cu un nebun de legat, chiar dacă acel nebun de legat se dovedea a fi însăşi ea. Disperarea pe care şi-o auzi în propria voce o făcu să se cutremure.

Un nou val de căldură chimică o furnică prin tot trupul. Viermi de căldură i se târau pe scalp. Putea mirosi cum părul i se pârleşte şi i se prăjeşte şi se gândi că dacă va reuşi să iasă din ţeavă o va lăsa pe Allie să o radă în cap, dar nu avea cum să iasă din ţeavă, pentru că era pe de-a întregul o minciună, ideea aceea că poţi să te salvezi cântând. Copiii britanici cântaseră unii altora în timpul bombardamentelor din război, iar acoperişurile tot li s-au prăbuşit peste capete. Propria ei voce nu contase niciodată. Credinţa Părintelui Storey era o rugăciune în van.

Fumul o ardea pe gât. Norişori albi îi ţâşniră pe nări. Ura fiecare moment de speranţă pe care-l lăsase să o cuprindă vreodată. Se ura pentru cântecele la care participase, cântecele alături de ceilalţi, cântecele *pentru* ceilalţi, cântecele…

Cântecele pentru *ceilalţi,* se gândi. Cântecele în armonie. Părintele Storey spusese că nu *cântecele,* ci *armonia* în sine era cea care conta. Şi nu puteai crea armonie de una singură.

Clipi în fum, cu ochii umeziţi, lacrimi lipicioase pe obraji, iar de data asta, cu o voce molcomă, neliniară, cântă din nou, cu mintea întoarsă înspre înăuntru, către acea viaţă înfăşurată ca un pumn în pântecul ei.

— *Îţi voi fi torţa călăuzitoare pe luciul apei,* cântă ea.

Nu Julie Andrews, de data asta, ci Helen Reddy. Fusese prima melodie care îi trecuse prin minte, iar la auzul ei, trimis cu un ecou slab de-a lungul tubulaturii, simţi dintr-odată o nevoie pe jumătate isterică de a izbucni în râs.

— *Dragostea mea pentru tine va arde mereu vie.*

Falsa foarte tare, cu vocea îngropată de emoţie, dar aproape de la primul cuvânt Solzu' ei începu să pulseze şi să lucească într-o lumină aurie fadă, iar senzaţia de pe piele, de căldură chimică, se atenuă. În acelaşi timp, bebeluşul păru să îşi schimbe imperceptibil poziţia înăuntrul ei, rotindu-se ca un şurub, iar ea se gândi: *Îţi arată ce* să *faci.* E în armonie. O idee absurdă, mai puţin faptul că începu atunci să îşi pivoteze şoldurile, urmând striaţiile neregulate ale ţevii, şi îşi relaxă

muşchii în mişcare. Se eliberă atât de brusc, încât îşi pocni creştetul cu un bufnet adânc.

Harper se târî ca într-un coş de fum. Plămânii i se luptau să găsească oxigenul care nu mai era prezent, şi totuşi capul nu i se lăsă în ceaţă şi nu simţi că va leşina. Într-adevăr, încă mai avea suficient aer încât să continue să îi cânte bebeluşului, cu un psalm şoptit, extenuat.

Îşi coborî fruntea, clipind deoparte lacrimile din ochi, iar atunci când ridică la loc capul se trezi faţă-n faţă cu porcul spinos, atât de aproape, încât mai că putea să pună mâna pe el. Mantia de spini se zbârli.

Lovi cu nuiaua pe peretele ţevii, retrase băţul şi îl lansă înspre animal.

— O să-ţi fiu o torţa călăuzitoare drept în cur, dacă nu faci paşi, grăsunule, zise ea pe jumătate cântând, pe jumătate înecându-se în fum.

Porcuşorul începu încă o dată să se ferească, dar lui Harper îi ajunse până la gât de atâta porc spinos şi de atâta ţeavă de canalizare. Îi înfipse nuiaua chiar în dreptul fundului şi îl împinse înainte. Îi trecu prin minte că puteau fi bazele unui nou sport Olimpic: curlingul cu porci spinoşi.

Rozătoarea izbucni în ceea ce probabil că trecea drept goană în termenii speciei lui. Nu ezită atunci când ajunse la capătul ţevii, ci sări în jos prin deschizătură. În lumina portocalie a focului de afară, Harper realiză că porcuşorul nu fusese aşa de mare pe cât crezuse. Blocată în tubulatură, păruse să fie de mărimea unui pui de căţel. În lumina focurilor din jur, nu era mai mare decât un hamster cu ţepi. Se holbă la ea cu un singur ochi plin de reproş înainte de a-şi continua fuga. Pentru o clipă, Harper se simţi aproape vinovată pentru felul în care îl tratase. Şi ea fusese alungată din propria casă şi simţi că poate să empatizeze.

La capătul deschis al tubulaturii de scurgere, auzi în stânga o şoaptă speriată.

— Ce pula mea a fost asta?

Cineva aruncă o piatră la porcul spinos, iar biata creatură persecutată o luă la fugă până într-un tufiş.

Harper se trase în faţă câţiva centimetri, aproape de buza ţevii.

— Salutări, zise ea cu o voce joasă.

Marginea tubulaturii se întunecă şi se umplu cu o formă, cerul nopţii eclipsat de capul şi umerii unui bărbat masiv.

Harper nu mai ardea înăbuşit şi nici nu mai cânta, iar cândva în ultimul minut irizaţiile aurii de Solzu' Dragonului încetaseră să mai sclipească. Braţele şi spatele, încrustate în linii fine ale sporului, erau sensibile şi un pic umflate, însă nu pe de-a întregul neplăcut.

— Cine-i? întrebă bărbatul masiv, privind de-a lungul tubulaturii.

Chiar şi mototolit, murdar şi acoperit de cenuşă, salopeta lui de culoarea morcovului era foarte vizibilă în clar-obscurul dimprejur, la fel de aprinsă ca un neon. Statura îi era ca de urs, cu faţa bolovănoasă şi ciupită… însă acei ochi gălbejiţi îi părură lui Harper a avea o reflexie cumva profesorală. Acei ochi aveau exact aceeaşi nuanţă cu cea a porcului spinos.

— Eu sunt Harper Willowes. Sunt asistentă medicală. Am venit să vă ajut să scăpaţi. Sunteţi doi, nu?

— Mda, da… el deja a încercat să se strecoare prin ţeavă şi nu i-a reuşit. Iar io-s chiar mai umflat decât el.

— Nu o să treceţi prin ţeavă. O să mergem direct pe dig. Am prieteni care ne aşteaptă de partea cealaltă, cu nişte bărci. O să vă ducă spre un loc în siguranţă.

— Do'n'şoară, de douăzeci de ore stăm ascunşi într-un canal. N-are niciunul din noi cum să o rupă la fugă pe drumul ăla. Amicul meu cu greu poate să stea în picioare. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la noi. Sincer. Dar nu o să se poată. Nu contează dacă bărcile voastre sunt la o sută de metri depărtare sau nu. La fel de bine ar putea să fie pe lună. Sunt peste cin'zeci de oameni acolo în parcare, cei mai mulţi înarmaţi. Dacă renunţăm la acoperirea noastră şi o dăm la sprint – iar o şontâcăială ar fi mai corect spus –, atunci mai întâi o să ne împuşte, şi abia după aia o să pună întrebările.

— Nu o să fugiţi, zise ea, aducându-şi aminte de ce îi zisese Pompierul. O să mergeţi la pas. Şi nu o să fiţi văzuţi. Va fi o diversiune.

— Ce diversiune?

— O să vă daţi seama când o să o vedeţi, spuse ea, pentru că asta suna mai bine decât să admită că nu avea niciun habar.

El rânji, arătându-şi un dinte de aur în fundul gurii. Avea înfăţişarea a ceea ce tatăl ei ar fi numit un individ hidos.

— De ce nu ieşi şi să stai lângă noi, scumpo?

— Trebuie să mă întorc. Voi fiţi gata, spuse ea.

— Doar n-o să te apuci să o iei cu spatele pe-acolo, nu? N-ar fi mai bine să ieşi şi să te întorci cu faţa?

Nu se gândise până atunci la cum o să se întoarcă – ridicol, dar adevărat – şi nu ştiu cum să răspundă. Putea să iasă din tubulatură cu spatele la fel de bine cum ar fi putut să se transforme în fum şi să dispară, adică deloc; mai corect spus, să se transforme în fum era mai probabil.

Dacă ar fi mers înainte, totuşi, chiar şi cu un pas, îşi imagină cum ursul ăla de om o să o apuce de păr, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe chip şi cu ochii terni. El şi prietenul lui ar fi putut să îşi facă de cap cu ea; nu ar fi ţipat, să atragă ofiţerii legii către ei şi să dezvăluie poziţia

prietenilor ei. Pompierul spusese că cei doi vor să scape, nu să fie prinşi, şi era adevărat. Dar era la fel de adevărat că erau puşcăriaşi, iar ea era o femeie însărcinată care nu putea cere ajutor. Era pe de-a întregul posibil, văzu ea acum, ca ei să poată să îşi ia porţia de prăjitură şi să o mai şi violeze şi să o omoare, la fel de bine.

Era încă o dată blocată, poate că mai rău decât fusese la jumătatea drumului prin canalizare. Nu putea găsi o soluţie pentru a o lua înapoi şi nu îndrăznea să o ia înainte. *De ce nu te-apuci să îi cânţi ceva drăguţ dintr-unul din musicalurile tale favorite?* se gândi ea şi aproape că o podidi râsul.

Însă cum se nimeri, nu era nimic de rezolvat; era o problemă care nu cerea deloc rezolvare. Ceva dinspre dig îi atrase atenţia bărbatului masiv. Ochii lui – reflectând lumina focurilor aprinse – deveniră şocaţi şi cuprinşi de frică.

— Hăăăăă, răsuflă el cu greu. Hrist… *Hrist…*

Harper presupuse că încerca să spună *Hristoşii mă-sii,* dar nu reuşea să treacă de primul cuvânt. Mai târziu, se gândi că poate ce încerca să spună era exact ceea ce îi şi ieşise pe gură: că ceea ce se întâmpla pe drumul de pe dig era un fel de manifestare hristică, la fel de improbabilă ca un tufiş biblic în flăcări sau ca un cer plin de heruvimi, clipind deasupra Bethleemului.

Deşi *hristic* nu era termenul care i se ivi ei în minte atunci când văzu ce mai exact se întâmpla pe dig.

Infernal era mai corect spus.

11

Lumina se diminuă. Era ca şi cum o uriaşă cortină neagră fusese trasă între apă şi focurile din parcare.

Ochii deţinutului se măriră extrem de mult.

— Ce e? întrebă ea.

El nu îi răspunse, doar dădu un pic din cap, distras. Îşi puse o mână pe genunchi şi împinse, ridicându-şi cu ceva efort întreaga greutate a corpului. Ea putea vedea că picioarele îi erau vătămate. El păşi în stânga ei, dispărând din privire. Ea îl auzi şoptind către cineva, apoi un icnet jos de durere, după care foşnitul unor încălţări pe grohotiş. Şi nimic altceva.

Nu: nu nimic. Din depărtare, auzi strigăte, ţipete speriate.

Era de parcă întreaga lumină era înghiţită, era înecată de ceva. Nu putea în niciun fel să îşi imagineze ce ar fi fost capabil să înăbuşe în aşa hal noaptea.

Îşi iţi capul în afara tubulaturii, pentru a arunca o privire, fiind pregătită să şi-l retragă imediat ce ar fi văzut pe bărbatul în portocaliu. Însă nu era nimeni aşteptând-o. La stânga ei se afla un alt perete înclinat, cam de doi metri de înalt, din blocuri de granit neregulate. O altă rigolă, largă, de beton, era încastrată în zid, trecând pe sub parcarea de deasupra. Era loc pentru poate doi oameni care să meargă ghemuit pe sub bolta de ciment, dar nişte bare de metal ruginit blocau intrarea în pasajul întunecat de după ele. Acolo era locul în care se ascunseseră… înghesuiţi în acel spaţiu îngust, strânşi unul într-altul pentru a se încălzi, lipiţi de zăbrelele de fier.

Harper îşi ridică gâtul ca să vadă spre dig, însă încă mai avea cea mai mare parte a corpului în tubulatura de scurgere, iar din unghiul acela nu putea distinge mare lucru. Ce *putea* vedea era fum: un nor negru umflându-se către cer, împrăştiat în jurul drumului şi parcării.

Se strecură afară, cu genunchii în faţă, se eliberă din tubulatură, se ridică în picioare şi se holbă prosteşte la partea superioară a malului.

Diavolul stătea în mijlocul acelui nor imens: un diavol care atingea două etaje înălţime, un demon cu umerii laţi şi cu o pereche imensă de coarne. Era o apariţie pâlpâită de flăcări, îngropată adânc în acel vârf de cumulus de fum clocotind. Într-o mână ţinea un ciocan, şi ridică un braţ la fel de gros ca un stâlp de telegraf, izbindu-l de asfalt ca de o nicovală roşie arzând. Oţelul pocni – auzi asta foarte distinct. Coada diavolului – un bici zvelt, cam de şase metri lungime, împletit din foc – şuieră în spatele lui.

Norul negru era atât de uriaş, încât Harper nu mai era în stare să vadă secţia de poliţie sau parcarea şi focurile de dincolo. Fumul se răspândea de-a lungul digului, un zid impenetrabil de ceaţă toxică.

Oameni urlau, răcneau, fugeau de colo, colo, de ambele părţi ale fumului.

Diavolul îşi coborî din nou ciocanul, şi din nou, de fiecare dată cu un alt *zbang*! Îşi întoarse capul compus din flăcări, ochii doi cărbuni roşii, încinşi. Din profil, era imposibil să nu recunoască trăsăturile Pompierului.

Diavolul îşi termină lucrarea, lăsă deoparte ciocanul şi ridică noul lui instrument fabricat: o lance de foc, o furcă confecţionată din flamă pură, lungă cât întregu-i corp.

Cineva de partea cealaltă a fumului începu să se tânguie. Harper nu auzise niciodată o voce cuprinsă de atâta disperare. Era strigătul unui bărbat îngrozit de soarta propriului suflet.

Mai multe idei i se iviră ei în succesiune rapidă, un şir de pocnitori aprinse brusc.

Prima: era un spectacol de umbre. Nu îşi dădea seama cum de reuşea el să o facă, însă era convinsă că ceea ce vedea nu era cu nimic diferit de un băieţel care îşi pune lanterna în dreptul mâinii şi invocă umbra unui elefant pe peretele dormitorului său.

A doua: dacă ar fi fost vreo clipă potrivită ca să o ia din loc, acum era. Nu avea cum să mai dureze mult.

A treia: John trebuia să o ia şi el din loc. Să-şi termine spectacolul şi să îşi ia tălpăşiţa. Făcuse mai mult decât suficient fum şi haos ca să permită deţinuţilor să şchiopăteze până dincolo de dig, nereperaţi.

A patra şi ultima: poate că lui nu-i păsa dacă va scăpa sau nu teafăr. Poate că niciodată nu-i păsase. Poate că probabilitatea propriei sale capturări şi morţi nu era un motiv de îngrijorare, ci ceva de dorit.

Harper se căţără de-a buşilea pe pantă, înfigându-şi degetele în rosturile acoperite de muşchi ale blocurilor de piatră.

Se forţă în picioare şi se ridică în fumul dens şi negru. Se asigură că nu inhalează, dar gâtul şi nările începură oricum să o usture. Era un pic mai bine dacă se apleca, însă doar un pic.

Din partea îndepărtată a masei de fum, auzi un nou zgomot – un cor de strigăte organizate, autoritare – sunetul mai multor bărbaţi care se strigau unii pe alţii de parcă ar fi lucrat la unison.

Valul de apă lovi fumul, ţintit la pieptul în flăcări al diavolului. Satan tresări, îşi ridică braţele ca să îşi protejeze faţa şi, pentru o clipă, furca se cutremură şi lăsă locul unei răngi enorme.

Pompierul striga de undeva din mijlocul fumului, un strigăt surprins. Metalul lovi şi bufni.

Satan se clătină, se roti şi dădu drumul barei de foc. Îşi strânse aripile în jurul trupului, ascunzându-se în sine, se micşoră ca dimensiune şi dispăru.

Bărbaţii care ţineau furtunul continuau să împrăştie apă în miezul norului. O burniţă căzu dincolo de Harper. Sâsâi la contactul cu fumul

fierbinte, iar norul îşi schimbă culoarea şi textura, trecând de la negru acid la palid şi umed, nu atât fum, cât abur.

Ea realiză ce se întâmplase. Îl prinseseră, asta se întâmplase. Şuvoiul de apă îl dăduse pe Pompier pe spate.

Fără să se gândească, Harper fugi mai adânc în mijlocul fumului, plonjând către locul în care presupunea că auzise vocea lui.

Şi mai multe strigăte, şi mai apropiate, acum. Unele dintre ele se deplasau în interiorul norului, către ea. Nu – venind către Pompier.

Piciorul ei dădu de ceva, o bară de fier care zdrăngăni pe asfaltul negru, şi se împiedică, redresându-se cu greu. Ranga. Ceva mişca în apropriere, în ceaţă. Cineva icnea a durere.

Pompierul se ridică nesigur în patru membre. Casca îi fusese smulsă, iar părul era ud leoarcă. Umerii îi erau încovrigaţi. Gâlgâia şi vomita apă.

— John? zise ea.

El îşi ridică fruntea. Ochii îi era tulburaţi, nefericiţi.

— Ce dracu' faci aici? întrebă ea.

El se ridică în genunchi, legănându-se, şi deschise gura ca să spună ceva. Înainte să mai apuce, o siluetă apăru din nori în stânga lui, captându-i atenţia.

O chestie – o monstruozitate cu chip de gândac – se năpusti din mijlocul fumului. Ochii subţiri şi sclipitori erau aprinşi în fadul ceţii, şi avea o gură grotescă, bulbucată. Altfel, semăna cu un om îmbrăcat în jachetă de pompier şi cu bocanci înalţi până la genunchi. Îşi puse o talpă între omoplatul Pompierului şi apăsă, iar John se trezi trântit cu faţa-n jos.

— Pizda mă-tii! zise monstruozitatea – un pompier, un pompier adevărat, cu o mască de gaz pe chip. Nenorocitule, te-am prins, mai zise Omul cu Mască de Gaz.

John începu să se ridice înapoi în patru membre. Omul cu Mască de Gaz flexă din nou bocancul şi îl împlântă în coastele lui, făcându-l să se prăbuşească cu mâinile sub trup.

— Futu-ţi morţii mă-tii! spuse Omul cu Mască de Gaz. Băga-mi-aş pula-n… Hei, hei, tovarăşi, l-am prins! L-am prins pe căcănar!

Lovi încă o dată pe Pompier, de data asta în lateral, răsturnându-l pe jumătate.

Harper realiză foarte clar că în câteva clipe Pompierul va fi fost terminat, lovit până la moarte de Omul cu Mască de Gaz şi amicii lui.

Se aplecă şi apucă ranga…

…şi ţipă de uimire şi de durere, scăpând-o. Îşi privi mâna, şocată. Băşici se formau deja pe palma înroşită. Ranga era *fierbinte,* aproape la fel de fierbinte ca fierul roşu pentru însemnat vitele.

Ţipătul ei îi abătu atenţia Omului cu Mască de Gaz. O fixă cu uitătura sa ternă, teribilă şi arătă înspre ea cu degete înmănuşate.

— Tu! Treci în pula mea jos! Ţâţele la pământ, mâinile în pizda mătii la ceafă! Acum, fă-o-n piz…

John se ridică cu un răcnet furios, îşi trecu braţele pe după brâul Omului cu Mască de Gaze şi încercă să îl trântească. Însă tot ce reuşi fu să îl mişte câţiva centimetri în spate înainte ca Omul cu Mască de Gaz – cu un cap mai înalt şi cu cincizeci de kilograme mai greu decât John Rookwood – să înceapă să îl scuture în lateral.

Se înşfăcară, rotindu-se în cercuri. Omul cu Mască de Gaze îşi strânse mâinile de braţul drept al lui John şi răsuci. O articulaţie pocni cu un sunet teribil şi ciudat de umed. John căzu într-un genunchi, iar Omul cu Mască de Gaze îşi duse propriul genunchi la bărbia lui şi se împinse pe spate. John se arcui. Omul cu Mască de Gaze păşi în faţă şi îşi puse cizma pe pieptul englezului şi apăsă. Oasele trosniră.

Harper îşi scoase haina de pe ea, o înfăşură în jurul palmei drepte arse şi apucă din nou ranga. Chiar şi prin mănunchiul de ţesătură încă mai putea simţi fierbinţeala metalului încins, putea mirosi nailonul lichefiindu-se.

Harper ridică ranga. Omul cu Mască de Gaze se întoarse, îşi luă piciorul de pe pieptul lui John şi se îndreptă spre ea, cu braţele desfăcute. Ea tăie aerul cu ranga, iar fierul îl atinse peste cască, cu un *zbang!* metalic. El mai făcu încă un pas, după care se încovrigă, plonjând cu faţa-n asfalt. Casca îi zbură, tăind ceaţa ca un frisbee. În cele din urmă, zdrăngăni la pământ, cu o adâncitură grotescă ivindu-i-se într-o parte.

La vederea acelei adâncituri, i se facă rău. Simţi cum bila i se ridică în piept, îi simţi gustul în fundul gâtului. Imaginea acelei urme de lovitură era cumva mai rea decât imaginea unui craniu zdrobit.

Nu conştientiză de unde venise puterea de a face aşa ceva. Îşi dorise doar să îl sperie cu ranga, nu să îi frângă ţeasta. Lăsă liber fierul, cu repulsie, care căzu în noroiul ce se împrăştia de-a lungul asfaltului, sfârâind la contact.

Şi mai multe strigăte. Văzu un alt pompier alergând printre clăbucii de fum şi vapor, înspre stânga ei. Trecu fără să îi observe.

Pompierul – Pompierul ei – o prinse de cot. Cealaltă mână a lui, cea dreaptă, atârna într-un unghi ciudat, într-o parte, iar el era pe jumătate lăsat, cu faţa schimonosită, ca un atlet care încearcă să îşi tragă răsuflarea.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea se holbă la el de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— John! Eu am… l-am lovit cu ranga ta.

— Oho, şi încă cum! A sunat de parcă cineva a bătut într-o tobă de tablă.

Şi rânji cu admiraţie.

Altcineva striga de la ceea ce părea o distanţă de doar câţiva paşi. El

aruncă o privire peste umăr, iar când ajunse din nou cu faţa spre ea zâmbetul dispăruse aproape complet. O strânse de umăr.

— Haide, zise el. Trebuie să mergem. Ajută-mă să-i scot haina.

Când ea nu se urni deloc înspre cadavru, el îi dădu drumul şi porni în ceaţă. Se aplecă, cu efort – din mijlocul şocului ei, îi înregistră totuşi chipul încleştat în durere – şi ridică de jos casca deformată. Când o privi din nou, ea încă nu se clintise.

— Haina lui, Willowes! îi strigă. Iute!

Ea scutură din cap. Nu putea. Nu putea nici măcar să se uite la el. Omorâse un om, îi zdrobise craniul, iar întreaga ei forţă şi-o canaliza în a nu izbucni în plâns şi a se prăbuşi la pământ.

— Lasă, zise el, şi pentru prima dată păru că îşi pierde răbdarea cu ea, că devine chiar furios.

Îşi scoase propria jachetă – trebui să fie foarte grijuliu să îşi strecoare mâneca de pe braţul drept care îi atârna inert –, iar când ajunse în dreptul ei îi puse haina pe umeri. Pe sub, el purta o cămaşă neagră dintr-un fel de material elastic şi pantaloni galben aprins cu bretele.

Dădu să-i pună pe cap casca lovită, şi ea tresări, ferindu-se. El îi urmări privirea către trupul contorsionat de pe jos şi dintr-odată păru să înţeleagă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! zise. Nu l-ai omorât. Uite…

Îşi propti bocancul în spatele urechii Omului cu Mască de Gaze şi împinse uşor. Omul cu Mască de Gaze scoase un icnet nemulţumit.

— Nu e niciun fel de sânge şi nici creier, aşa că pune-o şi ajută-mă, spuse el, iar de data asta ea îl lăsă să îi aşeze casca pe cap.

Apoi făcu un pas în spate şi rânji încă o dată.

— Ştii ce? Chiar că eşti o pompieriţă de mare efect!

După care picioarele îi cedară.

12

Ea îl prinse înainte să poată să cadă în genunchi şi îşi trecu braţele în jurul taliei lui. El se sprijini de ea. Mormăi un refren, cu o tonalitate ciudat de veselă, de parcă ar fi fost cuprins de aburii unei beţii plăcute.

— Ce e?

— The Hooters! Şi am dansat! zise el aproape cântând. O comoară pierdută dintr-un ev mai bun, zile cu blugi stropiţi cu LSD şi frizuri haioase. Îţi place muzica anilor optzeci, Soră Willowes?

— Nu mai bine discutăm cu altă ocazie despre melodiile de aur?

— Ce? Ce? *Melodiile de aur?* Deja am avut parte de cineva care să-mi zdruncine coastele, acuma vrei să-mi răneşti şi inima?

— Hei! se auzi un strigăt adresat lor, venind din adâncul norului de fum.

Harper privi dincolo de John şi văzu un alt Om cu Mască de Gaze îndreptându-se către ei, un ins mai masiv chiar decât primul.

— Sunteţi bine?

Harper îşi dădu seama că prin rotocoalele de fum respectivul îi confundase cu pompieri de-ai lor.

— A scăpat! Pulă ăla! Căcănarul care a făcut fumul! ţipă John, iar vocea nu îi trăda niciun pic de accent. Ne-a pocnit pe amândoi şi s-a dus într-acolo!

— Căcănarul ăsta… căcănarul ăsta din *nou, zis*e cel de al doilea Om cu Mască de Gaze.

— Avem om căzut! mai strigă John, arătând spre primul Om cu Mască de Gaze, inert la pământ. Futu-i mama mă-sii!

Harper ar fi vrut să îi dea un cot, dar coastele lui nu ar fi suportat lovitura, oricât de uşoară ar fi fost.

— Haida, valea de-aici, spuse cel de al doilea Om cu Mască de Gaze. Amândoi. Adăpostiţi-vă de fum. Mă ocup eu de nenorocit.

Ea trebui să îl ajute pe John ca să poată păşi, cu braţele ei în jurul lui, ale lui sprijinite de umerii ei. Şchiopătară câţiva paşi, când cel de al doilea Om cu Mască de Gaze strigă în urma lor.

— Hei! Staţi un pic!

Ea se forţă să îşi întoarcă privirea, cu ochii coborâţi.

Cel de al doilea Om cu Mască de Gaze le întinse ranga.

— Luaţi-o. Sunt destui care alergăm brambura. Nu vreau să mă trezesc cu vreun zevzec care să-şi ia o bară-n genunchi.

— Da. Corect, zise ea.

După care mai adăugă un „Futu-i!”, ca măsură de precauţie.

Metalul încă mai era cald – palma o furnică dureros când o luă –, dar apa rece de pe asfalt îi coborâse temperatura suficient încât să o

poată apuca fără să îşi înfăşoare mai întâi mâinile în ceva. Ea ţinu capătul dinspre ea, însă, pentru o secundă, cel de la doilea Om cu Mască de Gaze nu dădu drumul la partea lui. Prin vizorul măştii sale, ea observă cum îşi încruntă sprâncenele. Se uita acum la amândoi, se uita la ei cu *adevărat*, poate pentru prima dată. Era posibil să se gândească doar că era ceva rar să fie femei pompier, atât de puţine, încât le ştie pe fiecare dintre ele pe nume, şi aşa realizase că ea nu era pe listă. Din clipă-n clipă se aşteptă ca bărbatul să tragă de rangă şi să îi atace cu ea.

Fumul umed şi alb se învolbură în jurul lor, schiţând fantome.

Cel de al doilea Om cu Mască de Gaze dădu drumul răngii şi se întoarse pe călcâie, clătinând din cap. Se lăsă într-un genunchi alături de camaradul lui căzut.

— Soră Willowes, murmură John, iar ea realiză că se aflau în siguranţă.

Îl ajută să păşească prin norul de fum. Oamenii alergau împrejur, strigând unii la alţii.

— A spus „Căcănarul ăsta *din* nou", zise ea, înclinându-se către urechea lui ca să vorbească încet. Petreci multe nopţi ţinând pompierii în şah isteric cu acte creative de piromanie?

— Toată lumea are nevoie de un hobby, spuse el.

Apoi ieşiră din mijlocul fumului şi ajunseră la parcare, cu Departamentul de Poliţie din Portsmouth la cincizeci de metri mai în stânga lor. Fumul era un perete de nor alb care masca digul şi toată zona South Mill Pond din spate.

Se apropiară de unul dintre cele două ruguri aprinse. Şuiera, un sunet care era imposibil să nu-l asociezi cu furie, iar ea se întrebă, pentru prima oară, dacă flăcările pot urî… o noţiune absurdă şi copilăroasă pe care nu prea reuşea să o alunge.

Oamenii legii se frământau în spatele uşii duble care ducea în secţia de poliţie. Harper şi John ieşiseră din fum chiar lângă un poliţai cu o faţă inocentă, rotundă şi cu pistrui, învelit cu un poncho negru şi având mănuşi negre de cauciuc. Nu se uită la ei, doar se holba la fum. Lui Harper i se păru că buzele i se mişcă într-o rugăciune tăcută. Dar chiar era ceva ce ar fi putut să surprindă? Întreaga lume era cuprinsă de flăcări, şi noaptea aceasta îl văzuseră pe diavol venind să îşi revendice în sfârşit regatul de foc.

Harper privi către primul rug şi observă că nu ardeau teancuri de haine. Sau, mai degrabă, *ardeau* teancuri de haine – doar că încă mai erau purtate de oameni. Rugul din stânga era un morman de trupuri arse, cadavre înnegrite şi carbonizate. Cele cuprinse de flăcări trosneau şi şuierau şi se crăpau zgomotos, la fel ca orice surcea.

Zări o femeie moartă, ţinând un copil cam de opt ani, chipul băiatului îngropat în pieptul ei. Nu se feri de imagine. Văzuse suficient

de mulţi oameni morţi la Spitalul Portsmouth. Dacă nu altceva, măcar se simţea bucuroasă că cei doi – mama şi copilul – muriseră împreună, ţinându-se în braţe unul pe celălalt. Să fii ţinut de mama ta sau să fii capabil să îţi ţii copilul la final, asta putea fi considerat un fel de binecuvântare.

— Lasă-ţi capul aplecat, murmură John. Ar putea să ne vadă.

— Cine?

— Ex-ul tău.

Ea privi dincolo de foc, către imensa camionetă portocalie de la capătul îndepărtat. Cuva era lăsată, cu partea dinspre cabină ridicată, ca şi cum s-ar fi pregătit să descarce nisip. Patru sau cinci corpuri încă se mai aflau acolo şi, din cine ştie ce motiv, nu alunecaseră. Poate că se lipiseră îngheţate de metal.

Jakob stătea lângă portiera deschisă din partea pasagerului, cu coatele pe genunchi, fumând un Gauloise. Era înroşit, asudat de la căldura rugurilor, şi nu se mai răsese de ceva vreme. Pierduse din greutate şi se vedea asta pe faţă, pe obrajii supţi şi pe găvanele adânci din jurul ochilor.

De parcă i-ar fi simţit privirea – ca o rază de lumină pe obrazul lui cu cicatrici –, Jakob îşi întoarse capul şi îi privi şi el. Rănile i se vindecaseră prost, cu tăieturi adânci şi albe încrustate de-a lungul feţei. Mai rea era pata neagră de pe gât, o arsură hidoasă în forma unei palme.

Ea lăsă ochii în jos, continuând să meargă. Numără până la zece şi riscă o nouă privire. El îşi rezumase scrutatul digului, încordat asupra fumului. Nu o recunoscuse. Asta poate că nu era ceva prea surprinzător. Deşi ea îl recunoscuse imediat, într-un anume fel obscur păruse că nici ea nu mai ştia cine e el.

— Nu e infectat, zise Harper.

— Nu cu Solzu' Dragonului.

Harper şi John îşi continuară încet drumul de-a curmezişul parcării, lăsând în urmă secţia de poliţie. Mulţimea se împuţina pe măsură ce se îndepărtau de lumini. Deşi cealaltă parte a parcării nu se afla complet în întuneric. Cel de-al doilea rug arunca sclipiri roşii în beznă. Miasma era revoltătoare, o putoare de parcă ar fi fost arse covoare ude. Nu-şi dori să se uite, dar nici nu se putu abţine.

Câini. Ardeau câini. Cenuşă neagră plutea în miezul nopţii.

— Toată cenuşa asta, zise Pompierul, suflându-şi un fulg de pe nas. Idioţi. Mulţi dintre indivizii ăştia o să fie de partea noastră a baricadei în câteva săptămâni. S-ar putea *să nu* îţi fi infectat tu soţul, Soră Willowes, dar încă mai e o şansă să fie norocos.

Îl privi întrebătoare, dar el nu se sinchisi să îi răspundă.

— De ce ard câini? Câinii nu poartă Solz, nu?

— Sunt două epidemii care merg cot la cot. Una e Solzu'

Dragonului, cea de a doua e panica.

— Mereu mă surprinde când faci asta.

— Fac ce?

— Când spui ceva deştept.

Râsul lui se transformă rapid într-un şuierat subţire şi schimonosit, şi trebuiră să se oprească în timp ce el se chirci, ţinându-se de-o parte a corpului.

— Pieptul îmi e plin de sticlă spartă, zise el.

— Trebuie să te punem undeva jos. Cât mai e de mers?

— Acolo, arătă el înspre întuneric.

Mai erau câteva maşini şi camionete parcate la capătul îndepărtat al terenului, iar tronând între ele era o maşină antică de pompieri – era poate de optzeci de ani vechime – cu o pereche de faruri poziţionate deasupra unui radiator foarte înalt.

Atunci când John încercă să se cocoaţe singur în spatele volanului, aproape că se prăbuşi. Ea îi puse mâinile pe şolduri, îl prinse şi îl redresă. El se agăţă de portiera camionului, suspinând. Ochii aproape că îi ieşeau din orbite, de parcă simplul fapt de a respira necesita multă voinţă şi concentrare.

Când îşi reveni, încercă din nou, priponindu-se de vechiul scaun de piele neagră. Un clopot de alamă atârna de un şnur de metal, ataşat de o parte a parbrizului. Un clopot *adevărat,* cu un bulb greu de fier în interior.

Ea coti pe partea cealaltă şi se ridică în scaun, lângă el. O pereche de scoabe ruginite fuseseră montate în spatele scaunelor; ranga se potrivi perfect.

Motorul, când porni, produse o serie plăcută de tuşituri care o făcu pe Harper să se gândească nu la un camion, ci la nişte haine rotindu-se în cuva maşinii de spălat.

— Soră Willowes, eşti amabilă să tragi de manetă înainte şi într-o parte?

El îşi ţinea în poală braţul drept inert, cu mâna stângă pe volan. Ei nu-i plăcea deloc felul în care era răsucită încheietura dreaptă.

— Ai face bine să mă laşi să verific un pic mâna, zise.

— Poate când o să fim mai liniştiţi, spuse el. Maneta.

Ea puse în marşarier în timp ce el apăsa ambreiajul.

John scoase camionul de sub umbra unui stejar bătrân şi se îndreptară spre şosea, cerându-i să bage în viteză. În timp ce treceau de secţia de poliţie, el se aplecă pe fereastră şi trase de clopot, *ding-ding.* Ei îi aminti de clipurile video cu vechile tramvaie din San Francisco.

Poate că erau vreo cincizeci de persoane care îi priviră cum pleacă, şi nici măcar unul dintre ei nu bănui ceva aiurea. Un ofiţer de poliţie chiar îşi ridică şapca şi îi salută. Harper îl căută din nou din priviri pe

Jakob, însă nu mai stătea alături de camionul lui Freightliner şi nici nu îl observă prin mulţime.

— Ai propria ta maşină de pompieri, zise ea.

— Într-o lume cu focuri aprinse la fiecare colţ, e un mijloc de transport surprinzător de neremarcabil. Mai mult, nici nu-ţi poţi imagina de câte ori poate fi la îndemână o scară de douăzeci de metri.

— Ba *îmi cam* imaginez. Nu ştii niciodată când eşti nevoit să ajuţi un copil să evadeze de la etajul trei al unui spital.

El încuviinţă cu un gest din bărbie.

— Sau să schimbi un bec dintr-un loc fooooooaaaaaaarte înalt. Tragi tu de schimbător încă o dată? Într-a doua… Ah, minunat.

Lăsară în urmă rugurile, fumul, mirosul oamenilor şi câinilor arzând.

În preajma apei, fusese o noapte sticloasă de iarnă. În camionul de pompieri, mergând cu treizeci la oră, era deja un frig arctic.

El porni ştergătoarele şi şterse panglici de cenuşă gri de pe parbriz.

— Auch, zise el. Uită-te la toate astea. Am putea infecta cea mai mare parte din Rhode Island doar cu ce avem pe parbriz.

Fugeau prin noapte.

— Cenuşa, spuse ea. E în cenuşă. De-asta nu l-am îmbolnăvit pe Jakob. Nu se transmite prin niciun fel de atingere. Trebuie să fii în contact cu cenuşa.

— E un mod surprinzător de comun pentru propagarea sporilor de ciupercă. Viteza a treia, rogu-te. Mulţumesc. Fermierii din America de Sud ard recoltele infectate, iar curenţii de aer poartă sporii din cenuşă jumătate de planetă, până în Noua Zeelandă. *Draco incendia trychophyton* nu e cu nimic diferită. O inhalezi împreună cu cenuşa care o protejează şi o pregăteşte pentru reproducere, şi curând colonizează apartamente-ntregi în plămânii tăi. Eşti amabilă să schimbi în a patra… Da, perfect.

El îi zâmbi stins şi continuă:

— Eram acolo când te-ai infectat, ştii? În ziua în care a ars spitalul. V-am văzut pe toţi inspirând-o, dar era prea târziu ca să mai alertez pe cineva.

Se zdruncinară de o groapă – camionul se pare că nu avea niciun fel de antişoc, şi simţeau până în rărunchi fiecare şanţ, crăpătură, glod şi fisură a şoselei –, iar ea scoase un geamăt.

— Nu e prea târziu să alertezi restul omenirii.

— Ce? Crezi că sunt prima persoană care să îşi fi dat seama că se răspândeşte prin cenuşă? Sunt un simplu micolog de liceu local. Sau am fost. Sunt convins că procesul e bine înţeles în locurile în care studiul Solzului Dragonului este o ramură de interes activă. Oriunde ar fi asta.

— Nu. Dacă ar fi înţeles modul de transmitere, ar fi avertizat

oamenii.

— Poate că o şi fac… în acele părţi din ţară care nu au căzut încă pradă haosului şi nu au renunţat. Dar, vezi tu, noi suntem în josul curentului. Al *tuturor*. Curentul Nord American mătură totul în cale. Cei care nu o au azi o vor avea mâine, sau anul viitor. Sunt de părere că poate dormita în cenuşă o foarte lungă perioadă de vreme. Mii de ani. Posibil milioane.

Maşina de pompieri patină pe stânga drumului. Marginea capotei agăţă o cutie poştală, pe care o zbură cât colo. Harper apucă volanul şi îl ajută pe John să redreseze camionul înapoi pe mijlocul bombardat de gropi al drumului.

John tremură slab şi îşi atinse cu limba buzele uscate. Nu părea să manevreze el camionul, cât mai mult părea că acel camion îl manevrează pe el, şi se agăţa de volan ca de colacul de salvare.

— Dacă stai să te gândeşti mai bine, e chiar un ciclu ingenios. Cenuşa infectează o gazdă care în cele din urmă ia foc, creând şi mai multă cenuşă care să infecteze noi gazde. Acum, avem pe cei bolnavi şi pe cei sănătoşi. Însă în câţiva ani vor fi cei bolnavi şi cei morţi. Vor mai exista doar cei care vor fi învăţat cum să trăiască împreună cu Solzu' Dragonului şi cei care au izbucnit în flăcări… din propria lor groază şi ignoranţă.

Se aplecă în întuneric şi începu să bată din clopot, sunându-l atât de tare, încât urechile lui Harper începură s-o doară şi îi făcu dinţii să se încleşteze. Se apropiau de o ieşire. Ea şi-ar fi dorit ca el să încetinească, încerca să i-o zică – *mergi mai încet, John, te rog* – atunci când el se chirci şi îmbrăţişă volanul, cotind maşina de pe Little Harbor Road.

Camionul de pompieri se înclină în direcţia drumului înzăpezit care ducea spre tabără şi navigă printre monoliţii care flancau intrarea. Harper zări în treacăt o fată slăbănoagă de poate douăzeci de ani, stând de o parte a drumului înnoroit, puştoaica însărcinată cu tura respectivă de pază din autobuz. Îl auzise pe John sunând din clopot şi coborâse lanţul pentru a le permite să treacă.

— Pune-ne în viteza a treia, Soră Willowes… Minunat.

John se balansa în dreapta şi-n stânga pe măsură ce camionul înainta pe deal, încetinind din ce în ce mai mult. Harper începu să îşi treacă în revistă posibile lucruri pe care ar fi putut să le facă după ce vor fi ajuns la infirmerie. Va fi avut nevoie de bandă medicală, tifon, Advil, foarfece, faşă pentru braţ, bandaje cu compresie, o atelă de plastic. În afară de Advil şi de bandă, nu era sigură cât din restul aveau. Trecură de culme…

…şi continuară în josul pantei. Capela se ivi în stânga. Cauciucurile împrăştiară un spray fin de zăpadă îngheţată.

— Ai ratat curba spre infirmerie, zise ea.

— Nu mergem la infirmerie. Nu pot să fiu departe de casă toată noaptea. Focul meu o să se stingă.

— Şi ce dacă? Dle Rookwood, nu are rost ce zici. Ai coaste fracturate şi o încheietură dislocată sau ruptă – cu o posibilă fractură a braţului şi a cotului, de asemenea iar tu ai nevoie să întorci chestia asta.

— Mi-e teamă c-am trecut de mult de momentul în care aş mai putea întoarce ceva, Soră Willowes.

Camionul continuă să încetinească, bufnind şi săltând de-a parte şi de-alta în timp ce treceau printr-un luminiş al lizierei de brazi şi pini, şi ajunseră lângă casa debarcaderului. El se lăsă cu mare efort în volan, frânând în timp ce intrau înăuntru, pe lângă rânduri de caiacuri şi canoe, şi parcă în centrul gol al clădirii de ciment.

Scoase cheia din contact şi rămaseră amândoi aşa, în frigul şi tăcerea întunericului. John se afundă în faţă până ce fruntea i se odihni direct pe volan.

— Trebuie să ajung dincolo de apă, Soră Willowes, zise el, fără să îi arunce vreo privire. *Trebuie.* Te rog. Ai zis că vrei să mă ajuţi. Dacă ai vorbit serios, o să mă duci înapoi pe insulă, acolo unde îmi e locul.

Ea coborî şi făcu roată părţii din faţă a maşinii de pompieri, ca să îl ajute să se dea jos.

El îşi petrecu braţul sănătos de umerii ei, iar ea îl coborî, cu grijă, mai întâi pe treaptă, apoi la pământ. Faţa îi era atât de palidă, încât lucea în beznă. Ochii lui i se măriră dintr-odată, a mirare. Harper văzuse suficient de des aşa ceva, din zilele ei de asistentă. Când durerea era la maximum, deseori îl lăsa pe cel rănit la fel de uluit ca atunci când ar asista la numărul unui magician care levitează.

Se împleticiră amândoi pe suprafaţa sticloasă a zăpezii, sprijinindu-se unul pe altul şi târşâindu-se în paşii mărunţi ai vârstnicilor.

O barcă cu rame era trasă la mal, cu vâslele înăuntru. Nicio canoe şi niciun semn de Părintele Storey şi ceilalţi. Dar nici nu aveau cum să revină mai devreme de o altă oră, cel puţin. Cam atât le luase să ajungă la South Mill Pond cu bărcile, şi nu fuseseră nevoiţi să se confrunte cu ceaţa.

O pâclă se ridicase şi cuprinsese luciul apei, ascunzând linia orizontului. Mica insulă a lui John nu se afla la mai mult de o sută de metri depărtare (la o maree mică ar fi fost chiar posibil să mergi pe jos până acolo), dar acum Harper nu vedea niciun semn al bucăţii de pământ din larg.

— Sper că o să reuşească să îşi facă drum spre casă pe vremea asta, zise Harper. Şi că şi-au dat seama că am venit cu tine.

— Părintele Storey ştie calea, spuse John. A tot luat copii la vâslit pe ţărmul ăsta încă de pe vremea în care erai până şi tu copil. Probabil că şi mai de demult. Şi ştie şi că nu te-aş fi lăsat în urmă.

Ignorând, se gândi Harper, faptul că dacă nu ar fi fost ea, *el* ar fi fost cel lăsat în urmă.

John se puse cu grijă în provă, iar Harper împinse barca de pe mal, apoi sări la pupă. Se potrivi pe banca de lopătar şi luă vâslele.

— Vâsleşte, zise el. Du-ne peste Râul Lethe, barcagiu. Barcagioaică. Barcapuştoaică, mai zise, râzând. *Allons-y!*

El se întinse după un felinar cu ulei, aşezat pe fundul de lemn, între bănci, ridică geamul de la focar şi pocni fitilul cu degetul. Se aprinse: o pală iute de flacără albastră. Se uită pe sub sprâncene la ea, ca să se asigure că îl vede. Chiar şi aşa rănit cum era, adora să fie în centrul atenţiei.

Ramele zăngăneau în baierele lor. Ea avu o senzaţie de alunecare, şi nu pe mare, ci în cer, peste un imposibil tărâm plutitor de nori. Ceaţa se despica în faţa lor, curbându-se la proră în fulgi luminoşi.

Harper încă se mai zgâia în aburul pâclos, rece şi ondulat, căutând insula, când se loviră de sol, blocaţi într-o oprire dură.

— O să fie un pic mai dificil să urcăm pe aici, însă nu văd de ce ne-am împotmoli vreunul dintre noi în mâl, zise el. Stai după mine şi păşeşte pe unde o să păşesc eu.

Îşi trecu un picior peste marginea bărcii înainte ca ea să poată face ceva, apoi căzu. Ţinea felinarul şi îi zbură din mână, sfărâmându-se undeva în întuneric şi stingându-se. El urlă de durere, apoi râse – un hohotit de rău augur, ca de beţiv, care o irită şi o înspăimântă în acelaşi timp.

Ea sări din barcă şi se afundă până la glezne în mâlul mareei. Era ca şi cum ar fi păşit într-o budincă rece şi lipicioasă. Harper pierdu o cizmă, luptându-se cu noroiul. Pierdu şi pe cea de a doua cizmă când îl ajută să se ridice. I se trase direct din picior, cu un pleoscăit umed de aspirare, iar ea continuă fără.

Îşi făcură drum clătinându-se prin aburul rece până să ajungă la pământul ferm şi uscat. Harper privi cocioaba, un perete de verde fad cu o uşă albă trecută prin el, şi îl îndrumă într-acolo.

— Trebuie să te întorci şi să tragi în sus barca, zise John în timp ce ridică zăvorul şi se sprijini de tocul uşii. O să vină fluxul şi o să o pună în derivă dacă nu o faci.

Ochii ei avură nevoie de un moment de ajustare la întuneric. Zări o saltea; haine atârnând de o sfoară; un teanc de cărţi care păreau să fi fost înmuiate şi uscate de mai multe ori, iar acum erau cu mult diforme. O sclipire argintie ca de ceaţă venea dinspre o pereche de geamuri poziţionate înspre acoperiş, singurele ferestre din cameră.

În spatele căsuţei de grădină – asta descria cel mai bine spaţiul respectiv – era un butoi mare de fier, răsturnat pe o parte şi ridicat de la podea pe nişte picioare de metal. Tatăl ei avea ceva asemănător în Florida, în curtea din spate; îl folosea ca să prăjească ceafă de porc

mocnită la grătar. O ţeavă pe post de coş de fum se desprindea la un capăt şi făcea un cot, dispărând prin peretele din spate.

Butoiul sobă avea o trapă de vizitare. Lemne strânse de ape şi mănunchiuri de iarbă de mare erau aranjate în teancuri îngrijite alături de soba improvizată. John se desprinse de Harper şi se împletici de-a lungul podelei de scânduri înguste de lemn, oprindu-se în dreptul focului. Aruncă o privire la flacăra care ardea în nuanţe ciudate de verde şi albastru.

— Sunt aici, iubito, zise el către cărbuni. Sunt acasă.

Găsi câteva bucăţi uscate de lemn şi le împinse în foc, mâinile lui întinzându-se direct în flacără până la încheietură. După care şi le retrase, ţinându-şi-le la mijloc. Ochii îi erau sticloşi şi pierduţi, şi nu îşi abătu nicio clipă privirea de la furnal. Dădu cu spatele tocmai până la salteaua de pe patul de campanie. Când se ciocni cu gambele, se aşeză.

Harper se îndreptă spre el, îl ajută să stea pe spate şi începu să îi descheie cămaşa. El continua să se uite, prin ea, la soba cu foc. Părea să fie complet fascinat.

— Închide trapa, şopti el.

Ea îl ignoră, lărgindu-i bretelele.

— Vreau să văd cămaşa asta scoasă.

— Te rog, spuse el şi râse încet. S-ar putea ca ea să ne vadă şi să îşi facă o idee greşită.

Harper îşi puse o palmă pe un lateral al feţei lui. Nu se îngrijoră prea mult de febra pe care o simţea pe obraji. Harper trase în sus de cămaşă şi încercă să o scoată de tot. Nu era o problemă să elibereze mâna lui stângă, dar când începu să o despăturească pe lungimea braţului drept, el scoase un sunet iute, suspinat, undeva între oftat şi râset.

Umărul lui drept era umflat, cu o nuanţă urâtă de vineţiu intersectat de puncte mai închise la culoare, aproape negre.

— Îl poţi îndoi? întrebă ea.

Pompierul scoase un ţipăt atunci când ea îi ridică atentă braţul, flexând umărul, şi îşi trecu cu grijă degetul mare peste os. Nimic rupt, însă ţesutul moale se tumefiase, cu ligamentele deplasate. Încheietura era mai gravă decât umărul, deja la fel de groasă ca antebraţul, cu o julitură adâncă şi albăstruie sub piele.

Ea îi luă braţul drept într-al ei şi apucă partea din faţă cu cealaltă mână. Roti de încheietură, într-o parte şi într-alta, căutând zona de luxaţie. O parte din os – un carpian – se desprinsese de celelalte, dislocat complet.

— E rău? întrebă el.

— Nimic serios, zise ea.

Avea nevoie să realinieze osul, şi cu cât mai repede, cu atât mai

bine. Îşi trecu degetul mare peste încheietură. Faţa lui palidă, aproape lipsită de culoare, era îmbibată de sudoare.

— Zi-mi, spuse el. Nu ai de gând să-mi faci ceva groaznic, nu?

Ea zâmbi scuzat şi strânse. Osul carpian se alinie la loc alături de celelalte oase, cu un mic *trosc!* El tremură violent şi îşi închise ochii.

Harper îşi duse privirea spre lateralul corpului lui, decolorat în fâşii groteşti de julituri. Îşi trecu degetele până la coaste. Fractură aici. Fractură acolo. Încă una. O a patra.

— Harper, şopti el aspirat. Cred că o să leşin.

— Nu-i nimic dac-o faci.

Dar el nu leşină. Nu încă. Se cocoşă la marginea saltelei, tremurând necontrolat, cu braţul lovit în dreptul zonei tumefiate din dreapta.

Harper şi-ar fi dorit o atelă pentru el. Se ridică în picioare şi începu să inspecteze prin vrafurile din apropierea patului. Găsi o cutie cu Frisbees murdari, mingi de tenis, beţe de crochet şi ciocane. Tot ce şi-ar fi dorit cineva pentru petrecut o după-amiază plăcută în mijlocul naturii. Îndesat în spatele cutiei se afla un arc de tir care avusese şi zile mai bune, şi mai încolo… *Iată.* O tolbă din material textil cu câteva săgeţi ponosite, fără pene. Le răsturnă zgomotos pe podea. Încă un alt minut de răscolit şi reuşi să dea de o pereche de foarfece de grădină.

Sfâşie tolba de sus până jos, obţinând astfel o ţesătură suficient de lată. Harper slăbi cureaua care ar fi ţinut tolba pe spatele arcaşului. Apoi se întoarse la pat, unde John căzuse pe partea stângă, pe saltea. Încă mai tremura, dar cu frisoane mai puţin intense. Pleoapele i se lăsaseră.

Harper îşi potrivi braţul lui drept în atela cea-mai-bună-variantă-posibilă, lucrând cu răbdare, cu grija să nu îi forţeze prea mult încheietura sau umărul. El inspiră adânc de câteva ori, în rest îndură fără să scoată un sunet. Când braţul se aşeză cum trebuie, ea îi ridică picioarele şi le trânti pe saltea, după care aranjă bine pătura peste el.

Se gândi că deja adormise până să îl învelească, însă el şopti:

— Acum trapa, te rog. Ca să menţinem căldura. Şi va păstra focul molcom, ca să nu ardă prea repede.

Harper îi îndepărtă o şuviţă de păr castaniu de pe tâmpla lui asudată şi îi şopti la loc:

— Bine, John.

Ea traversă încăperea până la sobă, dar ezită înainte să închidă trapa, cu privirea atrasă de nuanţele stranii şi vibrante ale flamei dinăuntru: zări sclipiri de jad şi roz. Privi mai departe, ca într-o transă liniştită, aproape o jumătate de minut, şi era cât pe ce să închidă de tot uşiţa… când o văzu pe ea.

Pentru o clipă, în foc se ivi un chip: chipul unei femei, cu ochi largi şi speriaţi, distanţaţi unul de altul, şi cu trăsăturile fine ale unei statui

clasice, un chip foarte asemănător cu al lui Allie, dar mai plin şi mai în vârstă şi mai trist. Buzele îi erau depărtate, de parcă s-ar fi pregătit să vorbească. Nu era o halucinaţie; nu era ceva imaginat; nu era o iluzie a flăcărilor care dansează. Chipul din flamă privea intens la ea.

Lui Harper îi veni să ţipe, însă nu îşi găsi suflul ca să o facă. Până ce deveni capabilă să respire din nou, femeia pe care o văzuse în foc dispăruse.

13

Harper se retrase, privind flăcările şi aşteptându-se la noi minuni. Orice gând de a închide trapa îi ieşise din minte. Se uită în jur după John, ca să îl întrebe despre ce tocmai văzuse – ca să îl întrebe ce dracu' era în sobă – şi îşi dădu seama că el adormise. Respiraţia îi urca şi cobora cu un şuierat subţire şi forţat.

Simţi cum o cuprinde propria extenuare. Oboseala veni ca o durere uscată şi amară în fiecare articulaţie. Se aşeză într-un scaun moale cu capitonaj uzat de in, într-o poziţie bună ca să vegheze focul, ca să stea cu un ochi la el în cazul în care mai apărea şi altceva.

Flăcările se încârligau şi înteţeau, proiectându-şi anticele vrăji hipnotizante, scurgând voinţa şi gândurile din capul ei. Mai arunca şi o văpaie de căldură, care era la fel de agreabilă şi confortabilă ca o plapumă veche. O parte din ea se temea ca femeia să nu despartă acele draperii sângerii de flamă şi să se strecoare în cameră. O altă parte a ei îşi dorea cu ardoare să o mai vadă încă o dată.

E posibil să fi închis ochii o vreme.

Un strigăt o făcu să tresalte – un scurt suspin de durere sau de groază. Nu era sigură cât timp trecuse, un minut sau o oră, şi nu ştia dacă strigătul fusese real sau imaginar. Ascultă concentrată, dar nu mai auzi nimic altceva.

Flăcările se potoliseră în parte şi în sfârşit îşi aminti că John îi ceruse să închidă uşa de la sobă. Fu nevoie de întreaga ei energie ca să se ridice şi să împingă trapa de metal. După, se reaşeză şi pluti mult timp, descătuşată, în zona gri liniştită dintre somn şi veghe. Era la fel de liberă şi plutind fără direcţie ca o barcă pustie pe o mare întinsă, un fel bun de a te simţi, însă un lucru rău de gândit, şi brusc sări în sus, complet trează. Barca. John o avertizase că trebuie să ducă barca mai sus pe plajă, altfel vor fi sinistraţi.

Ideea de a pierde barca o ridică drept în picioare de pe scaun. Restul pânzelor de păianjen de pe mintea ei se sfâşiară imediat ce păşi afară, în vântul tăios şi sărat.

Era aproape de răsărit, iar ceaţa era perlată şi mătăsoasă în primele raze ale dimineţii. Briza o împrăştia, adunând-o în eşarfe argintii, şi printr-o despicătură mare în ţesătura ceţii Harper putu zări malul opus.

Trei canoe fuseseră trase sus pe zăpadă. Deci toată lumea se întorsese în siguranţă. Nick era pe plajă, târşâind una dintre canoe pe nisip. Harper se întrebă oare cine ar trimite un băieţel, de unul singur, să tragă bărci înapoi la debarcader. Atât de aproape de răsărit, locul lui era în pat.

Ea făcu cu mâna. În aceeaşi clipă în care o văzu, el renunţă la orice

ar fi fost ceea ce muncea la acea canoe şi începu să facă şi el cu mâna, frenetic, fluturând ambele braţe pe deasupra capului în semnalul universal al ajutorului. Şi, în cele din urmă, deveni conştientă de percepţia greşită a situaţiei. Nick nu era îmbrăcat potrivit pentru vremea de afară, purta doar un hanorac negru de lână şi papuci de casă. Iar canoea… nu o ducea *către* debarcader, ci către apă. Nimeni nu îl trimisese să aranjeze bărcile. O căuta pe ea.

În doi paşi, era deja până la glezne în nămolul negru şi cu iz puternic. Cizmele se aflau pe undeva prin acea mocirlă. Nu le căută, doar împinse barca cu rame în apă şi urcă.

Până să se alinieze cu docul, Nick o şi aştepta cu o frânghie lungă şi acoperită de muşchi. O strânse în jurul unei cleme de la capătul bărcii, apoi îi întinse mâna. Ei îi trecu prin cap că dacă băiatul ar fi fost suficient de mare, ar fi azvârlit-o direct pe placajul de scânduri de pin, ca un pescar aruncându-şi prada la mal.

El părea că vrea să alerge, dar nici nu ar fi vrut să îi dea drumul ei, trăgând-o de mână pe panta abruptă. Respiraţia lui Nick era sacadată. Ea nu putea merge suficient de iute pe cât şi-ar fi dorit el, aşa cum era în picioarele goale pe zăpada grunjoasă.

— Stai, zise ea şi îl făcu să încetinească pasul, pretinzând că are nevoie să îşi tragă suflarea, când de fapt tot ce intenţiona era să îi acorde lui un respiro. Poţi să scrii? Ce s-a întâmplat, Nick?

Harper îşi strecură mâna dintr-a lui ca să mimeze actul de a scrie, mângâlind cu un stilou invizibil pe pânza lăptoasă a aerului. Dar el scutură din cap, disperat, nefericit, şi fugi, fără să se mai deranjeze să o tragă şi pe ea după el.

Ceaţa cobora printre trunchiurile pinilor, plutind ca fantomele unui uriaş şuvoi, revărsându-se către sol, înapoi către ocean, totul cu încetinitorul.

Ea îl urmă – mai degrabă îl urmări – spre infirmerie, unde în sfârşit se oprise ca să o aştepte la baza scărilor. Mătuşa lui era şi ea acolo, îmbrăcată într-o pijama subţire de flanel şi cu picioarele goale ea însăşi.

— Tatăl meu… zise Carol, vocea răbufnindu-i în spasme cumplite, printre încercări de a inhala aer proaspăt de parcă ea, nu Harper fusese cea care tocmai ce şarjase în amonte câteva sute de metri de deal îngropat în zăpadă. E tatăl meu. M-am rugat, *m-am rugat* ca să te întorci, şi iată-te, şi trebuie să-mi spui c-o să-l salvezi, *trebuie* s-o spui.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, zise Harper, luând-o pe Carol de cot şi întorcând-o către infirmerie. Ce s-a întâmplat?

— Plânge cu sânge, zise Carol. Şi vorbeşte cu Domnul. Când l-am lăsat ultima dată, îl implora pe Dumnezeu să ierte persoana care l-a omorât.

14

Erau mult prea mulţi oameni în camera de consultaţie. Carol şi Harper se strecurară prin înghesuiala care includea pe Allie şi fetele Neighbors şi Michael şi alte câteva Santinele. Unii dintre ei se ţineau de mână. Mike se dezbrăcase până la brâu, iar dâre roşii – sânge şi sudoare – îi străluceau pe piept. Cu capul plecat şi ochii închişi şi buzele murmurând o rugăciune tăcută, părea un căutător al Epocii Vărsătorului în cortul său de aburi. O fată stătea pe podea cu genunchii ghemuiţi la piept şi suspinând necontrolat.

Lumânări aglomerau rafturile şi înţepau aerul din jurul chiuvetei, dar camera încă mai era slab luminată. Tom Storey era întins pe unul dintre paturile de campanie. În umbrele de acolo ar fi putut fi confundat uşor cu un pardesiu părăsit pe cearşafuri. La capătul patului stătea Don Lewiston.

— Tinerilor, zise Harper, de parcă ea ar fi fost cu decenii întregi mai în vârstă decât Allie şi Michael, şi nu o femeie de douăzeci şi şase de ani care terminase şcoala abia cu patru ani în urmă. Vă mulţumesc. Mulţumesc foarte mult pentru tot ce aţi făcut.

Nu avea nicio idee dacă făcuseră ceva, însă nu mai conta. I-ar fi fost mai uşor să îi îndrume afară dacă ar fi simţit că au avut o contribuţie importantă care le-a fost recunoscută, dacă ar fi crezut că ei au făcut cea mai importantă muncă.

— Însă trebuie să cer tuturor să plece acum, continuă ea. Avem nevoie de aer şi de linişte în camera asta.

Allie plânsese. Îşi dăduse cu apă pe obraji, dar dâre albicioase încă mai marcau curgerea lacrimilor. Masca cu Căpitan America, murdară şi tasată, îi atârna în jurul gâtului. Făcu un semn speriat de înţelegere către Harper şi îi strânse mâna lui Michael. Se apucară amândoi să îi îndrume pe ceilalţi înapoi spre sala de aşteptare, fără să scoată o vorbă.

Harper îl prinse pe Michael de braţ şi îl opri. Cu voce joasă, îi zise:

— Ia-o şi pe Carol. Te rog. Spune-i că vrei să cânţi cu ea. Spune-i că Nick e supărat şi că are nevoie de mătuşa lui. Spune-i orice îţi trece prin cap, dar *scoate-o de aici.* Nu poate să stea.

Michael mişcă din cap cu o vagă aprobare, apoi se răsuci.

— Domnişoara Carol? Vreţi să veniţi să cântaţi cu noi? Ne ajutaţi să cântăm pentru Părintele Storey?

— Nu, spuse Carol. Trebuie să stau cu tatăl meu. Are nevoie de mine. Vreau ca el să ştie că-i sunt alături.

— Va şti, zise Michael. Vom cânta împreună şi îl vom chema în Sclipire împreună cu noi. Dacă vreţi să ştie că îi sunteţi aproape, ăsta e felul potrivit. Dacă îl aduceţi înspre Sclipire, va şti că sunteţi cu el şi

nu va mai fi speriat şi nu va mai simţi durere. Nimic nu doare acolo. Este singurul lucru pe care îl mai putem face acum.

Carol se cutremură, cu spasme agitate. Harper se întrebă dacă nu cumva era în şoc.

— Da. Da, Michael, cred că ai dreptate. Cred că…

Părintele Storey vorbi înspre ei, cu o voce care era binedispusă, dar forţată, ca şi cum ar fi vorbit foarte mult timp, iar acum coardele lui vocale erau vlăguite.

— O, Carol! Când cânţi, simt atât de multă dragoste pentru tine, că inima stă să îmi pocnească.

Şi râse, sarcastic, cu un râs foarte neomenesc.

— După acel ultim cânt, inima îmi e crăpată exact ca o fereastră! continuă el. Şi e un lucru bun! E greu să vezi ceva prin vitralii.

Carol rămase locului, holbându-se la el, cu o privire fixă, îndurerată şi uimită, de parcă cineva tocmai ce o înjunghiase cu un cuţit.

Don Lewiston îşi făcu căuş cu palmele în jurul capului Părintelui Storey, ţinând comprese albe de bumbac la rana lui. Cămaşa lui Michael era deja îmbibată toată, rămasă pe pernă, iar hanoracul se întărise cu sânge.

Ochii Părintelui Storey erau larg deschişi, uitându-se cu fiecare din ei în altă direcţie. Unul se uita în jos şi către stânga. Celălalt arăta către vârfurile bocancilor lui. Zâmbi cu un fel de şiretenie ascunsă.

— O mie de rugăciuni pe minut peste tot şi ce pune vreodată Domnul în loc? Nimic! Pentru că tăcerea niciodată nu minte. Tăcerea este avantajul ultim al Domnului. Tăcerea este cea mai pură formă de armonie. Toată lumea ar trebui să o încerce. Să îşi pună o piatră în gură în loc de o minciună. Să îşi pună o piatră sub limbă în loc de bârfă, îngropaţi pe mincinoşi şi pe cei răi sub pietre, până ce spun că le-a ajuns. Mai multă greutate, aleluia.

Luă o nouă înghiţitură de aer, apoi şopti:

— Diavolul este liber. L-am văzut astă-noapte. L-am văzut coborând printre fum. După care capul a cedat, iar acum e plin de pietre. Mai multe pietre, amin! Ai face bine să te păzeşti, Carol. Tabăra asta aparţine diavolului, nu ţie. Iar el nici nu e singur. Mulţi îl slujesc.

Carol îşi privi împietrită tatăl, cu o fascinaţie îngheţată de groază. Părintele Storey îşi umezi buzele cu limba.

— Mi-am adus singur asta asupra mea. Am numit slăbiciunea bunătate şi am zis minciuni când ar fi trebuit să îmi păstrez piatra în gură. Am făcut cel mai teribil lucru pe care un tată l-ar fi putut face. Am avut o favorită. Îmi pare atât de rău, Carol. Te rog, iartă-mă. Mereu am iubit-o mai mult pe Sarah. E drept şi se cuvine să mă duc la ea, acum. Dă-mi o altă piatră. Mai multă greutate. Am spus destule, amin.

Expiră prelung, ca în vis, şi se aşternu peste el tăcerea.

Harper zări privirea lui Carol.

— Nu crede ce zice. Suferă de hematom subdural. Dacă spune aiureli, e din cauza presiunii pe creier.

Carol îi întoarse o privire cu o stranie lipsă de recunoaştere a ei, de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată.

— Nu sunt aiureli. E o revelaţie! Face ceea ce a făcut dintotdeauna. Ne arată calea.

Carol apucă în orb cu mâna în spate, prinzând-o pe cea a lui Michael. Îl strânse de degete.

— O să cântăm. O să cântăm şi o să-l chemăm în Sclipire. O să îi oferim toată lumina de care ar avea nevoie ca să îşi găsească drumul înapoi către noi. Şi dacă nu o să poată să ajungă la noi… dacă va trebui să plece…

Vocea i se înecă. Tuşi, iar umerii i se scuturară spasmodic, după care reluă:

— …Dacă trebuie să plece, va avea cu el cântecul nostru, care îi va da alinare.

— Da, zise Harper. Ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Duceţi-vă acum şi cântaţi pentru el. Are nevoie de putere. Şi cântaţi şi pentru mine, căci şi eu am nevoie de putere. O să încerc să îl ajut, dar mi-e frică. Ar însemna totul pentru mine dacă aţi putea să vă înălţaţi vocile întru amândoi.

Carol îi oferi o ultimă privire neclară, apoi se ridică pe vârfuri şi o sărută pe un obraz. A fost probabil ultimul semn de bunătate pe care i l-a mai arătat vreodată lui Harper. O clipă mai târziu, trecu dincolo de draperie şi dispăru, luând cu ea şi pe ceilalţi.

Don Lewiston era gata să plece şi el, trăgându-şi în jos mânecile suflecate ale cămăşii.

— Nu şi tu, Don, zise Harper. Stai. O să am nevoie de tine.

Ocoli până în spatele patului, luând locul lui Don Lewiston în dreptul capului Părintelui Storey. Îi ridică ceafa cu blândeţe, cu ambele mâini. Părul lui argintiu era înmuiat în sânge. Ea putu simţi locul din spatele urechii drepte unde fusese lovit, o umflătură umedă, şi un al doilea loc, ceva mai sus, unde ar fi putut să fie vorba de o a doua lovitură.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise Don. Nu am prins întreaga istorisire. Mickey l-a cărat la tabără, l-a găsit pe jumătate mort, în pădure. Presupun că a fost unu' dintre deţinuţi. Aşa se zice. Ben lucrează la ei chiar acum.

Lucrează la ei? Ce însemna asta? Dar nu mai conta. Nu în clipa de faţă.

— Iar Părintele Storey nu a putut să spună nimic despre ce s-a întâmplat?

— Nimic care să facă sens. A zis că a fost judecată. A zis că a fost

ceea ce şi-a atras singur asupra lui pentru că a protejat pe cei răi.

— Asta e presiunea pe creier. Nu are nicio idee de ce spune.

— Aşa-i.

Ea se uită la pupilele Părintelui Storey, îi mirosi buzele şi prinse un iz nesurprinzător de vomă. Cugetă la ceea ce avea de făcut în continuare şi o cuprinse greaţa. Nu de ideea de a o face – trecuse mult timp de când nu mai era impresionată de sânge –, ci de posibilitatea de a o face greşit.

În sala de aşteptare, ea auzi voci crescând în intensitate, auzi Santinelele fredonând la unison, încercând să găsească aceeaşi melodie.

— Am nevoie de o lamă ca să rad părul din spate, zise Harper.

— Da, do'n'şoară, se conformă el şi făcu un pas către uşă.

— Don?

— Da, do'n'şoară?

— Ai cum să faci rost de un burghiu? Poate de la magazia de lemne. O bormaşină electrică ar fi ideală, dar nu cred că ai avea cum să găseşti una care încă să mai aibă baterii. Mă mulţumesc şi cu ceva pe care să pot manevra manual.

Don privi când la ea, când la Părintele Storey – păru-i alb şamponat în clăbuci roşii.

— Of, Iisuse! Şi altceva?

— Doar apă fierbinte ca să sterilizez burghiul, te rog. Mulţumesc.

15

Harper şterse faţa Părintelui Storey cu un prosop de bucătărie rece şi umezit, îndepărtând cu gesturi largi funinginea şi sângele, dând la iveală chipul uscăţiv şi, ciudat, ca de lup. Din când în când, ochiul lui stâng lăsa să iasă câte un alt strop de sânge. Picura către ureche, iar ea ştergea iute.

Părea conştient, ascultând vocile din camera alăturată. Cântau aceeaşi melodie pe care Harper o auzise în prima ei noapte din tabără. Cântau cum sunt un singur sânge şi cântau cum sunt o singură fiinţă. Harper era convinsă că ea nu va fi atrasă în Sclipire – nu îşi putea permite să plutească în strălucirea acaparatoare, unde totul era mai uşor şi mai bine. Locul ei era aici, cu bărbatul muribund. Se întrebă, totuşi, dacă nu va fi atras Părintele Storey, şi dacă nu ar fi cumva mai bine să se întâmple, ca înlocuitor pentru sedativele şi plasma pe care nu le avea.

Solzul lui, însă, rămăsese rece, spirale întunecate şi scrijelituri pe pielea lăsată.

— Dumnezeu este o poveste bună, îi spuse ei, dintr-odată. Îmi place povestea asta şi îmi mai plac tigăile şi Wendy. Am citit-o împreună, Sarah, când erai mică.

Cu ochiul minţii, Harper zări un chip senin, fermecător, schiţat în flăcări. Ea îl strânse de mână.

— Nu sunt Sarah, Părinte Storey, spuse Harper. Sunt prietena ta, Sora Willowes.

— Bun. Soră Willowes, am nişte trăncăneală medicală cu care să te insult. Mi-e teamă că cineva ne-a jucat pe degete ca pe nişte ukulele. Cineva a pus versuri noi la cântece vechi. Este vital să acţionăm acum. Aceste salvări nu vor dura.

— Mai întâi trebuie să îţi reparăm capul, zise ea. Abia după aia putem să ne facem griji de hoaţă.

— Nu aş pune un hoţ în gură ca să îmi fure minţile, spuse el. Oricum, pietrele au gust mai bun. Cred că mi-am lovit ţeasta de ceva şi mi-am dărâmat umbra. O să mi-o lipeşti la loc sau a scăpat?

— Tot ce-mi trebuie e un ac şi o aţă şi o să te facem bine, ca nou.

— Sau măcar bine în capul meu, spuse el. Mă cam dau pe vine. Ştii că micuţa mea Sarah era şi ea o hoţomană? A furat de la mine – a furat de la noi toţi. Chiar şi de la Pompier. Săracul John Rookwood. A încercat să nu o omoare. Presupun că acum o să încerce să nu te omoare şi pe tine. Probabil că e îndrăgostit de tine, n-ai ce-i face. De pe cratiţă, la Pompier.

— Bineînţeles că a încercat să nu o omoare, Părinte Storey. *Nu* a omorât-o. Am auzit că nici măcar nu era pe insulă atunci când

Sarah…

— Of, nu! Bineînţeles că nu. El a fost un spectator mai cu moţ. La fel şi Nick. Nu poţi da vina pe băiat. Amândoi au fost complicii neştiutori ai ei. Ea a fost o femeie foarte complice. Ştiu că John dă vina pe el singur, dar n-ar trebui. E ars pe rug pentru o crimă pe care nu a comis-o. Mireasa a murit, iar noi cu toţii am jelit. Nu că ar fi fost căsătoriţi. Nu s-ar fi căsătorit niciodată. Toţi pompierii sunt însuraţi cu surcelele, în cele din urmă. Ai auzit vreodată zisul cu vechea ’ceea treabă? John şi Sarah, stau pe-o cracă, A-R-D.

El se opri, apoi ochiul lui stâng fixă ceva în spatele umărului ei.

— Uite-mi umbra! Iute! Coase-mi-o la loc.

Ea se uită. O formă întunecată îşi ridică fruntea dincolo de cortina verde dintre camera de consultaţii şi sala de aşteptare. Don Lewiston intră, ţinând o oală de inox cu apă fierbinte într-o mână şi o pungă de hârtie în cealaltă.

— N-o-să-ţ vin’ să crezi ce noroc ne-a pocnit, zise Don. Găsit a dracu’ bormaşină cu baterie-n ea, încă merge. Un tip tocma’ ce-l adus’n tabără săptămâna asta, îl avea-n rucsac. Pun acu’ vârfu’n apă caldă.

— Ai adus lama? Foarfece?

— Da, do’n’şoară.

— Perfect. Vino-ncoace. Părinte Storey? Tom?

— Ratat taxa pe moştenire? zise Tom Storey.

— Tom, o să îţi fac o tunsoare cum se cuvine, acum. Rabdă cu mine.

— Ce fel de bragă? Nu mi-s eu mare băutor, dar aş merge c-o bragă. Mi-s însetat.

— Înţelegi ceva din ce zice? întrebă Don Lewiston.

— Don, cu greu te înţeleg pe tine cea mai mare parte a timpului. Ridică-i capul.

În camera alăturată, cântecul se termină într-o ultimă notă joasă de armonie. Carol murmura către turma ei hipnotizată. Carol şi credincioşii aferenţi erau adânc afundaţi în Sclipire, emiţând suficient de multă lumină ca să facă acea draperie verde din tocul uşii să strălucească într-o nuanţă de lime.

Don ţinu capul Părintelui Storey între degetele lui strâmbe, în timp ce Harper tăie şuviţe cu sânge închegat din locul din spatele urechii unde fusese lovitura. Scalpul de sub era negru-vineţiu, ca o vânătă.

În sala de aşteptare, vocile se ridicară încă o dată. Acum era Beatles. Soarele răsărea, lunga şi singuratica iarnă se termina.

Părintele Storey se făcu rigid şi începu să îşi zbată călcâiele.

— Are o criză grand mal, spuse ea.

— O să s’ sufoce cu limba, zise Don Lewiston.

— Anatomic imposibil.

— Ni-l pierdem.

Da, se gândi Harper. Dacă asta nu fusese convulsia finală, era totuşi pe aproape. Din colţul gurii începu să iasă spumă. Mâna lui stângă apucă cearşaful, îi dădu drumul, apoi apucă din nou. Nu putea face nimic cu mâna dreaptă. Harper îi ţinu braţul drept, monitorizându-i pulsul haotic şi nebun.

Cântecul din camera alăturată atinse o tonalitate înaltă, dulce, perfectă, iar ochii Părintelui Storey se deschiseră brusc, cu irişii inele de lumină aurie.

Spinarea i se arcuise de pe saltea, încât doar capul şi călcâiele o mai atinseseră, însă acum se relaxă pe cearşaf. Ritmul inimii începu să se calmeze. Înfloriturі de lumină roşu pal îi pulsau prin Solzu' Dragonului, fad, după care din nou pulsat.

Aproape că părea că zâmbeşte, cu colţurile buzelor ridicate doar un pic, iar pleoapele i se coborâră la fel de brusc.

— A leşinat, spuse Don. Dumn'zeule, a ajutat. L-au cântat prin ce-o fost mai rău.

— Da, cred că aşa au făcut. Pune vârful pentru mine, Don, poţi?

— Chiar o facem?

— Nu mai are prea multă energie rămasă. Dacă nu acum, nu o să mai avem altă şansă mai târziu.

Ea rase restul de păr de pe spatele capului Părintelui Storey, dezvelind pielea vătămată. Nu ajuta cu nimic să stea să reflecteze. Nu ar fi ajutat să se teamă că ar putea să îl omoare sau să îl lobotomizeze, alunecând şi găurind prea adânc, încât să îi fi perforat o parte din creier.

Don îşi împlântă mâna în apa fierbinte fără să pară că îl opăreşte – Harper se gândi că acele mâini erau doar cu un pic mai sensibile decât o pereche de mănuşi – şi scoase de acolo vârful burghiului picurând. Îl potrivi în bormaşina Black & Decker venită direct de la Home Depot şi apăsă butonul. Aparatul se trezi la viaţă cu un sunet care ei îi aminti de mixerul pentru gălbenuşuri şi bătutul cremei de tort.

Don se uită la vânătaia neagră de pe scalpul Părintelui Storey şi înghiţi în sec.

— Doar n-o să-m' rogi pe min' să… începu el, apoi se abţinu şi înghiţi încă o dată. Nici nu ma' ştiu câţi peşti de n-am scos la maţe şi curăţat, da'… o persoană… *Tommy*… nu cre' că pot…

— Nu, nu o să te rog pe tine să o faci. E mai bine să fiu eu, dle Lewiston.

— Desigur. Oi mai făcut.

Nu era o întrebare, în felul în care o formulase el, iar ea nu crezu că e cazul să dea un răspuns. Întinse mâna către bormaşină. Din vârf ieşeau mici aburi.

— O să am nevoie să îi ţii capul. Nu îl lăsa să se mişte în niciun fel cât operez, dle Lewiston, spuse ea cu o voce autoritară care cu greu

părea să se identifice cu cea a ei obişnuită.

— Da, do'n'şoară.

El îşi răsfiră degetele în jurul capului Părintelui Storey, ridicându-l de pe pernă.

Ea examină burghiul, găsi pistonul care controla variaţia puterii şi îl duse la maxim. Testă trăgaciul. Tresări la auzul motorului, burghiul rotindu-se până la o formă neclară, vibraţia trecându-i în braţ.

— Mi-aş fi dorit s-avem dracului o lumină mai bună, zise Don.

— Mi-aş fi dorit să avem dracului un doctor mai bun, spuse ea şi se aplecă, poziţionând vârful ascuţit la mai puţin de doi centimetrii în lateralul urechii drepte a Părintelui Storey, acolo unde vânătaia era cea mai intensă.

Apăsă butonul de pornire.

Burghiul mestecă într-o clipită stratul subţire de piele, transformându-l în ceea ce păreau fulgi umeziţi de cereale pentru mic-dejun. Osul fumegă şi şuieră pe măsură ce burghiul îşi făcea drum în el. Apăsă încet, cu presiune determinată. Transpiraţia i se ivi pe faţă, dar Don era ocupat cu ţinutul capului fix şi nu putea să îl roage să îi şteargă sprâncenele. O singură picătură de transpiraţie se prinse de o geană, şi atunci când clipi începu să o ardă ochiul.

Sângele se prelinse din gaura din craniu şi începu să urce pe canalele burghiului. Ea se gândi, necuviincios, la un copil care suge Kool-Aid roşu printr-un pai de Krazy Straw.

Fără să îşi deschidă ochii, Părintele Storey zise:

— Mai bine, Harper. Mulţumesc.

După care tăcu şi nu mai vorbi timp de două luni.

CARTEA A PATRA
OMUL MARLBORO

1

Din jurnalul lui Harold Cross:

18 IUNIE:

FETELE DIN TABĂRA ASTA SUNT O GAŞCĂ DE CURVE LESBIENE, ŞI DACĂ AR ARDE MÂINE CU TOATE NICI CĂ MI-AR PĂSA CÂT DE O BĂŞINĂ CU FUMURI.

SE ZICE ÎN SF CĂ SUNT 2500 DE OAMENI ÎN PRESIDIO CARE AU SOLZU' ŞI NICIUNUL DINTRE EI NU A ARS. SĂ-MI BAG PULA. MÂINE O SĂ FAC UN ANUNŢ ÎN CAPELĂ. CINEVA TREBUIE SĂ LE SPUNĂ IGNORANŢILOR ĂSTORA CĂ NU TREBUIE SĂ TE ÎNCHINI ÎN SFÂNTA BISERICĂ A SACRULUI FLOC AL LUI CAROL STOREY CA SĂ TRĂIEŞTI. ORICE ELIBERARE DE OXITOCINĂ ÎI VA SPUNE SOLZULUI CĂ ŞI-A GĂSIT O GAZDĂ SIGURĂ.

DACĂ MAI AUD ÎNCĂ O TURĂ DE •POGORÂRERA CERURILOR• SAU •HARUL ÎNTRU TOŢI• O SĂ VOMIT. LA FEL DE UŞOR PUTEM SĂ NE NEUTRALIZĂM SPORUL ŞI CU O MARE LABĂ LA COMUN. O GIGANTICĂ LABĂ COMUNITARĂ CU MÂNUŢA CEA DRĂGUŢĂ A LUI CAROL FIX PE MĂDULARUL MEU. TA-SU POATE SĂ O FRECE LA FOFOLOANCĂ ÎN TIMP CE EA ÎMI DĂ MIE LA LABĂ, ORICUM LA ASTA VISEAZĂ TOT TIMPUL.

N-AM MAI SCRIS UN POEM NOU DE ZILE-NTREGI. URĂSC LOCUL ĂSTA.

2

Harper citi doar acea pagină din jurnalul lui Harold, aleasă la întâmplare, după care răsfoi şi altele. Zări mâzgăleli cu balcoane şi tufişuri, văzu câteva cuvinte cu litere mari îngroşate: *CURVE TÂRFE CĂŢELE PIZDE.* Harper nu îl întâlnise niciodată, dar simţi că îl înţelege destul de bine pe Harold Cross. Se gândi că o colecţie cu poeziile dlui Cross probabil că ar merge de minune alături de un exemplar din *Plugul dezolării.*

Se reîntoarse la însemnarea din 18 iunie şi îşi lăsă privirea să adaste peste o propoziţie: *ORICE ELIBERARE DE OXITOCINĂ ÎI VA SPUNE SOLZULUI CĂ ŞI-A GĂSIT O GAZDĂ SIGURĂ.* Împături carnetul, îl netezi de muchie şi îl puse într-unul dintre dulapuri… apoi, după o clipă, îl scoase din nou.

Tavanul fals era făcut din placaje mari de polistiren. Trebui să se ridice pe un scaun ca să ajungă la el. Harper ridică una din bucăţile de polistiren şi împinse caietul înăuntru. Nu la fel de bine ca a-l ascunde într-un model anatomic al capului uman, însă era suficient, pe moment.

Nu putea spune faţă de cine îl ascundea. Poate pentru că Harold îl ascunsese de la bun început, fapt care însemna că el a considerat că există persoane care ar vrea să îl facă dispărut dacă el sau ea ar fi avut şansa.

În timp ce împingea scaunul la loc, observă sânge pe încheieturile degetelor, pătându-i mâna dreaptă. Sângele lui Tom Storey. Îl spălă în apă rece ca gheaţa şi privi spiralele roz cum se fugăresc una pe alta în scurgere, ca nişte rotocoale de acadea pe băţ.

Părintele Storey dormea pe spate, cu partea de sus a capului înfăşurată în bandaje albe curate. Ferestrele prăfuite de deasupra lăsau să intre raze lăptoase de soare. Asemeni Părintelui Storey însuşi, lumina zilei părea obosită, cu greu prezentă. Dar cearşaful era aranjat până sub bărbia lui, nu trecut peste faţă. Rezistase nopţii trecute. Ceea ce nu era o reuşită mică.

Harper era ameţită de la extenuare, însă bebeluşul nu avea de gând să o lase să doarmă. Bebeluşului îi era foame. Ce voia bebeluşul era un castron adânc, cald, untos de Cream of Wheat, înecat în sirop de arţar. Mâncarea prima, somnul după.

Pe măsură ce înainta prin zăpadă de-a lungul panourilor de scânduri de lemn de pin, prin ceaţă până la genunchi, încercă să îşi reamintească ce ştia despre oxitocină. Avea o poreclă, „hormonul de alint", pentru că era eliberat atunci când mama îşi ţinea bebeluşul – eliberat şi în mamă, şi în bebeluş, deopotrivă. Harper se gândi la momentul în care se târâse prin acea ţeavă de scurgere plină de fum şi

cântase copilului pe care încă nu îl văzuse şi cum Solzu' se potolise.

Creierul îţi dădea o doză fixă de oxitocină când te îmbrăţişai, când primeai un rând de aplauze, când cântai în armonie cu cineva, iar cântatul era bun. Experienţele comunitare puternice o produceau ca nimic altceva. Puteai primi o doză dintr-o experienţă plăcută pe Twitter sau Facebook, de asemenea. Când o grămadă de oameni distribuiau ceva ce ai spus ori le plăcea o poză, deschideau butonul pentru un nou jet de oxitocină. Atunci de ce să nu fie numit hormonul relaţionărilor-sociale? Era un nume mai bun decât „hormonul alintului", pentru că… pentru că…

Nu-şi mai reamintea de ce. Mai era ceva la oxitocină, ceva important, dar trecuse prea mult timp de când lecturase informaţiile. Dintr-un anume motiv, totuşi, când îşi închise ochii, îşi imagină soldaţi în pantaloni de camuflaj şi bocanci groşi, armând puşti M16. Oare de ce? De ce oxitocina o mai făcea să se gândească şi la cruci arzând pe râul Mississippi, noaptea?

Cantina era încuiată cu lacăt pe dinafară şi avea uluci bătute în cuie la ferestre. Locul părea închis pentru iarnă. Dar Harper ajutase suficient de multă vreme la bucătărie ca să ştie unde se aflau cheile, atârnate de un cui de sub trepte.

Se invită singură în semiobscurul spaţios şi prăfuit. Scaunele şi băncile erau toate întoarse cu picioarele în sus, pe mese. Bucătăria era mohorâtă, cu toate ustensile puse deoparte. Ea luă un tub de unt de arahide de pe unul dintre rafturi şi merse de-a lungul încăperii pentru a găsi un cuţit când aproape căzu printr-o trapă deschisă care dădea în pivniţă. O scară de lemn foarte înclinată ducea către întunericul care mirosea a pământ şi a rozătoare.

Tocmai se încrunta la gaura descoperită când auzi o înjurătură de dedesubt, urmată de un bufnet surd, de parcă cineva tocmai ar fi scăpat un sac cu făină. Un bărbat gemea. Harper îşi vârî un biscuit în gură şi începu să coboare.

Subsolul era aglomerat cu o grămadă de rafturi metalice ieftine, bidoane de plastic cu ulei vegetal şi saci de făină puşi peste. Încastrat în perete era o cameră frigorifică, cu uşa de metal masiv deschisă mai puţin de jumătate de metru şi cu lumina strecurându-se în afară. Ea strigă „Alo", însă nu reuşi mai mult de un bombănit, având gura plină cu biscuiţi. Harper merse agale către uşa masivă şi îşi băgă capul înăuntru.

Deţinuţii stăteau pe vârful picioarelor, cu spatele la peretele cel mai îndepărtat. Erau încătuşaţi împreună, lanţul trecut peste o ţeavă aflată la aproape doi metri şi jumătate înălţime faţă de podea, în aşa fel încât erau nevoiţi să stea atârnaţi, fiecare cu câte o mână ridicată, ca nişte studenţi încercând să atragă atenţia profesorului lor.

Mai văzuse înainte pe unul dintre deţinuţi – bărbatul uriaş şi cu

ochii galbeni ciudaţi –, însă celălalt îi era necunoscut. Cel de al doilea bărbat putea avea oricât între 30 şi 50 de ani, musculos şi cu o conformaţie neobişnuită, cu frunte foarte înaltă care amintea de monstrul lui Frankenstein şi cu o tunsoare aproape periuţă, cu păr brunet întretăiat de fire albe. Amândoi bărbaţii purtau şosete groase de lână şi salopete de un galben tare.

Bărbatul pe care Harper îl întâlnise cu o noapte înainte rânjea, arătându-şi dinţii roz. Buza de sus îi era spartă cu o tăietură urâtă, din care încă îi mai curgea sânge. Încăperea avea un miros stătut de carne stricată. Cheaguri se uscaseră pe ciment, sub zale ruginite de care fuseseră cândva suspendate carcase de vită.

Ben Patchett stătea aşezat pe un scaun de lemn cu spătar drept, cu capul între genunchi. Arăta ca cineva care încerca să nu vomite. O veioză pe baterii era pe jos, lângă un prosop de bucătărie făcut cocoloaşe.

— Ce se petrece aici? întrebă Harper.

Ben îşi ridică fruntea şi se holbă la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

— Ce cauţi aici? Ar fi trebuit să fii sub plapumă.

— Şi totuşi iată-mă.

Era surprinsă de amestecul de răceală şi calm din propria ei voce. Nu era un ton pe care îl folosea cu prietenii, ci unul rezervat pacienţilor enervanţi.

— Oamenii ăştia doi suferă de expunere la frig. Să îi atârni de o ţeavă nu e chiar recomandarea mea medicală de urmat, continuă ea.

— Of, Harp. Harper, nu ai nici cea mai vagă idee ce a… individul ăsta. Ăsta de aici… zise Ben şi gesticulă cu pistolul.

Harper nu realizase până atunci că el ţinea o armă în mână.

— *Eu?* zise deţinutul cu gura în sânge. Ah, da, *io.* Ba bine că nu mărturisesc. M-am săturat să tot atârn de nenorocita asta de ţeavă în timp ce dobitocu' ăsta urlă la mine. N-am putut să-mi pun lacăt la gura mea spurcată şi am încercat să îi atac pistolul cu faţa. E tare păcat că ne-ai întrerupt. Tocmai mă pregăteam să-i iau cu asalt bocancii cu coaiele mele.

Ben îi aruncă o privire.

— Nu ţi-am făcut nimic ce să nu fie legitimă apărare. M-a trântit la pământ, mai zise el, de data asta uitându-se la Harper. Şi a mai încercat şi să îmi dea o scatoalcă-n cap.

— Legitimă apărare, ăăă? De-asta ai adus prosopul ăsta plin cu pietre? Anticipai că o să fie nevoie să treci în legitimă apărare şi nu-ţi mai ajunge calibrul trei'ş-opt? spuse bărbatul însângerat.

Ben se înroşi. Harper nu mai văzuse niciodată un bărbat în toată firea înroşindu-se într-un aşa hal.

Se lăsă pe un genunchi şi despături un colţ al prosopului. Era plin

de pietre albe. Privi în sus, dar Ben o evită. Apoi ea privi spre bărbatul cu gura spartă.

— Cum te cheamă?

— Mazzucchelli. Mark Mazzucchelli. Mulţi amici îmi spun Mazzul. Doamnă, fără supărare, da' dac-aş fi ştiut că la asta vă refereaţi când ne-aţi spus că o să ne salvaţi, cre' că aş fi zis nu, mersi. Mă descurcam suficient de bine cu muritul şi pe-acolo pe unde-eram.

— Îmi cer scuze. Nimic din astea nu era în plan.

— Că bine zici, interveni Ben. Începând cu clipa-n care flăcăul ăsta de faţă a decis că e cazul să îi spargă capul Părintelui Storey. Doi de-ai noştri l-au prins când încerca să şterpelească una dintre maşinile noastre, cu sânge şiroi pe el.

— Sânge *vechi*. Iisuse, era sânge *vechi*. Oricine şi-ar fi putut da seama că era sânge vechi. De ce-aş fi atacat pe Părintele vostru, eh? Omu' numa' ce ne-a salvat viaţa. Cu ce m-aş fi ales dacă l-aş fi ucis?

— Cizmele lui, spuse Ben. Cele pe care le aveai pe tine atunci când v-am prins fugind. Cizmele şi haina lui.

Cel numit Mazzul se uită la Harper cu ochi ofensaţi şi rugători.

— Insu', Părintele vostru, *el* mi-a dat cizmele lui atunci când a văzut că nu am de niciunele-n picioare. La fel şi cu haina. Mi le-a dat că a văzut cum nu-mi mai simţeam picioarele de la ger. E ăsta genu' de om pe care-l răsplăteşti cu un bolovan în cap? Uite ce, i-am zis omului ăsta, i-am povestit. Sfântul Părinte şi cu mine ne-am întors cu un pas înaintea celorlalte două bărci. Nu a avut decât bunătate să-mi arate. Mi-a dat haina şi cizmele, că a văzut că nu mă pot opri din tremurat. Când am ajuns noi la ţărm, m-a condus prin pădure. Am mers, nu ştiu, vreo sută de metri. După care el mi-a arătat turla bisericii şi mi-a zis că să stau pe cărare şi că o să ajung într-un minut sau două la capelă şi că acolo vor fi persoane care mă vor ajuta. A zis că vrea să se întoarcă şi să fie sigur că toată lumea a ajuns cu bine la ţărm. M-am oferit să-i dau înapoi încălţările, da' nici n-a vrut s-audă. Şi… Bine, bine. Nu ştiu *pe niciunu'* dintre voi. Am văzut capela, da' am mai văzut şi un Buick în stare perfectă de funcţionare, parcat în spatele ei, şi m-am gândit: *Căcat, poate-ar fi mai bine să o tulesc pe undeva pe unde ştiu oamenii*. N-am intenţionat nimic altceva. N-am ştiut că maşina era a cuiva.

— Corect. Nu ai ştiut că era a cuiva. Că doar lumea e plină de maşini gratis. E ca şi cum ai sta să culegi margarete la marginea drumului, zise Ben.

— Lumea-i plină *acum* de maşini gratis, spuse Mazzul. Pe motiv că un ins preferă să renunţe la ascendentul său asupra bunurilor după ce-o arde-n flăcări. Sunt poate mii de maşini în ţinut pe care nimeni n-o să le mai ceară-napoi.

Harper înaintă spre deţinuţi. Ben sări de pe scaun şi o apucă de braţ.

— Nu o face. Nu te vreau aproape de ei. Stai în spatele meu. Ăsta de-aici…

— Are nevoie de tratament medical. Mâna mea, vă rog, dl Patchett.

Aproape că tresări la auzul folosiri apelativului formal. Sau poate că tresărea din cauza tonului ei: calm, răbdător, însă impersonal, impunându-se cu autoritate necăutată. El îi dădu drumul braţului, iar dacă era vreo urmă de surprindere pe chipul lui era de la conştientizarea faptului că dădea drumul şi controlului asupra lucrurilor. Ar fi putut să se contrazică cu Harper, dar nu şi cu Sora Willowes.

Aruncă o privire către prizonieri.

— Dacă vă atingeţi de ea… oricare dintre voi… n-o să mai folosesc *fundul* armei pe voi, m-aţi înţeles?

Harper se apropie suficient de Mazzul ca să poată să-i simtă mirosul respiraţiei: un iz metalic de sânge proaspăt. Se aplecă şi îi inspectă dinţii rozalii.

— Nu o să ai nevoie de copci, zise ea. Însă aş dori să pun o compresă rece pe gură. Cum stai cu picioarele?

— A trecut ceva vreme de când încă mi le mai puteam simţi. Gilbert e şi mai rău. Gil cu greu poate să stea-n picioare.

Şi făcu un gest cu capul către celălalt deţinut, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Iar mâinile-mi, continuă el, cătuşele… Nu mai am circulaţie.

— O să scăpăm imediat de ele. Dle Patchett?

— Nu. Stau acolo.

— Îi poţi lega de altceva, dacă aşa crezi că e necesar, dar nu poţi să-i ţii aşa, într-o poziţie chinuită. Asta trebuie să înceteze acum. Indiferent ce crezi că au făcut, nu poate justifica abuzul.

— Am câte ceva de zis de abuz! strigă Mazzul. Să ne laşi atârnaţi aici e cel mai mic. Să vezi cum de m-am ales cu gura spartă. Ştii, suport eu să stau închis şi cu umărul sucit, şi pot şi fără iotă de mâncare, fără nimic de băut şi-altele. Ce m-a făcut să-mi pierd cumpătu' e că mi s-a părut că mă cam trece căcarea. Ăsta de-aici de faţă zice că mă ajută cu mare drag, imediat ce încep să îi răspund la întrebări în felul în care vrea el să fie răspunse. A zis că aş face bine ca următoru' lucru care-mi iese pe gură să fie ceva corect. N-am vrut să-l dezamăgesc, aşa că l-am scuipat în faţa lui de gabor. După care mi-a tras una. Mi-ar mai fi tras-o dacă nu mi-aş fi pus genunchiul în stomacul lui, trântindu-l la podea, fapt care vine să demonstreze că pot să îi tăbăcesc curu' cu o mână prinsă în cătuşe la spate. *La propriu.*

Ben se răsti:

— Nu mai bine taci tu din fleancă înainte să…

— Înainte să îi dai unei persoane în cătuşe încă un tratament cu patul pistolului, dle Patchett? întrebă Harper iute.

Ben o privi pe Harper încurcat şi ruşinat, cu o expresie care o făcu pe ea să se gândească la un şcolar de clasa a şasea prins cu reviste deocheate.

— Dă-i drumul, şopti el.

Era clar că nu-şi dorea ca deţinuţii să îl audă, însă acustica încăperii goale şi metalice făcea ca orice conversaţie privată să fie imposibilă.

— Harper, continuă el, haida. Nu a fost deloc aşa. Le-am pus cătuşele pen'că era cel mai potrivit lucru de făcut, nu ca să le provoc suferinţă. Prosopul cu pietre… asta era doar ca să-i sperii. Iar tipul ăsta a încercat să-mi dea una-n cap, la fel cum a făcut cu craniul Părintelui Storey. Am avut noroc să nu păţesc nimic. Nu pot să cred că pui cuvântul lui mai presus de al meu. Mi-aş dori să cred că de vină sunt hormonii.

— Nu-mi pasă care dintre voi are dreptate, zise ea.

Se vedea că face un mare efort ca să îşi stăpânească furia. *Hormoni!*

— Grija mea este strict medicală, continuă ea. Omul acesta este rănit şi nu poate rămâne atârnat aşa. Dă-l jos.

— O să-l dau jos. Dar n-are decât să se ducă cu cătuşele până la budă.

Mazzul spuse:

— N-am nimic împotrivă. Cât timp promiţi să îmi ştergi fundul după ce termin. Şi te avertizez, amice, că pare să fie una moale.

— Nu pune paie pe foc, zise Harper.

— 'nţeles. Scuze, doamnă.

Mazzul îşi lăsă privirea în jos, însă încă îi mai juca un zâmbet la colţul buzelor.

— Tu cum stai? întrebă Harper pe cel de al doilea bărbat. Gilbert. Ai nevoie să foloseşti toaleta?

— Nu, mulţumesc, doamnă. Sunt destul de constipat. Am dop de câteva zile, deja.

Remarca fu întâmpinată cu un moment de linişte, după care Harper râse. Nu se putuse abţine. Şi nici nu putea spune de ce era mai exact distractiv.

— Gilbert. Care e numele tău de familie?

— Cline, dar îmi puteţi spune Gil. Nu am nevoie la baie, dar aş comite destule infracţiuni ca să primesc ceva de mâncare.

— Nu-ţi face griji, spuse Renée Gilmonton. Nu o să te lăsăm înfometat, dl Cline. Nu-i nevoie de delicte.

Harper se răsuci şi o văzu pe Renée stând la intrarea în camera frigorifică. Renée continuă:

— Deşi nu-mi dau seama cum de ţi se poate stârni apetitul aici înăuntru. *Uau,* tare urât mai miroase. Asta-i tot ce-ai găsit mai bun pentru ei?

— Dumnezeule Mare! bombăni Ben. Mai întâi ea, acuma tu. Îmi cer

scuze că la Hilton nu era nicio cameră liberă pentru un ins cu tentativă de omor şi pentru complicele lui. Ce naiba faci pe-aici? Ar trebui să fii la culcare. Nimeni n-ar trebui să fie pe-afară în timpul zilei. Avem reguli stabilite cu bun motiv.

— Fetele voiau să afle noutăţi despre starea Părintelui Storey, iar când m-am dus să verific la infirmerie nu am găsit-o pe Harper. M-am gândit că la cantină era cea mai bună variantă de căutat. Pot să ajut cu ceva?

— Nu, zise Ben.

— Da, zise Harper. Acest om are nevoie de comprese pentru faţă, o cană fierbinte de ceai şi o vizită la baie, deşi probabil că nu în ordinea asta. Amândoi au nevoie să ia micul dejun. Şi ai dreptate, e un loc mizerabil în care să stea. Sunt două paturi nefolosite în infirmerie. Ar fi bine să…

— Nici nu se pune problema, interveni Ben. Rămân aici.

— Amândoi? Mda. Intenţionam să ajung şi la asta. Ai zis că dl Mazzucchelli l-a atacat pe Părintele Storey. Nu mi-e clar de ce dl Cline e şi el închis.

— Pentru că sunt implicaţi împreună, ăştia doi. Deja s-au parteneriat ca să evadeze din închisoare.

— Dar din ce ştiu dl Cline nu a fost deloc prin preajma scenei atunci când a fost atacat Părintele Storey.

Ochii lui Ben era terni, lipsiţi de orice expresie.

— Nu. Era în barcă cu mine. Părintele Storey şi cu Mazzucchelli au ajuns primii la tabără. Apoi Allie şi Mike. Cline şi cu mine ne-am rătăcit vâslind prin ceaţă, şi pentru o vreme nu am putut să găsesc golful. În cele din urmă, am reperat o lumină intermitentă şi am dat la rame până acolo. Era Allie, care ne semnaliza de pe plajă. Rămăsese pe plajă că să se asigure că ne găsim drumul, în timp ce Mike o luase înainte. Abia ce trăsesem canoea la mal, când l-am auzit pe Mike strigând după ajutor. Am purces către scenă – Harper observă felul în care Ben începuse să prezinte inconştient desfăşurarea evenimentelor la fel ca într-o depoziţie în faţa unul avocat ostil – atunci când am dat de Mike stând în zăpadă alături de Părintele Storey şi sânge peste tot împrejur. Mike spunea că cineva îl omorâse. Dar când Allie i-a verificat pulsul, am stabilit că încă mai era cu noi. Michael l-a cărat pe Părintele Storey în tabără, moment în care am văzut câţiva oameni care îl reţinuseră pe dl Mazzucchelli. Allie a observat că Mazzucchelli purta cizmele şi haina Părintelui Storey. Din acea clipă, situaţia a devenit ostilă. Amândoi oamenii ăştia sunt norocoşi că nu au fost linşaţi.

— Asta tot nu explică de ce dl Cline este supus unui astfel de tratament.

— Când lucrurile au luat o turnură gravă, zise Gilbert, partenerul

meu a strigat după ajutor. Eu i l-am oferit.

— I-a rupt lui Frank Pendergrast trei degete de la mâna dreaptă, spuse Ben. Şi a pocnit-o pe Jamie Close în gât atât de tare, că am crezut că o să îi frângă traheea. Jamie are nouăsprezece ani, apropo, încă un copil.

— Un copil care m-a ameninţat cu o sticlă spartă, zise Gilbert, aproape scuzându-se.

— O să vreau să îi văd pe amândoi, spuse Harper. Ar fi trebuit să îl consult pe dl Pendergrast până acum.

— Nu şi-a dorit să te distragă de la Părintele Storey, spuse Ben. Don l-a bandajat destul de bine, cu nişte cârpe de prin jur.

— Fir-ar să fie, se încruntă Harper.

Rănile pe care nu le putea trata adecvat pentru că nu avea proviziile medicale necesare continuau să se adune: hematom subdural, contuzie facială, degerături cronice, coastele luxate şi fracturate ale lui John şi entorsele, iar acum o mână frântă. Avea iod, leucoplaste Band-Aids şi nişte pastile Alka-Seltzer. Sigilase gaura din craniul Părintelui Storey cu plută şi ceară de lumânări, ca un doctor din secolul şaptesprezece. Şi chiar era secolul şaptesprezece pe acolo pe-afară, prin pădure.

Ben continuă:

— Indiferent ce sau ce nu a făcut Cline, un lucru să ne fie clar: cu toţii ştiam cine l-a lovit în cap pe Părintele Storey, Cline la fel de bine ca noi. Şi-a ales partea de care să stea.

— A ales să nu stea nepăsător şi să asiste cum mulţimea îl linşează pe prietenul lui, interveni Renée. E ceva de înţeles.

Ben îl privi pe Gilbert Cline şi zise:

— Ce înţeleg eu e că ar fi trebuit să îşi aleagă mai bine prietenii. Tovarăşul lui aproape că a omorât un om. Cline ştia. Putea să stea deoparte. În schimb, a ales să comită la rândul lui câteva acte de asalt agravant asupra vieţii. Dacă te ţine să contrazici vreun aspect din asta, Cline, fii invitatul meu.

— Nu, domnule, spuse Cline, dar uitându-se la Renée. Aşa s-a întâmplat. Mazzul este singurul motiv pentru care nu am murit la închisoare. Şi nu aş fi reuşit prin fumul acela şi către canoe dacă n-ar fi fost el. Abia-mi puteam mişca picioarele. Mai că nu m-a cărat în spate. M-am simţit obligat să nu stau ferit şi să mă uit cum e ucis.

— Şi eşti convins că l-a lovit pe Părintele Storey în cap? întrebă Ben.

Cline îşi trecu privirea către Mazzucchelli şi înapoi la Ben. Chipul îi era calm, fără nicio urmă de expresie.

— Nu m-am gândit că ar avea vreo relevanţă. Îi sunt dator.

Până în clipa aceea, Harper se îngrijorase de degerături şi răni. Nu stătuse să se gândească ce-ar fi însemnat ca Mark Mazzucchelli într-adevăr să o fi făcut… să fi pocnit cu piatra aceea în moalele capului

Părintelui Storey, totul pentru o pereche de cizme.

Bolovanul.

— Se afla arma crimei asupra dlui Mazzucchelli atunci când l-aţi prins încercând să scape? întrebă Harper.

— Nu, zise Mazzul. Pen'că totu-i un mare rahat. N-am avut niciodată o armă.

— Nu am găsit ce-o fi fost ca să lovească pe Părintele Storey, spuse Ben, cu o voce înţepată. Nu încă. S-ar putea să apară, însă.

— Deci ceea ce aveţi este o agresiune fără martori, fără armă şi un bărbat care îşi susţine nevinovăţia chiar şi după ce l-ai atârnat chinuitor şi l-ai bătut cu patul pistolului.

— N-a fost nici pe departe…

Harper îşi ridică mâna, cu palma întinsă.

— Nu eşti la tribunal, şi eu nu sunt un judecător. Nu am nicio autoritate ca să emit sentinţe. Şi nici tu. Din ce ştiu, nu ai *nicio* dovadă, iar până nu procuri vreuna, aceşti oameni ar trebui să fie trataţi ca oricare altcineva din tabără.

Renée plusă:

— Iar fără nicio probă a faptelor infracţionale, sunt curioasă cât timp mai ai de gând să îi ţii închişi aici şi pe baza a ce. E necesar un proces corect. Au dreptul la o apărare. Au dreptul la *drepturi*.

— M-aş simţi mai bine dacă acum mi-aţi da voie să mă cac, zise Mazzul, însă nimeni nu îl ascultă.

— Nu ştiu dacă ai auzit, Renée, spuse Ben, dar Constituţia a ars scrum, împreună cu restul de Washington D.C. Oamenii din această tabără şi-ar dori foarte mult să nu ajungă surcele şi ei, domnişoară Drepturile Omului ACLU.

— Obişnuiam să le fac donaţii în fiecare an, că tot veni vorba, zise Renée. Dar să trecem peste. Încerc să demonstrez ceva. Nu trebuie doar să decidem dacă acest om a încercat sau nu să îl omoare pe Părintele Storey. Trebuie să decidem *cum* vom decide şi *cine* ia deciziile. Iar dacă stimatul domn Mazzucchelli aici de faţă *este* găsit vinovat, va trebui să luăm o decizie, ca o comunitate unită, asupra a ceea ce vom face cu el.

— Nu cred că este aşa de greu. Cred că această comunitate deja şi-a făcut alegerea. Ai fi ştiut asta dacă ai fi fost de faţă atunci când s-au apucat să arunce cu pietre. Nu ştiu ce-aţi făcut voi toată noaptea, dar aţi ratat toată distracţia.

— Poate că mi-am petrecut noaptea ascunzându-mă în pădure, spuse Renée, pândind momentul prielnic pentru a-i sparge capul Părintelui Storey.

Ben se holbă la ea, cu gura deschisă şi cu sprâncenele încruntate, de parcă ea tocmai ce i-ar fi prezentat o ghicitoare foarte încurcată. Clătină din cap.

— N-ar trebui să pui paie pe foc. Nu ai nici cel mai mic habar ce ţi-ar face Carol, Allie şi mulţimea aia dacă ar crede că…

Vocea i se stinse, după care îşi reveni, cu un zâmbet pe faţă:

— Chestie cu tine, Renée, e că eşti o persoană bine intenţionată. Cu ceaiul tău şi cărţile tale şi sesiunile tale de lectură cu cei mici, eşti mai inofensivă ca oricine. Şi, asemenea majorităţii persoanelor inofensive, nu ai deloc idee de ce sunt capabili oamenii.

— Dar nu vezi tu, Ben? Asta e exact ce-am zis. *Nu ştim* de ce sunt capabili ceilalţi oameni. Nimeni nu ştie. Suntem noi complet siguri că nu a fost Părintele Storey luat prin surprindere de careva din tabăra asta care îşi dorea să îi facă rău? Din ce ştii, şi eu aş fi putut avea un motiv să îl fi vrut mort, şi aş fi putut fi eu cea care să îl aştepte în pădure, în spatele unui copac, cu o piatră în mână. Ar fi putut fi oricine, iar fără a fi cu certitudine siguri nu putem executa public un om. N-ar trebui nici măcar să îl închidem pe termen nedefinit.

— Aici greşeşti tu, Renée. Aici te încolţeşti singură. Vezi tu, Mark Mazzucchelli, de faţă, avea un motiv şi avea şi oportunitatea. Ceea ce nu dă prea bine. Dar ce e şi mai rău, nu mă pot gândi la o singură fiinţă din întreaga tabără care să fi vrut să îi facă rău acestui minunat om care ne-a primit pe toţii cu braţele deschise, care ne-a oferit adăpost şi care ne-a învăţat cum să ne protejăm de Solzu' Dragonului. E atât de simplu. Nu mă pot gândi la niciun motiv pentru care altcineva să îşi dorească să-l vadă mort pe Părintele Storey.

Moment în care Harper îşi reaminti de spusele lui Tom Storey de când se aflau în canoe.

Cred că va trebui să alung pe cineva, zisese el atunci. *Cineva care a făcut… lucruri de neiertat.*

— Of, suspină Harper, ca pentru sine. Eu pot să văd un motiv.

3

Din jurnalul lui Harold Cross:

19 IUNIE:
CĂCAŢI CU OCHI. O ADUNĂTURĂ DE CĂCAŢI CU OCHI.

19 IUNIE, MAI TÂRZIU:

OFIŢER RAHAT DE PISICĂ MI-A LUAT TELEFONUL. ŞI ÎNAINTE DE ASTA L-A ÎNCHIS ŞI L-A ŞTERS COMPLET, CHIAR ÎN FAŢA MEA. FIECARE MESAJ, FIECARE MAIL, FIECARE NOTIŢĂ.

NU AU ÎNŢELES NIMIC. NICI MĂCAR NU AU ÎNCERCAT SĂ ÎNŢELEAGĂ. IMEDIAT CE LE-AM ZIS CĂ AM ŢINUT LEGĂTURA CU PERSOANE DIN AFARĂ, I-AU APUCAT ISTERIILE. DACĂ AR FI AVUT CUCUTĂ LA ÎNDEMÂNĂ, S-AR FI ALINIAT CU TOŢII PENTRU UN PAHAR. ACUM CĂ M-AM CALMAT, MĂ ÎNTREB DACĂ NU AR FI TREBUIT SĂ FI ANTICIPAT ASTA.

CARACTERISTICA UNICĂ A ACESTEI CIUPERCI ESTE FELUL ÎN CARE SE CONECTEAZĂ LA MINTEA GAZDEI. DOCTOR SOLZHENITSYN DIN NOVOSBIRSK A DEMONSTRAT CĂ SPORUL ESTE DENDITRIC ÎN NATURĂ ŞI COMPATIBIL CU ARHITECTURA CREIERULUI. OXITOCINA SEMNALIZEAZĂ PENTRU DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON FAPTUL CĂ A GĂSIT UN MEDIU SIGUR. CIUPERCA, ÎN SCHIMB, STIMULEAZĂ COMPORTAMENTUL DE TURMĂ, PREZERVÂNDU-ŞI PROPRIA CONTINUITATE, ÎN ACELSŞI FEL ÎN CARE UN STOL DE RÂNDUNELE ACŢIONEAZĂ LA UNISON PRIN DECIZII DE GRUP. SOLZU' E ATÂT DE COPLEŞITOR, ÎNCÂT POATE SĂ ŞTEARGĂ TEMPORAR CHIAR ŞI NOŢIUNILE FUNDAMENTALE DE INDIVIDUALITATE CONŞTIENTĂ ALE UNEI PERSOANE. IDEI ALE ALTORA PAR SĂ DEVINĂ IDEI PROPRII, NEVOILE ALTORA PAR MAI IMPORTANTE DECÂT ALE TALE ETC. CHIAR CĂ TRĂIM ÎN APOCALIPSA ZOMBIE, DOAR CĂ ZOMBIE SUNTEM NOI.

ARE LOGICĂ, LUÂND ÎN CONSIDERARE NATURA OXITOCINEI, CARE ADUCE ALINARE CELOR CARE PARTICIPĂ ÎN COMPORTAMENTE TRIBALE. EU NU SUNT PARTE A ACESTUI TRIB CREŞTIN IDIOT, MOTIV PENTRU CARE FUMEG TOT TIMPUL ŞI NU PRIMESC NICIUN BENEFICIU CHIMIC DIN CÂNTECELE LOR STUPIDE ZILNICE. ŞI MAI EXPLICĂ DE CE TOATĂ LUMEA A FOST ATÂT DE NERĂBDĂTOARE SĂ ÎŞI ABANDONEZE TELEFOANELE (DA, FAŢĂ DE PULĂ LE-A LUAT PE TOATE, NU DOAR PE-AL MEU). SOLZU' I-A FĂCUT PE TOŢI DEPENDENŢI DE APROBAREA SOCIALĂ.

MOR SĂ ŞTIU CUM NAIBA DE POATE POMIERUL SĂ DIRIJEZE SOLZU' ÎN LOC DE A FI EL CEL DIRIJAT. NIMENI NU E MAI

REZERVAT CA EL. AŞ FACE MOARTE DE OM CA SĂ AFLU CUM ÎŞI POATE APRINDE DIFERITE PĂRŢI ALE CORPULUI FĂRĂ SĂ FIE RĂNIT.

ŞI NU SUNT SINGURUL CARE VREA SĂ ŞTIE CE ŞTIE EL. ERAM PE PLAJĂ ACUM TREI ZILE ŞI I-AM AUZIT DE ACOLO PE INSULĂ ŢIPÂND UNUL LA ALTUL. ORICE AR FI CE ŞTIE EL, NU O SĂ ÎI ZICĂ LUI SARAH STOREY, ŞI SĂ FIU AL NAIBII DE NU E EA SUPĂRATĂ PE ASTA.

DACĂ-I FACE O GAURĂ NOUĂ ÎN CUR, DL ROOKWOOD O SĂ INTRE ÎN CĂCAT. INFIRMERIA A RĂMAS FĂRĂ PETICE PENTRU GĂOAZE, ŞI FĂRĂ ORICE ALTCEVA.

4

Închise cu coapsa caietul şi privi pe fereastră. Fulgi de zăpadă ca puful de gâscă pluteau prin aer, indecişi dacă să cadă sau să se ridice. Tabăra era un glob de zăpadă şi un Dumnezeu-copil îi scutura acum.

Harper se trezise de cincisprezece minute şi tot nu era încă sigură dacă era dimineaţă sau amiază. Lumina era difuză şi gri, de parcă întreaga lume se ascunsese sub un cearşaf. Stătea pe marginea patului Părintelui Storey. Din când în când, el inspira brusc, tresărit, de parcă ar fi citit în ziar o ştire teribilă. Necrologul unui prieten, spre exemplu. Sau propriul necrolog.

Un lucru care fusese real în vara lui Harold Cross era acum şi mai real. Infirmeria rămăsese fără petice pentru găoaze şi fără orice altceva.

Dezinfectase trepanaţia Părintelui Storey cu un deget de vin de Porto şi tratase braţul schilodit al lui John Rookwood cu o doză slabă de bune intenţii. Nu era convinsă că bunele intenţii erau mereu calea spre drumul către iad, dar era sigură că nu se încadrau la standarde înalte de tratament medical.

Se urcă pe scaun şi se întinse ca să pună jurnalul lui Harold pe după panoul din tavan. O vagă mişcare sau un vag gest îi atrase atenţia în colţul ochiului. Roti privirea şi descoperi că ea şi Părintele Storey aveau companie în acea dimineaţă.

Nick era pe salteaua cea mai apropiată de uşă, cu cearşafurile trase peste piept. Părul îi era zbârlit în ciufuri negre irezistibile. O privea intens, ca şi cum ar fi uitat cum se clipeşte. Probabil că se furişase înăuntru cât dormise ea şi se vârâse pe tăcute în primul pat gol.

Împinse caietul din vedere, hotărând să pretindă că ar fi fost un fapt cât se poate de natural. Când panoul din tavan se aşeză la loc, ea coborî de pe scaun şi se puse la capul patului lui Nick. Harper îşi mişcă atentă mâinile, folosind ceea ce o învăţase până atunci ca să întrebe de ce se afla aici.

El luă în braţe tableta de notiţe şi pixul pe care le purta tot timpul peste tot pe unde mergea şi scrise: *Mă doare stomacul. Allie m-a târât aici. Oricum ar fi trebuit să vină la infirmerie, pentru că azi e de gardă la pază.* Harper se aşeză alături de el, îi luă tableta şi scrise: Ai *vomitat? Diaree?*

El scutură din cap. Ea suspectă anxietate cauzată de starea Părintelui Storey, nu toxiinfecţie alimentară.

Cum adică Allie e azi de gardă? scrise Harper şi îi înmână planşeta şi pixul.

E în camera cealaltă, scrijeli Nick.

Harper ridică exagerat de mult din umeri, cu mâinile în faţă şi

palmele întoarse în sus. De ce?

Allie e aici pentru protecsie. Mătuşa Carol vrea să se asigure că bunicu e protejat. Ce ai băgat în tavan? Înainte să îi poată formula un răspuns, el adăugă: *Promit că dacă îmi spui nu o să scot UN CUVÂNT de asta.* Ea zâmbi involuntar. Bineînţeles că nu o să zică nimic.

Doar câteva notiţe pe care le ţin, zise ea, lucru care era adevărat, chiar dacă omitea un detaliu sau două.

Notiţe a ce?

Dacă nu mă întrebi de asta, scrise ea, *nici eu nu o să întreb dacă ai într-adevăr o durere de burtă.*

El se lovi al naibii de tare cu palma peste frunte, un gest pe care probabil îl prinsese de pe la televizor. Ea nu îl judecă. Uneori, Harper avea impresia că îşi petrecuse jumătate din viaţă jucând rolul lui Julie Andrews în versiunea cinematografică a vieţii ei. Problema cu modelele vedete e că te învaţă să joci roluri.

Harper folosi limbajul semnelor ca să spună D-O-R-M-I.

El încuviinţă dintr-o înclinare a bărbiei şi spuse:

— Şi tu, nu?

Vorbind în tăcere, cu mâinile mişcându-i-se precis prin aer, ca şi cum ar fi schimbat viteza unei maşini invizibile.

— Mă duc, zise ea cu propriile mâini, mai puţin fluente. Mă întorc repede.

— Ai grijă, spuse Nick cu mâinile.

Allie era în camera de aşteptare, răsfirată pe canapea. Nu adormită, nici citind – doar stând acolo, cu dosul palmei apăsat pe buze. Clipi şi privi în sus. Pentru un scurt moment, ochii îi erau nefocusaţi şi păru să privească la Harper fără să o recunoască.

— Nick a zis că eşti de gardă aici.

— Cam aşa ceva. Ben şi Mătuşa Carol tot au impresia că cineva din tabără ar putea să intre ca să-l omoare pe Bunicu'. Eu cred că asta e o prostie – toată lumea ştie că a fost tipul ăla, Mazzul –, dar nu-s eu la butoane.

— Şi Ben e?

— El doar face ce-i cere Mătuşa Carol. Iar ea vrea ca Bunicu' să fie în siguranţă. Nu ai cum să dai vina pe ea. Cineva *a încercat* să îl omoare. Mătuşa Carol vrea ca şi tu să stai aici de acum încolo. Ca să fie mereu cineva dintr-o echipă medicală la îndemână, în caz că are vreo criză sau ceva.

— Şi o să încep să mănânc aici, atunci?

Harper glumea, însă Allie spuse:

— Mda. A fost supărată rău când a aflat că ai umblat brambura ieri ca să iei ceva de ronţăit şi l-ai lăsat singur. Putea să i se oprească inima. Sau putea ca cineva să intre şi să-i pună o pernă pe nas.

— Nu pot să rămân închisă aici. Nu tot timpul. De fapt, chiar

trebuie să ies acum pe-afară. John e dărâmat destul de serios. Am de gând să mă duc la el pe insulă şi să îi pun un bandaj cu comprese şi o proteză.

Harper nu avea nimic la ea, dar miza pe faptul că Allie nu va observa, şi nu o făcu.

— Nu se poate, zise Allie. Chiar dacă ai avea voie să pleci din infirmerie, e mijlocul zilei. Nimeni nu iese în timpul zilei.

— Cum adică *chiar dacă aş avea voie*? Vine de la Carol? Cine a pus-o pe ea la conducere?

— Noi am făcut-o.

— *Cine?*

— Cu toţii. Am votat. Tu nu erai de faţă. Dormeai. Ne-am adunat la biserică şi am cântat pentru Părintele Storey. Am cântat încât toţi cei pe care i-am pierdut vreodată să ne arate calea. Jur că am putut să îi aud cum cântă cu noi. Au fost doar o sută patruzeci de oameni în biserică, dar părea că sunt o mie de oameni acolo.

Pe braţele goale ale lui Allie se ridicară firele de păr, amintindu-şi. Se îmbrăţişă.

— A părut de parcă am fi fost *salvaţi*… de orice emoţie negativă pe care am avut-o vreodată. Cred că a fost fix ceea ce aveam nevoie. După aia, ne-am aşezat şi ne-am ţinut mâinile şi am discutat. Am discutat despre lucrurile de care încă mai suntem recunoscători. Ne-am zis rugăciunile. Ca înainte de masă. Şi am făcut planuri. Atunci s-a întâmplat să votăm ca să-i dăm lui Ben autoritatea finală asupra tuturor treburilor cu securitatea. Şi am votat să o facem pe Mătuşa Carol responsabilă cu serviciul din capelă şi planificările zilnice, pe care le făcea până acum Părintele Storey. La început, nu a vrut să accepte. A spus că nu poate duce mai multă muncă decât are. A spus că trebuie să stea să se îngrijească de tatăl ei. Aşa că am supus unui nou vot şi toată lumea a votat din nou pe Carol. După care a spus că facem o greşeală. A spus că nu e la fel de puternică precum tatăl ei. Că el a fost mai bun decât ea în toate felurile. Mai blând şi mai atent şi mai răbdător. Dar am făcut un *al treilea vot* şi l-a câştigat şi pe ăsta, unanim. A fost haios. Chiar şi Carol a râs. A fost un fel de râso-plâns.

Harper se gândi la ceva din jurnalul lui Harold – Ciuperca stimulează comportamentul de turmă, prezervându-şi propria continuitate, în acelaşi fel în care un stol de rândunele acţionează la unison prin decizii de grup –, dar nu îi plăcu unde ducea acest gând şi îl dădu la o parte.

Allie zise:

— Nu cred că ar trebui să îţi dau voie să ieşi. Ultima dată când am fost de pază la infirmerie şi nu mi-am făcut treaba, un puşti a fost omorât.

Zâmbi slab la Harper, un zâmbet lipsit de orice fericire.

— Şi ce-o să-mi faci dacă ies? O să plachezi o femeie gravidă?

— Nu, spuse Allie. Probabil că doar te-aş împuşca în picior, sau ceva asemănător.

Rânji când o spuse, iar Harper aproape că râse. Apoi zări puşca Winchester într-un colţ al camerei.

— Ce în numele lui Dumnezeu faci tu cu o puşcă? strigă ea.

— Dl Patchett a decis că Santinelele de gardă trebuie să poarte armă, zise Allie. A spus că ar fi trebuit să distribuim armele cu mult timp înainte. Dacă apare vreun Comando de Incinerare, un pic de împuşcături ar…

— Ar face să moară mulţi, asta s-ar întâmpla. Niciunul dintre voi nu ar trebui să poarte puşti. Allie, unele Santinele abia au paisprezece ani.

Harper nu mai aminti că însăşi Allie nu avea încă şaptesprezece. Ideea ca acei copii să se plimbe primprejur în zăpadă cu arme încărcate o nelinişti, o făcu să-şi dorească să-l pocnească tare pe Ben Patchett în stomac.

— Doar copiii mai mari, zise Allie, dar pentru prima dată părea că bate în retragere.

— Mă duc, spuse Harper.

— Nu. N-o face. *Te rog?* Hai să aşteptăm până se lasă întunericul şi putem vorbi cu Carol. Să nu ieşi pe zi e cam cea mai importantă regulă din tabără. O să se facă noapte în curând.

— Pe zăpada asta, ar putea la fel de bine să fie deja întuneric.

— Am ridicat placajele. Ai lăsa urme.

— Nu pentru mult timp. Acum ninge. Urmele mele o să se acopere. *Allie.* Tu ai lăsa pe cineva să îţi spună că nu ai voie să ieşi?

Aici o nimerise.

Allie se uită înspre obscurul cerului albastru umplut cu miliarde de diamante de nea zburând. Muşchii din colţul fălcii ei se strânseră.

— Căcat, zise ea, în cele din urmă. Asta-i o prostie. Eu nu aş rezista.

— Mulţumesc, spuse Harper.

— Trebuie să te întorci în două ore sau mai puţin. Dacă nu te întorci în două ore, o să te dau hrană la lupi.

— Dacă nu mă întorc în două ore, să îl chemi oricum pe Don Lewiston, ca să verifice starea Părintelui Storey, să vadă cum o mai duce.

Allie privi aspru la Harper.

— Nici nu-ţi dai seama cât de futută e toată treaba asta. Toate Santinelele ne întâlnim după slujbă. Ben Patchett a spus că prea mulţi oameni şi-au pus interesele mai presus de bunul mers al taberei, făcând ce le trece prin cap. A spus că avem nevoie să dăm nişte *exemple* cu cei care nu vor să urmeze noile reguli. Am votat cu toţii. Am fost de acord. Am făcut un *pact.*

— Dl Patchett să îşi vadă de binele taberei, zise Harper. Eu o să văd de binele pacienţilor mei. Dacă află, spune-i că ai încercat să mă faci să rămân şi că nu ai putut să mă opreşti. Dar n-o să afle, pentru că o să mă întorc înainte să ştii.

— Atunci du-te, dacă ai de gând să te duci. Până nu mă răzgândesc.

Harper era deja cu mâna pe zăvor, când Allie vorbi din nou:

— Mă bucur că te place. John e cea mai singură persoană pe care o ştiu.

Ea privi înapoi, însă Allie nu se mai uita la ea. Se întorsese pe o parte, răsfirată din nou pe canapea.

Harper se gândi că toată binecuvântarea dulce a copiilor era de cele mai mult ori neprovocată, neaşteptată, la fel de neprovocată ca răutăţile lor. Iarna aceea, tabăra Wyndham nu era nici Hogwarts, nici insula din *Împăratul muştelor,* în definitiv, ci un loc de peregrinare, orfani loviţi de soartă, copiii care erau dispuşi să sară peste masa de prânz încât să fie suficientă mâncare pentru ceilalţi.

— Mă întorc iute, zise Harper, iar când o zise chiar o crezu.

Dar nu s-a mai întors decât cu mult, mult după ce a căzut întunericul, iar până atunci totul din tabără se va fi schimbat deja.

5

Copacii era fantome ale propriilor forme într-o lume fumegând în nori joşi şi zăpadă aşternându-se. După-amiaza care se stingea mirosea a conuri de brad arse într-un cenuşar.

Harper vorbise serios cu tot ce îi zisese lui Allie: că urma să vâslească până la insula Pompierului, să îi verifice starea de sănătate şi să se întoarcă. Omisese partea în care trebuia să treacă mai întâi pe acasă, pentru că dulăpiorul infirmeriei era aproape gol şi va fi fost nevoie să răscolească prin rezervele sale personale pentru lucrurile necesare lui John. Dacă Allie ar fi ştiut de *asta,* probabil că ar fi doborât-o la podea şi s-ar fi cocoţat pe pieptul ei ca să o împiedice.

Se gândi că ar fi fost o ocazie bună ca să mai arunce un ochi dacă tot ar fi trecut pe-acasă. Să vadă ce ar mai fi putut găsi util pentru Tabăra Wyndham. Şampoane şi cărţi şi şosete.

Dar când ajunse acolo, descoperi că nu era aşa de mult de scotocit pe cât se aşteptase. Se opri la liziera pădurii, privind la ceea ce mai rămăsese din casa ei, cu un şoc atât de intens, încât semăna cu groaza.

Partea dinspre stradă a casei se dărâmase sub propria greutate, cu întreaga faţadă dispărută. O anume forţă uriaşă târâse canapeaua din sufragerie până în curte şi o răsturnase chiar la marginea aleii. Pe ea se cocoţase zăpada, dar Harper încă mai putea distinge cotierele. Presupuse că mai erau şi alte resturi împrăştiate pe peluză, însă acum erau doar mici cocoloaşe pe sub omăt. Casa părea că fusese măturată de o tornadă.

Îşi trase suflarea şi se gândi din nou la noaptea în care plecase. Îşi aminti trosnetele înfiorătoare, atât de tari, încât cutremuraseră pământul. Jakob se suise în camionul lui Freightliner şi împlântase plugul în casă, dărâmase acoperişul a ceea ce mai rămăsese din viaţa lor împreună.

Foi de hârtie atârnau înfipte de ramurile golaşe ale copacilor, împrăştiate de-a lungul lizierei. Harper ridică una din ele: o pagină din Plugul Dezolării. Citi primele cuvinte – *disperarea nu e altceva decât un sinonim al conştientei, iar distrugerea nu mult diferită de artă* – şi lăsă briza tăioasă să îi smulgă coala din mână. Se scutură în vânt.

Harper era atât de uimită, că aproape uită de planul ei şi păşi în grădină lăsând urme peste tot. Însă o maşină trecu razant pe stradă făcând un zgomot care sparse tăcerea şi îi readuse aminte să fie grijulie. Îşi făcu drum în lateralul casei, către partea din sud a ruinei, unde arborii se înghesuiau către perete. Un molid roşu solitar atârna cu o cracă umedă, sclipind deasupra zăpezii, atingând suprafaţa ca de vinii.

Într-un colţ al doctorului din sine, Sora Willowes – îmbrăcată în

haine medicale scorţoase – i se adresa domnişoarei Willowes, gravidă în şase luni, stând la masa de examinare cu o salopetă de hârtie pe ea. *O, da, domnişoară Willowes, sper că veţi continua sesiunile de sală. Este important să rămâneţi sănătoasă şi activă pe cât de mult o puteţi face în mod confortabil!*

Harper îşi puse ambele mâini în jurul crăcii, care era cam la un metru şi jumătate faţă de sol, inspiră adânc şi se *balansă.* Pendulă de-a lungul a doi metri de zăpadă şi ajunse la pământ cu picioarele, iar degetele ei găsiră sprijin pe pietrişul îngheţat care înconjura casa. Simţi cum e gata să o ia înapoi, în pericol de a da drumul şi de a cădea pe zăpada tare. Şterse cu tălpile grundişul, se întinse şi lăsă craca liberă. Harper căzu de perete, ghemul de cauciuc al pântecului ei ricoşând înapoi. Un pic de amortizare suplimentară venea la îndemână, se pare.

Urmă cărarea îngustă de pietriş de sub streaşină, până în spatele casei. Uşa către pivniţă era încuiată, dar făcu acea combinaţie de scuturat-*buf*-umăr-*zdrang* pe care o învăţase Jakob şi se deschise. Păşi în aerul rece şi stătut şi închise uşa în urma ei.

Când se mutaseră aici, redecoraseră subsolul într-o „zonă de divertisment", cu tot cu un bar şi masă de biliard, însă niciodată nu reuşise să scape de impresia de beci. Un linoleum ieftin cu striaţii, pus direct peste ciment. Iz de ţevi de cupru şi pânze de păianjen.

Dărâmarea casei de deasupra condusese la o redecorare mult mai radicală. Frigiderul căzuse prin tavan, de la bucătărie, şi aterizase pe-o parte. Uşa îi atârna deschisă, lăsând la vedere condimentele şi sosurile pentru salată încă aranjate pe rafturi. Fire se balansau prin gaura de sus.

Masa de biliard rămăsese curios de nevătămată, în centrul camerei. Harper nu învăţase niciodată cum să joace. Jakob, pe de altă parte, nu numai că era mare as, dar mai putea şi să balanseze tacul pe un singur deget, cu o farfurie la capătul celălalt al băţului, încă un alt truc al său de acrobaţie. Privind în perspectivă, Harper presupuse că nu prea merita să fii impresionată de un bărbat doar pentru că putea să meargă pe monociclu.

Proviziile pentru plecat în excursii – cortul, plita portabilă, felinarul cu ulei – se aflau pe şirul de rafturi aliniate pe peretele din spate, iar trusa de prim ajutor era împachetată lângă. Mereu le plăcuse să iasă în natură. La un lucru se putea gândi cu drag: amândoi fuseseră înnebuniţi după sexul în pădure.

Îşi luxase grav o gleznă când se duseseră în drumeţie în Montana, iar Jakob o cărase vesel în spate pe ultimul kilometru până la Cabana Granite Park. Cumpărase trusa de prim ajutor imediat ce se întorseseră acasă, pentru a fi pregătiţi când vreunul dintre ei se va mai fi lovit într-o astfel de plimbare, dar nu mai fusese o dată următoare, şi după

câţiva ani au dispărut complet drumeţiile.

Kitul era mai bine aprovizionat decât îşi amintea ea. Conţinea un pachet de bandaje de compresie, alături de pachete pentru gheaţă şi cremă de arsuri. Însă adevăratul premiu era lângă trusa de prim ajutor, şi era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, motivul principal pentru revenirea ei acasă: o atelă cu elastic negru, rămasă de acum doi ani. Jakob luase bătaie la racquetball şi îşi rupsese braţul. Nu au mai jucat niciodată după aceea. Jakob era convins că încă îl mai jena uneori cotul şi spunea că nu vrea să îşi asume riscul unei noi entorse, dar ea credea că renunţase la racquetball din cauza unor motive mult mai stupide. *Ea* îl pusese la colţ atunci când el se lovise cu cotul de perete. Nu era doar chestia că lui nu îi plăcea să piardă, ci mai degrabă că nu îi plăcea să piardă în faţa *ei*. În relaţia lor, el era cel care avea controlul deplin asupra lucrurilor, iar Harper era cea comic şi adorabil de neîndemânatică. El o lua personal atunci când ea îşi ieşea din rol.

Scotoci prin celelalte dulapuri şi găsi un cartuş de Gauloises, vârât în fundul unui raft înalt, cu celofanul desfăcut şi câteva pachete lipsă. Jakob declamase, cu un an înainte – acum milioane de ani – că renunţase la fumat şi compătimea pe cei care nu aveau voinţa de a face la fel. Era bucuroasă că mâncase rahat. Asemeni oricărei economii de piaţă de gherilă, în vremuri ca acestea nu trebuia minimalizată valoarea ţigărilor. Oamenii greşiseră tezaurizând aur pentru sfârşitul civilizaţiei. Le-ar fi fost mai de ajutor dacă ar fi stocat pachete de Camel.

Se duse până la bar ca să vadă ce mai aveau ca băutură. Cu faţa la blat, în spatele ei, era o uşiţă cu geam fumuriu care se deschidea într-o mare gaură, acolo unde planificaseră să pună cândva un aparat stereo. Nu mai reuşiseră. Jakob insistase pentru un sistem Bang & Olufsen care costa aproape zece mii de dolari, iar orice plan de a strânge atât rămăsese strict ipotetic.

Se ghemui ca să se uite în dulapul cu băutură şi găsi o sticlă de Balvenie de treizeci de ani, care ar fi avut gust de fum şi ar fi umplut pe norocos cu suflarea îngerilor. Mai era şi o sticlă de rom ieftin, cu aromă de banană, care şi-ar fi făcut cu brio treaba dacă ai fi intenţionat să ţi se facă rău. Harper se întrebă oare ce ar povesti John Rookwood despre Solzu' Dragonului după un Balvenie cu gheaţă, sau după trei.

Încă mai stătea cocoşată în spatele barului atunci când cineva scutură-*buf*-umăr-*zdrang* la uşa de la subsol.

— Grayson! strigă o voce spartă, şuierată, tare şi cumva familiară, iar lui Harper i se puse un nod în gât.

Nu răspunse, nu se clinti. Îngheţă în poziţia chircită, aşteptându-se ca acel cineva, indiferent cine ar fi fost, să îi spună ce să facă.

— Grayson! strigă din nou bărbatul, iar Harper îşi dădu seama că nu striga *spre înăuntru,* ci *spre afară.*

— A mers! Am intrat.

— Am tot vrut să repar încuietoarea aia. Mereu mi-am făcut griji să nu intre cineva şi să fure whiskey-ul ăla bun şi să îmi violeze soţia, spuse Jakob. Am o afecţiune specială faţă de whiskey.

Vocea lui fu un cuţit, ceva pe care simţi la fel de mult în abdomen pe cât o auzi.

Harper deschise uşa fumurie a acelui spaţiu în care planificaseră să instaleze aparatul stereo. Era adânc cât locul pentru picioare de sub un birou încăpător, cu nimic înăuntru în afara unor capete de cabluri. Se cocoţă împreună cu trusa de prim ajutor, atela şi ţigările, presându-se în sine în mingea de plajă a burţii ei. Acum trei zile, se strecurase cu burta asta printr-o canalizare cuprinsă de fum. Nu se gândise că o să fie în stare să o mai facă o dată. Închise încet uşa în urma ei.

— Aha, zise primul bărbat, cu o voce care o făcu pe Harper să se gândească la un grăsan care gâfâie deasupra unui platou cu omletă şi cu rând dublu de bacon. Înţeleg. Nu vrei să-ţi bea vreun gunoi proviziile tale de pileală scumpă. Din nefericire pentru tine, m-ai dus la fix, mai zise şi râse, cu un sunet de parcă cineva ar fi storcit un acordeon de jucărie stricat, un fel de disonanţă muzicală. Ce-ar fi să te duci sus şi să arunci un ochi? Să vezi dacă nu cumva ea a trecut pe-aici. Eu o să securizez pivniţa. Şi prin „securizare" vreau să zic că o să-ţi beau tot whiskey-ul, o să încing un biliard şi să mă uit la filmuleţe deocheate private.

— N-a trecut pe-aici. Mai vin din când în când, să ştii. Să mai văd cum mai e. Mă gândeam că o să se întoarcă, mai devreme sau mai târziu. Pentru cărţile ei sau pijamalele favorite sau pentru vechiul ei ursuleţ de pluş. Jur, uneori mă simţeam ca un pedofil, culcându-mă cu ea. A trebuit să ne uităm la *Mary Poppins* de fiecare Crăciun. Imediat ce terminam de deschis cadourile.

— Iisuse, zise cel cu vocea grăsunului.

Şi, în sfârşit, Harper realiză de unde îi era aşa de familiară. Îl auzise de suficient de multe ori pe Omul Marlboro la radio.

— Păi, continuă el, şi tu ai aşteptat până s-a îmbolnăvit ca să încerci să o omori?

Se tăvăli de râs la propria remarcă. Un alt bărbat – nu Jakob – confirmă cât de iscusită fusese gluma, cu un chicotit pătrunzător.

— Poţi să-ţi dai seama că nu a trecut nimeni pe-aici după zăpadă. Nicio urmă de paşi, zise Jakob.

— Probabil că ai dreptate. Dar o să verificăm, totuşi. Doar ca să fim siguri. Ştii de undele mele secrete? Ţi-am zis vreodată? Radioul din capul meu? Nu? Când aveam doisprezece ani, obişnuiam să îmi pun mâna pe un radio oprit, îmi închideam ochii şi puteam *auzi* DJ-ul care

introduce „Walk This Way”. Îl puteam auzi în minte. Ca şi cum aş fi fost antena, trăgând semnalul direct în cap la mine. Obişnuiam să le spun amicilor, fac pariu cu oricare dintre voi că dacă dăm acum drumul la radio o să cânte „Walk This Way”. Cu toţii puneau rămăşag. Dădeam drumul la radio, iar Steven Tyler era acolo, lăudându-se cum iubita lui e o virgină de nota zece. Sau, gen, când crescusem cât să conduc, stăteam în maşina Trans Am de rahat a prietenului meu, cu motorul oprit, aşteptându-l să iasă dintr-un butic de la colţ cu un pachet de şase Schlitz. Şi dintr-odată ştiam că Mo Vaughn abia ce înscrisese la meci. Ştiam. Tovarăşul meu venea, răsucea cheia în contact… şi tot Fenwayul aplauda reuşita, Joe Castiglione urlând ceva despre cum Mo a dat-o grozav. Multă vreme am crezut că poate prind cumva semnale în măruntaie. Însă de când a început molima, am început să aud semnale *noi.* Uneori îmi aud propria voce pe undele secrete, citind nişte ştiri sportive. Mă aud vorbind despre cum nişte chibrituri au fost găsiţi ascunzându-se în beciul Bibliotecii din Portsmouth şi au fost împuşcaţi de un Comando de Incinerare curajos. Aşa că strâng trupa şi mergem acolo, şi, ce să vezi? – chibrituri, ascunzându-se în pivniţă. Îţi mai aduci aminte asta, Marty? Îţi aduci aminte când am zis că trebuie să mergem la Biblioteca din Portsmouth şi să verificăm cum stau lucrurile pe-acolo? I-am omorât pe nenorociţii ăia până la ultimul. Totul a fost exact cum am auzit în ştirile mele telepatice.

— E foarte adevărat! strigă cel de al treilea bărbat, cu voce şuierată şi slugarnică. Ştiai c-o să fie acolo, Omule Marlboro! Ai ştiut înaintea *oricăruia* dintre noi.

— Şi-atunci d-asta a trebuit să venim azi aici? Ai avut un gâdilat spiritist cum că nevastă-mea s-ar putea să ajungă pe-acasă? întrebă Jakob.

Nu părea un credincios prea fervent.

— Poate. Poate că am auzit un glas firav care mi-a şoptit că de ce să nu mergem să aruncăm o privire? Sau poate că doar mi-am amintit când ai zis că ai nişte Scotch beton şi am vrut să gust un pic. Ce-ar fi să dai o roată, şi-aşa aflăm care-i care?

— Sigur, zise Jakob. Verifică pe după bar. Vezi ce-a mai rămas.

Se deschise o uşă în partea cealaltă a camerei. Câteva plăci de rigips şi şipci de lemn căzură cu un bufnet surd. Jakob înjură. Cel numit Marty făcu nişte sunete ca de hienă, care aproximau un râset. Jakob se cocoţă peste molozul care se fărâmiţa, rostogolea şi zdrăngănea.

Cineva se apropie de bar. Harper putea zări vag prin geamul fumuriu un bărbat în pantaloni groşi de iarnă. Un ins sfrijit cu o coafură afro cu cârlionţi roşcaţi împrăştiaţi, se aplecă, deschise dulăpiorul cu băuturi şi scoase sticla de Balvenie.

— Asta-i d-aia bună?

— De nota zece! Dă-o-ncoa'. Stai să mă uit.

Linişte.

— Măi să fie, asta costă mai mult decât făceam eu într-o săptămână. Crezi că nevastă-sa e măcar pe juma' la fel de torpilă ca masa de biliard şi whiskey-ul lui? spuse Omul Marlboro.

— Ce contează, zise Marty. Are limbricu'. N-o să stai să fuţi aşa ceva.

— Corect. Că tot veni vorba de limbric, vezi dacă nu găseşti nişte pahare. Nu vreau să-ţi gust balele prin sticlă.

Insul sfrijit se aplecă din nou, scotoci şi se ridică în picioare, cu paharele.

— Vrei muzică? Din ce văd la masa asta de biliard şi cu whiskey-ul lui, fac pariu că are o staţie meseriaşă, spuse Marty.

Se răsuci către vitrina cu presupusul sistem stereo şi apăsă zăvorul magnetic. Uşa de sticlă se crăpă câţiva milimetri. Harper îşi închise ochii şi recită: *disperarea nu e altceva decât un sinonim al conştienţei.*

— Nu-i curent, dobitocule, zise Omul Marlboro. Un Porsche e doar o jumătate de tonă de fler inutil dacă nu mai e pic de benzină în rezervor.

— Pula mea! Ai dreptate, Omule Marlboro! Nu m-am gândit!

Împinse la loc uşa vitrinei, fără să se uite.

— Asta da ştire nouă!

Niciunul dintre cei doi nu mai vorbi o perioadă de timp. Ea auzi whiskey-ul turnat în pahare, înghiţitul şi suspinele de plăcere.

Când Marty vorbi din nou, vocea îi era ferită.

— Te cam bagă în sperieţi, nu-i?

— Cine? Lucrări Publice?

— Mda, Jakob. Cu arsura aia de pe gât. Mâna aia neagră… prăjită direct pe piele. Şi ochii lui, ştii? Ca o sticlă prăfuită. Ca ochii unei păpuşi.

— Ia ascultă-te ce debitezi. Practic eşti Lord Byron, cu aceleaşi comparaţii.

— Să-ţi zic ce. Cred că mai degrabă ar vrea să dea pe-aici de Pompier decât de nevastă-sa. Cred că i se scoală mai mult la el decât la mireasa fugită.

— Nu există niciun Pompier.

Se lăsă o tăcere neliniştită.

— Eh… spuse Marty. Omule Marlboro… cineva i-a ars gâtul. Şi noapte de dăunăzi? Optzeci de inşi au văzut diavolul, înalt de două etaje, acolo la secţia de poliţie. *Optzeci de inşi.* Şi Arlo Granger, de la pompieri, s-a luat la trântă prin fum cu un tip. Un tip cu accent britanic, îmbrăcat cu cască de pompier şi toate cele. Arlo i-ar fi făcut de petrecanie, doar că Pompierul are prieteni, gen cinci prieteni, şi l-au înconjurat…

— Îl ştiu eu pe Arlo Ganger, mare mincinos. Mi-a povestit cândva că a intrat în culise la un concert Rush şi a tras pe nas coca cu Neil Peart. Mi-aş dori eu ca ăia din Rush să fi fost cu trasul pe nas. Poate că aşa i-ar mai fi focoşit un pic şi ar fi început să cânte nişte rock and roll adevărat, în loc de lăbăreala aia de prog-rock puţă-bleagă.

— Vară-mea e în Garda Naţională. Amy Castigan, ştii tu, ai mai pierdut tu vremea cu Amy…

— Amy… vară-ta Amy… Poate… Da, cred că mi-a supt pula la un moment dat.

— Da, da, şi mie la fel, da' stai să-ţi zic, *ascultă,* Omule Marlboro. Amy era în septembrie de post la bariera de la Podul Piscataqua, în miezul nopţii… şi vede vâlvătaia asta roşie venind dinspre râu. De parcă ar fi tras cineva cu o rachetă în ei. Ea şi ceilalţi inşi s-au culcat la pământ, şi la fix. Fututa asta de pasăre uriaşă de flăcări, cinşpe metri de aripi de la vârf la vârf, le-a intrat în picaj. A plonjat atât de aproape, că sacii cu nisip au luat foc! Şi în timp ce Amy şi restul ălora din unitatea ei îşi fereau capul cu mâinile, o maşină a forjat în barieră şi nişte chibrituri au scăpat spre Maine. Tot el era! Asta face! A găsit cum să facă armă din Solz, omule!

— E o variantă, zise Omul Marlboro. O altă variantă e că vară-ta e o cea mai nefutută sugace de pe Coasta de Est, şi cineva a forţat bariera în timp ce ea oferea tratament întregii unităţi cu o muie marca Amy Castigan. Nu-i niciun Pompier. Şi Satan n-a apărut noaptea trecută la secţia de poliţie. Oamenii tind să vadă chestii în foc. Chipuri stranii şi alte rahaturi. Asta-i tot.

Harper se gândi, inevitabil, la fata din soba lui John: Sarah Storey, era convinsă. Omul Marlboro era liber să creadă ce voia, însă uneori chipurile dintre flăcări erau cu *adevărat* cineva privindu-te înapoi.

Placaje şi ghipsuri alunecară şi bufniră pe scări.

— Nimic, spuse Jakob. Nimic şi nimeni. V-am zis eu. Dacă ar fi trecut cineva pe-aici, ar fi lăsat urme. E însărcinată în şase luni. Mă îndoiesc că poate să facă o sută de paşi fără să îşi tragă suflarea.

— Aici cam ai dreptate, tinere, spuse Omul Marlboro. Fosta mea, când a fost gravidă, dacă îşi dorea ceva – ţigări, bere, îngheţată, orice –, mă punea să i le aduc, chiar şi dacă erau în camera cealaltă.

— Îm' pare rău că blitz-ul spiritistic n-a funcţionat. Dar măcar am găsit asta de Balvenie. Putem s-o luăm cu noi. E cinci sute de dolari sticla, aşa că s-o beţi încet.

— Care-i graba? Ia două păhărele şi te fac la un meci de biliard.

— Ar fi nevoie de mai multe de două păhărele ca să se-ntâmple una ca asta, zise Jakob.

— Vrei să faci pariu?

— Cu ce? Banii nu mai sunt ce-au fost odată.

— Câştig, trebuie să te duci sus şi să îmi găseşti o pereche de chiloţi

de-ai lu' nevastă-ta, spuse Omul Marlboro.

— Dacă câştig eu, trebuie să-o porţi, zise Jakob.

— Hei, şi dacă câştig eu? întrebă Marty.

— Dacă inventezi cumva un vaccin pentru Solzu' Dragonului? Dacă n-ai mai râde cu sughiţuri ca o şcolăriţă de treişpe ani?

Şi Marty râse cu sughiţuri ca o şcolăriţă de treişpe ani.

— Cine sparge? întrebă Jakob.

Se auzi un pocnet puternic în timp o bilă lovi pe celelalte.

— Facem una singură? întrebă Marty. Sau cel mai bun din trei?

— Mi-e indiferent, zise Omul Marlboro. Oricum n-am altundeva un' să fiu.

6

O zăpadă pulverizată pudra noaptea. Ea căzu în vârtejul unui întuneric îngheţat, nările-i înţepând-o de la frig. Lumina era pe terminate atunci când intrase în casa ei. Acum, şase meciuri de biliard mai târziu, era cine ştie cât – nouă? zece? –, şi crampele îi cuprinseră picioarele de la orele petrecute ghemuită în spaţiul bufetului din spatele uşii fumurii.

Jakob fusese mai bun la biliard, însă Omul Marlboro era mai agil la ţinut la băutură. Grăsanul – doar din tonul vocii Harper era convinsă că avea peste 130 de kile – plecase în buzunar cu o pereche din chiloţii ei, fluierând din „Centerfold". Mai aşteptă alte treizeci de minute înainte să se târască afară din ascunzătoare, încă pe jumătate încredinţată că Jakob şi noii lui prieteni mai erau prin preajmă, pândind-o pe tăcute. Lăsaseră sticla goală de Balvenie cu gura-n jos, într-unul din buzunarele mesei.

Ar fi trebuit să fie dărâmată, înecată în hohote sau tremurând neajutorată de la şoc. În loc de asta, Harper se trezi cu capul vâjâindu-i, de parcă tocmai ce ar fi schiat pe o pantă cu mult la marginea puterilor ei, luând curbele mai iute decât o făcuse vreodată. Auzise de vârfuri de adrenalină, dar nu era sigură dacă mai experimentase vreuna cândva. Cu greu era conştientă de paşii pe care îi făceau picioarele.

Harper nu avu nicio idee încotro se îndrepta până ce nu ajunse acolo. Rătăcise chiar până în faţa intrării la Tabăra Wyndham – dincolo de lanţul care atârna între monoliţii de piatră, dincolo de epava autobuzului ars – şi urmă linia drumului de la Little Harbor Lane până ce se preschimbă în macadam. În alţi treizeci de metri, nimeri la un chei, coborât înspre spuma valurilor Atlanticului.

Şi acolo era insula Pompierului. Un scurt escaladat peste un dig de piatră, două minute de-a lungul prundişului şi ajunse în perimetrul docului Taberei Wyndham.

Îi promisese lui Allie că se va întoarce în două ore. Trecuse probabil de două ori pe-atât. Harper îşi imagină cu groază dând de Allie, care mai mult ca sigur era deja în belea din cauza ei, şi care în mod categoric îşi petrecuse seara făcându-şi griji pentru ea. Harper decise solemn să facă orice ar fi fost necesar ca să îndrepte lucrurile.

Însă Allie va fi trebuit să se mai îngrijoreze încă un pic. Harper îl lăsase pe John Rookwood singur pe insulă timp de trei zile, cu coastele rupte, cotul frânt şi o încheietură care fusese serios dislocată. El era motivul pentru care se strecurase din infirmerie. Ar fi fost o glumă proastă să se întoarcă fără să îl vadă.

În plus, în ciuda vorbelor lui Allie despre cum aveau de gând să dea

drept exemplu pe cei care ar mai fi încălcat regulile, Harper nu putea să ia prea în serios ameninţarea. Pentru Harper, era din nou şcoala generală. Existau reguli, desigur, şi consecinţe pentru încălcarea lor… dar regulile şi consecinţele, deopotrivă, erau aplicate de adulţi copiilor, iar Harper era un adult. Un elev ar fi putut să ia atenţionare pentru proastă purtare dacă ar fi alergat pe holuri, însă când cineva din corpul profesoral ar fi luat-o la pas iute, se presupunea că există un motiv întemeiat. Ben poate că ar fi fost deranjat de fapta ei, însă ar fi vorbit cu el şi l-ar fi înduplecat. Nu era mai intimidată de autoritatea lui (sau a lui Carol) mai mult decât ar fi fost de cea a unui profesor. Nu era ca şi cum, în cele din urmă, ar fi pus-o să scrie de o sută de ori cu creta la tablă *Nu o să mai ies din tabără fără foaie de învoire.*

Vâsli prin întunericul lichid şi unduit. Simţi un fel de maree slabă izbindu-se şi în interiorul ei, de asemenea, de parcă ea însăşi ar fi conţinut un ocean în miniatură.

Harper ciocăni la uşa barăcii Pompierului.

— Cine-i acolo?

— Harper.

— Aaa! În sfârşit. Te avertizez, nu sunt îmbrăcat.

— Te las un minut.

Inspiră adânc aerul umed, sărat şi îngheţat, lăsând să îi scape înapoi un abur alb. Nu se uitase până atunci prea atent la insulă, nu cu adevărat, şi trecu de marea dună ca să observe din punctul cel mai înalt.

Nu era cine ştie ce pinten. Câţiva acri de pământ, în forma unui ochi. O culme centrală se întindea pe întreaga lungime a insulei, cu baraca sărăcăcioasă a Pompierului ridicată pe o parte. La marginea de sud era ruina casei de oaspeţi, un dreptunghi dărâmat de grinzi carbonizate ţâşnind din stratul de zăpadă nu mai adânc de o palmă. Rămase o clipă surprinsă la vederea bărcii: stătea chiar deasupra pietrişului din latura estică a insulei, o velieră de zece metri lungime odihnindu-se într-un ecartament de oţel, puntea acoperită de o prelată bine întinsă. Şi totuşi Părintele Storey amintise de barca asta, povestise cum o vor lua în căutarea lor pentru Martha Quinn. Dacă mai continua să cadă zăpadă, în curând ar fi ajuns să fie doar o parte din decor, o dună întinsă de alb care să domine altele asemenea.

Frigul îi amorţi obrajii. Reveni pe urmele paşilor către plajă şi se pofti singură în cabana Pompierului, fără să mai bată. Intră tropăindu-şi bocancii şi frecându-şi mâinile, scuturându-se de omăt.

— Wilowes! Niciodată n-am fost mai fericit să văd chipul unui alt om! Mă simt de parcă mi-a parcat cineva o maşină pe piept. N-am mai avut dureri atât de mari de când s-au despărţit cei de la Guns N' Roses.

— Scuze, zise ea şi lăsă să cadă sacoşa de cumpărături pe care o adusese cu ea. O zi foarte plină.

Dădu să-i zică despre Jakob şi Omul Marlboro şi despre cum aproape că fusese descoperită, după care se abţinu.

Era aşezat pe saltea şi încă nu pusese ţoale pe el, cu excepţia bandajului pe care i-l făcuse ea din tolba de săgeţi. Singurul lui gest de decenţă era cearşaful aruncat peste poală şi petrecut în jurul şoldurilor. Pielea îi era scrijelită peste tot cu scrisul diavolului, în negru şi auriu. Juliturile de sub Solz se înnegriseră în tonuri de afine şi rodie. O durea în propriul piept numai uitându-se la ele.

— Tot nu te-ai îmbrăcat, spuse ea.

— Păi… zise el. Nu eram sigur că ar fi nevoie să mă mai deranjez. Nu ai de gând să îmi faci un consult? Pare un efort prea mare să pun haine, după care să le dau jos imediat. Şi pe unde-ai fost? Am stat împotmolit pe bucata asta de nisip *zile-ntregi,* cu nimeni cu care să port o discuţie în afară de mine însumi.

— Măcar ai avut parte de conversaţii cu cineva care e de părere că eşti deştept.

El fixă cu o privire lacomă sacoşa de rafie.

— Ai face bine să ai acolo nişte morfină. Şi ţigări. Şi cafea proaspăt măcinată.

— Mi-aş *dori* eu să am morfină. Apropo, chiar ar trebui să vorbim de asta.

— Ţigări?

— Nu am niciun fel de ţigări să-ţi dau chiar în clipa asta, dl Rookwood, zise ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Nu era o minciună, dar nici nu era adevărat în sens strict. Harper începea să devină pricepută la astfel de eschivări.

— Priveşte ca pe o oportunitate de a renunţa la fumat înainte de a te omorî, continuă ea.

— Crezi tu că fumatul o să mă *omoare?* Când fumez *eu,* Soră Willowes, alţii sunt cei care trebuie să se îngrijoreze de sănătatea lor. Ar fi bine atunci să fie nişte cafea proaspătă…

— Ţi-am adus nişte minunăţii de pliculeţe de ceai…

— *Ceai!* Crezi că vreau eu ceai?

— De ce nu? Eşti englez.

— Şi asta te face să crezi că beau ceai? Ce, îţi imaginezi că obişnuiam să cutreier prin smogul din Londra cu şapcă de Sherlock Holmes pe cap şi stând la palavre cu amicii mei în diatribe iambice? Avem Starbucks, femeie.

— A, perfect! Pentru că mai am şi nişte pliculeţe de ness Starbucks.

— Şi de ce n-ai zis aşa de la început?

— Pentru că eşti foarte amuzant atunci când eşti dezamăgit. Ce-ar fi să pun ibricul la foc, iar tu măcar să pui nişte pantaloni pe tine? Nu-

mi aduc aminte de vreo rană în partea de sub talie care să necesite o opinie medicală.

El îşi trecu o privire înceţoşată de-a lungul podelei şi se întinse cu un picior osos spre pantalonii lui de pompier.

Ea mai inspiră o dată adânc, pregătită să îi povestească despre excursia până acasă – şi din nou se abţinu, spunând în schimb:

— Mereu ai vrut să fii pompier? De cât timp te îmbraci ca unul? Din copilărie?

Asta era adrenalina cea care vorbea prin ea. Se întrebă dacă aşa se simţeau cei care făceau scufundări. Mâinile îi căpătară un tremur.

— Nici pe departe. Îmi doream să fiu star rock. Îmi doream să port pantaloni de piele şi să îmi petrec weekend-urile în pat cu top modele prăjite şi să scriu cântece pline de replici isteţe.

— N-aş fi zis că eşti genul cu muzica. La ce instrument cântai?

— Eh, nu am prea reuşit să mă descurc cu niciun instrument. Părea prea mare efortul. Mai mult, maică-mea era surdă, iar taică-meu un dobitoc, aşa că educaţia muzicală nu a fost o prioritate în familia mea. Cel mai aproape de viaţa de star rock a fost când am vândut droguri.

— Ai fost dealer de droguri? Nu cred că mă încântă prea mult. Ce fel de droguri?

— Ciuperci halucinogene. Părea un lucru la îndemână prin care să fac un profit decent din diploma mea în botanică. Micologia a fost întotdeauna domeniul meu de studiu. Am vândut un soi de psilocibină numită Cocoşelul Smurfului, care era destul de albastră, destul de populară şi destul de delicioasă cu ouă. Ai vrea să împarţi cu mine cândva o omletă cu Cocoşelul Smurfului, Soră Willowes?

Ea îşi întoarse spatele la el, ca să îi ofere intimitate cât timp îşi trăgea pantalonii pe el.

— Solzu' Dragonului – e un fel de spor. Un fungus. Probabil că ştii multe despre el.

Nu primi un răspuns. Privi scurt peste umăr, iar chipul lui era schiţat într-o expresie de inocenţă ingenuă. Nici măcar nu încerca să îşi ridice pantalonii. Încă mai erau înfăşuraţi în jurul gleznelor. O irită că nu termina de îmbrăcat. Îl făcea să fie un ciudat mai mare decât ar fi sperat ea să fie. Îşi feri privirea încă o dată.

— De-asta îl poţi controla? Folosi? Opri de la a te arde de viu de parcă ai fi învelit în azbest? E pentru că înţelegi ceva ce alţii nu pot?

El mormăi uşor şi spuse:

— Nu sunt sigur că înţeleg Solzu' atât de mult pe cât mă înţelege el *pe mine.* Tigăile sunt într-o cutie de sub sobă.

— De ce aş avea nevoie de o tigaie?

— Nu vrei să ne faci nişte ouă?

— Ai ouă?

— Nu. Nu ai tu? În sacoşa aia de cumpărături a ta? În numele lui

Dumnezeu, Soră Willowes, n-aveai cum să nu îmi fi adus nişte bunătăţi!

— Îmi pare rău să-ţi spun că nu ţi-am aduc ouă sau cafea boabe sau morfină. În loc de astea, am mers întins preţ de aproape cinci kilometri şi mai că am dat de un Comando de Incinerare ca să îţi fac rost de o atelă pentru cot şi de bandă pentru încheietură. Cu fostul meu soţ printre ei.

Simţi o furnicătură în fundul ochilor, pe care nu o lăsă să devină altceva.

— Şi ţi-am mai adus nişte infuzii de ceai pentru că sunt drăguţă şi m-am gândit că ar putea să te binedispună, şi nici măcar nu am cerut să îmi fi recunoscător. Tot ce am cerut în schimb a fost să îţi pui nişte pantaloni pe tine, dar tu nici măcar asta nu vrei să faci, pentru că presupun că te stârneşte să stai gol şi să vezi dacă mă stârneşte şi pe mine sau nu.

— Nu pot.

— Nu poţi ce? Să zici mulţumesc? Să îţi ceri scuze? Nu poţi arăta decenţă umană minimă?

— Nu pot să-mi trag pe mine pantalonii. Nu mă pot apleca să-i ridic. Doare prea tare. Şi tu ai fost foarte bună cu mine şi bineînţeles că ar fi trebuit să îţi zic mulţumesc. O spun acum. Mulţumesc, Soră Willowes.

Căinţa din vocea lui o dezumflă în mare măsură. Valul de adrenalină începea să se retragă, un reflux care se desfăcea lăsând la iveală oboseala de dedesubt.

— Îmi pare rău. Am avut două zile teribile. Şi tocmai ce am trecut de partea cea mai rea a lor. M-am dus până acasă cu gândul să recuperez câteva provizii, iar Jakob a apărut pe-acolo, cu o gaşcă a noilor lui prieteni. Unul dintre ei era tâmpitul de la radio, Omul Marlboro, ăla care se laudă mereu cu toate chibriturile pe care le omoară în execuţii sumare. A trebuit să mă ascund. *Mult* timp.

— Te-ai dus acasă? Singură? De ce nu ai trimis pe careva?

— Pe cine? Santinelele sunt cu toţii copii. Copii înfometaţi şi extenuaţi. Nu mi-a venit să îl pun pe vreunul dintre ei în primejdie. Nu am avut cum să te trimit pe tine, nu cu coastele în starea în care sunt. Pe lângă asta, ştiam unde să mă uit după lucrurile de care aveam nevoie. A părut mai logic să mă duc de una singură. Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu casa mea.

— Că fostul tău s-a decis să renoveze cu un plug de zăpadă de două tone? M-am gândit că pierduseşi deja destul într-o săptămână. De ce să mai pun colac peste pupăză? Eşti bine?

— Am fost… speriată. I-am auzit cum au vorbit despre mine. Au vorbit şi despre tine.

— Nu zău! spuse el, părând încântat.

— Da, zău. Au vorbit despre un bărbat care a transformat Solzu' Dragonului într-o armă, cineva care poate arunca flăcări şi care umblă prin zonă îmbrăcat în pompier. Nu s-au decis dacă eşti real sau doar o legendă urbană.

— Aha! Deja sunt la jumătatea drumului spre a fi un star rock!

— În principal, au vorbit despre lucrurile pe care le-au făcut celor bolnavi. Omul Marlboro ţine răbojul pentru Comandourile de Incinerare, povestea de cine a ucis mai mulţi per total, cine a ucis pe fata cea mai fierbinte. A fost de parcă ar fi vorbit despre echipa lui de vis la baseball.

Omul Marlboro îl ridicase în slăvi pe Jakob că s-a „frecat la coaie" de Revelion. Lui Harper i-a luat câteva minute ca să se prindă că nu era implicat sexul, ci crima. Jakob folosise camionul lui Freightliner ca să zdrobească un Nissan cu o familie bolnavă înăuntru, un bărbat, o femeie şi doi copii. Maşina fusese făcută clătită. Trupurile s-au scurs din epavă ca nişte pastă de dinţi, sau cel puţin aşa menţionase Omul Marlboro. Jakob acceptase lauda Omului Marlboro fără niciun comentariu, fără să pară nici mândru, nici oripilat.

Ce lucru curios: să vezi că bărbatul cu care se căsătorise, un bărbat pe care îl iubise şi căruia îi fusese devotată, ajunsese că comită crime. Omorâse şi avea de gând să o mai facă. Cu optsprezece luni în urmă, îşi petrecuseră nopţile cuibăriţi pe canapea, uitându-se la *Master of None*.

— Mi-a fost teamă că o să încep să tremur şi că o să mă audă. Că o să-mi audă dinţii clănţănind. Apoi au plecat, şi când am ştiut că e sigur – că o să pot să ies din casă în viaţă – am… am simţit… ca şi cum cineva a aruncat cu o grenadă în mine şi din cine ştie ce motiv nu a explodat. Am plecat de acolo cu capul plin de câlţi şi picioarele ca de cauciuc. Nu te apuci să mă muştruluieşti?

— Că ai fost zevzeacă şi te-ai băgat la propriu în gura lupului?

— Da.

— Neah… Sunt cele mai mari două calităţi pe care le admir la o persoană. Mă bucur că ai reuşit să te întorci, totuşi. N-am mai băut cafea de zile-n şir.

Când ea se întoarse, Pompierul căsca, acoperindu-şi gura cu pumnul şi cu pleoapele închise, iar cearşaful căzuse lăsându-i vizibilă linia şoldurilor. Harper fu surprinsă de propria reacţie la vederea torsoului lui uscăţiv şi păros, pătura densă de păr pe pieptul lui lovit şi încovoiat. Simţi o tresăltare instantanee de dorinţă fizică, acolo unde cu un minut mai devreme nu fusese nimic.

Se duse către pat, simţind acea mişcare fermă ca pe ceva sigur.

— Ridică-ţi picioarele.

El îşi ridică picioarele. Ea îi trase cracii pantalonilor de pompier până la genunchi, apoi se aşeză lângă el şi îşi trecu un braţ la

subţioara lui.

— La trei, îţi ridic fundul tău scofâlcit.

Însă tot ea făcu cea mai mare parte din efort, şi când îl strecură de tot în pantaloni, atunci auzi: inhalarea şuierată, tremurul unui început de icnet, iute înghiţit. Picătura de culoare de pe faţa lui se scurse complet.

— Partea cea mai rea nu e durerea atunci când încerc să mă mişc. E mâncărimea din piept. După fiecare respiraţie. Nu pot să dorm la cum mă mănâncă.

— Mâncărimea e bună. Ne place mâncărimea, dl Rookwood. Oasele te mănâncă atunci când se sudează la loc.

— Presupun că o să îmi fie mai bine după ce mă înfăşori la piept.

— Hmmm, nu prea cred, îmi pare rău, nu se mai fac din astea. Nu am vrea să îţi forţăm plămânii care au nevoie să respire. Dar aş vrea să îţi înfăşor încheietura aia a ta şi să îţi trec atela peste cot.

Ea petrecu atela elastică peste braţul lui, o potrivi, apoi lucră la încheietura umflată şi hidos de julită. Harper presă pansamente de bumbac de ambele părţi ale încheieturii, după care înfăşură bandă medicinală din nou şi din nou, în susul şi în josul braţului, creând un mulaj aproape ţeapăn, dar confortabil în jurul articulaţiilor. Mai departe, ridică braţul drept ca să se uite la tumefierea dinspre partea laterală. Harper îşi trecu degetele peste coaste, căutând cu grijă fiecare fractură. Încercă să facă abstracţie de plăcerea pe care i-o făcea atingerea nodurilor spinării sau a irizaţiilor de Solz de pe pielea lui. Arăta ca un om tatuat de la un bâlci. Nu avea cum să ştie câte persoane omorâse Solzu' Dragonului, şi totuşi nu se putea abţine să nu remarce că era splendid. Bineînţeles că era disperat de excitată. Asta nu ajuta la nimic.

— E foarte probabil să ai parte de mai mult de un şfichiuit cu vorba din partea lui Ben Pattchet, zise Pompierul. Şi probabil că o să primeşti câteva căutături foarte nemulţumite şi câteva oftături adânci din partea lui Tom Storey. Nimic nu face să se simtă cineva mai ruşinat decât dezamăgirea din partea bătrânului. E ca şi cum i-ai zice unui Moş Crăciun angajat la un magazin de sezon că ştii că are barbă falsă.

— Nu cred că o să am probleme cu Părintele Storey.

El o privi atent şi tăios, iar întreaga lui stare jovială dispăru.

— Mai bine mi-ai spune deodată.

Ea îi povesti despre incizia cu bormaşina în craniul Părintelui Storey şi dezinfectarea cu vin de Porto. Îi povesti despre Ben şi camera frigorifică şi deţinuţii încătuşaţi şi prosopul umplut cu pietre. Apoi trebui să se întoarcă înapoi în timp ca să-i povestească despre ultima ei discuţie cu Părintele Storey, cea din canoe.

Pompierul nu puse prea multe întrebări… nu până ce ea nu termină

de relatat conversaţia cu bătrânul.

— Avea de gând să exileze pe vreo săracă fată, pentru furtul unor ceşcuţe de ceai şi câteva cutii de conservă cu carne?

— Şi un medalion. Şi *Mama Portabilă*.

El dădu din cap.

— Şi totuşi. Nu-mi pare a fi a Tom.

— Nu avea de gând să o exileze pentru că furase. Urma să o exileze pentru că ea era *periculoasă*.

— Şi ştia toate astea deoarece o confruntase cu privire la furturile ei, iar ea… Ce? Îl ameninţase?

— Ceva de genul, zise Harper.

Dar ea se încruntă. Îi era greu să îşi reamintească acum ce mai exact spusese Tom şi ce ton folosise. Păruse o conversaţie care se petrecuse cu luni întregi în urmă, nu zile. Găsi că îi e înnebunitor de greu să îşi aducă aminte ce îi menţionase despre hoţ; erau momente în care îi părea că nu menţionase deloc niciun hoţ.

— Şi dintr-un anume motiv, el a hotărât că este necesar să plece în exil *cu* acea hoaţă?

— Ca să aibă grijă de ea. Voia să meargă să caute insula Marthei Quinn.

— Aaa, insula Marthei Quinn. Îmi place să mi-o imaginez aglomerată cu refugiaţi din anii optzeci, hoinărind în spandex şi cu blănuri de leopard. Sper că Tawny Kitaen e pe-acolo. Pe la începutul vremurilor, era în centrul tuturor fanteziilor mele sexuale. Şi pe cine voia Tom să lase responsabil?

— Pe tine.

— Pe mine! izbucni el în râs. Eşti convinsă că nu a spus-o *după* ce a primit una-n cap? Nu-mi vine să cred că ar exista cineva mai nepotrivit pentru o misiune ca asta.

— Ce zici de Carol?

Zâmbea, însă la auzul întrebării privirea i se întunecă la loc.

— Mi-aş dori-o pe Carol în postul de sfântă preoteasă la fel de mult cum aş vrea acum un bocanc în coaste.

— Nu eşti de părere că are intenţii bune?

— Sunt *convins* că are intenţii bune. Când guvernul tău tortura cu găleata cu apă nişte amărâţi ai sorţii ca să afle unde se ascundea Bin Laden, şi ei aveau intenţii bune. Tatăl lui Carol reuşea să o pondereze, a fost o forţă de calmare a personalităţii ei neşlefuite. Fără el, *ei bine*… Carol are Patrule de Carantină, poliţia şi Comandourile de Incinerare ameninţând-o din exterior. Are pe hoţ şi pe cei doi prizonieri ca presiune din interior. Frica nu prea determină pe oameni să fie moderaţi în utilizarea tacticilor extreme. Îndeosebi cuiva precum e Carol.

— Nu-mi dau seama. Ea nici măcar nu a vrut să i se încredinţeze

responsabilitatea. A refuzat de trei ori înainte să accepte.

— La fel a făcut-o şi Caesar. Măcar dacă Sarah…

Se feri şi aruncă o privire frustrată către sobă. Apoi îşi lăsă privirea în jos şi reluă:

— Nu e ca şi cum Sarah ar fi putut să o ţină în frâu pe Carol sau că ar fi încercat să îi ia tabără din mână, sau ceva asemănător. Însă ea ar fi încercat să arunce surorii ei mai mici o frânghie dacă ar fi văzut că se scufundă. De asta îmi fac eu griji, să ştii. E suficient de grav pentru Carol că se poate îneca în propria paranoia. Dar ce e şi mai grav e că cei care se îneacă trag la fund şi pe alţii, iar în clipa de faţă a cuprins cu braţele pe toţi cei din tabără.

Un tăciune pocni în vatră, cu pocnet uscat.

— Cum era Sarah? Nu precum Carol, presupun. Mai mult ca Tom?

— Avea acelaşi simţ al umorului ca Tom. Mai avea şi voinţă precum nu am mai întâlnit la nimeni altcineva. Se năpustea asupra lucrurilor ca o minge de bowling. Poţi să vezi o parte din asta la Allie. Sarah mereu m-a făcut să mă simt ca una din cele zece popice.

Privi lung, încet şi concentrat la flăcările care se scurgeau pe coş în sus… după care îşi întoarse capul înapoi către Harper şi îi zâmbi blajin, aproape copilăros:

— Lucru care presupun că reprezintă o descriere destul de precisă a unui anume fel de a iubi, nu-i aşa?

7

— Ce-ar fi de zis despre Sarah de dinainte de a mă cunoaşte? Însărcinată la şaptesprezece ani cu instructorul ei de pian, un lituanian angelic de frumos cu numai câţiva ani mai în vârstă decât ea. Dată afară de la liceul particular unde tatăl ei era profesor. Tom, cel mai bun prieten al ei din întreaga lume, îi reproşează lucruri teribile şi o trimite să stea cu rudele. Îşi termină în dizgraţie ultimul an de studii la un liceu public, cu burtica de gravidă pe sub pulovere. Se mărită la oficiul de stare civilă în ziua următoare celei în care primeşte diploma de absolvire. Lituanianul ei, umilit şi incapabil să îşi găsească un post unde să predea, revine la lecţiile private, moment în care Sarah descoperă că să şi-o tragă cu studentele era unul din ticurile lui nervoase. Nu contează – rămâne căsătorită pentru că dacă l-ar fi părăsit ar fi trebuit să se întoarcă acasă, şi îşi jurase că nu o să îi mai ceară tatălui ei nimic întreaga ei viaţă. În loc de asta, hotărăşte că singurul fel în care poate să salveze relaţia e să mai facă încă un copil. Zic prea repede? Promit că ajung în curând la partea interesantă.

— Care parte e asta? întrebă Harper.

— Partea în care intru şi eu în peisaj. Nick se naşte. Nick e surd. Tatăl lui sugerează să fie dat spre adopţie, din moment ce nu poate avea niciodată o relaţie afectivă cu un pici care nu poate să aprecieze muzica. Sarah îi sugerează soţului ei să îşi găsească un alt loc unde să trăiască şi îl dă afară. El sparge uşa de sticlă de la intrare, la ora 4 A.M., într-o noapte de octombrie, şi ameninţă întreaga familie cu o rachetă de badminton. Sarah ia un ordin de restricţie împotriva lui. El reacţionează venind la şcoala generală unde învăţa Allie, cică pentru a îşi duce fiica la o programare la dentist, şi dispare iute cu puştoaica.

— Iisuse!

— A fost arestat patru *lungi* zile mai târziu, într-un motel de lângă graniţa cu Canada, unde se perpelea gândindu-se cum să ajungă la ambasada din Toronto fără să aibă un paşaport pentru fiică-sa. Presupun că avea în plan să ajungă la ambasada Lituaniei şi să încerce să revină în Europa împreună cu fiica lui. Era eliberat pe cauţiune atunci când s-a spânzurat.

— Se pare că şi eu, şi Sarah ne-am ales soţii de la acelaşi magazin, spuse Harper.

— Un singurul lucru bun a ieşit din ultimul vals al instructorului de pian. În acele zile teribile în care Sarah nu avea habar pe unde este Allie, tatăl ei a apărut la uşa ei ca să o ajute cu tot ce poate. S-a asigurat că Sarah mănâncă şi doarme, a ţinut-o în braţe când plângea, s-a ocupat de Nick. Era şansa lui, vezi tu – ca să fie tatăl pe care ea şi l-ar fi dorit, tatăl care credea Sarah că era înainte de a o dezamăgi atât

de amar. Îl cunosc pe Tom, şi mă îndoiesc că s-a iertat vreodată complet pentru că a plecat de lângă ea atunci când fusese o copilă speriată şi însărcinată.

Tom a stat cu ea luni întregi. Mai târziu, Sarah s-a mutat mai aproape de casă, iar el a ajutat cu copiii în timp ce ea s-a reîntors la şcoală ca să urmeze cursuri de asistenţă socială. Ce îşi dorea era să dea o mână de ajutor persoanelor cu handicap.

Acum, după cum s-a întâmplat, Tom Storey supervizase slujbele din Tabăra Wyndham încă din anii ’80, şi a fost directorul taberei un deceniu mai târziu. În primăvara în care Nick a împlinit şapte ani, Sarah a sugerat ca tabăra să găzduiască un program de două săptămâni pentru cei fără auz, iar Tom a făcut totul posibil.

Au căutat îndrumători care să cunoască limbajul semnelor, şi aici m-am calificat eu. Învăţasem limbajul semnelor de tânăr, de la mama mea irlandeză surdă… fapt care, trebuie să adaug, a fermecat destul de mulţi puşti, care obişnuiau să spună că mâinile mele au un accent irlandez. Mă aflam în State ca să termin o diplomă de master şi eram bucuros să primesc un serviciu de vară plătit decent. Nu poţi să câştigi în ţara asta mizeră un venit sănătos doar vânzând Cocoşei de Smurfi. Îţi spun eu, dealerii de heroină şi chelnerii de metamfetamină au făcut ţara ta un loc deplorabil pentru dealerii simpli şi oneşti care vor să ofere clienţilor o experienţă de relaxare minunată.

Tom m-a angajat să predau copiilor activităţi în aer liber – ce fructe de pădure pot să mănânce, cu ce frunze să se şteargă, cum să facă focul fără chibrituri. Am fost mereu bun în mod special la ultima chestie. La sosire, fiecăruia ne-a fost dată o poreclă simpatică. Eu eram John Tare ca Lemnul. Sarah s-a ales cu Ofiţer Sarah.

Am avut câteva zile de orientare şi antrenament înainte de a veni copiii, şi nu a trecut mult timp înainte să îmi dau seama că porecla Tare ca Lemnul urma să fie o problemă. Chiar din prima zi, Sarah m-a întâmpinat spunând „Bună dimineaţa, Tare ca Lemnu”, cu o privire inocentă irezistibilă pe chip. Ceilalţi îndrumători au auzit-o şi s-au prăpădit pe jos de râs. Curând, mai toată lumea spunea „Cine-i Tare ca Lemnul?”, „Hei, oameni buni, nu mai fiţi aşa exigenţi cu Tare ca Lemnul”, „M-am plimbat întreaga dimineaţă cu Tare ca Lemnul”. Te-ai prins tu de idee.

În cele din urmă, în noaptea de dinainte de a fi data stabilită pentru sosirea copiilor, eram cu toţii la o bere, şi i-am zis ei că, poate, într-o zi, dacă va fi norocoasă şi îşi va juca bine cărţile, s-ar putea trezi cu Tare ca Lemnul. Asta a dus la hăhăieli. Ea a zis că ar fi mai degrabă ca şi cum s-ar trezi lângă nişte surcele într-un loc stânjenitor, şi au mai venit nişte hăhăieli.

Am întrebat-o cum de s-a ales cu numele de Ofiţer Sarah, iar ea a zis că din moment ce era fiica directorului a avut voie să îşi aleagă

propria poreclă. Aşa că am anunţat-o că potrivit anticelor legi engleze aveam dreptul să îi contest autoritatea cu judecată prin luptă dreaptă. I-am zis că vom tranşa lucrurile la panoul de darts. Amândoi am avea câte o aruncare disponibilă. Dacă eu aş fi aruncat cel mai aproape de centru, aş fi avut voie să pun porecle noi şi pentru mine, şi pentru ea. Şi am avertizat-o de la început că o să aleg Tufişul Şef pentru mine şi Castorul Taberei pentru ea. Ea a zis că o să pierd şi că o să mă anunţe care e noul meu nume după ce terminăm jocul, şi că foarte curând o să îmi fie dor după zilele în care eram pur şi simplu Tare ca Lemnul.

Deja toată lumea era al naibii de atentă la noi. Şi când spun „al naibii" mă refer la „tăvălindu-se pe jos". Bineînţeles, aveam încredere în şansa mea. Când eram în anii mai mici de şcoală, petrecusem mai multă vreme prin pub-uri aruncând la darts decât luând notiţe în clasă. M-am dat mult înapoi şi am nimerit bull's-eye din prima, fără să mă încălzesc. Dintr-odată, toată lumea a tăcut. Trăsniţi de talentul meu.

Sarah nici măcar nu a clipit. A scos toporişca asta mică de la centură, s-a dus la linia de aruncare şi a azvârlit-o. Nu numai că a nimerit centrul, dar a şi spart placa în două. Mi-a zis: „Nu ai spus că trebuie să aruncăm cu darturi". Şi aşa am ajuns eu să fiu cunoscut drept John cel Azvârlit. Pe motiv de cât de bine ştiu să azvârl un dart.

Şi presupun că de acolo au pornit – sentimentul că aparţinem unul altuia.

În perioada în care tabăra era oficial deschisă, Allie şi mama ei nu îşi vorbeau mai deloc. Allie, care avea paisprezece ani, fusese refuzată pentru alte şedinţe de către cel de al treilea ei terapeut, după ce îi aruncase cu un prespapier în coaie. Distrusese maşina mamei ei după ce luase nişte băieţi la o plimbare. Băieţi mai mari. Nu pot să-ţi zic cât din comportament era rezultatul răpirii de către un părinte atunci când fusese în clasa a treia, dar în mod clar furia ei depăşea cu mult chestiile obişnuite de adolescenţi. Îşi ura mama pentru că încerca să îi controleze viaţa în toate aspectele şi era mâniată că fusese obligată să lucreze ca îndrumător novice. Acele prime zile au fost foarte urâte. Allie hălăduia departe de copii ca să stea pe telefonul ei. Dacă nu îi plăcea ce se servea în cantină, pleca din tabără şi făcea autostopul până în oraş ca să se întâlnească cu prietenii ei. Şi-aşa mai departe.

Sarah a decis ca Allie să o însoţească într-o excursie de o noapte la Jade Well – un bazin de apă îngheţată aflat sub o stâncă de 25 de metri înălţime. Poate că se hotărâse să o stranguleze şi că i-ar fi mai uşor să ascundă corpul în adâncul pădurii. Mai aveau nevoie de un al treilea adult şi m-au înscris pe mine. Şi iată că am mers cu doisprezece copii mici într-o căţărare de 15 kilometri, păşind prin nori de ţânţari. Tot ce pot să zic e că slavă domnului că ăia micii erau surzi. Allie şi cu Sarah s-au înjurat una pe alta tot drumul. Când Allie a scos un pic

telefonul, Sarah i l-a confiscat. Iar Allie, în schimb, a lăsat ramurile să o plesnească pe maică-sa în faţă. Puştii înţeleseseră că ceva nu e în regulă şi au început să fie din ce în ce mai agitaţi.

Până când am ajuns la Jade Wall, ele două ţipau una la alta. Toată lumea era arsă de soare şi frântă-n două. Sarah era furioasă pe Allie pentru că uitase în autobuz spray-ul de insecte, Allie era furioasă că Sarah dădea vina pe ea, eu eram gata să cedez nervos. Stăteau pe marginea culmii de piatră şi nu am putut să mă abţin. Le-am luat pe ambele de braţ şi le-am aruncat peste muchie, direct cu bocancii pe ele. Şi ştii ce? Amândouă au ieşit din apă hlizindu-se… hlizindu-se şi împroşcându-se cu apă.

Ele două au stat după fundul meu tot restul excursiei. Când au împărţit hot-dogi, mi-au servit o mândreţe de tampon proaspăt înfăşurat. Mi-au deschis panoul din tavan al cortului meu la ora 2 dimineaţa şi m-au stropit cu apă rece. M-au şpriţuit cu fixativ de păr în loc de loţiune de soare. Şi ştii ce? Era bine. Drumul de întoarcere din excursie a fost la fel de fericit pe cât de nenorocit fusese cel la dus. Puştii au făcut cu rândul la a mă proteja de Ofiţer Sarah şi de Guzgan-în-Devenire Allie. În mod special Nick. Cred că Nick a decis că era responsabilitatea lui specială de a mă proteja de nebunele din familia lui. A fost bodyguardul meu tot restul verii.

În ultima săptămână a taberei, a mai avut loc o ultimă excursie de două zile. Aceea a fost noaptea în care Sarah mi-a tras fermoarul cortului. A zis un singur lucru: „Mi-am jucat bine cărţile?”

După aceea, am avut aproape un an întreg de cuplu. Şi-ar fi dorit să înoate în Marea Barieră de Corali. Mi-aş fi dorit să fi mers. Mi-aş fi dorit să ne fi citit cărţi unul altuia. Am avut un weekend cu făcut de cap în New York City, în timp ce tatăl meu a avut el grijă de copii. Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult. Mi-aş fi dorit să fi călătorit mai mult. Mi-aş fi dorit să nu fi stat atât de mult timp în faţa televizorului. A fost frumos, ne-am dezmierdat, am râs la Stephen Colbert şi Seth Meyers, însă nu a ajutat prea mult la construit amintiri. Am făcut multe lucruri normale, banale. Am comandat pizza şi am jucat Trivial Pursuit cu sora şi tatăl ei. I-am ajutat pe copii la teme. Am spălat împreună vasele mai mult decât am făcut dragoste. Ce fel de viaţă e asta?

— Viaţă reală, zise Harper.

— Am petrecut mai mult timp gândindu-mă la lucrurile pe care mi-aş fi dorit să le facem decât gândindu-mă la cele pe care *le-am făcut.* A fost de parcă am fi deschis o sticlă de vin perfectă şi fiecare ar fi luat câte o gură mică… după care un chelner neîndemânatec ar fi dat peste sticlă şi ar fi trântit-o pe jos înainte să putem gusta mai mult.

El nu o privise deloc în timp ce rememorase povestea. În schimb, îi fixase umbra ei, care se ridica şi cobora într-o mişcare aproape ca de maree pe măsură ce flăcările jucau în trapa deschisă a sobei.

— Prima dată când am văzut sporul a fost la prezentarea din cadrul unui dineu al Societăţii de Micologie din Boston, la trei luni după Seattle.

Nu era nevoie să explice ce însemna *Seattle.* Ea ştia că vorbea despre Acul Spaţial.

— Un coleg pe nume Hawkins, continuă el, care tocmai ce se reîntorsese din Rusia, a susţinut o prelegere de patruzeci de minute în PowerPoint despre subiect. Nu ştiu ce m-a înfricoşat cel mai mult, pozele sau însuşi Hawkins. Gura lui tot continua să fie uscată. A băut jumătate de carafă de apă în timp ce stătea în spatele podiumului. Şi a vorbit cu o voce atât de joasă, că trebuia să te încordezi ca să poţi să auzi. Prindeam cu toţii doar fragmente disparate: „vectori ai bolii", „puncte de contagiune", „combustie celulară". În timpul ăsta, arăta cadre cu imagini de film horror, trupuri carbonizate, doar dinţi şi carne înnegrită. Pot să-ţi zic că nimeni nu s-a mai dus la bufet ca să îşi umple farfuriile, însă barul nu mai prididea. Tipul ăsta, Hawkins, a spus în încheiere că, deşi erau numai şaptezeci şi şase de cazuri mortale în Kamchatka în urma acţiunii directe a sporului, asta condusese la incendii de pădure care curmaseră viaţa a alte peste 530 de persoane. Existaseră pagube de mai mult de optzeci de milioane de dolari în zonele urbane, iar ruşii pierduseră o mie şapte sute de hectare de teren cu cel mai scump lemn din lume. Hawkins spusese că trei cazuri recente din Alaska sugerau faptul că patogenul ar fi putut avea un mecanism de transmitere diferit de cel al viruşilor tradiţionali şi că era urgent să se întreprindă studii suplimentare. Bazat pe calculele lui, un sfert de milion de bolnavi în Statele Unite ar fi condus la moartea a mai mult de douăzeci de milioane de oameni şi ar transforma aproape un milion de hectare în cenuşă.

— Cât de mult înseamnă asta?

— Aproape cât suprafaţa statului Massachusetts. Trebuie să recunosc că la vremea respectivă ne-a speriat al naibii de mult, dar privind retrospectiv îmi dau seama acum că era mult prea optimist. Presupun că acele calcule ale lui nu luaseră în considerare şi o implozie socială atât de severă, încât nu va mai rămâne nimeni care să lupte cu focurile.

Dar, ştii… până la cină, mai că am uitat. Nu a luat mult ca să pară doar încă o alta dintre posibilităţile acestui secol de apocalipse foarte puţin probabile, ca o epidemie de gripă aviară curăţând miliarde sau un asteroid spărgând planeta în două. Dacă nu poţi face nimic ca să împiedici şi dacă se întâmplă unor amărâţi din partea cealaltă a lumii, iar copiii tăi au nevoie de ajutor la teme, începi să nu te mai gândeşti la aşa ceva.

Pe atât de mult pe cât *am putut* să mă opresc. Era în titlul fiecărui email şi în top treizeci de subiecte de pe fiecare forum din

comunitatea de micologie. Aveau loc webinarii şi conferinţe şi comitete. O vreme, am ţinut pasul cu disputele academice. În plus, mă ştii prea bine, Soră Willowes, cum îmi mai place mie să mă dau mare. Ce am învăţat despre spor mi-a prins extrem de bine la grătarele din spatele curţii. Nu cred că m-a pălit, la nivel uman, că acest lucru ar putea să ajungă în spatele curţii *noastre* până ce Manitoba nu a început să ardă şi nimeni nu a fost în stare să facă nimic. Asta a fost cam cu o lună înainte de primele cazuri din Boston.

Dar cu ce mă ajuta să ştiu? Dacă ar fi fost o molimă ca orice altă molimă, te-ai fi ascuns. Ai fi luat-o spre pădure. Te-ai fi dus într-o groapă pe undeva, alături de cei dragi, ai fi pus lacătul la uşă şi ai fi aşteptat ca infecţia să se stingă de la sine. *Asta,* însă… O singură persoană purtătoare a sporului ar putea să iniţieze un incendiu care să şteargă de pe hartă un stat întreg. Să te ascunzi în pădure ar fi ca şi cum te-ai ascunde într-o fabrică de chibrituri. Măcar oraşele au staţii de pompieri.

Pot să-ţi spun exact când am contractat. Pot să-ţi spun unde am fost cu fiecare atunci când am luat-o, pentru că, desigur, eram împreună. Am dat o mică petrecere cu ocazia celei de a treizecea zi de naştere a lui Carol, chiar la început de mai. Sarah şi cu mine tocmai ne mutaserăm împreună. Aveam o mică piscină, deşi era atât de rece apa, că n-a vrut nimeni să intre în afară de Sarah. Nu era cine ştie ce petrecere, doar Tom şi copiii, Sarah şi Carol şi cu mine şi un tort fără gluten pentru sărbătorită.

Sarah şi cu mine aveam deseori discuţii încinse până târziu în noapte, despre Carol, dacă şi-o trăsese sau nu până atunci. Fusese logodită, tânără fiind, timp de cinci ani, cu un tânăr foarte pios pe care toată lumea îl ştia de homosexual, cu excepţia – aparent – a lui Carol. El a fost, cred eu, unul dintre acei bărbaţi pe invers decenţi şi bântuiţi de remuşcări care sunt atraşi de religie deoarece speră să-şi alunge înclinaţiile prin rugăciune. Sarah îmi spunea că ea nu credea că s-au culcat vreodată împreună, deşi îşi schimbaseră nişte emailuri foarte pasionale. Carol a apărut la un moment dat la logodnicul ei, care făcea o rezidenţă la un institut teologic din New York, şi l-a surprins în pat cu un cubanez de nouăsprezece ani, student la dans.

Am întrebat-o cândva pe Sarah dacă nu i-a trecut vreodată prin cap că poate Carol era *ea însăşi* lesbi, şi a cugetat mult timp la asta, iar în cele din urmă a spus că probabil Carol detesta în sine ideea de sex. Ura dezordinea. Carol îşi dorea ca dragostea să fie ca un fel de săpun: un frecat purificator şi igienic. A mai spus că sora ei Carol avea controlul deplin asupra tatălui lor şi că el este singurul bărbat care a contat cu adevărat vreodată în viaţa ei.

Carol şi Sarah erau destul de neîncrezătoare una în cealaltă. Când Sarah a fost adolescentă şi gravidă, Carol i-a trimis o scrisoare în care

o muştruluia pentru că i-ar fi frânt inima tatălui lor şi în care promitea că nu îi va mai vorbi niciodată. Şi aşa a şi făcut, nu şi-au mai vorbit până să se nască Nick. Sarah a făcut pentru Carol un mic loc înapoi în viaţa ei, dar lucrurile au fost mereu tensionate între ele două. Carol era capabilă să intre în competiţie pentru atenţie într-o manieră care era atât de copilăroasă, încât devenea cumva amuzantă. Dacă Sarah câştiga la scrabble, Carol se punea pe tuşit spunând că a luat contact cu vreun alergen, lucru care îl determina pe tatăl ei să o ducă imediat cu maşina la spital. Dacă Sarah şi Tom începeau să discute despre Victor Hugo, Carol insista că Sarah nu are cum să înţeleagă romanele pentru că nu le citise în original, în franceză. Sarah trecea râzând peste astfel de apucături. Cred că simţea prea multă compătimire pentru Carol ca să intre într-o competiţie cu ea, şi se dădea peste cap ca să facă lucruri drăguţe pentru ea. Cum a fost petrecerea de aniversare.

Tocmai ce îmi adunasem energia ca să intru înăuntru şi să mai iau o bere când s-a auzit un tunet infernal – de parcă ceva greu ar fi căzut dintr-o camionetă în mişcare, ceva atât de greu, încât a făcut ca apa din piscină să se frământe. Toată lumea s-a uitat în jur – chiar şi Nick, care simţise vibraţiile prin tălpi.

Sarah era la capătul scurt al piscinei, arătând foarte albastră în obraji şi cu pielea ca de găină şi foarte drăguţă, ciulind urechile ca să audă dacă mai urmează altceva. Nick a văzut primul – un turn de fum negru şi uleios, venind dinspre capătul cartierului nostru. A urmat un alt tunet şi încă unul şi alte câteva repetate la interval scurt, suficient de tari cât să cutremure geamul de la ferestre şi să facă să sară tacâmurile de argint.

Au început să sune sirenele. Sarah a spus că ea crede că a fost farmacia CVS de la colţ şi m-a întrebat dacă pot să mă duc eu să verific.

Foarte mulţi dintre vecini ieşiseră pe alei şi stăteau sub frunzişul copacilor de pe stradă. Vântul şi-a schimbat direcţia şi a abătut fumul înspre noi. Şi puţea. Ca nişte cauciucuri în foc şi a ouă stricate.

Mi-am făcut drum către capătul străzii, ca să văd ce s-a întâmplat cu magazinul CVS. O latură era un perete de flăcări flămânde. O femeie plângea pe bordură, folosindu-şi tricoul ca să-şi şteargă lacrimile. Eu aveam un hanorac pe mine, aşa că i l-am dat ei şi am întrebat-o dacă e bine. Ea a spus că nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. Mi-a spus că un tip pe o motocicletă a alunecat la curbă izbind căminul de alimentare electrică al farmaciei, cel care conţinea canistre cu propan. Au explodat ca nişte pocnitori uriaşe. Cineva a spus că a fost un accident al naibii de aiurea, iar ea a spus că nu a fost *doar* un accident. A spus că tipul era deja cuprins de foc *dinainte* de a lovi canistrele cu propan. A spus că era ca în *Demon pe două roţi.* A spus că

vizorul căştii lui era ridicat şi că acolo era un craniu arzând – flăcări şi dinţi care rânjeau.

M-am întors acasă, cu intenţia de a le cere alor mei să intre în casă. Nu dintr-un motiv anume. Doar… nişte presimţiri. Erau fix acolo unde îi lăsasem, holbându-se la fum. Stăteau unul lângă altul, în omăt, vezi tu? Fulgi mari de cenuşă. Căzând în părul fiecăruia. Căzând în tortul aniversar.

Două săptămâni mai târziu, Nick ne-a trezit pe Sarah şi pe mine ca să ne arate o fâşie care îi apăruse la şold. Nici măcar nu ne-a întrebat ce am crede că reprezintă. Deja ştiam. Eu mi-am descoperit primul semn ceva mai târziu în după-amiaza aceea. În patru zile, eram cu toţii acoperiţi de Solzu' Dragonului… cu toţii, în afara lui Sarah.

8

— Cu toţii în afara lui Sarah? întrebă Harper.

— O poveste pentru o altă seară, mă tem.

— Probabil că ţi-e tare dor de ea.

Vocea i se stinsese şi se uita acum în crucişul camerei, către trapa deschisă a sobei, cu ochii goi şi ca în transă. Se ridică încet, privi în jur şi zâmbi.

— Încă mai e cu mine.

Pulsul lui Harper o luă la goană.

— Ce zici?

— Vorbesc cu ea aproape în fiecare zi.

El îşi miji ochii, cu o căutătură intensă în obscurul proiectat al focului, de parcă ar fi vizualizat-o cumva acolo, undeva în partea opusă.

— Mereu îmi pot imagina ce ar zice doar ca să mă scoată din sărite. Când îmi pun singur o întrebare, e vocea ei cea care îmi răspunde. Suntem învăţaţi să percepem personalitatea ca o singularitate, o posesie privată. Toate ideile şi credinţele şi atitudinile care determină ca tu să fii *tu* – suntem crescuţi să le percepem ca pe un set de documente puse într-un dulap cu cheie al creierului nostru. Majoritatea oamenilor nu au nici cea mai vagă idee cât de mult din ceea ce sunt ei depozitează în *afara* lor. Personalitatea proprie nu e doar o chestiune de ceea ce ştii despre tine însuţi, ci de ceea ce alţii ştiu despre tine. Eşti o persoană anume cu mama ta şi o alta cu iubitul tău, şi o alta cu copilul tău. Aceşti alţi oameni sunt cei care *te creează* – te completează – la fel de mult pe cât te creezi *tu.* Când nu mai eşti, cei pe care i-ai lăsat în urma ta ajung să păstreze o parte din tine pe care au avut-o mereu.

Ea îşi umezi buzele şi răsuflă uşurată. Se referea la amintiri, nu la fantome.

Licărul ochilor lui trecură înapoi la uşiţa deschisă a sobei, iar ea se gândi *Întreabă-l despre ce-ai văzut – întreabă-l despre chip.* Un instinct al prudenţei o împiedică. Se gândi că dacă îl presează acum, el ar face pe prostul, pretinzând că nu ştie despre ce e vorba. Şi, în cele din urmă, erau alte lucruri mai importante cu care să îl preseze.

— Abia te-ai atins de cafea, zise ea. S-a răcit.

— Se rezolvă uşor, spuse el, ridicând cana de metal în mâna stângă.

Hieroglifele aurii ale striaţiilor Solzului Dragonului începură să strălucească şi să pâlpâie. Mâna îi deveni un pocal de foc. Roti încet cana cu degetele, iar fiertura dinăuntru începu să scoată aburi.

— Aş vrea să existe vreo cale prin care să te tratez pentru nasul tău pe sus, zise ea.

— Ce, crezi că mă dau mare? Asta-i nimic. Ieri, lipit la pat, murind de plictiseală la fel de mult ca de la pieptul meu înnebunitor de dureros, m-am învăţat singur cum să scot băşini de fum în formă de cerc, în trei culori diferite. Asta *da* impresionant!

— Mă bucur că măcar cineva se distrează pe seama sfârşitului lumii.

— Ce te face să crezi că e sfârşitul lumii?

El păru sincer surprins.

— Mie îmi arată a sfârşitul lumii. Cincizeci de milioane de oameni infectaţi. Mâine e acum ca ţinutul Mordor – un brâu de cenuşă şi otravă pe sute de kilometri distanţă. California de Sud e şi mai rău. Ultima dată când am auzit ceva, CalSud era în flăcări de la Escondido până la Santa Maria.

— Rahat. Ştiam eu că nu ar fi trebuit să tot amân vizita la Universal Studios.

— Care parte din sfârşitul lumii este cea care te distrează?

— Toată. Mai ales noţiunea arogantă prin care cică lumea s-ar sfârşi doar pentru că umanitatea e posibil să nu reuşească să supravieţuiască secolului ăsta. Nu am fost niciodată recunoscători cum trebuie pentru supravieţuitul prin secolul trecut, din partea mea. Umanitatea e mai rea ca muştele. Dacă şi măcar un singur stârv uscat ar rămâne intact după ce se sting flăcările, am roi asupra lui. Luptându-ne ca să decidem cine deţine proprietatea pe el şi vânzând cele mai mirositoare hălci către bogaţi şi naivi. Te temi că e Vremea Sfârşitului pentru că eşti înconjurată de moarte şi distrugere. Soră Willowes, nu ai aflat? Moartea şi distrugerea sunt ecosistemul *preferat* al omului. Ai citit despre bacteria care prosperă în vulcani, chiar pe muchia bolovanilor clocotiţi cu lavă? Ăştia suntem noi. Umanitatea este un germene care prosperă pe însăşi muchia catastrofei.

— Tu cui ţii discursurile astea când nu sunt eu prin preajmă?

El izbucni în râs, apoi se aplecă de mijloc şi făcu o grimasă.

— Ideea de a muri în timp ce râd e mai romantică în concept decât în realitate.

Ea se răsuci ca să îl privească direct şi îşi trecu picioarele unul peste altul, de parcă s-ar fi pregătit să mediteze.

— Învaţă-mă să fac ce poţi să tu faci.

— Ce? Nu. Nu pot. Degeaba mă întrebi cum o fac. Nici eu nu înţeleg. Nu te pot învăţa pentru că nu e nimic de învăţat.

— Dumnezeule, ce nu *ştii* să minţi!

El îşi lăsă pe podea castronul cu fulgii de ovăz.

— A fost groaznic. Ca mâncatul pastelor. Ar fi fost mai bine dacă aş fi râcâit după gândaci pe după pietre. Ce-ai prin geanta aia a ta pe post de analgezic? Am nevoie de ceva puternic care să mă pună la orizontală. În ultimele trei zile, nu am dormit mai mult de zece minute legate.

Ea se ridică şi scotoci prin sacoşa de pânză pusă pe jos. Se ridică împreună cu două pastile de Advil.

— Asta-i tot ce pot să-ţi păstrez pentru tine. Aşteaptă cel puţin şase ore până să iei pe a doua…

— Ce mama sfintei păsărici mai e şi-asta? strigă el. *Advil?* Doar A*dvil?* Nu eşti asistentă medicală. Eşti torţionară din lumea a treia.

— *Disperată* ar fi mai bine zis, dl Rookwood. Vezi gentuţa asta de cumpărături? Pe-acolo e o trusă de prim ajutor. Conţine cam jumătate din toate proviziile medicale pe care le am pentru o sută cincizeci de oameni, incluzând aici şi un pacient vârstnic aflat în comă, cu o gaură de juma' de centimetru în craniu.

El o privi cu ochii adânciţi în orbite, extenuaţi.

— Ai nevoie de provizii.

— Nici nu şti cât. Ghips. Morfină. Antibiotice. Ale naibii de multe faşe pentru arsuri. Antihistaminice. Defibrilator. Norma Heald are artrită reumatoidă, iar în dimineţile reci abia îşi poate întinde palmele. Are nevoie de Plaquenil. Michael este diabetic şi o să i se termine insulina în zece zile de acum încolo. Nelson Heinrich are presiune arterială mare şi…

— Da, da, bine. Am prins ideea. Cineva ar trebui să jefuiască o farmacie.

— Cineva ar trebui să jefuiască o *ambulanţă.*

— Da, cred că ar fi de ajutor, nu? zise el şi o atinse grijuliu cu mâna. Am nevoie de patru sau cinci zile înainte să fiu gata. Ba nu, mai bine hai o săptămână. Sunt mult prea tumefiat şi obosit ca să fac pe loc ce e de făcut.

— N-o să fi pregătit să pleci nicăieri cel puţin două sau trei săptămâni. Mă îndoiesc că ai putea să mergi mai mult decât până la capelă, în starea în care te afli.

— Ah, nu m-aş duce eu. Mi-aş trimite Phoenix-ul meu. Acum uite ce. E o casă care…

— Ce vrei să zici, că trimiţi un Phoenix?

În timp ce spuse asta, Harper îşi aminti pe amicul Omului Marlboro, Marty, bolborosind pe jumătate inteligibil: *Fututa asta de pasăre uriaşă de flăcări, cinşpe metri de aripi de la vârf la vârf le-a intrat în picaj. A plonjat atât de aproape, că sacii cu nisip au luat foc!*

— Eh, încă una din micile mele scamatorii. Un pic de jocuri de artificii ca să impresioneze pe localnici şi, din fericire, ceva ce pot mânui de la mare distanţă. Tu şi cu o mână de oameni de încredere ar fi bine să găsiţi o stradă laterală departe de tabără. Verdun Avenue ar fi bună, e dincolo de cimitir, şi se întâmplă să ştiu că numărul zece e neocupată. Parcaţi pe aleea de acolo şi…

— De unde ştii că numărul zece e neocupată?

— Sarah şi cu mine obişnuiam să locuim acolo. De acum într-o

săptămână, vreau să suni la 911. Foloseşte un telefon mobil, cred că Ben are la îndemână o colecţie impresionantă. Spune-le celor de la serviciul de urgenţe că bătrânul tău tată are un atac de cord. Când vor întreba, jură-te că nu ai Solzu' Dragonului. Spune-le că ai nevoie de o ambulanţă fără escorta poliţiei.

— N-ar trimite o ambulanţă fără escortă a poliţiei.

— Corect, însă nu îţi face tu griji de asta. Aici intră Phoenix-ul în acţiune – micul meu spectacol de lumini. Când o să oprească în faţa casei, o să mă asigur că toată lumea e alungată şi că poţi să o tuleşti cu toate proviziile de care ai nevoie. Mi-aş fi dorit să fi putut să pleci pur şi simplu cu ambulanţa, dar…

— Ar avea LoJack. Sau o altă modalitate de a o localiza.

— Aşa e.

— Nu vreau să fie nimeni rănit. Personalul ambulanţelor îşi riscă viaţa ca să aibă grijă de a altora.

— Nimeni n-o să fie rănit. O să îi sperii de-o să se pişe pe ei, însă doar atât.

— Detest să îţi cer ajutorul. Mereu faci aşa. Faci să fie misterioase lucruri care n-ar trebui să fie misterioase, şi asta pentru că îţi place ca lumea să se întrebe de tine. E un drog ieftin.

— Nu-mi tăia micile plăceri ale mele. O să capeţi tot ce îţi doreşti. Nu văd niciun motiv pentru care să nu capăt şi eu un pic din ce-mi doresc.

— Nu o să capăt totul. Dacă aş putea face ce poţi tu să faci, nu aş fi *obligată* să cerşesc ajutor. Te rog… John. Nu poţi măcar să încerci să mă înveţi?

Privirea lui trecu de la ea la gura sobei şi înapoi.

— La fel de bine ai putea cere unui peşte să te înveţe cum să respiri sub apă. Pleacă, acum. Mă dor şalele şi trebuie să dorm. Nu te întoarce fără ţigări.

— Ai încercat să o înveţi *pe ea?* Pe Sarah?

El păru să se dea în spate. Pentru o clipă, în ochii lui se simţi atât de mult şoc şi durere, de parcă ea l-ar fi pocnit în coaste.

— Nu. Nu eu.

Lucru care, s-a gândit mai târziu, fusese un mod ciudat de a nega. El se întinse pe pat, pus pe partea lui bună, încât ea avu parte doar de curbura osoasă a spatelui lui.

— Nu ai şi alţii de care să te îngrijeşti? Oferă altcuiva balsamul liniştitor al manierelor tale de stat la capul patului, Soră Willowes. Eu doar atât am putut duce.

Ea se ridică şi îşi puse încălţările. Trase fermoarul la parka ei. Îşi adună sacoşa. Se opri cu mâna pe clanţă.

— Am petrecut trei ore ascunzându-mă într-un dulap, azi, cu fostul meu la mai puţin de patru metri de mine. Am avut trei ore la

dispoziţie ca să îl aud cum vorbeşte despre lucrurile pe care le-a făcut celor bolnavi. El şi noii lui prieteni. Trei ore în care să îl aud vorbind despre lucrurile pe care mi le-ar face mie dacă ar avea cea mai mică şansă. Din punctul lor de vedere, noi suntem cei răi în toată povestea asta. Dacă o să mă mai vadă vreodată, o să mă omoare. Dacă ar avea ocazia, i-ar omorî pe toţi de aici, din tabără. Şi după ce ar face-o, ar crede că a făcut o faptă bună în ziua aia. În mintea lui, el e tipul cu pălăria de cowboy din *The Walking Dead,* exterminând zombii.

La asta, Pompierul nu mai reacţionă cu nimic.

Ea continuă:

— M-ai salvat o dată. O să îţi fiu datoare pentru asta tot restul vieţii mele, indiferent cât de lungă sau scurtă se va întâmpla să fie. Dar dacă mor în următoarele două luni, iar tu ai fi putut să mă înveţi cum să fiu ca tine… cum să mă protejez? La fel de bine ai fi putut să fi stat pitit în pădure şi să îl laşi pe Jakob să mă omoare în noaptea aia.

Arcurile patului scârţâiră neliniştite.

— Am de gând să trăiesc şi să nasc acest bebeluş. Dacă Dumnezeu mă poate ajuta să trec cu bine de următoarele trei luni, o să mă rog. Dacă mă poate ţine în viaţă Carol Storey, o să cânt „Kumbaya” împreună cu ea până ce mi se usucă gâtul. Şi dacă mă poţi învăţa ceva util, dle Rookwood, aş suporta chiar şi atitudinea ta de superioritate şi lipsa de maniere şi lecţiile pseudo-filosofice. Dar să nu-ţi imaginezi vreo clipă că o să renunţ. Ai un medicament de rămas în viaţă. Îl vreau.

Deschise uşa. Vântul şuieră cu un sunet care era în acelaşi timp şi înfiorător, şi melodic.

— Încă un lucru, mai zise ea. Nu am spus că nu am ţigări. Am spus că nu am ţigări să-ţi dau ţie. Şi n-o s-o fac… până ce nu îţi pui roba de profesor şi îmi dai prima lecţie de supravieţuire la combustia spontană. Până în ziua aia, pachetele mele de Gauloises o să stea bine mersi în sacoşa mea.

În timp ce ea închise uşa, el începu să ţipe. Harper învăţă cu această ocazie câteva înjurături noi, pe drumul spre barcă. *Lătură de pizdă* era una tare. O s-o păstreze pentru o ocazie specială, cândva.

9

Harper nu realiză că era aşteptată la doc până ce barca nu se lovi de debarcader, iar cineva dădu să ia parâma.

— Te ajut, Soră? întinse Jamie Close mâna.

Era de parcă însuşi întunericul era cel care vorbea. Harper cu greu reuşi să distingă trăsăturile plate, îndesate ale lui Jamie pe fundalul negru al coniferelor legănate de vânt şi freamătul negru al norilor negri de pe cerul negru. Mai era cineva cu el, priponind partea din faţă a bărcii. Allie. Harper o recunoscu după silueta ei suplă, băieţească, şi după graţia din mişcări.

Harper îi luă mâna lui Jamie, apoi ezită. Sacul de pânză cu proviziile era pus sub bancheta pe care stătuse, o taşcă de cumpărături conţinând rom, ţigări, ness şi ceai, printre altele. Ce era a ei aparţinea tuturor, conform regulilor taberei – însă acum ea îşi scria propriile reguli. Dacă alcoolul şi ţigările ar fi putut cumpăra secretele Pompierului, tabăra era nevoită să se descurce fără ele.

Harper duse mâna sub banchetă şi luă trusa de prim ajutor, pusă deasupra celorlalte lucruri din sacoşă. Se ridică, lăsând restul acolo.

Se uită dincolo de Jamie, încercând să prindă privirea lui Allie, dar fata deja plecase de lângă tachet şi se întorsese cu spatele. Tremura – de nervi, se gândi Harper, nu de la frig. Îşi avea puşca pe umăr. La fel şi Jamie.

— Îmi cer scuze că nu m-am întors mai devreme, Allie. Înţeleg de ce ai fi supărată pe mine. Dacă ai intrat în vreo belea din cauza mea, o să vorbesc eu cu Ben şi Carol sau cu cine o fi şi o să îi fac să înţeleagă că tu nu ai nicio vină. Însă nu văd de ce ai fi în vreo belea. Am zis că o să mă duc să verific cum se mai simte Pompierul şi mă întorc, şi chiar asta am făcut. Mai mult sau mai puţin.

— Ai uitat de partea în care te-ai dus pe-acasă, totuşi, aşa-i, Soră? zise Jamie.

Deci ştiau că făcuse un ocol în drumul ei spre insula Pompierului. Când plecase din tabără, se ţinuse pe lângă trunchiurile copacilor, dar aruncase la un moment dat o privire în spate şi se întrebase dacă nu cumva Michael, din turla bisericii, o zărise. Ochiul din înalt vede pe toţi.

— Lipseau din infirmerie foarte multe provizii critice. Din fericire, ştiam că pot să fac rost de ce era cazul din pivniţa mea proprie.

Cei doi se postară de o parte şi de alta a ei. Lui Harper i se păru că seamănă cu o escortă a poliţiei care însoţeşte un prizonier la tribunal.

— Asta a fost mare noroc, zise Jamie. Mai ştii ce a mai fost mare noroc? Că nu ai fost bătută până la moarte cu tacuri de biliard. Şi noi am fost norocoşi. Am fost norocoşi că nu ţi-au luat urma, în pădure şi

către tabără. Da, da. I-am văzut. Comandoul de Incinerare care a ajuns imediat ce ai intrat tu. Amândoi aveam puştile cu noi, însă Allie mi-a zis că eu ar trebui să fiu cea care te împuşcă. Nu suporta gândul de a o face ea. Ne-am ascuns în pădure, pândind până ce s-a dus lumina zilei. După care nu a mai avut niciun rost.

Harper şi escortele ei ieşiră din iarba înaltă şi trecură de terenul de fotbal, un coş de zăpadă cuprins de lumina lunii. Harper nu reuşi să îşi dea seama dacă durerea surdă din abdomenul ei era o crampă de la tensiunea momentului sau dacă bebeluşul lovise cu piciorul.

— Allie, spuse Harper, îmi pare rău că te-ai speriat. Nu ar fi trebuit să te pun într-o situaţie ca asta. Dar trebuie să înţelegi, nu pot să suport ideea de a trimite un copil în calea primejdiei dacă e ceva ce pot să fac singură. Şi tu eşti un copil. Voi toţi, Santinelele, sunteţi nişte copii.

— Dar, vezi, *ne-ai pus* în pericol. Ai pus întreaga tabără în pericol, i se adresă Jamie.

— Am fost atentă. Nu mi-ar fi găsit urmele.

— Nu era nevoie să îţi găsească urmele. Era suficient să te găsească *pe tine.* Poate că tu crezi că nu le-ai fi dezvăluit nimic, însă e ciudat cum un băţ de biliard băgat în fofoloancă dezlipeşte buzele doamnelor. Nu ar fi trebuit să te duci. Ştiai că nu trebuia să te fi dus. Şi ce a rupt-o în două pe Allie cel mai mult a fost că şi ea ştia că nu ar fi trebuit să te lase să pleci. Am făcut promisiuni ferme că vom ţine oamenii în siguranţă. Că vom ţine în tabără, sub supraveghere, tâmpite bine-intenţionate ca tine. Toate Santinelele au promis Mamei Carol…

— Mama CARE? Nu e mama *nimănui,* Jamie.

Harper se gândi că Mama Carol şi Santinelele suna ca o trupă care ar fi putut cânta la Târgul Lillith în 1996.

— I-am promis ei şi ne-am promis unul altuia şi nu ne-am ţinut de promisiune. Carol s-a îngrijorat de moarte când a auzit că ai plecat. De parcă nu trecuse deja prin destule.

— Bine. Ai zis ce ai avut de zis. Spune-i lui Carol că mesajul a fost transmis, iar data viitoare când mă trece să iau o gură de aer proaspăt o să mă asigur că îi las un bileţel. Şi, Allie, poţi să laşi baltă tratatul cu tăcerea. Sunt cam bătrâioară ca să mai fiu impresionată de aşa ceva. Ai ceva de zis? Fă-mi o favoare şi scuipă tot.

Allie îşi întoarse capul şi o privi pe Harper cu ochi umezi şi acuzatori. Jamie pufni.

— Ce? întrebă Harper.

— Crezi că *tu* eşti în belea. Nu-i nimic comparativ cu tona de căcat în care e Allie pentru că te-a lăsat să pleci. Pe moment, Allie face penitenţă. A cerut o şansă ca să se revanşeze, iar Mama Storey i-a acordat-o.

— Cum? A făcut un pact al tăcerii?

— Nu chiar. Îţi aminteşti ce obişnuia să facă Părintele Storey? Chestia aia cu suptul unei pietre când simţi nevoia să meditezi?

Omătul scârţâia sub tălpile lor, în timp ce urcau panta dealului. Harper avea nevoie de un pic de timp ca să poată să se gândească. Fusese o noapte foarte lungă.

— Faci mişto de mine.

— Nu fac mişto de nimeni. Allie ţine o piatră în gură ca să analizeze greşelile ei şi să se concentreze înapoi la obligaţiile pe care le are. Ultima dată când ne-am lăsat garda jos, cineva a luat un bolovan şi a lovit cu el capul Părintelui Storey. Purtăm cu toţii pietre, acum, ca să ne reamintim.

Jamie îşi scoase o mână din buzunar şi îi arătă lui Harper o piatră mare cât o minge de golf.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Cât timp ai de gând să stai cu piatra aia în gură, Allie? întrebă Harper, de parcă avea vreo şansă să primească răspuns.

Allie arătă de parcă ar fi vrut să scuipe piatra direct în faţa lui Harper.

— Asta depinde cu totul de tine, vezi tu? spuse Jamie. Acum, treaba e că tu nu ai fost la întâlnirea în care am căzut de acord cu toţii că este necesar să fie consecinţe pentru cei care cred că sunt mai presus de reguli. Nimeni nu e prea supărat pe tine. Mikey te-a văzut cum vâsleai spre insula Pompierului, aşa că am ştiut că eşti în siguranţă pentru o vreme. Ben şi cu Mama Storey au avut o discuţie şi au căzut de acord că nu e cazul să facă mare tam-tam din faptul că ai părăsit perimetrul de siguranţă. În acelaşi timp, Carol s-a îngrijorat că restul celor din tabără ar face urât dacă ai avea parte de un tratament preferenţial. Aşa că au ajuns la o concluzie pe care eu şi cu Allie o susţinem. Allie trebuie să poarte piatra în gură doar atâta timp cât *tu* eşti de acord să o iei de la ea. Iar tu va trebui să o porţi în gură doar…

— Jamie, apreciez că eşti aşa de directă cu mine. Însă trebuie să ştii că, indiferent de ce aţi decis voi, că nu o să mă apuc vreodată să sug nicio piatră drept cine ştie ce act medieval de penitenţă. Dacă credeţi că aş face-o, atunci Allie nu e singura care are pietre-n cap.

Ieşiră în colţul sudic al capelei, lângă treptele care duceau la dormitorul din subsol al fetelor. Trei Santinele stăteau pe nişte buşteni, cântând un imn rural şi curios de brutal: „L-au răstignit pe cruce”. Ochii le erau strălucitori ca nişte monede de cupru, iar Solzu’ Dragonului de pe mâini le era ca o dantelă în flăcări, scăldând zăpada într-o lumină purpurie. Respiraţia li se dezlipea dintre buze în şuviţe de aburi roşii. Arătau cu toţii înfometaţi, cu oasele conturate pe chipuri. Braţe subţiri, gâturi subţiri, frunţi căzute, tunsori ca de tabere de concentrare. O idee aleatorie, fragmentată îi trecu lui Harper prin

minte: *Atunci când stomacul îţi este gol, la fel îţi este şi capul.*

— Păi, sper că o să îţi schimbi părerea, Soră. Pen' că pocăinţa lui Allie nu se termină până ce nu începe a ta.

— Allie, spuse Harper, îmi asum întreaga responsabilitate pentru cum am dat-o-n bară. Responsabilitate *completă.* Ceea ce înseamnă că dacă tu vrei să te joci de-a martirul, asta e treaba ta. Dar eu n-o să o fac.

După care îşi îndreptă privirea către Jamie şi adăugă:

— Şi nici nu o să mă oblige *nimeni* să o fac. E degradant şi infantil. Dacă îmi cere cineva să curăţ cartofi sau să frec tigăi, nu mă tem să îmi murdăresc mâinile. Dar o să spun pas la acest act particular şi grotesc de auto-înjosire, nu, mulţumesc.

— Allie e pregătită să facă tot ce e nevoie ca să îndrepte lucrurile. Oamenii te respectă, Soră… Cu siguranţă ar fi drăguţ să faci şi tu la fel. Allie e bucuroasă să fie dată de exemplu, pentru cât timp e nevoie.

— Sau până la cină.

— Nu. Aici greşeşti. Dacă nu o să-i iei piatra din gură şi să o porţi tu, acolo rămâne, mic-dejun, prânz şi cină… deşi e posibil să îţi aduci aminte cum noi, Santinelele, am renunţat la masa noastră acum ceva timp în aşa fel încât cei *ca tine* să poată să mănânce. Presupun că Allie va fi nevoită să o scoată şi să o pună sub pernă când se culcă, dar cam atât.

— Nu-mi dau seama care dintre voi e mai grav. Ea, cu gura ei de pietre, sau tu, cu gura ta de prostii.

Harper se opri din mers, îşi întoarse spatele la Jamie Close şi îi vorbi lui Allie în limbajul semnelor.

— Opreşte-te, zise ea, în acel limbaj tăcut pe care Nick o învăţase.

Allie întâmpină privirea lui Harper cu ochi reci şi cuprinşi de ură. Ştia doar câteva gesturi cu degetele, aşa că răspunsul ei veni în picături, iar Harper a trebuit să îşi formeze cuvintele în minte:

T-U
Ş-T-II
C-U-M
S-Ă
M-Ă
F-A-C-I.

Ultima parte a declaraţiei ei implica folosirea de către Allie a degetului mijlociu şi era bine cunoscut de persoanele care nu studiaseră limbajul semnelor.

CARTEA A CINCEA
PRIZONIERI

1

Din jurnalul lui Harold Cross:

30 IUNIE:

ÎNAPOI DE LA CABANĂ. NU AR FI TREBUIT SĂ MAI BAG ÎN MINE ŞI CUTIA AIA A TREIA DE PIZZA IUTE. PE JUMĂTATE M-AM ÎMBOLNĂVIT DE LA EA, ŞI ACUM CHIAR ŞI ALE DRACULUI DE BĂŞINI FUMEGATE ÎMI MIROS A PEPPERONI.

VEŞTI INTERESANTE DIN CORDOBA. DOUĂ SUTE DE INFECŢI OMORÂŢI ÎNTR-O MĂNĂSTIRE IEZUITĂ DIN ALTA GRACIA, LEŞURILE ÎMPINSE DE ARMATĂ CU BULDOZERUL ÎNTR-O GROAPĂ. DR BÁ A REUŞIT SĂ RECUPEREZE TREI CADAVRE, INCLUSIV ACELA AL LUI EL HARNO DE CAMINAR, CARE A ŢINUT DE UNUL SINGUR LA DISTANŢĂ TRUPELE DE ASALT MILITARE TIMP DE O ORĂ, CREÂND UN FEL DE TORNADĂ DE FOC, UN ACT CARE A PERMIS LA APROAPE O MIE DE OAMENI CU SOLZU' DRAGONULUI SĂ EVADEZE ÎN JUNGLĂ. SUNĂ CA CINEVA CUNOSCUT? TRADUS ÎN ENGLEZĂ, EL HORNO DE CAMINAR ÎNSEAMNĂ •FURNALUL PE DOUĂ PICIORE•.

DR BÁ A AVUT OCAZIA SĂ LUCREZE PE TRUPURILE RECUPERATE ŞI MI-A DAT UN EMAIL CU DESCOPERIRILE PRELIMINARE. A FĂCUT AUTOPSIA CREIERULUI UNUI COPIL RECENT INFECTAT ŞI A OBSERVAT DOAR UN STRAT SUPERFICIAL DE SPOR ÎN SINUSURI ŞI ÎN MEMBRANA DIN JURUL CORTEXULUI CEREBRAL. DAR POMPIERUL ARGENTINIAN FUSESE INFECTAT DE MULT MAI MULT TIMP, IAR DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON PENETRASE ADÂNC ÎN GIRUSUL FRONTAL SUPERIOR.

EL HORNO DE CAMINAR DĂDUSE UN INTRERVIU UNUI BLOG DE MEDICINĂ ALTERNATIVĂ, ÎN ZILELE DE ÎNCEPUT ALE EPIDEMIEI ŞI EXPLICASE CUM ERA CAPABIL SĂ CONTROLEZE FOCUL FĂRĂ SĂ FIE VĂTĂMAT DE EL. ÎI POŢI CERE SPORULUI SĂ TE ŢINĂ ÎN SIGURANŢĂ, DAR E NECESAR SĂ ÎŢI UIŢI MAI ÎNTÂI PROPRIA INDIVIDUALITATE. ÎI POŢI CERE SĂ LUPTE PENTRU TINE, DAR TREBUIE SĂ TE ÎNDREPŢI CĂTRE EL CA UN PETIŢIONAR FĂRĂ LIMBAJ. PROBABIL O TRADUCERE DE TOT RAHATUL, DAR MI S-A PĂRUT FOARTE INTERESANT. GIRUSUL FRONTAL SUPERIOR GĂZDUIEŞTE ARIA WERNICKE, UNUL DINTRE CENTRII VORBIRII. ÎMI PARE CĂ EL A EXPLICAT TOTUL, ŞI TOTUŞI NU AM ÎNŢELES NIMIC.

2

Harper citi din jurnal în timp ce era la baie, cu uşa încuiată, ca să oprească pe oricine ar fi intrat peste ea şi ar fi găsit-o cu caietul în braţe. Se simţi vag ca un adolescent, examinând în privat un material pornografic, cu gura uscată şi inima strânsă.

Când în sfârşit intră în camera de gardă şi în lumina lăptoasă de acolo, descoperi o piatră albă pe baza patului ei, cu o hârtie sub. CÂND O SĂ-ŢI IEI MEDICAMENTELE TALE? scrisese cineva.

Părintele Storey era nemişcat într-un pat, Nick în celălalt. Cu amândoi dormind în aceeaşi poziţie şi cu aceeaşi încruntătură concentrată pe chip, era imposibil să nu vezi asemănarea de familie izbitoare. Copilul încă mai era undeva înăuntrul Părintelui Storey, la fel cum o muscă se păstrează perfect conservată într-o bucată de chihlimbar. Bătrânul îl aştepta pe Nick, o haină cu care era gata să se acopere peste şase decenii.

Harper aruncă o privire la draperia din camera de aşteptare, ca să se asigure că nu e văzută, şi puse jurnalul înapoi în tavan. Apoi ridică piatra şi se strecură în camera cealaltă.

Mindy Skilling, o fată drăguţă, slăbănoagă, cam pe la douăzeci de ani, era la post. Harper o tratase luna trecută pentru o infecţie a tractului urinar. Mindy îi oferi o privire caldă, compătimitoare. Avea un chip minunat şi expresiv – irişi de culoare aprinsă şi gene lungi şi curbate –, iar Harper îşi aminti că într-o viaţă anterioară Mindy studiase actoria.

— Mi-ai pus tu asta pe pat? ridică Harper piatra.

Mindy scutură din cap.

— Cine, atunci?

— N-ar fi mai bine, întrebă Mindy, dacă ţi-ai accepta pedeapsa şi să termini cu ea? Ştiu că Allie s-ar simţi mult mai bine.

Ochii i se măriră într-o realizare bruscă. Se dădu spre marginea canapelei şi zise:

— Dacă ţi-ai pune piatra în gură doar pentru cinci minute? Aş spune tuturor că a fost pentru jumătate de oră.

— Nici măcar cinci secunde, spuse Harper. Ah, şi, Mindy, data viitoare când o să ai vezica umflată?…

Mindy se uită intens la ea, cu ochi înţelegători şi gata de a primi propria pedeapsă.

Poţi să te duci dracului, îşi zise Harper în minte, însă în lumea reală doar oftă:

— Nu contează, uită ce-am zis.

După care se strecură înapoi în camera de gardă.

Ea într-adevăr nu avea temperamentul necesar pentru remarci

maliţioase. Puţinele dăţi când aruncase vorbe urâte cuiva, rămăsese cu un gust amar. O piatră nu avea cum să aibă un gust mai prost de atât.

3

Harper o păţi din nou – şi o păţi mai rău – dimineaţa următoare, la prima masă.

Deja era rând mare, răsucit pe jumătate în mijlocul cantinei, atunci când ea păşi din întuneric, cu zăpada topindu-i-se în păr. Mai că nu alergase de la infirmerie, cu vântul acela ţipându-i în spate tot drumul. Nu-şi mai putea simţi urechile şi i se făcu disperat de foame imediat ce dădu de prima aromă de sirop de arţar şi de ovăz.

Jumătate din tabără era deja aşezată la mese, iar camera era cuprinsă de larma conversaţiilor şi a lingurilor trecând prin castroane. Era atât de mare zgomotul, încât la început Harper nu o putu auzi pe Gail Neighbors, nu realiză că cineva i se adresează până ce Gillian Neighbors nu o pocni încet în coaste ca să îi atragă atenţia.

Gemenele Neighbors erau chiar lângă ea, de-o parte şi de alta. Purtau pulovere pe gât asortate, o alegere vestimentară mai puţin inspirată care sugera o asemănare cu Lucrul Unu şi Lucrul Doi din cartea lui Dr Seuss.

— Allie nu a mâncat nimic toată ziua de ieri, spuse Gail.

Harper era destul de convinsă că era Gail cea care vorbea – Era cea cu bărbia mai ascuţită.

Harper le întoarse spatele.

— Dacă nu vrea să mănânce, e treaba ei. Nimeni nu o obligă să se înfometeze.

Una dintre surori o trase de mânecă, şi Harper se văzu nevoită să privească peste umăr.

Gillian părea mult mai puţin prietenoasă decât Gail. Buzele ei erau o linie subţire şi albă. Nu-şi mai răsese de curând capul, iar scalpul era albastru şi periuţă.

— E adevărat că nu te-ar costa mai mult de o jumătate de oră cu piatra-n gură ca să îndrepţi lucrurile? întrebă Gillian.

— Asta şi demnitatea mea.

Cele două surori nu mai răspunseră înapoi. Harper îşi întoarse încă o dată spatele la ele. Linia cozii înaintă încet.

— Chiar că eşti o târfă proastă, una din ele spuse şoptit.

De data asta, Harper nu mai privi peste umăr.

— Ştii, unii sunt de părere că… zise şi cealaltă, dar fu oprită cu un şşşt de cealaltă.

Lui Harper nu îi păsa ce părere au unii şi nu o cadorisi cu o replică.

Nu avusese habar că Allie era de serviciu la servit, umplând polonice de terci de ovăz, nu până ce să ajungă la tejghea. Allie încă mai avea piatra în gură, Harper îşi putea da seama din felul în care îşi ţinea buzele strânse.

Allie îşi ridică privirea şi se uită la Harper cu ochii umezi şi scârbiţi. După care băgă mâna sub poliţa tejghelei, găsi un rotocol şlefuit, în formă de ou, din granit, îl puse în castron şi îi înmână ei.

Harper îşi lăsă tava deoparte şi plecă, cu surorile Neighbors hohotind de râs în urma ei.

4

Târziu în noapte – sau devreme dimineaţa, depinde de felul în care te raportai – Nick dădea lecţiile de cum să vorbeşti fără cuvinte, iar Harper era elevul lui silitor, în sala de clasă singuratică a infirmeriei.

Dacă cineva ar fi întrebat de ce stă Nick la infirmerie în loc de a fi cu sora lui în dormitorul fetelor sau cu bărbaţii în dormitorul băieţilor, Harper ar fi spus că îşi doreşte să îl ţină sub supraveghere. Ar fi afirmat că este îngrijorată de o hernie inghinală cu dezvoltare lentă, ca rezultat al operaţiei de apendicită din vară. Cuvântul *inghinal* ar fi fost suficient de înfricoşător ca să pună capac oricărei alte întrebări suplimentare. Însă nu apăruseră întrebări, şi Harper suspectă că pe puţini oameni îi interesa pe unde dormea Nick. Când nu ai voce deloc, nu ai nicio identitate. Cei mai mulţi nu dădeau atenţie celor pe de-a întregul surzi mai mult decât propriilor umbre.

Stăteau unul în faţa celuilalt, pe salteaua lui Nick, în pijamalele lor. Harper ţinea trei nasturi desfăcuţi sub sâni, lăsând să i se vadă mingea rozalie şi coaptă a pântecului, iar când terminară antrenamentul cu semnele din acea noapte, Nick scoase capacul unei carioci Sharpie şi desenă cu ea o faţă cu smiley.

Ce nume o să îi pui ei? întrebă Nick.

Încercase să întrebe în limbajul semnelor, însă ea pierduse şirul mişcărilor, aşa că se văzuse nevoit să scrie pe tabletă.

— E băiat, zise ea cu mâinile.

El îşi apăsă ambele palme pe pântecul ei, îşi închise ochii şi inhală calm.

— Miroase a fată.

— Cum miros fetele? întrebă ea, mâinile găsindu-şi imediat cuvintele potrivite – un lucru care îi produse un scurt fior de mândrie.

El o privi cu superioritate şi scrise: *ca zahărul & mirodeniile & tot ce-i bun, normal.*

Dar nu poţi să miroşi dacă e fată sau nu, scrise ea înapoi.

Oamenii care şi-au pierdut 1 simţ, mâzgăli el, *îşi ascut pe celelalte. Nu ştiai? Miros O GRĂMADĂ de lucruri pe care alţii nu le pot.*

Cum ar fi?

Cum ar fi că încă mai e ceva greşit înăuntrul Părintelui Storey. Acum, privirea lui deveni solemnă şi fără să clipească. *Miroase bolnav. Miroase… prea dulce. Ca florile când putrezesc.*

Lui Harper nu-i plăcu ce citi. Cunoscuse un doctor la cursurile de asistente care pretindea că poate să miroasă moartea, că decadenţa trupului are o anumită mireasmă. Insistase că o poţi mirosi în sângele cuiva: un damf de ceva care se strică.

Draperia de culoarea muşchiului de pădure dintre camera de

consultaţie şi cea de aşteptare fremătă, iar Renée Gilmonton se ivi prin deschizătură, ţinând un castron acoperit cu folie de aluminiu.

— M-a trimis Norma, cu un polonic de terci de ovăz pentru bietul copil bolnav, zise Renée, traversând încăperea către patul lui Nick şi afundându-se în saltea, drept vis-a-vis de Harper.

Renée scotoci cu o mână prin parka ei şi scoase încă ceva împachetat în folie de aluminiu.

— M-am gândit că nu e singurul micuţ care să poftească o ronţăială.

Şi arătă cu bărbia spre pântecul bombat al lui Harper.

Harper aproape că se aşteptă să despăturească folia şi să dea peste o piatră. *Mănâncă, târfa dracului,* i-ar fi zis Renée, *apoi cazi în genunchi şi căieşte-te în faţa Mamei Carol.* Dar, desigur, nu era o piatră, îşi putea da seama de dinainte să desfacă ambalajul, doar de la greutate. Renée îi adusese un biscuit, cu o improbabilă aromă de miere în mijloc.

— Lui Allie ar trebui să îi fie ruşine, continuă Renée. Să-ţi dea o piatră în loc de mic dejun. Eşti cu mult în al doilea trimestru. Nu ai voie să sari peste mese. Nu-mi pasă ce crede ea că ai făcut.

— Am dezamăgit-o. A avut încredere în mine că n-o să fac ceva prostesc, iar eu am dat-o-n bară.

— Ai încercat să faci rost de provizii medicale ca să poţi avea grijă de pacienţii tăi. Ai încercat să le aduni *din casa ta.* Nimeni nu-ţi poate interzice să te duci acasă. Nimeni nu-ţi poate fura acest drept.

— De-asta nu mai sunt aşa de sigură. Tabăra a votat ca Ben şi Carol să fie la conducere. Asta e democraţie, nu tiranie.

— Pe. Dracu'. Negru. N-a fost niciun vot liber. Au votat după o oră de cântat şi după ce toată lumea era îmbătată de Sclipire. Majoritatea erau aşa de ameţiţi, că ar fi votat pentru un joben şi ar fi crezut că îl aleg pe Abraham Lincoln.

— Regulile…

Renée clătină din cap.

— Aici nu e vorba de reguli. Nu ţi-ai dat seama? Aici e vorba de control. Te-ai dus acasă pentru a lua provizii medicale – ca să *ajuţi* oameni. Ca să îl ajuţi pe propriul tată al lui Carol! Adevărata ta nelegiuire nu a fost că ai încălcat regula de a nu ieşi din tabără. *Adevărata* ta nelegiuire a fost că ai decis cu propria putere ce ar fi mai bine pentru oamenii care îţi sunt în grijă. Carol şi Ben ar vrea să fie doar ei cei care decid acum ce e mai bine pentru noi, cei din Tabăra Wyndham. Carol zice că noi glăsuim cu o singură voce. Ce nu mai zice e că acea voce îi aparţine ei. E un singur cântec de cântat zilele astea – cântecul lui Carol –, iar dacă nu eşti în armonie, poţi să îţi vâri o piatră-n gură şi să taci dracului din gură.

Harper se uită înspre Nick, care era aplecat deasupra castronului lui cu fiertură de ovăz, neacordându-le atenţie, şi pe moment nearătând niciun fel de simptom al durerii de burtă care îl adusese la infirmerie.

— Asta ar suna mai bine dacă un Comando de Incinerare nu ar fi apărut pe neaşteptate în casa mea, cât timp eram şi eu acolo, spuse Harper. Dacă m-ar fi găsit, m-ar fi făcut să vorbesc înainte să mă ucidă. Soţul meu era cu ei. Fostul. *El* m-ar fi făcut să vorbesc. Îmi pot imagina foarte simplu. Îmi pot imagina punându-mi întrebări într-o manieră calmă, pe un ton rezonabil, în timp ce foloseşte o pereche de foarfece de grădină ca să îmi taie câte un deget.

— Mda. Păi… Partea asta e… Nu ştiu ce să zic de partea asta. Adică… care ar fi fost şansele să apară la uşa ta atunci când ai fi trecut tu pe-acasă? E cam la fel cu a fi lovit de fulger.

Harper se gândi să îi spună lui Renée despre Omul Marlboro şi emisia lui secretă – staţia de radio pe care pretindea că o aude în minte, transmisia lui supranaturală din viitor –, după care se hotărî că nu îşi dorea să îşi aducă aminte de aşa ceva. În loc de asta, îşi mâncă biscuitul. În miere, simţi gustul de iasomie, melasă şi vară. Stomacul îi hurui, un sunet la fel de tare ca atunci când cineva ar muta mobilă prin casă, iar cele două femei schimbară priviri comic de surprinse.

— Mi-aş dori să am o modalitate prin care să îi spun lui Allie că îmi pare rău, zise Harper.

— I-ai şi *spus* că îţi pare rău?

— Da.

— Atunci asta e bine făcut şi gata. Ar trebui să fie suficient. Ea e… nu e chiar ea însăşi, Harp. Nu prea ne-am înţeles noi niciodată cine ştie ce bine, Allie şi cu mine, însă acum pare cineva pe care nu o recunosc.

Harper i-ar fi răspuns, dar în clipa aceea tocmai mesteca ultima bucată de biscuit. Arătase mare în palma ei, dar dispăruse dezamăgitor de repede.

— Lucrurile o să ajungă să fie de rău pe aici, spuse Renée.

Pe jumătate, Harper se gândise că era doar o glumă şi fusese prinsă pe nepregătite de neliniştea pe care o zări în ochii celeilalte femei. Renée îi oferi un zâmbet obosit şi greoi şi continuă:

— De dimineaţă, ai ratat o scenă serioasă la şcoală. Le-am dat copiilor o pauză mare de vreo douăzeci de minute, după ce am terminat cu micuţa noastră lecţie de istorie. Nu au cum să iasă pe afară, însă eliberăm jumătate din capelă de bănci ca să le dăm nişte spaţiu liber pe unde să îşi facă de cap. Am observat că Emily Waterman şi Janet Cursory şuşotesc una cu alta într-un colţ. O dată sau de două ori, Ogden Leavitt s-a dus către ele, iar cele două fete l-au gonit. Eh, i-am adunat pe toţi laolaltă după ce s-a terminat pauza, ca să le citesc poveşti, dar mi-am dat seama că Ogden era deprimat, abţinându-se să nu plângă. Are doar şapte ani şi şi-a văzut părinţii murind – omorâţi în timp ce încercau să scape de o Patrulă de Carantină. Abia de curând a început să vorbească din nou. Îl ţineam în

poală şi l-am întrebat ce nu-i bine, şi el mi-a zis că Emily şi Janet sunt supereroine şi că şi el voia să fie supererou, dar că nu vor să îi spună rima secretă, iar el a considerat că secretele sunt împotriva regulilor. Janet s-a enervat şi l-a numit pârâcios, însă Emily s-a făcut palidă. I-am spus lui Ogden că ştiu eu o rimă pentru supererputeri: *Be-bop-ta-deri-deri, Şi tu ai superputeri!* A aclamat atunci pe loc şi a zis că acum poate să zboare, şi eu m-am gândit că *Bună treabă, Renée Gilmonton, eşti din nou salvatoarea miraculoasă a zilei!* Am încercat să aduc înapoi pe făgaş povestitul cărţii, dar Emily imediat s-a ridicat şi m-a întrebat dacă poate să ţină o piatră sub limbă ca să se revanşeze pentru faptul că a ţinut secrete. Eu i-am zis că regula se aplica doar în cazuri *serioase,* de *oameni mari,* însă Emily a părut dărâmată şi a spus că dacă nu se căieşte, nu o să mai aibă cum să cânte cu lumea la capelă, iar dacă nu cânţi şi nu te alături Strălucirii, poţi să iei foc. Asta a speriat-o pe Janet, care a început să mă roage să ia şi ea o piatră. Am încercat să le liniştesc. Le-am zis că nu au făcut nimic rău şi că nu e nevoie să se căiască. Harper – doar se purtau *ca nişte copii.* Dar Chuck Cargill a auzit zarva şi a venit să vadă ce se petrece. El e unul dintre prietenii lui Allie, cam de vârsta ei. La Santinele, desigur. Şi a zis că e foarte marfă că vor să facă penitenţă ca nişte copii mari ce sunt şi că dacă fiecare va ţine timp de zece minute o piatră în gură, asta va îndrepta totul pe curat. Le-a adus pietre la amândouă, iar ele au tot supt la ele cât a mai durat cititul, de parcă ar fi primit de la Cargill nişte acadele. Şi vrei să ştii care e partea cea mai aiurea, Harp? Imediat ce vremea de povestiri a fost gata, Ogden a fugit la Chuck Cargill şi l-a anunţat că ascunde benzi desenate sub saltea, întrebându-l dacă poate să facă şi el penitenţă. Până să se termine şcoala, jumătate dintre copii aveau pietre-n gură… Şi, Harp… Cu toţii *străluceau!* Ochii le străluceau. Ca şi cum ar fi cântat la unison.

— Oxitocină, bâigui Harper.

— OxiContin? E vreun medicament pentru dureri?

— Ce? Nu. Nimic. Uită.

— Ai lipsit de la slujba de dimineaţă de azi, spuse Renée.

— Am încropit un sistem de hrănire pentru Părintele Storey.

Şi arătă cu bărbia către bătrân. O pungă de plastic cu suc de mere atârna de armătura unei veioze cu picior înalt pusă lângă pat. Tubul se răsucea de două ori înainte să dispară pe nări.

— E altfel acum, fără Părintele Storey, zise Renée.

— Altfel cum?

— Înainte, când toată lumea se unea în Sclipire, era… era… ştii, toată lumea compară cu starea de beţie, nu? Ca atunci când bei câteva guri dintr-un vin roşu extrem de bun. Acum, e de parcă congregaţia e pe spirt contrafăcut. Îşi declamă răguşit partea, după care doar… bâzâie o vreme. Stau acolo legănându-se şi bâzâie, cu ochii arzând.

— Bâzâie? întrebă Harper.

— Ca nişte albine în stup. Sau… Sau ca nişte muşte pe un animal lovit pe stradă.

Renée se zbârli, înfiorată.

— Asta ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Nu, spuse Renée. Eu am început să am probleme cu alăturatul. La fel şi Don Lewiston. Şi încă alţi câţiva. Nu ştiu de ce.

Însă Harper se gândi că ea ştie de ce. Când a citit pentru prima oară notiţele lui Harold Cross referitoare la oxitocină, i-a trezit, aleatoriu, imaginea unor soldaţi în deşert şi a unor cruci arzând în noapte. Nu a găsit atunci o logică în această alăturare, dar acum da. Oxitocina era doctoria pe care corpul o folosea ca să recompenseze oamenii atunci când câştigă aprobarea tribului lor… chiar şi dacă tribul ar fi însemnat KKK sau o trupă de soldaţi în marină umilind prizonieri la Abu Ghraib. Dacă nu eşti parte din trib, nu primeşti recompensa. Tabăra se diviza singură, organic, natural, în cei care erau parte şi cei care erau o ameninţare.

Renée privi intens de-a lungul camerei şi zise cu o voce pierdută şi absentă:

— Uneori cred că ar fi mai bine dacă într-o zi pur şi simplu ne-am…

— Ne-am ce? întrebă Harper.

— Ne-am servi singuri cu una dintre maşinile alea şi cu nişte provizii şi am lua-o din loc. Am aduna pe ultimii care mai au nişte raţiune cu ei şi am fugi din tabără. Ben Patchett are toate cheile de la toate maşinile, ascunse undeva, însă nu ar trebui să ne facem griji de asta. L-am avea cu noi pe Gil, iar el poate…

Îşi dădu seama că a spus prea mult şi se opri dintr-odată.

— Gil?

— Gilbert. Dl Cline.

Îşi corectă studiat expresia chipului, cu o inocenţă falsă. Harper nu se lăsă păcălită nicio clipă. Undeva ascuns, ceva nu îi dădea pace, un zgândărit teribil al minţii, apoi realiză ce. În vară, atunci când Renée Gilmonton fusese pacientă la Spitalul Portsmouth, îi spusese lui Harper că a făcut voluntariat la închisoarea statală, unde organizase şi condusese grupurile ei de lectură.

— Voi doi vă ştiţi de undeva? întrebă Harper, dar răspunsul era deja în ochii lucioşi şi speriaţi ai lui Renée.

Femeia se uită înspre Nick, care stătea acum cu castronul gol în poală, privindu-le atent pe amândouă.

— Nu citeşte pe buze, spuse Harper. Nu chiar.

Renée zâmbi către Nick, îşi trecu neatentă mâna prin păr şi zise:

— Mă bucur să ştiu că se recuperează de la durerea de stomac.

După care îşi ridică bărbia, înfruntă căutătura lui Harper şi continuă:

— Da, l-am recunoscut imediat ce l-am zărit. Na, New Hampshire e un stat micuţ. Ar fi şocant ca unii dintre noi să nu ne ştim din vremurile de dinainte. El a făcut parte din clubul de carte pe care l-am avut, sus în Concord. Sunt convinsă că majoritatea bărbaţilor de acolo se înscriau la grupul de lectură pentru a avea simpla şansă de a purta o discuţie cu o femeie. Îţi mai scazi standardele după ce stai închis o perioadă, şi până şi cineva de aproape cincizeci de ani şi cu constituţia unui Cap de Cartof începe să arată bine.

— Of, Renée!

Renée râse şi adăugă:

— Însă lui Gil îi păsa de poveştile de acolo. Ştiu că aşa era. La început, m-a făcut să mă simt un pic iritată, pentru că ţinea cu el un caiet şi nota tot ce ziceam. Dar până la urmă am început să ne simţim confortabil unul în compania celuilalt.

— Ce vrei să zici prin *confortabil?* Te apucai să îl ţii *pe el* în poală în timp ce citeai?

— Nu fi rea! strigă Renée, cu o expresie care sugera că o astfel de răutate era, de fapt, încântătoare. Vorbeam chestii literare, nu chestii de pat. Era greu să îl faci să se deschidă – timid, ştii? –, dar m-am gândit că are nişte remarci pertinente şi i-am zis asta. L-am încurajat să încerce să obţină o diplomă în studiul limbii engleze de la UNH. Cred că tocmai ce se înscrisese la un curs online atunci când a apărut în New England primul caz de Solzu' Dragonului.

Renée se uită în jos, la cizmele ei, şi mai zise, pe un ton diferit:

— Se pare că începem să refacem clubul de carte, dacă tot veni vorba. Am permisiunea lui Ben de a vizita prizonierii. Chiar m-a şi lăsat să îmi aranjez un colţ în pivniţă cu nişte scaune jerpelite şi o bucată de covor. O dată pe noapte, prizonierii au voie să iasă din camera aia îngrozitoare, ca să bea o ceaşcă de ceai şi să stea cu mine. Sub pază, desigur, deşi cel care ne supraveghează de obicei se pune la baza scărilor de la pivniţă, ca să ne dea un pic de intimitate. Citim împreună din *Watership Down.* Iniţial, dl Mazzuchelli era împotriva lecturii unei poveşti cu iepuri, dar cred că l-am convins să îşi schimbe părerea. Iar Gil… dl Cline… păi, cred că e pur şi simplu bucuros că are pe cineva cu care să stea de vorbă.

Renée ezită, apoi mai spuse:

— Şi eu sunt bucuroasă că am pe cineva cu care să stau de vorbă.

— Foarte bine, zise Harper.

— Din ce ştiu, Gil are un citat din Graham Greene pe piept, spuse Renée.

Studia un bob de zăpadă topită care tocmai ce îi aluneca de pe vârful cizmei. Vocea îi era calculat indiferentă.

— Ceva despre natura întemniţării. Dar, desigur, eu nu l-am văzut.

— Aha! spuse Harper. Bun. Dacă Ben vă ia prin surprindere pe voi

doi, iar Gil e cu hainele pe jumătate dezbrăcate, să îi spui că e o cercetare literară de urgenţă, şi să îi ceri să revină mai târziu… după ce termini de examinat Cucul lui Gil.

Renée se scutură cu hohote deloc reţinute. Harper aproape că se aşteptă să vadă fum ieşindu-i pe urechi, şi în vremurile acelea de focuri şi molime asta nu era o probabilitate nerealistă. Era bine să o vadă pe Renée râzând de o porcoşenie nevinovată. Era, un pic, din nou viaţa normală.

— Opa! Puicuţele clocesc ceva, zise Ben Patchett, ivindu-se în camera de consultaţii pe după draperie şi zâmbindu-le nesigur. Ar trebui să mă îngrijorez?

5

— Că tot vorbeam de dracu', spuse Renée, ştergându-şi ochii cu degetul mare.

Puicuţele clocesc. Harper se gândi la o mare dilemă, pe care dintre termeni îi detesta cel mai mult: căţea sau puicuţă. O puicuţă era ceva ce ţii într-o cuşcă, şi singura ei valoare stătea în ouăle pe care le făcea. O căţea măcar avea colţi.

Dacă se simţi ofensa pe chipul ei, Ben fie nu observase, fie nu-i păsa. Ajunsese aproape de jumătatea drumului spre patul Părintelui Storey, analizând tubul umplut cu suc de culoarea chihlimbarului, cu punga de plastic atârnând de veioză şi aproape goală.

— E ceva potrivit de dat? întrebă Ben.

— Să îl hrănesc dintr-o pungă Ziploc? Sau gaura din craniul lui, pe care am închis-o cu un dop de plută şi ceară de la lumânări? Complet potrivit. Exact cum o fac şi pe Clinic Mayo.

— Bine, bine. Nu-i cazul să te răţoieşti la mine. Eu nu mă răţoiesc. Îţi sunt fan, Harper! Ai făcut lucruri minunate pe-aici.

Se aşeză la marginea saltelei Părintelui Storey, vis-a-vis de ele două. Arcurile scârţâiră. El privi faţa lividă şi împăcată a bătrânului.

— Mi-aş dori să-ţi fi zis mai multe despre femeia asta pe care plănuia să o trimită în exil. Nu a menţionat nimic în afara faptului că urma să o gonească şi că poate ar fi mers cu ea?

— Nu. Deşi a mai zis ceva.

— Ce?

— A zis că dacă ar pleca, ar vrea ca John să fie responsabil cu conducerea taberei.

— John. Pompierul.

Vocea lui deveni placidă.

— Da.

— Asta e o informaţie cu totul fascinantă, cu toate că aud de ea la atât de mult timp după. De ce ar… Pompierul nici măcar nu face parte din tabără. Asta-i ridicol. De ce nu Carol? De ce nu ar fi vrut ca propria fiică să îi preia îndatorirea?

— Poate pentru că ştia că era genul obsesiv paranoic, care ar fi de părere că este o idee bună să împartă arme unor copii.

Ben privi scurt spre draperia care separa camera de aşteptare, de parcă şi-ar fi făcut griji că cineva ar sta pitit acolo, în picioare, trăgând cu urechea.

— *Eu sunt* cel care a decis să distribuie puştile, şi nimeni sub vârsta de şaisprezece ani nu a primit vreuna. Le-am cerut Santinelelor să stea tot timpul cu ţeava deschisă, ca să demonstreze că arma nu le e încărcată. Dacă văd vreodată la vreo puşcă ţeava închisă, o să sugă la

piatră până ce…

Vocea i se prelungi şi i se stinse, lăsând fraza neterminată. Un bujor rozaliu i se aprinse în obraji.

— Şi ai face bine să nu te plimbi prin tabără făcând-o pe Carol „paranoică". Deja eşti în belele. Apropo, tocmai de-asta sunt aici. Ai hoinărit departe de tabără acum două zile, te-ai dus acasă şi aproape că ai dat nas în nas cu un Comando de Incinerare. Apoi, după ce ai scăpat ca prin urechile acului – slavă Domnului! – în loc să te întorci la tine la post, ai trecut apa ca să îl vezi pe Pompier şi ai stat acolo cea mai mare parte a nopţii.

— Postul meu?

— Mama Carol a lăsat clar să se înţeleagă că se aşteaptă ca tu să rămâi la căpătâiul tatălui ei zi şi noapte, până ce trece criza. Într-un fel sau în altul.

— Criza imediată *a trecut* deja, iar eu mai am şi alţi pacienţi.

— Nu după spusele Mamei Carol, zise Ben şi îşi coborî fruntea, meditã o clipă, apoi privi în sus. Atunci are de gând Pompierul să îşi facă mişcarea? Când i se vindecă coastele?

— Să facă ce mişcare? Să se mişte încotro?

— Aici. Ca să preia.

— Nu vrea să preia nimic.

Lui Harper îi trecu repede prin cap că e posibil să fi făcut o eroare tactică spunându-i locotenentului lui Carol că Părintele Storey îşi dorise pe altcineva în poziţia ocupată de Carol. După care se gândi, *la dracu'!* Dacă noţiunea unei lupte pentru putere împotriva Pompierului îl făcea pe Ben să se frământe, cu atât mai bine. Ia lasă-l măcar o dată să se simtă şi *el* hărţuit şi ameninţat.

— Însă presupun că va face ce consideră că este în interesul taberei, în cele din urmă, completă Harper. Aşa face mereu John.

Renée tuşi într-o manieră care părea să spună *taci!*

Ben se concentră să nu arate preocupat. Îşi împreună degetele şi ţinti cu privirea căldarea făcută de căuşul palmelor.

— Hai să revenim la momentul în care ai început să hoinăreşti afară din tabără. Am tot încercat să desluşesc ce e de făcut cu asta. Şi cred că ştiu cum să repar.

— Cum adică… să repari? Nu e nimic de reparat. M-am dus, m-am întors, totul e bine şi s-a terminat.

— Nu-i aşa de simplu, Harper. Aici noi încercăm să protejăm o sută şaizeci şi trei de oameni. O sută şaizeci şi patru, dacă punem la socoteală şi pe bebeluşul care stă să vină. Suntem *nevoiţi* să punem piciorul în prag pentru a ţine lumea în siguranţă. Dacă lumea face lucruri care nu sunt sigure, păi, trebuie să existe consecinţe. Dacă lumea fură. Dacă strâng provizii. Dacă o iau brambura şi se lasă potenţial prinşi de oamenii care încearcă să ne omoare. Harp, eu ştiu

de ce te-ai dus înapoi. Ştiu că ai fost animată de cele mai bune intenţii. Însă orice copil care a mers la şcoala de duminică ştie unde te duc intenţiile bune. Nu ţi-ai riscat doar viaţa *ta* şi cea a încărcăturii tale preţioase…

Harper nu prea înţelese de ce expresia *încărcătură preţioasă* îi făcea greaţă. Nu era partea cu *preţioasă,* era cea cu *încărcătura.* Probabil mai era şi o aversiune la clişee. Când venea vorba să vorbească în clişee, Ben Patchett nu lăsa nicio piatră nerăsturnată.

— …ci ai riscat de asemenea şi viaţa Părintelui Storey şi cea a tuturor din tabără. A fost ceva periculos şi necugetat şi a încălcat regulile care sunt puse cu bun motiv şi care nu pot fi încălcate fără consecinţe. Nici măcar de tine. Şi, crede-mă: este imperativ să existe consecinţe pentru comportamente periculoase. Este necesar să existe o cale care să menţină ordinea. *Toată lumea* îşi doreşte asta. Nu vor rămâne dacă nu sunt. Vor să ştie că acţionăm ca să păstrăm acest refugiu în siguranţă. Oamenii au nevoie de *lege.* Au nevoie să ştie că cineva are grijă de ei. E posibil chiar să se simtă mai bine dacă ar şti că sunt nişte duri la conducere. Puterea hrăneşte încrederea. Părintele Storey, Dumnezeu să îl binecuvânteze, – iar aici Ben aruncă o privire în fugă peste umăr la cel adormit fără somn din spatele lui – niciodată nu a părut să fi înţeles acest fapt. Răspunsul lui la orice era să stingă conflictul printr-o îmbrăţişare. Reacţia lui la cineva care a început să fure a fost să spună că proprietatea asupra obiectelor este supraapreciată. Tabăra deja fierbea de dinainte de a îi aduce pe deţinuţi. Deci.

— Deci, spuse Harper.

El îşi îndreptă umerii, apoi îi lăsă din nou să cadă, cu un oftat puternic.

— Deci noi trebuie ca măcar să arătăm că te pedepsim cumva. Şi asta şi avem de gând să facem. Carol vrea să te vadă mâine, ca să primească un raport asupra stării tatălui ei. O să te conduc eu şi o să stau cu tine, să bem un ceai toţi trei. Când ne întoarcem, o să răspândesc vorba că te-ai căit la Casa Stelei Negre, că ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului acolo, cu o piatră în gură. Din multe puncte de vedere, asta e cea mai potrivită modalitate de a rezolva situaţia. În domeniul meu de practică, spunem că necunoaşterea legilor nu este o scuză…

— *Ignorantia juris non excusat,* interveni Renée. Însă luând în considerare faptul că în această tabără pedepsele sunt primite pe loc, fără posibilitatea unui apel către un juriu imparţial sau prezenţa unui just…

— Renée, spuse Ben, îngrijorat. Doar pentru că ai citit câteva romane de John Grisham, asta nu te face să fii judecător la Curtea Supremă. Îi ofer lui Harper o ieşire, aşa că mă mai laşi în pace?

— Ben, mulţumesc, spuse Harper cu voce joasă.

El tăcu o clipă, după care îşi ridică privirea şi îi zâmbi slab.

— Pentru puţin. Dacă e cineva din tabăra asta care merită un pic de indulgenţă… începu el.

— Dar să fiu a dracului dac-o s-o fac, continuă Harper.

El se holbă la ea, cu gura parţial deschisă. Îi luă ceva timp ca să conceapă un răspuns, iar când o făcu, vocea îi era stridentă şi aspră.

— Ce?

— Nu, întări Harper. Nu o să îmi pun o piatră în gură din cauza unui ritual dobitoc şi auto-umilitor de pocăinţă când nu am niciun motiv pentru care să simt că am de ce să mă pocăiesc. Mai mult, nici nu am de gând să te las să îi minţi pe oameni şi să le spui că am acceptat căcatul ăsta isteric.

— Poţi să nu mai înjuri? întrebă el.

— De ce? Înjuratul e şi el împotriva regulilor? O să primesc o altă oră cu pietre-n gură? Ben: nu. Am zis *nu.* Clar *nu.* Sunt în pizda mă-sii asistentă medicală, şi e treaba mea să spun când ceva e bolnav, iar asta e ceva bolnav.

— Încerc să îţi uşurez lucrurile pentru tine, fir-ar.

— Mai uşor pentru cine? Pentru mine? Sau pentru *tine?* Sau poate pentru Carol? E îngrijorată că ar putea să îi sap autoritatea dacă nu fac plecăciuni şi jelituri la genunchi ca voi toţi? Dacă nu cânt în strună, s-ar putea ca şi alţii să facă probleme, asta e?

— Ben, zise Renée, păstrarea secretelor nu e şi asta ceva împotriva regulilor? O să intri cumva şi tu în belele că încerci să o scoţi pe Harper din ale ei? N-aş vrea să-l văd pe şeful securităţii noastre plimbându-se cu o piatră-n gură. Asta ar putea să îl coste ceva în termeni de respect pierdut.

— Iiiiusese! exclamă el. Isuse Hristoase! Ia auzi la ele două. Harper… o să te oblige să… nu ai cum… nu te pot *proteja* dacă nu mă laşi.

— Impulsul tău de a mă proteja intră în conflict cu nevoia de a mă proteja singură. Îmi pare rău. În plus. Am această senzaţie vagă şi neliniştitoare că *tu* îmi oferi protecţie faţă de *tine însuţi.* Asta nu înseamnă să fii bun cu mine – asta e coerciţie.

El stătu o vreme neclintit. În cele din urmă, pe un ton tern şi bombastic, zise:

— Carol tot mai are nevoie să vii mâine la ea.

— Bun, pentru că şi *eu* am nevoie să *o* văd. Să mă duc la mine acasă şi să iau o trusă de prim ajutor a fost un început destul de bun ca să reaprovizionez infirmeria, dar nu e nici pe departe suficient, iar data viitoare când o să mă duc să vânez provizii *voi avea* nevoie de ajutor. Al tău şi probabil al încă altor câtorva. Sunt sigură că Carol va vrea să stea să reflecteze. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai înlesni

întrevederea cu eminenţa sa.

Ben se ridică în picioare, răsucindu-şi în mâini căciula lui de lână. Muşchii de la fălci îi tresăltau.

— Eu am încercat, spuse el.

Aproape că dărâmă draperia în drum spre ieşire.

6

Din jurnalul lui Harold Cross:

13 IULIE:

NU A MAI RĂMAS NIMIC DIN SARAH STOREY ÎN AFARA UNUI CRANIU COPT ŞI A OASELOR DE LA COAPSE. SURDO-MUTUL ERA ÎN COCIOABĂ CU EA ATUNCI CÂND LOCUL A LUAT FOC, DAR EL NICI MĂCAR NU S-A ALES CU VREO ARSURĂ. AR FI PUTUT SĂ SCAPE NEVĂTĂMAT DACĂ NU S-AR FI PRĂBUŞIT ACOPERIŞUL DE LA VĂPAIE. ÎL MONITORIZEZ PENTRU SEMNE DE RĂNI INTERNE, DAR NU POT FACE MARE LUCRU PENTRU EL DACĂ ARE VREO RUPTURĂ DE INTESTIN. AR TREBUI SĂ SE DUCĂ LA SPITALUL PORTSMOUTH, ŞI ASTA AR FI SFÂRŞITUL. ODATĂ CE AJUNGI LA SPITALUL PORTSMOUTH, NU MAI IEŞI NICIODATĂ DE ACOLO.

NIMENI NU ÎNDRĂZNEŞTE SĂ-I SPUNĂ ÎN FAŢĂ PĂRINTELUI STOREY, ÎNSĂ EU ŞTIU O MULŢIME DE PERSOANE CARE CRED CĂ SARAH NU AR FI MURIT DACĂ AR FI PETRECUT MAI MULT TIMP ÎN TABĂRĂ, CÂNTÂND ÎN CAPELĂ CU NOI RESTUL. EU SUNT MAI PUŢIN CONVINS. MI-AŞ DORI SĂ CUNOSC MAI MULTE DESPRE CE FĂCEA ACOLO CU POMPIERUL ŞI BĂIEŢELUL EI. MAI SUNT ŞI SINCER UIMIT: A CONTRACTAT SOLZU' DRAGONULUI ÎN URMĂ CU MAI PUŢIN DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI. CEA MAI MARE PARTE A TIMPULUI, A FOST SINGURA •SĂNĂTOASĂ• DIN TABĂRĂ. O SĂ FIE NEVOIE SĂ MĂ STRECOR ÎNAPOI LA CABANĂ CA SĂ MĂ CONECTEZ LA REŢEA, ÎNCÂT SĂ POT DA MAI DEPARTE DETALIILE CAZULUI CĂTRE OAMENI POTRIVIŢI.

POMPIERUL NU A MAI PLECAT DE PE INSULĂ, NU DE CÂND S-A PETRECUT ACCIDENTUL. BĂIATUL SURD E AICI ÎN INFIRMERIE, CU MINE, CA SĂ POT SĂ ÎI MONITORIZEZ CONDIŢIA. IAR ALLIE STĂ CU MĂTUŞA EI ŞI CU BUNICUL. SE LEAGĂNĂ DE COLO, COLO, DE PARCĂ AR FI PE O DOZĂ SERIAOSĂ DE NARCOTICE. E VERSIUNEA ZOMBIE A VECHII EI, PALIDĂ ŞI CU OCHII ÎNECAŢI CUM E ACUM.

E OARE CEVA GREŞIT SĂ TE GÂNDEŞTI LA FAPTUL CĂ SUFERINŢA ESTE UN AFRODIZIAC? DACĂ EA CAUTĂ ALINARE, UMĂRUL DLUI HAROLD CROSS E UN LOC CUM NU SE POATE MAI POTRIVIT PE CARE SĂ ÎŞI VERSE LACRIMILE.

VAI, DAR CE OM RĂU, RĂU MAI SUNT ŞI EU.

O IDEE INSPIRATĂ DE POVESTEA STOREY. SARAH STOREY E CENUŞĂ, IAR CENUŞA EI CONŢINE SPOR ACTIV, AŞTEPTÂNDU-ŞI URMĂTOAREA GAZDĂ. CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ SPORUL ESTE ACTIVAT PENTRU REPRODUCERE DE CĂTRE CĂLDURĂ, ÎNSĂ NU ŞI DISTRUS DE EA. E FOARTE PROBABIL CA O ENZIMĂ SĂ ÎL

PROTEJEZE. SUFICIENT DE MULTĂ ASTFEL DE ENZIMĂ AR PUTEA ≈ TEORETIC ≈ SĂ ÎNFĂŞOARE ŞI PIELEA ŞI SĂ ACŢIONEZE CA UN IGNIFUG. DECI, TEORIA MEA E: POMPIERUL POATE SĂ PĂCĂLEASCĂ ENZIMA ŞI SĂ O DETERMINE SĂ PROTEJEZE GAZDA. SARAH STOREY NU ERA CAPABILĂ, IAR ACUM ESTE FLAMBÉ. DAR CARE ESTE ACTIVATORUL ENZIMEI? ÎNCĂ UN ASPECT DE DISCUTAT CU OAMENII MEI DATA VIITOARE CÂND INTRU ONLINE.

NICK STOREY NU ESTE COMPLET MUT. CHIAR ACUM, AUD CUM GEME DE PARCĂ NU AR PUTEA SĂ SE CACE. PLM. N-O SĂ MAI REUŞESC PREA CURÂND SĂ ADORM.

7

Harper se trezi icnind, de parcă patul ei ar fi fost o barcă ce tocmai ar fi lovit o stâncă, carena hârşâind piatra. Clipi în adâncul întunericului, nesigură dacă trecuse un minut sau o zi. Barca se cutremură din nou pe stânci. Ben stătea la baza ei, înghiontind cadrul cu genunchiul.

Dormise de la apus la răsărit, şi o nouă seară venise.

— Soră, zise Ben.

Numai că nu era acelaşi Ben care pledase în apărarea ei cu o noapte în urmă. Acesta era Ofiţer Patchett, chipul lui moale, plăcut, rotund înlocuit de cel tern şi formal. Era chiar în uniforma lui de poliţie: pantaloni albastru închis, cămaşă albastră călcată, haină albastră cu mâneci albe aliniate şi cuvintele DEP. POL. PORTSMOUTH imprimate pe spate în litere albastre cu majuscule.

— Da?

— Mama Carol speră să primească un raport despre starea Părintelui Storey, îi spuse Ben. De îndată ce eşti gata, Jamie şi cu mine te vom conduce la ea.

Jamie Close stătea în capul uşii către camera de aşteptare, săltând o piatră albă dintr-o mână într-alta.

— Înainte să pot împrospăta informaţiile despre progresul pacientului, aş dori şi să mă împrospătez şi pe mine. Şi să iau un minut ca să mă pregătesc. Dacă sunteţi amabili să aşteptaţi în încăperea alăturată?

Ben încuviinţă şi aruncă o privire relaxată către Nick, care stătea ridicat în pat, holbându-se fascinat. Ben îi făcu scurt cu ochiul, însă Nick nu zâmbi.

Ofiţerul de poliţie se strecură pe după draperie, dar Jamie Close mai rămase.

— Îţi place să împarţi doctorii, zise Jamie. Hai să vedem cum ţi-ar plăcea să le iei.

Harper încercă să dea o replică curajoasă şi deşteaptă când Jamie îşi urmă superiorul în camera de aşteptare.

Nick oftă.

— Nu te duce.

— Trebuie, spuse ea cu mâinile.

— Nu o face, îi spuse Nick, tăcut. Au de gând să facă ceva rău.

Ea apucă plăcuţa şi scrise: *Nu te îngrijora. Te-ai putea trezi cu o durere de stomac.*

Harper îşi pieptăna părul în baie când se auzi un ciocănit slab.

— Da. Intră.

Michael se ivi în tocul uşii, preţ de câţiva centimetri. Faţa lui

copilăroasă şi pistruiată era foarte palidă în spatele şuviţelor răsucite de barbă arămie.

— Injecţia de insulină?

— Haide. Sunt îmbrăcată.

El îndepărtă capacul de la rezervorul toaletei şi pescui o pungă de plastic cu câteva seringi de insulină rămase în ea. Nu era cel mai igienic loc de a păstra provizii medicale, însă trebuiau ţinute la rece. El îşi ridică tricoul, lăsând la iveală marginea osului albicios al şoldului şi pansă locul cu un tifon antiseptic.

— Doamnă, zise el, fără să o privească. Noaptea asta trebuie să aveţi grijă. Oamenii nu sunt în toate minţile. Nu gândesc bine. Allie nu mai gândeşte bine.

— Stai tu pe-aici ca să ţii un ochi pe infirmerie cât timp merg în vizită la Carol? întrebă Harper.

— Da, doamnă.

— Bun. Nick o să se bucure să aibă un chip prietenos prin preajmă.

— Doamnă, aţi auzit ce-am zis? Despre oamenii care nu gândesc cu capul? Am încercat să am o discuţie cu Allie la micul-dejun. Nu ştiu ce a apucat-o. Nu a mai mâncat de zile-ntregi şi nu era de la început în starea potrivită în care să sară peste mese. Cineva trebuie să facă ceva. Îmi e frică…

— Michael Lindqvist! Poate foarte uşor să îşi scoată piatra aia din gură şi să mănânce micul-dejun oricând doreşte. Îmi pare rău dacă îmi ceri să îi ofer o cale uşoară de scăpare, însă nu am de gând să încurajez deloc prostia asta barbară alăturându-mă şaradei. Dacă ai venit aici cu intenţia de a mă obliga în vreun fel sau de a mă face să mă simt vinovată…

— Nu, doamnă, nu! strigă el, cu un chin evident. Nu încerc deloc să fac asta! Nu aţi greşit cu nimic. Nu asta mă îngrijorează. Ce mă îngrijorează e felul în care Carol şi Ben şi prietenii lui Allie o încurajează în timp ce ea se înfometează singură. Sunteţi la infirmerie toată ziua şi toată noaptea, aşa că nu aveţi cum să vedeţi asta. Nu vedeţi cum surorile Neighbors îi susură în ureche să nu renunţe, că întreaga tabără crede în ea. Sau felul în care prietenii ei stau cu ea după ce ea a mai sărit încă o masă şi îi scandează numele până ce ochii încep să-i licăre şi intră în Sclipire. E de parcă are nevoie ca ei să fie mândri de ea mai mult decât are ea nevoie să se hrănească. Şi niciunuia dintre ei nu îi pasă cât de slabă a ajuns acum sau cât de fragilă devine. Mi-e frică să nu intre în şoc hipoglicemic şi să se prăbuşească. Să leşine şi să nu cumva să înghită piatra aia! Dumnezeule, e suficient… e suficient ca să determine pe cineva să o apuce de braţ şi pur şi simplu să… ştiţi… să arunce nişte haine într-o valiză.

Era a doua persoană în decurs de douăzeci şi patru de ore care să

recunoască faptul că luase în considerare plecatul intempestiv. Harper se întrebă oare câţi alţii mai erau pe cale să spună pas şi dacă oare ştia Carol cât de periculos îi putea aluneca strânsoarea în jurul taberei. Poate că realiza. Poate că asta explica totul.

Michael înghiţi în sec şi zise cu o voce mai sigură şi mai joasă:

— Faceţi ce credeţi că e mai bine. Doar că să nu răniţi pe careva, doamnă. Poate că Allie vă urăşte teribil acum, dar s-ar urî şi mai mult dacă aţi fi rănită din cauza ei. O iubesc pe Carol la fel de mult pe cât mi-am iubit propria mamă, ştiţi? continuă inspirând adânc şi tremurat. Chiar aşa e! Mi-aş da viaţa într-o clipită pentru a ei.

Ochii îi erau umezi şi implorau, şi totuşi un însă nerostit se simţea în aerul dintre ei.

Mai erau lucruri de spus, nu şi timp pentru asta. Ben şi Jamie Close aşteptau.

8

Ben mergea în faţă. Păşeau pe un postament din scânduri de pin aşezate de la un capăt la celălalt al zăpezii aşternute. Părea să nu fie niciun fel de lumină în întreaga lume în afara discului alb al lanternei lui Ben. Jamie Close mergea în spate. Îşi ţinea cu mâna stângă puşca pe umăr, iar cu cea dreaptă un ciot de mătură tăiat scurt, cu un capăt înfăşurat în bandă adezivă. Fluiera în timp ce pendula mătura înainte şi-napoi.

Ieşiră pe sub crengile de ace şi îşi continuară drumul către Casa Stelei Negre, cabana unde Carol iernase împreună cu tatăl ei. Era o construcţie fără etaj, îngustă – cu ţiglă ovală şi storuri negre – denumită astfel datorită enormei stele din fier care atârna pe faţa nordică, între o pereche de ferestre. Harper se gândi că era o decoraţiune foarte reuşită, ideală pentru orice carceră a unui inchizitor sau criptă a unui torţionar. Două Santinele stăteau pe singura treaptă de piatră, deşi săriră în picioare atunci când Ben se ivi dintre copaci. Ben nu le acordă nicio atenţie, ci doar trecu de ei şi bătu la uşă. Carol le zise să intre.

Carol era aşezată într-un scaun cu spătar învechit, acoperit în piele crăpată şi lucioasă. Scaunul cu siguranţă aparţinuse tatălui ei: era genul de loc unde să citeşti Milton, să fumezi o pipă şi să cugeţi gânduri înţelepte, blânde şi de Dumbledore. Mai era o canapea pentru două persoane, asortată, cu perne din piele crem pal, însă acolo nu stătea nimeni. Carol avea două Santinele alături de ea, însă erau aşezaţi pe duşumea, la picioarele ei. Una dintre ele era Mindy Skilling, cu ochi înlăcrimaţi de extaz după Mama Carol. Cea de a doua Santinelă era un băiat cu trăsături fine, cu părul tuns scurt şi blond, buze feminine şi un cuţit uriaş prins la centură. Aproape toată lumea din tabără îl striga Bowie, însă Harper nu era sigură dacă i se trăgea de la cuţit sau de la asemănarea lui cu Ziggy Stardust. El îi privi intrând, pe după nişte pleoape căzute şi rozalii.

Harper nu se aşteptase să-l vadă acolo şi pe Gilbert Cline, şi totuşi era aşezat pe lespedea joasă din faţa şemineului. Viermi roşii se răsuceau în tăciunii încinşi, iar căldura nu bătea prea departe. Gerul transformase ochiurile geamurilor în pătrate sclipitoare de diamant, lucru care o determină pe Harper să asocieze încăperea cu o grotă aflată în spatele unei cascade îngheţate.

Jamie Close trânti uşa în urma ei şi se sprijini de toc. Ben se lăsă moale pe canapea, cu un oftat profund, de parcă tocmai ce terminase de adunat braţe întregi de lemne de foc. Bătu cu palma locul liber de lângă el, dar Harper se făcu că nu observă. Nu voia să stea alături de el şi nici nu dorea să se arate ploconită la picioarele lui Carol. Rămase

aproape de perete, cu spatele de fereastră, cu iarna suflându-i în ceafă.

Privirea lui Carol se îndreptă spre Harper, cu ochi sticloşi, febrili şi înroşiţi. Cu ţeasta rasă şi cu faţa trasă şi extenuată, avea aspectul unui pacient bolnav de cancer îmbătrânit înainte de vreme, răspunzând prost la tratamentul cu chimioterapie.

— Mă bucur să te văd, Soră Willowes. Sunt recunoscătoare că ai putut să treci pe-aici. Ştiu cât de ocupată ai fost. Tocmai ce ascultam ce ne spunea dl Cline despre cum a ajuns să se ascundă la South Mill Pond, la nici treizeci de metri de secţia de poliţie. Nişte ceai? Ceva de-ale gurii?

— Da. Mulţumesc.

Mindy Skilling se ridică fără să fie numită şi dispăru în chicineta întunecată.

— Se pare că dlui Cline i-ar fi fost imposibil să aibă de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu, continuă Carol. Şi am fost foarte interesată să aflu câte ceva despre cei pentru care şi-a riscat viaţa tatăl meu. Poate pentru care chiar şi-a dat viaţa. Nu te deranjează, nu, Soră Willowes? Tocmai ce începuse să ne povestească cum a evadat.

— Nu. Nu mă deranjează, zise Harper.

Mindy se întorsese deja, înmânându-i o ceşcuţă foarte mică din porţelan chinezesc şi o farfuriuţă cu o prăjitură de cafea cu aromă abia simţită. Stomacul lui Harper hurui zgomotos. Prăjitură de cafea? Părea doar cu puţin mai luxos decât o cadă fierbinte cu spumă.

— Continuă. Te rog, continuă, dle Cline. Povesteai cum v-aţi întâlnit cu dl Mazzuchelli?

— Asta se petrecea în Brentwood, la închisoarea locală.

Cline o privi scurt pe Harper, cu o întrebare mută – *Tu pentru ce eşti aici?* – înainte de a-şi întoarce capul către Carol.

— Acolo au un edificiu în care pot fi ţinuţi poate vreo patruzeci de prizonieri, reluă el imediat. Puneau un televizor într-o sală şi dădeau drumul la desene animate cu *Bedknobs şi Broomsticks* şi la *Dragonul lui Pete,* cât să avem ceva la care să ne uităm. Aveau numai filme pentru copii, păstrate de la vizitele familiale. Îmi aduc aminte de un tip de-acolo care îşi pierduse minţile în acea sală. Uneori începea să strige *„O să-ţi fiu torţa pe luciul apei!”,* până ce tovarăşii se porneau să îl lovească, ca să tacă. După o vreme, m-am gândit că rulau cele două filme doar ca să ne tortureze.

O şocă să audă despre cineva blocat şi înnebunind panicat în timp ce cântă acel cântec anume. Gilbert Cline o descrisese, într-un fel, chiar pe însăşi Harper, atunci când fusese înţepenită în acea ţeavă de scurgere a apei.

— Niciunul dintre noi nu era programat să stea acolo mai mult de câteva zile. Sunt doar două motive pentru care te poţi trezi în Brentwood. Majoritatea oamenilor din acel loc aşteptau procesul. În

cazul meu, venisem de la închisoarea din Concord ca să ofer declaraţii într-un caz în desfăşurare, nu al meu. Mazzul fusese adus din penitenciarul statal din Berlin pentru apelul sentinţei lui.

— El pentru ce fusese încarcerat? întrebă Carol.

— Pare ditamai malacul, zise Gil, dar a fost închis pentru sperjur. Nu vă pot spune dacă l-a rănit sau nu pe tatăl dumitale, doamnă. Însă Mazzul nu e genul de tip care se bagă în belele cu pumnul. Gura slobodă i-a fost mereu cea care i-a făcut probleme. Nu se poate abţine. Nu ştie cum să spună o poveste fără să ungă un strat gros de căcaturi pe deasupra.

— Încă un motiv în plus ca să auzim istorisirea evadării voastre de la Brentwood din partea ta, nu a lui, spuse Carol.

— Şi ne poţi scuti de cuvintele spurcate, stimabile, zise Ben. Sunt şi doamne de faţă.

Harper aproape se înecă cu ultima bucată din prăjitura ei. Nu putea explica nimănui de ce fraza *gură spurcată o* deranja mai mult decât cuvântul *căcat*.

Tuşi sec şi contemplă cu regret farfurioara goală. Intenţionase să mănânce încet felia ei de prăjitură, dar nu mai rămăsese decât o fărâmă, iar după prima înghiţitură de zahăr şi nucă arsă topindu-i-se în gură nu se putuse abţine. Acum era totul groaznic, tragic, imposibil de terminat. Puse farfuria pe măsuţa joasă, ca să nu fie tentată să o lingă.

Gil continuă:

— Trebuia să fi stat în Brentwood doar cât aş fi depus mărturia. Însă au închis judecătoria. Am aşteptat să ne pregătească pentru transferul înapoi, însă asta nu s-a mai întâmplat niciodată. În schimb, au continuat să îndese şi mai mulţi deţinuţi. Un tânăr din celula mea s-a apropiat într-o zi de gratii ca să le spună că vrea să facă o plângere şi că vrea să se întâlnească cu avocatul lui. Un gardian a venit şi i-a dat peste meclă cu bastonul. I-a spart trei dinţi cu o singură mişcare. „Plângerea ta a fost notată. Doar deschide gura dacă mai ai şi altceva care te deranjează”, a zis poliţaiul ăla, apoi şi-a rotit privirea peste noi toţi, ca să vadă dacă mai e cineva nemulţumit de tratamentul oferit.

— Asta n-avea cum să se întâmple aşa, interveni Ben. În cei douăzeci de ani de muncă în cadrul poliţiei am auzit de mii de rapoarte asupra brutalităţii cadrelor, şi poate doar trei aveau ceva adevăr în ele. Restul erau dependenţi de droguri demni de milă, beţivi şi hoţi, încercând să se revanşeze pe cei care i-au închis.

— Ba s-a-ntâmplat, zise Gil, cu un ton calm şi sigur. Lucrurile stau altfel acum. Legea nu mai e lege. Fără cineva deasupra faţă de care să răspundă, legea e de partea celui care ţine bastonul. Un baston – sau un prosop de bucătărie plin cu pietre.

Ben se zbârli. Pieptul i se umflă, ameninţând să crape un nasture.

Carol ridică o mână, cu palma în faţă, iar Ben îşi închise gura, fără să mai comenteze.

— Lasă-l să vorbească. Vreau să aud asta. Vreau să ştiu pe cine am adus în tabără. Ce au văzut, ce au făcut şi prin ce au trecut. Continuă, dle Cline.

Gil îşi coborî privirea, ca un om care încearcă să îşi aducă aminte strofele unui poem pe care îl memorase cu ani în urmă, pentru un curs de limba engleză de demult, poate. În cele din urmă, ridică înapoi ochii, întâlnindu-i fără teamă pe cei ai lui Carol, şi le povesti cum s-a petrecut.

9

— Nu toţi poliţaii din Brentwood erau nemernici. Nu vreau să las impresia asta. Erau inşi care se asigurau că avem de mâncare şi de băut şi hârtie igienică şi alte lucruri necesare de bază. Dar cu cât rămâneam mai mult timp acolo, cu atât mai dificil era să găseşti un chip prietenos. Erau o mulţime de poliţai furioşi care nu doreau să fim îngrijiţi. Iar când oamenii au început să ia Solzu', nu mai erau doar furioşi. Erau şi speriaţi. Cu toţii puteam vedea ce urma să se întâmple, la cum eram înghesuiţi unii-ntr-alţii. Într-o dimineaţă, a venit un tip cu Solzu' Dragonului, într-o celulă de la capătul culoarului. Ceilalţi deţinuţi au fost cuprinşi de panică. Am înţeles de ce au făcut ce-au făcut. Îmi place să cred că eu nu aş fi luat parte, dar e greu de zis. Colegii de celulă l-au obligat pe băiatul infectat să stea într-un colţ, fără să îl atingă, doar împingându-l cu perne şi chestii de genul. Apoi l-au snopit în bătaie până ce l-au omorât.

— Iisuse, şopti Ben.

— Nici nu a murit uşor. I-au lovit capul de pereţi şi de podea şi de marginea vasului de toaletă timp de douăzeci de minute, asta în timp ce un nebun dintr-o celulă alăturată cânta „O torţă pe luciul apei" şi râdea de toată treaba. În cele din urmă, deţinutul infectat a început să fumege şi să se aprindă. Nu a fost cuprins complet de flăcări, însă a făcut o grămadă de fum înainte să moară. Era ca într-un cort de saună indian. Oamenii lăcrimau de la tot fumul şi tuşeau de la toată cenuşa aia. Apoi, după ce l-au bătut până la moarte pe sărmanul băiat, gardienii au tras afară cadavrul, purtând mănuşi de cauciuc, şi l-au azvârlit peste zid. Dar noi ştiam cu toţii că începuse să se împrăştie. Tot locul era un vas Petri din ciment. Foarte curând, au fost mai întâi doi tipi dintr-o celulă complet diferită. După care alţi trei băieţi dintr-un corp *diferit*. Habar n-aveam cum şi de ce putea să sară aşa prin jur.

Harper ar fi putut să îi spună, dar nu avea nicio importanţă acum. Pompierul spusese că lumea era divizată în cei sănătoşi şi cei bolnavi, dar că în curând vor rămâne cei bolnavi şi cei morţi. Pentru toţi cei din cameră, referinţa la cum se împrăştie Solzu' Dragonului mai avea doar o relevanţă pur academică.

— Gardienii nu au ştiut cum să reacţioneze. Nu era nicio secţie destinată inşilor cu Solzu' Dragonului, iar ei nu au vrut să dea drumul niciunui deţinut în mijlocul populaţiei civile. Poliţaii s-au echipat în costumele de răzmeriţă şi au mânat pe toţi cei cu Solzu' Dragonului într-o singură celulă, laolaltă, în timp ce încercau să îşi dea seama ce e de făcut. După care, într-o dimineaţă, insul ăsta a început să ţipe. „Sunt fierbinte! Cred că mor! Am furnici de foc care se târăsc peste tot pe mine!" După care a început să ţipe cu fum. A venit din gâtlej

înainte ca restul trupului să îi ia foc. Ăsta-i Solzu' sută la sută, din ce-am auzit, când începi să expiri foc înainte să mori. O faci pentru că ţesuturile din plămâni iau foc, aşa că arzi dinăuntru înspre afară. El gonea de colo, colo, urlând şi cu fum izbucnind din gura lui ca vreun personaj din desenele alea animate vechi şi care a înghiţit din greşeală sos iute. Toţi din celula lui se lipiseră de bolţari ca să se ferească şi să nu ia ei înşişi foc. Şi, na, au venit poliţaii în fugă, în frunte cu sticletele şef, un tip pe nume Miller. Au intrat în celulă, s-au holbat o secundă la cel care ardea şi au început să tragă.

Se opri ca să vadă dacă Ben ar avea vreo obiecţie. Ben era nemişcat, cu braţele lăsate pe genunchi, privind fix la Gil, în lumina roşiatică a şemineului aprins.

— Au golit pe-acolo, eu ştiu, vreo trei sute de gloanţe? Au omorât pe toţi. Au omorât pe tipul care ardea şi au omorât pe toţi oamenii din jur. După ce s-au oprit armele, sticletele ăsta şef, Miller, şi-a slăbit cureaua, de parcă tocmai ce terminase un mic-dejun copios, cu clătite şi bacon, şi ne-a zis nouă celorlalţi că tocmai ce ne salvase viaţa. Că a oprit o reacţie în lanţ mai înainte de a putea izbucni. Dacă nu i-ar fi împuşcat la grămadă, corpul de închisoare s-ar fi transformat într-un infern. Ceilalţi poliţai au rămas strană, şocaţi, holbându-se la armele din mâinile lor, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat cum de au putut să trag singure. Ne-au dat câtorva dintre noi mănuşi de cauciuc şi ne-au pus să scoatem trupurile. M-am oferit voluntar, ca să mai iau nişte aer proaspăt. Am stat în Brentwood trei, patru luni şi niciodată nu au reuşit să scoată din corpul de celulă mirosul de păr ars şi de praf de puşcă. Ah, şi celula aia goală? Au umplut-o la loc. Nu se mai ţineau deloc procese. Nimeni nu mai era îndosariat. Şi totuşi poliţaii încă mai arestau oameni pentru jafuri şi chestii de genul, şi era nevoie să fie puşi deoparte undeva. Primele două luni, ne-au hrănit cu pastrame şi gelatine. Apoi chestiunea mâncării a devenit tot mai stringentă. Într-una din zile, am avut la prânz piersici de la conservă. O alta, trei poliţai au spart un automat şi au împărţit acadele. Am avut orez opt zile la rând. Într-o zi, au anunţat că mic-dejunul urmează să fie sistat. Atunci a fost când am început să fiu convins că voi muri la Brentwood. Mai devreme sau mai târziu, vor fi sistat şi prânzul. Apoi într-o zi poliţaii nu ar mai fi venit deloc la celule.

Vocea începu să îi scrâşnească într-atât, încât lui Harper i se ivi imaginea unui raşpel care e trecut pe un brici de piele. Păşi către chicinetă, fără să ceară permisiunea, găsi o cană şi turnă nişte apă de la robinet. O aduse înapoi şi i-o oferi, iar el o luă cu o expresie surprinsă şi recunoscătoare. O bău pe toată din trei înghiţituri.

Când termină cana, îşi linse buzele şi spuse:

— Cum ziceam. Unii poliţai erau de treabă. Era tipul ăsta, Devon. Un ins cu preţiozităţi în cap. Cei mai mulţi de-acolo îi spuneau pe la

spate că e homo, ceea ce poate că şi era, dar să vă zic ceva. Nu a tras niciodată în cineva, iar într-o zi ne-a adus două sacoşe cu bere. A spus că era ziua lui şi că voia să sărbătorească. Aşa că ne-a turnat în pahare de plastic nişte bere caldă şi ne-a dat brioşe, iar noi i-am cântat cu toţii „La Mulţi Ani!" Şi asta a fost cea mai tare zi de naştere la care am asistat. Brioşe de la supermarket şi bere Bud la temperatura camerei cu care să le stingi. Vedeţi voi, zise şi privi către Ben, încă mai sunt poliţai cumsecade pe lumea asta.

Ben mârâi înfundat.

Carol zise:

— Mereu adastă şi un pic de decenţă chiar şi în locurile cele mai întunecate… şi mereu un pic de egoism secret în cele mai bune.

Harper se întrebă dacă nu cumva Carol făcea o aluzie voalată la ea. Dacă era aşa, era o lovitură stângace, neeficientă – în definitiv, nu Harper era cea cu prăjituri de cafea în bufet, în timp ce restul taberei se descurca cu sfeclă la borcan. Bănuia că o mică parte din provizii încă se mai strecurau în tabără din când în când, într-un fel sau într-altul, aduse de ocazionalii nou-veniţi. Şi îşi imagina că cele mai bune murături ajungeau aici, graţie lui Ben şi Santinelelor: trataţii ca să o ajute pe Mama Carol să îşi menţină tăria de a nu ceda sub presiunea necazului prin care trecea.

— Ei, şi asta nu era singura chestie pe care o făcea Devon pentru noi. La sfârşit, a făcut ceva mai mult decât să ne împartă pahare de plastic. O să ne întoarcem la el în curând. Mortarul dintre blocurile de zidărie era sfărâmicios. Nu atât de sfărâmicios încât să îl dai la o parte şi să ieşi – niciodată în zeci de mii de ani –, dar puteai scoate un fel de reziduu de var pe degete dacă le frecai de el. Mazzul şi-a dat seama că dacă îl amesteci cu scuipat poţi face un fel de pastă albă. Asta folosise ca să acopere Solzu' Dragonului atunci când l-a luat şi asta a fost şi ce am folosit eu. Doi inşi de la noi din celulă luaseră Solzu', dar s-au râcâit pe piele, apoi eu pretins că s-au bătut. Un poliţai le-a aruncat un sul de bandaje, pe care ei l-au folosit ca să acopere semnele. Până la sfârşitul săptămânii, toată lumea din celulă purta Solzu' Dragonului, ascunzându-l în diverse moduri. Vedeţi voi, eram cu toţii înfricoşaţi că Miller şi ceilalţi o să vină la noi şi o să ne împuşte în celule. Se răspândise şi în celelalte celule, de asemenea. Nu ştiu dacă toţi oamenii din corpul de clădire îl aveau până în ianuarie, însă cred că de Anul Nou mai mulţi erau cei care aveau decât nu. Unii se pricepeau să îl ascundă. Alţii mai puţin. Poliţaii au aflat după o perioadă. Puteai spune din felul în care aduceau mâncarea purtând mănuşi înalte până la cot şi măşti pe ochi, în caz că ar fi scuipat careva pe ei. Şi mai puteai spune după cât de speriaţi arătau din spatele vizoarelor de plastic. Eh, şi într-o dimineaţă, Miller a coborât scările cu alţi doisprezece poliţai, cu toţii echipaţi din cap până în picioare cu costume anti-răscoală şi

purtând scuturi. Miller a anunţat că are nişte veşti bune. Ne-a spus că ne aşteaptă un transport. Fiecare bolnav cu Solz era eligibil pentru transferul în tabăra Concord, unde vor primi cele mai bune îngrijiri medicale disponibile şi trei mese pe zi. Miller a citit de pe o bucată de hârtie că în seara aceea se servea şuncă şi ananas. Pilaf de orez şi morcovi în abur. Fără bere, dar cu lapte integral rece. Celulele s-au deschis, iar Miller a spus că să iasă cei cu Solzu' Dragonului. Primul a păşit un tip negru, îndesat, cu o şuviţă de Solz trecându-i chiar peste obrazul drept. Părea ca un tatuaj cu o ferigă. Majoritatea nu aveau şi pe feţe, însă el da, şi bănuiesc că nu exista niciun motiv pentru care să pretindă că nu era bolnav. Un alt tip a ieşit în urma lui, după care încă alţi câţiva şi unii de care nici măcar nu ştiam că poartă. Foarte curând, aproape jumătate din corpul de închisoare umpluse coridorul care se întindea de-a lungul celulelor. Eram pe cale să ies şi eu. Era chestia cu laptele rece care mă tenta. Ştii cât de bună poate să fie o cană de lapte rece integral atunci când nu ai mai avut parte o lungă perioadă de timp? Gâtul mă durea numai când mă gândeam la asta. Chiar am şi făcut un pas înainte, dar Mazzul m-a prins de braţ şi a dat scurt din cap. Aşa că am rămas. Cei mai mulţi inşi din celulă au mers, totuşi. Un tip care era cu noi, Junot Gomez, mi-a aruncat o privire confuză şi a mormăit: „O să mă gândesc la voi când o să mănânc mâine dimineaţă mic-dejunul".

Gilbert îşi ridică la buze paharul înainte să îşi amintească că e gol. Harper se oferi să îi mai aducă apă, dar el scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Carol.

— E chiar atât de evident că nu şi-au primit orezul şi şunca? Poate că da, aşa-i? I-au condus sus şi afară şi i-au împuşcat pe toţi. Armele au păcănit suficient de zgomotos încât să cutremure pereţii, iar ecoul lor s-a mai simţit încă un alt minut. Nu pistoale. Auzeam puşti automate cu rafale. Am crezut că nu o să se mai oprească niciodată. Nu puteai auzi nimic altceva, nu strigăte, nu urlete… doar puştile clănţănind, ca cineva care aruncă buşteni într-un tocător de lemne. După ce împuşcăturile s-au oprit, toată lumea a rămas extrem de tăcută. Corpul de celule nu fusese niciodată atât de liniştit, nici măcar în miezul nopţii, atunci când se presupune că se doarme. Ceva mai târziu, Miller şi ceilalţi ai lui au coborât. Puteai simţi mirosul de crimă impregnat în ei. Fum de cartuşe şi sânge. Şi-au adus cu ei armele lor M16, iar Miller a împins ţeava prin gratii, cu faţa spre noi, şi m-am gândit, *Eh, acum e rândul nostru.* Condamnaţi dacă am fi ieşit cu restul şi condamnaţi dacă am rămas. Mi s-a făcut greaţă, însă nu am căzut în genunchi şi nu am început să implor.

— Foarte bine, zise Harper. Foarte bine pentru tine.

— Iar el a zis: „Am nevoie de zece oameni care să cureţe mizeria. Vă faceţi treaba bine, primiţi un suc la doză, după." Iar Mazzul a zis:

„Ce-ar fi un pahar de lapte?”. Făcând mişto de el, ştii? Dar Miller nu s-a prins de glumă. Doar a zis: „Desigur, dacă găsim pe undeva”. Iar Mazzul a întrebat: „Ce s-a întâmplat acolo?”. De parcă nu am fi ştiut deja. Iar Miller a zis: „Au încercat să evadeze. Au încercat să fugă cu camionul.” Iar Mazzul a început să râdă. Miller a clipit încurcat la el şi a zis: „Erau oricum morţi. E mai bine aşa. Le-am făcut o favoare. A fost iute. Mai bine decât să arzi de viu.” Mazzul a spus: „Aşa eşti tu, Miller. Mereu te gândeşti la cum să ajuţi pe tovarăşii tăi. Eşti întruchiparea empatiei.” V-am zis – Mazzul are un instinct fantastic de a da din gură atunci când toţi ceilalţi ştiu că e cazul să tacă. Am fost ferm convins că o să ne împuşte, dar ştiţi ce? Cred că Miller era şi el în stare de şoc. Poate că urechile încă îi mai ţiuiau şi nu-l putea auzi bine pe Mazzul. Tot ce ştiu e că doar a încuviinţat din bărbie, de parcă ar fi fost de acord cu el. A deschis uşa celulei, iar Mazzul şi cu mine am ieşit. Alţi câţiva oameni au ieşit şi ei din celulele lor. Gardienii ne-au pus să ne scoatem pantofii şi să îi lăsăm acolo, ca să nu încercăm să fugim. Când ne-am adunat zece inşi, am mers sus, flancaţi de cei în echipament de armură. Ne-au dus de-a lungul coridorului de ciment şi afară printr-o pereche de uşi duble de incendiu, către parcare. Era o dimineaţă răcoroasă şi însorită, atât de însorită, încât la început nu am putut să văd nimic. Totul în jur era o lumină albă ceţoasă, timp de cel puţin un minut întreg. De atunci, m-am tot gândit la clipa aia. Oamenii pe care îi împuşcaseră – probabil că se clătinau orbi în timp ce trăgeau în ei. Când mi s-a limpezit privirea, am putut zări peretele de cărămidă în care intraseră gloanţele şi tot restul. Majoritatea trupurilor erau lipite de perete, însă câţiva încercaseră să scape. Cel puţin un ins reuşise să ajungă la cam zece metri prin parcare înainte să îi fie spulberată căpăţâna. Aveau un camion tras în spatele clădirii. Ne-au dat mănuşi de cauciuc şi ne-au zis că să ne apucăm de treabă. Voiau să ducă trupurile la Portsmouth, pentru „debarasare”. Insul de care v-am mai zis, Devon, băiatul cu ziua de naştere care ne-a adus bere atunci? Era şi el afară, cu un clipboard. Ne-a notat pe măsură ce ne luam în primire mănuşile şi trebuia să ne noteze din nou când ne-am fi întors în celule. Părea un om complet schimbat. Părea cineva care trecuse prin zece aniversări în ultima lună, nu una. La început, era uşor să arunci cadavrele în spatele camionului, dar după un timp Mazzul şi cu mine a trebuit să ne cocoţăm ca să le aranjăm astfel încât să facem loc pentru mai multe. Frig cum era, deja începuseră să înţepenească. Era mai mult de parcă am fi cărat vânat decât v-aţi fi imaginat. M-am uitat la Junot Gomez, care murise cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să pună o întrebare, ceva. Poate că era pe cale să îi întrebe ce serveau în Corcord la micul dejun.

La asta, Gilbert Cline scoase un hohot scurt, un sunet spart, mai sfâşietor decât ar fi putut fi orice suspin.

— Avem deja cam patruzeci de cadavre adunate în camion, continuă el, când Mazzul m-a apucat de umăr şi m-a trântit cu el cu tot. A împins cadavrul lui Junot peste amândoi. Pur şi simplu. Fără discuţii. De parcă am fi planificat asta. Nu mi-a trecut nicio secundă prin cap să zic ceva. Eh, nici nu cred că era ceva de zis. Gardienii credeau că suntem sănătoşi, pentru moment, şi nu s-ar fi gândit că doi oameni sănătoşi s-ar pitula într-o stivă de cadavre infectate. Şi nu era ca şi cum ar fi fost mai în siguranţă dacă am fi rămas. Mai devreme sau mai târziu, ne-ar fi împuşcat ca pe ceilalţi, dintr-un motiv sau altul. Ne-ar fi împuşcat şi şi-ar fi zis că era lucrul cel mai corect de făcut, că ne-au salvat de la înfometare sau de la a arde de vii sau cine mai ştie ce. Cei responsabili pot mereu să se justifice când fac lucruri îngrozitoare în numele binelui mai mare. Un masacru acolo, un pic de tortură dincolo. Devine ceva moral acceptat să faci lucruri care ar fi imorale făcute fiind de un individ normal. În fine. Nu prea mai e cine ştie ce de zis mai departe. Ne-am ascuns sub trupuri în timp ce ceilalţi deţinuţi continuau să arunce altele noi. Nimeni nu păruse să ne fi observat lipsa. Apoi, chiar când au terminat, am auzit pe cineva care sare în camion şi începe să se fâţâie pe acolo. Călcâie de bocanci lovind metalul. Cadavrele nu ne acopereau pe de-a întregul şi puteam zări printre ele, când dintr-odată am întâlnit privirea lui Devon şi a clipboard-ului lui, şi să fiu al dracului dacă nu se uita şi el ţintă la mine. Ne-am holbat unul la altul timp de cea mai lungă secundă din istoria înregistrată a timpului. După care a făcut un semn cu bărbia, abia perceptibil. A coborât, a trântit panoul din spatele camionului, iar motorul a pornit. Un gardian a strigat la Devon întrebându-l dacă i-a numărat pe toţi cei puşi la muncă, şi el a zis că da. A minţit pentru noi. Ştia că ne ascunsesem în camion şi a minţit ca să putem scăpa. Cândva, când totul o să se termine, o să îl găsesc pe tipul ăsta şi o să îi cumpăr o bere. Nimeni nu merită mai mult o bere.

Focul şuieră şi se frământă.

— Ş-apoi? întrebă Carol.

— Apoi şoferul a băgat într-a-ntâia şi ne-a hurducăit de-acolo. Jumătate de oră mai târziu, am tras pe dreapta într-o parcare imensă din Portsmouth, unde îi ardeau ei pe cei morţi. Mazzul şi cu mine ne-am strecurat jos fără să fim văzuţi, însă am reuşit să ajungem doar până la marginea canalului de scurgere de la iazul ăla. Şi acolo am rămas blocaţi. Nu puteam trece dincolo de bazin şi nu puteam nici dincolo de parcare. Nu sunt sigur ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut Pompierul. Presupun că fie am fi murit îngheţaţi, fie ne-am fi predat şi am fi fost împuşcaţi. Sper că o să am ocazia să îi mulţumesc. E ceva să ştiţi că îl aveţi de partea voastră. Aproape că îţi vine să îţi pară rău de orice ajunge să se confrunte cu el.

Urmă o tăcere prelungă, stânjenită.

— Îţi mulţumesc, dle Cline, zise Carol. Mulţumesc pentru că ne-ai împărtăşit povestea ta. Presupun că eşti obosit după atâta vorbit. Jamie, eşti amabilă să îl conduci înapoi la detenţie?

— Cătuşele, Jamie, spuse Ben.

Jamie păşi în faţă, iar Mindy se ridică în picioare, flancându-l pe Gil, fiecare de câte o parte. Gil îşi mută privirea de la Carol la Ben, cu ochii lui gri îngrijoraţi şi tulburaţi. Se ridică şi îşi puse mâinile la spate. Cătuşele făcură un sunet hârşâit în timp ce Jamie le încuie peste încheieturi.

— Mă gândeam să vă întreb dacă e vreo şansă să fiu transferat din frigiderul pentru carne şi scos cu ceilalţi oameni, zise Gil. Dar presupun că nu e.

Carol zise:

— Îţi sunt recunoscătoare pentru felul deschis în care te-ai prezentat. Recunoscătoare… şi bucuroasă. Bucuroasă că eşti cu noi. Bucuroasă că nu trebuie să te mai temi că vei fi târât într-o parcare şi împuşcat. Dar, dle Cline, după tot ce a făcut dl Mazzucchelli pentru tine, nu sunt convinsă că este în interesul acestei comunităţi să fii lăsat liber. Te-a ajutat să evadezi şi pari un suflet loial. Cum de nu ai încerca să îi întorci favoarea în acelaşi fel? Nu. Înapoi la detenţie, Jamie. Poate pare un tratament îngrozitor, însă înţelegi de ce e necesar, dle Cline. Aşa cum ai zis singur, cei responsabili pot întotdeauna să justifice lucrurile teribile în numele binelui mai mare. Cred că ştiu destul de bine ce ai vrut să spui prin asta. Cred că ne-am dat seama cu toţii că ai încercat să baţi la mine.

Colţurile buzelor lui Gil se ridicară un pic, într-un zâmbet schiţat.

— Stimată doamnă, zise Cline, m-am ascuns sub cadavre mai reci decât dumneata. Mulţumesc pentru apă, Soră, zise îndreptându-şi privirea către Harper. Ne mai vedem.

Jamie îl înghionti între omoplaţi cu coada măturii ei.

— Hai, gagiule. Să ne întoarcem la apartamentul prezidenţial.

Când ea deschise uşa, vântul împinse zăpada înăuntru până la jumătatea încăperii. Mindy şi Jamie îl escortară pe Gil afară, uşa trântindu-se în urma lor. Cabana se cutremură în vifor.

— E rândul tău, Harper, spuse Carol.

10

— Spune-mi despre tatăl meu, zise Carol. E pe moarte?

— Pe moment, starea lui este stabilă.

— Dar nu o să se mai trezească.

— Eu sper că da.

— Ben spune că ar fi trebuit să se trezească până acum.

— Da. Dacă ar fi fost un hematom subdural fără complicaţii.

— Şi atunci de ce nu o face?

— Trebuie să fi fost complicaţii.

— Cum ar fi? Ce gen de lucru reprezintă o complicaţie?

— N-aş putea spune cu certitudine. Sunt asistentă, nu neurolog. O bucată de os în creierul lui? Sau poate doar o rană profundă a creierului? Ori poate că a avut un atac cerebral în timpul operaţiei. Nu am niciunul dintre echipamentele de diagnostic necesare ca să îmi dau seama.

— Dacă se trezeşte… – începu Carol, iar respiraţia ei păru să se curme înainte să mai poată continua, deşi chipul îi rămase la fel de moale, fără expresie – … cât de retardat va fi?

Nu se folosea cuvântul *retardat* ca să se discute despre leziuni ale creierului, însă Harper consideră că nu era nici momentul, nici cazul să o corecteze.

— Ar putea să nu sufere de nicio deteriorare, sau ar putea să fie sever vătămat. În acest stadiu, ar fi doar presupoziţii.

— Sper la veşti mai bune, zise Carol şi clătină din cap, aproape pierdută într-o altă lume. Mai e ceva ce ai putea să faci pentru el?

— Cu ce am la îndemână? Nu prea. Am încropit o modalitate de a transmite fluide – suc de mere îndoit cu apă –, însă asta e ceva ce poate să meargă pe termen scurt. Dacă infirmeria ar fi fost mai bine aprovizionată, totuşi, ar deschide o paletă largă de opţiuni care să îmbunătăţească îngrijirea sa. Mi-ar da mai multă flexibilitate şi cu ceilalţi pacienţi. Asta era ce speram eu să discutăm împreună. Am vorbit cu John…

— Da, spuse Carol. Am auzit.

Harper continuă de parcă nici nu fusese întreruptă:

— …şi are un plan pentru a ne găsi provizii.

De data asta interveni Ben.

— Nu ţi-am zis? se adresă Ben lui Carol. Nu ţi-am zis să avem încredere că Pompierul are un plan pentru noi?

Glăsui cu un ton plat, aproape plictisit, însă în spatele acestei voci se simţea un freamăt.

Harper mai încercă o dată:

— John crede că ne poate ajuta să luăm ce am nevoie ca să îngrijim

pe tatăl tău şi să îi oferim condiţii potrivite pe termen lung, în cazul în care rămâne infirm. Cred că e ceva ce merită luat în considerare.

— Spune-mi, zise Carol.

Harper prezentă în detaliu planul Pompierului: cum el şi-ar dori să ia maşina de poliţie a lui Ben până la Verdun Avenue, să folosească unul dintre telefoanele din tabără ca să cheme o ambulanţă, să aştepte să apară, apoi…

— …apoi John zice că va trimite un Phoenix care să îi gonească pe paramedici şi pe cei de la poliţie care i-ar însoţi.

Harper termină. Simţi că era un fel destul de nepotrivit de a finaliza planul şi, o clipă, o irită John şi impulsurile lui teatrale.

— Nu sunt convinsă de ce vrea să spună prin asta, dar nu ne-a lăsat niciodată baltă până acum.

— Ar fi încă una dintre cascadoriile lui, zise Carol. Una din distragerile lui. Şi îi plac distragerile lui.

Ben zise:

— Nu văd de ce am avea nevoie de ajutor. Putem să ne ocupăm de o ambulanţă şi singuri. Avem suficiente arme.

— Şi ca să ajungem să fie omorâţi oare câţi oameni? întrebă Harper.

— N-o să se ajungă la aşa ceva. O să le prezentăm opţiunile aşa: fie ne daţi de bună voie tot ce aveţi în ambulanţă, fie vă treziţi într-una. Cei mai mulţi sunt chiar cooperanţi când au o puşcă în dreptul ochilor.

— O să aibă şi ei arme. O să aibă o escortă a poliţiei.

— Normal. Însă când îi vom intercepta, eu voi fi în uniforma mea şi conducând maşina mea de poliţie. Nu se vor alarma. Şi îi vom lua prin surprindere înainte să ştie ce i-a lovit, le zise Ben.

— Şi de ce să o facem singuri? întrebă Harper. De ce să nu facem în felul lui John?

— Ultima oară când am făcut în felul lui John, cineva aproape că mi-a omorât tatăl, spuse Carol.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău s-a petrecut *aici,* înapoi în perimetrul nostru. Planul lui John *a funcţionat.*

— Da. A funcţionat cum trebuie *pentru el.*

— Ce vrei să spui cu asta?

În loc să răspundă, Carol zise:

— Când are de gând John să ne acorde asistenţa lui?

— Peste trei nopţi.

— Nu putem să aşteptăm atâta timp. Va trebui să fie mâine. Ben, am încredere că vei putea duce la capăt totul fără să existe violenţe în afara cazului în care este absolut necesar.

— Bun, zise Ben. Deci… Vor fi patru de-ai lor… doi paramedici în ambulanţă, doi în maşina de poliţie… aşa că ar fi bine ca noi să fim cinci. Jamie e cel mai bun ţintaş din întreaga tabără, după mine.

Nelson Heinrich avea pe vremuri propria pagină de Facebook pe subiectul armelor de foc, deci aparent se pricepe cu o puşcă. Fata aceea, Mindy Skilling, care tocmai ce a ieşit de aici, ar putea să dea telefonul la 911. E suficient de în vârstă, aşa că nu m-aş simţi iresponsabil dacă aş lua-o cu noi, şi mai e şi dramatică. A făcut şcoala la Emerson, nu? Presupun că…

— Stai. *Stai,* îl întrerupse Harper. Carol, nu există niciun motiv pentru care nu am putea aştepta trei nopţi. Tatăl tău…

— …are aproape şaptezeci de ani. Tu ai aştepta trei nopţi dacă ar fi vorba de tatăl tău? Dacă ai putea să faci ceva chiar acum?

Lui Harper îi veni să zică *Tatăl meu nu ar vrea să ştie că sunt împuşcaţi oameni pentru el,* însă nu reuşi să scoată aceste cuvinte pe gură. În fapt, se gândi că Carol are dreptate. Dacă ar fi fost tatăl ei, ea l-ar fi implorat pe Pompier să facă tot ce ar fi în putinţa lui, cât de repede ar fi fost posibil. Imploratul nu era genul de chestie pe care ar fi făcut-o Julie Andrews, dar Harper nu se ridica la înălţimea ei.

— Bine. O să discut cu John. Să văd dacă poate să urgenteze lucrurile pentru mâine noapte.

Carol îşi suflă o şuviţă de păr negru care îi căzuse pe frunte.

— John John John John John John John John. Dacă John nu se grăbeşte să îmi ajute tatăl, eu m-aş simţi mizerabil să îl grăbesc pe el.

— Nu întârzie fără motiv întemeiat. Are coastele frânte, Carol.

Carol dădu din cap, în semn de înţelegere.

— Da, da, bineînţeles. John *trebuie* să fie lăsat să se odihnească. Nu aş vrea să îl deranjez. Nu avem nevoie de el. Soră Willowes, lui Ben îi este necesară o listă care să conţină toate lucrurile pentru recuperarea tatălui meu în cele mai bune condiţii.

— Asta n-o să se poată. Va trebui să merg cu ei.

— O, nu! Nu, nu ai cum. Eşti curajoasă şi binevoitoare că te oferi, însă am nevoie de tine la căpătâiul tatălui meu. Nu putem risca.

— Va trebui să o faci. Ben va avea doar câteva minute la dispoziţie în interiorul ambulanţei. Chiar vrei să cotrobăie orbeşte prin câteva sute de sticluţe, încercând să înţeleagă toate abrevierile farmacologice? Eu, personal, nu aş risca, dacă ar fi vorba de tatăl meu.

Şi se întoarse către Carol, ca să-i vadă reacţia.

Carol o privi mâhnită.

— Tatăl meu are nevoie de mai mult decât nişte medicamente bune. Are nevoie de o asistentă bună. Una nu are sens fără cealaltă. Asigură-te că te întorci.

Harper nu ştiu cum să reacţioneze la asta. Întreaga conversaţie fusese confuză, plină de aluzii pe care nu le înţelesese şi de implicaţii care nu-i plăceau.

Carol zise:

— Ben, vreau să trec peste plan împreună cu tine. Vreau să ştiu

totul. Pe cine iei cu tine. Cum e pe Verdun Avenue. Totul. Soră… – şi aruncă o privire la Harper – … sper că îţi poţi găsi singură drumul înapoi la infirmerie.

Pe Harper o surprinse că aveau de gând să o lase să meargă nesupravegheată. Într-un fel, se obişnuise să se simtă cam la fel de mult prizonieră pe cât era Gilbert Cline, doar că avea parte de o celulă mai drăguţă. O aduseseră la Casa Stelei Negre sub escortă, şi se aşteptase să plece în aceeaşi manieră.

O parte din ea şi-ar fi dorit să iasă pe uşă imediat, înainte de a-şi schimba Carol părerea şi de a decide să o trimită înapoi cu Bowie sau cu vreo altă Santinelă de pe-afară. Intenţionase încă de la început să facă un mic ocol în drumul înapoi la infirmerie. Dar se forţă să aştepte, răsucindu-şi nervoasă nasturii de la haină. Mai era, totuşi, încă un subiect pe care trebuia să îl abordeze.

— Carol… Speram că am putea discuta despre Allie. Ţine în gură o piatră de zile bune, pentru că e convinsă că are ceva pentru care trebuie să se căiască. Eu cred că o face, parţial, pentru că priveşte spre tine. Vrea să te impresioneze. Vrea ca toată lumea să ştie cât de devotată este acestei tabere. Nu ai cum să o faci să se oprească?

— Nu pot, zise Carol. Însă tu poţi.

— *Bineînţeles* că poţi să o faci să se oprească. Spune-i că s-a pedepsit suficient. Eşti mătuşa ei, iar ea te iubeşte. O să te asculte. Eşti aproape tot ce i-a mai rămas pe lume. Eşti *responsabilă* pentru ea. Trebuie să intervii înainte ca ea să cedeze fizic.

— Dar cu toţii suntem responsabili *unul faţă de celălalt,* zise Carol, chipul ei luând expresia unei seninătăţi smintite. Suntem o casă din cărţi de joc. Dacă şi măcar o singură carte nu mai sprijină partea ei de greutate, întreaga tabără va ceda. Asta e ce vrea Allie să îţi transmită. Ea poartă piatra *ta* în gură. Doar tu poţi să i-o scoţi.

— Este un copil şi se poartă ca atare. Este datoria ta să fii adultul.

— E datoria mea să mă îngrijesc de mai mult de o sută cincizeci de oameni. Să îi ţin în siguranţă. Să îi împiedic să izbucnească în flăcări. Într-un fel, şi eu sunt soră medicală. Trebuie să protejez tabăra asta de infecţia disperării şi egoismului. Trebuie să ne protejez de secrete, care pot fi ca un cancer. De lipsă de loialitate şi afecţiune, care se întind ca o febră.

Pe măsură ce vorbea, îşi netezea părul, iar ochii ei sticloşi erau cuprinşi de o căldură bolnăvicioasă.

— De când tatăl meu a căzut la pat, am încercat să fiu tot ce au aceşti oameni nevoie să fiu, continuă ea. Ce merită ei. Tatăl meu voia ca Tabăra Wyndham să fie un loc bun pentru oameni care nu au altundeva unde să se ducă. Şi asta e tot ce îmi doresc. Vreau să fie un loc *bun*… şi cred că este şi mai bun atunci când avem grijă unii de alţii. Tatăl meu era de aceeaşi părere, zise şi îi strânse mâinile de ale

ei, apoi le apăsă pe propriii genunchi. Suntem mai puternici împreună, Harper. Iar dacă nu eşti cu noi, eşti singură. În zilele de acum, să fii singură nu e o variantă, întări ea, şi Harper se gândi că privirea lui Carol era aproape de compătimit. Nu-ţi dai seama?

11

Harper urmă o cărare abia vizibilă, sub un cer şters.

Indiferent în ce parte îşi îndrepta privirea, zăpada viscolea înspre ea. Vântul şuiera. Un copac scârţâia. Scândurile se încovoiau şi flexau sub picioarele ei, obligând-o să înainteze încet ca să îşi ţină echilibrul.

Când Casa Stelei Negre dispăru din vedere în urma ei, se ţinu tare în mijlocul întunericului îngheţat şi cuprins de mirosul acelor de conifere. Peste alţi două sute de paşi, urma să ajungă la drumul care cobora prin copaci şi către căldarea pontonului. Ar fi putut ajunge peste apă în zece minute, spunându-i lui John că au de gând să atace mâine ambulanţa, spunându-i că…

Un copil alerga printre trunchiurile de pin, în dreapta ei, umbra unei siluete clipind, iar ea îşi întoarse capul ca să privească şi văzu că nu era deloc vorba de un copil, doar o pătură de zăpadă alungată printre arbuşti.

Trosc!

Un bulgăre de zăpadă o lovi în lateralul feţei, însă ea nu realiză decât peste alţi câţiva paşi. Atât de mult îi luă ca să conştientizeze. Nu îşi dădu seama că se clatină într-o parte sau că piciorul ei drept cedează până ce nu se trezi în genunchi, în omăt.

Harper simţi cu coada ochiului o mişcare şi ridică umărul la timp ca să blocheze următorul bulgăre. Impactul îi amorţi braţul. Şocul puternic îi coborî ascuţit de la umăr la mână. Bulgărele de zăpadă se împrăştie imediat ce o atinse. Piatra alb pestriţă care fusese pusă în mijloc se rostogoli pe zăpada din faţa ei.

Siluete de fete săriră în jurul ei din spatele arborilor, de-o parte şi de alta, în hohote de râs. Lui Harper i se păru că vede un bulgăre venind în viteză către zona stomacului şi îşi coborî braţele ca să se protejeze, lovind-o în schimb în lateralul gâtului, o înţepătură aprigă, urmată de amorţeală.

Se roteau în cercuri în jurul ei.

Apa din ochii ei tindea să se transforme în gheaţă, să se cristalizeze acolo. Chipurile care o înconjurau erau rigide şi albe şi inexpresive, de parcă ar fi fost atacată de nişte manechine ale unui magazin de haine.

Una dintre ele o atacă din spate şi o împinse. Ea căzu pe o parte.

— Vă rog mult să aveţi grijă, fetelor, sunt gravidă, zise ea. N-o să stau să mă bat cu voi.

— Te-am făcut, te-am făcut! cântă cineva care suna groaznic de asemănător cu Emily Waterman.

Altcineva o apucă de păr cu un braţ înmănuşat, luă un pumn de zăpadă cu celălalt şi o frecă pe faţă. O fată strigă râzând entuziasmată.

Când Harper reuşi să clipească prin fulgii rămaşi pe gene, Tyrion

Lannister din *Urzeala Tronurilor* era ghemuit lângă ea. Se uită la ea cu ochi albi şi neîncrezători: o mască ieftină de plastic. El – ba nu, *ea,* era o fată în spatele măştii – ţinea întinsă palma pe care se odihnea o piatră albă.

— Bag-o-n gură, veni vocea din spatele măştii. Bag-o-n gură, târfă proastă!

— Fă-o s-o bage-n gură! zise o altă fată.

— Bag-o-n gură, bag-o-n gură, bag-o-n gură, incantau fetele.

Harper era căzută pe o parte, în zăpadă, cu un braţ protejând pântecul umflat, cu celălalt prins sub corp. Fata care o ţinea de păr o îmbrânci. Apoi o îmbrânci şi mai tare.

Harper îşi deschise gura şi o ţinu aşa ca pe un copil care lasă doctorul să se uite la amigdale. Tyrion Lannister îi forţă piatra pe limbă: o greutate rece şi plată.

Căpitan America privea din spatele a doi pin, la cinci paşi depărtare. Harper o privi intens pe Allie, până ce ochii i se înceţoşară cu lacrimi, iar privirea i se dublă, triplă.

Se auzi un sunet de parcă cineva sfâşia un cearşaf în două. Mâna care o ţinea de păr zvâcni, trăgând în sus bărbia lui Harper. O altă mână o pălmui peste gură, tare. Un deget mare se mişcă înainte şi înapoi, apăsând o bucată de bandă adezivă peste buzele ei.

— Jumătate de oră, zise fata care o ţinea de păr. Stă acolo jumătate de oră. Acum ridică-te. În genunchi.

Harper fu ridicată în genunchi. Fetele îi traseră mâinile la spate şi se auzi un alt zgomot de sfâşiat, în timp ce una dintre ele rupse o nouă bucată de bandă şi îi legă încheieturile.

— *Bblş mme…* zise Harper, însemnând că să aibă grijă de *bebeluş.*

Nu-şi dădu seama dacă o înţelese cineva.

Două fete dansau împreună, ţinându-se de mâini, răsucindu-se şi învârtindu-se una pe alta: una purta o mască cu Obama, cealaltă cu chipul lui Donald Trump. În tot acest timp, Căpitan America nu se mişcă, ci rămase între cei doi pini, la fel de neclintită ca o bufniţă.

Luminile unor lanterne trecură de-a lungul pinilor, un roi de lumini galbene puternice. Harper trebui să se uite mai atentă ca să îşi dea seama că niciuna dintre fete nu avea cu ea vreo lanternă. Erau chiar fetele, sărind, râzând, lovind zăpada de sub ele. Erau aprinse, ca atunci când cântau în biserică. Străluceau una pentru cealaltă, Solzu' pulsând, suficient de intens ca să emită lumină de sub jachetele lor şi către manşetele descheiate.

Deci mai erau şi alte moduri de a intra în starea de exaltare a Strălucirii. Un cor sau un pluton de execuţie: oricare putea servi satisfacerii nevoilor Solzului. Un viol în grup era la fel de potrivit ca un cânt religios.

Harper auzi hârşâitul unei perechi de foarfece. Părul ei blond începu

să îi cadă pe zăpadă.

— Ha, ha, ha! începu cea mai mică dintre atacatoarele ei, fata despre care era convinsă că e Emily Waterman. Tăiaţi-l tăiaţi-l *tăiaţi-l!!!*

Vocea i se pierdu într-un zbieret.

Vântul şuieră, temător, ca un iubit care îşi dă seama că e timpul să plece. Părul îi cădea alături în timp ce foarfecile clănţăneau.

— Cum e gustul pietrei? întrebă o fată. Fac pariu că nu la fel de bun ca mădularul Pompierului.

— Nu-i aşa că-i sexy? Felul în care sună foarfecile? zise fata care îi tăia părul, deschizând şi închizând lamele în dreptul urechii lui Harper, demonstrativ. Mie îmi dă fiori, îmi place atât de mult să îţi tai părul, că îmi pare rău că se termină. Îmi pare rău că trebuie să mă opresc. Poate data viitoare o să tai şi altceva. Trebuie să te hotărăşti dacă eşti cu noi sau împotriva noastră. Dacă ai de gând să străluceşti cu noi sau să nu străluceşti deloc. Vrei sfatul *meu* medical? Prescriu o schimbare în atitudinea ta de curvă.

Da, străluceau toate… cu excepţia lui Allie. Allie făcu un pas către ea şi scoase un scurt suspin de durere, însă atunci când Harper îi întâlni privirea ea şovăi şi rămase locului. Ridică o mână, cu palma în faţă, de parcă Harper ar fi putut în mod miraculos să se ridice, să îşi elibereze braţele şi să o plesnească.

Harper se gândi că era o probabilitate ca în curând vreuna dintre ele să se dea în spate, să îşi ia avânt şi să îi lovească burta ca pe o minge de fotbal, doar de dragul distracţiei. Nu mai ştiau ce fac. Poate că deja merseseră mult mai departe decât intenţionaseră iniţial. Poate că doar voiseră să o împroaşte cu bulgări de zăpadă şi după aia să fugă. Uitaseră cine erau. Îşi uitaseră propriile nume, vocile mamelor lor, chipurile taţilor. Ea se gândi că era cu totul posibil să o omoare aici, în zăpadă, fără să îşi dea seama. Să folosească perechea de foarfeci ca să îi taie gâtul. Când te aflai în Sclipire, totul se simţea perfect, totul era *just*. Nu păşeai. Dansai. Universul pulsa cu un cânt secret, iar tu erai starul din propriul musical de la televizorul Technicolor. Sângele care i-ar fi izbucnit din artera carotidă ar fi fost pentru ele la fel de frumos ca o ţâşnitoare care ar împrăştia o perdea de fosfor.

Fata care stătuse tot acest timp în spatele ei o împinse într-o parte, în zăpadă. Un balon al unei emoţii puternice, periculoase, se zbătu înăuntrul ei, iar Harper rămase complet nemişcată, încât să nu-l spargă. Nu voia să afle ce era… dacă era obidă, teroare sau, şi mai rău, renunţare.

Fiecare dintre fete făcu rândul la rotit în jurul ei şi împroşcat cu zăpadă în faţă, şi Harper îşi închise pleoapele.

Fetele se aplecară deasupra ei, şoptind. Harper nu suportă să se uite

la ele, să vadă acel cerc de chipuri cu măşti adunate în jurul ei. Li se auzeau vocile, din nou şi din nou, cu glasuri rostite printre dinţi, slabe, ininteligibile. Harper tremură violent. Pantalonii ei de jeans erau umezi, iar încheietura o durea şi faţa îi era zdrelită şi arzându-i de la toată zăpadă care o lovise.

În cele din urmă, îşi deschise ochii, cu privirea cruciş. Şoaptele continuară, dar fetele dispăruseră. Singurul care mai vorbea era vântul, aplecat asupra crengilor de conifere.

Îşi răsuci şi învârti încheieturile. Banda adezivă era pe mănuşile ei, nu pe piele, şi curând reuşi să strecoare liber o mână. Harper trase cealaltă mănuşă şi le aruncă pe amândouă într-o parte, încă prinse una de alta cu banda. Nu ezită, nu îşi lăsă timp să gândească, ci găsi marginea scotch-ului şi smulse banda de pe gură. Îşi smulse şi o pojghiţă din pielea de pe buza de sus.

Harper scuipă piatra în zăpadă. Era roz de la sânge.

Se trezi atât de ameţită când se ridică, încât trebui să se proptească de un brad ca să se echilibreze. Îşi făcu drum din trunchi în trunchi, ca un bebeluş care face primii paşi şi foloseşte mobila pentru a se ţine bine. Găsi răscrucea către malul apei şi începu să coboare dealul. Reuşi să facă poate doisprezece paşi când cineva o strigă.

— Soră Willowes? se auzi vocea lui Nelson Heinrich. Unde te duci? Cărarea spre infirmerie este pe aici sus.

El stătea pe scânduri, cu Jamie Close alături. Jamie era îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtase data trecută când Harper o văzuse, pantalonii de zăpadă portocaliu aprins şi parka pufoasă şi colorată. Singurul lucru diferit la ea era că îşi dăduse jos masca cu Tyron Lannister.

— Zăpada ţi-e adâncă până la gât. De ce nu te întorci mai bine înainte să te îngropi de vie?

Chipul lui Nelson era înroşit de la frig şi rânjea arătându-şi cei doi dinţi din faţă.

Răsuflarea lui Harper era aburită. Când îşi linse buza de sus, gustă sânge.

Îi luă aproape cinci minute ca să înainteze cei douăzeci de paşi înapoi spre scânduri, poticnindu-se din greu prin zăpada până la talie, pudra albă intrându-i în ghete.

— Jamie şi cu mine tocmai ce ne duceam să schimbăm tura de Santinele a Mamei Carol! Ce bine că am apărut la timp! Erai copleşită de omăt.

El întinse ambele mâini ca să o ajute să se cocoaţe pe lemn. Se încruntă, însă ochii îi sclipeau amuzaţi.

— Da' ia uită-te ce de urme! Avem reguli, să ştii! Nu e voie hoinărit în afara placajului. Putem muta scândurile, însă nu putem face făgaşele să dispară. Dacă ar trece pe-aici vreun vânător? Dumnezeule,

dacă suntem descoperiţi, ne-ar face pachet către Concord! Asta dacă nu ne-ar împuşca pe loc! Hoinăritul pune întreaga tabără în primejdie. Dl Patchett şi Mama Carol au fost foarte clari în privinţa asta. O oră cu o piatră în gură ar trebui să îţi amintească de responsabilităţile pe care le ai.

Jamie Close se apropie, ţinând în palmă o piatră albă. Rânji, lăsând să se vadă un dinte ciobit.

Harper luă piatra şi o azvârli obedientă în gură.

12

Era însoţită, ca un prizonier, printre copaci, Nelson conducând-o înapoi în tabără, Jamie în spate, cu puşca şi mătura tăiată. Harper fu surprinsă să constate că nu o deranja piatra atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat. Se gândi că în timp s-ar putea chiar să găsească o alinare în ea. Piatra invita la calm, la meditaţie. Insista pentru tăcere – o tăcere interioară în aceeaşi măsură ca cea efectivă.

Îi capta întreaga atenţie, lucru care era o uşurare, pentru că o foarte mare parte din ceea ce gândea se răsucea acum înăuntrul ei: dacă îl poate ţine în viaţă pe Părintele Storey, dacă se poate ţine pe ea în viaţă, ce-ar face dacă bebeluşul ar avea şi el Solzu' Dragonului, ce s-ar întâmpla dacă stresul ar provoca un travaliu prematur.

Piatra goni totul, iar la început se gândi că dacă ar fi ştiut cât de uşor e să trăieşti cu o piatră în gură nu ar mai fi opus o atât de cumplită rezistenţă. Apoi se gândi că ştiuse dintotdeauna, în adâncul ei. Înţelesese dintotdeauna că obedienţa i-ar fi o mângâiere vrednică şi că de fapt asta era faţă de ce opusese rezistenţă. Simţise că dacă renunţa măcar o dată, doar o singură dată, următoarea ocazie ar fi fost uşor.

Ieşiră din pădure în apropierea capelei. Uşile duble de la biserică erau deschise, iar oamenii o priveau dinăuntru. Era convinsă că majoritatea ştiau ce tocmai i se întâmplase.

Harper le întoarse privirea, rece, distantă, neruşinată, şi fu bucuroasă să vadă cum câţiva dintre ei se retraseră înapoi în umbre. Cei mai mulţi dintre copii, totuşi, îşi menţineau poziţia. Pedepsirea altora era un subiect de mare interes pentru cei mici, o sursă de enormă satisfacţie.

Allie păşea la capul scărilor capelei, însă atunci când o zări pe Harper se opri brusc.

— Mişcă-ţi în continuare curul ăla, Soră, zise Jamie.

Allie aşteptă până ce Harper trecu de ea, apoi nu se mai putu controla. Se frânse şi fugi prin zăpadă ca să îi ajungă din urmă.

— Allie, spuse Nelson Heinrich, ar trebui să fii Santinelă în turlă, noaptea asta. Du-te înapoi la post.

Allie îl ignoră.

— Harper, dacă vrei să ştii, niciodată nu a fost intenţia mea să…

Dar Harper îşi lăsă tăcută să îi alunece piatra în palmă. Strânse o gură zdravănă de flegmă şi scuipă obrazul lui Allie. Allie tresări ca plesnită.

— Piatra aia îşi are locul în gură! zbieră Nelson. Şi poţi să o ţii acolo până dimineaţă, acum!

Harper nu întrerupse deloc contactul cu privirea lui Allie, al cărei

chip era cuprins de şoc şi durere, ochii ei începând să se înece în lacrimi. Harper o privi până apăru primul suspin al lui Allie. Abia atunci îşi puse piatra la loc în gură şi continuă să se îndrepte spre infirmerie.

CARTEA A ŞASEA
PHOENIX

1
IANUARIE

Din jurnalul lui Harold Cross:

10 AUGUST:

ÎN TABĂRA ASTA, ADORĂ SĂ CÂNTE IMNURILE ALEA VECHI . AUZIM •MINUNATUL HAR• APROAPE ÎN FIECARE NOAPTE, CU CAROL LOVIND CLAPELE ORGII DE PARCĂ AR CREDE CĂ E RAY CHARLES. SĂ VĂ ZIC CEVA, NU EXISTĂ HAR ŞI NU EXISTĂ VREUN DUMNEZEU, IAR EU SUNT DOVADA VIE. DACĂ AR EXISTA UN SPIRIT ATOTPUTERNIC CARE SĂ NE VEGHEZE, NU AR FI O VIRGINĂ LA DOUĂZECI ŞI CINCI DE ANI. PROBABIL CĂ EU SUNT SINGURUL BĂRBAT ALB AMERICAN PESTE VÂRSTA DE OPTSPREZECE ANI CARE NU A REUŞIT SĂ FOLOSEASCĂ APOCALIPSA CA SĂ FAC ROST DE NIŞTE PĂSĂRICĂ.

ALLIE STOREY A PETRECUT DOUĂ SĂPTĂMÂNI DÂNDU-SE LA MINE ≈PRACTIC CĂZÂNDU-MI LA PICIOARE. STÂND ALĂTURI DE MINE ÎN CAPELĂ. RUGÂNDU-MĂ SĂ O •AJUT• ÎN BUCĂTĂRIE ATUNCI CÂND LOCUL ERA PUSTIU, ÎNCÂT SĂ PUTEM FI SINGURI ÎMPREUNĂ. ÎMPROŞCÂNDU-MĂ PE MINE CU APĂ CA SĂ AJUNG SĂ O ÎMPROŞC ŞI EU PE EA ŞI SĂ MĂ LASE SĂ ARUNC UN OCHI LA PERECHEA DE SUB TRICOUL EI UD. M-AM GÂNDIT CĂ POATE SIMTE NEVOIE DE AFECŢIUNE PENTRU CĂ I-A MURIT MAMA. CUM AM NOTAT MAI DEVREME, PIERDEREA SUFERITĂ DE ALLIE SUGERA UN POSIBIL CÂŞTIG PENTRU MINE: MOARTEA CUIVA DRAG ESTE UN AFRODIZIAC NATURAL. AR FI FOST LOGIC SĂ CONSIDER CĂ MI-AR VEDEA PULA CA PE UN MECANISM DE A FACE FAŢĂ SITUAŢIEI.

DAR CRED CĂ ACUM EA DOAR JUCA UN JOC CRETIN. POATE CĂ DOAR PRETINDEA CĂ MĂ PLACE CA SĂ DISTREZE PE CELELALTE FETE ≈ POATE CĂ I-AU DAT O PROVOCARE CA SĂ VADĂ CÂTE ZILE M-AR PUTEA ÎNTINDE, DE CÂTE ORI MI-AR PUTEA UMFLA COAIELE ŞI DUPĂ AIA SĂ MĂ LASE CU BUZA UMFLATĂ. CÂND ÎN SFÂRŞIT, DUPĂ SĂPTĂMÂNI ÎN CARE MI SE FLUTURĂ PRIN FAŢĂ, FAC ŞI EU O MIŞCARE, SE POARTĂ DE PAECĂ AŞ FI ÎNCERCAT SĂ O VIOLEZ.

•IISUSE, CĂCAT CE EŞTI, NU POŢI DOAR SĂ FII PRIETEN CU CINEVA?• ZICE EA.

•CUM SĂ NU•, ZIC EU, •HAI SĂ FIM PRIETENI. HAI SĂ ÎMPRIETENIM PUŢA MEA CU GĂURICA TA•.

ŞI MĂ ÎMPINGE ATÂT DE TARE, CĂ AI DRACULUI OCHELARI IZBESC PODEAUA, IAR EA ASMUTE IADUL PE EI, ŞI ACUM PRACTIC SUNT ORB.

MI-AŞ DORI CA EA SĂ FI FOST ÎN HRUBA AIA CU MĂ-SA CÂND A ARS. MI-AŞ DORI SĂ FI ARS ÎMPREUNĂ. MI-AŞ DORI CA TOT LOCUL ACESTA SĂ ARDĂ.

LOCUL ACESTA E O ÎNCHISOARE FIERBINTE ŞI PRĂFUITĂ, ŞI TOATĂ LUMEA MĂ URMĂREŞTE TOT TIMPUL, ÎNSĂ O PRIETENIE NOU ÎNFIRIPATĂ CU JR MI-A PERMIS SĂ IES DIN TABĂRĂ APROAPE ÎN FIECARE ZI. OMUL E UN MAGICIAN. DE FIECARE DATĂ CÂND MĂ DUC LA CABANĂ, MĂ ÎNTREB SINGUR DE CE DRACU' MAI RĂMÂN AICI ÎN TABĂRA WYNDHAM. NU NUMAI CĂ AM UN GENERATOR ŞI INTERNET AICI, MAI AM ŞI MÂNCARE HOT POCKETS. FIECARE ÎNGHIŢITURĂ E SUPER DELICIOASĂ ŞTIIND CĂ NIMENI ALTCINEVA DIN TABĂRĂ NU PRIMEŞTE NIMIC.

AM PRIMIT UN MAIL DE LA SAN FRANCISCO: O DESCOPERIRE MAJORĂ PRIVIND STUDIILE ASUPRA PLĂMÂNILOR INFECTAŢI. AU ŢINUT DOUĂ MII DE OAMENI ÎN PRESIDO CARE AU DRACO INCENDIA TRYCHOPHYTON, TIMP DE TREI LUNI SAU MAI MULT, IAR NOUĂ DINTRE EI AU ARĂTAT SEMNE ALE ACELEIAŞI ABILITĂŢI CA CELE PE CARE LE DEMONSTREAZĂ POMPIERUL: IMUNITATE LIMITATĂ LA ARSURI, ABILITATEA DE A SE APRINDE PE SINE ÎN MOD SELECTIV, PROIECTAREA CONTROLATĂ A FLĂCĂRILOR. ÎN COMUNITATEA MEDICALĂ, ACESTE PERSOANE SUNT DENUMITE PIROMANŢI. ŞI EXISTĂ NIŞTE INDICII CĂ TOŢI PIROMANŢII, ŞI MULTE DINTRE CAZURILE PE TERMEN LUNG, POT SUPORTA NIVELURI DE FUM CARE AR UCIDE PE MAJORITATEA OAMENILOR.

BINEÂNŢELES CĂ AM ŞTIUT DE MULT TIMP CĂ SPORUL •MĂNÂNCĂ• DIOXID DE CARBON ŞI ELIMINĂ OXIGEN. ÎNSĂ LA CEI BOLNAVI PE TERMEN LUNG, SPORUL ÎN CELE DIN URMĂ ÎMBRACĂ PĂRŢILE CREIERULUI CARE CONTROLEAZĂ RESPIRAŢIA (PUNTEA LUI VAROLD ŞI MEDULLA OBLONGATA). O TEORIE PRELIMINARĂ SUSŢINE CĂ ATUNCI CÂND GAZDA ÎNCEPE SĂ SUFERE DE LA INHALAREA FUMULUI, CREIERUL ÎI TRANSMITE SOLZULUI DIN PLĂMÂNI SĂ INTRE ÎN PRIZĂ, CONSUMÂND TOXINELE ŞI PRODUCÂND AER CURAT ŞI RESPIRABIL. O DENUMIRE MAI POTRIVITĂ PENTRU SOLZU' DRAGONULUI AR FI VIRUSUL LUI NIETZSCHE ≈ DACĂ NU TE OMOARĂ, TE FACE MAI PUTERNIC.

LUCREZ LA UN NOU POEM:

ALLIE STOREY E O CURVĂ PENALĂ,
CU MULT MAI PUŢIN FRUMOASĂ DECÂT SPORUL DE GALĂ,
CARE ÎI PROTEJEAZĂ PLĂMÂNII DE FUM,
CHIAR ŞI ATUNCI CÂND AR MERITA SĂ SE ÎNECE DUIUM.

DA, ŞTIU. NU E PREA REUŞIT.
SLAVĂ DOMNULUI CĂ AM CABANA MEA ŞI INTERNET ŞI CĂ ÎNCĂ

MAI E UN PIC DE PORNACHE RĂMAS. AU DAT DRUMUL PÂNĂ ŞI LA PORNACHE CU SOLZ! E SURPRINZĂTOR DE FIERBINTE! HA HA! V-AŢI PRINS?

2

Maşina Dodge Challenger străpungea prin noapte cu o forţă fără efort şi care amintea de un avion de vânătoare care accelerează la capătul pistei. Era prima dată când Harper se găsea într-o maşină de poliţie. Stătea în spate, unde puneau pe cei arestaţi. Asta avea cumva sens, se gândi ea.

Era înghesuită între Nelson Heinrich şi Mindy Skilling. Mindy se uita fix la Harper şi noua ei frizură, cu o privire caldă şi compătimitoare. Harper o ignoră. Din când în când, Nelson fluiera câteva note din „Aş vrea să cumpăr lumii-ntregi o Coca Cola”. Ea se străduia cât mai mult să îl ignore şi pe el.

Ben era în faţă, la volan. Jamie Close stătea în dreapta, cu o armă de asalt Bushmaster pe genunchi. Puşca apăruse din portbagaj, împreună cu o armă cu ţeavă scurtă de .410, pe care Ben i-a înmânat-o lui Nelson. Şi Nelson o ţinea între genunchi, cu ţeava îndreptată chiar către bărbia lui. De fiecare dată când Dodge-ul trecea peste o groapă, lui Harper i se ivea imaginea dezgustătoare a armei care se declanşează cu un bufnet asurzitor şi îi împrăştie creierii lui Nelson pe plafon.

Din toţi cei de acolo, ea era singura care nu avea vreo armă. Nu fusese cine ştie ce surprinsă că nu i se oferise una. Poate că nu erau siguri asupra cui s-ar decide ea să o folosească.

— Ce se-ntâmplă dacă sticleţii care vin cu ambulanţa sunt oameni pe care-i ştii? Dacă sunt inşi cu care erai cândva prieten – cu care mergeai la băute –, nu s-ar aştepta ei să nu tragi?

— Dacă sunt indivizi care mă ştiu, atunci ar şti şi că eu niciodată nu joc la cacialma.

Nelson se lăsă pe spate şi dădu liniştit din cap.

— Nu e ceva de care să merite să ne îngrijorăm, presupun. N-ar fi prieteni de-ai mei. Dacă o să ai îndoieli de vreun fel, ştii că poţi să contezi pe mine să fac ce e de făcut.

După care reîncepu să fredoneze din „Aş vrea să cumpăr lumii-ntregi o Coca Cola”.

— Eh, stai un pic, zise Ben, însă Jamie Close interveni înaintea lui.

— Verdun Avenue nu e cea din stânga, dl Patchett? N-am vrea să ratăm cotul.

— Corect, spuse Ben. Totul arată mai altfel cu toate luminile stinse.

Merseseră trei kilometri de la Tabăra Wyndham şi nu văzuseră nicio altă maşină tot drumul. Zăpada era aşternută pe asfalt fără să fi fost deranjată. Stâlpii de curent electric în stil lămpi de gaz erau poziţionate pe marginea drumului la intervale regulate, însă nu făceau niciun fel de lumină. Singura iluminare venea de la reflexia albăstruie

a lunii pe covorul de zăpadă.

Pe măsură ce intrară în Verdun, trecură pe lângă ruina arsă a unei farmacii CVS, o clădire mohorâtă din ciment presărată cu găuri rectangulare unde fuseseră cândva geamurile. Harper îşi trecu privirea peste loc aproape ca peste o scenă a unei crime. Arsese, iar cenuşa de la văpaie căzuse într-o ninsoare toxică peste toţi cei în bătaia vântului, şi cine ştie câţi dintre ei nu erau acum morţi ca rezultat direct.

Verdun Avenue era o stradă laterală scurtă cu vile în stil colonial, amestecate aparent la întâmplare, şi ferme modeste care păreau că ar fi acolo încă din anii şaizeci. Încetiniră în dreptul unei căsuţe din buşteni, cu acoperiş din cedru şi un gard înalt până la piept mărginind peluza. Ben îndreptă maşina invers decât veniseră şi o puse în poziţia de parcare.

Se aplecă peste genunchii lui Jamie Close, deschise torpedoul şi se ridică cu ceea ce părea, la prima vedere, ca un glob uriaş cu fulgi de nea. Ben aşeză globul pe bord şi îl porni: un stroboscop cu roşu şi albastru care lumină strada cu scânteieri ca de jocuri mecanice.

Ben se răsuci pe jumătate, ca să se uite pe bancheta din spate.

— Nelson? O să te poziţionez acolo, în spatele gardului. Stai ascuns. După ce sună Mindy, ea şi cu Sora o să se pitească aici, pe bancheta din spate. Jamie? Tu şi cu mine o să fim în faţă, ca să întâmpinăm pe cine apare. Tu să stai pe scaunul pasagerului şi încearcă să ai postura unui poliţist. Eu o să fiu pe stradă. O să îmi vadă luminile intermitente şi o să iasă ca să ştie ce se petrece. Eu o să le spun să se dea cu faţa-n jos la pământ şi cu mâinile pe după ceafă. Asta-i semnalul pentru tine, Nelson. Fluieră, ca să îşi dea seama că sunt înconjuraţi din toate părţile. Sunt două genţi mari în portbagaj şi un refrigerator Styrfoam plin cu gheaţă pentru orice am avea nevoie să păstrăm la rece. Mindy şi cu Harper o să încarce în timp ce noi restul ne ocupăm de echipa de urgenţă.

Aici, Ben îi privi insistent pe Nelson şi pe Jamie, trecându-şi atentă privirea de la unul la altul.

— O să îi tratăm cu respect şi înţelegere. Fără ţipete. Fără înjurături. Fără „Mişcă-ţi *dracului* fundul la pământ sau îţi crăp capul”. M-aţi înţeles?

Ben aruncă un ochi la Mindy.

— Gata, concluzionă Ben. Ştiţi fiecare ce aveţi de zis?

Mindy făcu semn că da, pe cât de solemn putea fi un copil încredinţat cu un secret.

— Sunt gata.

O ramă cu plasă groasă de metal separa scaunele din faţă de cele din spate, însă Ben reuşi să strecoare un telefon printr-un gaură îngustă din centru. Mindy îi dădu drumul. Ecranul umplu spatele maşinii cu luminozitatea unor licăriri. Cândva, Harper crezuse că

feţele lucioase şi netede ale ecranelor arătau Viitorul. Acum se gândi că niciun alt obiect din întreaga lume nu simboliza mai bine Trecutul.

Mindy inspiră adânc, pregătindu-se. Faţa i se crispă, iar bărbia tremură de emoţie, poate dintr-o reamintire a unei suferinţe mai vechi. Tastă 911.

— Alo? *Alo?* Numele meu e Mindy Skilling, gâfâi ea, cu suflul înecat în timp ce se forţa să nu plângă. Sunt la Verdun Avenue numărul zece. *Zece. Verdun.* Vă rog, am nevoie de o ambulanţă. Cred că tatăl meu face un atac de inimă.

O lacrimă începu să îi curgă dintr-un ochi, un licăr aprins.

— Sunt la mobil. N-am mai avut linie pe fix de săptămâni. Are şaizeci şi şapte. E întins pe jos. A vomitat acum câteva minute.

O nouă pauză de efect.

— Nu, nu sunt cu el. A trebuit să fug afară ca să prind semnal la telefon. Vine cineva? E vreo ambulanţă care vine? Vă rog, trimiteţi pe cineva!

Ca prin ceaţă, Harper putu auzi vocea de la capătul celălalt, un moşmondit asemănător cu cel al adulţilor din desenele animate cu Charlie Brown.

— Nu. Niciunul nu avem Solz. Suntem normali. Tata nu lasă pe nimeni să se apropie de noi. Şi nici nu mă lasă să ies pe-afară. De-asta ne şi certam când… of, Dumnezeule! Îl cicăleam. Încerca să plece de lângă mine, iar eu l-am urmărit prin cameră cicălindu-l, şi el se ţinea de gât. Of, of, sunt atât de proastă!

Harper observă că Nelson clipea înlăcrimat, privind captivat.

— Vă rog să veniţi! Vă rog să vă grăbiţi. Nu-mi lăsaţi tăticul să moară! Verdun zece. Vă rog, vă rog vă…

Mindy apăsă dintr-odată butonul de finalizare apel.

Îşi trecu degetul mare sub o pleoapă, apoi sub cealaltă, ştergându-şi lacrimile. Îşi trase nasul – un sunet umed, înfundat –, deşi expresia chipului ei revenise la acea dulce absenţă. Dădu înapoi telefonul.

— Mereu am fost bună să plâng la comandă, spuse Mindy. E uimitor cât de multe locuri de muncă poţi primi dacă boceşti dintr-odată. Reclame la asigurări. Reclame pentru alergeni. Promoţii de Ziua Mamei.

— Ai fost grozavă, zise Nelson, cu o voce înecată de emoţie. Aproape că am început şi eu să plâng.

Mindy îşi mai trase o dată nasul şi îşi duse palma peste obrajii roz şi umezi.

— Mulţumesc.

Ben făcu semn lui Jamie.

— Acum e rândul nostru pe scenă. Hai s-o facem.

Ben şi Jamie ieşiră din maşină, iar Jamie deschise uşa, ca să poată Nelson să se strecoare afară prin spate. Când Nelson se afla în dreptul

maşinii, Jamie trânti portiera din nou. Dacă ar fi fost omorâţi cu toţii în următoarele minute, Harper şi Mindy Skilling ar fi rămas prinse în maşina de poliţie. Mindy, măcar, avea o armă, un pistol argintiu de .22. Dacă ar fi fost în stare să joace rolul unei amante de gangster la fel de bine cum o făcuse cu fiica îndurerată, Harper consideră că ar fi avut o şansă.

— Să plângi e uşor, continuă Mindy.

Harper nu era convinsă că vorbea cu ea. În schimb, părea să se adreseze maşinii goale, de parcă nu observase că ceilalţi ieşiseră.

— Sau aşa e la mine. Cred că e mai greu să pari fericită pe bune… să râzi de parcă ai crede-o. În plus, cel mai greu e să mori în faţa unei mulţimi. A trebuit cândva să fac scena morţii Ofeliei… cele mai groaznice cinci minute pe care le-am avut vreodată pe podium. Puteam auzi cum chicotesc oamenii pe seama mea. Până s-a terminat scena, mi-am dorit să fi fost într-adevăr moartă.

Harper încercă să-i urmărească pe Ben şi pe Jamie pe măsură ce se poziţionau în faţa maşinii, cu farurile aprinse în spatele lor, unde ar fi fost văzuţi în contra-lumină. Verdun Avenue numărul zece se afla pe după un zid gros de zăpadă care îi ajungea lui Nelson Heinrich până la piept. Ben flutură mâna înspre el. *Un pic mai la dreapta, încă un pic,* aşezându-l cam la jumătatea gardului.

Ea privi dincolo de Nelson, la casa unde Pompierul locuise cândva împreună cu Allie şi Nick şi femeia moartă. De-a lungul unei laturi a cabanei putea vedea un gard cu uluci, cu poarta întredeschisă şi lăsând să se zărească colţul unei piscinei goale.

Harper încercă să şi-l imagineze pe John şi pe ceilalţi înghesuiţi acolo în jurul unei mese de picnic. Contură imaginea lui Nick storcând nişte muştar pentru un hot-dog. Allie băgând mâna adânc într-o pungă cu chipsuri, plasticul foşnind zgomotos. Vizualiză pe Tom şi Carol Storey aşezaţi faţă-n faţă, cu o planşă de scrabble între ei, auzi clinchetul pieselor în timp ce Tom aranja un cuvânt. Nu era greu să invoce mirosurile de burgeri prăjindu-se la grătar, aroma amestecându-se cu izul de clor aprig al piscinei. Şi apoi, asta ce mai e? Primele răbufniri ale rezervoarelor de propan încep să explodeze la magazinul CVS, iar John se întoarce cu spatele la grătar şi cu spatula într-o mână, iar Sarah iese din apă şi stă încremenită şi în alertă şi… Harper se opri la acea imagine, gândindu-se la Sarah Storey în piscină. Gândindu-se la clor.

— Ehe, asta da palpitant! spuse Mindy, aplecându-se în faţă, cu ochii ei mari şi umezi sclipind în întuneric.

— E?

— Da, zise Mindy. Mereu mi-am dorit să joc scena unui jaf.

Harper auzi urletul unei sirene apropiindu-se. Lumini albastre şi argintii inundară colţul străzii ca într-o discotecă iernatică în aer liber.

O maşină de poliţie se ivi de acolo, fără prea mare grabă, şi se apropie de ei.

Ben înaintă, cu mâna ridicată într-un salut, în timp ce şoferul maşinii de poliţie coborî din spatele volanului. Interiorul cabinei era complet luminat. Un al doilea ofiţer de poliţie, o femeie masivă, rămase pe scaunul din dreapta, cu un laptop deschis în poală.

Poliţaiul care şofase păşi în lumina farurilor, ridicându-şi palma ca să îşi ferească privirea, şi îl văzu mai clar pe Ben. Era un tip scund, cu părul cărunt şi zbârlit, ca nişte metal polizat, o pereche de ochelari cu ramă aurie odihnindu-i-se pe vârful nasului. Prima impresie a lui Harper era că arăta mai mult a contabil, nu a ofiţer de poliţie.

— Ben Patchett? zise acesta cu un zâmbet încurcat. Hei, cred că nu te-am mai văzut de…

Brusc, un declic îi căzu în spatele ochilor. Poliţistul îndesat se întoarse şi începu să fugă spre maşină, cu cătuşele zdrăngănindu-i la centură.

— Bethann! Bethann, transmite prin radio!… strigă el.

Jamie Close îşi căută între farurile Challenger-ului puşca sa Bushmaster. Fusese sprijinită de radiator, pe jumătate ascunsă în spatele ei.

Ben îşi coborî fruntea şi făcu patru paşi iuţi către cealaltă maşină de poliţie – nu îndreptându-se către ofiţerul care arăta ca de la fisc, ci traversând către capotă, mergând spre portiera pasagerului.

— Hei, strigă Jamie. Hei, tâmpitule, nu alerga nicăieri, sau cineva o va…

Puşca cu ţeavă scurtă răbufni din spatele gardului principal, cu un pocnet asurzitor. Ofiţerul de poliţie căzu ca un sac, iar ochelarii îi căzură pe şosea, iar Harper se gândi *L-a împuşcat, Nelson tocmai ce l-a împuşcat.* Însă micuţul bărbat se redresă şi se ridică în picioare, ţinându-şi palmele deschise de o parte şi de alta a corpului.

— Nu trageţi! ţipă el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu trageţi!

Femeia poliţistă dinăuntru îşi răsucise capul în toate părţile, iar acum bărbia îi era apăsată pe claviculă. Avea o mână la un microfon ataşat de umăr şi ţinea un deget pe buton. Ben se aplecă deasupra ei, îndreptându-i pistolul la tâmplă, prin geam.

— Totu-i în regulă, zise Ben. Totul în regulă! Posibil atac de cord, cod douăzeci şi patru, cod douăzeci şi patru. Anunţă, Bethann.

Bethann se uită ţintă la el, cu colţul ochilor, apoi repetă:

— Cod douăzeci şi patru, cod douăzeci şi patru la Verdun Avenue zece, ofiţeri la faţa locului, aşteptând ambulanţa.

Ea dădu drumul microfonului, fără să îi fi fost cerut asta, închise laptop-ul şi îşi aşeză mâinile peste el.

Jamie înaintă până în mijlocul drumului, cu patul armei Bushmaster petrecut la subţioară, îndreptând ţeava la ofiţerul de poliţie din stradă.

— În genunchi, zise ea. În genunchi, sticlete. Nu vrem să rănim pe nimeni.

— Bethann, dacă ieşi din maşină şi te pui cu faţa la trotuar, eu cred că vom trece cu bine prin asta, fără să se ajungă la lucruri mai urâte, spuse Ben.

Harper auzi acum o altă sirenă, mai joasă ca tonalitate, devenind din ce în ce mai tare şi făcând aerul să reverbereze într-un fel anume pe care ea îl simţi direct pe piele. Mindy privi scurt la Harper, cu ochii cuprinşi de încântare.

— Ce mi-aş dori să fi putut filma asta, şopti ea.

— Ben, zise poliţistul cărunt în timp ce se lăsa în genunchi, iar Jamie îl ţintuia cu Bushmaster-ul la ceafă. Ai şi tu rahatul ăla, nu? Ai peste tot rahatul ăla. Te-a îmbolnăvit.

— Port Solzu' Dragonului, dar nu sunt de părere că ai avea dreptate să zici că sunt bolnav, Peter. Din perspectiva mea, mă simt mai bine decât oricând.

Ben făcu un pas în spate, ţinându-şi arma la nivelul lui Bethann, care deschise uşa şi ieşi cu mâinile ridicate. Fără să îşi ia ochii de la ea, Ben strigă:

— Nelson, nu ţi-am zis eu să iei degetul de pe trăgaci? De ce ţi-ai descărcat arma?

Nelson stătea în spatele gardului cu puşca lui .410 îndreptată spre cer.

— L-am oprit să mai fugă, nu?

Ben spuse:

— În timp ce tu trosneai, Bethann vorbea într-un microfon deschis.

— Ups!

— Ce-nseamnă asta? întrebă Jamie.

— Înseamnă că dacă eşti isteţ o să vă luaţi tălpăşiţa de aici cât încă mai aveţi timp, zise Bethann. E o probabilitate mare să fi auzit prin radio împuşcătura şi deja trimit întăriri.

— Eh, nu prea cred, zise Ben. Pe vremea în care a trebuit să nu mai vin la muncă, deja aveau efective atât de puţine, că putea dura şi jumătate de oră ca să ajungă orice fel de ajutor. Şi asta era cu luni în urmă. Toată lumea ştie că lucrurile au mers spre mai rău. Chiar dacă dispeceratul a ascultat, n-au de gând ei să trimită cavaleria pentru că ar fi putut să audă nişte zgomote pe fundal.

— Da, e adevărat! încuviinţă Peter, în genunchi pe asfalt, cu mâinile întinse. Dar nu numai dispeceratul ascultă în ziua de azi. Nu ştii niciodată *cine* mai e pe frecvenţă.

— Asta ce naiba ar mai trebui să însemne? întrebă Ben, însă Peter nu-i răspunse.

Iar Harper nu avea cum să audă. Vocea îi era acoperită de larma ambulanţei care venea deja pe Verdun dinspre Sagamore.

Jamie se mişcă prima, păşind în jurul lui Peter, în genunchi, şi făcând un pas lung spre ambulanţa care acum opri în spatele maşinii de poliţie. Îndreptă Bushmaster-ul către parbriz, strigând în timp ce înainta:

— Hei, tu! Ia-ţi mâna de pe volan…

Puşca lui Nelson răbufni din nou, ca un tunet. Ambulanţa făcu un hop în faţă, ca o persoană care tresare surprinsă. Jamie sări într-o parte, şi tot o lovi oglinda laterală din partea şoferului. Bushmaster-ul îi scăpă din mâini şi ar fi căzut pe jos dacă nu ar fi avut cureaua pe umăr.

Poliţistul cu numele de Peter se ridică într-un picior, cu celălalt genunchi încă atingând şoseaua, iar puşca pocni încă o dată. Mâinile lui Peter se plesniră una de alta. Frizura lui căruntă şi ţepoasă i se ridică în sus. Începu să se aplece de spate, de parcă ar fi făcut o poziţie yoga complicată.

— *Nu mai trageţi!* se auzi strigătul cuiva.

Harper nu află niciodată cine. Din ce ştia, putea foarte bine să se audă pe sine.

Ambulanţa începu să dea cu spatele. Bara lovită din faţă atârna în cea din spate a maşinii de poliţie, şi trase maşina lui Peter şi Bethann cu ea, într-un nor de fum. Ben privi cum duba ambulanţei târăşte automobilul, cu gura căscată a uimire, de parcă el ar fi fost lovit.

Când Bethann se porni, nu încercă să apuce pistolul lui Ben şi nu încercă să şi-l scoată pe al ei. În loc de asta, se împinse de pe trotuar şi îi dădu lui Ben un fel de brânci comic, cu o mână în faţa lui, cealaltă la stern. El se clătină. Ea se răsuci, făcu un pas, apoi încă unul. Piciorul drept al lui Ben se întinse către curbă. Se aruncă în spate, către stradă. Pistolul pocni. Bethann se încovoie, împingându-şi pieptul în faţă, arcuindu-şi spatele. Apoi se redresă şi alergă alţi zece paşi, cu mâna căzându-i pe tocul pistolului ei Glock, înainte de a cădea dintr-odată cu faţa în jos pe trotuarul îngheţat şi necurăţat de zăpadă.

Cauciucurile ambulanţei scârţâiră cu fum. Jamie apucă din nou Bushmaster-ul şi îl ridică la umăr, răcnind ceva ce Harper nu reuşi să distingă. Urmă un zăngănit metalic de oţel sfărâmat. Bara din spate a maşinii lui Peter şi Bethann căzu pe drum. Ambulanţa, eliberată, se trase în spate, fix într-un stâlp de telefonie, şi pocni oprindu-se încă o dată.

Cauciucurile şuierară şi se smuciră în faţă, virând drept înspre Jamie. Bushmaster-ul izbucni într-un ropot de pocnituri. Puşca cu ţeavă scurtă răsună cu un trosnet. Ben se puse în mijlocul drumului, îşi îndreptă pistolul şi trase foc după foc.

Parbrizul ambulanţei explodă. Sirena se înecă, se tângui mohorât şi muribund şi deveni tăcută. Un far pocni cu o flamă puternică.

Jamie se dădu cu spatele, într-o parte, apoi se priponi locului, privind prosteşte cum ambulanţa alunecă pe lângă ea, fără să mai ia viteză, ci mergând cu un târşâit suprarealist, de zombie într-un film horror. Priviră cu toţii în timp ce trecu peste trupul lui Peter poliţistul. Coloana lui Peter trosni ca o creangă ruptă. Ambulanţa mai înaintă alţi câţiva metri înainte de a se izbi de curba şoselei, grila radiatorului ciuruită de gloanţe fumegând la mai puţin de şapte metri de maşina Challenger a lui Ben.

3

Ben Patchett rămase fix, ca un vânător aflat la antrenamente în poligon. Se răsucise ca să urmeze traiectoria ambulanţei în timp ce trecea de el, trăgând în tot acest timp. În cele din urmă, îşi lăsă în jos arma şi se uită în jur la sticla spartă şi la sângele din stradă, cu un fel de uluire surdă.

Străluceau cu toţii – fiecare. Chiar şi Harper era aprinsă, putea simţi furnicăturile de Solzu' Dragonului frământându-i pielea. Nimic nu crea un simţământ de armonie mai intens, se părea, decât un act de omucidere colectivă.

— Uau! strigă Nelson, cu un fel de furie entuziasmată – poate chiar euforie – în voce. E cineva rănit?

— E cineva *rănit?* ţipă Ben, aproape urlând. E cineva RĂNIT, dobitocule?!

Harper nu îl mai auzise niciodată spunând ceva atât de profan.

— Cum ţi se pare ţie? îl repezi Ben pe Nelson. Avem patru cadavre aici. De ce în numele lui Dumnezeu ai început să tragi?

— Am ochit roata din spate, spuse Nelson. Ca să nu poată să scape. Ăia din ambulanţă. Dădeau cu spatele. N-ai văzut?

— Nu au început să dea cu spatele până ce nu ai început tu să tragi!

O venă ieşi în relief în centrul frunţii lui Ben, o arteră de un roşu urât pulsând deasupra sprâncenei.

— Nu. Nu! jur, încercau deja să o ia la sănătoasa. Serios! Jamie, tu erai chiar lângă. Nu încercau ei să o ia la sănătoasa?

Jamie era deasupra trupului lui Peter poliţistul, îndreptând Bushmaster-ul către cadavru, de parcă acesta ar fi intenţionat să se ridice şi să înceapă din nou să fugă. Peter, totuşi, era curbat pe spate şi zdrobit grotesc, cu o urmă roşie imprimată pe pieptul lui aplatizat. O parte din intestine fuseseră forţate să iasă afară prin gură, într-o masă amestecată de ţesut roşu-albăstrui.

— Ce? îşi ridică Jamie capul şi privi când la Norman, când la Ben, cu o expresie derutată, şi îşi puse un deget pe după ureche. Ce ai zis? Nu aud nimic.

— Uite. Poate dacă am fi avut reluări la îndemână, am fi dat înapoi şi am fi văzut ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu ştiu. Am avut impresia că încercau să scape. Cineva trebuia să facă ceva, aşa că am tras într-un cauciuc, zise Nelson şi ridică din umeri. Poate că am făcut o greşeală de începător. Dacă vrei să arunci toată vina pe cineva, n-ai decât! Pune-mi în cârcă! Nu mă deranjează să fiu ţapul ispăşitor.

Ben arăta de parcă ar fi fost înjunghiat, cu gura deschisă, ochii bulbucaţi şi fără să clipească. Se apucă să îşi bage pistolul la loc în toc şi ratăprimele două încercări.

Jamie se îndreptă spre partea maşinii unde era Harper şi îi dădu drumul de pe bancheta din spate.

— Haide, zise Jamie. Să mergem.

Şi se duse către portbagaj, ca să ia genţile goale.

Harper simţi cum îşi pierde suflarea, de parcă ar fi intrat într-o apă teribil de rece. Picioarele i se înmuiară. Un zumzet ascuţit îi ţiui în urechi.

Păşi către ambulanţă, cu sticla sfărâmându-i-se sub tălpi, şi se uită înăuntru. Şoferul era o tânără femeie de culoare care îşi vopsise părul tăiat scurt cu un galben ca de banană. Gura îi era deschisă de parcă încerca să spună ceva. Ochii îi erau larg deschişi şi speriaţi. În dreptul ei era sticlă albastră spartă.

Harper nu zări nicio gaură de glonţ şi nu îşi dădu seama ce o omorâse. Nu avea nicio îndoială că şoferul era mort – o putea vedea pe chipul ei –, însă deschise uşa şi îşi trecu două degete peste gât, căutând pulsul. Când o făcu, capul şoferului alunecă pe restul umărului drept, lăsând o dâră pe tetieră. Un singur glonţ intrase pe gură şi ieşise la baza craniului.

Femeia de la scaunul pasagerului – o femeie micuţă, cu oase reliefate şi îmbrăcată în salopeta celor de urgenţe – gemea. Căzuse pe o parte, cu faţa peste scaun.

Harper părăsi şoferul şi îşi croi drum către scaunul pasagerului. Deschise portiera şi se căţără pe treaptă.

Era mult sânge pe scaun şi sânge impregnat pe umărul drept al femeii. Harper suspectă că un glonţ îi pulverizase scapula trecând prin ea… dureros, dar nu şi fatal. Cineva pe care putea ajuta. Simţi o uşurare atât de intensă, că o înmuie.

— Mă auzi? întrebă Harper. Ai o rană în umărul drept. Crezi că te poţi mişca?

Însă atunci când Harper îi vorbi, avu un sentiment intens că mai era şi altceva în neregulă în afara umărului zdrobit. Inhalările ei cereau un efort uriaş; expiraţiile erau şi mai rele, determinau un sunet gâlgâit în piept.

Harper îşi propti un picior lângă pedale, aplecându-se în ambulanţă şi apucând femeia de şold, ridicând şi rostogolind uşor. Paramedicul mai avea şi o altă rană, chiar în centrul pieptului. Sânge se scurgea pe partea din faţă a salopetei. Bulele făceau spumă atunci când expira.

Ochii femeii se încordară chinuitor. Ea se uită fix la Harper, iar Harper se uită fix la ea, după care se trase înapoi uimită, lovindu-şi capul de bord. Harper o *cunoştea.* Îşi încrucişaseră paşii cu ea de câteva ori, astă vară, când lucrau amândouă la Spitalul Portsmouth. Femeia paramedic era drăguţă, într-un fel pistruiat şi băieţesc: nas cârn, tunsoare pixie.

— Charity, zise Harper, amintindu-şi numele ei şi spunând cu voce

tare în acelaşi moment. Am lucrat la spital împreună. Nu ştiu dacă îţi mai aduci aminte de mine. O să am grijă de tine. Ai un plămân perforat. O să ies şi să iau targa şi o să te pun în ea. Ai nevoie de o compresie frontală şi de oxigen. O să fii bine. Mă înţelegi? Revin imediat şi o să te ajut să îţi fie mai bine.

Charity apucă mâna lui Harper şi strânse. Degetele ei erau calde şi lipicioase de la propriul ei sânge.

— Îmi aduc aminte de tine, zise Charity. Eşti micuţa Mary Poppins. Tu eşti cea care mereu fredona cântecul ăla cu „O linguriţă de zahăr”.

Harper zâmbi, în ciuda sângelui şi a mirosului de praf de puşcă.

— Eu sunt.

— Vrei să ştii ceva, micuţă Mary Poppins? întrebă Charity.

Harper dădu din cap că da.

— Tu şi prietenii tăi tocmai ce aţi ucis doi paramedici. Eu o să mor şi nu o să mă poţi salva. Ia o linguriţă de zahăr cu asta, târfo!

Şi îşi închise pleoapele şi îşi întoarse faţa.

Harper tresări şi îşi lovi din nou capul în timp ce se retrase.

— Nu o să mori în noaptea asta. Ţine-te tare, Charity. Mă întorc imediat.

Harper era conştientă că vocea îi era cu o octavă prea înaltă, neclară şi neconvingătoare.

Harper sări din cabină. Era la jumătatea drumului către spatele ambulanţei când Ben îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Nu mai poţi face nimic pentru ea, să ştii, zise Ben. Mi-aş dori până la Dumnezeu să poţi, dar nu ai cum.

— Ia mâna de pe mine.

Harper îşi eliberă bicepsul din strânsoare.

Mindy trecu prin dreptul ei, cu câte o geantă goală în fiecare mână, în mod deliberat evitând să se uite la poliţistul zdrobit pe caldarâm. Lumini în roşu şi albastru tăiau noaptea într-o serie de clipe îngheţate, mici felii de timp închise în sticlă colorată.

— Trebuie să luăm lucrurile pentru care am venit aici, spuse Ben. În curând o să apară mai multă poliţie. Nu avem *voie* să fim aici când sosesc, Harper.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a începe să tragi pe stradă, nenorocitule. Tâmpiţi cretini.

— Dacă prind chiar şi pe unul singur dintre noi, o să ne prindă pe toţi. Dacă îl iubeşti pe Nick sau pe Renée sau Părintele Storey şi Pompier, o să iei ce ne dorim şi o să o tulim.

Eu o să mor şi nu o să mă poţi salva. Ia o linguriţă de zahăr cu asta, târfo! Harper auzi din nou şi din nou în capul ei şi simţi frustrare – o furie – atât de intensă, de parcă era o greaţă. Îşi dori să-l lovească pe Ben, să urle la el. Îşi dori să îl lovească fără oprire, în timp ce ea ar fi plâns.

În loc de asta, glăsui cu o voce calmă care îndepărtă emoţia şi pe care cu greu o recunoscu. Era neobişnuită să se audă pe sine rugându-se.

— Te rog, Ben. *Te rog.* Doar o compresie pentru piept. *Nu trebuie* să moară. O pot *salva.* Pot să mă asigur că mai e în viaţă când următoarea maşină de poliţie ajunge aici.

— Adună lucrurile de care avem nevoie în tabără şi vedem după aia dacă mai e timp, zise el, iar ea înţelese că nu îi va da voie nici măcar să aplice acea compresie.

Îşi coborî fruntea şi continuă drumul spre spatele ambulanţei.

Mindy era deja înăuntru, în interiorul puternic luminat, cu suprafeţele de inox, targa mobilă, sertarele şi dulapurile. Harper deja simţi cum frustrarea se transforma într-o formă amară de mâhnire. Făcuseră crimele; acum era timpul pentru jefuit. Într-un anume fel, simţi că planul fusese de la început să omoare şi să fure, iar ea nu numai că se lăsase purtată de val, dar mai şi pusese totul la cale.

Împachetă fără să se gândească. Umplu lada frigorifică cu plasmă şi fluide şi o trimise pe Mindy cu ea. Împachetă prima geantă, apoi pe a doua, adunând lucruri pe care orice clinică respectabilă le-ar fi stocat şi care lipseau din propria infirmerie: feşe de tifon, flacoane de calmante, fiole cu antibiotice, ace şi instrumente sterile, un pachet de gel pentru arsuri de gradul doi. Până când se întoarse Mindy, Harper era în genunchi, împachetând în cea de a doua geantă scutece pentru adulţi – pentru a le folosi ca izolant şi proteja sticluţe cu epinefrină şi atropină – şi se întrebă dacă ar putea strecura şi un tub de oxigen.

Jamie bătu cu pumnul în uşa de metal.

— E timpul. Să mergem.

— Nu! Încă două minute. Mindy, vreau colacul acela medical şi mai vreau…

— E timpul, zise Jamie întinzându-se ca să apuce geanta care deja era plină şi scoţând-o afară.

— Du-te, spuse Mindy. Iau eu colacul cervical, dnă Willowes.

Harper aruncă o privire nefericită şi pe jumătate disperată către sertarele şi dulăpioarele atârnând pe jumătate deschise. Ochii i se fixară pe defibrilator, kit-ul nu mai mare decât husa unui laptop.

— Nelson, strigă Harper.

El apăru în dreptul uşilor, cu ochii holbaţi pe acea faţă straniu de netedă, nebrăzdată de riduri şi rozalie şi care mereu o făcea să se gândească la un bebeluş grăsun.

— Padelele de resuscitare, zise Harper. Le vreau.

Ea sări din spatele maşinii, cu geanta rămasă într-o mână şi cu bandajul de compresie în cealaltă. Trecu iute pe lângă Nelson şi se duse către cabina ambulanţei.

— Am venit cât de repede…

Charity nu mai respira în acel fel chinuitor… şi în niciun alt fel. Harper o răsuci pe spate şi desfăcu fermoarul din faţă al salopetei. Când acesta se înţepeni, ea sfâşie costumul. Gaura glonţului era chiar deasupra sânului drept. Harper îi atinse manşeta lui Charity, ca să ia pulsul. Nimic. Simţi că nu mai fusese unul de ceva timp.

— Soră, zise Jamie. Pe ea nu o mai poţi ajuta, dar sunt oameni înapoi în tabără pentru care încă mai poţi face ceva. Haide. Să mergem acasă.

Vocea ei nu era deranjantă.

Harper o lăsă pe Jamie să o tragă de umăr afară din ambulanţă. Se lăsă întoarsă, înapoi în Challenger-ul lui Ben. Harper pipăi în orb şi dădu de mânerele genţii.

— Îi adun pe ceilalţi. Ne vedem la maşină, spuse Jamie.

Harper merse către portbagajul deschis al maşinii lui Ben, păşind năucă. Împinse geanta în spate, alături de refrigerator, apoi privi înspre stradă.

La capătul Verdun Avenue se afla acea structură înnegrită şi arsă din ciment care fusese cândva farmacia CVS. Dincolo de CVS, direct în intersecţia Verdun cu Sagamore, o dubă albă şi fără ferestre mergea la relanti. Literele de pe maşină erau vopsite pe o laterală, cuvinte lăsând în urma lor mănunchiuri de flăcări desenate: NOMRM * Casa Omului Marlboro. De la distanţă, Harper putea auzi un alt vehicul apropiindu-se de Sagamore, ceva greoi şi încet: urechea ei prinse un şuierat uşor pocnit al frânelor şi turaţia motorului diesel puternic. Suna ca un autobuz şcolar.

Geamul de la scaunul pasagerului din duba NOMRM era lăsat. Un bărbat se aplecă pe el cu o lanternă şi apăsă pe întrerupător. Un fascicul orbitor de lumină, la fel de intens ca un diamant proaspăt şlefuit, îl nimeri pe Nelson Heinrich, ţintindu-l locului în mijlocul drumului. Nelson tocmai ce coborâse din ambulanţă cu padelele pentru resuscitare cardiacă în ambele mâini. Se uita acum chiorâş la raza de lumină.

Un vâjâit grav de microfonie porni să se tânguie dintr-o pereche de difuzoare montate pe plafonul dubei.

Harper simţi cum sângele începe să îi pompeze cu forţă în ea, caruselul ei chimic interior începând să ia viteză.

Vocea care urmă tună ca vocea lui Dumnezeu. Era vocea răguşită, spartă a unui bărbat care a urlat de-a lungul unui întreg concert Metallica. Harper mai auzise pe viu aceeaşi voce, cu doar câteva zile înainte, în propria ei casă. Înainte de asta, o ascultase suficient de des la radio, narând apocalipsa şi asigurând sfârşitului lumii un fundal sonor care era pe val în anii şaptezeci ai cock rock-ului.

— Ce faceţi noaptea asta, prieteni? Prădaţi o ambulanţă? Nu s-a mai găsit nicio măicuţă de violat sau vreun orfelinat de ars? Ştiţi ce? Am

veşti bune şi am veşti şi mai bune. Eu sunt Omul Marlboro, aici în noaptea aceasta cu Incineratorii din Seacost, şi dacă căutaţi doctorii, să fiu al naibii de nu aţi venit în locul potrivit. Avem la fix tratamentul pentru sacii de carne infectaţi ce sunteţi. Veştile şi mai bune sunt că e o ambulanţă deja aici, aşa că după ce terminăm cu voi, prădalnici şi criminali nefutuţi, nu mai e nevoie să căutăm prea departe pentru sacii negri.

— Adăpostiţi-vă! zbieră Ben.

Uşa laterală a dubei NOMRM se deschise. Harper nu mai văzuse niciodată ceva asemănător ca arma care era montată acolo, nu în afară de filme. Nu cunoştea fabricantul sau calibrul – nu avea habar că se uita la un M2 Browning de .50 –, doar că era genul de armă pe care îl vedeai de obicei prins cu nituri pe turelele tancurilor şi pe aripile elicopterelor de atac. Putea vedea că era alimentată cu centură. Un lanţ de gloanţe atârna într-o ladă de metal deschisă.

Un bărbat stătea aşezat pe un scăunel jos din spatele mitralierei, purtând o pereche de căşti de un galben aprins. Îi trecură două gânduri înainte ca noaptea să se sfarme în fragmente de sunet şi de flamă.

Primul era că, în mod absurd, o astfel de armă era imposibil să fie legală.

Cel de al doilea era că celălalt vehicul, cel care se apropia trecând chiar în dreptul ruinelor CVS, nu era un autobuz şcolar, desigur, ci un camion Freightliner portocaliu, cu un plug de mărimea unei aripi de avion prins în faţă, iar Jakob era în spatele volanului.

4

Browning-ul izbucni într-o serie de percutări adânci, care nu puteau fi considerate simple sunete. Harper simţi rafalele în întreg corpul, în dinţi, în globurile ochilor.

Ambulanţa se zgudui. Smoală pulverizată sări din stradă pe măsură ce Browning-ul pendulă de la stânga la dreapta. Gloanţe trecură prin picioarele lui Nelson Heinrich, zdrobindu-le şi împroşcând fum roşu: sânge devenit un nor de vapori. Piciorul lui drept se plie înapoi de genunchi, ca la o insectă călugăriţă. Defibrilatorul portabil împrăştie o ploaie de scântei albe. Nelson începu să se cutremure ca cineva de la un spectacol neo-creştin luându-şi doza de Sfântul Spirit.

Harper se trânti pe mâini şi genunchi, lipită de spatele Challenger-ului lui Ben. De după roată, ea îl văzu pe Ben în maşina lui Peter şi Bethann. Era aplecat din scaunul şoferului, cu pistolul lui semi-automat ieşit pe geam. Văzu luciul armei descărcate, dar nu putu să audă reculul în larma nemiloasă a calibrului .50.

Ben îşi trase capul înapoi în maşină şi se ghemui. În clipa următoare, maşina de poliţie a lui Peter şi Bethann fu zguduită dintr-o parte într-alta, ca în mijlocul unei furtuni. Geamurile plesniră. Gloanţele se implântară în metal, explodară cauciucurile, desţeleniră portiera deschisă din dreapta – care căzu pe asfalt cu un bufnet –, săltă în sus portbagajul, sparse farurile.

Jamie se retrăsese pe după partea din faţă a ambulanţei, ghemuită, cu Bushmaster-ul între picioare. Maşina Dodge Challenger se afla la doar doisprezece paşi de locul în care se adăpostea, însă la fel de bine ar fi putut fi şi în alt stat. Să încerci să traversezi acea distanţă făcea la fel de mult sens ca înfiptul cu capul înainte într-un topor de lemne.

După care rafala încetă. De undeva de departe, Harper auzi zdrăngănitul cartuşelor goale căzând pe şosea. Aerul palpita cu reverberaţii.

— Uau, uau, uau! strigă Omul Marlboro. Am văzut un AC/DC cu Bon Scott în ’79 şi suna a pizdă în comparaţie cu zgomotul nostru. Voi să staţi acolo nemişcaţi dacă nu vreţi să auziţi un bis. Hai să vă zic ce urmează să se întâmple. Cu toţii o să…

O armă pocni din spatele ambulanţei. După larma Browning-ului, micuţul pistol argintiu al lui Mindy Skilling suna ca o pocnitoare la o petrecere.

— Fugi, dl Patchett! ţipă Mindy. Te acopăr. Fugiţi, fugiţi, fugiţi toţi! Viaţa mea pentru Mama Carol! Viaţa mea pentru Sclipire!

Arma pocni din nou şi din nou. Mindy nu mai era în ambulanţă, ci ghemuită pe trotuar, pe după partea din spate a dubei paramedicilor.

— Mindy! strigă Ben. Mindy, nu…

Freightliner-ul se opinti în viteza întâi şi se împinse înainte cu un răcnet rugos de motor diesel. Se izbi într-o curbă, desţelenind un tufiş de ilex şi aruncându-l într-un potop de bulgări de pământ. Cu un mestecat metalic, camionul găsi viteza a doua, apoi a treia, un moment mai târziu. Fum negru înecăcios ţâşni prin eşapamentul din spatele cabinei. Mica armă a lui Mindy pocni şi pocni, cu gloanţele ricoşând ritmic din plug. În ultima clipă, Jamie Close aruncă Bushmaster-ul şi se răsuci departe de ambulanţă, urcând de-a buşilea pe trotuar, ca să se adăpostească în spatele stâlpului de telefonie.

Freightliner-ul lovi ambulanţa, o ridică de pe asfalt şi o azvârli în mijlocul verandei de la Verdun Avenue numărul 10. Mindy Skilling încă mai era în spatele maşini, şi făcu aceeaşi călătorie, cu maşina paramedicilor căzându-i de deasupra atunci când se rostogoli alunecând prin peluză. Ambulanţa în ruină smulse iarbă şi pământ, lăsând în sol linia unei adâncituri care fumega. Una dintre ghetele lui Mindy Skilling era presată adânc în noroi, însă restul trupului ei se afla sub epava deformată. Spusese că era greu să mori în faţa unei audienţe, şi totuşi la sfârşit făcuse să pară uşor.

— Cine mai vrea să fie erou? răbufni în difuzoarele asurzitoare vocea Omului Marlboro. Avem toată noaptea la dispoziţie, muniţie căcălău şi următorul cel mai bun lucru în afară de un tanc. Puteţi să ieşiţi cu mâinile sus şi să participaţi la *Batem palma!* Sau puteţi încerca să scăpaţi luptând. Dar vă zic eu, dacă decideţi să o luaţi la fugă, niciunul dintre voi nu va mai trăi să vadă lumina zilei. M-a înţeles toată lumea?

Nimeni nu vorbi. Harper nu îşi putea auzi propriul glas. Crezuse că nimic nu putea fi mai tare decât sunetul unei mitraliere de calibrul .50, luminând strada, însă izbirea camionului Freightliner în ambulanţă fusese o armă de şaptezeci şi cinci ancorată pe flancul unui crucişător de linie. Se simţi incapabilă să înceapă măcar un singur gând coerent, darămite să finalizeze unul. Trecu o clipă, apoi o altă clipă, şi în cele din urmă vorbi tot Omul Marlboro – doar că de data asta avea o nesiguranţă distrasă în voce.

— Ce pula mea e asta? zise el, cu glas în surdină.

Harper nu era convinsă că intenţionase să dea pe post aşa ceva.

Strada se lumină de parcă soarele, imposibil, sărise pe cer. Un azur auriu sclipi şi inundă drumul cu claritate de amiază perfectă. Sau aproape perfectă. Soarele nevăzut *se mişca,* năpustindu-se direct pe culoarul străzii. O vijelie de vară fierbinte mătură maşinile, impregnându-le cu mirosul unei festivităţi de 4 iulie: un parfum de bomboane cu cireşe, foc de tabără şi asfalt topit. Apoi dispăru, iar întunericul căzu înapoi peste Verdun Avenue.

Omul Marlboro hohoti nervos:

— Vreţi să-mi spuneţi ce pizda mă-sii a fost asta? A tras cineva cu

vreo rachetă de semnalizare în noi?

Lumina începu din nou să se ridice: o văpaie ca de bronz care făcu reflectoarele dubei la fel de inutile precum un pix cu lanternă în miezul unei zile de iulie. Harper se ridică într-un genunchi şi îşi răsuci gâtul ca să vadă dincolo de plafonul Challenger-ului… tocmai la timp ca să zărească o picătură de foc, de mărimea unui avion de vânătoare, plonjând din noaptea de deasupra.

5

În prima clipă în care o văzu, lumina era atât de intensă, încât Harper orbi pe jumătate şi nu reuşi să desluşească nicio trăsătură a ceea ce cădea înspre ei. Era pur şi simplu o salvă de lustru roşiatic, aruncându-se către bucata de stradă aflată între duba NOMRM şi maşina Dodge Challenger.

Era la zece metri deasupra drumului şi cobora iute când o săgeată de flăcări îşi deschise aripile ca să dezvăluie pasărea monstruoasă de foc viu. Căldura deforma aerul din jur – Harper o zări printr-o ceaţă de lacrimi. La vederea apariţiei, ea fu cuprinsă de mirare şi groază. Oamenii care fuseseră martori ai norului ciupercii ridicându-se din Hiroshima nu ar fi avut cum să simtă mai puţin. Avea 8 metri de la vârful aripii arzând la vârful aripii arzând. Ciocul ei deschis era suficient de larg încât să înghită un copil. Pene în flame albastre şi verzi, metri de lungi, fremătau din coada ei. Nu făcea niciun fel de zgomot, în afara unui vâjâit al mişcării precipitate care îi amintea lui Harper de un tren trecând printr-un tunel de metrou.

Timpul se opri locului. Pasărea plană la mai puţin de patru metri deasupra drumului. Smoala de sub începu să fumege şi să duhnească. Fiecare fereastră de pe stradă reflecta lumina jerbei păsării Phoenix.

După care se puse în mişcare – şi la fel o făcu şi Harper.

Aripile bătură aerul şi era de parcă cineva ar fi deschis dintr-odată trapa unui furnal. Un val nimicitor de căldură chimică se revărsă pe drum, iar Dodge-ul Challenger se zdruncină de la şocul termic. Harper se târî şi făcu roată până la portiera şoferului.

Phoenix-ul se proiectă în duba albă. O aripă lovi un gard viu, iar tufişul se aprinse, devenind un perete de flăcări. Phoenix-ul zbură direct în uşa laterală deschisă a dubei. Harper reuşi să vadă scurt pe cel care mânuise mitraliera Browning cum scoate un urlet şi îşi ridică braţele în faţă. Portierele erau larg deschise. Şoferul şi pasagerul se rostogoliseră pe asfalt.

Pasărea masivă de flăcări lovi duba atât de tare, încât aceasta se înclină pe două roţi, către partea şoferului, ameninţând să se răstoarne, înainte de a se prăbuşi înapoi pe toate cele patru. Interiorul clocoti cu foc, cu bătăi de aripi de flăcări. Un glonţ se declanşă cu un trosc! Metalic. După care încă unul. Muniţia de calibrul .50 exploda ca nişte floricele de porumb, pocnind înăuntrul dubei albe, sclipind pe măsură ce cartuşele se aprindeau, gloanţele lovindu-se de plafon, de pereţi, deformând maşina dinlăuntru.

Harper se urcă în spatele volanului Challenger-ului lui Ben, şezând pe sticlă spartă. Cheile erau în contact. Ea se lăsă jos, doar aruncând o privire pe deasupra bordului în timp ce manevra vehiculul.

Pe stradă, Freightliner-ul întorcea încet într-un cerc strâns, cauciucurile muşcând zăpada şi noroiul din dreptul adresei Verdun Avenue 10.

Harper smuci schimbătorul automat în poziţia de pornire şi lovi acceleraţia. Merse totuşi doar o scurtă distanţă – mai puţin de doi metri – înainte de a trânti un picior pe frână. Challenger-ul scârţâi oprindu-se, foarte aproape de unde era ghemuită Jamie, în spatele stâlpului de telefonie. Jamie se trase şi goni, traversă asfaltul liber şi plonjă în scaunul pasagerului. Spunea ceva, striga ceva, însă Harper nu putea auzi şi nici nu-i păsa.

Mai sus pe stradă, Phoenix-ul se ivi din uşa laterală a dubei, întinzându-şi capul în faţă cu un gât comic de lung, ca şi cum ar fi vrut să şuiere triumfător în noapte. Duba continuă să se zguduie şi să sară pe arcuri în timp ce muniţia pocnea înăuntrul epavei. Parbrizul explodă. Cineva urlă.

Harper lansă Challenger-ul de-a lungul străzii, virând printre resturi pe jumătate topite şi oprind în dreptul maşinii de poliţie distruse. Ben se smuci afară, trecu cu mers împiedicat spaţiul dintre cele două maşini şi se prăbuşi pe bancheta din spate, cu faţa în jos şi picioarele atârnându-i prin portieră. Aerul puţea a cauciucuri arse.

Freightliner-ul tură şi se năpusti către dubă şi pasărea Phoenix. Plugul lovi într-o parte van-ul Econoline, cu o bufnitură tăioasă, şi îl aruncă la o parte, de parcă ar fi fost o cutie goală de pantofi. Duba se rostogoli, împrăştiind scântei albastre, plafonul prăbuşindu-se. Freightliner-ul şarjă după ea, lovind-o încă o dată, răsturnând-o către marginea îndepărtată a intersecţiei cu Sagamore Avenue. Phoenix-ul explodă prin parbrizul sfărâmat şi se lansă către înaltul cerului – mult mai mic, văzu Harper. Câteva minute mai devreme, fusese de mărimea unui Learjet. Acum nu era mai mare de dimensiunea unui leagăn.

Talpa ei găsi pedala de alimentare. Challenger-ul sări înainte suficient de puternic cât să o afunde în spătarul scaunului. Picioarele lui Ben încă mai atârnau ieşite prin portiera din spate. Îşi înfăşurase centurile în jurul mâinilor, ca să nu fie trântit de colo, colo, şi zbătea din picioare, ca să se împingă mai mult în interior.

În timp ce treceau fulgerător, ea privi către Nelson Heinrich, căzut pe spate, pe asfalt, cu picioarele sfâşiate şi zdrobite, pliate în unghiuri imposibile. Defibrilatorul stătea pe pieptul celui mort, negrul plasticului cu urme topite şi în centru cu o gaură de glonţ de mărimea unui pumn. Sau cel puţin credea că e mort. Abia după ce se îndepărtară cu mult de el se întrebă Harper dacă oare Nelson îşi întorsese capul ca să îi vadă plecând.

Freightliner-ul bloca drumul din faţa lor. Harper coti către parcarea de la fostul magazin CVS. Challenger-ul sări în curbă. Harper simţi cum se ridică din scaun. Maşina lovi bordura parcării cu o pulbere de

scântei, iar Ben icni a durere, încă ţinându-se strâns.

Pivotară către Sagamore Avenue, şi Harper apăsă acceleraţia cât putu de mult. O lumină arămie lumina drumul dinaintea lor. Phoenix-ul îi escorta de o jumătate de kilometru, o văpaie de alamă care făcea farurile să fie aprinse fără rost – iar apoi se avântă în sus şi înaintea lor. Pentru câteva momente, se balansă într-o parte şi-ntr-alta în faţa maşinii, un zmeu uriaş făcut din foc intens. În cele din urmă, cu un ultim fluturat din aripi, îi părăsi, se ridică precipitat în noapte şi dispăru deasupra copacilor din est.

O bucată tare de sticlă sau de metal o împungea în mod special pe Harper în fund, şi duse mâna sub ca să scape de ea. Se nimeri să fie telefonul pe care Mindy îl folosise ca să sune la 911. Fără să dea prea mare atenţie, îl vârî în buzunarul gecii ei de iarnă.

Nimeni nu observă.

6

Harper nu se aşteptase să se întoarcă şi să găsească infirmeria plină de oameni, lămpile aprinse în fiecare colţ şi aerul umed de la îmbulzeala trupurilor. Ştiu înainte de a vorbi cineva, doar din felul în care o priveau, că erau panicaţi, şi se întrebă cum de aflaseră deja de masacrul de la Verdun Avenue.

Sala de aşteptare era plină de Santinele: Michael Lindqvist, gemenele Neighbors, Chuck Cargill, Bowie şi alţi câţiva pe care Harper nu îi ştia după nume. Era şi Allie acolo, şi aşa de speriată, aşa de palidă şi tulburată şi înfometată, încât Harper nu reuşi să simtă niciun fel de mânie faţă de ea. Norma Heald stătea într-un colţ, o movilă tremurată de carne albă într-o rochie cu imprimeu floral.

Ce o uimi pe Harper cel mai mult era să o vadă şi pe Carol, cu o mantie roasă în franjuri roz şi galben care era atât de veche, încât culorile prinseseră o nuanţă obosită, fadă. Cuvintele astea – *obosită, fadă* – se puteau referi uşor şi la Carol însăşi. Pielea era întinsă pe craniul de sub, ochii îi ardeau periculos de fierbinţi în găvane.

Harper avea un braţ trecut de mijlocul lui Ben, ajutându-l să şchioapete înainte. Obrazul lui stâng, mâna lui stângă şi fesa stângă erau impregnate cu ace de sticlă. Jamie era chiar în spatele lor, cărând refrigeratorul Styrofoam plin cu plasmă. Vărsaseră cu mult mai mult sânge decât aduseseră acasă.

— Ce e? întrebă Harper. De ce sunteţi cu toţii…

— Criză, spuse Carol. Tatăl meu a făcut o criză. În timp ce tu erai acolo, şi el aici, singur. Inima i s-a oprit. A murit.

7

Mai târziu, Nick îi povesti lui Harper totul, folosind o combinaţie de limbaj al semnelor şi notiţe. Fusese acolo întreaga perioadă. Îi ţinuse mâna Părintelui Storey când bătrânul încetase să mai respire.

Nick fusese frământat atunci când Harper plecase cu Ben ca să jefuiască ambulanţa. Cumva, îşi dăduse seama ce urma să se petreacă şi fusese convins că cineva va muri. Michael Lindqvist încercase să îl liniştească. Au mâncat mazăre şi au băut ceai şi au jucat Battleship. Când Nick a căscat pentru a doua oară, Michael a zis că e timpul să se culce, şi chiar dacă Nick a zis că nu e obosit, a adormit în nu mai mult de cinci minute, pe salteaua de lângă bunicul lui.

Avusese un vis cu o lumină care cade din întuneric, o torţă prăbuşindu-se de pe un cer de miez de noapte. Torţa plonja în spatele unor dealuri şi se văzu o sclipire roşie şi universul începu să se cutremure şi să pârâie, de parcă se dărâma un eşafod ascuns sub iarba verde. Nick sărise din somn, însă zgomotul continuase.

Clipă în care a văzut: capul Părintelui Storey zbătându-se când într-o parte, când în alta şi spumă curgându-i din colţurile gurii. Întreg patul Părintelui Storey s-a scuturat şi zdruncinat. Nick a luat-o la goană către camera de primire, unde Michael era de gardă, răsfoind o revistă *Ranger Rick* care avea mai mulţi ani decât Nick însuşi. L-a tras pe Michael de pe canapea şi l-a împins în sala principală, târându-l la capătul patului Părintelui Storey. Michael a îngheţat la marginea saltelei, înţepenit de la şoc.

Nick a fugit către salteaua lui şi către micuţul său ghiozdan cu haine şi cărţi şi a scos obiectul cel mai valoros din întreaga lume în acea noapte: fluierul său. A deschis o fereastră şi a început să sufle.

Nu Pompierul a răspuns chemării, ci Allie şi alte şase Santinele. Până ce au sosit, Părintele Storey era în tihnă. Pieptul încetase să mai muncească la mişcarea sa în sus şi în jos. Pleoapele aveau o paloare gri, bolnăvicioasă. Nick i-a ţinut mâna lui rece şi sfrijită, piele moale pe os, în timp ce Michael se tânguia cu sălbăticia unui copilaş nefericit.

Allie s-a strecurat pe lângă amândoi. A folosit un deget ca să îndepărteze spuma şi voma de la gura Părintelui Storey, şi-a pus buzele peste ale lui şi i-a expirat în plămâni. Şi-a împreunat degetele şi a început să apese puternic în centrul pieptului. Învăţase resuscitare cu două veri înainte, când fusese novice la tabăra Wyndham, primise instructajul şi certificarea de la John Rookwood. Aşadar: într-un fel, Pompierul răspunsese totuşi la fluier.

Fata s-a chinuit timp de aproape cinci minute, un timp prelung, disperat, tăcut, fără timp, împingându-şi palmele pe pieptul lui şi

expirându-i în gură în faţa unei audienţe care tot creştea. Însă nu a fost decât atunci când a ajuns şi Carol – atunci când ea a dat la o parte draperia şi a strigat „Tata!” – când Părintele Storey a tuşit, a gâlgâit şi, cu un suspin sfâşietor, a început să respire din nou singur.

Mătuşa Carol l-a chemat înapoi dintre morţi, scrise Nick lui Harper.

Sora ta l-a chemat înapoi, scrijeli Harper ca răspuns, dar avea bănuiala neplăcută că majoritatea oamenilor vor crede la fel ca Nick şi îi vor da credit lui Carol pentru un fel de miracol. În definitiv, ea deja alungase moartea conducându-i prin cântec în fiecare zi. Era oare cazul de acum cu mult diferit? Încă o dată, ea confruntase moartea, înarmată doar cu vocea ei, şi încă o dată damnarea fusese învinsă.

Harper petrecu o oră la căpătâiul Părintelui Storey, înlăturându-i tubul pentru hrană pe care i-l vârâse prin nări, punându-i o perfuzie nouă, schimbându-i scutecul şi faţa de pernă, care era pătată cu un amestec cu iz înţepător de vomă şi sânge. Pulsul îi era puternic, dar neregulat, înteţindu-se preţ de câteva bătăi, încetinind, apoi revenind la goană. Faţa nerasă era gri, aproape fără culoare, iar pleoapele îi erau întredeschise, lăsând la vedere albul ochilor.

Un atac cerebral, se gândi ea. Făcea un atac cerebral puţin câte puţin. Indiferent ce sperase sau crezuse ea până atunci, se gândi că acum devenea foarte puţin probabil ca bunul moşneag să mai deschidă vreodată ochii şi să îi mai zâmbească din nou.

Scoase pensete, fir steril, un ac, bandaje şi iod şi se duse să îl caute pe Ben Patchett. Se făcuse deja dimineaţă, lumina fiind ceţoasă şi posomorâtă, fapt care reflecta perfect starea ei.

Îl găsi pe Ben cu Carol, în sala de aşteptare. El era aşezat cu o bucă pe marginea măsuţei de cafea, lăsându-şi greutatea pe cealaltă bucă. Adunase metodic cele mai mari bucăţi de sticlă de pe faţă şi de pe braţ şi făcuse o grămăjoară din ele: un morman de cioburi scânteind puternic, ace roşu aprins.

Cei mai mulţi dintre ceilalţi plecaseră, deşi Michael şi Allie rămăseseră. Stăteau pe canapea, ţinându-se de mână. Michael nu mai plângea, dar avea urme albe irizate pe obraji, urmând calea lacrimilor. Jamie era aplecată înspre uşă. O parte a feţei îi era umflată într-o vânătaie roşiatică.

Carol zise:

— E pe moarte.

— E stabil. Primeşte lichide. Cred că e bine, pe moment. Eşti obosită, Carol. Ar trebui să te duci acasă. Încearcă să te odihneşti. Tatăl tău are nevoie să te ştie puternică.

— Da. O să fiu. Intenţionez exact asta. Să fiu puternică, spuse Carol şi o privi pe Harper fix şi febril. Uite ceva la care să reflectezi. Dacă tatăl meu *ar fi* murit, cineva din tabăra asta – poate *mai mulţi* careva – ar fi fost bucuroşi. Indiferent cine l-a lovit în cap *se roagă* acum să

moară. Te gândeşti la boală? Sunt persoane în locul ăsta care îşi doresc din toată inima să moară tatăl meu. Care probabil că îşi doresc să mă vadă şi pe mine moartă. Nu ştiu de ce. Nu pot să înţeleg. Vreau doar ca noi toţi să fim în siguranţă… în siguranţă şi buni unii cu alţii. Dar sunt unii care vor ca tatăl meu să nu mai fie, care vor ca *eu* să nu mai fiu, care vor să ne frângă şi să ne dezbine unul împotriva celuilalt. *Asta* e boală, Soră Willowes, şi nimic din ce ai adus înapoi din ambulanţă nu o poate vindeca. Nu poate fi vindecată. Poate doar să fie stârpită.

Harper se gândi că vocea lui Carol suna foarte obosită şi extenuată şi nu consideră că e cazul să răspundă. Îşi mută privirea la Allie. Harper îşi dorea să îi mulţumească pentru salvarea vieţii Părintelui Storey, însă atunci când deschise gura îşi aminti cum Allie stătuse acolo şi privise în timp ce celelalte fete o loveau cu zăpadă şi îi tăiau părul. Cuvintele se stinseră înainte de a-i ajunge pe buze.

În schimb, i se adresă lui Ben:

— Vino în cameră şi dă-ţi pantalonii ăia jos. Vreau să îţi curăţ rănile.

Înainte ca Ben să poată să se ridice în picioare, Carol vorbi din nou.

— Ai plecat o dată de la căpătâiul tatălui meu şi aproape că ai fost capturată. Ai plecat o a doua oară şi tatăl meu aproape că a murit. A şi murit. Şi a fost chemat înapoi. Nu o să mai pleci din nou. O să stai aici în infirmerie până ce se recuperează.

— Carol, zise Harper, încercând din răsputeri să fie blândă. Nu îţi pot promite că o să se recupereze. Nu vreau să te amăgesc privind şansele lui.

— Nici eu nu vreau să te amăgesc cu şansele tale, spuse Carol. Poate crezi că să îl laşi să moară va face loc pentru tine şi Pompier…

— Ce? întrebă Harper uimită.

— …dar atunci când vremea tatălui meu în această tabără va fi pe sfârşite, aşa va fi şi a ta, dnă Willowes. Dacă el moare, eşti *terminată* aici. Vreau să îţi fie clare mizele. Ai spus singură că e timpul ca eu să fiu puternică. Sunt de acord. Trebuie să fiu suficient de puternică să trag la răspundere oamenii, şi exact asta intenţionez să fac.

Solzu' Dragonului scrijelit pe pieptul lui Harper înţepă dureros, încălzindu-se de puloverul ei.

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă, zise Harper, luptându-se ca să îşi păstreze calmul în voce. Îl iubesc pe tatăl tău. La fel şi John. El nu are niciun interes să preia frâiele spectacolului ăsta. Şi nici eu! Carol, îmi doresc doar un loc sigur unde să pot să aduc acest bebeluş pe lume. Asta e tot. Nu caut să subminez pe nimeni şi nimic. Însă trebuie să înţelegi, dacă el moare, în ciuda tuturor eforturilor mele…

— Dacă se întâmplă asta, tu pleci, spuse Carol.

Se simţi dintr-odată un nou calm în vocea ei. Se îndreptase de spate,

postura ei fiind aproape regală.

— Aşa că am încredere că nu vei permite să se întâmple aşa ceva, continuă femeia.

Suflul lui Harper era scurt şi rapid. Pentru a doua oară într-o noapte, simţi că este ţintuită la pământ, prinsă în capcană de un foc letal.

— Nu îţi pot promite că o să îl ţin în viaţă, Carol. Nimeni nu poate promite asta. A fost rănit grav, iar vârsta lui face ca recuperarea completă să fie… foarte puţin probabilă.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Nu crezi ce zici. Dacă aş fi fost ridicată de genul de oameni care au încercat să ne omoare în noaptea asta? M-ar fi forţat să spun tot ce ştiu… asta zice Ben.

— Nu şi dacă bebeluşul tău ar sta aici cu noi, spuse Carol. Atunci ai fi tăcută, indiferent de ce ţi-ar face. Desigur că nu te-am alunga decât după ce ai naşte, indiferent de ce s-ar întâmpla cu tatăl meu. Şi desigur că nu aş pedepsi sugarul trimiţându-l cu tine. Nu aşa se poartă cu un copil. Nu. Dacă tatăl meu moare, tu pleci, dar copilul rămâne aici cu noi, ca să ne asigurăm de tăcerea ta. O să am grijă de el eu însămi.

8

Harper trecu acul negru prin obrazul lui Ben. El îşi închise ochi, strângându-şi faţa într-o grimasă de durere. Ea smuci serios de fir, ca să îl facă să se uite la ea.

— Ai auzit-o? şopti Harper, cu inima încă bubuindu-i în piept. *Ben.* Ai auzit nebunia din ea?

Ben era aşezat pe saltea. Erau în camera de consultaţii, departe de ceilalţi, cu nimeni altcineva care să poată trage cu urechea în afara Părintelui Storey şi a lui Nick, şi niciunul dintre ei nu auzea.

Dincolo de ferestre, şiruri de ţurţuri picurau apă sclipind în lumina firavă a soarelui. Ben inspiră adânc o dată, subţire şi şuierat.

— Soră? Crezi că ai putea să îmi laşi faţa pe oase? Sunt destul de ataşat de ea.

Ea sâsâi printre dinţi:

— Nu pot promite *nimănui* că o să îl ţin în viaţă pe Părintele Storey. Nu pot promite că o să îl salvez. Vreau să ştiu ce ai tu de gând să faci dacă el moare. O să fii tu cel care o să îmi smulgă din braţe bebeluşul meu?

— Nu! Nu. Nu ţi-aş luat copilul de lângă tine, Harper, şopti el înapoi. Dar sunt convins că ar fi destule persoane care ar face-o, dacă Carol le-ar zice că trebuie făcut. Jamie Close. Norma Heald.

— Şi tu ai sta şi ai privi cum se întâmplă?

O umbră trecu de-a lungul draperiei care despărţea camera de consultaţii de cea de primire. Carol? Allie?

Ben inspiră încă o dată adânc, iar când vorbi din nou vocea îi era suficient de tare ca să se audă din camera alăturată, şi probabil că şi pe jumătate de drum spre cantină.

— Aproape toată lumea din tabăra asta a fost luată de lângă cineva. Aproape toată lumea este orfană într-un fel sau în altul. Bebeluşul tău s-ar integra la fix. Nu mi-aş dori să văd întâmplându-se, dar sunt multe lucruri cu care a trebuit să trăiesc pe mai departe şi care nu mi-au plăcut. Sunt convins că aş putea să suport încă unul în plus. Ce n-o să fac e să mă târguiesc în secret cu tine sau să iau parte la o campanie şoptită împotriva Mamei Carol. Cei care şoptesc nu sunt în armonie cu restul taberei, şi singurul fel în care putem supravieţui e dacă vorbim cu toţii cu acelaşi glas…

— Hai, închide-ţi dracului flanca, zise Harper şi îl împunse cu acul în faţă, făcându-i o cusătură de care nu prea avea nevoie.

9

Trecuse aproape o săptămână înainte să deschidă telefonul.

În tot acel timp, îl ţinuse în buzunarul de la pantaloni. De câteva ori pe zi, obişnuia să bage mâna la el, ca să se asigure că încă mai e acolo. O liniştea să îşi plimbe degetul mare de-a lungul suprafeţei de sticlă şi curburilor de metal.

Nu îndrăznea încă să îl folosească. În acele câteva prime zile de după ce au revenit din incursiune, fusese inconfortabil de conştientă că este supravegheată. Era întotdeauna o Santinelă în sala de aşteptare – aparent ca să îl protejeze pe Părintele Storey –, iar paznicii ei aveau obiceiul de a trage draperia deoparte în momente aleatorii şi de a băga capul în camera de consultaţii cu un motiv sau altul. Harper nici măcar nu avusese curajul de a încerca să îl ascundă în tavan lângă jurnalul lui Harold. Simţi că era o probabilitate prea mare ca cineva să intre peste ea în timp ce stătea cocoţată pe scaun, întinzându-se să deschidă panoul de sus.

Harper îşi stabili o zi anume ca să rişte şi să dea un telefon. Ziua de naştere a tatălui ei era pe data de nouăsprezece. Ar fi făcut şaizeci şi unul de ani, dacă încă mai era în viaţă. Numai că autocontrolul nu o ţinu până atunci.

Se trezi devreme în dimineaţa celei de a şaptea zi cu contracţii, suficient de ascuţite ca să o facă să gâfâie. Interiorul ei era o cocă în mâinile unui brutar zdravăn care intenţiona ca încet, metodic, brutal să frământe fiecare centimetru de ţesut. Era o senzaţie nu cu mult diferită de crampele diareii, şi un strop de sudoare se ivi pe chipul ei în timp ce aşteptă să îi treacă.

Asistenta medicală din ea identifică pulsurile ritmice ale contracţiilor Braxton-Hicks, doar un antrenament pentru evenimentul principal care urma. Mama în devenire care era se frământa cu noţiuni precum naştere prematură. Era în săptămâna douăzeci şi opt. Un astfel de lucru nu ar fi fost imposibil, mai ales pentru o femeie care fusese expusă la tot felul de condiţii de stres, împuşcături şi omucideri. Ideea că ar putea intra în travaliu – că bebeluşul ar putea veni *chiar în acea clipă* – o făcu să se simtă de parcă ar fi fost într-un lift care începea să cadă în gol, cu cablurile rupte.

Dar mai înainte de a se îngrijora prea mult, contracţiile cedară, lăsându-i pântecul la fel de gazos ca şi cum ar fi dat pe gât o sticlă rece de Coca-Cola. Sângele îi pompa în urechi. Şi îi trecu prin minte că va trebui să sune azi, acum, şi să îi spună tatălui ei că spera să îi dea un nepoţel de ziua lui. Era incredibil de conceput ca părinţii ei să nu ştie că ea era însărcinată… cu atât mai puţin că era sau nu în viaţă. Mama ei ar ţipa, ar ţipa cu adevărat.

Nick dormea pe o parte în patul alăturat, cu o mână trecută sub obraz. Nu se temea că ar putea să îl trezească. Ar fi continuat să doarmă şi dacă ar fi vorbit la telefon imediat lângă el. Podeaua era atât de rece, că o durea când păşea pe ea cu picioarele goale. Dădu un pic la o parte draperia, ca să arunce un ochi în camera de primiri. Băiatul de acolo, un puşti pe nume Hud Loory care înlocuia schimbul lui Don Lewiston, moţăia pe canapea, cu puşca pusă jos. Băiatul ar fi mâncat pietre la mic-dejun dacă Ben Patchett ar fi trecut pe neanunţate în inspecţie.

Harper se duse în baie şi încuie uşa. Se aşeză pe capacul de la toaletă şi deschise telefonul. Mai avea mai puţin de un sfert de baterie şi o singură bară de semnal. Timp de zece secunde, se holbă la ecranul plat, sticlos şi incredibil de luminos, apoi tastă din memorie numărul mamei ei şi apăsă pe buton.

Telefonul hârşâi nisipos preţ de trei secunde. Se auzi o înregistrare cu o femeie cu un ton grav, acuzator: „Numărul pe care l-aţi format nu este disponibil. Vă rugăm să verificaţi cifrele şi să reveniţi.”

Încercă numărul tatălui ei. Telefonul scoase o serie de bip-uri rapide, ca cineva care ar telegrafia în codul Morse. Urmă o zarvă tare şi hidoasă şi trebui să închidă.

Următorul ei gând fu email-ul. Deschise fereastra de navigare de pe telefon ca să se conecteze la contul ei de Gmail. Aşteptă să apară pagina de logare, respirând scurt. Nu se întâmplă.

În loc de asta, fu redirecţionată către pagina principală a Google. Doar că acum era diferită. În loc de acea mare fereastră albă cu cuvântul

GOOGLE

în centru, ajunsese pe o pagină cu cuvântul

PAAAAPA

pe ea. Sub, se afla caseta de căutare şi cele două butoane familiare. Când intrase ultima dată pe Google, unul dintre butoane avea textul CĂUTARE GOOGLE, iar celălalt spunea MĂ SIMT NOROCOS. Acum, pe butonul din stânga scria

CĂUTAREA NOASTRĂ A LUAT SFÂRŞIT.

Butonul din dreapta avea ca text

AM FOST ATÂT DE NOROCOŞI.

Din cine ştie ce motiv – poate pentru că încă mai era dată peste cap emoţional de la criza contracţiilor intense de mai devreme –, palmele îi transpirară şi o făcu pe Harper să fie nervoasă văzând pagina Google vandalizată în aşa hal. Bănui că nimic bun nu ar ieşi dacă ar încerca să

caute ceva, însă tastă *Google Mail* în căsuţa de căutare şi apăsă *Enter*.

În loc de a întoarce rezultatele, cuvintele pe care le introdusese în căsuţa de căutare şuierară, se înnegriră şi se sfărâmară în pixeli de cenuşă. Un fir de fum digital se ridică dintr-un morman de firimituri arse.

Era stupid să plângi pentru că nu mai exista Google, însă pentru o clipă Harper se simţi foarte aproape să verse lacrimi. Ideea că Google se putea destrăma şi dispărea era la fel de greu de imaginat ca prăbuşirea Turnurilor Gemene. Cel puţin păruse că e o parte permanentă din peisajul cultural.

Poate că nu era doar Google-ul cel pentru care simţea nevoia să plângă, ci tot şi toate, toate lucrurile bune, deştepte, creaţiile isteţe care acum alunecau în negură, afundându-se în trecut. Îi era dor de mesaje şi de televizor şi de Instagram şi de cuptorul cu microunde şi de duşurile fierbinţi şi terapia prin cumpărături exagerate şi unt de arahide. Se întrebă dacă mai era oare cineva care să cultive alune de pământ şi se simţi foarte deprimată, iar când înghiţi simţi lacrimi. Le ducea dorul tuturor, însă cel mai mult îi era dor de mama ei şi de tatăl şi fratele ei, şi pentru prima dată îşi dădu voie să ia în considerare posibilitatea reală că nu va mai auzi de niciunul dintre ei vreodată.

Harper nu vru să o trezească pe Santinela din camera de aşteptare cu vreun hohot de suspine. Strânse telefonul în căuşul ambelor palme, îşi apăsă încheieturile degetelor de gură şi aşteptă să îşi consume suferinţa. În cele din urmă, când fuse convinsă că se putea controla, sărută umed ecranul telefonului, spuse „La mulţi ani, Tata” şi îl închise.

Când se întoarse în sala de consultaţii, ascunse telefonul după panoul din tavan, alături de jurnal. Se strecură înapoi sub pătură şi se lăsă să verse în pernă lacrimile adunate.

Curând, termină cu plânsul şi se simţi somnoroasă şi confortabil. Bebeluşul încercă cu o mânuţă să testeze peretele fibros al celulei lui, cu degetele desfăcute – le putea simţi, era sigură –, şi păru să îi dea un semn neîndemânatic de mângâiere. Ea îşi apăsă mâna de a lui, cu mai puţin de jumătate de centimetru de ţesut între ei doi.

— Doar tu şi cu mine, acum, puştiule, zise ea, însă, desigur, fuseseră doar ei doi de luni întregi.

10

În noaptea aceea, visă din nou pe Jakob, pentru prima dată în luni. Visă pe Jakob şi camionul lui Freightliner, visă luminile farurilor năvălind către ea şi motorul urlând într-un fel care părea să exprime mai multă ură decât ar fi fost în stare orice voce umană.

Însă Jakob nu mai stătea singur în cabină.

În visul ei – cât de ciudat! – Nelson Heinrich îi stătea alături.

11

La patru zile după ce pusese telefonul deoparte, unde nu ar mai fi neliniştit-o în continuare, Michael Lindqvist era de gardă în infirmerie. Veni să o vadă imediat ce îi începu schimbul.

— Doamnă? zise el, scoţându-şi capul între draperie şi tocul uşii într-un fel care îi aminti lui Harper de Broscoiul Kermit, studiind timorat audienţa serii. Vă pot deranja cu un lucru?

— Desigur, zise Harper. Nu sunt necesare programări. Toate tipurile de asigurări medicale sunt acceptate.

Ea se aşeză pe salteaua ei şi trase o cortină verde între ei şi Nick, pentru intimitate. Se întrebă dacă nu cumva urma să o chestioneze în privinţa profilacticelor.

În loc de asta, el despături din buzunar o foaie de hârtie şi i-o înmână.

— M-am gândit că v-aţi dori să vă uitaţi în privat pe chestiile astea. Nu poţi să ştii niciodată când apare dl Patchett ca să se asigure că toată lumea a fost cuminte.

Ea desfăşură hârtia şi începu să citească:

Dragă dnă Willowes,

Cea ţi vi s-a întâmplat în acea noapte în pădure a fost în întregime vina mea. Aş fi putut să mă opresc în orice clipă, şi nu am făcut-o. Nu mă aştept să mă iertaţi, dar sper ca într-o zi să vă pot recâştiga respectul, sau cel puţin încrederea. Mi-aş cere scuzele faţă-n faţă, însă în ultima vreme am enervat pe toată lumea şi sunt reţinută în dormitor, aşa că trebuie să vă vorbesc prin această cale. Îmi pare rău, dnă Willowes. Nu am dorit niciodată să fiţi rănită. Nu am dorit să fie nimeni rănit. Sunt aşa o proastă!

Dacă e ceva ce aş putea să fac pentru a vă ajuta, doar spuneţi-i lui Mike. Aş vrea enorm de mult să mă revanşez. Meritaţi totul şi orice. În plus: mulţumesc pentru că sunteţi un substitut, part-time, de mama bună la toate pentru fratele meu. Aţi fost pentru el o familie mai bună decât am reuşit eu. Vă rog să îi spuneţi că mă gândesc la el şi că mi-e dor de el. Şi dacă tot sunteţi acolo, să-i daţi şi bunicului meu un sărut din partea mea.

Vă rog vă rog vă rog fiţi cu grijă.

Cu speranţa zilei în care vă voi fi din nou prietenă,
Allie

Michael stătu cu degetele împreunate, mâinile strânse între genunchi. Părea palid şi nu contenea să bată dintr-un picior.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus asta. Ştiu că ai putea avea multe

probleme, ducând mesaje secrete.

El ridică din umeri.

— N-a fost mare lucru.

— Şi e, totuşi.

Harper se simţi la fel de bine şi de liberă ca o fată de zece ani în prima ei zi de vacanţă. Deja îi iertase lui Allie totul. Avea asta în ea – putea ierta uşor şi fără temeri, cu cel mai bun simţământ din lume. Harper se mai uită încă o dată la scrisoare şi se încruntă.

— Ce vrea să zică prin „reţinută în dormitor”?

Ochii lui Michael se lărgiră, cuprinşi de o mirare caraghioasă. Avea chipul cel mai uşor de citit din toţi cei pe care îi cunoscuse Harper vreodată.

— Nu ştiţi? Nu. Nu, sigur că nu. Aproape că niciodată nu ieşiţi din locul ăsta. În noaptea în care aţi jefuit ambulanţa, Allie s-a dus să îl vadă pe Pompier şi să îi spună ce se întâmplă. Ea este motivul pentru care a ştiut să trimită Phoenix-ul, ca să se asigure că vă întoarceţi cu toţii în siguranţă. Allie a intrat în mare rahat de atunci. Carol a scos-o din echipa Santinelelor şi a pus-o să poarte o piatră în gură timp de trei zile. Din cum vede Carol lucrurile, Allie a ales să ţină parte împotriva ei şi a făcut-o să arate prost în timpul ăsta. Acum ea nu mai are voie afară din dormitor decât foarte rar, să stea la corurile din bucătărie şi să viziteze capela. Şi nu mai se aprinde atunci când cântăm! Doar stă acolo, cu capul aplecat, fără să privească pe nimeni.

— Fata aia a salvat viaţa lui Tom Storey, spuse Harper. Cum poate Carol să o pedepsească pe Allie după ce i-a salvat viaţa lui Tom?

— Ăăă… făcu Michael.

— Ce?

— Umblă vorba prin tabără că Allie a renunţat să mai salveze viaţa Părintelui Storey şi că doar stătea locului şi plângea atunci când Carol a intrat şi l-a chemat înapoi strigându-i numele. L-a chemat pe Părintele Storey înapoi din adâncul Strălucirii, acolo unde te duci când mori.

— Allie nu a… nu era… ce porcărie! Tu ai fost acolo, nu le-ai zis că… nu le-a explicat nimeni ce s-a…

Fruntea lui Michael îi căzu între umeri, iar faţa îi deveni cea a unui câine spăşit.

— Trebuie să se aibă grijă ce fel de poveşti se spun în ziua de azi. Carol şi cu Ben au propria lor viziune asupra a ce s-a întâmplat. Nu mai e loc pentru alte perspective. Când Allie a zis că nu e adevărat – şi a zis-o –, Ben i-a dat din nou o piatră, pentru nerespectarea autorităţii. Oamenii din tabără, acum… păi… se poate să fi auzit că acum nu mai vorbim decât cu o singură voce, mai spuse el cu capul căzându-i şi mai mult şi cu privirea afundată. Detest asta, să ştiţi. Tot. Nu numai ce se întâmplă cu Allie, dar şi cum e Carol. E atât de suspicioasă şi

încordată şi gata de a biciui… Are patrule care fac roată în jurul cabanei, pentru că într-o noapte i s-a părut că a văzut umbre mişcându-se printre copaci. Emily Waterman a intrat o dată în cantină râzând de ceva, iar Carol a decis că nu avea de ce să râdă decât de ea, şi i-a dat o piatră. Emily a plâns tare mult. E doar un copil.

El îşi legănă un picior. Şireturile bocancului erau desfăcute şi se balansară înainte şi înapoi, lovind rama de sub saltea. După o clipă, întrebă:

— Pot să vă zic ceva destul de personal, doamnă?

— Desigur.

— O grămadă de oameni nu ştiu că am încercat cândva să mă sinucid. Imediat după ce surorile mele au ars de vii. Mă ascundeam în ce rămăsese din casa mea, care era pe jumătate incendiată. Părinţii mei nu mai erau. Surorile mele deveniseră… nişte dâmburi în formă de fete făcute din cenuşă, în mijlocul ruinei fostei sufragerii. Ce-mi mai doream era ca totul să dispară şi atât. Nu mai voiam deloc să mai miros fum. Nu mai voiam să fiu singur. Aveam un mic scuter Honda pe care îl foloseam ca să livrez pizza. L-am pornit în garaj şi am aşteptat ca gazele de eşapament să mă omoare. La început, m-a apucat durerea de cap, apoi am vomitat. În cele din urmă, am leşinat. Am rămas inconştient timp de cam 40 de minute înainte ca scuterul să rămână fără benzină, şi m-am trezit. Nu cred că era prea bine izolat garajul. La câteva zile după, am început să hoinăresc. Mă gândeam că poate ar fi fost bine să mă îndrept înspre ocean şi să intru în apă ca să curăţ mizeria de pe mine.

Harper îşi aminti propria ei plimbare către ocean în acea dimineaţă pustie, nu la mult timp după ce venise prima dată în tabără. Se întrebă dacă oare Michael se dusese înspre apă din acelaşi motiv ca ea, căutând un plonjon final în valurile tăcute şi întunecate, fără griji, fără singurătate.

— În schimb, continuă Michael, am auzit nişte fete cântând. Cântau foarte frumos, cu voci clare, dulci. Eu… eu eram aşa de distrus, încât am crezut că sunt surorile mele, chemându-mă. Mi-am făcut drum în afara pădurii şi către Parcul Monumentului şi mi-am dat seama că nu erau deloc surorile mele. Erau Allie şi Carol şi Sarah Storey şi Pompierul şi alţi câţiva. Cântau un cântec foarte vechi, cel cu tipul care zice că nu ştie prea multe lucruri despre istorie. Sam Cooke, cred? Cântau şi erau cu toţii aprinşi, cu un albastru palid şi liniştit. S-au uitat la mine de parcă m-ar fi aşteptat întreaga ziuă să ajung. M-am aşezat ca să le privesc şi ascult, iar la un moment dat Carol s-a pus jos lângă mine cu un prosop ud şi a început să îmi şteargă negreala de pe faţă. A zis „Ia te uită, e un băiat sub toate astea!”. Şi am început să plâng, iar ea doar a râs la mine şi a zis „E şi ăsta un fel de a scăpa de murdărie”. Mersesem cu picioarele goale, şi ea s-a aplecat şi mi-a şters

sângele şi noroiul de pe tălpi. M-ar sfâşia să fac ceva care să o rănească. Am crezut că nu o să mai fiu niciodată iubit aşa cum m-au iubit mama şi surorile mele, până ce mi-am găsit drumul spre aici.

Se opri, foindu-se, apoi oftă, iar când vorbi din nou o făcu într-o voce mai joasă.

— Însă chestia pe care a spus-o Carol, să vă ia copilul de lângă dumneavoastră… Nu concep cum de a putut *să se gândească* măcar la aşa ceva. Nu putem face aşa ceva. Şi mai e felul în care se comportă cu Allie. Pare-se că Allie are tot timpul o piatră în gură, în fiecare zi, şi nu o poate scuipa niciodată, pentru că asta ar însemna să admită înfrângerea. Şi… şi uneori după slujbă, după ce am cântat din toţi rărunchii, revin la mine, iar capul îmi ţiuie ca atunci când am încercat să mă omor în garaj. Uneori cred că în felul în care ne oferim singuri Strălucirii de acum sunt şi mici sinucideri.

Îşi trase nasul, iar Harper realiză că era gata să plângă. El reluă, în cele din urmă.

— Pe vremuri era mai bine. Era foarte bine aici. În fine. Cum a zis Allie în scrisoare. Nu sunteţi singură. Ne aveţi pe noi. Pe Allie şi pe mine.

— Mulţumesc, Michael.

— E ceva ce pot face pentru dumneavoastră?

— Da. Este. Dar dacă e prea mult, trebuie să spui *nu.* Nu te simţi obligat să faci mai mult decât ai putea fără să te pui în calea pericolului.

— O-oo! zise el. Am crezut că poate aţi avea nevoie să vă strecor nişte biscuiţi cu cremă sau nişte cafea. Presupun că aveţi planuri mai mari.

— E vreo modalitate prin care aş putea să ies de aici timp de o oră şi să mă duc să îl văd pe Pompier? Şi dacă da, ai putea ţine tu un ochi pe Părintele Storey cât aş fi eu plecată?

El se albi la faţă.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te întreb aşa ceva.

— Nu, zise el. E ok. Aş putea să vă acopăr dacă dl Patchett ar apărea, cred. Aş putea să trag cortina în jurul patului dumneavoastră, să pun nişte perne sub cearşaf şi să îi spun că trageţi un pui de somn. Doar că… dacă vă scot afară… dacă vă duc la el… promiteţi că o să vă întoarceţi? Nu o să vă apucaţi să săriţi într-o maşină cu Pompierul şi să plecaţi în noaptea asta, nu?

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut zice şi cere, pe-asta nu o văzuse venind.

— Of, Michael, sigur că nu. Nu l-aş abandona pe Părintele Storey în starea în care e.

— Bine. Pentru că *nu puteţi* să plecaţi din tabără, zise el şi se dădu în faţă, apucând-o de încheieturile mâinilor. Nu fără să ne luaţi şi pe

mine şi Allie.

12

Harper coborî dealul printr-un vânt tăios de rece, care îi înţepa nările şi îi rănea plămânii. Respiraţia ei făcea fum, de parcă ar fi intrat în modul integral dragon, arzând de dinăuntru înspre afară.

Era cea mai rece rocă de şist de lângă apă, amorţindu-i părţile expuse ale feţei. Un fir de fum se ridica din coşul subţire al barăcii Pompierului, singurul semn de viaţă în întreaga lume cuprinsă de gheaţă. Nu-i făcea nicio plăcere să păşească pe doc, se simţi expusă, pe jumătate aşteptându-se ca cineva să strige. Însă nimeni nu o văzuse, iar docul însuşi era ascuns faţă de turla bisericii printr-o perdea de conifere înalte. Se coborî singură în barca cu vâsle şi se împinse de la mal. Odată ce ar fi ajuns în larg, ar fi fost vizibilă (ochiul din turlă vede pe toţi), dar era un cer fără lună şi fără stele, şi se gândi că în bezna adâncă ar putea trece neobservată.

De data asta, reuşi să meargă înspre baracă fără să îşi piardă vreo gheată în noroi. Zloata era îngheţată până la duritatea unei plăci compacte. Harper ciocăni la uşă. Când nu răspunse nimeni, ciocăni din nou. Dinspre înăuntru, mirosi foc de lemn şi boală.

— ’I-deschis, zise Pompierul.

Intră negrăbit în micuţa cameră, în năbuşeala şi lumina gălbuie venită de la soba cu trapa desfăcută.

El era pe pat, cu cearşaful înfăşurat în jurul taliei şi picioarelor, braţul încă prins în atela murdară. Camera avea un iz de flegmă, iar respiraţia lui era încordată.

Ea îşi trase un scaun la marginea patului şi se aşeză. Apoi se aplecă în faţă şi îşi puse obrazul pe pieptul lui gol. Pielea îi era fierbinte şi mirosea a lemn de santal şi a transpiraţie. Solzu’ Dragonului îi decora pieptul în modele care aminteau de covoarele persane.

— Respiră normal, zise ea. Nu am adus un stetoscop.

— Mă făcusem mai bine.

— Taci. Ascult.

Inhalările lui foşneau uşor, ca cineva care despachetează nişte ambalaje de plastic.

— Rahat, spuse ea. Ai dezvoltat o atelectazie. Nu am un termometru, dar pot să-mi dau seama că ai febră. Rahat! Nu înţeleg.

— Cred că *Atelectazia* a fost un album de început al celor de la Genesis. Unul dintre cele pe care le-au înregistrat înainte ca Phil Collins să preia vocalul şi să o dea pe căcaturi comerciale de MTV.

— E un cuvânt pretenţios pentru un anumit tip de pneumonie. Vezi aşa ceva ca o complicaţie la fracturi costale, însă nu m-aş fi aşteptat la un bărbat de vârsta ta. Ai fumat?

— Nu. Ştii bine că nu am ţigări.

— Ai luat ceva aer proaspăt?

— O mulţime.

Ea îşi miji pleoapele.

— Cât înseamnă o mulţime?

— Ăăă… optsprezece ore? Mai mult sau mai puţin?

— De ce-ai fost tu pe-afară timp de *optsprezece* ore?

— Nu intenţionam. Am leşinat. Mereu leşin când trimit undeva o pasăre Phoenix, zise şi îi servi o privire scuzată. Eram prea slăbit, presupun. Nepregătit ca să creez una. M-a consumat prea mult. Deşi e un lucru bun că am trimis-o. Dacă mitraliera lor nu ar fi fost suficient de rea, plugul ăla al fostului tău plimbându-se pe-acolo e la fel de teribil ca un Panzer…

— Stai un pic. Dă înapoi. Cum ştii tu că fostul meu a apărut la Verdun Avenue? Cine ţi-a zis?

— Nimeni. Eram acolo cu tine.

— Ce vrei să zici că erai *acolo* cu mine?

El oftă, tremură un pic şi îşi apăsă mâna bună pe partea rănită.

— Te-ai ascuns în spatele maşinii de poliţie a lui Ben atunci când au început împuşcăturile. Nelson a fost primul care a murit… a fost ciuruit pe stradă. Apoi camionul a lovit ambulanţa, iar Mindy Skilling a fost zdrobită sub ea. După aceea, ai rupt-o de-acolo ca unul dintre indivizii tăi de la NASCAR. Îmi aduc aminte totul, până în clipa în care fostul tău a intrat în dubă şi aproape că m-a strivit. Adică aproape că a strivit Phoenix-ul, vreau să zic.

Harper nu reuşea să găsească niciun sens în ce auzea. Până în clipa aceea, bănuise că Phoenix-ul era un mecanism pirotehnic ce putea fi controlat cumva de la distanţă, asemănător cu un avion cu telecomandă. O păpuşă din flăcări, cu John Rookwood trăgând sforile de aici, de pe insulă.

Şi totuşi el rememora confruntarea cu Jakob şi Omul Marlboro de parcă se luptase cu ei în persoană, un concept pe care Harper îl găsi perplex şi, de asemenea, iritant, pentru că John adora foarte tare că epateze şi să fie misterios.

— E imposibil. Nu aveai cum să vezi toate astea.

— Eh, hai să nu ne lăsăm duşi de val. E doar improbabil. Şi, în afară de asta, *nu am zis* că am văzut. Nu *am văzut.* Doar îmi amintesc.

El îşi dădu seama că ea e gata să îl întrerupă şi ridică palma în sus, ca să o oprească de la început.

— Ştii că Solzu' Dragonului, în timp, se impregnează în creierul uman. Îţi ascultă gândurile şi sentimentele şi reacţionează la ele. Este dendritic în natura sa şi creează o conexiune cu mintea.

— Da. De-asta oamenii iau foc atunci când le e frică sau sunt supuşi unei stări de stres. Panica eliberează cortizon. Solzu' Dragonului reacţionează la cortizon, presupunând că gazda nu mai este sigură.

Erupe în flăcări, producând o mulţime de cenuşă, facilitându-şi plecarea către o casă mai primitoare.

El o privi cu admiraţie.

— Da. Exact ăsta e mecanismul. Cu cine ai mai vorbit?

— Harold Cross, zise Harper, încântată că poate şi ea să îl surprindă cu ceva, pentru prima dată.

Pompierul reflectă, apoi ridică un colţ al buzelor şi îi zâmbi.

— I-ai găsit jurnalul. Mi-ar plăcea să îl răsfoiesc şi eu cândva.

— Poate după ce se termină toate astea, spuse ea. Cortizonul declanşează combustia spontană. Dar oxitocina, hormonul interacţiunilor sociale, linişteşte Solzu' Dragonului. De fiecare dată când simţi plăcerea aprobării în grup, îi creşti senzaţia de siguranţă a Solzului Dragonului şi devine mai puţin probabil să mori ulterior. Asta înţeleg. *Nu pot* totuşi să înţeleg cum de ai putea să fii aici în cabana ta în timp ce mai şi vezi lucruri care se petrec trei kilometri mai departe.

— Dar ţi-am zis, nu am *văzut.* Îmi *amintesc,* şi asta e diferenţa. Phoenix-ul are un nor de Solz arzându-i în miez. Solzu' Dragonului conţine o copie brută a gândurilor, sentimentelor, reacţiilor mele. E un creier exterior. În cele din urmă, s-a reîntors la mine, a revenit la cuib, unde a murit, terminându-şi treaba. Cenuşa a căzut peste mine ca zăpada, în timp ce am stat inconştient pe plajă, iar în orele care au urmat am visat tot ce făcuse sau văzuse pasărea. Totul mi-a revenit în memorie, la început fragmentat, însă în cele din urmă toată groaznica scenă.

Harper cântări această nouă idee. Cenuşă care putea gândi, şi flăcări care trăiau, şi spor care putea să transmită minţii umane impulsuri şi amintiri. Era, se gândi ea, exact genul de absurditate fantastică la care ajungea mereu evoluţia naturii. Natura punea foarte mult botul la aşi în mânecă şi trucuri magice.

Când vorbi din nou, nu avea nimic de a face cu Solzu' Dragonului.

— Ai nevoie de un tratament cu antibiotice. Din întâmplare, am câteva. O să îl trimit pe Michael cu un flacon de azitromicină. Ar trebui ca el să fie în stare să îţi strecoare pastilele în timpul schimbului de tură de la răsărit. Hai, dle Rookwood, să ne uităm şi la mâna ta.

— Înţeleg că tu nu o să fii disponibilă ca să îmi aduci de una singură medicamentele?

Ea evită să îi întâlnească privirea. În loc de asta, slăbi uşor atela şi îi întinse cotul. El făcu o grimasă, dar ea se gândi că era mai mult de la anticiparea durerii, decât de la o suferinţă efectivă.

— Lucrurile sunt destul de neplăcute acum, John. Sunt reţinută în infirmerie, arest la domiciliu, şi mi s-a interzis să părăsesc căpătâiul Părintelui Storey. Sunt în noaptea asta aici doar pentru că Michael e de gardă, iar Mike nu mai joacă după regulile lui Carol. Şi nici Allie,

care este în arest permanent la domiciliu în dormitorul fetelor. Lui Michael i-a fost frică că nu mă mai întorc dacă mă lasă să te văd. Nu vrea să îmi iau tălpăşiţa fără el, zise şi făcu o scurtă pauză. E doar o chestiune de timp înainte ca mai mulţi zeci de dezertori să încerce să îşi ia tălpăşiţa. Ei umplu câteva maşini cu provizii şi cele strict necesare. Renée deja a vorbit despre plecat cu Don şi prizonierii şi alţi câţiva.

— Unde te-ai duce?

— Ah, nu ştiu dacă aş merge cu ei, indiferent de ce crede Michael. Cât timp mai e o şansă ca Părintele Storey să îşi revină, nu ar fi corect să îl abandonez.

În acel moment, Pompierul făcu un lucru ciudat. Aruncă peste umărul ei o privire în sobă – după care se trase mai aproape şi îi vorbi cu o voce înceată, de parcă nu ar fi vrut să fie auziţi de cineva.

— Admir mai mult ca orice o porţie bună de nesăbuit, Harper, însă în cazul ăsta nu o să meargă. Prima ta obligaţie este către tine şi bebeluşul tău, nu către Tom Storey. A avut sufletul cel mai bun dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut şi sunt convins că el nu şi-ar fi dorit ca tu să rămâi pentru el. E în comă de… de cât timp? Şase săptămâni? Şapte? După o lovitură teribilă la cap? La vârsta de şaptezeci de ani? E gata. Nu se mai întoarce.

— Unii şi-au revenit din lucruri şi mai rele, spuse ea, deşi atunci când o făcu Harper se trezi întrebându-se dacă încă mai ştia oare diferenţa dintre diagnostic şi negare. În plus, John… Sunt aproape. Nouă săptămâni? Opt? Am nevoie de un loc unde să am copilul ăsta. Infirmeria e potrivită. Nu ştiu dacă aş putea găsi altceva la fel de bun. Don ar putea să moşească bebeluşul. A tras la fir o grămadă de peşti – sunt convinsă că s-ar descurca cu încă unul. În clipa de faţă, aşa de aproape de dată, nu aş pleca din tabără decât dacă nu aş avea altă variantă.

Ea nu aminti că dacă Părintele Storey ar muri, chiar nu ar avea altă variantă. Ar fugi cu bebeluşul sau ar fi trimisă în exil fără el. Însă nu vru să îl neliniştească pe John povestindu-i despre ameninţările lui Carol, nu acum. John era bolnav; era frânt şi cu febră, iar plămânii lui erau plini de fluide mizere. Era de datoria ei să arată compasiune şi să ofere îngrijire, nu să o provoace.

Ea se ridică, căută prin câteva sertare de sub ce fusese cândva un birou şi se întoarse cu nişte foarfece. Harper tăie faşa murdară de la încheietură. Locul încă mai era umflat şi decolorat într-un mod grotesc, dar se arătă a fi doar un pic ţeapăn când îi ceru să o rotească, iar ea se hotărî că nu era nevoie de o reînfăşurare.

— Cred că putem să scăpăm şi de bandaj. Însă menţine-ţi atela pe cot până ce îţi poţi îndoi braţul fără dureri prea ascuţite. Şi încearcă să te odihneşti. Până ce nu ai avut mai mult ocazia să te însănătoşeşti, ar

fi bine să te limitezi la masturbare intelectuală, pe moment. Nu vrem să punem vreo presiune inutilă pe încheietura asta, încă.

Pentru prima dată, el nu avu ceva de comentat.

Ea se lăsă în spate şi zise:

— Ştii, Michael nu o să părăsească tabăra fără Allie. Şi sunt convinsă că Allie nu o să fugă fără Nick. Mă înfricoşează ca dracu' să mi-i imaginez strecurându-se afară din tabără şi asumându-şi şansele în sălbăticie. Ce zici de tine? Ei ar fi în siguranţă dacă ai merge cu ei. Ai putea să îi protejezi: Allie şi Nick.

Privirea i se mută imperceptibil către soba din spatele ei, apoi coborî la pământ.

— Şi chiar crezi că sunt în starea potrivită ca să plec undeva?

— Poate nu acum. Dar o să te faci mai bine. O să te fac eu mai bine.

— Hai să nu anticipăm cu prea mare voioşie. Nici măcar nu e un plan pus la punct. Doar o sporovăială.

Harper aruncă şi ea o privire molcomă şi neliniştită la gura sobei. Nu găsi pe nimeni privind-o înapoi dintre flăcări: nicio femeie misterioasă şi niciun Sirius Black. Se gândi la cum privise John focul înainte de a se apleca şi de a vorbi şoptit, de parcă nu ar fi vrut să fie auzit de cineva. Şi îi mai atrase altceva atenţia, aproape la întâmplare, ceva ce el spusese despre pasărea Phoenix: *E un creier exterior.* Ideea îi făcu să i se ridice părul de la ceafă.

— Nu, spuse ea. Însă am face bine să lucrăm la unul. Cred că ar trebui să încercăm să ne întâlnim aici. Cu *toţii.* Chiar şi prizonierii, dacă s-ar putea. Nu trebuie să descâlcim cum mai exact o să plecăm, ci doar unde ne-am duce şi cum am intenţiona să supravieţuim.

Se îndreptă de spate şi adăugă, blând:

— Spui că Părintele Storey nu ar vrea să îmi risc viaţa mea şi a bebeluşului meu stând aici. Eu spun că Sarah nu ar vrea să îţi rişti *tu* viaţa stând aici.

— Eh, nu ştiu, zise el. Nu ar fi aşa de rău: să fiu îngropat aici. De ce nu? Într-un fel, simt că în locul ăsta mi-a început adevărata viaţă. Aici, în Tabăra Wyndham, unde am cunoscut-o pe Sarah şi unde ne-am reîntors cu toţii după ce am luat Solzu' Dragonului. Ar fi o anume eleganţă a poveştii dacă aici mi s-ar sfârşi şi viaţa.

— Să mă fut în ea de eleganţă a poveştii. Cum de aţi decis voi toţi să vă ascundeţi aici?

— Nicăieri altundeva de mers. Atât de simplu, în fapt.

— Poţi mai mult de atât, zise Harper.

— Dacă insişti, îi spuse el.

13

— Eram cu toţii însemnaţi. Primele irizaţii au apărut pe braţul şi spatele lui Nick. Trei zile mai târziu, arătam de parcă am fi fost cu toţii la acelaşi salon de tatuaj din iad. Cu excepţia lui Sarah. În intervalul de şaptezeci şi două de ore, Sarah a înfruntat ideea de a-şi pierde fiul, fiica, sora, tatăl şi iubitul. Te-ai aştepta de la un om să nu mai poată funcţiona cum trebuie. Însă ea nu a abandonat. Copiii ei încă mai aveau nevoie de ea, şi atâta timp cât încă mai puteau simţi şi gândi şi să fie alinaţi, ea era hotărâtă să le fie orice ar fi avut nevoie de la ea să fie. Mai mult, pentru vreo două săptămâni, a presupus că şi ea e infectată, doar că nu prezenta simptomele. Cred că atunci când şi-a dat seama într-un final că nu avea, a fost mai supărată şi mai şocată decât dacă ar fi *avut.* Cum de se putea ca noi toţi ceilalţi să avem, în afară de ea? S-a enervat pe mine de câteva ori, de parcă ar fi fost vina mea că nu era înţesată cu Solzu' Dragonului. *De ce voi toţi şi eu nu?* Asta tot spunea.

— Fusese în piscină, şopti Harper.

— Ţi-ai dat şi tu seama, nu? Da. Cenuşa otrăvită căzuse din cer şi noi toţi am avut-o pe noi, dar Sarah se dusese să înoate. Clorul ucisese sporul, sau cel puţin crease o barieră împotriva lui. În orice crimă petrecută la întâmplare, diferenţa dintre a trăi şi a muri rareori are de a face cu voinţa sau înţelepciunea sau curajul. E doar un caz de unde te aflai. Un centimetru mai la dreapta şi autobuzul te-ar fi lovit. Dacă biroul tău e la etajul nouăzeci şi doi în loc de nouăzeci, nu scapi la timp.

Sarah şi-a blocat suferinţa. Şi-a blocat şi căderea nervoasă. Nu-mi dau seama cum a suportat, însă a făcut-o. Singura dată când am văzut-o aproape isterică a fost atunci când tatăl ei a spus că ar trebui să ne programăm pentru carantina federală de la Concord. Gândul ca cei doi copii ai ei să îi fie luaţi de lângă ea a fost echivalent cu a fi însemnată cu fierul roşu. A trebuit să renunţăm. Cred că eram toţi speriaţi de ce şi-ar putea face singură dacă am fi creat o situaţie în care Allie şi Nick ar putea fi smulşi din viaţa ei şi să nu îi mai vadă niciodată.

Câteva zile, Allie a rămas închisă în sine, doar plângând. Apoi, într-o dimineaţă, a ieşit din baie cu capul ras şi a anunţat că a terminat-o cu tristeţea. În noaptea aceea, mama ei şi Allie au luat împreună ciuperci. Următoarea noapte, Sarah şi Allie s-au furişat şi au furat o maşină. Erau ţicnite, dar fericite. Au furat dintr-un magazin de costume. Sarah a venit acasă cu o mască cu Hilary Clinton. Allie a luat masca de Căpitan America pentru că îi plăcea marele „A" din faţă. Au adus grijulii o mască şi pentru Nick, cu Tigrul Tony. Eu le-am zis că mereu mi-am dorit să fiu pompier, iar data viitoare speram să se

gândească şi la mine. Două nopţi mai târziu, au furat o maşină de pompieri antică din parcarea unui muzeu plin de automobile clasice şi tot echipamentul de pompieri pe care l-au găsit înăuntru. Au fost nevoite să o parcheze la docul din Tabăra Wyndham, doar ca să aibă loc să o ţină. Allie era hotărâtă să facă tămbălău mare înainte să moară, iar Sarah simţea că era important pentru o mamă să sprijine scopurile în viaţă ale fiicei sale.

Nu mi-am închipuit că va reuşi Carol să reziste prea mult timp. Îmi aduc aminte. A dat jos aproape cinci kilograme de care nu avea de ce să scape. Nu a mai dormit. Se uita la televizor, pe jumătate dezbrăcată, câte douăsprezece ore în şir, la fel de insensibilă precum cineva care a suferit o lobotomie. A început să miroasă ca un chibrit aprins şi tot timpul fâsâia din ea fum. Singurul care o scotea din miasmă era tatăl ei, care se asigura că mănâncă şi doarme şi că se îngrijeşte.

Apoi, într-o dimineaţă, am auzit uşi trântite şi ţipete pe stradă. Era foarte devreme, iar eu eram singurul treaz. M-am dus jos şi m-am uitat peste gard. O camionetă oprise în faţa unei case de lângă, o dubă a poliţiei care fusese mai nou destinată Patrulelor de Carantină. Nişte indivizi de genul celor de la SWAT, cu măşti de gaze, se forţau să bage înăuntru o femeie. Aveau un doctor cu ei, şi el cu mască şi cu mănuşi, ţinând în mână un clipboard şi spunându-i femeii că era pentru protecţia propriilor ei copii. Spunându-i că vor contacta o rudă care să vină să ia copiii. Un băiat de vreo patru ani plângea cu suspine, încercând să se ducă după ei. Un alt membru al Patrulei de Carantină îl tot lua de umăr şi îl întorcea. Undeva înăuntrul casei puteam auzi un bebeluş urlând. Chiar înainte să o bage pe femeie în dubă, ea şi-a întors capul şi am putut să îi văd chipul. Era aceeaşi femeie care fusese în acea zi la farmacia care luase foc şi jelise acolo.

În după-amiaza aceea, am avut o consfătuire în familie în jurul mesei şi i-am pus la curent cu ce văzusem. Allie a zis că avem nevoie de un plan, în caz că se întorc şi bat la uşa *noastră.* Tom a zis că dacă s-ar întâmpla aşa ceva, cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi să nu răspundem. A zis că el petrecuse toate verile la Tabăra Wyndham şi că nu vedea vreun motiv să îşi schimbe acum planul, chiar dacă tabăra de vară fusese anulată. A zis că deja a trecut o dată cu Carol pe la tabără şi că erau suficiente alimente uscate la îndemână ca să fie hrănită o armată întreagă timp de un deceniu. A greşit doar cu nouă ani.

El s-a instalat cu Carol în casa care fusese mereu a lui, aparent pentru a avea ea grijă de el, deşi era de fapt invers. Sarah şi cu mine am pus ochii pe o cabană aproape de doc, pentru că lui Nick îi plăcea să se joace de-a pompierul în camionul nostru furat. Ar suna aiurea să spun că acele zile au fost minunate? Aveam pe atunci ouă proaspete şi

gofre şi cafea. Înotam la răsărit şi făceam focuri de tabără la apus. Sarah a dat la o parte praful de pe orga din biserică şi cânta Billy Joel şi Paul McCartney. A încercat să o facă pe sor-sa să cânte cu ea, dar Carol rămânea în Casa Stelei Negre, cu solzu' ei fumegând şi scoţând aburi. Aşteptând să moară.

Într-o dimineaţă, Sarah s-a dus la Portsmouth ca să se alimenteze cu ştiri şi cu provizii. Putea să facă pentru noi cumpărăturile, nu era bolnavă. S-a întors cu gemenele Neighbors. Două zile mai târziu, Norma Heald a apărut de una singură. Lucrase în cantină verile trecute şi se gândise că ar fi mai sigur să caute hrană pe-aici decât într-un supermarket. Acela a fost începutul oamenilor lui Tom.

Câteva zile mai târziu după ce a venit Norma, Carol a ieşit val-vârtej din Casa Stelei Negre, arătând răvăşită, aproape incoerentă de groază, a dat de Sarah şi i-a zis ce s-a întâmplat. I-a zis să vină iute. A zis că Tom şi Nick se aprinseseră – că amândoi erau pe cale să izbucnească în flăcări.

Am fugit atât de tare şi repede, că am lăsat-o pe Carol în urmă. Am fugit bolnavi şi speriaţi. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să alergi aşa de tare către ceva ce nu vrei să vezi. Ca fugitul către propriul tău pluton de execuţie. Eram convinşi că o să îi găsim pe amândoi praf şi pulbere, cu locul în flăcări.

Sarah a răbufnit pe uşă prima şi apoi s-a oprit aşa de brusc, încât m-am lovit de ea şi am dărâmat-o pe jos. Allie era imediat în spatele meu şi s-a împiedicat de amândoi. Eram cu toţii încârligaţi unul de altul pe podea când i-am văzut.

Maşina de spălat vase din casa aia probabil că e mai veche decât ani ai tu, Harper. A prins cel puţin trei decenii, şi bufnea şi se zdruncina când era pornită. Ritmul, dacă poţi să-ţi imaginezi, e foarte asemănător cu cel din cântecul ăla vechi „Wooly Bully". Ştii de care zic? Tom stătea cu spatele la maşinărie, iar Nick era în poala lui, iar acel bufnet de Wooly Bully trecea prin amândoi. Tom avea degetele prinse într-ale lui Nick şi cânta, iar amândoi *străluceau.* Tom avea mânecile suflecate şi i se vedeau semnele solzului de pe antebraţ, şi erau la fel de luminoase ca nişte spirale de vopsea fluorescentă.

Pe el nu l-a deranjat deloc când ne-am năpustit pe uşă ca nişte poliţai din *Keystone Kops.* Ne-a aruncat un fel de privire amuzată şi a continuat să strălucească. Sarah a zis: „Aoleo, tata, aoleu, Dumnezeule, ce se întâmplă cu tine?"

Iar el a zis: „Nu prea-mi dau seama, dar cred că Solzului îi place Sam cel Sham. Vino şi cântă cu noi şi vezi dacă nu-ţi place felul în care te face să te simţi."

Până ce a ajuns şi Carol în cadrul uşii, stăteam cu toţii în cerc în jurul maşini de spălat vase, cântând garage rock şi aprinşi ca la carnaval. De îndată ce Solzu' Dragonului începea să se încălzească şi

să lucească, ştiai că o să fie bine. Că nu o să arzi. Adică, na, ştii cum e în Sclipire.

Am cântat până ce maşina de spălat vase şi-a terminat ciclul programat, şi imediat ce maşina a încetat să mai bufnească, Solzu' nostru a început să se răcească şi să îşi şteargă din sclipiri. Eram cu toţii extrem de luaţi. Nu mi-am mai putut aduce aminte cu care dintre fetele lui Tom eram eu, aşa că le-am sărutat pe amândouă. Sarah a râs la asta. Allie nu mai contenea să îşi numere degetele de la picioare, pentru că nu îşi putea aminti câte are. Cred că se poate spune că eram prăjiţi rău de tot. Prăjiţi! Ha! Aşa-i că e isteţ spus? Aşa-i… Nu? Eh, în fine.

În seara aceea, i-am adunat pe ceilalţi în capelă. Sarah s-a pus la orgă, iar Carol şi-a acordat ukulelele ei şi a cântat „Bridge over Troubled Water'" şi „Let It Be", şi ne-am aprins ca nişte scântei suflate din focul de tabără. Vocile lor erau atât de afumate şi de dulci… Nu am fost niciodată atât de îmbătat sau de fericit. Puteam simţi cum îmi dau drumul la identitatea proprie, în felul în care ai pune jos nişte geamantane foarte grele de care nu mai ai trebuinţă. A fost, îmi imaginez, cum se simt albinele. Deloc ca nişte indivizi singulari, ci ca nota unui murmur într-o întreagă lume de muzică perfectă şi folositoare.

După ce am terminat de cântat, ne-a vorbit Tom. Părea ceva normal. Ne-a zis lucruri pe care le ştiam, dar pe care aveam nevoie să le auzim. Ne-a zis că eram norocoşi pentru fiecare minut pe care îl aveam de petrecut împreună, iar eu ştiam că e adevărat. Ne-a zis că era o binecuvântare, să fim capabili să simţim atât de intens dragostea şi fericirea celorlalţi, chiar pe pielea noastră, iar eu am zis Amin, şi la fel au zis şi restul. Ne-a zis că în cele mai întunecate clipe ale istoriei bunătatea era singura lumină pe care o ai ca să găseşti drumul spre refugiu, şi ştiu că am plâns când l-am auzit spunând asta. Îmi vine un pic să plâng şi acum, doar amintindu-mi. E uşor să respingi religia ca fiind sângeroasă, crudă şi tribală. Am făcut-o şi eu. La bază, orice credinţă este o formă de instructaj în decenţa comună. Diferite manuale în acelaşi curs. Nu învaţă ei că să faci pentru alţii e un simţământ mai înalt decât să faci numai pentru tine? Că fericirea altcuiva nu trebuie să însemne mai puţină fericire pentru tine?

Singura care nu strălucea era Sarah, pentru că Sarah era singura care nu avea Solzu' Dragonului. Însă ea ştia la fel de bine ca noi ceilalţi că descoperisem ceva. Că găsisem un leac care funcţiona. Nu aveam nevoie de o linguriţă de zahăr ca să putem înghiţi medicamentul. Zahărul *era* medicamentul. Sarah a cântat cu noi şi ne-a privit cum ne preschimbăm şi şi-a păstrat propriile opinii pentru ea. Fusesem până atunci suficient timp împreună încât ar fi trebuit să-mi fi dat seama ce urma să se petreacă. Ce ar fi făcut ea.

Dar nu am văzut ce urma să se întâmple pentru că eram beat aproape tot timpul. Nu beat de la alcool, înţelegi ce zic. Beat de la acel iureş de lumină şi plăcere care venea peste mine când cântam împreună. Allie a început să iasă noaptea în masca ei de Căpitan America, ca să îşi spioneze prietenii, copii pe care îi ştia de la şcoală. Dacă vedea că se îmbolnăviseră de Solz, îi recruta pe ei şi pe familiile lor. Le spunea că era o modalitate de a rămâne în viaţă. Că infectarea nu trebuia să fie o sentinţă la moarte. Aveam câte doisprezece oameni noi sosind în fiecare săptămână.

Sarah m-a trimis să merg cu Allie ca să mă asigur că se întoarce teafără în tabără. Am început să mă îmbrac în echipamentul de pompier pentru că am descoperit că într-o lume plină de lucruri care ard nimeni nu se uită la un pompier de două ori. Cea mai mare parte a lunii iunie nici măcar nu am putut să îmi aduc aminte propriul meu nume, eram mult prea beat de la Sclipire. Eram doar… Pompierul.

El tuşi, slab. Un smoc de fum parfumat îi ţâşni prin gură, se transformă în fantoma unei maşini de pompieri de jucărie şi dispăru.

— Iarăşi te dai mare, zise Harper. Ce s-a întâmplat după aceea?

— A murit Sarah, spuse el şi se aplecă în faţă şi o surprinse pe Harper cu un sărut pe nas. Sfârşit.

CARTEA A ŞAPTEA
FĂRĂ OAMENI DREPŢI

1
MARTIE

Din jurnalul lui Harold Cross:

28 AUGUST:

MARTHA QUINN ESTE REALĂ.

ARE UN SITE WEB, MARTHAQUINNINMAINE. TE PROCESEAZĂ ÎN MACHIAS, TE CURĂŢĂ, ÎŢI DAU HAINE NOI ŞI UN PRÂNZ CORECT ŞI TE DUC CU O BARCĂ MARITIMĂ. AU CU EI CE-A MAI RĂMAS DIN CENTRUL PENTRU PREVENIREA ŞI CONTROLUL BOLILOR, LUCRÂND LA UN TRATAMENT.

EU MĂ DUC. MÂINE SAU POIMÂINE. DACĂ MAI RĂMÂN AICI, MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU O SĂ ARD PÂNĂ LA MOARTE. CEILALŢI PRIMESC AVANTAJUL ITERACŢIUNII SOCIALE, DAR EU NU, ŞI FĂRĂ DOZE REGULATE DE OXITOCINĂ SIGURANŢA MEA BIOCHIMICĂ VA SĂRI.

N-O SĂ CER PERMISIUNEA NIMĂNUI. ŞTIU CĂ N-AŞ PRIMI-O. CAROL MĂ ŢINE SUB SUPRAVEGHERE ATENTĂ. SINGURUL CARE E DE PARTEA MEA E JR. A ARANJAT SĂ MĂ POT STRECURA AFARĂ DE-AICI CA SĂ POT AJUNGE LA CABANĂ LA NOAPTE ŞI SĂ ÎMI TRIMIT ULTIMELE EMAIL-URI.

NU SUNT SIGUR CUM O SĂ REUŞESC SĂ AJUNG ATÂT DE DEPARTE ÎN NORD CU TOT SUDUL MAINE-ULUI ÎN FLĂCĂRI, DAR JR SPUNE CĂ AŞ PUTEA CU BARCA. ABIA AŞTEPT SĂ DAU DRACULUI VĂGĂUNA ASTA ÎMPUŢITĂ.

2

Primul gând care îi trecu prin minte: *Nu se poate să fie chiar atât de uşor.*

Întoarse pagina, sperând să afle mai mult, dar nu mai era nimic. Mai încolo, caietul era gol.

Afară cădea ploaia. Lovea acoperişul subţire cu un ropot continuu. Cădea de zece ore fără întrerupere. Uneori, mai cădeau şi copacii. Harper se trezise în zgomotul unuia care se crăpase undeva prin apropiere, cu un pârâit foarte tare şi o bufnitură surdă pe covorul de frunze. Vântul lovi din nou infirmeria, cu noi şi noi rafale. Afară, părea că e sfârşitul lumii. Dar, în definitiv, în fiecare zi era sfârşitul lumii, acum, fie ploaie, fie soare.

Harper realiză că nu mai era nimic de învăţat din jurnal, şi cu atât mai puţin ceva care să o surprindă. Martha Quinn era reală. Insula era un loc real.

Nick o privise atent: nicio surpriză în asta. Harper renunţase de mult să mai ascundă caietul de el. Era oricum, în spaţiul strâmt al infirmeriei, un lucru imposibil. Îi întâlni privirea lui intensă, sigură pe ea, curioasă. Nu o întrebă dacă citise ceva important. Ştia.

În noaptea aceea, de gardă în camera de primire era o Santinelă pe numele lui Chuck Cargill. Două ore mai devreme, intrase peste Harper atunci când avea puloverul scos şi aplica nişte loţiune pe curbura rozalie a pântecului ei. Avea sutienul pus, însă Cargill fusese atât de agitat să o vadă în asemenea hal de dezbrăcată, încât scăpase pe masă, cu un zdrăngănit, tava cu mic-dejun pe care o avea cu el, de parcă dintr-odată nu mai ştiuse cum se mânuieşte. Se trăsese înapoi, bâlbâind nişte scuze incoerente, şi fugise înapoi pe după draperie. De atunci, fusese foarte atent să tuşească sec, să bată în tocul uşii şi să ceară permisiunea de a intra. Harper se gândi că săracul băiat nu o să mai fie niciodată în stare să o privească în ochi.

Şi se mai gândi că dacă ar vrea să dea telefonul jos din tavan, probabil că el nu ar intra peste ea în timp ce l-ar folosi. Nici altcineva, de asemenea. Chiar şi Ben Patchett nu ar fi avut cum să facă vreo inspecţie pe o noapte ca asta.

Harper roti scaunul cu spătar şi se cocoţă nesigură. Atinse panoul, găsi telefonul şi coborî. Nick se uită fix la ea – la el –, cu ochi fascinaţi şi întrebători. Ea îi făcu semn cu capul: *Vino-ncoa'.*

Se duseră către cel mai îndepărtat colţ al camerei faţă de draperie şi de camera de primire. Harper şi Nick se aşezară unul lângă celălalt, la marginea patului Părintelui Storey, cu spatele la intrare. Dacă ar fi intrat totuşi Cargill peste ei, telefonul ar fi fost ascuns de trupurile lor şi ar fi avut suficient timp să îl închidă şi să îl vâre sub saltea.

Apăsă prelung butonul de pornire. Ecranul pâlpâi, apoi urmă un negru adânc. Bateria era la nouă la sută.

Harper deschise fereastra de navigare şi încărcă pagina marthaquinninmaine.

3

Se auzi muzică prin micuţele difuzoare plate ale iPhone-ului, greu de distins în bătaia ploii de afară, şi totuşi minunată. Era un cântec pe care Harper obişnuia să îl fredoneze şi ea pe vremea în care avea opt ani, folosind o lingură de lemn pe post de microfon şi alunecând pe linoleumul din bucătărie în papucii ei cu Miss Piggy. Ric Acasek cânta cum fata asta era tot ce avea el nevoie, pe un ritm care ţopăia ca o jucărie Slinky cu arc ce coboară nişte trepte.

Pozele se încărcau, însă foarte greu.

Prima arăta o pantă întinsă, acoperită de iarbă înaltă până la brâu, îngălbenită de toamnă. Oceanul din fundal era o fâşie de oţel călit. Martha Quinn stătea în centrul unui şir lung de copii, câte cinci pe fiecare parte a ei, cu braţele în jurul taliei celor doi mai apropiaţi. Chiar şi la aproape şaizeci de ani, era la fel de slăbănoagă ca întotdeauna, chipu-i neastâmpărat şi blând, ochii îngustaţi într-un fel care sugera că avea de împărtăşit un banc bun. Vântul îi dădea la o parte de pe sprânceana înaltă şuviţele de păr negru. Mânecile îi erau sumecate şi i se vedea Solzu' Dragonului de pe braţe, un pergament negru-auriu care aducea aminte de anticele litere Kanji.

Pe măsură ce cântecul se estompa, o a doua fotografie reuşi să se încarce. Un doctor într-un halat alb de laborator, o femeie drăguţă cu ten asiatic şi un clipboard într-o mână, lăsată pe vine ca să ajungă la înălţimea unei formidabile fete de vreo nouă ani. Fetiţa strângea la piept un raton de pluş, iar nasul îi era cutat într-un hohot de râs. Braţele ei libere erau scrijelite uşor cu Solz. Se găseau pe holul alb şi curat al unui spital de undeva. Pe peretele din fundal se vedea o tăbliţă, neclară, aproape defocusată. Nu era o parte importantă a imaginii, aşa că Harper o observă fără să îi acorde prea mare importanţă… apoi îşi încruntă privirea şi privi încă o dată. Când realiză ce scria pe ea, intensitatea emoţiilor îi smulse aerul din plămâni. Doar două cuvinte:

* Pediatrie

* Maternitate

Cea de a treia fotografie se încărcă imediat ce cântecul se opri. Începu, în schimb, o voce – o voce pe care Harper o recunoscu din retrospectivele anilor 1980 de pe VH1 şi de pe MTV. Sonorul era deja dat foarte jos, încât Harper cu greu reuşi să distingă pe Martha Quinn pe deasupra ropotului furios ce răpăia pe acoperiş, şi totuşi, din precauţie, cobori şi mai mult volumul şi se aplecă să asculte.

„Hei, salutări, a fost asta ce ai avut tu nevoie? A fost ce am avut eu nevoie. Adică mai degrabă a fost unul dintre lucrurile de care am nevoie. E o listă destul de lungă. AM NEVOIE să ştiu că Michael

Fassbender încă mai e în viaţă, pentru că, DĂHHH! Omul ăla a fost potrivit în multe privinţe. A reuşit să înfierbânte doamnele înainte ca sporul să iasă-n lume, ştii ce zic? AM NEVOIE de episoade noi din *Doctor Who,* dar nu prea am mari speranţe, pentru că fac pariu că toată lumea care a făcut serialul ăla e mort sau se ascunde. Mai e vreo Anglie pe acolo? Sper că nu aţi ars, Insule Britanice! Unde ar fi lumea fără contribuţiile voastre culturale epice: Duran Duran, Idris Elba şi *Pur şi simplu dragoste?* Să-mi laşi un email, Anglie, să mă anunţi că încă mai rezişti pe-acolo!"

Următoarea imagine arătă un cort foarte mare cu nişte mese pliabile aranjate în el. Un centru de procesare. La mese erau genul de doamne în vârstă cu umerii laţi şi coafuri albastre care lucrează la cantinele şcolare… deşi purtau costume galben aprins de astronauţi care erau standardul pentru toată lumea care intra în contact cu Ebola, antrax şi Solzu' Dragonului. Una dintre vajnicele bătrânele înmâna un set de pături, pijamale şi formulare către o familie drăguţă: un bărbat vârstnic cu sprâncene stufoase cărunte, o femeie care părea foarte obosită, cam la treizeci de ani, şi doi băieţei cu părul arămiu.

„Am nevoie de plăcintă de piersici. URGENT. Îmi pare rău să anunţ că nu există plăcintă de piersici pe Insula Free Wolf, însă avem propria livadă de mere, şi abia de-aştept să se facă sezonul culesului şi să pot să mă duc acolo ca să iau un coş de Granny Smith, Cortland, Honeycrisp, Honey Boo Boo, Honey Graham, Graham Norton, Ed Norton… tot tratamentul. Mă-ntreb oare ce gust ar avea un Quinn. Probabil că ar avea aromă de 1987. Cel mai bun lucru la un radio e că mă poţi închipui exact cum arătam în 1987, fantezia oricărui bărbat. Şi prin *oricărui bărbat* vreau să zic cei de treisprezece ani cărora le plăcea să citească benzi desenate şi să asculte The Cure. ÎN FINE! Am nevoie de mai multe panouri solare. Abia de am patru amărâte de panouri solare! E bine, e mai bine decât niciuna. Dar, după cum ştiţi, nu pot să emit decât trei ore pe zi până ce transmiţătorul începe să obosească. Un gând prietenesc: probabil că nu mă auziţi în direct, ci într-o înregistrare în buclă. Urcăm o nouă buclă în fiecare zi, în jurul orei 11 AM, cu 24 de ore mai mult sau mai puţin."

Nick nu o putea auzi pe Martha Quinn, însă putea vedea imaginile încărcate pe ecran, şi se aplecă, cu ochii largi, complet captivat.

„De ce altceva oare mai am eu nevoie? Am nevoie ca tu să-ţi mişti fundul în Machias şi să ajungi aici, pentru că avem cacao! Şi butoaie cu alune! Şi un fost prezentator meteo care face nişte pâine la vatră extraordinară! Ştii despre ce vorbesc? Vorbesc despre Insula Free Wolf, localizată la şaptezeci de mile de coasta Maine-ului, un loc unde te poţi aşeza în siguranţă dacă tu – *da, tu!* – te nimereşti să fii norocosul câştigător al unui caz de Solzu' Dragonului. Avem un pat pentru tine. Şi asta nu-i tot! Avem un centru federal medical, unde

poţi primi tratament experimental de ultimă generaţie pentru situaţia ta. În timp ce-ţi vorbesc, eu însămi, Martha Quinn, sunt intubată la o salvă de experiment de ultimă generaţie care miroase şi arată exact ca nişte rahat de oaie şi, ghici ce! nu am ars întreaga zi! Nici măcar nu am avut o scânteie! Ultima mea scânteie a fost în 2009, şi asta s-a petrecut înainte ca infectarea să înceapă."

Urmă o poză cu o insula văzută de pe coastă: o creastă verde, o plajă cu pietre albastre, un mănunchi de căsuţe în stil New England de-a lungul unui drum de pământ. Soarele tocmai ce se ridica pe cer sau tocmai ce apunea şi arunca un con de lumină peste apa neagră.

„Nimeni nu pronunţă cuvântul *leac*. Nici măcar nu şopteşte cuvântul *leac*. Sunt şase sute de oameni bolnavi pe insula asta şi cu ce sunt ei cel mai bolnavi – în afară de *Draco tryptonaibaştie* – e să-şi facă speranţe cu cel mai recent tratament. Dar îţi zic ceva: ultima combustie am avut-o acum mai bine de douăsprezece săptămâni. Da, ai auzit bine: şase sute de persoane infectate şi un singur om mort în ultimele trei luni."

O ultimă imagine arăta un cuplu mai în vârstă cu un copil. Bărbatul era deşirat, apăsat de vreme, cu pometi aproape patricieni şi o uşurare epuizată în ochi. Soţia lui era micuţă, rotunjoară, cu colţurile pleoapelor adâncite cu riduri de expresie. Bărbatul avea un băieţel de cinci ani pe umeri. Purtau haine de toamnă: bluze flanel, pantaloni de jeans, căciuli tricotate. Femeia avea Solzu' Dragonului încrustat pe toată suprafaţa mâinilor. Descrierea spunea: *Sally, Neal şi George Wannamaker ajung la Centrul de Procesare Machias şi se pregătesc să se îndrepte către Insula Free Wolf. TU ai prieteni şi familie pe insulă? Apasă aici pentru o galerie foto cu* – şi era spaţiu pentru o casetă cu cifre indicând în momentul respectiv numărul 602 – *oameni care primesc adăpost şi alinare în Zona de Cercetare şi Carantină a Insulei Free Wolf.*

„Când o să ajungi la Machias – şi vei ajunge, trebuie să crezi asta; eu am ajuns aici şi aşa o vei face şi tu – vei fi direcţionat către un cort de procesare. Ei o să aibă grijă de tine. Ei îţi vor da o pernă, o pătură, o pereche de papuci simpatici din hârtie şi o masă caldă. O să te urce într-o barcă şi să te trimită direct la noi, unde vei fi hrănit, îmbrăcat şi găzduit. Toate astea plus oportunitatea să te tragi de şireturi cu celebrităţi incredibile ca mine! Şi un tip care a prezentat vremea la canalul din August, Maine! Ce mai aştepţi? Împachetează-ţi lucrurile şi mişcă-ţi fundul ăla al tău mic aici. Patul tău e deja făcut. E timpul să dormi în el.

Acum, o să mai pun un cântec, după care o să revin cu o listă a celor mai sigure rute dinspre Canada…"

Nick arătă spre fotografia cu insula, apoi o întrebă pe Harper, prin semne:

— E un loc real?

— Cum să nu? răspunse ea tot cu gesturi. Un loc bun pentru oamenii bolnavi.

— Când o să mergem? întrebară mâinile lui Nick.

— Curând, zise Harper, vorbind cu voce tare, fără să îşi dea seama, în timp ce mâinile ei spuneau acelaşi lucru.

În patul din spatele lor, Părintele Storey oftă adânc şi, cu o voce de încurajare tăcută şi blândă, zise:

— Curând.

4

Când pulsul lui Harper s-a mai liniştit, verifică starea Părintelui Storey – ţinându-i încheietura lui subţire între degete şi monitorizându-i presiunea sângelui în artere. Bătăile inimii erau slabe şi nu foarte regulate, dar observă că aveau ceva mai multă constanţă decât cu o zi înainte. Când îşi trecu o unghie pe talpa lui goală, el îşi strânse degetele şi scoase un scurt fonfăit de amuzament. Când îl testase săptămâna trecută, putea la fel de bine să gâdile o franzelă.

Nu îl putea întreba pe Nick dacă auzise pe Părintele Storey vorbind, desigur – singura dată când surzenia lui o frustră cu adevărat. Îşi dori cu disperare ca cineva, *oricine,* să îl fi auzit. Luă în considerare varianta de a trimite după Carol. Poate că Tom ar reacţiona la vocea fiicei sale. După unele păreri, o mai făcuse înainte. Chiar dacă el nu ar fi tresărit din nou, Carol avea dreptul să ştie că tatăl ei vorbise azi.

Însă după ce rumegă mai bine ideea, o respinse. Carol s-ar fi bucurat nespus să audă că tatăl ei îşi revine – dar acea bucurie mai putea aştepta. Harper îşi dori să discute mai întâi ea cu el înaintea altcuiva. Voia să afle ce îşi mai amintea, dacă îşi mai amintea, despre noaptea în care fusese lovit în cap. Şi voia să îl avertizeze despre cum o schimbaseră ultimele luni pe Carol, cum o lăsase iarna răvăşită şi tulburată de febră şi neîncrezătoare. El avea nevoie să afle despre masacrul de la Verdun Avenue şi despre copiii care mărşăluiau prin tabără cu puşti şi despre oamenii forţaţi să poarte pietre în gură pentru a fi reduşi la tăcere.

Nu: de fapt Tom nu avea nevoie să afle toate aceste lucruri. *Harper* avea nevoie să i le spună. Îşi dorea ca bătrânul să revină şi să îndrepte lucrurile ca înainte. Şi cât de mult îi fusese ei dor de el…

Rămase la capătul patului tot restul nopţii, cu mâinile lui într-ale ei, mângâindu-i articulaţiile de la degete. Uneori, îi vorbea.

— Ai hibernat întreaga iarnă, exact ca un urs, Tom Storey. Ţurţurii se topesc. Zăpada e aproape dusă. E timpul să te trezeşti şi să te târăşti din grotă. Nick şi Allie şi Carol şi John te aşteaptă. Şi eu te aştept.

Însă el nu vorbi încă o dată, şi la un moment dat înspre dimineaţă ea adormi cu mâna lui în poală.

Nick o trezi o oră mai târziu. Soarele spărgea cu raze ceaţa de afară, îi schimba nuanţa în lămâie şi bezea, dulce ca o plăcintă.

— S-a uitat la mine, îi zise Nick cu mâinile. S-a uitat la mine şi a zâmbit. Chiar mi-a şi făcut cu ochiul înainte să se ducă înapoi la culcare. Revine.

Da, se gândi Harper. Precum Aslan, el revenea şi aducea cu el şi primăvara.

La timp, se gândi. Se întoarce înapoi la timp şi totul o să fie bine.

Mai târziu, îşi aminti gândul şi râse de el. Ar fi fost ori asta, ori plânsul.

5

Harper avea nevoie să îşi clătească mintea, avea nevoie să se gândească profund, aşa că ieşi din infirmerie, în răcoarea tăioasă. Nimeni nu o opri. Erau cu toţii în capelă. Harper îi putea auzi cântând, le putea zări luminile misterioase sclipind în jurul muchiilor uşilor roşii.

Partea distractivă era că se puseseră să cânte „Chim Chim Cher-ee", ceva ce nu ar fi părut să se potrivească în capelă. Aproape toată lumea din congregaţie văzuse pe cineva drag devorat de foc, trăise cu frica de a nu izbucni în flăcări. Dar acum vocile lor se ridicau împreună într-o proslăvire plină de cenuşă şi funingine, voci care tremurau într-un extaz isteric. Îi lăsă în urmă.

Aerul era curat şi tare, iar plimbarea era uşoară. Harper îşi lăsase pântecul ei uriaş, alături de bebeluşul dinăuntru, înapoi în infirmerie, avusese nevoie de o pauză de la starea de gravidă. Se simţi bine să fie din nou zveltă. Îşi lăsă gândurile să cutreiere şi în scurt timp realiză că ajunsese la locul în care cărarea cu noroi a taberei se intersecta cu Little Harbor Road. Asta era mai departe decât intenţionase să se ducă, mai departe decât era în siguranţă. Privi la autobuzul şcolar ruginit şi în ruină, aşteptându-se să fie strigată din spatele volanului. Bănui că indiferent cine era de gardă probabil că moţăia.

Avea de gând să se întoarcă şi să meargă înapoi când îl văzu pe bărbatul de pe drum.

Era un tip chiar în mijlocul Little Harbor Road, la nici treizeci de metri depărtare, stând cu coatele-n jos ca un soldat care încearcă să treacă pe sub o sârmă ghimpată pe un câmp de bătălie. Sau nu: mai degrabă arăta ca cineva care încearcă să înainteze fără să se poată folosi de picioare. Dacă ar fi venit careva în viteză, ar fi fost călcat. În afară de asta, era îngrozitor să îl priveşti cum se chinuia pe asfaltul îngheţat.

— Hei! strigă Harper. Hei, tu!

Ridică lanţul lăsat peste intrarea în tabăra Wyndham şi încercă să facă paşi iuţi către el. Era important să se ocupe de asta – să ajungă la bărbatul din drum – şi să iasă din raza privirilor înainte de a fi apărut vreo maşină. Mai strigă încă o dată. El îşi ridică fruntea, dar singurul felinar stradal era în spatele lui, aşa că faţa îi rămase în umbră: un chip rotund, cărnos, grăsuliu, cu părul rărit în creştet. Harper se grăbi pe ultimii paşi şi îngenunche în dreptul lui.

— Ai nevoie de îngrijiri medicale? întrebă ea. Poţi să te ridici? Sunt asistentă. Dacă crezi că te poţi ridica, dă-mi mâna şi o să te conduc la infirmeria mea.

Nelson Heinrich îşi ridică şi mai mult capul şi îi zâmbi luminos.

Dinţii erau roşii de la sânge şi cineva îi tăiase nasul, lăsând doar nişte găuri negre în carnea zdrelită.

— Ah, nu-i nimic, Harper. Am reuşit până aici. Îi pot conduce restul drumului şi fără ajutorul tău.

Harper se trase înapoi şi căzu pe spate, lovindu-se tare.

— Nelson! Of, Dumnezeule, Nelson, ce ţi s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? spuse Nelson. Soţul tău mi s-a întâmplat. Şi acum o să ţi se întâmple şi ţie.

Farurile ieşiră în stradă, orbindu-i pe amândoi. Camionul Freightliner se trezi la viaţă cu un pocnet de combustie şi un hârşâit de schimbător de viteze.

— Du-te, Harper. Du-te-napoi, zise Nelson şi îi făcu cu ochiul. Ne vedem mai târziu.

Ea îşi ridică mâinile la faţă ca să se ferească de faruri, iar când le coborî era trează, ridicată în coate pe patul ei din infirmerie şi având o nouă contracţie.

— Sunt visuri cu bebeul care vine, îşi zise Harper singură. Nu cu Nelson Heinrich conducând un Comando de Incinerare înspre tabără. Nelson Heinrich e mort. A fost sfâşiat de mitraliera aia. L-ai văzut mort pe asfalt. L-ai *văzut*.

Era ciudat cum cu cât şi-o spunea mai des, cu atât mai puţin o credea.

6

Trecură cinci zile până ce Părintele Storey vorbi din nou.

— Michael? murmură bătrânul, cu un ton confuz, preocupat şi curios, iar o clipă mai târziu Mike Lindqvist trase draperia şi se înfipse în camera de consultaţii.

— M-aţi chemat, doamnă? o întrebă pe Harper.

Sunetul vocii Părintelui Storey îi săgetă pulsul lui Harper, îi făcu sângele să bubuie. Îşi deschise gura ca să îi spună lui Michael că fusese bătrânul, apoi se răzgândi. Michael ar trimite vestea la Allie şi cine ştie unde ar fi dus asta.

— Da, zise Harper. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să îi dai lui Allie un mesaj.

— Nicio problemă, spuse el.

— Mă tem că va fi nevoie de ceva mai mult. Vreau să mă întâlnesc din nou cu Pompierul. Şi vreau ca Allie să vină cu mine. Allie şi Renée şi Don Lewiston. Ar trebui să vii şi tu, dacă reuşeşti. Şi – dacă e posibil – Gil Cline şi Mazzul. Dacă e vreo cale… orice cale… să poată fi făcut aşa ceva?

Michael păli. Îşi puse o fesă pe marginea tejghelei, îşi lăsă capul în jos şi trase de şuviţele arămii ale ciocului lui. În cele din urmă, ridică privirea.

— Cu ce-i întâlnirea asta?

— Despre posibilitatea de a pleca. Despre posibilitatea de a rămâne. A venit vremea ca unii dintre noi să facă planuri de viitor. Părintele Storey e stabil, pentru moment. Însă dacă starea lui se schimbă brusc, vom vrea să fim pregătiţi.

— Pentru ce-i mai rău?

— Pentru orice-ar fi.

— Dacă vă găseşte Carol pe careva pe insulă, împreună, zise Michael, făcând în secret planuri cu Pompierul, o să închidă pe toată lumea. Sau mai rău.

— Ne putem confrunta cu mai rău şi dacă nu facem nimic.

Michael îşi trecu o mână peste fruntea lui pistruiată şi îşi coborî încă o dată capul, reflectând. În cele din urmă, făcu semn că da, neliniştit.

— Ştiu cum s-o facem. Nu e ca şi cum ar trebui să îi scăpăm din San Quentin. Renée vizitează prizonierii în fiecare zi la prânz… atunci se adună pentru micul lor club de lectură. Acela e singurul moment când băieţii ăia ies din cămara lor. Renée a aranjat un colţ al pivniţei, a pus un covor şi nişte scaune, ca să aibă un loc drăguţ unde să citească şi să discute. Cât timp stau împreună, oricine ar fi de gardă intră în camera frigorifică pentru a face curat. Să golească găleata în care s-au pişat în

timpul zilei. Să adune hainele murdare. Genul ăsta de lucruri. Aşa că poate în timp ce sunt acolo, Mazzul se întoarce, zice „Ups, mi-am uitat cartea”. Apoi în drum spre ieşire închide uşa camerei frigorifice. Paznicul e blocat pentru mai bine de o oră. Poate să bată şi să strige cât vrea. Cămara aia e aproape etanşă la sunete odată ce e sigilată uşa. Nu l-ar auzi în timpul unui prânz gălăgios, nu cu trapa lăsată.

— Dar Renée şi cei doi bărbaţi ar trebui să treacă fix prin faţa tuturor oamenilor din cantină.

Michael scutură din cap.

— Mai e o cale afară din pivniţă. Sunt nişte trepte care duc la parcarea din spate. Presupun că pe acolo descărcau camioanele cu provizii. Uşile alea sunt încuiate din afară, cu două lacăte, însă aş putea să fac în aşa fel încât să fie descuiate. Renée şi Gil şi Mazzul ar trebui să fie înapoi până la 1 AM, când micul lor club de lectură se presupune că se încheie. Renée lasă pe paznic să iasă, zice „Scuze! Nu ne-am dat seama că ai rămas blocat aici, nu te-am putut auzi de la toată gălăgia de deasupra”. Cine ar avea ghinionul să tragă tura pentru acolo o să fie scos din pepeni, dar fac pariu că nici măcar n-o să-i spună lui Ben Patchett. Prea ruşinos, în plus, cine-ar vrea să se aleagă cu o piatră-n gură timp de două zile când nimeni nu a păţit nimic şi totul s-a dovedit a fi în regulă?

Nick stătea privindu-i pe amândoi, cu genunchii ridicaţi sub bărbie. Nu avea de unde să ştie despre ce discutau, nu citea pe buze, însă chipul lui era la fel de îngrijorat de parcă i-ar fi urmărit cum manevrează nişte beţe cu TNT.

— Bun, Michael. Asta-i bun, zise Harper. E simplu. Cu astfel de lucruri, cu cât mai simplu, cu atât mai bine, nu crezi?

El îşi trecu degetul mare peste împletiturile strânse ale bărbii.

— Cred că e totul grozav… atâta timp cât deţinuţii nu se hotărăsc să o lase lată pe Renée şi să o rupă la fugă de îndată ce se văd liberi din subsol.

— Nu ar avea *de ce* să o lase lată, spuse Harper. Dacă s-ar hotărî să o rupă la fugă, Renée ar fugi cu ei. Dar cred că… cred că îi poate convinge că au o şansă mai mare să supravieţuiască pe termen lung dacă se aliază cu Pompierul. Nu vor doar să scape, vor să şi ţină.

Nu uitase felul în care Gil vorbise despre Pompier, cu un amestec de admiraţie şi ceva care se apropia de venerare.

— Mda, păi… Poate. Da şi poate că atunci când o să iasă din pivniţă ar fi mai bine să îi aştepte Allie în parcare, cu o puşcă pe umeri. Nu să o îndrepte spre ei. Ar fi suficient să o aibă la ea. Când Allie nu e pedepsită să stea în dormitor, de obicei face vreo muncă de ispăşire într-un loc sau altul. Aş putea aranja ca în noaptea aia să fie repartizată la frecat tigăile. Ben Patchett stabileşte detaliile pedepselor zilei, însă mă lasă pe mine să le duc la îndeplinire. Aşa că Allie adună

toate tigăile de la bucătărie şi merge afară şi dă de puşca pe care i-o las eu. Aşteaptă la uşa pivniţei atunci când Renée vine cu prizonierii. Şi va trebui să fie înapoi şi ea până la 1 AM.

Stomacul lui Harper se strânse cu teamă. Părea că sunt foarte multe lucruri care ar fi putut merge prost.

— Dar cu Don Lewiston cum putem? zise Harper.

— La el e uşor. Îşi petrece cea mai mare parte a nopţii pe la apă, îngrijindu-şi plasele de pescuit. Nimeni nu îl deranjează. Nu e sub observaţie. Vă poate întâlni la doc, să vă treacă apa.

— Şi tu? întrebă Harper. Ai veni şi tu, Michael? Mi-ar plăcea să fii şi tu de faţă. Cred că şi lui Allie.

El îi zâmbi încurcat, scuzat, şi scutură din cap.

— Mnu. Mai bine nu. O să mă asigur că primesc tura de pază de aici, de la infirmerie, ca să vă puteţi strecura şi să vă acopăr cât sunteţi plecată. Şi oricum, nu e nevoie să iau parte la consfătuire. Allie poate să mă pună la curent mai târziu. Luaţi-l şi pe puşti, mai zise uitându-se lung la Nick. Fac pariu că ar fi încântat să îşi vadă sora. Şi pe John.

— Mă lupt cu impulsul de a te îmbrăţişa foarte, foarte, foarte tare, Michael Lindqvist.

— De ce să vă luptaţi? întrebă el.

7

Dar, în cele din urmă, Nick nu vru să meargă.

Când veni vremea, el era aşezat în scaunul uzat de lângă salteaua Părintelui Storey, citind o bandă desenată: un om făcut din flăcări se bătea cu un robot cu ochi imenşi galben-portocalii care semăna cu un camion Freightliner cu picioare, faruri în loc de ochi şi lopeţi pe post de mâini. El zise că vrea să rămână cu Tom.

— Şi dacă se trezeşte şi noi am dispărut? întrebă Nick prin semne. Ar fi nevoie să rămână cineva aici dacă deschide ochii.

— Va fi Michael aici, spuse Harper.

Nick scutură din cap, cu o voce solemnă.

— Asta nu-i la fel.

Apoi adăugă:

— Bunicul se mişcă mult. S-ar putea trezi în orice clipă.

Era adevărat. Uneori, Tom Storey inspira adânc şi lăsa să îi scape un oftat prelung, cu un sunet satisfăcut… sau obişnuia să scoată nişte mormăituri bruşte, de parcă l-ar fi trăsnit vreun gând surprinzător. Alteori, mâna lui dreaptă se apuca să frece câteva clipe sternul înainte de a cădea inertă în lateral. Ce-i plăcea lui Harper cel mai mult era felul în care, uneori, Tom îşi punea un deget la buze, cu gestul de şşşt, şi zâmbea. Era o mină care o făcea pe Harper să se gândească la un copil care chema pe un altul să împartă acelaşi loc de adăpost la un joc de-a v-aţi ascunselea. Tom fusese în adăpostul lui de luni întregi, şi totuşi poate că era aproape gata să se arate.

Harper încuviinţă, îi netezi lui Nick ciuful de păr şi îl lăsă în compania benzii desenate şi a bătrânului tăcut. Michael era în camera de primiri, iar Don Lewiston stătea lângă el, apăruse ca să o escorteze pe Harper la apă. Don purta o haină ştearsă de iarnă şi un fes cu urechi, iar nasul îi era roz de la frig. Se pusese în tocul uşii pe jumătate deschisă. Michael era în picioare, de asemenea, nu părea să aibă stare şi măsura camera cu paşii săi, răsucind în mâini un exemplar din *Ranger Rick*. Revista era rulată în forma unui tub strâns închis.

— Nick nu vine, spuse Harper. Poate că e mai bine aşa. Dacă apare Ben Patchett să inspecteze, n-o să bănuiască nimic dacă-i zici că trag un pui de somn. Noi, doamnele gravide, ne punem la o moţăială ori de câte ori avem ocazia. Însă dacă n-ar vedea nici urmă de mine şi nici de Nick, asta l-ar face suspicios.

Când aminti de posibilitatea unei inspecţii inoportune, lui Michael păru că i se face rău, cu atât de multă culoare părăsindu-i obrajii, încât până şi buzele îi păreau palide. Se gândi dacă nu cumva se răzgândise, acum că venise clipa, întrebă:

— Cum merge treaba?

Se referise la starea mentală a lui Michael, însă Don răspunse el, în schimb, de parcă ar fi chestionat despre planul şi subterfugiile serii.

— Ceilalţi sunt deja pe drum spre insulă. I-am întâlnit pe Allie şi Renée în pădure cu prizonierii. Chuck Cargill e închis în fosta cameră frigorifică. A scos câteva răcnete şi a lovit de câteva ori în uşă, dar Renée zice că după ce treci de jumătatea pivniţei se amestecă în zgomotul din cantina de sus.

— Duceţi-vă dacă aveţi de gând să vă duceţi, zise Michael. Am eu grijă aici de lucruri. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, dnă Willowes, şi nu trebuie nici să vă grăbiţi. Pot să vă acopăr eu până ce se schimbă tura, aproape până ce răsare soarele. Însă ceilalţi nu au prea mult timp. Dacă prizonierii nu se întorc peste apă în patruzeci de minute, ne-am ars cu toţii.

Harper se îndreptă spre Michael şi îşi puse mâinile peste ale lui, ca să îl oprească să mai răsucească revista Ranger *Rick*. Se aplecă şi îi sărută sprânceana rece şi uscată.

— Eşti foarte curajos, Michael, spuse Harper. Eşti unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care îi cunosc.

O parte din tensiune îi dispăru din umeri.

— Nu exageraţi, doamnă. Mi se pare că nu prea am de ales. Dacă iubeşti pe cineva, trebuie să faci tot ce poţi ca să îi ţii în siguranţă. N-aş vrea să mă uit mai târziu înapoi şi să cred că aş fi putut fi util, aş fi putut ajuta, dar am fost prea speriat.

Harper îi luă în palmă obrazul lui roz. Michael nu putu să îi susţină privirea.

— I-ai spus vreodată lui Allie asta? Că o iubeşti?

— Nu în atât de multe cuvinte, se fâţâi el pe picioare, după care riscă să arunce o privire în ochii ei. Nu aveţi de gând să-i ziceţi ceva, nu? Aş aprecia dacă aţi cam păstra între noi doi ce am zis.

— Bineînţeles că n-o să-i zic, spuse Harper. Dar nu mai amâna mult, Mike. În zilele astea, nu sunt convinsă că e o idee prea bună să laşi ceva important pe mâine.

Don îi ţinu uşa, iar ea păşi în frigul întunecat, aprig şi ascuţit. Pe cer, fiecare stea sclipea cu absolută claritate, o lumină ca de vârf de ac. Scândurile de conifere încă mai străbăteau în zig-zag cărările dintre clădiri, dar zăpada dispăruse, şi lemnele treceau peste movile sterpe înnămolite.

Coborâră de pe scânduri ca să se îndrepte în josul dealului, printre copaci. Nu era nicio posibilitate să lase urme. La acea oră polară, pământul era îngheţat, cu milioane de particule lăptoase de gheaţă licărind în noroi. Don Lewiston îi oferi mâna, şi ea i-o dădu, apoi continuară drumul ca un cuplu vârstnic de oameni căsătoriţi păşind pe solul împietrit.

La jumătatea distanţei până la plajă, făcură o pauză. O fată cânta, din turla bisericii, cu o voce dulce şi încrezătoare. Harper se gândi că ar putea fi una dintre gemenele Neighbors. Amândouă cântaseră a cappella în liceu. Cântecul hoinărea prin aerul rece şi clar, iar melodia era atât de inocentă şi minunată, încât îi făcu lui Harper să i se ridice părul de pe braţe. Era un cântec de început al lui Taylor Swift, un pic de înfoiat despre Romeo şi Julieta… care îi aduse aminte lui Harper de altul, un mai vechi cântec despre îndrăgostiţi nefericiţi şi fără noroc.

— Sunt mulţi oameni buni în tabăra asta, îi zise Harper lui Don. Poate că au fost de acord cu unele idei greşite, însă doar pentru că sunt speriaţi.

Don îşi miji ochii, îndreptaţi către turlă.

— Are o voce formidabilă, asta-i sigur. Aş putea-o asculta o noapte-ntreagă. Dar mă întreb dacă ai mai crede la fel despre tabăra asta dacă ai fi auzit cum au cântat cu toţii împreună în capelă acum vreo două ore. Sau, măcar, cântec începuse să fie. Însă după o vreme toată lumea doar moşmondea din gură o singură notă stupidă, prelungă. Ai fi crezut că ai intrat înăuntrul celui mai mare stup de albine, şi toată lumea din jur arată de parcă ar fi luat foc pe dinăuntru. Ochii le erau pur şi simplu… nişte *văpăi* date dracului. Nu fumegau, dar emanau căldură, atât de multă căldură, că ai fi putut leşina de la ea. În unele clipe murmurau atât de tare, că mi s-a părut că îmi vibrează craniul şi aproape că a trebuit să îmi bag un pumn în gură ca să mă abţin să nu ţip.

Continuară să meargă, pietrele şi pământul fremătând sub tălpile lor.

— Şi tu nu li te alături? Nu străluceşti cu ei?

— O dată sau de două ori. Dar nu mi-a prins bine. Nu e că te loveşte dur – deşi atunci când ies îmi ţârâie mereu creierul, aşa de tare, că parcă aş fi dat pe gât un sfert de Jack. Cea mai grea parte nu e nici că uit cine sunt. E de rău, aşa-i… dar să cred că aş putea fi Carol e şi mai rău. E de parcă propriile tale gânduri sunt o staţie radio îndepărtată, iar staţia lui Carol e mai apropiată, emiţând muzica ei peste a ta. A ei este mai tare şi mai clară, iar a ta devine mai ştearsă şi mai slabă. Începi să crezi că Părintele Storey îţi e propriul tău tată drag, întins pe patul din infirmerie, cu capul lovit, şi ideea că acela care a făcut-o nu a fost pedepsit te face să-ţi fie greaţă şi mânie, şi îţi vine să fierbi. Te întrebi dacă nu cumva data viitoare va fi capul *tău* cel zdrobit, dacă nu cumva sunt energii secrete şi cine ştie ce altceva care lucrează împotriva ta. Ce simţi în inimă e că dacă trebuie să mori, ai vrea să mori cântând, cu întreaga tabără în jurul tău. Cu toată lumea ţinându-se de mâini. Aproape că *speri* să se întâmple aşa… că va apărea un Comando de Incinerare. Pen' că ar fi o uşurare să se termine totul, şi

nu eşti speriat de sfârşit, deoarece vei arde alături de toţi oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult.

Harper se înfioră şi se lăsă mai mult pe Don, încălzindu-se.

Îşi făcură drum înspre doc, iar Don o ajută pe Harper să urce în barcă. Ea se bucură să aibă mâna lui pe braţul ei şi coborî de pe ponton. Făcuse de suficiente ori drumul peste apă în ultimele luni, însă acum, pentru prima dată, se simţi nesigură pe picioare şi pe echilibrul ei.

Cu câteva vâsle lungi şi ritmice, lăsară plaja în urma lor. Don se aşezase pe bancheta dintre rame, aplecându-se la fiecare împins şi lăsându-se înapoi pe spate, cu întregul lui trup întinzându-se într-o linie dreaptă. Era în vârstă, dar la fel ca păstrama de vită: vânjos şi robust.

I-ar observa acum ochiul din turlă (care vede pe toată lumea)? Don îi spusese lui Ben că s-ar putea să ia în noaptea asta barca la pescuit. Sperau ca mişcările lui pe apă să fie interpretate ca Don Lewiston vâslind în căutare de calcani… asta dacă au fost zăriţi în vreun fel.

Fără să-i pară că a trecut ceva timp, Don reluă de unde rămăsese.

— E rău să ai capul plin de Carol. E rău să nu-mi ştiu propriul nume, să nu ştiu numele mamei mele. Dar îţi zic eu. Acu' o lună, am avut o repriză intensă de cânt, aşa cum obişnuim. Iar apoi Carol a ţinut un fel de prelegere, despre cum nu e niciun trecut înainte de Solzu' Dragonului. Că un nou trecut a început pentru fiecare din noi după ce ne-am îmbolnăvit. Că singura viaţă care contează este cea pe care o avem acum, împreună, ca o comunitate, nu viaţa pe care am avut-o înainte. Apoi am cântat cu toţii şi ne-am aprins toţi – chiar şi eu – şi am bâzâit foarte puternic, iar după aia am plecat de acolo clătinându-ne ca nişte marinari beţi de Anul Nou. Şi am uitat…

Iar aici respiraţia lui se întretăie de la efortul aplecării şi trasului de vâsle.

— …şi am uitat de tovarăşul meu, Bill Ellroy, care mi-a fost la pescuit cu mine timp de treizeci de ani. Mi-a fost smuls chiar din cap. Nu pentru ore, sau ceva. Pentru zile. Am avut cei mai buni ani din viaţa mea cu Billy în larg. Îmi e greu să-ţi descriu cât de buni au fost anii ăia. Pescuiam câte trei săptămâni, pescuiam mult, ne întorceam şi descărcam la Portsmouth, apoi luam barca spre Insulele Harbor, lăsam ancora şi ne puneam să bem bere. Nu-mi doream să mă-ntorc acasă. Savuram fiecare minut cu Billy. Îmi plăcea cine eram cât stăteam alături de el.

Se opri pentru o clipă din vâslit. Barca se zdruncină în hulă.

— Să fiu cu el era de parcă aveam întreg oceanul sub noi. Nu vorbeam mult, să ştii. Nu aveam de ce. Nu te apuci să vorbeşti cu un ocean, şi oceanul nu se apucă să îţi vorbească-napoi. Doar… te laşi dus de el.

Începu din nou să vâslească.

— Eh… Când mi-am dat seama dintr-odată că îl pierdusem o vreme – că îmi fusese şters din minte – atunci m-am decis că mi-a ajuns cu locul ăsta. Nimeni nu are voie să mi-l ia pe Billy Ellroy. Nimeni. Din niciun motiv. Nimeni nu are voie să ne ia prietenia. Toamna trecută, o hoaţă şi-a făcut mendrele în tabăra noastră, iar dacă ar fi prins-o Carol, ar fi hrănit-o bucată cu bucată la câini sălbatici. Să-ţi zic ce, totuşi. Lucrurile care ne sunt furate în fiecare noapte, când cântăm împreună, alea sunt mult mai importante decât tot ce ar fi putut să ia hoaţa. Şi ştim cine ni le ia, şi în loc să o punem sub lacăt o alegem şefă peste tabără.

Tăcu. Îşi luase precauţia de a îi duce către nordul insulei, către partea îndepărtată a stâncilor, astfel încât să poată acosta pe plajă fără să fie zărit de pe mal. Harper observă două canoe deja trase pe pietriş. În spatele lor, ferite de apă, se afla velierul de zece metri lungime, liniştit în cofrajul său metalic şi acoperit de prelata albă bine strânsă.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu hoaţa, până la urmă? întrebă Harper. Nu cred să fi fost vreun furt toată iarna.

— Poate că a rămas fără lucruri pe care să le fure, zise Don. Sau poate că a reuşit să facă rost în sfârşit de ce-şi dorea.

Harper îl privi pe Don cum se lasă şi trage, se lasă şi trage, şi se gândi că puterea Sclipirii nu ar avea cum să concureze cu iubirea pe care o porţi cuiva, din toată inima. Una lua; cealaltă îţi dădea acces la ce aveai cel mai bun şi mai minunat în tine. *Îmi plăcea cine eram cât stăteam alături de el,* spusese Don Lewiston, iar Harper se întrebă dacă a existat oare cineva în viaţa ei care să o fi făcut să se simtă în acest fel, şi chiar în acea clipă fundul bărcii lovi nisipul, cu o tasare umedă, şi Don zise:

— Hai să mergem să-l vedem pe Pompier, da?

8

Înainte să coboare din barcă, Harper se întinse către canistra de sub banchetă şi găsi sacul cu provizii pe care îl ascunsese şi care încă mai conţinea o sticlă de rom ieftin cu aromă de banane şi cartuşul de Gauloises. Don o aştepta la jumătatea drumului pantei, sub prova velierului. Când îl ajunse, el ţinea o mână pe carenă.

— Poţi să o cârmuieşti? întrebă ea.

El îşi ridică o sprânceană şi o privi amuzat şi cruciş.

— Până hăt la Horn şi spre exoticul Shanghai, dac-ar fi cazul.

— Eu mă gândeam că doar până în susul coastei noastre.

— Îhî, spuse el. Îi uşor.

Continuară să meargă braţ la braţ, prin dune, pe cărarea îngustă, peste deal, până la cocioaba Pompierului. Don ridică zăvorul şi deschise uşa în zgomot de râsete şi căldură şi lumină aurie pâlpâind.

Renée stătea în dreptul sobei, purtând mănuşi croşetate şi agăţând ibricul pe cârligul de deasupra buştenilor. Gilbert Cline se făcuse comod lângă ea, aşezat pe un scaun cu spătar drept de lângă perete. Îşi avea capul întors către uşă atunci când intrară – gata să îşi ia tălpăşiţa dacă nu i-ar fi plăcut compania, se gândi Harper.

Mazzul era la un capăt al patului lui John Rookwood, iar John la celălalt, amândoi hohotind în râs. Faţa lăbărţată şi urâtă a Mazzului era scăldată de o nuanţă de roşu aprins, şi clipea printre lacrimi. Toţi – cu excepţia lui Gil – îşi îndreptau ochii spre Allie, care stătea pe o găleată, pretinzând că e un bărbat care se pişă. Purta casca de pompier a lui John şi o brichetă de plastic între vintre.

— Şi ăsta e abia cel de al doilea cel mai şmecher lucru pe care pot să-l fac cu puţa, declamă Allie în accentul ei britanic intenţionat şi groaznic şi scăpără bricheta, iar pretinsa ei puţă scoase o flacără. O să îţi aprind focul de tabără în doi timpi şi trei mişcări, însă dacă eşti chiar aşa pe grabă să-ţi prăjeşti hot-dog-ii, atunci mă aplec, şi tu poţi să…

Allie o zări în tocul uşii pe Harper, iar vocea i se stinse. Râjnetul i se curmă. Lăsă jos bricheta.

John, totuşi, continuă să se lase scuturat de hohote. Făcu înspre Mazzul şi spuse:

— Ce tocmai a arătat ea mie *chiar* mi s-a întâmplat o dată. Dar asta era ani de zile înainte de Solzu' Dragonului, şi un pic de penicilină a îndreptat lucrurile.

Mazzul se cocoşă de râs, şi era atât de aprig, încât era greu să nu te amuzi. Umbra unui zâmbet chiar reapăru la colţul buzelor lui Allie – doar pentru o scurtă clipă.

— Uau! zise Allie. Dnă Willowes, te-ai făcut uriaşă!

— Mă bucur să-ţi aud vocea, Allie. A trecut ceva vreme. Mi-a fost dor de ea.

— Nu prea ştiu de ce. De cele mai multe ori, când îmi deschid gura, oamenii sunt răniţi.

Privirea îi căzu la podea. Chipul i se frământă cuprins de emoţii. Era greu să o vezi cum se abţine să nu verse lacrimi, cu toţi muşchii feţei încordaţi la maxim ca să nu cedeze impulsului. Harper înaintă şi îi luă mâna lui Allie, iar când o făcu, Allie pierdu bătălia şi începu să plângă.

— Mă simt groaznic, spuse Allie. Cred că ne era menit să fim foarte bune prietene, şi eu am futut lucrurile şi îmi pare teribil de rău.

— Of, Allie, zise Harper, şi încercă să o ia în braţe.

Însă burta ei făcea strânsul în braţe o operaţiune foarte dificilă, iar în loc de o îmbrăţişare ajunse să îi dea lui Allie un împuns elastic din pântec. Allie scoase un sunet sugrumat, care era în parte suspin, în parte râs.

— Dar suntem bune prietene, zise Harper. Şi, să fiu sinceră, de mult timp mă bătea gândul să încerc o tunsoare mai scurtă.

De data asta, Harper era sigură că sunetul pe care îl scoase Allie era un râs, deşi era curmat şi pe jumătate înăbuşit; Allie îşi avea faţa îngropată în pieptul lui Harper.

În cele din urmă, Allie făcu mai mulţi paşi înapoi, ştergându-şi obrajii umezi cu mâinile.

— Ştiu că în tabără totul merge prost. Ştiu că toată lumea e nebună de legat, mătuşa mea în mod deosebit. E înfricoşător. Să te ameninţe că-ţi ia bebeul dacă moare Bunicu', după ce ai făcut oricum tot ce ar fi putut face cineva… asta e aşa de greşit şi bolnav!

John se ridică, zâmbetul pierindu-i dintr-odată.

— Ce vrea să zică?

— Nu erai bine, spuse Harper, fără să îl privească direct, ci vorbindu-i peste umăr. Nu am vrut să aduc vorba. Acum arăţi mult mai întremat, apropo.

— Da, zise John. Antibioticele şi Solzu' Dragonului au multe în comun. Unul e un mucegai care prăjeşte bacteriile, iar celălalt e un mucegai care ne prăjeşte pe noi. Mi-aş dori să existe vreo pastilă pe care să i-o putem da lui Carol Storey ca să o însănătoşim. Să îţi ia bebeluşul? Ce-nseamnă tâmpenia asta?

— Carol mi-a spus că… începu Harper. Mi-a spus că… dacă moare Tom, o să mă facă personal responsabilă şi o să mă alunge. Ar ţine bebeluşul ca să se asigure că dacă sunt prinsă de Patrulele de Carantină sau de Comandourile de Incinerare nu aş fi tentată să dezvălui informaţii despre Tabăra Wyndham.

— Nu e numai asta. Vrea cu adevărat ca bebeluşul să fie în siguranţă. Vrea să ne protejeze. Pe *toţi,* interveni Allie.

Îşi roti privirea de-a lungul camerei, privindu-i atentă pe fiecare, iar vocea ei aproape că implora.

— Ştiu că e groaznică. Ştiu că face acum lucruri groaznice. Chestia e că mătuşa Carol *ar muri* pentru oamenii din tabăra asta. Fără să clipească. Îi iubeşte pe toţi *cu adevărat*… cel puţin pe toţi faţă de care nu are suspiciuni. Îmi aduc aminte de cândva dinainte de a fi lovit Bunicu' în cap. Atunci era *bună.* Când realiza că poate să ajute pe oameni cântându-le şi arătându-le cum să se alăture Sclipirii, era cea mai bună persoană din întreaga lume pe care să o ai ca prietenă. Puteam să mă duc oricând să mă plâng la ea dacă mă certam cu mama. Îmi făcea ceai şi sandvişuri cu unt de arahide. Dar trebuie să şi ştiţi că eu încă o mai iubesc. E distrusă, dar aşa sunt şi eu. Presupun că e ceva ce se trage din familie.

John se relaxă şi se sprijini de perete.

— *Decenţa* se trage din familia ta, Allie. Şi o izbucnire foarte apăsătoare de îndrăzneală. Şi charismă. Noi ceilalţi roim în jurul vostru, al celor din familia Storey, ca nişte molii în jurul lumânărilor.

Harper se gândi imediat la cum se termină povestea romantică dintre molie şi lumânare: cu molia rotindu-se către moarte, cu aripile în fum. Nu păru un gând demn de a fi împărtăşit în acel moment anume.

Gilbert Cline vorbi de dincolo de sobă. Când Harper se uită la el, observă că Gil avea o mână în jurul taliei lui Renée.

— E bine c-am mai ieşit şi noi din lada aia pentru carne, nu zău. Data viitoare când mai urc pentru o gură de aer proaspăt, tare mi-ar plăcea să nu mă mai întorc aşa iute. Acu', totuşi, avem o juma' de oră. Dacă avem lucruri de desluşit, am face bine să le desluşim.

Mazzul îşi ridică bărbia, cu ochii în linie cu nasul lui borcănat, către sacoşa lui Harper.

— Nu ştiu de alţii, dar eu mereu îmi adun ideile mai bine la un pahar de băutură. Se pare că Sora a adus fix ce-a prescris doctorul.

Harper scoase sticla de rom cu aromă de banană.

— Don, găseşti tu nişte pahare?

Turnă un pic de rom în câteva ceşti de cafea ciobite, căni de metal şi nişte păhărele odioase, iar Don le trecu pe la toţi. Harper îi oferi ultima ceaşcă lui Allie.

— Pe bune? întrebă Allie.

— Are gust mai bun decât o piatră.

Allie dădu pe gât cele două degete de băutură pe care i le turnase Harper, apoi se strâmbă.

— Au, Dumnezeule. Nu, nu are. Ăsta-i pişat. De parcă ai bea benzină după ce a agitat-o careva cu nişte batoane de ciocolată. Sau ca un smoothie de banană care a mucegăit. Oribil.

— Mai vrei un rând, deci? întrebă Harper.

— Da, te rog, zise Allie.

— Ah, păcat, îi spuse Harper. Eşti minoră şi primeşti doar o porţie.

— Obişnuiam să mănânc sardine din conservă şi să beau după aia uleiul din sos, zise Don. Era un lucru dezgustător. Uleiul ăla avea mereu cozi de peşte şi ochi de peşte şi fututе de maţe şi căcăreze mici şi negre de peşte, şi tot le-am băut. Nu puteam să mă abţin.

Gil spuse:

— Am văzut odată un film în care un ins povestea cum a mâncat el câini şi a trăit ca unul. N-am mâncat niciodată câini, da' erau oameni la Brentwood care prindeau şi mâncau şoareci. Le ziceau pui de subsol.

— Cel mai nasol lucru pe care l-am mâncat vreodată? interveni şi Mazzul. N-aş vrea să intru în detalii, având de faţă şi doamne, dar numele ei era Ramona.

— Asta-i minunat, Mazzule. Foarte gustos, zise Renée.

— Mai degrabă aş zice că nu a fost în niciun fel gustos, îi răspunse Mazzul.

— Asta-mi aduce aminte: o să mănânci placenta? o întrebă Renée pe Harper. Din ce-am înţeles eu, e o chestie la modă. Aveam în stoc la librărie un ghid pentru gravide care conţinea un întreg capitol cu reţete. Omlete şi sos pentru paste şi genul ăsta.

— Nu, nu cred, spuse Harper. Să te hrăneşti cu placentă îmi sună a canibalism, iar eu aveam în minte o apocalipsă ceva mai demnă.

— Mamele iepuroaice îşi mănâncă puii, spuse Mazzul. Am aflat asta citind *Watership Down*. Aparent, mămicile îşi mestecă tot timpul nou-născuţii. Îi ronţăie exact ca nişte bomboane Skittles cu carne.

— Partea cea mai gravă e că am băut cu toţii doar un singur pahar, zise Allie.

Don preluă el cuvântul:

— Deci, cine-i căpitanul acestei nave? Cine ţine cârma?

— Eşti atât de adorabil când o dai pe nautice, i-o întoarse John Rookwood.

— Are dreptate, zise Renée. Asta-i prima chestiune a zilei, nu? Trebuie să facem un vot?

— Vot? întrebă Harper.

Vag, realiză că era singura persoană din încăpere care nu zâmbea cu subînţeles – un lucru care o irita întrucâtva.

— Trebuie să punem degetul pe un dictator, îi zise Renée. Cineva care să stabilească agenda atunci când avem întâlniri. Cineva care să supună votului. Cineva care să ia decizii pe loc atunci când nu e timp de un vot. Cineva care să o facă pe şeful cu minionii lui.

— Asta-i o prostie. Suntem doar şapte. Opt, dacă îl punem şi pe Nick la socoteală.

Don Lewiston ridică din sprâncene şi se întoarse către Harper cu o

expresie întrebătoare.

— Cred ca-i greşit cu cincisprezece mai puţin, zise Renée.

— Mai degrabă şaptesprezece, zise şi Don. Fraţii McLee sunt de partea noastră.

— Sunt… câţi… douăzeci şi cinci de oameni gata să… facă grevă de capul lor? întrebă Harper.

Armata lui Dumbledore, se gândi ea. *Frăţia.*

— Sau să intre-n grevă faţă de Ben şi Carol, spuse Don, şi să-şi ia înapoi tabăra.

Apoi o văzu pe Allie şi adăugă:

— Să protesteze cuminţi, adică. Politicos. Ştii tu. Cu bune maniere.

— Putem să facem unele lucruri votând, spuse Renée. Însă acţionând în secret cum o facem noi, o grămadă de decizii vor cere o minte care să coordoneze de una singură. E un post necesar, deşi nu cred că o să fie unul cu beneficii prea mari… sau prea sigur. Trebuie să luăm în calcul ce s-ar putea întâmpla cu cel pe care îl punem la conducere dacă vom fi descoperiţi.

— *Nu trebuie* să mă gândesc la asta, zise Allie. Ştiu. Când mătuşă-mea vorbeşte despre cum să smulgem putreziciunea din tabăra asta, ea nu se joacă de-a cuvintele mari. Se referă la tăiat o gagică. Va pune să fie omorâţi oameni. Ca să dea de exemplu. Am citit la istorie, continuă Allie zâmbind, însă palidă la faţă, că execuţiile publice erau o chestie foarte populară, pe vremuri. Sunt convinsă că dacă Mătuşa Carol anunţă una, dna Heald se va asigura că are toată lumea floricele de porumb suficiente.

Focul pocni şi şuieră. Un lemn trosni.

— Chiar crezi că ar merge aşa departe? întrebă Gil, tonul vocii lui sugerând doar o curiozitate potolită. Execuţii publice?

— Oho! spuse Mazzul. După rahaturile pe care le-am văzut în Brentwood, mă şi mir că mai întrebi aşa ceva. Eu unul, nu am cum să mă perpelesc prea mult de cine ştie ce consecinţe. Am hotărât deja că o să fac *orice* e nevoie ca să ies din frigiderul ăla din pivniţă… într-un fel sau în altul.

— La fel ş-aici, zise Gil.

— Dar nu avem cum să votăm în noaptea asta, spuse Harper. Nu dacă mai sunt şi alţi cincisprezece… şaptesprezece alţi oameni care vor să ni se alăture. Cum am putea să gestionăm aşa ceva?

Don, Renée şi Allie schimbară priviri, iar Harper simţi încă o dată că erau cu un pas înaintea ei.

— Harper, i se adresă Renée, noi *deja* am rezolvat asta. Toată lumea şi-a dat votul, cu excepţia noastră, cei şapte din camera de aici, şi poate fraţii McLee.

— Mnea, zise Don. Şi-au făcut şi ei cunoscute preferinţele.

— Aşa că atunci se rezumă la noi. Şi să vă zic ceva, ne-am spetit

serios ca să ajungem unde am ajuns. Nu-i uşor lucru să faci alegeri pentru şeful unei societăţi secrete. Pentru că nu aş spune nimănui cine e în sau afară. Nu-mi place să fiu paranoică. Dar nu am cum să dau la o parte probabilitatea ca unii dintre cei care mi-au spus că vor să părăsească Tabăra Whyndham să ducă vorba mai departe la Carol. Spre exemplu, n-am auzit de măcar un singur vot pentru Michael Lindqvist. Sunt convinsă că cei mai mulţi ar fi şocaţi să afle că e cu noi. A fost mereu mâna dreaptă a lui Ben Patchett. Nu… majoritatea voturilor s-au adunat înspre doi sau trei candidaţi evidenţi.

— Şi ce face pe cineva să fie un candidat evident?

— Cineva care nu se mai alătură în Sclipire. Cineva care nu mai cântă imnurile lui Carol. Practic: cei din camera asta. Nu numai că trebuie să ne dăm şi noi votul, ci mai suntem şi candidaţii cu şansele cele mai mari.

Îşi băgă mâna într-o geantă de umăr uzată şi cu dungi pe care o adusese cu ea şi scoase un caiet cu linii galbene de dictando. Îl aşeză cu faţa în jos, la capătul mesei.

— După ce ne dăm votul, o să vă comunic voturile celorlalţi.

Renée mai bagă o dată mâna în geantă şi scoase câteva foi roşii de notiţe. Dezlipi pătratele de hârtie, una câte una, şi le înmână în jur. Don găsi o cană ciobită cu nişte pixuri în ea şi le împărţi.

— Avem vreo titulatură oficială pentru bărbatul sau femeia care o să câştige chestia asta de acum? întrebă Gil, încruntându-se la propriul pătrat de hârtie gol.

— Mie-mi place „Maestrul Conspirator”, zise Pompierul. Sună într-un fel. Un pic de poezie şi de întuneric. Dacă ajungi să fii ucis pentru că îţi îndeplineşti sarcinile, măcar să beneficiezi de plăcerea unei titulaturi oficiale sexy.

— Aşa să-i rămână numele, spuse Renée. Daţi-vă votul pentru postul de Maestru Conspirator.

Urmară câteva momente de linişte nervoasă şi de sunete de pix pe hârtie. După ce terminară cu toţii, Renée îi aşteptă cu caietul în mână.

— De la cei cincisprezece oameni cu care am vorbit, începu Renée, dregându-şi vocea, avem două voturi pentru Don şi pentru Allie.

— Ce? strigă Allie, părând cu adevărat surprinsă.

— Trei pentru Pompier, zise Renée, patru voturi pentru Harper şi patru pentru mine.

Don completă:

— Când am vorbit cu fraţii McLee, şi-au exprimat foarte clar intenţia. Amândoi au ales-o pe Allie.

— Nu, nu, nu, NU, zise Allie. Nu vreau postul pulii. Am şaisprezece ani. Dacă câştig la treaba asta, prima mea decizie ca baban şef ar fi să o dau în lacrimi. În plus, Robert McLee a votat pentru mine doar pentru că i s-au aprins într-un mod ciudat călcâiele. I se zbate un

muşchi sub un ochi de fiecare dată când vorbeşte cu mine. Iar ălalalt doar face ce-i zice Robert. Şi nici n-ar trebui să aibă voie să voteze! Chris McLee are măcar păr pubian?

— Sunt de acord, zise Pompierul. Fără păr la pubis, fără vot. Şi din moment ce sunt împotriva sacrificării adolescenţilor, sunt pentru a-i permite lui Allie să se *des*-nominalizeze singură. A amintit careva din cei care au votat pentru Allie de un loc doi?

— Ca să vezi, spuse Renée privindu-şi carnetul, chiar au. O persoană a ales pe John ca alternativă. Cealaltă pe Don.

— Futu-i, spuse Don.

— Au ales fraţii McLee vreo rezervă? întrebă Renée.

— N-ar conta dac-ar fi făcut-o sau nu, zise Don, din moment ce am căzut de acord că sunt prea tineri ca să voteze.

Fel în care Harper îşi dădu seama că îl aleseseră tot pe Don ca alternativă.

— Asta face trei pentru Don şi patru pentru Harper, John şi eu.

— Mai bine pune cinci la tine, Renée, spuse Gil, despăturindu-şi foiţa şi aşezând-o pe masă. Ai pus la cale şi ai gândit cea mai mare parte din planul care ne-a adus până aici. Nu văd vreun motiv să schimbăm acum caii.

Renée se aplecă înspre el şi îl sărută blând pe obraz.

— Eşti un om aşa de bun la suflet, Gil, că o să ignor că tocmai ce m-ai făcut iapă.

Mazzul spuse, ridicându-şi propria hârtie încât să fie observată de toţi cei din încăpere:

— Şi cinci pentru Pompier. Am fost martor la cum a pogorât la propriu iadul peste departamentul de poliţie Portsmouth. Asta-l face să fie omul meu.

Don îşi despături şi el hârtiuţa de notiţe şi zise:

— Eu, unul, am votat pe Harper. Văzuşi cum s-a ocupat de infirmerie pe când a fost adus Părintele Storey şi văzuşi cum a dat gaura în capul sărmanului om. Cu cât devin lucrurile mai rele, cu cât încep oamenii să ţipe mai tare şi să se vaite şi să o ţină tot aşa, cu atât Sora Willowes devine mai calmă. Eu nu puteam să mă opresc din tremurat, dar mâna ta era sigură ca o scândură, completă el ridicându-şi ochii lui albaştri şi umezi către Harper. Dacă-ţi doreşti, desigur.

— Încă mai avem trei voturi până la decizia finală.

— Ba nu. Şase pentru Harper, spuse Allie. Şi eu cred că trebuie să fie ea. Pentru că indiferent cât de rău am dat-o-n bară, nu o să mă oblige-n veci să-mi bag o piatră-n gură şi să mă facă să mă simt ca un Iuda. Chiar şi după tot ce am făcut, Dumnezeu ştie că ar fi avut tot dreptul.

— Of, Allie, spuse Harper. Ţi-ai cerut deja scuze o dată. Nu mă aştept să o tot ţii aşa la infinit.

— Nu este o scuză. E un vot, zise Allie, privind-o pe Harper aproape sfidător.

— Da, asta e, spuse Renée. Şi votul meu e tot pentru Harper. E atât de amabil din partea celor care m-au rugat să iau postul, dar aş prefera mai degrabă să citesc despre marele plan de evadare decât să îl plănuiesc eu însămi. Pe lângă asta, sunt varză la ţinut secrete şi urăsc să complotez împotriva cuiva. Mi se pare nepoliticos. Nu suport prea bine vina şi mi-e teamă că am putea ajunge să rănim sentimentele cuiva în timp ce ne-am apăra. Mai mult, jonglez cu mai multe cărţi deodată. Să fiu un conspirator cu normă-ntreagă mi-ar mânca timpul pentru citit. Aşa că trebuie să fie Harper.

— Hei, zise Harper. Şi eu am cărţi de citit, să ştii, domnişoară!

— Mi-a mai trecut prin minte că mai eşti şi *foarte* însărcinată, şi cred că asta face să fie cu mult, mult mai puţin probabil să fii spânzurată dacă ai fi prinsă, spuse Renée. Şi, Harp, nu-mi place să-ţi dau eu vestea, dar cred că asta te pune capul răutăţilor. Din numărătoarea mea, tocmai ce-ai câştigat votul, cinci la şapte.

— Pune şase la şapte, zise Harper. Deoarece eu am votat pentru John.

— Ce coincidenţă, rânji Pompierul cu toţi dinţii, lucru care îl făcu să pară un pic cam diliu. La fel şi eu.

Îşi deschise notiţa cu votul, arătând către lume singurul cuvânt scris acolo: *eu.*

9

Zece minute mai târziu, ceilalţi plecară. Doar Harper şi cu Pompierul mai rămăseseră.

— Spune-i lui Michael că o să vin în câteva ore şi să nu se îngrijoreze, îi zise Harper lui Don Lewiston.

Renée băgă capul pe după uşa pe jumătate deschisă, cu mâna pe clanţă.

— Să nu uiţi să te întorci, Harper, spuse Renée, cu ochii sclipindu-i de la frig sau de la lumina zilei – era greu de zis.

— Du-te, tu, spuse Harper. Repejor. Nu ştii prima regulă a administrării unei conspiraţii? Nu te lăsa prins.

Uşa se închise. Harper şi Pompierul auziră şoapte, râsete înfundate, pe Allie cântând un vers din „Coliba de îndrăgostiţi”, apoi zgomotul ghetelor îndepărtându-se. În cele din urmă, rămaseră din nou doar ei doi, într-o tăcere încordată, dar agreabilă, genul de tăcere care precedă un prim sărut.

Nu se sărutară, totuşi. Harper era conştientă de gura deschisă a sobei din spate, cu căldura împrăştiată de flăcările fremătând, şi se întrebă cine privea de acolo. El se ridicase de două ori ca să alimenteze focul cu lemne, şi de fiecare dată ea se gândi *Dacă abandonăm Tabăra Wyndham, ea n-o să mai fie cu noi. Ea trebuie să rămână aici şi să aibă grijă de flăcările ei private.*

— A fost o cursă, zise ea. Voi aţi numărat voturile înainte de vreme.

— *Eh…* N-aş merge chiar atât de departe. Hai să zicem că rezultatul nu a fost prevăzut în totalitate. De ce crezi că Michael a accentuat faptul că nu e nicio grabă să te întorci în noaptea asta?

Cât fuseseră cu toţii în cameră, rămăsese timp suficient încât să pună cap la cap două planuri diferite, în linii mari. Unul dintre ei avea ca temă să-şi imagineze ce ar trebui să facă dacă ar fi obligaţi să plece pe grabă. Celălalt ar stabili o metodă (blândă) de a prelua controlul taberei de la Carol. Rămăsese în sarcina lui John şi Harper să intre în detalii, pentru ambele cazuri.

— Sunt gata să pun pe hârtie planul, dacă şi tu eşti, spuse el.

— Am nevoie de zahăr ca să concep cele mai bune planuri ale mele, zise ea, găsindu-şi sacul de pânză şi scoţând de acolo o cutiuţă de picnic Mary Poppins. Nimic nu mă pune în starea de conspiraţie mai mult decât un baton de ciocolată ilicit, chiar dacă e vechi de un an.

Sprânceana lui făcu nişte cute.

— *Te* avertizez. Să pretinzi că ai batoane de ciocolată când de fapt nu ai ar fi o încălcare flagrantă a jurământului tău hipocratic de a nu cauza niciodată suferinţe inutile.

— Am veşti pentru tine, Rookwood. Sunt asistentă medicală. Nu

facem niciun jurământ al lui Hippocrate. Ăştia sunt doar doctorii. Sorele jură doar un lucru: că pacientul îşi va lua medicamentul.

— Câteodată te apucă să spui ceva care e un pic răutăcios, iar pe mine mă trece un pic de fior de fericire, zise el.

Apoi, fără să îşi schimbe tonul de ezitare din voce, adăugă:

— Mai degrabă aş face Tabăra Wyndham una cu pământul decât să îi las pe Carol şi pe lingăii ei să îţi ia copilul. N-ar mai rămâne nimic din locul ăsta în afară de nişte buşteni carbonizaţi. Sper că ştii asta.

— N-ar fi prea corect pentru ceilalţi, nu? Nu sunt oameni răi, cei mai mulţi. Tot ce îşi doresc e să fie în siguranţă.

— Nu e asta întotdeauna o justificare pentru urâţenie şi cruzime? Tot ce-şi doresc e să fie în siguranţă şi nu le pasă pe cine ar fi nevoie să distrugă ca să rămână aşa. Şi oamenii care vor să ne omoare, Comandourile de Incinerare, şi ei îşi doresc doar să fie în siguranţă! Şi bărbatul pe care l-am omorât cu Phoenix-ul dăunăzi – bărbatul din spatele mitralierei de calibru .50. Am simţit că trebuie să o fac. A trebuit să îl prăjesc până la os. Era singurul mod prin care m-aş fi asigurat că v-aţi putea întoarce teferi.

El o privi cu un amestec ciudat de confuzie amuzată şi de durere. Ea simţi impulsul de a-l lua de mână. În schimb, îi dădu un Snickers în miniatură, iar ea luă pentru sine un micuţ baton Mounds.

— O să fie nevoie *să omorâm* oameni ca să fim în siguranţă? zise ea cu o voce foarte stinsă. Crezi că s-ar ajunge la asta? Cu Ben? Cu Carol? Pentru că, dacă aşa va fi, cred că poate mai bine vâslesc înapoi la mal de pe acum. Nu vreau să fac planuri în care ucidem.

— Dacă vâsleşti la mal acum, zis el, asta ar putea să mă ucidă *pe mine*. Aşa că presupun că eşti nevoită să rămâi.

— Presupun că da, spuse ea, şi turnă pentru amândoi încă un pic de rom.

10

El zise că batonul de ciocolată era groaznic şi că mai avea nevoie de un altul ca să îşi scoată din gură gustul. Ea îi dădu în schimb un nou strop de rom şi o ţigară. El o aprinse cu degetul mare.

Harper nu era prea convinsă de planul de evadare. Avea prea multe elemente incerte. Făcuse o listă, începând cu litera A (Părintele Storey se trezeşte), continuând spre E (crearea unei diversiuni prin prăbuşirea clopotului din turlă) şi terminând cu litera Q (Don îndrumă celelalte bărci spre nord).

Pompierul, pe de altă parte, era foarte încântat de plan. Ba bine că nu. Avea rolul principal. Harper tot încerca să mai scadă din litere, iar el mai tot adăuga.

— Mi-aş dori să fi avut timp să săpăm un tunel, zise Pompierul.

— Către *unde?*

— Nu contează. Nu poţi avea o evadare decentă din închisoare fără un tunel. Romancierul aspirant din mine vrea un tunel secret în spatele unui perete fals sau în spatele unui poster cu un star faimos de cinema sau măcar în spatele unui dulap. Am putea-o denumi Operaţiunea Narnia! Nu spune că nu-ţi sună bine.

— Nu aş fi prea încântată dacă te-ai face romancier. Aş fi nevoită să îţi sfâşii jumătate de faţă. Asta am făcut cu ultimul scriitor aspirant cu care mi-am intersectat drumurile.

El îşi roti ultimul rest de lichior de banană din paharul de hârtie, după care îl dădu pe gât.

— Am uitat că soţul tău era un scriitor aspirant.

— Uneori am impresia că *toţi* bărbaţii vor să devină scriitori. Vor să inventeze o lume cu femeia imaginară perfectă, cineva pe care o pot domina şi dezbrăca în voie. Îşi pot rezolva propriile probleme cu agresivitatea prin câteva scene de viol ficţional. După care îşi pot trimite alter ego-ul ficţional să o salveze, un cavaler în armură albă – sau un pompier! Cineva cu toată puterea şi toată hotărârea. Femeile din realitate, pe de altă parte, au tot felul de ficţiuni obositoare, şi nu urmează un tipic.

Ochii ei se înceţoşară cu o tristeţe fadă. Îi trecuse prin minte că ea nu fusese niciodată pentru Jakob prietenă sau soţie sau iubită, ci simplu subiect, simplu *material* de studiu. Scriitorii erau la fel de paraziţi – presupuse ea – ca sporul însuşi.

— Sunt sută la sută de acord pe subiectul schiţei. Orice scriitor care lucrează după o schiţă ar trebui ars pe rug. Şi cu propria schiţă şi notiţe folosite pe post de surcele. Asta nu-mi place mie cel mai mult la planul nostru. E o schiţă. Viaţa nu merge după o schiţă. Dacă aş scrie eu scena, nici nu m-aş mai obosi să descriu planul, nu în detaliu. Deja

ştiu că nu o să meargă aşa cum sperăm noi. Ar fi o simplă pierdere de vreme a cititorului. Hei, haida, mai zise când îi observă privirea de pe faţa ei şi o lovi uşor pe picior. Avem batoane de ciocolată şi ţigări şi pileală şi planuri malefice. Nu te îmbufna la mine. Ce mai ai prin coşul ăla al tău de merinde?

Ea scoase un cartof deformat şi noduros şi îl puse pe pat.

Pompierul se dădu în spate.

— Aoleu! Ce Hristoşii mă-sii mai e şi asta?

— Ce? Ăsta e un Galben de Yukon, nătărăule, zise ea.

— Aaa, bine. Bănuiesc că am avut destulă ciocolată. Ce zici de un cartof copt?

El îl luă şi îl cuprinse în căuşul palmelor. Dintre degetele lui începu să iasă fum, iar odată cu el se simţi aroma de coajă prăjită. Mirosul o înveseli pe Harper. Nu se putu abţine.

— Ador bărbaţii care ştiu să gătească, zise ea.

11

El avea nişte sare şi un strop de ulei de măsline, aşa că se apucară să împartă cartoful. Aroma minerală umplu baraca. Era atât de bun, că o făcu pe Harper să îi vină un pic să plângă, şi când se termină îşi linse uleiul şi sarea de pe degete.

— Ştii ce-mi lipseşte? spuse ea.

— Dacă zici Facebook, o să strice o seară minunată.

— Îmi lipseşte Coca-Cola. Asta ar fi mers grozav cu nişte Cola. Ştii, poate că am futut planeta, forând tot petrolul, dezgheţând calotele glaciare, permiţând muzicii ska să înflorească, dar am făcut Coca-Cola, aşa că, la naiba, oamenii nu au fost pe de-a întregul stricaţi.

— Ca specie, s-ar putea să nu trăim cât să regretăm topirea gheţarilor. De aici ni se trage, să ştii, sporul. Sunt optzeci la sută convins. D-asta toate cazurile timpurii au fost în jurul Cercului Polar. Era sub gheţari. Şi cred că s-a mai întâmplat înainte. Toată lumea e de părere că dinozaurii au fost şterşi de pe faţa pământului de vreun meteorit, însă eu cred că a fost sporul. Se ascunde sub gheaţă până ce planeta se încălzeşte suficient ca să revină în aer. Apoi arde totul până ce lumea e acoperită cu atât de mult fum, încât se răceşte la loc. Mucegaiul moare, cu excepţia unei mici părţi care stă prezervată din nou sub gheaţă. Au fost şase extincţii ale vieţii pe această planetă. Fac pariu că fiecare din ele a fost de la spor.

— Zici că e o celulă T planetară. Atacă orice infecţie care dă mediul peste cap. Cum suntem noi.

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Asta-i a treia cea mai bună teorie pe care am auzit-o vreodată. Îmi place ideea că ruşii au dezvoltat prin anii şaptezeci o superciupercă, scăpată de sub control pe insula aia prin testele armelor biologice. Insula Renaşterii, parcă se numea. Au fost nevoiţi să abandoneze locul prin 2000, după ce s-a contaminat cu spor. Dar insula era în mijlocul unui lac care în cele din urmă a secat, iar animalele au trecut înainte şi-napoi, purtând cenuşa pe blana lor. Toate cazurile iniţiale au fost în Rusia.

— Ai zis *a treia* cea mai bună teorie. E ceva mai bun decât topirea calotelor şi insula rusească de rău pur?

— Îmi mai place şi ideea că Dumnezeu ne-a pedepsit cu o ciupercă a piciorului mortală pentru că am început să purtăm saboţi Crocs.

Îşi mai turnă o porţie triplă de rom cu aromă de banană, în opinia ei medicală, încă o gură nu i-ar fi adus bebeluşului un cap deformat.

— Acum că lumea e pe sfârşite, continuă ea, ce regreţi cel mai mult că nu ai apucat să faci?

— Julianne Moore, spuse el. Şi Gillian Anderson. În acelaşi timp sau

separat, nu prea contează cum.

— Vreau să zic ce ai fi vrut să faci din ceva ce *s-ar fi putut întâmpla pe bune.*

— Mi-aş fi dorit să descopăr un tip nou de mucegai pe care să-l fi numit după Sarah.

— Uau. Romanticosule ce eşti.

— Dar ce zice Harper Willowes? Ce-ai fi vrut tu să faci dintotdeauna?

— Eu? Julianne Moore, la fel ca tine. Gagica aia tare are un cur beton.

Pompierul se duse să ia un prosop de bucătărie şi se tot scuză că a vărsat pe ea rom cu aromă de banană, în timp ce-i tampona tricoul ei.

12

Se ridică în picioare ca să aţâţe focul şi se întoarse cu arcul care stătuse toată iarna într-un colţ. Se duse către saltea ţinând arcul de parcă ar fi fost o chitară şi i-ar fi acordat corzile.

— Crezi că mai trăieşte Keith Richards? întrebă el.

— Bineînţeles. Nimic nu poate să-l omoare. O să ne bage pe toţi în pământ.

— Beatles sau Stones? întrebă el.

Ea fredonă începutul de la „Love Me Do”.

— Ăsta-i un vot pentru Beatles?

— Normal că aleg Beatles. E o întrebare stupidă. E ca şi cum ai întreba ce-ţi place mai mult: mătasea sau părul pubian.

— Ah, asta e dezamăgitor.

— Normal că tu ai alege Stones. Orice ar umbla pretinzând că e pompier când nu e…

— Ce-are asta de-a face cu ceva?

— Bărbaţii care sunt fani Stones au o fixaţie cu pula. Îmi pare rău, dar ăsta e cuvântul. Iar un sediu de pompieri e un simbol fantezist al pulii. E patetic. Bărbaţii fani Stones au încremenit la optsprezece ani, abia descoperind extazul labei şi al cauciucului pe propriul lor falus. Femeile fane Stones sunt şi mai *groaznice.* Mick Jagger are o gură teribil de strâmbă care îl face să arate ca un peşte cod, şi asta le excită. Se udă la bărbaţi pescari. Sunt deviante.

— Şi-atunci pe ce sunt fixaţi fanii Beatles? Pe gloria păsăricii?

— Exact. Strawberry Fields nu e un simplu loc din Liverpool, dle Rookwood, zise ea ridicându-şi palma deschisă. Ai un pic de milă. De fiecare dată când scuturi cablul, pui presiune inutilă pe camere.

— Vorbeşti ca un mecanic auto când eşti beată, ştiai?

— Nu sunt beată. Tu eşti beat. Sunt fostă instructoare de tir cu arcul. Aşa că dă-mi aia.

El îi dădu arcul. Ea îl ridică drept şi îşi trecu degetele peste fir.

— Instructoare de tir?

— Când eram în liceu. Pentru departamentul recreativ al oraşului.

— Şi ce te-a inspirat să faci aşa ceva? Jennifer Lawrence? Ai avut fantezii de Catcur Everdomnişoară? Jennifer Lawrence a fost o gogonată. Sper că nu a ars de vie.

— Nu, asta a fost pre-*Jocurile Foamei.* Am trecut printr-o fază de Robin Hood pe la nouă ani. Începusem să spun *ista* şi *pre cari,* iar când îmi cereau ai mei să fac vreo corvoadă, mă trânteam într-un genunchi şi făceam o plecăciune. La culmea obsesiei mele, am purtat un costum de Robin Hood la şcoală.

— De Halloween?

— Nu. Pur şi simplu pentru că îmi plăcea felul în care mă simţeam în el.

— Dumnezeule! Şi părinţii tăi te-au lăsat? Nu ştiam că ai fost neglijată în copilărie. Asta îmi dă un sentiment de tristeţe în… – făcu o pauză, încercând să îşi dea seama unde sunt localizate sentimentele – … emoţiile mele.

— Părinţii mei sunt oameni dârji, practici, şi au mai mulţi câini care arată a şoareci. Au fost foarte buni cu mine, şi îmi e teribil de dor de ei.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Nu cred că sunt morţi. Dar sunt în Florida.

— Prima etapă a declinului, dădu el din cap. Presupun că îşi îmbracă câinii cu pulovere?

— Uneori, dacă e frig. Dar de unde ştii?

— Te-au lăsat să ţopăi în public îmbrăcată ca Robin Hood, şi nu pot decât să presupun că ai fost ţinta unui şuvoi de zeflemea din partea colegilor. E uşor de ghicit atunci cum şi-ar trata animalele de companie.

— Ah, nu! Nu au aflat de costumul meu cu Robin Hood. L-am ţinut în ghiozdan şi m-am schimbat la baia de la şcoală. Însă ai dreptate cu zeflemeaua. Aia a fost o zi întunecată pentru Harper Frances Willowes.

— Frances! Minunat. Pot să te strig Frannie?

— Nu. Poţi să mă strigi Harper, spuse ea şi îşi odihni bărbia pe vârful arcului. Tatăl meu mi-a dat primul meu arc de Crăciun, când aveam zece ani. Însă l-a luat înapoi înainte de Anul Nou.

— Ai tras în careva?

— M-a prins cum puneam săgeţi în lichid de brichete. Mi-am dorit tare, tare de tot să trag cu săgeţi de foc în ceva. Nu conta ce. Şi încă mai vreau. Simt că asta m-ar împlini: să văd o săgeată cu flăcări cum face *zbang* în ceva şi o aprinde. Bănuiesc că e cam cum s-ar simţi bărbaţii când visează să şi-o bage până la coaie într-un cur perfect. Vreau şi eu un mic *zbang* sexy.

John se înecă cu o gură de rom. Harper se văzu nevoită să îl bată pe spinare ca să poată să respire din nou.

— Sunt convinsă că eşti beată, îi spuse el.

— Nu, zise ea. M-am limitat foarte responsabil la două pahare de vomă de câine cu aromă de banană. Sunt gravidă.

El îşi trase sufletul şi începu să tuşească din nou.

— Hai, zise ea. Să mergem să tragem cu săgeţi în flăcări. Vrei? Aerul curat o să-ţi facă bine. Ai nevoie să ieşi mai des din groapa asta.

El îi aruncă o căutătură printre pleoapele umezite.

— Şi în ce-ai de gând să tragi?

— În lună.

— Aaa, zise el. O ţintă minunată. Am voie să trag şi eu?

— Sigur, spuse ea şi se împinse din scaun. Mă duc să iau săgeţile. Tot ce ai de făcut e să le dai foc.

13

Gerul era aşa de aprig după ce ieşiră din cabana încălzită şi impregnată cu aroma de banană a romului, încât îi tăie respiraţia şi o plesni peste obraji.

Ea îl conduse către partea din spate a barăcii, în sus prin iarba de mare înaltă şi în jos către duna de pe partea dinspre ocean a plajei. Când el se moşmondi în nisip, ea se răsuci şi îl luă de mână ca să-l ajute să meargă.

Se opriră la un colţ al velierului, aşezându-se pe o bară de metal. De acolo, Harper putea zări numele scris pe carenă, cu litere cursive aurii, sclipitoare: BOBBI SHAW. *Bobbi Show* era inclusă în mod decisiv în planurile lor, apărând la paşii *F, H* şi de la *M* la *Q.*

Pompierul îşi roti privirea, folosindu-şi jacheta lui de cauciuc pe post de cozoroc şi băgându-se cu capul înăuntru. În cele din urmă, găsi ce căuta – luna, un nasture colorat de gheaţă atârnat pe mantaua cerului.

— Uite-o acolo. Omoar-o, ca să putem intra înapoi în casă.

Ea ţinea arcul într-o mână, un mănunchi de săgeţi în cealaltă. Dădu drumul la toate pe şist, în afară de una, pe care o îndreptă cu vârful înspre el.

— Ai un foc?

El îşi închise pumnul în jurul texturii de carbon a săgeţii şi îl trecu până spre vârf. O flacără albăstrie începu să prindă contur, de parcă săgeata ar fi fost înmuiată în benzină, iar el doar ar fi atins cu un chibrit.

Ea potrivi săgeata şi ţinti de-a lungul axului aprins. Focul se înteţi într-o vâlvătaie roşiatică. Îndreptă arcul spre lună şi trase.

O cometă roşie de văpaie străpunse prin întuneric. Săgeata urcă aproape o sută de metri, se înclină puternic în dreapta şi căzu într-o ploaie de scântei.

Ea îşi ţinu ridicat arcul deasupra capului, simţindu-se fericit de sălbatică.

— Nu-i aşa că-i frumos!? zise ea.

Şi îşi întoarse capul peste umăr, privindu-i palma.

— Şi nu te-a durut deloc?

— Nici măcar un pic. Nu-i prea greu de înţeles. Nu chiar. Solzu' Dragonului ar arde complet o gazdă dacă trebuie să o facă, dar nu s-ar distruge pe sine. L-am învăţat să nu se mai gândească la mine ca la o gazdă. Am spart codul şi l-am reprogramat ca să uite că e vreo diferenţă între *mine* şi *el.*

— Detest când explici lucruri. Până ce termini de explicat ceva, mereu mă simt de parcă aş cunoaşte mai puţine decât înainte să fi

început tu să vorbeşti.

— Priveşte lucrurile aşa, Willowes. Ştii că e în creierul tău. Ştii că *simte,* doar că nu în cuvinte. Dacă îl hrăneşti cu stres şi panică, va citi asta ca pe o ameninţare şi va izbucni în flăcări ca să-şi înceapă ciclul reproductiv şi să evadeze. Dacă îl hrăneşti cu armonie şi mulţumire şi un sens de rost, va citi asta ca pe siguranţă. Nu numai că îţi simte plăcerile, ci le şi *amplifică.* Îţi asigură un răspuns de multiplicare a plăcerii, îţi oferă cel mai ieftin drog din lume. Însă, în ambele cazuri, nu este *acţiune,* e *reacţie.* Ce m-a învăţat Nick e…

— Ce? zise Harper. Nick? Ce te-a învăţat *Nick?*

El clipi des la ea, agitat, pierzându-se cu firea.

— Da… Păi… Nick… Nick nu… adică… Evident, nu mai… nu după ce… se bâlbâi el, după care scutură din cap şi flutură cu o mână în aer. De ce-l aducem pe Nick în discuţie, totuşi? Mă faci să divaghez.

Nu eu l-am adus pe Nick în discuţie, era cât pe ce să zică ea. *Tu ai făcut-o.* Şi ajunse aproape să o zică, deschizându-şi gura. Apoi o închise la loc şi o lăsă baltă.

— Când suntem cu toţii în biserică, îi cânţi. Şi îi *place* asta. Aşa îl pacifici. Însă tot mai îl murdăreşti cu cuvinte, iar lui nu-i pasă de cuvinte. A fost un scriitor care a zis că limbajul nu e o modalitate potrivită pentru comunicare, iar Solzu' Dragonului e întru totul de acord cu afirmaţia asta. Toate cuvintele alea din capul tău sunt pentru el o reamintire constantă a faptului că *eşti o gazdă.* Trebuie să te gândeşti *fără* cuvinte ce vrei să facă pentru tine Solzu' Dragonului. Imaginează-ţi cum e să fii surd, să gândeşti gânduri surde, cu semnele ca limbaj prim şi primar.

— Ca Nick, murmură Harper.

— Da, dacă vrei aşa, zise el, fluturând încă o dată cu mâna în aer, de parcă ar fi alungat o musculiţă agasantă. Nick poate să simtă direct în oase basul unei melodii, şi dacă îl înveţi versurile unui cântec el şi le va cânta, însă în cuvintele fără sunet ale surdului. Dacă îi cânţi Solzului fără *niciun fel* de cuvinte, *atunci* îi vorbeşti într-adevăr limba. Nu te va mai privi ca pe ceva separat de el, ci un unu singular. Asta-i tot ce-am făcut. Asta-i tot ce am făcut vreodată. Îi cânt una dintre melodiile mele favorite, însă fără cuvinte. Cânt pentru veşmântul meu de foc şi pentru sabia mea de foc, iar Solzu' Dragonului le produce.

— Şi Nick te-a învăţat cum mai exact? Poate şi el să facă aşa? Să formeze flăcări, la fel ca tine?

El se uită la ea cu o privire confuză, încurcată şi nefericită. Apoi, cu o voce atât de slabă, încât era aproape imposibil de distins, spuse:

— Chiar ceva mai bine decât mine, să fiu sincer.

Ea încuviinţă din bărbie.

— Dar nu mai o face?

Pompierul clătină din cap. Ea remarcă asta, hotărând să se întoarcă

mai târziu la subiect.

— Ce cântec îi cânţi?

— Eh… Nu-l ştii, zise fluturând încă o dată din mână şi ferindu-şi privirea, iar ea se gândi, totuşi, că era mai uşurat să scape de discuţia despre Nick. Deşi am crezut, atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară… adică unul din primele lucruri pe care mi le-ai zis a fost un vers din acel cântec. Pentru o fracţiune de secundă am crezut că am dat de cineva care îi adoră la fel de mult pe Dire Straits pe cât o fac eu.

Ea făcu un pas mai departe de el. Se legănă în aer friguros. Îşi închise ochii, inspiră adânc şi începu să cânte, cu o linişte calmă, joasă, armonioasă.

„Un Romeo de dragoste lovit
cântă serenada străzii
oprind pe toţi din pas grăbit
cu-n cânt pe care el' trezi
găsind un felinar
păşeşte-n lumina ca de zi
spunând ceva banal:
Tu şi cu mine împreună…
Ce zici?"

Ea îşi deschise ochii. El se holbă la ea, cu gura atârnându-i şi cu ochii sclipind şi umezi, de parcă ar fi stat să izbucnească în plâns.

— *Sclipeşti,* zise el. Cânţi melodia mea preferată din întreaga lume şi sclipeşti ca un diamant pe un inel de logodnă.

Se privi şi realiză că avea dreptate. Gâtul îi era un colier de lumină. Strălucea prin pulover.

El se aplecă în faţă şi o sărută acolo pe loc – un sărut tandru, duios, care avea gust de rom şi cafea şi unt şi arahide şi ţigări şi englezisme. După care el se trase înapoi şi o privi nesigur.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Eu sper că nu.

— Ai gust de batoane de ciocolată.

— O linguriţă de zahăr, înţeleg, chiar *face* ca medicamentul să alunece mai uşor.

— E un medicament?

— E o parte importantă a recuperării tale. Ia două şi cheamă-mă de dimineaţă.

— Două?

Ea îl sărută pe el, apoi se trase înapoi şi râse de expresia de pe chipul lui.

— Hai, John. E rândul tău să tragi. O să te pricepi. Eşti englez. Ai sângele lui Robin Hood curgându-ţi prin vene. Uite.

Ea îi dădu arcul. Îi arătă unde să îşi pună mâinile, îl împinse de picioare ca să le facă să se depărteze mai mult.

— Încordezi firul către colţul buzelor, aşa, zise ea, mimându-i. Exersează un pic fără săgeată.

El exersă, balansându-se în frigul aprig, cu nările înroşite şi cu restul feţei de culoarea palidă ca de ceară.

— Cum e? E bine? Arăt ca Errol Flynn?

— Eşti un dur trăsnet!

Ea culese o săgeată de pe piatră, o ţinu în pumn, îşi închise ochii şi se încruntă concentrată.

— Ce faci?

Ea nu îl privi, dar îi simţi ochii scrutând-o şi se bucură. În acea clipă, realiză că o să o facă. Era ca atunci când ştii că o să nimereşti centrul ţintei înainte de a elibera săgeata din arc.

Harper o văzu în minte, felul în care şi-ar mişca mâinile în ordinea corectă ca să spună *tu şi cu mine-mpreună, ce zici,* fără să folosească niciun fel de cuvinte. Văzu pe de-a întregul, şi în clipa aceea realiză cât de uşor era. Nu trebuia să faci nimic pentru a te conecta cu Solzu' Dragonului. Era foarte asemănător cu a fi gravidă. Simţi cântecul în tendoane şi în terminaţiile nervoase, îl simţi cum i se scurge prin trup, fără niciun sunet, fără cuvinte, fără să existe măcar o amintire a cuvintelor. *Tu şi cu mine-mpreună, ce zici?*

Se aprinse. Harper îşi deschise ochii şi văzu cum căuşul palmei înfăşoară cu o flamă inofensivă – o flamă albastru, mistică – conturul săgeţii, şi icni şocată şi o scăpă.

Pompierul îi prinse repede braţul şi i-l strecură sub haină, stingându-i focul. Pistrui roşii îi apărură pe obraji, ochii înlemniţi.

— Ce crezi că faci?!

— Nimic, spuse ea.

— Ce Dumnezeului crezi că faci?! dor Vrei să mori?

— Eu… eu doar am vrut să văd…

Însă el se întorsese cu spatele, cu haina fluturând în vânt, şi începu să urce înapoi pe dună.

Ea îl ajunse la vârful colinei, cel mai înalt punct de pe insulă. Baraca era dedesubt, ridicată chiar pe râpa pantei. Muşchi şi iarbă de mare tapau acoperişul. Ea încercă să îl apuce de umăr, însă el se feri, aruncându-i mâna de pe el.

Îi dădu o privire dură, pedantă, cu ochi aprigi.

— De-asta era vorba? Să mă îmbeţi şi să te mozoleşti cu mine ca să vezi dacă reuşeşti *să mă păcăleşti* şi să te învăţ cum să arzi de vie?

— Nu. John. *Nu.* Te-am sărutat pentru că aşa am simţit.

— Ai habar ce s-a întâmplat cu ultima persoană care a decis că vrea să scoată un iepure în flăcări prin pălărie?

— Ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu, nu ştii. Nu ai nici cea mai vagă idee. S-a făcut scrum.

Pe măsură ce vorbi, el se îndepărtă încet, încet de ea.

— Ştiu cum a murit. Ştiu că a fost groaznic.

— Taci. Nu ştii nimic în afara faptului că am ceva ce tu îţi doreşti şi pentru care ai face orice ca să obţii: să mă îmbeţi, să sari pe mine, să mă fuţi, la nevoie.

— Nu, zise ea.

Se simţi prinsă în plasă. Nu se putea elibera, şi tot ce ar fi zis ar fi fost un pas şi mai adânc în încrengătura de ţepi.

— John. *Te rog.*

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu ea. Nu ştii ce încă se mai întâmplă cu ea. Nu înţelegi nicio boabă despre noi.

El aruncă arcul peste marginea acoperişului, moment în care ea realiză că el se retrăsese până pe acoperiş. Se mai dădu încă un pas înapoi.

— Dă-te din calea mea. Şi să nu mai faci niciodată ce tocmai ai făcut, zise ridicându-şi palmele în faţă, iar globuri de lumină îi pâlpâiră pe Solz, mâinile devenindu-i nişte farfurii plate, ţărmurite de flamă. Doar dacă nu cumva vrei să arzi mereu aşa.

— John, opreşte-te, nu te mai mişca. Stai unde eşti şi…

El nu asculta. Mai făcu un pas înapoi şi îşi desfăcu braţele. Aripi din cel mai luminos foc izbucniră din mâinile lui, de o parte şi de alta a trupului. Fum negru i se ridica din nări.

— Doar dacă nu cumva vrei să fii în iad pentru tot restul vieţii tale, zise el. Ca…

Ochii i se măriră surprinşi. Începu să îşi rotească braţele, pentru balans, crestând în aer cercuri de foc. Piciorul drept îi alunecă de sub el şi pe după acoperiş. Căzu într-un genunchi, se întinse şi apucă un smoc de iarbă. Pentru o clipă de perfectă neclintire, atârnă într-un unghi imposibil. Firele lungi şi zdravene de iarbă se făcură ca de alamă şi arseră în palmele lui fierbinţi.

— John! ţipă ea.

El căzu, izbind acoperişul, peste muchie şi în miezul nopţii. Ea îl auzi cum loveşte duna de nisip de sub, cu un bufnet surd şi cu un suspin şi un icnet.

Tăcere.

— Nimic rupt, strigă el. Nu-ţi face griji! Sunt bine!

Şi tăcu din nou.

— Poate mai puţin încheietura, zis el, pe un ton dintr-odată nefericit.

Harper îşi închise ochii şi expiră adânc, uşurată.

— Au! mai zise Pompierul.

14

După ce împinse osul înapoi pe făgaş – se lăsă aşezat la loc cu un *pleosc!* sec şi cu un tresărit înăbuşit şi cam plângăcios din partea lui – şi reînfăşură încheietura, ea îl făcu să bea două polonice de apă rece scut şi să înghită patru pastile de Advil. Îl obligă să se întindă pe pat, apoi se ghemui alături de el pe salteaua menită unei singure persoane, cu un braţ în jurul şoldurilor lui.

— Prostănacule, zise ea. Eşti norocos să mai ai întregi coastele alea ale tale.

El îşi puse mâna rănită peste a ei.

— Îmi pare rău, spuse. De ce-am zis.

— Vrei să-mi povesteşti mai multe? Despre ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, spuse el. Da. Chiar vrei s-auzi?

Ea se gândi că deja ştie cea mai mare parte, însă îi strânse degetul mare între degetele ei, ca să-l lase să ştie că e pregătită să audă. El oftă – un sunet greoi, adânc.

— Din când în când, Sarah şi cu mine obişnuiam să vâslim până aici, ştii… la cabana de pe insula asta micuţă, ca să fim departe de ceilalţi. Allie nu venea cu noi – până atunci, devenise aproape complet nocturnă şi dormea majoritatea zilelor, păstrându-şi energia pentru ieşirile pe timp de noapte. Nick se ţinea de noi, însă de obicei adormea repede după un picnic pe dune. Erau mai multe paturi în cabană, însă lui îi plăcea să doarmă în barcă. Era încântat de balansul fluxului şi de felul în care barca se lovea de piloni. Pe vremea aia, era un mic doc, în dreptul cabanei. Eh, nu era nimic dacă adormea. Eu şi Sarah ne puneam la un pahar de vin şi nişte aer proaspăt şi făceam chestii de oameni mari.

Ne-am zbenguit într-o zi prin cearşafuri, după o masă cu pui rece şi nişte salată cu struguri în ea. Chiar înainte ca Sarah să se apuce să moţăie, m-a rugat să verific ce face Nick. M-am dus în picioarele goale şi doar cu pantalonii pe mine – şi am văzut o mică vână de flăcări ridicându-se din barcă. Sunt convins că aş fi ţipat, însă eram prea speriat ca să mai am aer în plămâni. M-am împleticit către barcă, strigându-l pe Nick, de parcă ar fi putut auzi. Pe gură mi-a ieşit doar un palid şuierat. Eram sigur că o să îl găsesc cuprins de flăcări.

Dar el nu ardea, ci *respira* foc. De fiecare dată când barca se lovea de ponton, el tuşea un norişor de ciupercă în flăcări roşii, apoi râdea în chicote. Nu cred că era pe de-a întregul treaz sau că era prea conştient de ce făcea. Ştiu că nu era conştient că îl privesc. În definitiv, nu mă putea auzi şi nici nu se uita în direcţia unde mă aflam, întreaga lui atenţie era concentrată la treaba cu flăcările. Eu am căzut în genunchi. Picioarele mi se înmuiaseră de tot. L-am privit timp

de două sau trei minute. Sufla cerculeţe de foc, apoi scotea o săgeată de foc pe care o trecea printre inele.

În cele din urmă, am reuşit să mă ridic, deşi încă îmi mai tremurau genunchii. Am mers clătinat înapoi la cabană. Limba îmi era lipită de cerul gurii şi am avut nevoie de un pahar de apă înainte să pot vorbi. Am trezit-o blând pe Sarah şi i-am zis că trebuie să îi arăt ceva şi că să nu îi fie teamă. I-am zis că e despre Nick şi că el era bine, dar că ea trebuia să vadă ce face. Şi am ieşit afară.

Când a văzut cum ies flăcări din barcă, a început şi ea să fie nesigură pe picioare şi a fost nevoie să o sprijin cu braţul. Însă nu a strigat la el, nu a plâns. M-a lăsat să o conduc, având încredere în mine, că nu e niciun motiv să se panicheze.

Am stat şi l-am privit de deasupra mai bine de cinci minute în timp ce se juca cu focul, înainte ca ea să nu mai reziste şi să coboare înspre barcă, ca să îl atingă. Şi-a trecut mâna prin părul lui, iar el a tresărit din transa în care era şi, pentru o clipă, a început să tuşească fum negru şi să clipească înceţoşat. A sărit pe copastie, părând ruşinat, de parcă l-am fi prins răsfoind printr-o revistă deocheată.

Ea s-a urcat în barcă, cu tot trupul tremurându-i, şi l-a luat în braţe. M-am urcat şi eu după ea. Am stat mult timp aşa, tăcuţi, împreună. El i-a spus mamei lui că nu, nu e rănit, nu l-a făcut să-l doară deloc. Ne-a zis amândurora că o face de zile-ntregi şi că niciodată nu a durut. A zis că mereu o făcea în barcă, deoarece era un lucru anume la felul în care tangajul oceanului îl ajuta. Enumeră numeroasele lui realizări. Putea scoate fum pe nas, sufla aburi de foc şi îşi putea aprinde o palmă ca pe o lanternă. Ne-a zis că făcuse mici vrăbii de foc şi le punea să zboare şi că uneori părea că zboară şi el cu ele, că e şi el o vrabie. I-am zis că să ne arate, şi el a zis că nu poate, nu în clipa aceea. A zis că după ce se aprinde singur, uneori are nevoie de ceva timp ca să se reîncarce. A zis că după ce aruncă vrăbiile în aer – asta semnificau semnele pe care le-a folosit – uneori îi era greu să îi fie cald, că avea tremurici şi se simţea de parcă ar fi urmat să răcească.

Am vrut să aflu cum o făcea. S-a chinuit cum a putut mai bine ca să îmi explice, dar era numai un băieţel, iar noi nu am reuşit să aflăm prea mare lucru, nu în ziua aia. El a zis că poţi să îţi adormi Solzu' Dragonului legănându-l încet şi cântându-i aşa cum i-ai cânta unui bebeluş. Cu excepţia faptului că Nick este surd şi, desigur, nu are niciun fel de noţiune despre cum sună cântatul. Ne-a zis că el crede că muzica e precum un flux şi reflux al respiraţiei: curge înainte şi înapoi într-un fel de ritm liniştitor. A zis că îşi duce acel curent către minte, după care Solzu' Dragonului visează tot ce vrea el să viseze. Poate face inele de foc şi vrăbii de flăcări şi orice-şi doreşte. Eu am zis că nu înţeleg şi l-am întrebat dacă mi-ar putea arăta. El s-a uitat la maică-sa, iar Sarah a făcut semn că da şi că e în regulă, ar putea să încerce să

mă învețe cum să o fac… însă dacă vreunul dintre noi se răneşte va trebui musai să ne oprim, imediat.

În dimineaţa următoare, a început prima mea lecţie. După trei zile, puteam să aprind o lumânare. Într-o săptămână, aruncam frânghii de foc la fel de bine ca un aruncător de flăcări. Am început să mă dau mare. Nu mă puteam abţine. Când m-am dus cu Allie într-una din reprizele noastre de salvare, am făcut un zid de fum care să dea impresia unei porţi. Iar o dată, când am fost urmăriţi de un Comando de Incinerare, m-am întors către ei şi m-am aprins, m-am transformat într-un demon uriaş din foc, cu aripi, ca să îi sperii. Au rupt-o la goană împleticindu-se!

Şi cum mi-a mai plăcut mie să îmi cultiv propria legendă! Să se holbeze lumea la mine şi să se şoptească pe la spatele meu. Nu e niciun drog pe lumea asta care să creeze mai mare dependenţă decât celebritatea. M-am lăudat la Sarah cum că Solzu' Dragonului e cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla vreodată. Că dacă s-ar găsi un leac, aş refuza să îl iau. Că Solzu' nu era o molimă, era o evoluţie.

Am discutat deseori despre ideile mele legate de Solzu' Dragonului: cum se transmitea, cum se conecta cu mintea, cum producea enzime care să ne protejeze de arsuri pe Nick şi pe mine. Spun că discutam ideile mele. Ce-am vrut să zic de fapt e că îi ţineam prelegeri, iar ea asculta. Oho, şi tare-mi mai plăcea să am o audienţă pentru toate părerile şi teoriile mele. Asta ar trebui să scrie pe certificatul ei de moarte, ştii? Sarah Storey – vorbită de moarte de către John Rookwood. Într-un fel, chiar asta i s-a întâmplat.

Îmi aduc aminte ziua de după ce m-am transformat pentru prima dată în acel diavol şi am speriat mulţimea de bărbaţi înarmaţi. Am dus-o pe Sarah pentru un picnic pe insulă şi o tăvăleală de sărbătorire. Ea a fost tăcută, închisă în mintea ei, însă eu eram prea plin de propria mea măreţie ca să îmi dau seama. Am făcut dragoste, iar după aceea am stat întins în pat, simţindu-mă ca un mic star rock. În sfârşit un star rock. Ea s-a ridicat şi şi-a găsit pantalonii de jeans şi a scos o sticluţă din buzunar, o sticluţă plină cu o pudră albă. Am întrebat-o ce are acolo. A zis că e cenuşă infectată. Apoi, în faţa mea, a răsturnat-o pe blatul de la bucătărie şi a tras-o pe nas. S-a otrăvit intenţionat. A făcut-o înainte să pot să strig ceva. Ştia totul despre cum s-ar putea infecta, desigur, pentru că îi spusesem eu care e felul în care se răspândeşte sporul.

Trei zile mai târziu, i-au apărut pe spate primele cruste. Arăta de parcă dracul o plesnise cu un bici de foc. Am avut dreptate cu metoda de transmitere, însă pentru prima dată nu am avut nicio mulţumire din a zice „ştiam eu". A murit la mai puţin de patru săptămâni mai târziu.

15

El făcu o grimasă, ţinându-şi încheietura dreaptă în palma ei stângă.

— Cum te mai descurci cu durerea? întrebă ea.

— Nu e aşa de greu să vorbesc despre asta pe cât mă aşteptam. Mă bucur să îmi reamintesc de ea, chiar şi partea urâtă de la sfârşit. Uneori cred că am petrecut ultimele nouă luni aprinzând focuri pentru că te simţi foarte bine dând foc la lucruri. E genul: dacă Sarah a ars, atunci la fel poate să o facă şi restul lumii. Incendierea e aproape la fel de bună ca Prozacul.

Se opri, gândind tăcut, apoi reluă dintr-odată.

— Rahat! Nu te refereai la durerea psihologică, nu?

— Mda, întrebam de mână.

— Aaa… Ăăă… Doare destul de tare, să ştii. E normal?

— După ce ţi-ai dislocat pentru a doua oare oasele de la încheietură? Da.

El îşi trecu degetele mâinii bune prin ale ei. Privi atent de-a curmezişul camerei, către sobă şi trapa deschisă într-un pătrat de flăcări pâlpâind în galben.

— Cam urăsc felul în care asta mă face să mă simt bine, zise el.

— Doar ne ţinem în braţe unul pe altul. Nici măcar nu suntem dezbrăcaţi.

— Nu ar fi trebuit să te sărut acolo, afară.

— Eram beţi. Ne distram şi noi.

— Încă o mai iubesc, Sarah.

— E ok, John. Nu-i nimic.

— *E,* totuşi. Pentru mine, e ceva.

— Okay. Şi pentru mine e ceva. Dar nu o să facem nimic din ce-ar face să ne simţim prost după aia. Nu te-a mai ţinut nimeni în braţe de când a murit ea, şi oamenii au nevoie de asta. Oamenii au nevoie de apropiere.

Lemnele din foc şuierară şi pocniră.

— Dar *nu e* moartă. Nu e în viaţă, dar nici nu e moartă. E… blocată.

— Ştiu.

Pompierul îşi suci capul ca să o privească în faţă, cu chipul tulburat şi surprins.

— Ştiu de ceva timp, zise Sarah. Am văzut-o o dată. În foc. Ştiu că e *ceva* acolo, cel puţin, ceva în sobă pe care tu păstrezi în viaţă. Însă indiferent ce-o fi, *nu are cum* să fie o persoană. Nu poate fi conştientă. Flăcările nu pot avea cuget.

— *Sporul* poate. Asta face ca Phoenix-ul să pară viu. *Este.* E o parte din mine. Ca mâna asta. Trupul lui Sarah a ars, dar fata din foc a rămas. Atâta timp cât menţin viu focul, o parte neinflamabilă din ea

continuă să supravieţuiască.

— Ar trebui să dormi.

— Nu cred că pot. Nu cu încheietura care zvâcneşte aşa. În plus. Poate că nu e suficient să spun. Poate că ar trebui să auzi. Înainte de a merge mai departe pe drumul pe care eşti şi să ajungi să te omori singură, aşa cum a făcut-o ea.

16

— S-a unit imediat cu Sclipirea. Nu am mai văzut pe nimeni care să reuşească aşa de repede. La patru zile după ce i-au apărut irizaţii vizibile, se şi aprindea cu noi în capelă, sclipind într-o lumină puternică şi cuprinsă de bucurie. Ştii cum Solzu' poate fi superb într-un anume fel? Să o compari pe Sarah cu ceilalţi era ca şi cum ai fi comparat fulgerul cu un licurici. Avea mai multă forţă decât oricare din noi. Obişnuia să cânte la orgă, iar după aia nimeni nu îşi mai putea aminti propriul nume – îşi putea aminti doar pe al ei. Ore întregi după ce ne uneam în Sclipire, oamenii se clătinau ca beţi, vorbeau ca ea şi păşeau ca ea.

— Carol are acum efectul ăsta, zise Harper, apoi se gândi o clipă şi adăugă: Şi Allie, cred. Într-un grad mai mic.

— Sarah voia să îi arăt cum să se aprindă, cum să elibereze flăcări. Voia să ştie cum să îşi trimită conştiinţa în foc. Pe vremea aia, deja întruchipam pasărea Phoenix în încercările noastre de salvare, iar Nick făcea cârduri de vrăbii de foc ca să-i găsească pe cei infectaţi. Şi totuşi eu nu am vrut să o învăţ. Eram furios. Furios şi speriat. Una era să fii contaminat accidental, alta să te contaminezi singură, intenţionat. Nici nu mă lăsa să respir. Îmi arunca înapoi fiecare laudă, fiecare prelegere, fiecare atitudine îngâmfată pe care o avusesem eu. Dacă să nască foc era sigur pentru copilul ei surd de nouă ani şi pentru iubitul ei, era sigur şi pentru ea. Îi spusesem că nu aş da Solzu' pentru nimic pe lume, că sunt *fericit* că port. Nu spunem noi, în capelă, în fiecare zi, cât de norocoşi suntem? Cât de binecuvântaţi? Ne văzuse străbătuţi de plăcere, de încântare. Cum de mi-aş putea eu dori asta pentru mine însumi şi să îi interzic ei? Mă văzuse zbătându-mă pentru cei bolnavi şi voia să lupte alături de mine. Cum aş fi putut să o refuz? Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai încăpăţânat mă făceam. O uram pe ea, mă uram pe mine, uram lumea. Eram bolnav de asta, cuprins de ranchiună. Erau foarte multe lucruri pe care nu le cunoşteam. Doar doi oameni erau capabili să arunce cu foc fără să se rănească, Nick şi cu mine. Am rezistat să nu o învăţ pe Allie, deşi mă tot pisa. Aveam motive bune pentru reţinerea mea. Ia în considerare asta, spre exemplu: Dacă arta stăpânirii depline a Solzului Dragonului este posibilă doar de către cei care au cromozom Y? Sunt convins că sună sexist, dar natura nu a avut aproape niciodată un interes prea mare în egalitatea sexelor. Dacă e necesar să ai o anumită grupă sangvină ca să îţi iasă? Dacă e un capriciu genetic, cum e la cei care sunt imuni la HIV pentru că o mutaţie îi privează de receptorul de care are nevoie virusul pentru a-i infecta? Aşa că nu voiam să o învăţ pe Sarah. În ultimele ei săptămâni, aproape că nu mai vorbeam deloc cu ea.

Ridicam vocea, ţipam unul la altul, însă asta nu ar fi ceva ce aş numi vorbit. Eram de părere că dacă nu aş învăţa-o, măcar nu i-ar fi mai rău decât îi era oricui altcuiva din tabără. Măcar va fi în siguranţă intrând în armonie cu Sclipirea. M-am gândit că aş putea să o protejez dacă aş respinge-o. Dacă aş ridica un perete între noi doi.

Dacă Harper se concentra suficient de tare, putea auzi cum buştenii şuieră încet în sobă.

— S-a dus la Nick, zise ea.

— Da, spuse el, cu o voce apatică. Nick mi-a povestit mai târziu că ea a învăţat foarte repede să aprindă lumânări cu buricul degetelor, aşa cum am început şi eu. A zis că s-a gândit că dacă reuşeşte să facă asta însemna că e ok să o înveţe mai multe. Însă mi-a mai zis şi că prima dată când a aprins o lumânare a scâncit de parcă s-ar fi ars, deşi lui i-a spus că tresărise doar pentru că fusese uimită. Ceva mai târziu, a remarcat că ea ţinea mereu un pahar de apă rece la îndemână, iar când aprindea lumânările strângea tare de pahar, de parcă degetelor le-ar fi fost sete. Uneori, chiar îşi băga vârful degetelor în apă. Făcea toate astea fără să ştiu eu. Ei se antrenau în timpul nopţii, în cabană, în timp ce eu eram plecat cu Allie, salvându-i pe cei bolnavi şi lustruindu-mi legenda mea personală. Sarah şi-a dorit să înveţe cum să îşi împingă conştiinţa în păpuşile de foc, aşa cum făceam eu cu pasărea Phoenix şi Nick cu stolul lui de vrăbii de foc. Nick a considerat că asta însemna să sari peste adunări şi să treci direct la împărţire. El voia să o convingă să încerce mai întâi să îşi facă din palmă o torţă, sau să exerseze aruncatul globurilor de foc. Însă ea îl tot întărâta şi îl tachina şi îl provoca. Nick n-a avut nici cea mai mică şansă să fie ferm pe poziţie. Aşa că i-a explicat principiile generale, doar ideile de bază. Nu ar fi crezut că ea deja… presupuse că e doar curioasă… şi…

Tăcu din nou, privind în gol spre sobă, luciul ei portocaliu trecându-i peste trăsăturile feţei cu o atingere blândă.

— Tocmai ce mă întorsesem dintr-una din expediţiile mele cu Allie. Ne întorsesem în tabără cu nişte refugiaţi noi… sărmanul Nelson Heinrich printre ei, cred. Deja mă îndreptam spre insulă când am văzut fumul, ridicându-se din cabană. Se terminase deja cu mult înainte ca cineva din tabără să îşi dea seama ce se întâmpla. Am vâslit către docul din capătul de sud al insulei – docul care nu mai există. În timp ce mă ridicam pe pontonul de lemn, a căzut acoperişul cabanei. Am răbufnit înăuntru prin uşa din spate, iar o clipă mai târziu s-a prăbuşit coşul peste docul din spatele meu, cea mai mare parte lovind apa. Întreg eşafodajul de lemn era vechi, cu bârne uzate. Una dintre ele căzuse peste Nick. Era inconştient, dar puteam vedea că încă mai respiră. Văpaia cuprinsese totul, căldura distorsionând aerul. Oriunde te uitai era fum şi scântei. L-am văzut pe el… şi am văzut-o *pe ea.* Ce

mai rămăsese din ea. Oase şi cenuşă şi… şi…

Înghiţi cu greu, scutură din cap şi îşi alungă imaginea din minte.

— Sunt convins că dacă Nick nu ar fi fost acolo, aş fi căzut lat. Eram isteric. În şoc. Însă el era acolo, şi eu trebuia să îl scot. Am încercat să ridic bârna, dar nu am reuşit. Probabil că avea aproape o sută de kilograme. M-am opintit, fără să o urnesc, am urlat la Dumnezeu, am urlat la Sarah, doar am urlat. După care ea a fost alături de mine. De partea cealaltă a bârnei, alături de fiul ei.

Pompierul vorbi acum în şoaptă, holbându-se la sobă cu o privire care era fie veneraţie, fie groază.

— Am tremurat când am văzut-o. În mijlocul acelei călduri înăbuşitoare, am tremurat ca de la o ploaie rece. Era atât de minunată! Era cea mai minunată fiinţă. Era flacără vie, la fel de albastră ca o torţă de sudură, cu părul panglici fluturând în foc roşu şi auriu. A făcut din golul aerului un topor – un topor de foc, vezi tu? – şi l-a înfipt într-un capăt al bârnei. A frânt-o în două dintr-o singură lovitură. Toporul ăla era atât de fierbinte, că ar fi tăiat la fel de bine şi printr-o grindă de fier. Am dat la o parte de pe Nick scândura aia uriaşă de lemn care mai rămăsese şi am fugit afară cu el. M-am uitat în spate doar o dată, către uşă. Ea încă mai stătea acolo, privindu-mă cum plec. Mă ştia. Puteam vedea recunoaşterea în expresia ei. Chipul îi era splendid şi… trist. Confuz. *Am ştiut* că e conştientă de sine. Ceva timp mai devreme, fusese o femeie. În clipa următoare, devenise un element al focului. Clădirea s-a prăbuşit complet. Focul ardea mocnit. Nu am mai părăsit insula. Am stat pe dune şi am privit. Oamenii au venit la mine ca să îmi aducă mâncare şi cuvinte de încurajare. Nu le-am acordat niciun pic de atenţie. Allie a stat lângă mine ore întregi. Soarele se ridicase fierbinte şi uscat şi scălda aprig insula de sub, iar eu nu mă mişcam. Casa încă mai ardea când s-a coborât din nou soarele, deşi până atunci rămăseseră doar cărbuni fumegând. Am aţipit o vreme. Când m-am trezit, ea stătea în mijlocul ruinei, o fantomă de flăcări galben pal. A dispărut aproape imediat ce am zărit-o, însă deja eram sigur. Ce mai rămăsese din conştiinţa ei era împletit în cărbuni, împrăştiat în milioane de particule microscopice de Solzu' Dragonului care nu voiau şi nu puteau fi distruse. Era cenuşă şi flacără. De atunci, am stat mereu pe insula asta şi nu am permis ca acel ultim foc să se stingă. Încă mai durează, în sobă. Ea încă mai e acolo. Încă mai e cu mine. Cred că îi e păstrată vie conştiinţa prin energia pe care o produce focul, şi că nu ne vom despărţi decât după ce flăcările vor muri complet. Şi cred că asta e cam tot. Puţini oameni din tabără au idee ce poate face Nick. Nu mai creează focuri. Poţi înţelege de ce. Se simte direct responsabil pentru moartea mamei lui. Îţi poţi imagina cum e să ai nouă ani şi să porţi cu tine aşa ceva? El nu ştie că ea încă mai e cu noi, iar eu nu am îndrăznit să îi arăt. Mi-e

frică de cum ar reacţiona. Dacă ar crede că ea suferă şi că e vina lui?

El îşi schimbă poziţia, iar privirea îi alunecă de la trapa sobei. Dintr-odată, se încordă.

— Dumnezeule! Ai rămas aici ore întregi. Trebuie să te întorci la infirmerie înainte de răsărit. Deja ai stat prea mult.

— Încă un minut, îi zise ea. Michael mi-a promis că poate să mă acopere toată noaptea, la nevoie.

El se rostogoli pe jumătate, ca să o privească în faţă.

— Trebuie să ai grijă de tine, Harper. E un băiat care te iubeşte foarte mult. Eşti singurul lucru care îl mai menţine pe linia de plutire.

Ei îi luă o clipă ca să îşi dea seama că nu se referă la el, ci la Nick.

— Încă mai poartă cu el acea vină, continuă John. E prins sub ea, la fel de rău ca atunci când a fost prins sub acea bârnă.

— Uite cine vorbeşte! spuse ea.

Pentru câteva momente, el nu putu să îi înfrunte privirea.

— Acum *vezi* de ce nu vreau să mai faci vreodată ce-ai făcut cu săgeata aia. Deja am pierdut o femeie la care am ţinut. Nu ai voie să arzi ca ea, Soră Willowes. Nu te pot pierde şi pe tine.

Ea îl mai ţinu o clipă în braţe, apoi îi sărută obrazul neras şi se ridică din pat. Îi aranjă cearşaful pe el, ridicându-l până sub bărbie. Harper îl privi din picioare, în jos către chipul lui slăbit şi obosit.

— Ce s-a întâmplat cu Sarah nu e vina ta, să ştii, zise ea. Sau a lui Nick. Niciunul dintre voi nu are dreptul să se învinovăţească pentru moartea ei. Harold Cross ar fi putut să explice de ce. Te iubesc, John Rookwood… – nu îi mai zisese asta înainte, dar o zise acum, ferm, calm, şi continuă fără să îi dea ocazia să răspundă – … dar *nu* eşti doctor şi nu *înţelegi* natura acestei infecţii. Sarah Storey nu a murit pentru că Nick a învăţat-o prost. A murit pentru că îi lipseşte cromozomul Y. Sau pentru că îi lipseşte mutaţia necesară. Sau pentru cine ştie ce alt motiv aleatoriu. Printre poeziile lui groaznice şi misoginismul lui revoltător, Harold a umplut un caiet cu cercetare valoroasă. Sporul penetrează bariera creierului uman foarte încet. Durează aproape şase săptămâni ca să ajungă în Aria lui Broca, zona care procesează comunicarea. Chiar şi la surzi. Ai spus că fusese infectată de doar… cât? Două săptămâni? S-a grăbit. Atât de simplu.

El o privi perplex.

— N-ai de unde să ştii. Nu absolut sigur.

— Dar ştiu, John. Ai tot dreptul să fii îndurerat, însă mi-e teamă că vina ta e nemeritată. La fel şi temerile tale legate de siguranţa mea. Sunt acoperită de Solzu' Dragonului de aproape nouă luni. E în fiecare celulă a corpului meu. Nu e ceva ce tu poţi face şi eu nu aş putea învăţa. Ar fi trebuit să vorbeşti cu Harold.

Pompierul lăsă să îi scape un oftat, şi, dintr-odată, păru să se fi făcut mai mic, să se fi dezumflat.

— Eu… eu nu am avut prea multe de a face cu Harold, în săptămânile de dinainte de a muri sărmanul băiat. Se purta grotesc faţă de Allie, iar eu stăteam aici pe insulă, jelind. Abia l-am văzut. L-am evitat, de fapt.

— Despre ce vorbeşti? Tu eşti cel care l-a strecurat afară din infirmerie. A notat asta în jurnal.

Pompierul îi aruncă o privire surprinsă şi nelămurită.

— Fie te înşeli, fie a ţinut un jurnal cu fantezii. Caz în care nu ştiu dacă ar trebui să punem prea mare bază pe competenţele lui medicale. Nu l-am ajutat să se strecoară din infirmerie. Nici măcar o dată. Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce tembel enervant era.

Harper se uită la el cu o privire ternă, simţindu-se prinsă pe picior greşit şi confuză. Răsfoise de suficient de multe ori jurnalul ca să fie convinsă că John Rookwood fusese singurul lui aliat în ultimele sale zile.

— Da' gata cu asta, spuse el şi îi făcu semn înspre uşă. Trebuie să pleci. Ţine-ţi capul jos şi grăbeşte-te înapoi la infirmerie. O să descâlcim noi treaba mai târziu. Va mai fi o noapte şi pentru aşa ceva.

Însă nu a mai fost niciodată.

17

Harper s-a reîntors în întunericul de afară, cu aerul curios de cald şi parfumat de la aroma pinilor şi brazilor şi a lutului bogat. Când s-a pitulat înapoi în infirmerie, o linie palidă de lumină lăptoasă sclipea dinspre partea estică îndepărtată a Atlanticului. Îl găsi pe Michael prăvălit pe canapeaua din sala de aşteptare, cu revista *Ranger Rick* răsfirată pe piept şi cu pleoapele închise. Când trase uşa în spatele ei, el tresări, se întinse şi se frecă la faţa lui de băieţel.

— Vreo problemă? îl întrebă Harper.

— Gravă, zise el şi ridică revista. M-am blocat pe la jumătate cu nişte cuvinte, lucru destul de jalnic dacă stai să te gândeşti că e pentru copii.

El îi zâmbi somnoros şi inocent, apoi adăugă:

— Din ce-am auzit, prizonierii s-au întors cu bine, şi nimeni nu şi-a dat seama că au plecat. Presupun că Chuck Cargill a fost destul de furios să petreacă o oră închis în camera aia. Le-a zis că îi scalpează pe toţi dacă îi zic vreo vorbă lui Ben Patchett şi îl bagă-n belele.

— Într-o noapte, cândva, Michael, o să vreau să fac o transfuzie şi să îţi iau un pic din sângele tău. Mi-ar prinde bine o doză din curajul pe care-l ai.

— Eu doar sunt bucuros că aţi reuşit să aveţi câteva ore cu omul dumneavoastră. Dacă e cineva care are tot dreptul la o noapte de romanţe, atunci sunteţi dumneavoastră.

Harper vru să îi spună că Pompierul nu e chiar omul ei, dar descoperi atunci când dădu să răspundă că i se pusese un nod în gât şi că simţea o fierbinţeală inconfortabilă arzându-i faţa şi care nu avea nimic de-a face cu Solzu' Dragonului. Un băiat din altă plămadă ar fi râs de jena ei, însă Michael doar se concentră în mod politicos la problema lui cu cuvintele din revistă.

— Cele două surori ale mele ar fi terminat chestia asta acum două ore, şi niciuna din ele nu împlinise nici măcar zece ani. Bănuiesc că o să o rezolv mâine. Am stabilit cu Ben să fiu de gardă la infirmerie toată săptămâna. În cazul în care aţi avea nevoie să desluşiţi mai multe cu dl Rookwood sau să transmiteţi mesaje către ceilalţi sau cine ştie ce altceva.

— Te-aş pupa pe gură, Michael.

Michael se făcu roşu ca racul, tocmai până în vârful urechilor, iar Harper râse.

Se gândi că atunci când va intra în cameră îl va găsi pe Nick dormind, şi aşa a fost… numai că nu era în patul lui şi nici în al ei. Era întins lângă bunicul lui. Braţele lui Nick erau puse peste pieptul lui Tom Storey, cu mâna lui durdulie odihnindu-se deasupra inimii lui

Tom. Pieptul se ridica, stătea suspendat o perioadă incertă de timp, apoi se scufunda, într-un ciclu încet, sacadat, care îi aminti lui Harper de o sondă ruginită care e aproape să se oprească de tot.

O rază palidă a dimineţii căzu pe obrazul lui Nick, scoţându-i în evidenţă căldura rozalie, sănătoasă, în întreaga ei complexitate imposibil de perfectă. Îi atinse câteva şuviţe ale părului lui negru ciufulit şi le preschimbă vârfurile în alamă şi cupru. Ea nu se putu abţine. Când ocoli capul patului Părintelui Storey ca să îi verifice perfuziile, se aplecă şi mângâie uşor părul lui Nick, dezmierdându-se cu mătasea de copil a lui.

El îşi deschise încet ochii şi căscă monstruos.

— Scuze, zise ea, prin gesturi. Înapoi la somn.

El o ignoră şi îi răspunse tot în semne.

— S-a trezit din nou.

— Pentru cât timp?

— Doar câteva minute. M-a strigat pe nume. Pe gură, nu în limbajul semnelor, dar am putut să-mi dau seama.

— A mai zis şi altceva?

Chipul lui Nick se întunecă.

— A întrebat unde e mama mea. Nu şi-a amintit partea asta – că ea a murit. Nu am putut să-i spun. Am spus că nu ştiu unde e.

Îşi feri ochii şi îi fixă dincolo de fereastră, în sclipirea sângerie a dimineţii.

Solzu' Dragonului putea modifica fiziologia plămânilor unei persoane încât să poată respira chiar şi în cel mai sufocant fum. Însă nu putea face nimic cu ruşinea, nu te putea face să respiri mai uşurat când ai o bârnă de o sută de kilograme de vină peste piept. Ea îşi dori să îi spună că nu a făcut să fie nimeni omorât. Că să se învinovăţească pentru ce s-a întâmplat cu mama lui era la fel de prostesc precum a da vina pe gravitaţie atunci când cineva păşeşte dincolo de pervazul unei ferestre şi cade zece etaje. Şi nici nu era niciun sens în a da vina pe mama lui – când Sarah Storey păşise dincolo de pervaz, crezuse cu toată inima că poate să zboare. Moartea prin molimă nu era, în cele din urmă, o pedeapsă pentru eşecuri morale. Bărbaţii şi femeile erau lemne de foc, iar în vreme de contagiune cei drepţi şi cei vicioşi erau hrăniţi văpăii la rând, fără nicio discriminare între ei.

— Unele lucruri îi vor reveni, îi spuse Harper lui Nick.

— Iar altele nu?

— Altele nu.

— Cum ar fi cine a fost cel care a încercat să îl omoare?

— Dă-i timp, îi zise ea. Cu timpul, poate să îşi amintească mult mai multe.

Nick se încruntă, apoi spuse:

— Mi-a zis că vrea să discute cu tine. A zis că doar mai are nevoie

de un pic de somn.

Harper rânji.

— A zis şi cât de mult ar fi somnul ăsta?

— Doar până diseară.

— A zis chiar aşa? întrebă Harper.

Nick încuviinţă din cap.

— Ok, spuse Harper. Însă încearcă să nu fi dezamăgit dacă nu se trezeşte diseară. O să treacă timp mult şi încet până să se facă bine.

— O să fie el pregătit, zise Nick. Însă cum e cu tine?

18

Într-o neaşteptată răsturnare de situaţie, Părintele Storey – complet recuperat şi purtând un stihar imaculat – îi zise lui Harper să se ducă întru vechiul autobuz şcolar, la porţile Taberei Whyndham, şi să ţină un ochi la drum. Folosise chiar cuvântul *întru,* de parcă ar fi citat din Biblie. Declamă acest ordin de pe tronul lui de piatră albă ştearsă, din centrul Cercului Memorial, în timp ce turma lui se revărsa prin încăpătoarea uşă dublă şi roşie a capelei din spatele lui. Oamenii din Tabăra Wyndham erau binedispuşi, râzând şi sporovăind voios, în timp ce unii copii cântau „Arzând casa din temelii", cu vocile lor cu sonoritate înaltă. Harper se tulbură observând cum unii adulţi cărau canistre mari şi roşii de benzină.

— Ce se-ntâmplă?

— S-a prezis că vom avea un picnic, o informă Părintele Storey. Pentru că aşteptăm prieteni care să se îndrume către noi în această noapte, purtând veşti de bucurie. Îţi spun întru ţie, ridică-te şi preumblă în buza drumului şi ţine ochii larg deschişi. Noi vom pregăti focul de iască şi vom găti bezele-n biscuit, în numele Sclipirii. Nu adăsta prea mult şi-ţi voi păstra şi ţie una, mai zise şi îi făcu cu ochiul.

Voia să întrebe cine făcuse prezicerea, însă timpul trecu înainte să poate afla şi se trezi mergând de-a lungul drumului, sub un cer negru şi fără stele. În depărate, putu auzi congregaţia aclamând pe Talking Heads, răcnind despre dulcea eliberare a incendierii a tot şi toate. Se grăbi. Nu dorea să rateze bezelele cu biscuiţi. Se întrebă cine oare le adusese ciocolată şi bezele. Probabil că aceeaşi persoană care făcuse chestia cu prezicerea.

Era într-o grabă atât de mare, încât aproape că se împiedică de omul de pe drum. Se aruncă în iarba verde şi înaltă ca să evite să calce pe el. Încă nu ajunsese la autobuz, care era ceva mai departe în josul dealului.

Nelson Heinrich îşi ridică fruntea şi o privi. Ea ştiu că e Nelson după oribilul pulover de Crăciun pe care îl purta, pentru că altfel jumătate din faţă îi era jupuită, lăsând la vedere mănunchiurile de muşchi de sub piele. Ochii lui înceţoşaţi, binedispuşi se iţeau pe după acea mască purpurie şi lucind. Arăta aproape la fel ca modelajul anatomic care fusese cândva pe blatul de la infirmerie.

— Ţi-am zis eu că ajung aici, până la urmă! zise Nelson. Sper că sunt suficiente bezele cu biscuiţi pentru toată lumea! Am adus prieteni!

Camionul Freightliner îşi tură motorul la baza dealului, cu fum mizer ieşindu-i neostoit prin ţeava de eşapament din spatele cabinei.

Nelson îşi mai târşâi trupul încă jumătate de pas, braţ cu braţ.

Maţele lui – frânghii lungi de intestine – se întindeau pe glodul din urma sa.

— Haideţi, băieţi! strigă el. V-am zis eu că pot să vă arăt unde să-i găsiţi! Haideţi să mâncăm ceva dulce! O linguriţă de zahăr pentru fiecare!

Harper fugi. Nu reuşi să fugă la fel de iute cum o făcea altădată. Gravidă în opt luni, alerga cu întreaga agilitate şi graţie a unei femei purtând cu ea un fotoliu mare.

Şi totuşi era mai iute decât Nelson, iar camionul Freightliner încă nu se mişca, şi se opinti pe deal înaintea amândurora şi ajunse în dreptul focului cel mare. Un rug imens scăpăra către văzduh, un munte de buşteni aprinşi, mare cât o cabană, cu limbi de foc uriaşe scăpărând în negura mohorâtă a nopţii. În loc de stele, noaptea era cuprinsă de turbioane ale unor constelaţii de scântei stingându-se. Harper îşi deschise gura ca să strige, însă nu era nimeni în preajmă care să audă, nimeni care să stea în jurul focului cu bezele şi beţe întinse, niciun ghem de adulţi bând cidru, nicio ceată de copii fugărindu-se unii pe alţii şi cântând. Nu se adunaseră ca să se bucure de foc; ei *erau* focul. Era un morman uriaş de trupuri negre, cu flăcările prelingându-se printre găvanele ochilor şi peste craniile carbonizate, cu văpaia vâjâind prin cutii toracice prăjite. Focul făcea un sunet chiar vesel, cu articulaţii plesnind şi trupuri clocotind. Nick era exact în mijlocul rugului. Îşi putea da seama că e Nick deoarece, chiar dacă era un leş rumenit şi uscat, privea la ea cu ochii lui arzând, gesticulând frenetic din mâini: *În spatele tău în spatele tău în spatele tău.*

Ea se răsuci în aceeaşi clipă în care Jakob trase de hornul Freightliner-ului, cu un zgomot pătrunzător şi sfâşietor. Camionul se opri, cu farurile stinse, la vreo şapte metri depărtare, fostul ei soţ nu mai mult de o siluetă întunecată în spatele volanului.

— Iată-mă, iubito! urlă el. Tu şi cu mine-mpreună! Ce zici?

Şi urmă o bufnitură teribilă atunci când el băgă marele camion portocaliu în viteza întâi, iar farurile sfâşiară aerul, cu atât de multă lumină, cu atât de multă…

19

…lumină atingându-i chipul. Ea clipi şi se ridică în cot, cu mâna cealaltă întinsă în dreptul pleoapelor, ca pavăză în calea razei. Simţi în gât umoarea bilei.

Se uită dincolo de conul de lumină al lanternei. Nick era în spatele ei, cu ochii mari pe faţa lui mică şi chipeşă, cu părul o vraişte încântătoare. El ridică un deget la gură – *şşşt* – şi arătă către Părintele Storey.

Ai cărui ochi erau deschişi şi care zâmbea la ea, arătându-şi acel zâmbet străvechi, dulce, blând de Dumbledore. Privirea îi era pe de-a-ntregul clară şi alertă.

Harper se ridică în picioare ca să fie cu faţa la el, atârnându-şi picioarele pe marginea patului ei. O lumânare pâlpâi dintr-o farfurie joasă aşezată la capul patului lui.

Cu o voce moale, fragilă, Părintele Storey zise:

— Din când în când, prietenul meu John Rookwood mă tachina spunându-mi că studiul teologiei este la fel de inutil precum o gaură în cap. Din ce mi-a explicat Nick, am înţeles că mi-ai salvat viaţa cu un sfredel de sfert de inch direct în spatele craniului meu. Presupun că asta îmi dă nişte puncte în plus pe răbojul lui John. Va trebui să i-o spunem, zise, iar ochii îi sclipiră. I-a mai fost pe plac să îmi spună şi că persoanele religioase sunt încuiate la minte. Cine are acum mintea descuiată, eh?

— Îţi aduci aminte cine sunt, Părinte? îl întrebă ea.

— Îmi aduc! Sora. Sunt destul de convins că am fost prieteni, deşi mi-e teamă că am ceva probleme în a-mi aduce aminte în clipa asta care îţi este numele. Ţi-ai tuns părul, cred că asta mă debusolează. E… Juliet Andrews? Nu. Ăsta-i… e greşit.

— Harper, spuse ea.

— Aha! zise el. Da! Harper… Harper Gallows? ezită el un pic, încruntându-se.

— Pe-aproape! Willowes, zise ea şi îl atinse la încheietura mâinii, luându-i pulsul, care se dovedi puternic, regulat şi molcom. Cum îţi e capul?

— Nu la fel de rău ca piciorul meu drept, zise el.

— Ce-i în neregulă cu piciorul tău drept?

— Pare înţepat de furnici.

Ea se îndreptă spre capătul patului lui şi inspectă piciorul. Între degetul mare şi cel de al doilea deget era o umflătură infectată, care într-adevăr părea să arate ca o înţepătură de păianjen. Mai erau şi altele, semne roşii mai vechi unde mai fusese înţepat şi alte dăţi, iar toată zona era încercuită de o vânătaie îngălbenită.

— Hmmm, zise ea. *Ceva* te-a pişcat. Scuze de-asta. Am fost probabil prea preocupată să mă ocup de gaura aia din tărtăcuţa ta. Ai suferit un hematom subdural major. Aproape că ai murit.

— Cât timp am fost inconştient? întrebă el.

— Un pic mai mult de două luni. În ultimele zile, ai intrat şi ieşit din comă de mai multe ori. După rana de la cap, au urmat… complicaţii serioase. Ai avut cel puţin două crize, la o distanţă de câteva săptămâni distanţă. La un moment dat, m-am îndoit că te vei mai putea recupera.

— Atacuri cerebrale?

Ea se aşează pe marginea saltelei lui. În limbajul semnelor, îl rugă pe Nick să îi aducă „inimă-ureche-ascultat-la-el lucru”, iar el se îndreptă către dulap, să găsească stetoscopul.

— Vorbeşti cu nepotul meu în limbajul semnelor? întrebă Părintele Storey.

— Nick e un profesor bun.

El zâmbi. Apoi fruntea i se încreţi cuprinsă de gânduri.

— Dacă am avut un atac cerebral, cum de nu îmi e vorbirea împleticită?

— Asta nu e ceva ce se întâmplă întotdeauna. La fel, paralizia parţială. Dar îţi poţi simţi ambele mâini, nu? Ambele picioare? Faţa nu îţi e amorţită, nu?

Îşi frecă barba şi îşi ciupi nasul.

— Nu.

— Asta e bine, spuse ea cu voce joasă, meditând.

Revăzu în minte muşcătura umflată şi roşie de păianjen de dintre degete, apoi alungă imaginea.

Nick aduse stetoscopul. Ea îi ascultă Părintelui Storey bătăile inimii (puternice) şi plămânii (curaţi). Îi testă vederea, îl rugă să îi urmărească vârful degetului, mişcându-l înainte către nasul lui şi înapoi.

— O să mă afund iarăşi în comă? întrebă el.

— Nu cred.

— De unde e perfuzia asta? întrebă.

— E o poveste lungă. Multe s-au schimbat în lunile din urmă.

Ochii i se luminară, încântaţi.

— S-a descoperit un leac? Pentru Solz?

— Nu, zise ea.

— Nu. Bineînţeles că nu. Altfel nu ne-am fi ascuns în continuare în Tabăra Wyndham, iar tu nu m-ai fi tratat în infirmerie.

Îi studie expresia chipului ei, iar zâmbetul îi deveni trist şi îngrijorat.

— Carol? Ce-a făcut?

— Mai bine să ne concentrăm pe tine, momentan. Ai vrea să bei o

gură de apă?

— Aş vrea. Şi aş mai vrea să am un răspuns la întrebarea mea. Cred că pot să mă descurc cu amândouă lucrurile deodată.

Ea nu îl mai rugă pe Nick pentru un pahar cu apă, ci se duse chiar ea şi turnă singură. Avea nevoie de un pic de timp de reflecţie. Când se întoarse la pat, ţinu paharul şi aşteptă în timp ce Părintele Storey se chinui să îşi ridice capul de pe pernă şi să soarbă. Când termină, se trânti înapoi şi îşi pleoscăi buzele.

— Cred că ar fi cel mai bine să vorbească direct Carol cu tine, spuse Harper. O să fie uşurată să afle că te-ai trezit. O să fie… încordată la maxim. Deşi a avut sprijinul lui Ben Patchett şi al echipei de Santinele, iar asta a însemnat mult. Au făcut ca lucrurile să meargă înainte.

Ea se gândi că o astfel de exprimare era o abordare foarte politică.

Părintele Storey nu mai zâmbea. Trăsăturile îi erau palide şi bolnăvicioase şi începu să asude.

— Nu, prefer să îl văd mai întâi pe John, dnă Willowes. Înainte ca fiica mea să fie anunţată că sunt treaz. Îl poţi aduce la mine? Sunt aspecte care nu pot aştepta.

Făcu o pauză, după care îi întâlni privirea ei.

— Ce s-a întâmplat cu persoana care m-a atacat?

— Nu ştim *cine* te-a atacat. Unii cred că a fost unul dintre deţinuţi, un bărbat pe numele lui Mark Mazzuchelli. Dar el susţine că v-aţi despărţit în pădure, iar atunci când te-a părăsit erai în regulă. Am pus în discuţie posibilitatea ca tu să fi fost molestat de acea hoaţă a taberei, care şi-ar fi dorit să te reducă la tăcere înainte ca tu să poţi…

— Să o expun pentru câteva cutii de conservă? întrebă Părintele Storey. Oricum, de ce aş fi ştiut eu ceva despre hoţ?

— Mi-ai spus că ştii cine e.

— Aşa am făcut? Nu prea… *nu cred* că am făcut asta. Deşi presupun că se poate să fi uitat. Sunt mai multe lucruri pe care nu mi le amintesc, *inclusiv* cine a decis că e cazul să-mi dea una-n cap.

Îşi umezi buzele şi se încruntă din nou, apoi scutură din cap.

— Nu. Nu cred că mi-am dat seama vreodată cine e hoţul.

— Mi-ai spus în canoe că cineva va trebui să părăsească tabăra. Îţi aduci aminte de discuţie? întrebă Harper. În noaptea în care am vâslit împreună la South Mill Pond?

— Nu prea, zise Părintele Storey. Dar sunt ferm convins că nu mă refeream la hoţ.

— Atunci la cine ai fi putut să te referi? întrebă Harper.

— Presupun că discutam despre fiica mea, spuse Părintele Storey, de parcă ar fi fost ceva evident. Carol. Ea a chemat un Comando de Incinerare pentru Harold Cross. L-a atras în cursă – a înscenat întreaga treabă, în aşa fel încât atunci când Ben Patchett l-a împuşcat pe săracul băiat să pară că au fost *nevoiţi* să o facă, pentru a proteja

tabără şi a nu-i permite lui Harold să divulge informaţii inamicilor noştri.

20

Harper se uită prelung la Nick. Se făcuse comod lângă piciorul patului ei, cu mâinile împreunate sub bărbie, privindu-şi bunicul. Chipul îi era inexpresiv şi senin. Camera se întunecase foarte mult, doar cu flacăra mică a acelei singure lumânări care să împrăştie lumină, iar ea nu simţi că Nick ar fi înţeles ceva din ce tocmai îi spusese Părintele Storey. Îşi reaminti că băiatul nu avea prea multe abilităţi de citit pe buze, chiar şi într-o lumină mai bună.

— Cum de ştii asta? întrebă Harper.

— Mi-a spus-o chiar Carol. Poate îţi aduci aminte, ultima dată când am predicat congregaţiei, am discutat despre nevoia de a găsi în inimile noastre iertarea pentru faptele hoaţei. Mai târziu, când am rămas singuri, Carol şi cu mine am avut o dispută legată de asta. Ea a zis că sunt moale şi că oamenii din tabără ne vor abandona dacă nu le arătăm putere. Mi-a zis că ar fi trebuit să dau pe Harold Cross drept exemplu. Am răspuns că *deja* fusese dat un teribil exemplu din Harold Cross, unul de care eram convins că ea era mulţumită. Eram răutăcios şi exageram, însă ea s-a fâstâcit şi a zis, cu o voce scăzută, „Deci ştii”. Am simţit săgeţi ascuţite de gheaţă străpungându-mi pieptul, şi am zis „Ce vrei să spui?”. Iar ea a zis „Că l-am folosit ca să îl dau drept exemplu”. Bineînţeles că eu mă referisem doar la faptul că Harold încălcase regulile şi că de aceea a murit, dar Carol interpretase greşit şi crezuse că o confruntam asupra a ceea ce făcuse. A zis că e foarte bine că a chemat Comandoul de Incinerare. Dacă nu ar fi făcut-o, Harold ar fi fost descoperit în cele din urmă, numai că nu ar fi fost nimeni pe-aproape care să îl împiedice să fie capturat în viaţă. A zis că nu îi era ruşine de fapta ei. Că mă salvase pe mine, pe nepoţii mei şi pe toţi cei din tabără. Era roşie la faţă şi părea… *triumfătoare.* Eu am zis că nu aş fi crezut că Ben Patchett s-ar fi coborât la un astfel de plan, iar ea a râs de parcă aş fi făcut o glumă bună. A zis că n-am nici cea mai vagă idee cât de greu a fost să ia decizia, să continue să pretindă că toată lumea e bună la suflet precum aş fi sperat eu, să perpetueze fanteziile mele copilăreşti ale decenţei de zi cu zi şi ale iertării excesive. Nu am ştiut ce să mai zic. Nu mai putea gândi clar. A spus într-o mulţime de feluri că şi eu eram la fel de mult responsabil de moartea lui Harold pe cât era ea, că forţasem să se ajungă la o situaţie în care el *trebuia* să fie împuşcat. Mi-a zis că dacă ar fi existat nişte pedepse mai severe încă de la început – dacă, spre exemplu, l-am fi ţinut închis în lanţuri sau l-am fi biciuit în public – nu ar mai fi continuat să pună în primejdie pe toată lumea atunci când se strecura el din tabără. Înainte de a putea veni cu un răspuns, Ben Patchett a bătut la uşă, spunând că e timpul să mergem. Sincer, nu am îndrăznit

să îi combat argumentele, nu cu Ben şi Carol amândoi de faţă. Ştiu că fiica mea nu mi-ar face rău, însă nu am fost sigur că Ben nu ar…

— Cât de convins? întrebă Harper. Dacă ea ar fi fost turnată, dacă ea ar fi crezut că ar putea fi exilată, nu e posibil să fi fost ea cea care te-a lovit în cap?

— Nicio clipă. Fiica mea niciodată, *absolut* niciodată nu ar încerca să mă omoare. Sunt la fel de convins de asta pe cât sunt de propriul meu nume. Nu. Lepăd complet o astfel de posibilitate. Spune-mi – cât timp am fost inconştient, a părut ea vreodată ambivalenţă referitor la recuperarea mea?

Harper inspiră adânc, sondându-şi memoria.

— Nu. Şi chiar m-a ameninţat că mă dă afară din tabără şi că o să mi se ia copilul din braţe dacă vei muri.

Părintele Storey se albi la faţă.

— A fost – încă mai e – isterică la gândul că ai putea să mori, adăugă Harper, apoi clătină încet din cap.

Îşi aduse aminte de ce îi zisese Pompierul, că Carol fusese mereu disperată să îşi aibă tatăl numai pentru ea, că era, într-un fel, singura şi cea mai intensă emoţie din viaţa ei. Dragostea ar putea duce la crimă, desigur. Harper înţelegea asta mai bine decât oricine… Însă, cumva… nu. Nu părea potrivit. Nu cu adevărat. Carol poate că ar fi fost în stare să dea o sentinţă de moarte pentru Harold Cross, dar nu şi pentru tatăl ei. Niciodată pentru tatăl ei.

Părintele Storey păru să vadă în expresia încruntată a lui Harper exact aceeaşi concluzie.

— Nu trebuie să-ţi imaginezi că am fost vreodată o ameninţare în mintea lui Carol. Nici că i-ar fi fost ruşine de ce făcuse. Era mândră! Simţise, desigur, că dacă întreaga tabără ar fi aflat, asta ar fi putut să ne dezbine, că era nevoie de a se păstra secretul. Însă nu şi nevoia de a fi umilă şi ruşinată. Nu, nu pot crede că propria mea fiică ar fi ajuns la concluzia că trebuie să mă ucidă pentru a-mi asigura tăcerea. Îmi e imposibil de imaginat aşa ceva. Sunt sigur că a sperat că o să îmi schimb în timp părerea faţă de felul în care a judecat ea lucrurile, că voi accepta că acel mic omor a fost necesar pentru a proteja tabăra. În cel mai rău caz, a sperat că o să continui să fiu chipul iubitor, decent şi caritabil al slujbelor noastre nocturne din capelă şi că o să o las să se ocupe de „detaliile murdare” necesare îngrijirii acestei comunităţi. Astea au fost cuvintele ei exacte.

Pe Harper o scoase din minţi că nu putea pune cap la cap ce se întâmplase cu Părintele Storey în pădure. Simţi că era totul clar acolo, avea tot ce trebuia să ştie, însă era de parcă s-ar fi întâlnit cu o cunoştinţă şi nu era capabilă să îşi reamintească numele acelei persoane. Indiferent cât de mult se chinuia, nu putea vedea coerent.

Atunci las-o baltă, se gândi. Nu conta. Nu trebuia să desluşească

problema. Nu în clipa aceea.

— Adu-l pe John, spuse blând Părintele Storey. Şi apoi vorbim cu Carol. Şi cu Allie. Şi cu Nick. Aş vrea să am familia în jurul meu, în clipele acestea. Dacă sunt lucruri grele de zis, o să trecem de ele împreună. Aşa am făcut în trecut şi am reuşit până acum. Crezi că… zise el şi îşi miji ochii. Crezi că oamenii vor înţelege ce i-a făcut Carol dlui Cross? Crezi că o vor ierta?

Harper se gândi oare câţi oameni îl vor ierta pe Părintele Storey pentru că a dat-o în vileag, însă nu o zise. El îi văzu îndoiala din priviri, oricum.

— Crezi că va fi sfârşitul taberei? spuse el.

După un moment, ea îi dădu replica… nu cu un răspuns, ci cu o întrebare proprie.

— Îţi aminteşti tot ce am vorbit despre insula Marthei Quinn?

— Da.

— Există. Ştim unde se află. Mi-aş dori să merg acolo. Au un centru medical unde aş putea să nasc fără griji. Ştiu că şi alţii ar vrea să meargă şi ei, de asemenea. Cred că… după ce se duce vorba despre Harold Cross… şi ce ai descoperit… cred că, da, tabăra s-ar putea destrăma. În noaptea în care ai fost atacat, mi-ai zis că cineva va trebui să fie exilat din tabără. Să fie trimis departe, permanent. Nu m-aş fi gândit că te refereai la Carol. Bănuiesc că… – şi luă o gură adâncă de aer; era pe cale să sugereze o idee pe care o găsi cu totul detestabilă – … ar putea să vină cu mine. Cu tine. Cu cei care vor pleca, dacă li se va da voie.

— Bineînţeles că vi se va da voie să plecaţi, spuse el. Şi poate că ar fi mai bine să o ţinem pe Carol aici, în cele din urmă. Într-un fel de izolare. Aş rămâne şi eu în urmă, ca să am grijă de ea. Să o ajut să-şi regăsească partea bună a ei, dacă e aşa ceva posibil.

— Părinte, zise Harper.

— Tom.

— *Tom.* Poate că ar fi mai bine să mai aşteptăm încă o zi până să discutăm cu fiica ta. Acum eşti foarte slăbit. Cred că ar trebui să te odihneşti.

El zise:

— O să mă odihnesc mai bine după ce o să-mi fi văzut nepoţii şi pe John. Şi, da, fiica mea. O iubesc pe Carol foarte mult. Înţeleg dacă tu nu poţi… dacă o urăşti. Dar măcar să ştii că indiferent de ce vină poartă, indiferent de nelegiuirile ei, ea a crezut întotdeauna că o face pentru a se îngriji de persoanele pe care le iubeşte.

Harper se gândi că Carol avea o nevoie bolnavă de a-i face pe alţii să se conformeze – să nu reziste – care nu avea nimic de a face cu dragostea, dar Tom Storey nu era mai capabil să vadă asta în fiica lui decât era capabil Nick să audă.

Nu se obosi să o spună, totuşi. Dacă Tom avea într-adevăr de gând să se ocupe în această noapte de situaţia fiicei sale, urmau să vină suficiente neplăceri, iar ea nu îşi dorea să mai adauge încă una. Deci: mai întâi John. Să trimită vorbă pentru Allie. Allie o să o aducă pe Carol. Indiferent ce avea să înfrunte Părintele Storey, va trebui să înfrunte de unul singur.

Se întoarse către Nick şi îi vorbi cu mâinile.

— O să mă aduc să îl iau pe Pompier. Ţine-i companie lui bunicu'. Are nevoie de tine. Poate să ia câte o gură de apă, puţin, încet, nu multe. Înţelegi? Sunt cuvintele mele cele corecte?

Nick spuse *da* cu o înclinare a capului, iar mâinile lui răspunseră:

— Am înţeles. Du-te.

Harper începu să se mişte. Era bucuroasă că se mişcă, voia ca trupul ei să prindă viteza gândurilor pe care le avea. Se strecură pe după draperia de culoarea muşchiului de copaci.

Michael era de gardă, aşa cum şi promisese că va fi. În sfârşit, îşi lăsase revista *Ranger Rick* deoparte şi avea acum puşca sa calibru .22 peste genunchi, pe care o ştergea cu nişte ulei şi o lustruia cu o cârpă.

— Michael? zise ea.

— Da, doamnă.

— E treaz. Părintele Storey.

Michael sări în picioare, apucându-şi arma ca să nu-i cadă pe podea.

— Faceţi mişto de mine. Nu pot să cred.

Ea se abţinu o secundă, dar în cele din urmă dădu drumul la zâmbet. Acea simplă stare de surprindere de pe chipul lui – ochii lui inocenţi larg deschişi – îl făcea să pară mai mult un băieţel decât oricând. Acea expresie neprihănită îi aduse aminte de nepotul ei de patru ani, deşi în realitate nu semănau deloc.

— Ba este. E treaz şi vorbeşte.

— E… e… adică… se împletici Michael în cuvinte, iar mărul lui Adam se ridică în sus şi-n jos pe gâtul lui. Îşi aminteşte cine l-a atacat?

— Nu. Însă cred că memoria o să-i revină destul de repede. E mult mai ascuţit la minte decât mă aşteptam sau decât speram. Uite ce, vrea să îl vadă pe John. După ce e John aici, vrea să o aducem pe Carol. Şi pe Allie, desigur. Îşi vrea întreaga familie în jurul lui. Şi vreau să fii şi tu acolo cu ei.

— Păi… nu cred că e locul meu… se feri el.

— E posibil să devină o reuniune dificilă. Aş vrea să fii acolo în caz că… oamenii se lasă duşi de emoţiile de moment.

— Credeţi că s-ar certa despre lucrurile pe care Mama Carol le-a ticluit? întrebă el.

— N-ai nici cea mai vagă idee, Michael. Nu e despre ce a făcut ea în timp ce Părintele Storey a fost inconştient. E despre ce a făcut înainte de a-i fi fost dată una-n cap. Dacă lumea ar fi ştiut, n-ar fi fost

niciodată pusă la conducerea a nimic. Nici ea, nici Ben Patchett.

Îşi imagină cum Ben Patchett bagă un glonţ în Harold Cross, şi dintr-odată putu simţi amarul dulceag al bilei în spatele gâtului.

— Al dracului de Ben Patchett, spuse ea.

Michael se încruntă.

— Nu cred că dl Patchett e o persoană *chiar aşa* de rea. Poate că s-a lăsat un pic dus de val când au fost aduşi în tabără oamenii ăia doi, însă într-un fel înţeleg…

— E un criminal, zise Harper. A împuşcat un băiat neajutorat.

— Harold Cross? Of, dna Willowes, *a trebuit* să o facă.

— Chiar aşa? Chiar a trebuit?

Se văzu atâta inocenţă şi minunare şi perplexitate în expresia lui Michael, încât ea nu se putu încă o dată abţine şi se aplecă în faţă şi îi sărută sprânceana pistruiată. Umerii lui tresăriră surprinşi.

— Îmi aduci aminte de nepotul meu, zise ea. Micuţul Connor Willowes – Connor Jr. Nu ştiu mai exact de ce. Amândoi aveţi aceiaşi ochi, presupun. Crezi că mai poţi fi curajos încă un pic, Michael? Poţi să faci tu asta pentru mine?

El înghiţi greu.

— Aşa sper.

— Bun. Nu lăsa pe nimeni să intră şi să îl vadă până ce nu mă întorc. Îţi încredinţez să ai grijă de el.

Michael încuviinţă. În spatele bărbii lui arămii, era foarte palid.

— Ştiu ce trebuie să fac. Nu vă temeţi, doamnă. O să am grijă de Părintele Storey.

21

Ea îşi dori să o ia la goană, dar nu avea cum. Pântecul, îngreunat de bebeluş, căpătase o fermitate şi o dimensiune care era magnifică, planetară. Aşa că ea merse ca gâsca prin labirintul de conifere, într-un pas vioi, dar târşâit, transpirând şi respirând din greu.

În întuneric, cu pulsul bătându-i în urechi, era foarte greu să îl fi văzut pe Michael Lindqvist urmărind-o de la distanţă, chiar şi dacă s-ar fi uitat la el. El mergea cu grijă, fără grabă, privind-o mult timp înainte să se mute de la un copac la altul. Dacă *ar fi* văzut-o, poate că ar fi fost surprinsă de expresia lui, cu buzele strânse şi ochii mijiţi. Nu mai era nimic copilăros. El o urmări până la marginea docului, însă când ea se duse către ponton, el intră şi, curând, dispăru printre umbre.

Harper îşi făcu încet drum pe treptele de lemn decupate în malul de nisip, ţinându-se de smocuri de iarbă înaltă de mare. Oceanul era o peliculă de metal scobită peste tot de parcă ar fost lovită cu mii de lovituri de ciocan. Lumina lunii strălucea pe muchiile valurilor. Părea că sunt ceva valuri. Harper nu observă pe bărbatul aşezat la capătul pontonului, nu până ce nu păşi spre el, la jumătatea drumului către barcă.

Don Lewiston îşi întoarse capul, ca să se uite peste umăr. Stătea cu o găleată de metal alături şi cu undiţa peste genunchi.

— Soră Willowes! Ce te aduce-aici jos? întrebă el.

Nu pescuia singur. Chuck Cargill era pe plaja cu pietriş, în mână cu propria undiţă, iar puşca în spatele picioarelor, pe pietre. Cargill îi privi cruciş.

— S-a trezit Părintele Storey. Poţi să faci un drum? Vrea să îl vadă pe John cât mai iute.

Sprâncenele unite ale lui Don tresăriră imediat, iar gura i se căscă aproape comic.

— Ăăă… cred că…

Se ridică în picioare şi îşi făcu mâna căuş.

— Chuckie! Ţine firu' pen' amândoi! Tre' să vâslesc pe doamna să-l vadă pe John. Vrea s-arunce un ochi la coastelel-ale lui.

— Dle Lewiston? Hei… dle Lewiston, nu ştiu dacă…

Un tras pe fir îl distrase. Capătul undiţei se aplecă înspre apă. O privi iritat, apoi îşi reîndreptă capul spre Harper şi Don Lewiston.

— Dle Lewiston, mai bine aţi aştepta înainte să vă duceţi undeva. Ar trebui să verific cu Mama Carol.

Don îşi aruncă undiţa deoparte, o luă pe Harper de braţ şi o ajută să coboară în barcă.

— Deja îi aranjat cu Mama Carol, ori nu ar fi lăsat pe soră să vină-

ncoa'! Doar n-o să las o doamnă cu burtă de opt luni să vâslească de una singură pe talazul ăsta.

— Dle Lewiston!… Dle Lewiston, trebuie să mai aşteptaţi un pic… zise Cargill, făcând un pas către ei, dar încă mai ţinându-şi undiţa în mână, care se curbase acum într-un arc parabolic, firul tensionat la celălalt capăt.

— Ai prins, Chuckie! strigă Don, coborând şi el în barcă. Să nu-ndrăzneşti să-i dai drumu'! O să mă-ntorc pân' ce tragi tu!

Don se aplecă spre vâsle, iar barca se hurducăi îndepărtându-se de doc.

În timp ce el îi trecea peste apă, aplecându-se de tot în faţă, apoi înclinându-se de tot în spate, vâslele lovind în inelele de fier şi plonjând în apă, Harper îi povesti ce ştia. Când ajunse la partea în care Harold Cross fusese turnat de Carol, Don făcu o faţă ca a cuiva care tocmai ce muşcase din ceva putred. Ceea ce cam şi era cazul, mai mult sau mai puţin.

— Şi Ben Patchett a fost trăgaciul ei?

— Aşa pare.

El clătină din cap.

— Ce?

— Îmi e uşor să cred că Ben ar fi fost în stare să împuşte pe băieţelul ăla grăsun şi enervat în numele ei. Ben Patchett poate să se convingă singur să facă tot felul de chestii urâte în numele protejării oamenilor lui. Dar *nu-l văd* chemând un Comando de Incinerare pentru Harold. Prea multe lucruri care ar fi putut să se belească. Dacă Harold ar fi guiţat despre Tabăra Wyndham înainte de a avea Ben şansa de a-l lua în cătare? Dacă ar fi fost cei din Comando înarmaţi până-n dinţi şi ar fi răspuns cu foc? Neah. O *văd* pe Carol făcând-o. E isterică. Nu gândeşte pân' la capăt consecinţele acţiunilor ei. Însă Ben are o minte atentă. E pe jumătate poliţai, pe jumătate conţopist.

— Poate că mai întâi Carol a chemat Comandoul de Incinerare, şi abia apoi i-a zis lui Ben despre plan. După care a fost nevoit să îi cureţe mizeria.

Don clătină posac din cap.

— Tot nu-ţi place cum sună.

— Nici pe juma', zise Don.

— De ce nu?

— Pen'că ea n-avea telefoanele dracului, zise Don. Ben le are. Cum ar fi putut să sune pe cineva? Cum de măcar ar fi ştiut *pe cine* să sune?

Don se speti la vâsle cu un ultim braţ şi împinse barca în nămolul de la mal. Ea sări jos şi se redresă pe picioare.

— Dumnezeule, da' mare te-ai mai făcut! spuse el.

— Mie-mi place, zise ea. Arăt caraghioasă, nu pot să alerg şi nu pot să port nimic altceva în afara pantalonilor de trening şi nişte hanorace

extra-extra-largi. Dar îmi place ideea de a fi dintr-odată aşa de mare, încât să pot să strivesc fiinţe mai mici. Nu vreau să lupt cu inamicii mei, vreau să-i zdrobesc sub cingătoarea mea colosală.

Don privi înapoi către ţărmul de unde veniseră, dar era prea întuneric ca vreunul dintre ei să îşi poată da seama ce făcea Chuck Cargill. Apoi el aruncă o privire către şopronul de la capătul râpei.

— Tabăra asta e pe cale să devină o casă de nebuni. Nu cred că o să mi se simtă lipsa vreo câteva ore. Vreau să trec un pic peste velierul ăla cât sunt aici, zise şi îşi mută acum privirea către pântecul ei. Dacar fi după mine, am fi în larg până mâine dup-amiază. Bebeluşul nu are de gând să aştepte, şi am putea avea nevoie de o săptămână sau două ca să ajungem pe coastă-n sus.

— Du-te şi examinează barca. Pot să vâslesc eu înapoi cu dl Rookwood.

Don o conduse la uşa barăcii, cu mâna sub cotul ei, de parcă ea ar fi fost un invalid la recuperare. Pompierul răspunse bătăii în uşă purtând pijamale cu buline şi jacheta lui galbenă cauciucată pusă peste un maieu soios. Arăta înfometat, transpirat, neras şi netuns şi mirosea a foc de tabără. Harper se luptă cu nevoia de a-şi îngropa capul la pieptul lui.

— Lazarus a iţit capul din mormânt, zise Don, aproape tremurând de încântare, cu faţa lui ciupită înroşindu-se puternic. S-a trezit Părintele. Întreabă de tine. Vrea să te vadă… şi apoi vrea să o vadă pe Carol. Ar-o pildă să-i predice, şi, ascult-aici, Johnny, cre' că de dat-asta o să fie una cu foc şi pucioasă.

Pompierul se scărpină pe gâtul ţepos, într-un fel aproape nepăsător, privind când la Don, când la Harper.

— Atunci aş face bine să pun ceva pe mine.

Harper se aşteptă ca el să închidă uşa, încât să îşi poată trage nişte pantaloni mai acătării şi poate un jerseu. În schimb, el îşi roti confuz ochii prin încăpere, până ce îşi reperă casca care atârna de un cui, lângă intrare. Şi-o puse bine pe cap, oftând uşurat. Îşi trecu un ochi peste oglinda pătrată bătută şi ea în cuie imediat lângă, mişcă de cască doi milimetri imperceptibili mai la stânga şi radie încântat.

— Gata! Perfect. Mergem?

— Don rămâne pe insulă. Vrea să tragă barca la apă.

Pompierul păru mai surprins de asta decât de vestea că Părintele Storey este conştient.

— Aaa… Presupun că tu o să o iei din loc pe cât de curând e posibil.

— Nu chiar curând, se grăbi Harper să spună.

— Până să se termine săptămâna, dacă mă pun pe treabă, îi zise Don. Bebeluşul ăla nu are de gând să stea să aştepte pân' ce se aranjează mai bine lucrurile. E deja pe drum. Nu mai are decât cel mult patru săptămâni. Cu cât mai repede o ducem pe Sora Willowes la

insula Marthei Quinn, cu atât mai bine o să mă simt. Da' asta nu-i nici juma' din drăcovenie. Sora îmi povesti că s-ar putea să ne însoţească şi Carol Storey. După ce se duce vorba cu ce-a făcut, e probabil să-i fie pe plac să îşi ia tălpăşiţa de bunăvoie… înainte s-o pună pe cruce.

Pompierul se întoarse către Harper, fixând-o cu o privire care se schimbase în câteva clipite de la ceţoasă la fascinată.

— Ce a făcut? Adică în afară de pedepsele de secol nouăsprezece aplicate duşmanilor ei, de a o ţine pe Harper închisă în infirmerie şi de a o ameninţa să îi răpească bebeluşul?

— Două cuvinte, îşi ridică Don sprâncenele lui stufoase. Al dracului de Harold Cross.

— O să-ţi zic în barcă, spuse Harper.

22

El reacţionă înfricoşat la ideea ca ea să ia vâslele şi să îi ducă pe celălalt mal.

— O să stau în stânga, zise. Nu are ce rău să îmi facă dacă îmi folosesc mâna stângă. Tu stai în dreapta. O să vâslim împreună.

— N-o să meargă. N-o să ne sincronizăm deloc. Doar o să ajungem să ne rotim în cercuri.

— Eh, asta n-ar fi deloc grav. Deja o facem de luni de zile.

Ea îl privi scurt, deşi făcea mişto de ea, însă apoi el se înclină înspre provă, plesnind apa cu vâsla, aşa că se văzu nevoită să se pună lângă şi să tragă împreună. O femeie gravidă în opt luni şi un bărbat care se recuperează de multiple fracturi de coaste. Şi să mai crezi că i-ar fi fost frică lui Carol de ei…

Când trecură de bancul de nisip al malului, ea se cocoţă peste bord şi îi întinse de acolo mâna, trăgându-l după ea. Ghetele lui de pompier se smuciră pe carenă, căutând aderenţă, şi alunecă lovindu-se zgomotos la încheietură, chipu-i devenind dintr-odată alb. Se înghesui pe banchetă lângă ea, iar ea pretinse că nu îi vede lacrimile care i se adunau în colţul ochilor. Întinse mâna şi îi îndreptă blând casca.

Vâsliră, aplecându-se înainte şi înapoi, încet şi cu grijă, atingându-şi umerii. Barca scârţâi şi alunecă pe apă, prin noapte.

— Spune-mi despre Harold Cross, zise Pompierul.

El îşi înclină un pic capul ca să asculte, în timp ce ea trecu din nou prin istorisire. Când termină, el zise:

— Harold nu a avut prea mulţi prieteni în tabăra asta, dar sunt de acord – când se duce vorba cu ce-a făcut Carol, să cheme Comandoul de Incinerare, mda… Ăsta-i va fi sfârşitul. Să o trimită cu tine este cu adevărat o măreaţă faptă de bine. E uşor să-ţi imaginezi că ar putea să fie cu mult mai rău.

— Ea o să vină cu mine, zise Harper, iar tu o să rămâi aici.

— Da. Trebuie. Părintele Storey e prea slăbit ca să poată să se îngrijească singur de tabără. Presupun că de-asta am fost chemat de el. O să fiu înrolat.

Strâmbă din buze, încruntat.

— Oricum nu ai pleca. Trebuie să te ocupi de focul tău.

— Nimeni altcineva nu ar înţelege.

— Ar trebui să o laşi să se stingă şi să mergi cu mine.

Harper realiză că nu îl putu privi în ochi când o spuse. Trebui să îşi întoarcă faţa înspre ocean. Vântul mătura vârfurile valurilor şi îşi putea închipui că apa care-i ajungea pe obraji este spray.

— Aici nu e în siguranţă. Nu a mai fost de mult timp. O să descopere Tabăra Wyndham. Omul Marlboro şi cu soţul meu, sau

oameni ca ei. Mai devreme sau mai târziu.

Se gândi la vise, la Nelson Heinrich, cu puloverul cu imprimeu de Crăciun îmbibat în sânge, rânjind cu faţa-i jupuită, şi se cutremură.

Nu credea într-un viitor deja stabilit, nu credea în precogniţie. Nici măcar nu credea în staţia radio paranormală a Omului Marlboro, deşi părea un noroc chior, să fi nimerit în exact aceeaşi zi în care se întorsese ea acasă. Însă credea în subconştient şi credea în a acorda atenţie steguleţelor roşii care se iveau. Îl lăsaseră pe Nelson în viaţă – era aproape convinsă, acum –, iar asta era o veste suficient de rea pentru toţi. Şi chiar dacă Nelson nu-şi revenise niciodată pentru a putea să îi conducă pe Incineratorii de Coastă către tabără, tot se va întâmpla altceva. Nu puteai ascunde la infinit un mic sat.

Mergeau în derivă, se opriseră din vâslit. După o clipă, ca la un semnal tăcut, nevorbit între ei, apucară vâslele şi începură din nou să se pună în mişcare.

— O să îi iau pe Nick şi pe Allie cu mine, îi zise ea. Indiferent cum vor ieşi lucrurile cu Carol. Îl iubesc pe băiatul ăla mic. Am de gând să îl duc undeva în siguranţă – mai în siguranţă decât aici.

— Foarte bine.

— Sarah şi-ar dori să mergi cu ei, să ştii. Şi-ar dori să ai tu grijă de ei.

— Ştii că nu pot. Bătrânul o să aibă nevoie de mine aici.

— Atunci vino imediat ce se întremează.

— O să vedem, spuse el, într-un fel care însemna un nu clar.

— John. Viaţa ei s-a sfârşit. A ta nu.

— Viaţa ei nu e…

— Ba e. Ţi-a spus-o ea singură. Tu o ţii prizonieră. Prinsă într-o cutie ruginită. Nu eşti cu mult mai diferit de Carol, care m-a ţinut încuiată toată iarna în infirmerie.

Se răsuci brusc înspre ea, cu faţa cuprinsă de durere.

— Ce *rahat* împuţit şi plin de muşte! Nu semănăm *cu nimic!* Şi cum ar fi putut să-mi zică mie Sarah ceva? E o creatură a flăcărilor. Şi-a pierdut darul vorbirii atunci când şi-a pierdut corpul.

— Nu, nu a făcut-o. Nu ştiu ce e mai groaznic, tu minţindu-mă pe mine sau eu minţindu-te pe tine. *Te-am auzit* când ai urlat la ea. Mai demult, în toamnă. Ea deja te-a rugat să o laşi să plece.

— Şi cum de…

— Limbajul semnelor. Ea e cel puţin la fel de fluentă ca tine.

Se opriseră amândoi din vâslit, deşi nu se zărea nici urmă a pontonului.

John Rookwood tremura.

— Spioană ce eşti. Ascultându-mi…

— Scuteşte-mă de insinuările tale paranoice. Erai beat. O puteam auzi în vocea ta. Oricine putea auzi în vocea ta, de la jumătate de

kilometru, din felul în care ţipai.

O luptă teribilă se ducea în muşchii de sub chipul lui. Îşi strânse şi îşi tot strânse maxilarul şi respira ciudat.

— E timpul să laşi să se stingă acel foc, John. Timpul să laşi insula în urmă. Allie şi Nick încă mai sunt pe lume şi au nevoie de tine. Şi eu am. N-aş putea niciodată să fiu ea – n-aş putea fi ceea ce a însemnat ea pentru tine –, dar aş putea încerca să fac să merite timpul tău cu mine.

— Şşşt, zise el, privind în depărtare şi clipind des pentru a-şi îndepărta lacrimile. Ce spui tu e un lucru groaznic. Nu îndrăzni să te subestimezi. Crezi că nu te iubesc până în adâncul fiinţei tale, Soră Willowes? Tu şi cu burta ai a ta ridicolă şi însărcinată şi tânjeala ta după Julie Andrews? Doar că detest – *detest* – lipsa de loialitate din aşa ceva. Lipsa dezgustătoare de loialitate a… a…

— De a fi în viaţă arunci când ea nu mai e, zise Harper. De a o lăsa să plece.

— Da. Exact, spuse el şi îşi coborî bărbia la piept, cu lacrimile picurându-i de pe vârful nasului. Să te îndrăgosteşti: ce lucru nenorocit. Dacă mai contează cu ceva, să ştii că am încercat să am cât mai puţin de a face cu tine. Să te văd cât mai puţin posibil. Nu doar pentru că nu am vrut să mă îndrăgostesc. Nu am vrut să te îndrăgosteşti *nici tu.* Eram foarte conştient de cât de dificil ţi-ar putea fi să rezişti şarmului meu copleşitor.

— Dar ştii să te lipeşti de o fată, nu glumă, zise Harper. Cam ca un spor.

CARTEA A OPTA
CÂND TOTUL CADE

1

Când barca se zdruncină de marginea pontonului, Harper trecu iute cu privirea peste mal, însă Cargill dispăruse. Îşi lăsase undiţa pe pietre. Îşi luase puşca.

Se dusese, probabil, să îi spună lui Carol că ceva nu era în regulă. Era ok. Oricum urma să afle în câteva minute.

Să urce panta aceea abruptă era treabă serioasă pentru o femeie gravidă, şi începuse să respire greu până ce ajunse la infirmerie. Faţa i se îmbibase în sudoare lipicioasă, iar imediat înainte să păşească pe treptele de la uşă o străfulgeră o contracţie care îi înmuie picioarele. Se îndoi de mijloc, ţinându-şi o mână sub abdomen şi expirând şuierat printre dinţii încleştaţi.

— Eşti bine? întrebă John.

Ea făcu semn că da şi că să o ia înainte. Nu avea suficient aer ca să poate scoate vreo vorbă, deşi deja o slăbise contracţia, lăsând în urmă o durere surdă şi senzaţia că înghiţise o piatră.

Harper îl urmă în sala de aşteptare, care era goală, cu Michael probabil în camera alăturată. Pompierul ţinu trasă draperia de culoarea muşchiului de pământ şi se aplecă pe după ea, cu Harper imediat în spate.

— Părinte… apucă să zică Pompierul înainte să îl lovească în ceafă un pat de puşcă.

Căzu secerat.

Harper îşi deschise gura ca să strige, însă Michael deja întorsese ţeava armei, îndreptând-o spre Nick. Băiatul dormea în patul lui, cu mâinile împreunate peste stomac şi cu bărbia aproape atingându-i pieptul. Era încruntat, gânditor, ca şi cum încerca să îşi aducă aminte de ceva ce ar fi trebuit să ştie.

— Vă rog, nu. Nu aş vrea să ajung să împuşc un copil, spuse Michael.

Capul Părintelui Storey era întors, încât părea că se uită la ea, dar, indiferent ce vedea, nu era acolo cu ei, în cameră. Chipul i se înnegrise până la o tentă care îi trezea în minte imaginea unor nori de furtună de vară. Perfuzia era răsturnată. Acul îi ieşise din braţ. Câteva pete roşu aprins se zăreau pe cearşaf.

Michael continuă, pe un ton ca şi cum şi-ar fi cerut scuze:

— În câteva ore, o să se afle că l-aţi omorât pe Părintele Storey ca să îl reduceţi la tăcere. Că aveaţi de gând să îi omorâţi pe Carol şi pe Ben ca să preluaţi controlul asupra taberei. Am tot ce-mi trebuie ca să îi fac pe oameni să creadă, însă *ar ajuta* dacă aţi spune că e adevărat, doamnă. Ştiu că nu aveţi niciun motiv ca să vă încredeţi în mine în clipa de faţă. Dar, jur, dacă faceţi ce vă zic, dacă recunoaşteţi,

împreună cu Rookwood, că aţi plănuit să o ucideţi pe Carol, *jur* că o să mă asigur că Allie şi Nick nu vor muri şi ei. O să am grijă de ei.

Harper se ghemui lângă John, care se prăbuşise pe o parte. Îi verifică pulsul şi văzu că e stabil şi slab. Începu să tremure. Mai întâi, se gândi că era de la şocul durerii sufleteşti, însă de îndată ce vorbi realiză că era de la furie.

— Tu şi cu Carol aţi complotat ca să fie omorât Harold Cross.

— Nu eu l-am împuşcat. Ben Patchett a făcut-o, spuse Michael. Aveam de gând să îl împuşc, după care mi-am dat seama că ar arăta mai bine dacă ar fi fost Ben cel care ar fi tras glonţul. Aşa că i-am dat lui puşca. În plus, în lunile în care stătea pe-aici ajunsesem să-mi placă de Harold un pic. Mă învăţa să joc şah. M-am înmuiat o idee, cum ar fi făcut-o oricine altcineva. Nu mi-am dorit să fiu eu cel care să îl împuşte.

— Tu ai fost cel care l-a strecurat afară din infirmerie, zise Harper. Însă în jurnal îţi spunea…

JR, îşi aminti. Harold scria totul cu majuscule, ca un strigăt, aşa că presupuse în mod evident că acele iniţiale erau de la John Rookwood. Apoi realiză de ce Michael îi aducea aminte de nepotul ei. Fusese subconştientul ei, fluturând încă un steguleţ, încercând să o avertizeze despre acel singur lucru pe care Michael îl avea în comun cu inocentul de Connor Willowes… Junior.

— Mda. Aşa îmi zicea Harold majoritatea dăţilor: Michael Lindqvist Junior. Taică-meu nu mi-a dat niciodată nimic altceva în afara numelui, dacă vreţi să ştiţi. Numele lui şi ocazionalul dos al palmei.

— Nimeni nu o să creadă că l-am ţinut pe Părintele Storey în viaţă timp de trei luni doar ca să mă apuc să îl omor acum, zise ea.

— Ba o vor face. Aţi încercat de mai multe ori să îl omorâţi pe furiş, făcându-i injecţii cu insulină pentru a-i provoca nişte crize. Chiar între degetele de la picioare. Însă după aia nu aţi mai avut cum, pen'că v-aţi trezit cu Nick aici, iar el a stat tot timpul cu ochii pe dumneavoastră. Şi eraţi speriată şi v-aţi pierdut cu firea.

Ţinea puşca într-o mână, cu ţeava îndreptată de-a lungul camerei, înspre Nick. Întinse mâna liberă, o apucă de părul ei blond şi scurt şi îi smuci capul pe spate.

— Asta e important. Partea asta. *Nu uitaţi.* L-aţi injectat cu insulină. Aţi sperat că o să moară într-o manieră care să pară naturală. Aţi sabotat şi operaţia, i-aţi băgat burghiul în creier. Aţi făcut tot ce v-a stat în putere ca să îl terminaţi, însă el era protejat faţă de dumneavoastră.

— Protejat cum? întrebă Harper.

— Protejat de Sclipire, zise Michael, pe un ton calm. Mintea şi sufletul nu-i mai sunt doar în trupul ăsta. Îi sunt în Solzu' Dragonului de pe piele. Sunt stocate pentru totdeauna în Sclipire, la fel ca nişte

fişiere care au o copie de siguranţă pe un disc extern. El a lăsat o notiţă, precizând cum Sclipirea l-a protejat toate lunile astea. L-am făcut să o scrie înainte să-i vin de hac. Aş fi putut să o scriu chiar eu, dar m-am gândit ca ar da mai bine dacă ar fi cu scrisul lui. E sub pernă. O să o las pe Carol să o găsească, mai zise şi se întinse către tejgheaua din lateral, găsi o seringă şi i-o ridică în faţă. Injectaţi-vă singură. Nu în braţ sau în gât. Ci direct în fundul ăla mare de-l aveţi. Vreau ca ei să vadă că v-am prins în timp ce-o făceaţi.

— Nu.

— Atunci presupun că v-aţi luptat cu mine ca să-mi luaţi arma, iar Nick a fost împuşcat în timpul încleştării, îi zise Mike. M-aţi fi putut scuti de o grămadă de probleme, să ştiţi, dacă aţi fi stat să fiţi omorâtă acum câteva luni, aşa cum ar fi trebuit. Am chemat Incineratorii de Coastă în ziua aia în care v-aţi dus acasă pentru proviziile medicale. Nu-mi dau seama cum de nu v-au găsit. I-am mai chemat şi când aţi jefuit ambulanţa. La fel, mă depăşeşte cum aţi scăpat ambele dăţi.

— Cum i-ai chemat? Am crezut că toate telefoanele sunt la Ben.

— Pe cine credeţi că a pus el să le adune? Am păstrat două pentru mine.

Era uluită şi cuprinsă de repulsie că fusese în stare să creadă chiar şi pentru o clipă că poate Omul Marlboro într-adevăr avea un dar al profeţiei, vreun acces supranatural la cunoştinţe secrete. Simţi că până şi copiii pe care îi tratase la şcoala generală ca asistentă n-ar fi căzut în capcana unei astfel de idei absurde.

— De-ajuns cu lungitul, zise Michael. Injectează-te odată!

Ea luă seringa şi privi lichidul clar dinăuntru.

— Ce e asta?

— Midazolam? E bun? L-ai avut cu tine împreună cu celelalte medicamente puternice. Nu mă pricep prea mult la sedative. Am tranchilizat-o pe Allie cândva… în ziua în care am scăpat de Harold. Aveam nevoie să fac în aşa fel încât grăsanul să aibă ocazia de a se strecura din tabără fără să fie văzut, iar ea era de gardă. Dar pe vremea aia mai aveam nişte Lunesta, din dulăpiorul mamei mele, şi am ştiut ce fac atunci când i-am picurat în cafea.

— Michael, te rog. Sunt însărcinată în opt luni. Nu ştiu ce ar putea să facă midazolamul bebeluşului. N-am nicio idee.

— Nu contează ce i-ar face bebeluşului. O să-l iubim şi dacă ar ieşi un retardat şi un infirm. Carol o să aibă grijă de el, să se asigure că o să fie crescut cum trebuie. Întreaga tabără o s-o facă. Şi nu-ţi face griji. O ştiu pe draga mea. Carol o să pună să îţi fie scos din tine înainte să te execute. O să-l smulgă pe bebeluş şi o să îl iubească de parcă ar fi al ei. Am găsit în bibliotecă o carte de medicină, din cele în care ţi se spune cum să faci o cezariană. Nu pare aşa de complicat. Fac pariu că eu şi cu Don Lewiston ne-am descurca. Don o să caute o modalitate în

care să scape să fie măcelărit cu tine şi cu Pompierul. Hai. Înfige-n tine acul ăla. Nu mă atrage vorbăria. Sunt pus pe treabă.

— Dacă încerci o cezariană fără să ai pregătire medicală, o să mă omori şi pe mine, şi pe bebeluş.

— Mneah! Oricum, aveam de gând să te ţinem trează. Poţi să ne ghidezi în timpul procedurii. Ai cum?

— Iisuse! exclamă Harper, cu o primă lacrimă căzându-i fierbinte pe obraz. Cum poţi să-i faci lui Allie una ca asta? Să îi omori bunicul. Să îi ameninţi fratele. Ea te iubeşte. Am crezut că şi tu pe ea.

— Bănuiesc că, într-un fel, şi eu pe ea. Dar, totuşi, nu e Carol. Carol încă mai e virgină. Treizeci de ani şi încă nu a sângerat. Vrea ca *eu* să fiu acela. Zice că m-a aşteptat pe mine întreaga ei viaţă.

Păru ca un om transfigurat de revelaţie, cu ochii sclipindu-i straniu. Harper îşi aminti cum Ben zisese că îi zărise pe Michael şi pe Allie care se mozoleau frenetic în spatele capelei, în aceeaşi noapte în care Părintele Storey fusese lovit în cap. Însă, desigur, în acel întuneric, ar fi putut foarte uşor să o confunde pe mătuşă cu nepoată. Mai că ar fi putut fi jucate de aceeaşi actriţă, într-o ecranizare.

— Tom mi-a mărturisit că fiica lui nu ar putea niciodată să îi facă rău. Nu pot să cred cât de rău s-a înşelat, zise Harper.

În clipa aceea, Harper privi cu uimire cum pe obrajii lui Michael se ridicară pete roşiatice. El îşi atinse buzele cu un deget, aproape de parcă ar fi încercat să îi spună să tacă.

— Eh, am cam făcut-o de capul meu. Carol mi-a zis că Părintele Storey a aflat despre cum am scăpat de Harold, dar s-a gândit că, după ce va sta şi va mai cugeta un timp, va accepta că a fost ceva necesar. Abia după aceea m-am alăturat vouă ca să îi salvăm pe acei deţinuţi. Şi, pe drumul spre apă, Părintele Storey m-a tras deoparte şi m-a avertizat că va fi nevoie să o închidem pe Mama Carol după ce ne întoarcem. Să o izolăm, apoi să o trimitem în exil. Era foarte supărat. M-am gândit că poate ar fi mai simplu dacă el ar muri pentru supravieţuirea taberei. Să-ţi zic ceva. Zevzecul ăsta a avut capul tare, nu glumă. L-am lovit cu bâta mea suficient de tare încât să fi zdrobit un pepene, iar el aproape că nici n-a căzut la pământ vreo zece secunde legate. Doar stătea acolo legănându-se, privindu-mă perplex şi cu un fel de zâmbet pe faţă.

— Când o să afle Carol ce i-ai făcut tatălui ei, o să pună să fii omorât. O să te omoare chiar ea.

— N-o să afle.

— O să îi spun eu.

— O să fie o minciună. Tot ce-o să zici o să fie o minciună. Şi o să mă asigur că Allie şi cu Nick vor muri alături de tine. Sau mai târziu. Nu contează. Singura ta şansă ca să îi protejezi pe copiii ăia doi e să te arunci singură în tăişul sabiei.

— Nu poţi vorbi…

— Am terminat cu palavrele, zise Michael, şi se uită la Nick. Dacă mai scoţi o vorbă pe gură, una singură, jur pe Dumnezeu că o să împrăştii-n pizda mă-sii creierul băieţelului tău surd pe toată perna. Înţeapă-te! Fă-o.

Harper se înţepă.

2

Cineva o plesni pe faţă şi îi întoarse capul pe jumătate.

— Îm-par-rău, zise Harper, încercând să îşi ceară scuze, convinsă că făcuse ceva greşit, dar nu reuşea să îşi amintească ce.

Jamie Close o plesni din nou.

— Încă nu-ţi e, da' o să-ţi pară rău în curând. Stai în paştele mă-tii-n picioare. N-am de gând să-ţi car curu' ăla-l tău mare.

Mai era cineva de partea cealaltă a ei, trăgând-o de braţe, dar de fiecare dată când îi dădea drumul, picioarele ei păreau fără oase şi i se pliau sub ea, iar ei se vedeau nevoiţi să o apuce din nou.

— Ai grijă, spuse Carol. Bebeluşul. Bebeluşul e inocent. Dacă va fi vătămat, cineva o să fie tras la răspundere.

Universul se transformase într-o pictură greşită de Picasso. Ochii lui Carol erau amândoi în partea stângă a feţei, iar gura era răsturnată. Harper era acum în camera de aşteptare, dar încăperea era diferită, geometria ei neavând niciun sens. Peretele din stânga abia era de mărimea unei ceşti, în timp ce peretele din dreapta era un panou imens de fundal pentru filmări cu maşini pe autostradă. Podeaua era atât de înclinată, încât Harper se minună că putea sta cineva pe ea fără să alunece.

Ben Patchett era în spatele lui Carol. Ben avea gura plină de mici dinţi de dihor, aşezaţi pe un chip rotund şi moale. Ochii aceia sclipeau gălbui, înfricoşaţi şi fascinaţi.

— Lasă-mă patru ore cu ea, zise Ben. O să-mi dea pe toţi cei care au fost implicaţi. O să dezvăluie toată conspiraţia. Ştiu că o pot face să vorbească.

— O mai poţi face şi să piardă sarcina. N-ai auzit ce tocmai am zis despre bebeluş?

— Nu ar răni-o. Doar vreau să discut cu ea. Vreau să îi acord şansa de a îndrepta lucrurile.

— L-am iubit pe Părintele Storey, încercă Harper să îi spună lui Carol – ăsta părea un aspect foarte important de stabilit. Ce îi ieşi pe gură, totuşi, deveni doar un „Lâmbite pă telestor".

— Nu, Ben. Nu vreau să o interoghezi. Nu vreau ajutorul ei şi nu-i vreau informaţiile. Nu vreau să aud varianta ei. Nu vreau să aud niciun alt cuvânt din gura ei mincinoasă.

Harper îşi mută privirea către Ben, iar pentru o clipă ochii i se limpeziră şi văzu lucrurile mai clare. Şi vocea i se întremă, de asemenea, şi rosti, cu precizia celui beat, opt cuvinte: „Ea şi cu Michael i-au înscenat lui Harold".

Însă realitatea era mult prea diferită ca să o poată controla. Când Carol răspunse, gura îi era din nou în partea greşită.

— Fă-o să tacă, Jamie. Te rog.

Jamie Close îi apucă falca lui Harper, o forţă să-şi deschidă gura şi îi azvârli o piatră. Era mult prea mare. Simţi de parcă avea mărimea unui pumn. Jamie îi ţinu gura închisă în timp ce altcineva lipi bandă adezivă de jur împrejurul capului.

— Tot ce-o să avem nevoie o să aflăm mai târziu de la Renée Gilmonton sau Don Lewiston, spuse Carol. Ştim că au fost şi ei părtaşi, în orice caz. Avem caietul cu însemnările lui Gilmonton. Ştim că amândoi erau candidaţi ca să treacă la conducere. Doar cinci voturi pentru Gilmonton, asta probabil că a rănit-o în orgoliu.

— Şi patru voturi pentru Allie, zise Michael, de undeva din dreapta lui Harper. Ce ziceţi de asta?

Trăsăturile lui Carol începură să-i plutească în jurul feţei ca nişte fulgi de zăpadă plutind ireal într-un glob, un efect pe care Harper îl găsi foarte deranjant.

— O să aibă şi ea ocazia, zise Carol. O să-i dăm ocazia ca în sfârşit să facă ceea ce e corect. Să ne arate că e alături de noi. Dacă nu acceptă, va împărtăşi soarta, indiferent care va fi, a lui Renée Gilmonton şi a lui Don Lewiston.

O fată vorbi de undeva din spatele lui Harper.

— Mamă Carol, Chuck Cargill e afară. Are ceva să îţi spună despre Don Lewiston. Cred că e de rău.

Lui Harper i se făcu greaţă, şi se gândi că dacă ar vomita s-ar îneca până ar muri. Piatra dură îi zgâria cerul gurii şi îi presa peste limbă. Şi totuşi ceva la acea piatră – răceala sa, textura rugoasă – era atât de reală, atât de concretă, atât de *acolo,* încât simţi cum o trage din starea ei de zăpăceală şi confuzie ceţoasă.

Camera de aşteptare era aglomerată: Ben, Carol, Jamie, patru sau cinci alţii, Santinele cu arme. Michael stătea la intrarea în sala de consultaţii. Câteva lanterne pâlpâiau – dar nu în cameră, care era luminată doar de o pereche de lămpi cu ulei. Harper fusese deja, de mult timp, conştientă de ceea ce crezuse că era un foşnet al vântului printre frunzele copacilor, un oftat neliniştit şi şuierat, însă acum realiză că acel sunet era zgomotul unei mulţimi agitate şi neliniştite. Se întrebă dacă nu cumva întreaga tabără se afla acolo afară. Probabil că da.

O *să fiu omorâtă în următoarele câteva minute,* se gândi. Aceasta era prima idee clară pe care o avuse de când se trezise plesnită peste faţă, şi imediat ce îi trecu prin cap o şi alungă. Nu. Nu ea va fi. Ci *John.* Pe ea o să o omoare mai târziu, după ce îi vor smulge bebeluşul din ea.

— Adu-l, zise Ben Patchett. Hai să-ncepem.

Voci joase şi nervoase. Uşa se crăpă pe balamale, se trânti închisă. Chuck Cargill păşi în jurul lui Harper şi se opri în faţa lui Carol. Părea rănit, ca şi cum ar fi fost lovit în mod repetat în plex, chipu-i palid

încadrat de favoriţi stufoşi. Pantalonii de jeans îi erau uzi până la coapse.

— Îmi pare rău, Mamă Carol, spuse el.

Tremura, de la frig, emoţii sau o combinaţie a celor două.

— Sunt convinsă că nu ai niciun motiv pentru aşa ceva, Cargill, îi zise Carol, cu o voce forţată.

— M-am dus până la insula Pompierului, cu Hud Loory, aşa cum ne-a cerut dl Patchett, ca să îl aducem pe dl Lewiston. Scosese prelata de pe barcă şi atârnase nişte vele pe margini, ca să le aerisească, sau ceva asemănător. Am crezut că e sub punte. Am crezut că nu ştie că suntem acolo. Am crezut că îl putem lua prin surprindere. Pe o parte a bărcii atârna o scară din frânghie, aşa că am început să ne cocoţăm pe ea, fără să facem niciun zgomot. Însă a trebuit să ne punem puştile la spate ca să urcăm. Hud era în faţă, iar când s-a trecut peste marginea bărcii, moşneagul ăla… moşneagul ăla nenorocit l-a izbit cu o vâslă. Următorul lucru, m-am trezit privind în ţeava puştii lui Hud.

Nimeni nu scoase o vorbă, iar pentru o clipă Cargill păru să îşi fi pierdut capacitatea de a continua. Bucăţile feţei lui Carol se opriseră din deriva lor, şi trăsăturile i se aşezară, în cele din urmă, mai mult sau mai puţin acolo unde le era locul. Harper le putea opri desţelenirea cu un act intens de concentrare, deşi efortul îi dădea dureri de cap. Buzele lui Carol erau albe.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Carol.

— A trebuit să o facem. A *trebuit,* zise Cargill, şi se trânti într-un genunchi, îi luă mâna lui Carol şi începu să suspine, iar o bulă verde de muci începu să i se umfle în nara dreaptă, îmi pare rău, Mamă Carol. O să iau piatra. O să iau piatra timp de-o săptămână!

— Vrei să spui că a dispărut? întrebă Carol.

Cargill făcu semn că da şi îşi şterse lacrimile şi umoarea cu podul palmei, păstrându-şi mâna la obraz.

— Am tras barca în apă. Ne-a obligat. Când şi-a revenit Hud în simţiri, ne-a făcut să îl ajutăm să o lanseze la apă, cu puşca îndreptată spre noi. Ne-a luat armele şi… şi a dispărut. A plecat. Nu am fi putut face nimic. A ridicat pânzele de parcă nu era mare scofală, iar noi am… noi am aruncat cu nişte pietre după el, adică… i-am zis… i-am zis că o să îi pară rău… că… că…

Se opri scuturat de un nou acces de plâns, închizându-şi ochii.

— Mamă Carol, vă jur, o să iau o piatră pentru o săptămână, doar nu mă alungaţi!

Carol îl lăsă să îşi verse lacrimile pe palma ei, dar atunci când el începu să îi pupe articulaţiile, privi lung la Ben Patchett. Uriaşul poliţai păşi în faţă şi apucă pe băiat de umeri, făcându-l să dea drumul şi să se ridice.

— Putem să trecem altă dată împreună peste ce s-a întâmplat,

Chuck, zise el. Mama Carol şi-a pierdut în noaptea asta tatăl. Nu e un moment potrivit ca să te smiorcăi la ea. Nu ai nimic pentru care să te smiorcăi. Acesta e un loc al iertării, fiule.

— Pentru unii, zise Jamie Close, cu voce înceată.

Harper, totuşi, se simţi uşurată – o uşurare a suferinţei – nu cu mult diferită de o contracţie care tocmai ar fi trecut. Don scăpase. Ben nu va putea să folosească prosoape înfăşurate în pietre ca să îl facă să vorbească. Jamie Close nu va avea cum să îi forţeze o piatră pe gură şi să îi lege o funie în jurul gâtului. Gândul că Don se afla pe o barcă, cu briza rece înfoind velele, o făcu pe Harper să se simtă un pic mai bine. Don va fi fiind mâniat, poate, înjurând şi tremurând, furios pe el însuşi că a trebuit să lase atât de mulţi oameni buni în urmă. Ea speră că se va putea împăca la un moment dat cu asta. Avusese de ales între a sta şi a muri sau a fugi cât încă mai avea şansa. Era bucuroasă că măcar unul dintre ei va supravieţui acelei seri.

— Mama Carol, zise Michael, de dincolo de uşă, către camera de consultaţie.

Pentru prima dată, Harper auzi: tonul ascuns de reverenţă care sugera nu doar afecţiune, ci şi obsesie.

— Ce doriţi să facem cu Pompierul? continuă el. Nu pot să-l ţin sedat la infinit. Deja am rămas fără Midazolam. Tocmai am folosit ultima picătură.

Carol îşi coborî fruntea. Flacăra lămpii cu ulei îi schimbă unghiurile dure ale scalpului ras în bronz.

— Nu pot să mă pronunţ. Nu pot gândi. Tatăl meu a zis mereu că atunci când nu poţi să gândeşti trebuie să fii tăcut şi nemişcat şi să asculţi vocea Domnului, dar singura voce pe care eu o aud e cea care zice *Fie să nu fie adevărat,* din nou şi din nou. *Fie să nu fie adevărat. Fie să-mi fie tatăl în viaţă.* Tatăl meu şi-a dorit să iubesc şi să îngrijesc oamenii, iar eu nu mai ştiu cum s-o fac. Orice vom face cu Pompierul, nu eu sunt în măsură să decid.

— Atunci ar trebui să decidă tabăra, zise Ben. Trebuie să le spui *ceva*, Carol. Sunt cu toţi acolo, afară, şi jumătate din ei sunt cuprinşi de spaimă. Oamenii plâng. Oamenii spun că până aici, acum vine sfârşitul nostru. *Trebuie* să le vorbeşti. Spune-le ce ştii. Prezintă-le povestea. Dacă nu poţi auzi vocea Domnului, măcar o poţi auzi pe-a lor. Toate vocile astea sunt cele care ne-au făcut să trecem cu bine de ultimele nouă luni, şi pot să ne facă să trecem cu bine şi peste noaptea de acum.

Carol se legănă, holbându-se la podea. Michael îşi puse mâna pe braţul ei gol – purta o bluză de pijama roz de mătase cu mâneci scurte, prea subţire pentru răcoarea nopţii – şi, pentru o clipă, degetul lui mare alunecă blând pe umărul ei, un gest al unui îndrăgostit pe care nimeni nu a părut să îl observe în afară de Harper.

— Bine, zise ea. Îi vom duce în faţa taberei.

— În biserică? întrebă Ben.

— Nu! strigă Carol, de parcă cineva ar fi făcut o sugestie obscenă. Nu vreau să mai intre vreodată acolo niciunul din ei. Altundeva. Oriunde altundeva.

— Ce-ar fi în Parcul Monumentului? întrebă Michael, cu degetul mişcându-se din nou, încet, în sus şi în jos, de-a lungul părţii din spate a braţului ei.

— Da, zise Carol, cu ochii larg deschişi şi debusolaţi, fără să clipească, ca şi cum ar fi primit şi ea o mică doză de sedativ. Acolo o să ne adunăm. Acolo o să luăm decizia.

3

În tot acel timp în care se vorbise, Harper se simţise groaznic de asemănător ca la urcatul unui şir de scări infinite – urcând treptele către turla clopotului bisericii, poate – şi ridicând-se neîntrerupt către lumină şi aer proaspăt. Numai că acele mii de trepte erau doar în capul ei, iar ea păşea înapoi, către recunoaştere de sine şi certitudine. Era o muncă epuizantă, care îi dădea dureri de cap. Tâmplele îi erau pline de aşchii şi ace. Gura îi era plină de pietre.

Îşi dădu seama că era absolut necesar să ţină cu dinţii de calmul ei şi de a salva pe cine mai putea fi salvat. Nick şi Allie erau primii; apoi ar încerca să-i protejeze pe restul, Renée şi toţi ceilalţi care îşi puseseră încrederea şi speranţele în Pompier şi în Sora Willowes. Era hotărâtă să spună orice minciuni ar fi fost necesare pentru a le limita suferinţa. Dacă i s-ar fi dat voie să vorbească.

Era şi mai grav, într-un fel, ştiind că va trebui să-l privească pe John cum moare şi că nu îi va fi dat voie să moară odată cu el. O vor ţine în viaţă suficient de mult încât să îi deschidă pântecul şi să scoată din uterul ei bebeluşul, alunecos şi roşu. Apoi va muri. O vor lăsa să sângereze până la moarte, în timp ce bebeluşul ei va plânge.

Cele două santinele care o ţineau de braţe o întoarseră cu faţa înspre uşa cu panouri.

Oamenii stăteau unul lângă altul de-a lungul cărării noroioase care trecea pe lângă cantină şi care ducea către capelă şi Parcul Monumentului. Câţiva aveau în mână torţe. Harper văzu imediat că drumul de-a lungul taberei va fi teribil. Nu fusese niciodată o femeie credincioasă – Jakob îi stricase credinţa în Dumnezeu – însă acum îşi spuse ceva care suna a rugăciune. Nu era singură către cine era îndreptată; către Părintele Storey, poate. Când îşi închise ochii pentru o clipă, îi văzu chipul cu sprâncenele îngândurate, ridat şi blând. Se rugă pentru tăria de a apela la ce avea mai bun în suflet, acum, la sfârşit.

— Fă paşi, târfă proastă, îi zise Jamie Close, apucând-o pe Harper de ceafă şi împingând-o înainte.

Picioarele lui Harper încă mai erau moi şi legănate, iar Santinelele care o strângeau de braţe pe jumătate mărşăluiau, pe jumătate o târau în răceala nopţii. Gail şi Gillian Neighbors, văzu Harper. Păreau la fel de înspăimântate pe cât era şi ea. Harper vru să le spună să nu le fie frică, îşi făceau bine treaba, dar, desigur, avea piatra aceea în gură şi banda adezivă înfăşurată în jurul capului.

Mulţimea se ferea din calea ei, de parcă ar fi purtat vreo boală contagioasă mai rea decât Solzu' Dragonului. Copii cu feţe murdare priveau cu un fel de mirare îngrozită. O femeie cu părul cărunt şi cu o

pereche de ochelari ţuguiaţi suspina şi îşi clătina capul.

Norma Heald fuse prima care să iasă din gloată şi să o scuipe.

— Curvă criminală! urlă ea cu o voce spartă.

Harper tresări, ezitând, iar Gail o strânse şi mai tare de braţ, echilibrând-o. Harper scutură din cap, instinctiv – *nu, nu eu, nu am făcut-o* –, apoi se abţinu. Timp de următoarea jumătate de oră va trebui să joace rolul de curvă criminală. Nu ştia ce s-ar putea întâmpla cu Nick după ce ea va muri, însă atâta timp cât încă mai era în viaţă va fi nevoie să facă tot ce îi stătea în putinţă.

— Cum de-ai putut s-o faci!? ţipă o tânără femeie, frumoasă, dar cu un chip umflat.

Ruth şi mai cumva? Purta o cămaşă de noapte cu nişte mici flori albastre pe ea, pe sub o parka portocalie pufoasă.

— Cum de-ai putut! Te iubea! Ar fi murit pentru tine!

Un alt scuipat, gros, închegat, ateriză în părul lui Harper.

În faţă, ea văzu stâncile masive, primitive, şi acea bancă aspră din granit pe care o asemănase cândva cu o piatră de sacrificiu – un loc unde o regină albă şi-ar ucide leul sfânt. Restul celor din tabără erau deja acolo.

Pe măsură ce înaintară în inelul exterior al cercului, piciorul drept al lui Harper cedă complet, iar ea căzu în genunchi. Gillian se aplecă deasupra ei, de parcă ar fi vrut să îi şoptească o încurajare.

— Nu-mi pasă dacă eşti sau nu însărcinată. Sper să mori aici, zise ea şi o strânse pe Harper de nas, blocându-i nările. În ce mă priveşte, tu şi cu bebeluşul tău puteţi să muriţi amândoi.

Pentru o secundă amarnică, Harper nu avu aer. Capul îi era la fel de gol precum îi erau plămânii. Gillian ar fi putut să o omoare la fel de uşor cum ar fi stins un întrerupător. După care Jamie o apucă încă o dată de ceafă, o ridică în picioare, o smuci şi o plesni peste fund ca să înainteze, iar Harper reuşi să respire din nou

— Fuguţa! strigă Jamie, iar câţiva bărbaţi aclamară.

Harper aruncă o privire înapoi şi îl văzu pe Michael mergând între Ben şi Carol. Michael îl purta pe Pompier pe umăr, ţinându-l ca pe un sac de ovăz. Pompierul i se păruse mereu un adult, şi Michael mereu un copil, dar acum Harper putu să observe că băiatul roşcat era mai mare decât John, cu umerii mai laţi. Părea că era ceva – poate un sac de rafie – tras peste capul Pompierului.

Harper fu împinsă către unul dintre acele socluri de piatră neşlefuită. Un băiat – Harper avu impresia că era puştiul Bowie – păşi în faţă purtând un mâner galben de mop, iar Harper se întrebă dacă nu era pe cale să primească o bătaie soră cu moartea. Nu. Surorile Neighbors îi ridicară braţele drept în sus. Mânerul de mop trecu pe după partea din spate a coloanei de piatră, iar fetele folosiră altă fâşie de scotch ca să îi prindă încheieturile. Când terminară, era captivă, cu

spatele de piatra dură şi cu braţele trecute la spate.

Chuck Cargill şi cu încă alţi câţiva băieţi îl rezemară pe Pompier de o altă coloană, la trei metri distanţă. Îi traseră mâinile la spate şi folosiră banda adezivă pentru a-i lipi încheieturile de o coadă de lopată petrecută peste partea cealaltă a stâncii. Imediat ce îi dădură drumul, picioarele îi cedară – nu era inconştient – şi el se lăsă moale, cu genunchii depărtaţi şi cu bărbia căzută la piept.

Oamenii din tabără făcură loc în dreptul lor, răsfiraţi în jurul inelului exterior al cercului de stânci, cu privirile aţintite în interior. În lumina pâlpâind oranj a flăcărilor, chipurile lor îi erau nefamiliare, cu trăsături şterse şi palide, ochii sclipind în întuneric a frică. Harper căută să distingă pe cineva cunoscut şi o găsi pe Emily Waterman. Harper încercă să îi zâmbească din ochi, însă Emily se feri de parcă ar fi fost ţintită de o nebună.

În spatele gloatei se simţi freamăt, la capătul treptelor largi care duceau către uşile deschise ale capelei. Harper auzi strigăte, văzu oameni înghesuindu-se. Doi băieţi o mânau pe Renée Gilmonton cu paturile puştilor, împingând-o în spate şi pe umeri. Nu o loveau. Nu era o bătaie. O îndrumau pe cărare, amintindu-i din când în când că sunt acolo. Harper se gândi că femeia merge cu multă demnitate, cu mâinile legate la spate de o sfoară împletită, genul de lucru pe care l-ai folosi ca să ambalezi un pachet înfăşurat în hârtie maro. Sângera de la o tăietură care i se întindea de-a lungul unei sprâncene, clipind pentru a da la o parte picăturile de sânge care îi picurau spre ochiul stâng; altfel, faţa ei emana calm, cu bărbia ridicată.

Allie era chiar în spatele ei şi ţipa, cu o voce aspră, tremurată:

— Dă-te-n morţii mă-tii de pe mine! Ia-ţi dracului mâinile de pe mine!

Braţele îi erau şi ei legate la spate, iar Jamie Close o apucase de un umăr. Harper nu realizase când anume plecase Jamie din dreptul ei, şi totuşi iat-o acolo, împingând-o pe Allie. Jamie avea suficient de mult ajutor: mai era un băiat de partea cealaltă a lui Allie, ţinând-o de umăr, şi alţi doi băieţi împungând de la spate. Din gura lui Allie se scurgeau firicele de sânge. Dinţii îi erau roşii. Purta pantaloni de pijama de flanel şi un hanorac Boston Red Sox, iar picioarele îi erau goale şi murdare.

— Treci în genunchi, zise Jamie atunci când intrară în cerc. Şi tacă-ţi clanţa!

— Avem dreptul să vorbim în apărarea noastră, spuse Renée Gilmonton, şi un pat de puşcă i se azvârli în ceafă. Picioarele i se pliară, iar ea căzu dur în genunchi.

— Ai dreptul *să taci* dracu'! urlă o femeie. Ai dreptul să taci dracu' din gura-aia ta *mincinoasă!*

Harper nu-i zărise pe Ben şi pe Michael plecând din jur, însă îi văzu

acum venind împreună din cantină. Duceau cu ei pe Gilbert Cline şi pe Mazzul.

Expresia feţei lui Gil era privirea dezinteresată a unui jucător de poker profesionist care ar putea să aibă o mână de aşi sau o mână de nimic – nu aveai cum să-ţi dai seama. Mazzul, totuşi, era pe cai mari. Deşi era îmbrăcat cu o haină de denim peste un tricou cu Bad Company pătat, practic paşii lui erau aproape săltăreţi, sprinteni, cu încrederea unui om la costum pe comandă, în drum spre slujba lui de sute de mii de parai dintr-un zgârie nori din Manhattan. Gillian o ajută pe Carol să se aşeze pe banca aflată între Harper şi Pompier. Carol se clătina, cu ochii confuzi şi cu faţa brăzdată de lacrimi. Nu îşi ridică mâinile ca să ceară linişte. Nu era nevoie. Murmurul jos, febril, un amestec de şoapte tresărite şi suspine înăbuşite, se curmă singur. În clipa următoare, se făcu atât de linişte, că singurul sunet deveni şuieratul şi pocnitul torţelor.

— Tatăl meu e mort, zise Carol, şi un vaiet disperat străbătu mulţimea de aproape o sută şaptezeci de suflete.

Carol nu mai scoase niciun cuvânt până ce nu se reîntoarse liniştea, după care continuă:

— Pompierul a încercat să îl omoare acum trei luni şi a eşuat. A încercat încă o dată în noaptea aceasta şi a reuşit. El sau Sora l-au injectat cu bule de aer în artere şi i-au indus un atac de cord fatal.

— Asta e o minciună sfruntată, zise Renée cu o voce clară şi puternică.

Unul dintre băieţii din spatele ei o pocni între omoplaţi cu patul puştii lui, iar Renée căzu cu faţa înainte.

— *Las-o-n pace!* urlă Allie.

Jamie se ghemui în dreptul lui Allie şi zise:

— Dacă mai deschizi gura aia a ta spurcată, o să-ţi despic limba-n două şi o să ţi-o bat în cuie de uşa bisericii.

Jamie ţinea în mână un cuţit – un cuţit banal de carne, cu lamă dinţată – şi îl îndreptă foarte aproape de obrazul lui Allie, răsucindu-l în aşa fel încât să sclipească în lumina flăcărilor.

Allie aruncă o privire sălbatică, mâniată şi speriată către mătuşa ei. Carol îi răspunse la privire cu nişte ochi ce nu păreau să o recunoască deloc.

— Copilă, zise ea, poţi vorbi atunci când ţi se va cere, nu mai-nainte. Faci cum zic, altfel nu te pot ajuta.

Harper era ferm convinsă că Allie va începe să blesteme, va zice ceva urât, iar Jamie se va apuca să o taie. În schimb, Allie se holbă perplexă la mătuşa ei – de parcă ar fi plesnit-o cu palma –, apoi izbucni în lacrimi, cu umerii scuturându-i-se de la brutalitatea hohotelor.

Carol îşi ridică privirea înspre mulţimea de credincioşi, trecându-şi

ochii pe fiecare chip. Aerul era uscat şi rece şi mirosea a sare. Luna era plină pe trei sferturi. Băiatul din turnul bisericii – ochiul din turlă care vede tot – îşi avea coatele pe balustradă şi era aplecat ca să vadă ce se întâmplă dedesubt.

Carol spuse:

— Sunt convinsă că Pompierul mi-a ucis de asemenea şi sora, pe Sarah. Cred că ea descoperise că intenţiona să îl omoare pe tatăl meu şi a ucis-o înainte ca ea să apuce să ne prevină. Nu o pot dovedi, însă asta e ce cred.

— Nu poţi dovedi nimic din toate astea! strigă Renée de acolo de unde căzuse.

Încă mai era la pământ, într-o poziţie umilitoare, cu fundul în sus şi cu mâinile legate la spate. Se zgâriase la bărbie unde se lovise de glodul de pe jos.

— Nici măcar un singur cuvânt! întări ea, dârz.

Carol îi întoarse o privire îngheţată, îndurerată.

— Ba pot. Pot dovedi cele mai importante aspecte. Pot dovedi că tu şi cu Sora şi cu Pompierul aţi conspirat să ne omorâţi pe mine şi pe Ben Patchett, sperând să vă ridicaţi deasupra tuturor celorlalţi, să faceţi din acest loc o tabără de concentrare. Pot dovedi că urmam noi.

O nimerise atât de pe invers, încât Harper îşi simţi capul uşor şi aproape că izbucni într-un hohot isteric de râs. Nu că ar fi putut să râdă, nu.

— Ai ţinut un vot! Carol strigă tare peste umeri, ridicând în mână o foaie galbenă de hârtie făcută sul, ruptă dintr-un caiet A4. Un vot măsluit, probabil, însă nu cu mai puţin un vot. Peste douăzeci de oameni din această tabără au votat ca Sora Willowes şi Pompierul să facă ce le trece prin cap. Să omoare pe cine li se năzare, să maltrateze pe cine li se pare, să închidă pe cine-şi doresc.

Îşi coborî tonul vocii şi continuă:

— Nepoata mea a fost printre cei care au votat.

Un murmur general îndurerat trecu prin mulţimea adunată în jurul Parcului Monumentului.

— Nu-i adevărat, urlă Allie.

Jamie îşi încleştă mâna peste falca lui Allie, o trase în spate, ţinu cuţitul pe pielea obrazului ei şi privi la Carol, aşteptând să-i fie spus ce să facă. Harper putu vedea cum lui Allie i se umflă o arteră la gâtul ei palid.

— Te iert, îi zise Carol nepoatei ei. Nu ştiu ce minciuni ţi-au spus ei despre mine, ca să mi te întoarcă împotrivă, dar te iert pe de-a întregul. Măcar atât îi sunt datoare mamei tale. Eşti tot ce mi-a mai rămas de la ea, să ştii. Tu şi cu Nick. Poate că te-au făcut *să crezi* că trebuie să mor. Sper ca într-o zi să înţelegi că eu sunt gata să-mi dau viaţa pentru tine, Allie. Într-o zi.

— Ce-ar fi s-o faci azi, scârbă manipulatoare? spuse Allie.

Şopti cuvintele, însă vântul le împrăştie prin întreg parcul.

Jamie apăsă pe buzele lui Allie cu dinţii cuţitului, lăsând răni pe ambele. Allie ţipă şi se prăbuşi înainte. Nu-şi putea şterge cu mâinile sângerarea, prinse cum îi erau la spate, în schimb se zbătu şi smuci, murdărindu-se cu noroi şi sânge pe toată faţa.

Carol nu se îngrozi şi nu protestă. În loc, îşi privi nepoata o clipă lungă şi gravă, apoi îşi trecu privirea îndurerată peste mulţime. Tăcerea din parc era un lucru neliniştit, temător.

— Vezi ce i-au făcut? zise Carol. Pompierul şi cu Sora? Cum au frânt-o? Cum au întors-o împotriva noastră? Bineînţeles că Allie e şi ea amanta Pompierului. A fost de luni întregi.

Allie scutură din cap şi scoase un geamăt, un sunet mânios de frustrare şi tăgăduire, însă nu vorbi, poate că nu putea, cu gura despicată cum era.

— Cred că de-asta a decis John Rookwood să îmi omoare tatăl. Când l-a urmărit în pădure şi i-a zdrobit capul. Tatăl meu aflase că Pompierul făcea o curvă dintr-o fată de şaisprezece ani şi avea de gând să îl dea în vileag. Să îl alunge din tabără. Dar Pompierul a făcut prima mişcare şi l-a pus la pământ cu arma aia a lui. L-aţi văzut cu toţii purtând-o cu el. Ranga. Nici măcar nu a curăţat-o vreodată. Încă se mai poate vedea părul şi sângele tatălui meu pe ea. Michael, arată-le.

Michael păşi pe lângă osândiţi, purtând bara lungă şi ruginită de fier negru. O purtă pe lângă Harper, către mulţime, iar pentru o clipă ea reuşi să o vadă mai bine. Era uşor crestată acolo unde lovise acum câteva luni pe Omul cu Mască de Gaz, atunci, în fum. Acum, totuşi, avea ceea ce păreau nişte urme vechi de sânge închegat şi smocuri fine de păr care scânteiau în auriu şi argintiu, de la lumina torţelor.

Michael ridică ranga în sus, arătând-o celor din jur. Norma Heald întinse o mână umflată, albă şi tremurată şi o atinse aproape cu reverenţă, apoi îşi privi buricele degetelor.

— Sânge! strigă ea. Sângele Părintelui Storey încă mai e pe ea!

Harper îşi feri privirea, dezgustată. Se întrebă când avusese Michael timp să se ducă până la casa docului şi să ia ranga din maşina de pompieri şi să o pregătească. Spera că Părintele Storey fusese deja mort înainte de a mânji cu sângele bătrânului pe fierul ruginit şi de a smulge firele de păr.

Totuşi, când îşi întoarse privirea dinspre Michael, ea văzu un lucru care o făcu să îşi ţină pentru o clipă suflarea. Piciorul Pompierului tresăltă în stânga, după care înapoi în dreapta. Nu-şi putea da seama dacă mai observase şi altcineva. Sacul de pânză se umflă o idee în dreptul gurii lui, de parcă el ar fi oftat.

— Cu toţii ştiţi cât de puternic a fost tatăl meu. Cum a luptat ca să

se întoarcă la noi, ca să îşi recupereze biata… biata lui…

Un moment, Carol fu cuprinsă de o emoţie atât de copleşitoare, încât nu mai putu continua.

— Nu ne-a părăsit niciodată! strigă un bărbat. A fost mereu alături de noi în Sclipire!

Carol îşi arcui spatele, de parcă ar fi fost întremată de o mână invizibilă.

— Da. Aşa e. Acolo, a fost mereu cu noi şi mereu va fi. Simt o alinare în asta. Cu toţii putem găsi alinare în asta. În Sclipire, trăim pentru totdeauna. Acolo, vocile noastre nu sunt niciodată tăcute, zise şi îşi şterse cu degetul sub un ochi. Şi eu ştiu că Sora Willowes a fost convinsă că i-a distrus creierul în timpul operaţiei şi că nu-şi va mai reveni niciodată, şi de aceea nu era niciun motiv pentru care să mai caute să îl omoare. Să îl ţină în viaţă a fost de fapt cea mai bună modalitate de a-şi ascunde adevăratele intenţii faţă de mine şi de Ben şi toţi ceilalţi. Totuşi, aroganţa ei i-a fost căderea! Curând, el a început oricum să arate semne de recuperare, trăgându-şi tăria din cântecele noastre, din Sclipire. Apoi ea a încercat să îi provoace crize injectându-l cu insulină. Însă nu a îndrăznit să încerce de mai mult de o dată sau de două ori. Nepotul meu era de faţă, şi ştiu că ea a simţit că Nick venise ca să o spioneze şi să vegheze asupra tatălui meu.

Se opri încă o dată, încercând să se reculeagă. Când reîncepu, vocea îi era slabă, şi mulţi din gloată se aplecară în faţă ca să audă mai bine.

— Tatăl meu. Tatăl meu a fost atât de puternic… A luptat ca să-şi facă drum înapoi, din nou şi din nou. Începuse să se trezească. Cred că *s-a obligat* să se trezească, împotriva tuturor opreliştilor. Conştientiza pericolul în care se afla. A găsit pix şi hârtie şi a scris un mesaj.

Ea flutură o mână în aer, ţinând o bucată albă de hârtie împăturită. Umerii i se scuturară într-un spasm.

— Este scrisul lui. L-am recunoscut încă din vremea în care am fost suficient de mare ca să pot citi slovele. Este tremurat, însă e al lui. Şi zice… – şi privi peste text, clipind cu lacrimi – zice… „Dragă Carol, eu o să mor curând. Sper că vei găsi tu asta, şi nu Sora. Protejează-i pe toţi de Pompier. Aminteşte-ţi că Iisus nu s-a pogorât ca să aducă pace, ci sabie. Te iubesc.”

Ea coborî bileţelul, îşi închise pleoapele şi se legănă. Când le deschise şi privi în sus, Michael o aştepta răbdător. Ea îi înmână hârtia, iar el trecu prin faţa mulţimii noua dovadă.

— Nimic din astea nu arată ceva, strigă Renée de unde se afundase în noroi. Nu există nicio sală de judecată pe undeva prin America şi care să accepte astfel de probe. Nici biletul tatălui tău, care ar fi putut fi scris sub ameninţare, nici ranga, care ar fi putut fi manevrată să pară aşa.

Renée îşi întoarse capul, ţintind cu privirea pe cei din mulţimea

adunată în jurul inelului stâncilor.

— Nu a existat niciun plan de a omorî pe cineva. Am discutat despre plecat! Nu despre crimă. Tot ce-au vrut John şi cu Harper să facă a fost să adune un mic grup şi să ne ducem pe insula Marthei Quinn… care e un loc *real.* Cu un telefon încărcat, am putea să vă dovedim. Semnalul lor se emite pe internet. Nimeni de-aici – nici Carol, nici *oricine* altcineva – nu poate să prezinte o dovadă indubitabilă asupra vreunei intenţii ucigaşe şi care să reziste unei cercetări judecătoreşti.

— Eu nu prea-s de acord, zise Mazzul, din marginea cercului.

Când Renée vorbise despre insula Marthei Quinn, răzbise din mulţime, aproape instantaneu, un murmur uimit şi agitat, un zumzet jos ca de amplificator reactiv. Dar la auzul noilor cuvinte, murmurul încetă complet.

— Doar cu câteva nopţi în urmă, ne-am întâlnit toţi într-o adunare secretă, pe insula Pompierului: eu, Gil aici de faţă, Renée, Don Lewsiton, Allie aici de faţă, Pompierul şi cu Sora, ridică Mazzul vocea. Renée m-a întrebat dacă aş vrea să fiu şeful securităţii pe tabără după ce Pompierul va scăpa de Ben Patchett şi de Carol. Iar Sora mi-a promis că o să pot să-mi aleg fetele, oricine cu vârsta peste paisprezece ani. Tot ce trebuia să fac ar fi fost să menţin ordinea. Ce nu au ştiut ei a fost că deja îl avertizasem pe dl Patchett că ceva e în neregulă şi îi promisesem că o să lucrez ca agent dublu, în interesul taberei. Renée şi Allie au avut impresia că sunt foarte deştepte, strecurând-ne afară din camera frigorifică, spre întâlnire. Nu au ştiut că dl Patchett le-a lăsat să ne scoată de la zeghe. Ben Patchett, Chuck Cargill şi Michael Lindqvist au pus la cale tot planul, în aşa fel încât să poată aduna informaţii.

— Iar Cline va confirma totul, zise Ben Patchett şi îl împunse pe Cline în spate. Nu-i aşa, Cline?

Gilbert Cline îşi întoarse calm ochii lui gri spre Renée. Renée părea că tocmai ce ar fi primit un pat de puşcă în stomac. Părea că i se va face rău.

— Pot confirma un lucru, zise Gil. Pot confirma că Mazzul e un mincinos şi jumătate şi că ar face orice ca să iasă din camera aia în care am fost închişi. Restul palavrelor sunt minciuni sfruntate şi nu-mi vine să cred că e vreunul dintre voi capabil să înghită un asemenea căcat.

Ben îl pocni pe Gil pe spate cu dosul pistolului. Se auzi o bufnitură ca de fier pe lemn. Gil căzu într-un genunchi.

— Nu! strigă Renée. Nu, nu-i faceţi rău!

Harper se îndoi că reuşiseră prea mulţi să o audă în zgomotul gloatei, care acum se fremăta cu vuiet surprins şi furios.

Ben stătea în spatele lui Gil Cline, scuturând din cap şi privind-o pe

Carol cu ochi mânioşi.

— A zis o poveste diferită în pivniţă, spuse Ben. Chiar a zis! Mi-a zis că o să confirme până la capăt vorbele Mazzului, atâta timp cât îi dăm aceeaşi învoială pe care i-am dat-o lui Mazzucchelli. A zis că…

— Ţi-am spus că nu-ţi poţi pune bază pe el, o întrerupse Mazzul. De ce crezi că nu l-am luat la bord încă de la început? Ţi-am spus că nu va…

— Gata! strigă Carol, şi cea mai mare parte din zumzet se stinse.

Aproape tot. Nu complet. Oamenii din congregaţie erau acum neliniştiţi, şoptind.

— Oricine poate să-şi dea seama că omul acesta, Cline, este îndrăgostit de Gilmonton şi că ar zice orice ca să o protejeze.

— Oho, n-am nicio-ndoială! strigă Mazzul. Şi-o trag de săptămâni. Micuţul ei club de lectură fals a fost mereu doar o acoperire. Cică să citească *Watership Down,* o pulă! Ala era codul lor pentru ce aveau cu adevărat de gând, adică să se fută ca iepurii, cu fiecare ocazie…

— O dată sperjur, mereu sperjur, zise Gil.

— Dl Mazzucchelli nu e singurul nostru martor! strigă Carol. Mai avem unul! Întreab-o pe Soră! Întreab-o. Nu e adevărat? Nu a stat şi a privit cum Pompierul îl injectează pe tatăl meu cu bule de aer şi îi curmă viaţa? Nu mi-a drogat cu mâna ei pe nepotul meu, pe Nick, în aşa fel încât să îşi poată duce crima la bun sfârşit? Întreab-o! E *adevărat,* Soră Willowes? Da sau nu?

Harper îşi ridică fruntea şi îşi roti privirea. O sută şaptezeci de chipuri o priveau, luminate de flăcările portocalii infernale ale torţelor. O priveau cu teamă şi furie. Emily Waterman părea în şoc. Lacrimi adânci îi brăzdaseră linii pe obrajii murdari de praf. Jamie, pe de altă parte, părea că aproape se înfiorează extaziată, încă mai ţinându-şi mâna pe falca lui Allie. În cele din urmă, Harper îi prinse privirea lui Michael, care stătea în spatele celor doi deţinuţi, chiar în dreapta lui Ben Patchett. Îşi recuperase puşca şi o ţinea la nivelul taliei, cu ţeava îndreptată în direcţia lui Allie. El făcu un semn imperceptibil: *Fă-o.*

Harper îşi mişcă bărbia în sus şi în jos. Da. Era adevărat.

Un urlet – o răbufnire de colosală mânie – se ridică dimprejurul ei, iar însuşi întunericul păru să se cutremure. Harper nu auzise niciodată un astfel de zgomot asurzitor. Era un cor de un alt fel, şi, pentru prima dată, Harper văzu pe câţiva dintre ei începând să se aprindă. Ochii lui Jamie străluciră ca două monede de aur sclipind în lumina directă a soarelui de amiază. Braţele goale ale Normei Heald erau împânzite cu Solzu' Dragonului, iar Solzu' era împânzit cu sclipiri roşu-purpurii.

— Ăăă… rosti Pompierul prin pânza de sac. Ce-i asta? Ce-i în neregulă? Ce se petrece?

Călcâiul îi alunecă pe noroi când încercă să se sprijine în el.

— Se trezeşte! ţipă Emily Waterman, cu o voce înaltă, ascuţită. O să ne omoare! O să ne ardă pe toţi!

Din nou, Norma Heald fu prima care să se desprindă de mulţime. Se dădu în spate şi aruncă o piatră, rotundă, albă şi nu mai mare de o minge de golf. Tăcerea cuprinse gloata, de parcă fiecare şi-ar fi tras în acelaşi timp suflul. Piatra îl lovi pe Pompier în umăr, cu un *tronc!* osos.

Un urlet imposibil şi sălbatic de satisfacţie se ridică din piepturile întregii mulţimi.

Niciunul nu observă uşa de la infirmerie, la o sută de metri depărtare, deschizându-se şi închizându-se în timp ce Nick ieşi prin ea clătinându-se pe picioare, pe jumătate treaz, pe jumătate sedat.

Şi nici Santinela din turlă nu remarcă farurile autobuzului, la jumătate de kilometru în sus, avertizând cu pâlpâiri frenetice la porţile Taberei Wyndham. Santinela privea fix în jos, către cele ce se întâmplau. Privea cum pietrele începuseră să zboare.

4

O piatră sări din blocul de granit de deasupra capului Pompierului. El tresări la auzul ei. O altă piatră îi lovi genunchiul, cu un sunet surd de os crăpat.

Mâna lui stângă izbucni într-o flacără albastră, topind banda adezivă şi frângând coada de lopată.

O piatră albă de mărimea unui prespapier nimeri sacul de rafie pus pe capul lui, iar mâna-i stângă răbufni instantaneu într-un nor de fum negru. Bărbia Pompierului căzu la piept. Pietre se izbeau de umărul lui, de stomac, de carnea coapselor, ricoşau de pe suprafaţa dură din spatele lui.

Nu, gândi Harper, *nu nu nu…*

Ea îşi închise ochii şi îşi întoarse mintea către sine şi începu să rostească fără vorbe, să cânte fără melodie.

5

Pelicula Zapruder, filmul color mut care a înregistrat asasinarea preşedintelui John F. Kennedy, durează mai puţin de douăzeci şi şapte de secunde, şi totuşi cărţi întregi au fost scrise în încercarea de a explora adecvat fiecare lucru care poate fi zărit petrecându-se în fiecare cadru. Timpul trebuie să fie încetinit pentru a putea face ordine în orice scenă de adevărat haos – pentru a linişti tulburarea acţiunilor şi reacţiilor oamenilor răbufnind în acelaşi timp, ca şiruri de pocnitori aprinse toate deodată. Fiecare revizionare a filmării dezvăluie un nou strat de nuanţe, un set proaspăt de impresii. Fiecare revizuire a probei dezgroapă un nou rând de probabilităţi, sugerând nu o unică poveste – împuşcarea unui mare om de stat –, ci zeci de poveşti, toate adâncite în ţesătura agitată a camerei media.

Harper Willowes nu avu posibilitatea – şi nici măcar distanţa sau siguranţa – de a vedea ce s-a petrecut în următoarele unsprezece minute ale filmului evenimentelor. Şi nici nu ar fi putut să revadă scena de măcel, să observe ceva ce ar fi putut rata iniţial. Iar dacă un astfel de lucru ar fi fost cumva posibil, ea ar fi refuzat, nu ar fi putut să înfrunte asemenea grozăvie, să înfrunte tot ce s-a pierdut.

Şi totuşi, văzu mai mult, cu mult mai mult decât oricine altcineva, poate, pentru că nu a intrat în panică. Era o ciudăţenie a naturii lui Harper de a putea să îşi cultive calmul în astfel de situaţii în care alţii aveau înclinaţia de a se scufunda în adâncul isteriei; era o curiozitate particulară faptul că avea obiceiul să înregistreze cel mai atent şi mai în detaliu în clipele în care ceilalţi nu ar fi suportat deloc să privească ce se petrecea. Ar fi fost o minunată soră medicală pe front.

Îşi deschise ochii în timp ce flăcările i se ridicară din braţe, iar banda adezivă de la încheieturi sfârâi şi se topi într-un miros înţepător. După care braţele îi deveniră libere… libere şi înfăşurate într-un foc gălbui până aproape de umeri. Nu simţi nicio durere. Braţele îi erau uimitor de reci, de parcă le-ar fi băgat în apa mării.

Nu mai era nicio nevoie de torţe. Tabăra era pe de-a întregul luminată. Harper întoarse faţa către o mulţime de bărbaţi şi de femei ai căror ochi erau aprinşi şi orbi şi sclipind. Fiecare dintre ei erau mâzgăliţi în fâşiile de Solzu' Dragonului, sporul aruncând o lumină purpurie care lucea direct prin pulovere şi rochiile de lână. Câţiva ieşiseră afară desculţi, iar acum păşeau cu papuci de bronz.

Norma Heald, cu ochii sclipindu-i ca două boabe de neon vişinii, se aplecă pentru a ridica o nouă piatră de pe pământ. Harper se întinse şi îşi aruncă înainte braţul drept, şi o pală de foc de mărimea unui bumerang se smuci prin întuneric şi lovi spatele mâinii lui Norma, împroşcând-o cu un foc lichid. Norma ţipă, se împletici şi căzu, luând

cu ea cel puţin alte două persoane.

Harper auzi urlete. Conştientiză mişcarea mai degrabă cu colţul ochiului, oameni alergând, dărâmându-se unii pe alţii. O piatră îi şuieră pe la urechea stângă, izbindu-se pe pilonul de stâncă de care fusese până de curând legată.

Se întoarse către Pompier şi o văzu pe Gillian Neighbors stându-i în drum. Harper îşi ridică mâna stângă şi îşi deschise palma, ca şi cum ar fi vrut să salute. În loc de asta, aruncă un disc de foc, ca o plăcintă care plesneşte pe cineva în faţă. Gillian ţipă şi se apucă de ochi, căzând şi amuţind.

O piatră lovi ceafa lui Harper, un scurt icnet de durere care dispăru la fel de repede.

Harper îndreptă o mână, găsi scotchul înfăşurat în jurul capului ei şi trase. Nu se smulse, ci mai degrabă se desprinse topit şi sfârâind. Îşi deschise buzele, iar piatra din gură îi căzu în palma stângă. O strânse în pumn, începând să se încălzească, cu suprafaţa crăpându-se şi fisurându-se şi devenind albă.

Aminteşte-ţi de piatra din pumnul ei.

Michael dădu să o apuce de mână pe Carol, ca un Romeo întinzându-se peste balustrada balconului ca să o ia pe Julieta, tu şi cu mine-mpreună, ce zici?

Gilber Cline se ridicase de pe jos, răsucindu-se şi împlântându-şi pumnii în abdomenul lui Ben. Ben se încovoi şi păru să se micşoreze, iar Harper se gândi la un brutar care înţeapă un balon de aluat.

O altă piatră o lovi pe Harper în şold, şi ea se clătină. Allie căzu lângă ea, reechilibrând balanţa lui Harper cu umărul ei. Allie avea un bot înecat în sânge. Rânji printre buzele ei despicate. Încheieturile ei, legate cu sfoară subţire, îi erau prinse la spate. Harper le atinse înmănuşată cu un alb de foc incandescent. Sfoara căzu şi se strâmbă în viermi portocalii.

În trei paşi, Harper şi cu Allie ajunseră lângă Pompier. Harper îl apucă pe după subţiori, îngropându-şi mâinile în haina lui ignifugă. Mănuşile de foc se stinseră cu un şuvoi de fum negru, lăsând la iveală dantelăria Solzului. Sporul încă mai era aprins, pulsând cu un roşu-auriu febril. Imediat ce dispărură flăcările, întreg trupul i se făcu ca pielea de găină şi ameţi, gata să se împiedice, iar Allie se văzu nevoită să o ţină dreaptă, cu o mână pe umărul ei.

Prin sacul aflat peste capul lui John curgeau firicele de sânge, pătând pânza în două locuri, unul în dreptul gurii, celălalt pe partea dreaptă a tâmplei. Allie îl smulse, dezvelind chipul de dedesubt. Osul obrazului era crăpat, iar buza lui de sus era umflată, îngheţată într-un rânjet însângerat, însă Harper se pregătise pentru mai rău. Ochii îi alunecară în stânga şi-n dreapta – apoi privirea le găsi. Pe ea şi pe Allie.

— Te poţi ridica? întrebă Harper. Am intrat în belea.

— Ce sanie cu zurgălăi-i nouă? zise el, cu sângele curgându-i din gură.

Îşi schimbă privirea de la femeie la femeie, cu un fel de exasperare înceţoşată.

— Nu mai staţi dup-mine. Duceţi-vă.

— Eh, ia mai taci din gură, zise Harper, trăgându-l în picioare.

Dar el nu mai ascultă. Pompierul strânse de umărul lui Harper şi arătă, gura deschizându-i-se larg într-un inel străjuit de sânge, iar ochii bulbucaţi în orbite. Arăta înspre cer.

— Mâna lui Dumnezeu! striga cineva. Este mâna lui Dumnezeu!

Harper privi şi ea în sus şi văzu o uriaşă mână de flăcări, de mărimea unei maşini break. Căzu în mijlocul cercului de stânci şi nimeri banca de granit pe care stătuse Carol cu doar câteva clipe mai devreme. Acum, Carol se afla sub ea, şi Michael o ţinea de braţ.

Enorma mână arzând lovi pământul suficient de tare ca să facă să se cutremure. Explodă în întinse aripi de foc, care se ridicară de-a lungul cercului interior al pilaştrilor, pârjolind granitul negru. Iarba sfârâi, transformându-se în şuviţe portocalii şi dispărând arsă. O rafală de aer fierbinte se năpusti dinspre centrul cercului, suficient de intensă încât să o dărâme pe Harper în poala lui John, suficient de tare încât să clatine mulţimea, să trimită rândul din faţă peste cel din spatele lor.

Se auziră ţipete chinuite şi urlete de teroare. Emily Waterman fusese doborâtă de adulţii care se împleticeau şi se împrăştiau în jurul ei, iar un fost instalator, de peste o sută de kilograme, pe nume Josh Martingale, călcă pe încheietura ei stângă. Braţul i se frânse, cu un pocnet sonor.

Palma de flăcări din cer se stinse aproape imediat ce atinse pământul, lăsând în urmă doar iarbă arzând şi banca de piatră fumegând, cu Michael şi Carol ferindu-se sub ea, unul în braţele celuilalt.

— Cum? întrebă Harper. Cine a…

— Nick, zise Pompierul.

Pentru câteva clipe, cei din congregaţia lui Carol Storey sclipiseră cu toţii, într-o armonie a mâniei şi a triumfului, dar acum nu mai era nimeni aprins, şi se ciocneau unii în alţii cu întreaga graţie a bovinelor speriate. Către nord, privind înapoi spre infirmerie, o gaură se deschise în mulţime. Oamenii priveau în jur, vedeau ce se apropie şi fugeau. Bill Hetworth, un fost student la inginerie de douăzeci şi doi de ani care venise în tabără de patru luni, zări ceea ce mărşăluia înspre ei şi făcu pe el, înnegrindu-şi partea din faţă a pantalonilor de jeans. Carrie Smalls, o fată de patrusprezece ani care era în Tabăra Wyndham de doar patru săptămâni, căzu în genunchi şi începu să bolborosească un „O, Dumnezeule din Ceruri, sfinţească-se numele

tău!”.

Nick traversă terenul până la ei, cu capul în flăcări, ochii asemeni unor cărbuni încinşi, mâinile nişte gheare de foc, lăsând în urmă o lungă trenă de fum negru.

6

Se dădură la o parte, o mare de oameni înaintea unui Moise înfăşurat într-o mantie de flăcări. Pe măsură ce înainta către ei, el deja începu să se stingă. Corona de foc care îi înconjura fruntea începu să se scurgă, trecând prin diferite nuanţe – smarald, cel mai pal galben posibil – înainte de a muri cu un pufăit de abur alb. Ochii continuară să îi ardă, totuşi, rămânând nişte tăciuni aprinşi, orbi.

— Hai, spuse Pompierul. Asta-i semn'l să m'rgem.

Când încercă o consoană fricativă, buza lui spartă împrăştie un spray fin de sânge.

Harper şi cu Allie îl ajutară pe Pompier să stea în picioare, fiecare luându-l de o mână. Nu avea niciun echilibru, nicio vlagă în picioare, şi mai că se prăbuşi în faţă. Harper şi Allie îl sprijiniră, trecându-şi braţele peste umerii lui.

— Să ne ducem în spatele lui Nick, spuse Pompierul. Sunt îngroziţi de el. Sunt cel puţin la fel de îngroziţi de el pe cât au fost vreodată de mine.

Reuşiră doar doi paşi, însă, cu Harper şi Allie ajutând, înainte de a auzi suflul asurzitor al goarnei, un răcnet *bronc-bronc* care părea să treacă direct prin pieptul lui Harper. Ea îngheţă şi aruncă în jur o privire înfricoşată, holbându-se în sus pe drum, către creasta dealului.

Apărură o pereche de faruri, faruri de un albastru xenon orbitor răspândind un lustru arctic deasupra unui plug de zăpadă enorm.

Străluciră deasupra unui bărbat, stând în picioare la doi metri de camion, un ins cu un jerseu murdar cu nişte reni făcând salturi pe un fundal verde. Bărbatul avea un ştreang în jurul gâtului, frânghia conducând înapoi la grila radiatorului de sub plug. Mâinile îi erau legate la spate. Farurile transformau iţele albe ale frânghiei în nişte filamente de oţel.

Acele faruri mai căzură şi pe Mark Mazzucchelli. Mazzul era la aproape 45 de metri depărtare, mergea pe mijlocul drumului înnoroiat, aparent luând decizia că petrecuse suficient de mult timp delectându-se cu plăcerile oferite de Tabăra Wyndham şi că sosise vremea să se îndrepte spre tărâmuri mai verzi şi mai mănoase. Dar atunci când luminile se iviră, el făcu uluit un ultim pas şi se opri nemişcat.

— Ce pizda mă-sii e asta? zise Mazzul, vocea-i purtată într-o tăcere bruscă.

O altă pereche de faruri sclipiră, apoi o a treia. Un set aparţinea maşinii Humvee decapotabile. Celelalte lumini proveneau din faţa unui Chevy Silverado Intimidator, pe şase pneuri supraînălţate. Un şir de proiectoare orbitoare luminau de deasupra cabinei. Mai erau încă

cel puţin alte două camionete pe drumul din spatele lor.

Nelson Heinrich, omul şchiop cu laţul la gât, privi peste umăr, către lumini.

— *Vedeţi!* urlă el. *Vedeţi, v-am zis eu! V-am zis că o să fie aici! Cu toţii! Două sute de infectaţi, pe puţin! V-am zis că vă pot fi de folos! Aţi promis! Aţi promis că veţi termina cu mine!*

O voce amplificată – cele două difuzoare montate pe plafonul Intimidator-ului, alături de reflectoare – răbufniră în noapte. Harper o cunoştea. Cu toţii o cunoşteau. Omul Marlboro era faimos de-a lungul întregii coaste.

— O promisiune e o promisiune, zise Omul Marlboro. Şi nimeni nu poate spune că Omul Marlboro nu îşi respectă cuvântul dat. Cineva să îi dea drumul dlui Heinrich.

Un bărbat în camuflaj se ridică de pe scaunul de pasager al Humvee-ului. Avea un Bushmaster, şi îl sprijini de partea de sus a parbrizului înainte de a se apuca să tragă.

7

Nelson Heinrich îşi arcui spatele, de parcă ar fi fost lovit în coloană cu o bară de fier. Un fum roşiatic îi izbucni din piept, pufăit, ridicând o ceaţă purpurie în aerul din jurul lui. Încercă să fugă, reuşi un metru, apoi frânghia îi strangulă gâtul şi îl trase, lovind pământul.

Mazzul se întoarse şi fugi şi el. Făcu un pas, şi un al doilea, după care gloanţele îi retezară picioarele. Alte gloanţe îl loviră în spate, ca sunetul unor picături de ploaie căzând pe o tobă. Ultima şarjă îi prinse umărul în timp ce cădea şi îl răsuci în mişcarea lui, aşa că ateriză cu faţa în sus, către cerul fumegând al nopţii.

Humvee-ul demară, balansându-se pe drumul denivelat şi ridicând un nor de cretă albă. Acceleră înspre întunericul dintre biserică şi cantină, tăind ruta de scăpare spre acea direcţie. Farurile trecură peste solul noroios şi se opriră în dreptul lui Nick. Hummer-ul nu încetini, ci acceleră, gonind înspre el. Harper îl strigă pe Nick. El nu auzi, desigur.

Humvee-ul trecu peste Mazzul cu un scârţâit şi un pocnet şi trosnet de parcă ar fi dat de o groapă adâncă. Nick se întoarse, aproape nepăsător, ca aflat într-un vis. Îşi ridică mâna dreaptă. Scântei începură să se ridice din ea, urcând într-un rotocol către noapte, către stele, o mie de stele fierbinţi zburându-i din palmă. Numai că în loc să se stingă pe măsură ce înaintează, în maniera obişnuită a scânteilor, se aprinseră şi mai tare şi se umflară. Urcară într-un stol de vrăbii arzând, niciuna mai mare de o minge de golf, o sută de păsări de flăcări ţâşnind către zenit, apoi plonjând.

Când maşina Humvee încă se mai afla la zece metri distanţă, vrăbiile o loviră cu o ploaie împroşcând lumină roşie. Săgeţile de foc izbiră cu sunete de cravaşă udă şi crăpară parbrizul; nimeriră bărbaţii aflaţi pe scaune şi îi transformară în efigii răcnind a groază; biciuiră cauciucurile şi făcură din roţi nişte cercuri de foc; bombardară o cutie cu muniţie şi o aprinseră cu un răpăit teribil şi cu o explozie de lumini albe intermitente.

Humvee-ul derapă înspre stânga. Partea din dreapta a aripii şterse pe Nick în drumul ei şi îl aruncă jos. Humvee-ul continuă să meargă, aplecat înspre stânga. Anvelopele din partea pasagerului loviră o piatră pe jumătate îngropată. Hummer-ul se ridică pe două roţi, apoi se răsturnă cu o bufnitură asurzitoare. Un cadavru carbonizat – şoferul – făcu un salt boltit prin noapte.

Allie strigă din nou şi din nou pe Nick. Ea nu se putea mişca. Era lipită locului. Încercă să ajungă la el, dar Pompierul îşi strânse mâna pe umărul ei.

— O să-l ia Ben, *Ben*… zise Pompierul, reuşind să o ţină pe Allie abia o jumătate de secundă înainte ca ea să se elibereze răsucindu-se

şi să înceapă să alerge înspre fratele ei.

Totuşi, Ben Patchett le-o luase deja înainte. Fugea într-un fel împleticit, însă reuşise să parcurgă două treimi din distanţa până la băiatul căzut la pământ. Într-o mână îşi ţinea pistolul şi trăgea în gol înspre camionul Freightliner. Un glonţ nimeri plugul şi scoase scântei albastre. Ben se lăsă într-un genunchi, strânse în braţe pe băiatul care fumega şi îl aruncă peste umăr. Trase încă o dată, doar o dată, apoi începu să fugă înapoi, de data asta nu la fel de repede.

Erau câţiva bărbaţi care se ascundeau în spatele plugului, folosindu-l ca acoperire. Gurile armelor de foc sclipiră. Armele răbufniră. Ben se împiedică, se abătu de la curs şi continuă să înainteze. Harper nu reuşi să observe unde îl lovi primul glonţ. Cel de al doilea îl nimeri în umărul drept şi aproape îl răsuci cu faţa. Păru sigur că va cădea sau îl va scăpa pe Nick din braţe. El nu făcu niciuna. Se redresă şi continuă drumul, într-un fel de sprint obosit, un om la capătul unei lungi reprize de jogging pe un soare de arşiţă. Cel de al treilea glonţ îi lovi creştetul capului. Harper putu să se gândească doar la un val care se izbeşte cu spumă de stâncile de la mal. Craniul lui răbufni într-o explozie de spumă roşie, păr şi os şi creier împrăştiindu-se în întuneric.

Şi încă mai sprinta, încă un pas, apoi un al doilea, iar până să cadă în genunchi Allie era deja lângă, cu braţele întinse. Ben îl trecu pe Nick aproape blând, aranjându-l în braţele ei cu o grijă fără zor, de parcă să îşi piardă partea de sus a capului era o problemă de mică importanţă. Înainte ca Ben să cadă cu faţa în ţărână, Harper îi zări pentru ultima oară expresia de pe chip. I se păru că zâmbeşte.

— Fugi! urlă Carol. Fugi spre biserică! Toată lumea să fugă!

Ea stătea din nou pe banca de piatră, cu braţele ridicate de ambele părţi, iluminată din spate de faruri. Gloanţele şuierară şi smuciră în pilaştrii de stâncă, iar lui Harper i se păru că la un moment dat vede cum marginea mantiei lui Carol tresaltă, de parcă ar fi fost lovită de ceva. Niciun glonţ nu o atinse. Din piatra înnegrită de sub picioarele ei se ridică fum. Arăta ca într-o ilustraţie din Vechiul Testament, un profet nebun într-o scenă de pustiire sufletească la miezul nopţii, chemându-L pe Domnul în a pogorî furia izbăvirii.

Oamenii din Tabăra Wyndham erau deja pe drum, întreaga gloată. Se îmbulzeau către scări, călcându-se în picioare, toţi cei o sută şaptezeci, împingând şi zbierând. Emily Waterman, care încă mai era căzută la pământ, fu călcată de tălpile a peste zece oameni. Ultima persoană care să o zdrobească, o femeie pe care o chema Sheila Duckworth, fostă asistentă într-un cabinet de stomatologie, îşi puse piciorul pe ceafa lui Emily, îngropându-i faţa în noroi, unde copila de unsprezece ani se sufocă. Până atunci, gâtul îi era deja frânt şi nu-şi mai putea ridica fruntea pentru a respira.

Harper o căută pe Renée din priviri şi o zări în colţul îndepărtat al capelei. Gilbert era lângă ea, trăgând-o pe Renée de braţ. Nu aveau de gând să intre în biserică, ci să o înconjoare prin spate. Ochii lui Renée erau înecaţi în lacrimi şi înfricoşaţi, stăruitori, arătând că vrea să rămână, însă Gil o îndemnă în faţă, iar Harper se gândi: *Doar du-te odată!* Să o vadă pe Renée scăpând de urgie i se păru ca o gură adâncă de aer proaspăt. Era prea departe ca să scape împreună cu John – care abia se putea ţine pe picioare –, dar Renée şi Gil deja reuşiseră, puteau fugi în josul dealului şi printre copaci. Poate că îşi vor găsi drumul spre un caiac, vâslind către Don Lewsiton, dacă mai era pe acolo pe undeva, privind înspre ţărm. Ea speră că aşa va fi. Speră că nu se vor uita în urmă.

Michael ieşise de sub altar, dând să o ia pe Carol de mână. Ea nu-i acordă nicio atenţie. Stătea acolo urlând la congregaţie, să se adăpostească, iar când el o apucă de încheietură, ea se feri. Michael o prinse de talie şi îi ridică trupul de pe piatră. Se răsuci şi fugi cu ea, asemănător cu felul în care fugise Ben ceva mai devreme cu Nick în braţe. Fugi către capelă. Majoritatea celor din tabără intraseră deja prin uşile roşii.

— Hai, zise Pompierul. Biserica.

Îşi flexă picioarele, iar Harper îl ajută să stea drept.

— Nu, spuse Harper. E o capcană…

— E adăpost. Du-te.

Ei i se strânseră măruntaiele, de parcă ar fi fost cuprinse de o menghină. Abdomenul o durea atât de intens, încât îi tăie respiraţia, şi ea se întrebă dacă nu cumva până aici îi fusese, dacă nu cumva stresul îi provocase travaliul cu o lună mai devreme.

Apoi ea alungă toate gândurile negre şi începu să îşi croiască drum către capelă. Pompierul pedala din picioare, mimând păşitul, dar, chiar şi aşa, tot ea îl căra. Allie căzu alături de ei, cu Nick în braţe. Din vârful bărbiei îi curgea sânge, însă buzele îi erau deschise într-un fel de rânjet neîmblânzit.

Năvăliră împreună pe scări în sus: Allie purtându-l pe Nick, Harper purtându-l pe Pompier, Michael mânând-o pe Carol. Imediat ce ajunseră la capătul scărilor, treptele de sub explodară, cu gloanţele săpând în ele şi umplând noaptea cu mirosul de lemn proaspăt tăiat.

Acel Chevy Intimidator – cu textul NOMRM sablat pe portiera din spate – ieşi de pe drum, avântându-se în josul pantei, învârtindu-se în jurul inelului exterior de stânci. Opri în latura sudică a capelei, pe fâşia îngustă de pământ dintre mica biserică şi pădure. Un anume fel de armă semiautomată răpăi din partea din spate. Harper nu recunoscu modelul mitralierei, însă avea un pocnet spart, de plastic, diferit de cel al unui Bushmaster.

Alte două camionete răbufniră dinspre nord pe terenul deschis,

forjând în poziţie pentru a acoperi cealaltă parte a clădirii. Freightliner-ul rămase pe culmea dealului, cu motorul pornit, de parcă Jakob ar fi aşteptat ceva şi ar fi căutat să vadă unde ar fi de mai mare folos.

Gail Neighbors stătea chiar la intrare, la una dintre marile uşi roşii. Băiatul subţirel, cu trăsături de elf şi care arăta ca David Bowie, se afla la cealaltă. Deja împingeau să închidă poarta atunci când Harper şi Pompierul se împleticiră înăuntru, în clar obscur, în suspinele de acolo, strigătele şi groaza din interior. Uşile se trântiră închise în urma lor – şi nu se mai deschiseră niciodată.

8

Michael se aplecă în faţă şi o lăsă blând – aproape reverenţios – pe Carol înapoi pe picioarele ei, în umbra din foaier.

— Eşti rănită? strigă el, cu voce spartă. Of, Dumnezeule, te rog… *te rog*… nu fi împuşcată. Nu ştiu ce m-aş face.

Ochii ei se dădură peste cap în felul în care s-ar roti ochii unui cal panicat. Cu greu părea să realizeze unde se află.

— Da. Nerănită. Sclipirea. Cred că a fost Sclipirea! A întors gloanţele din drum. A fost ca un câmp de forţă ridicat din iubire. Cred că te-a protejat şi pe tine!

Harper îşi drese vocea şi o împinse încet pe Carol cu umărul. În pumnul ei stâng era piatra aceea nu mai mare de o minge de golf, cea pe care Jamie Close i-o îndesase în gură în urmă cu nu mai mult de cincisprezece imposibile minute. Deja fumega, înfierbântată încontinuu de mâna ei încrustată în Solzu' Dragonului. O împinse înspre falca lui Michael Lindqvist Jr., spărgându-i doi dinţi.

— Neah, zise Harper. Niciun câmp de forţă în jurul lui.

În timp ce el se ghemui, ea îşi trecu un genunchi peste faţa lui spartă. În acelaşi timp, îl pocni în umăr cu piatra topită. Ieşiră scântei. Osul umărului plesni din făgaşul lui şi răsună ca cineva care trage dopul de plută la o sticlă.

Ar fi putut să continue să îl lovească. Nu mai era conştientă de ce face. Braţul îi acţiona de unul singur, iar braţul voia să îl omoare. Dar asta ar fi însemnat să se pună în genunchi, şi avea scurte contracţii care ar fi presupus un efort uriaş. În plus, Pompierul avea un braţ trecut în jurul ei, şi chiar dacă era prea slăbit ca să o poată trage deoparte, măcar încerca.

— Stai, zise ea. Sunt în regulă. Am terminat.

Sau cel puţin aşa crezu, dar imediat ce el îşi slăbi strânsoarea ea îl trosni pe Michael cu gheata în gât.

— A fost un om de toată isprava, spuse Harper, iar Pompierul o trase din nou. Ar trebui să îţi fie ruşine de tine!

Carol îi privi şocată şi cu întrebări nerostite în ochi. O parte a feţei îi era umflată şi roz, cu pielea jupuită până la ureche. Palma căzând a Domnului o bronzase instantaneu pe un obraz.

— Şi tu! îi zise Harper. Presupun că acel câmp de forţă nu era pornit atunci când Mikey avea chef să-ţi gâdile păsărică.

Carol tresări de parcă Harper ar fi plesnit-o. Obrazul ei stâng începu să capete aceeaşi culoare ca cel bronzat.

— Poţi să mă omori dacă vrei, zise Carol. Ai face doar să mă trimiţi înapoi în braţele iubitoare ale tatălui meu. Mă aşteaptă în Sclipire. Toţi cei pe care i-am pierdut ne aşteaptă în Sclipire. Acolo e singura

noastră scăpare, acum.

— N-o să te omor, spuse Harper, şi nu am avut niciodată de gând. Nu e *nevoie* să te omor. Oamenii de afară o să aibă grijă de asta în locul meu. Spaţiul ăsta de aici este o cutie, iar ei au toate armele. Dar s-ar putea să mai avem cinci sau zece minute. Cât mai ţine, să te gândeşti la asta. Michael ţi-a ucis tatăl… pentru *tine*. Ca să te salveze pe *tine*. Şi pe *el*. Tatăl tău urma să te alunge pentru ce-ai făcut lui Harold Cross. Mikey i-a zdrobit capul ca să îl oprească să povestească întregii tabere cum l-aţi aruncat în cursă pe Harold. Când l-ai trimis pe Harold la moarte, ţi-ai trimis şi tatăl în pământ. Una a condus în mod natural la cealaltă. Ia asta cu tine în Sclipire.

Vocea lui Harper scăzu în intensitate pe măsură ce vorbi, iar până să rostească ultima vorbă ea deja tremura, nu mai mult de o şoaptă. Nu era, în definitiv, prea bună la a fi rea cu oamenii, chiar şi cu cei care o meritau. Faţa înfricoşată, palidă, confuză a lui Carol o făcea să-i fie rău. În jurul ochilor ei apăruseră cercuri negre, iar pielea avea o nuanţă gri ridată printre roşeaţa arsurilor. Harper se gândi că în sfârşit arăta şi ea ca un adult: o femeie fadă, epuizată şi nu cine ştie ce atractivă, care trecuse din greu prin viaţă.

Carol îşi îndreptă privirea confuză înspre Allie, care stătea ţinându-l pe Nick în ambele braţe. Când îşi zări nepoata, chipul îi fu cuprins de spasme şi începu să plângă în hohote.

— Allie, zise ea şi întinse mâinile. Lasă-mă să îl ţin pe Nick. Lasă-mă să îl văd. Te rog.

Allie o scuipă pe Carol în faţă. Carol clipi, obrajii şi o sprânceană stropiţi de picături roşii de sânge. Îşi duse mâinile ca pentru a se apăra, iar Allie scuipă şi pe ele, un duş de mucus şi sânge închegat.

— Să te fut, zise Allie printre buzele ei despicate. Nu vreau să îl atingi. Ai ceva mai rău decât Solzu' Dragonului, şi nu vreau să-ţi fie nicăieri în apropiere, în caz că e contagios.

Sângele ţâşnea la fiecare altă silabă. Rana de la buze era una gravă. Harper se gândi că va fi nevoie de copci şi era foarte probabil să rămână o cicatrice urâtă.

— Nu avem timp de astea, interveni Pompierul. Trebuie să urcăm în turlă. Putem să opunem rezistenţă de acolo de sus.

Harper se gândi că asta era cea mai fără viitor idee posibilă, şi deschise gura ca să o rostească, însă Jamie vorbi prima.

— E cel puţin o puşcă acolo, zise ea.

Faţa îi era mizerabilă şi tremura necontrolat, deşi de la şoc sau de la groază, Harper nu îşi putea da seama.

— Şi o cutie cu muniţie. Mereu e cel puţin o armă, pentru indiferent cine se nimereşte de gardă în turlă, mai adăugă ea.

Jamie Close era o sălbatică pură în adâncul ei, dar nu era proastă. Înţelese situaţia pe cât de bine putea şi îşi schimbase loialitatea către

cei mai probabili supravieţuitori, cu eficienţă afaceristă a unui bancher.

Pompierul încuviinţă.

— Bine. Asta-i bine, Jamie. Du-te acolo sus. Venim şi noi. Putem să deschidem focul şi să facem drum liber către uşa de la pivniţă de dincolo…

Făcu o pauză, clipind des. Îşi pierduse ochelarii pe undeva. Harper realiză că el încerca să vizualizeze tabăra şi că exista acea uşă dublă din pivniţă care dădea spre câmpul din nord: un vast spaţiu deschis, fără niciun fel de acoperire.

Doua camionete stăteau de strajă în acea zonă, pline cu oameni înarmaţi. Harper deja se gândise la variantă şi nu vedea o cale de ieşire.

— Unde-i Gillian!? strigă Gail. Mi-a văzut cineva sora? A văzut cineva dacă a reuşit sor-mea să intre?

Se întoarse cu spatele la uşă şi păşi clătinându-se către navă, unde se adunase majoritatea congregaţiei.

Harper strânse umărul Pompierului.

— Crezi că reuşeşti să urci pe scările alea?

— Du-te, zise el. Vin şi eu.

— Nu te las în urmă. În niciun chip. O să urcăm împreună.

El făcu semn că da şi îşi şterse sângele de pe obraji.

— Atunci, haide. De sus, o să avem o poziţie bună asupra lor. Nu-mi pasă cât de mulţi sunt. E un cuib de lunetişti. Încă mai e posibil să îi împuşcăm şi să ne facem drum cu foc. *Cumva.* Încă nu e prea târziu, Willowes.

Şi totuşi era. Primul cocktail Molotov lovi latura sudică a bisericii o clipă mai târziu, cu o bufnitură şi o văpaie de flăcări albastre.

9

Harper se roti pe călcâie. Bolta înaltă a navei bisericii răsună cu ecoul strigătelor de ajutor, strigătelor către Iisus, cerând milă şi îndurare. Carol se holba la încăperea aglomerată, cu privirea pierdută şi confuză.

Câţiva se tăvăleau pe podea. Alţii stăteau pe bănci, îmbrăţişaţi. Mulţi erau la baza altarului. Norma stătea aşezată pe treptele care duceau la scenă, legănându-se înainte şi înapoi, scuturând din cap.

— Pentru ce *jeliţi?* strigă ea. De ce jeliţi? Credeţi că nu mai avem scăpare de aici? Credeţi că suntem prinşi? Sclipirea *ne aşteaptă* pe toţi, şi nimeni nu ne poate opri să zburăm către libertate! Nu e timpul pentru jelire! E timpul pentru *cânturi!*

Vitraliile ferestrelor aliniate de-a lungul lungii camere erau acoperite cu placaj, bătut în cuie din afara clădirii. Unul dintre acele foi de rumeguş se aprinse, şi limbile de foc azvârleau culori nenaturale, ca de magazin de bomboane, peste şirul de bănci.

— E timpul pentru cânturi! strigă din nou Norma. Haideţi! Haideţi, acum!

Privirea ei sfâşiată o găsi pe cea a lui Carol, tocmai de dincolo de încăpere, prin freamătul mulţimii.

— Mamă Carol! Ştii de ce avem nevoie! Ştii!

— Ooo… *Veniţi voi, cei credincioşi…* începu Carol.

Era greu să o auzi peste gemete şi strigăte.

Gloanţele începură să răpăie în afara capelei, lovind pereţii ca un şuvoi de ploaie.

— *În glorie şi bucurie,* continuă Carol, cu voce funebră şi îngrozită şi dulce.

Păşi în navă, trecând de Michael şi ridicându-şi braţele în lateral. Sângele îi picură de pe degete.

Gail se ridică de alături. Părea că renunţase să îşi mai caute sora, doar stătea locului. Carol o luă de mână. Gail privi în jos, surprinsă, tresărind un pic, de parcă ar fi fost ciupită de Carol.

Carol o strânse între degete şi cântă mai departe:

— *Ooo, veniţi cu toţii… veniţi… spre Betleem.*

— Da! răcni Norma. Da. Spre Betleem! Spre Sclipire!

Un al doilea glas i se alătură lui Carol, cineva cântând cu o voce înfricoşată şi fără ritm.

Altcineva ţipă, din nou şi din nou:

— O să murim! O să murim aici înăuntru! Of, Dumnezeule, o să murim!

Gail privi la mâna lui Carol, care o ţinea pe a ei, şi începu să plângă. Hohoti atât de tare, încât i se scuturară umerii. Însă apoi începu şi ea

să cânte.

Şase oameni cântau acum, cu vocile ridicându-se la unison către grinzile tavanului.

— *Veniţi şi priviţi-L! Se naşte Regele îngerilor!*

Şi o rază argintie de lumină se strecură de-a lungul bârnelor, luminând spiralele de Solz ale lui Carol. Harper văzu prin pijamaua ei de mătase cum se aprinde.

Cu o voce răcnită şi înecată în aprigă durere, Norma strigă:

— *Ooo… Haideţi să îl preaslăvim! Ooo… Haideţi să îl preaslăvim! Ooo… Haideţi să îl preaslăvim!*

Era mai mult decât un îndemn. Era aproape o ameninţare.

Un alt cocktail Molotov se zdrobi de latura sudică a bisericii. Flăcările se ridicară pe un perete. Doi bărbaţi alergară într-acolo şi începură să înăbuşe focul cu hainele lor.

— S-a sfârşit, îi zise Harper Pompierului. Totul s-a sfârşit.

Carol păşi încet către altar. Pe măsură ce ea înainta, mulţimea se ridica în picioare şi încerca să o atingă. Băncile scârţâiră în timp ce oamenii le dădeau la o parte. Se cocoţau pe ele şi se îmbulzeau ca să ajungă cât mai aproape de Carol.

Credincioşii întinseră mâinile către ea şi cântară cu ea, şi mulţi o priviră pe Carol cu adoraţie. Un băieţel i se puse în trenă şi sări şi bătu din palme într-un inexplicabil gest de exaltare, de parcă ar fi fost condus la porţile unui parc de distracţii pe care de mult timp visase să îl viziteze. Carol strânse mâini în timp ce înainta, nu cu mult diferit de un politician făcându-şi loc prin mulţime, uneori aplecându-se ca să şteargă cu buzele sale podul palmei cuiva, însă continuându-şi neabătută cântul. Îi iubea, desigur. Era un gen de iubire bolnavă, pervertită – era, se gândi Harper, nu foarte diferit de felul în care o iubea Jakob pe ea –, dar era reală şi mai era şi tot ce-i mai rămăsese de oferit.

Gloanţele băteau în lemnul uşii din spatele lor, scoţând-o pe Harper din transă. Se răsuci către Pompier şi pe jumătate îl trase, pe jumătate îl purtă în zona sigură a arcadei de piatră care se deschidea înspre scară. Gloanţele şuierau şi scânceau, ciobind lespezile de pe podeaua de sub ei. Allie se strecură lângă ei, ţinându-şi fratele în braţe.

— Vreo idee? întrebă ea, fără nicio urmă de panică.

— S-ar putea să fie o cale înspre afară prin acoperiş, spuse Pompierul.

Harper ştia că odată ce ar fi urcat în turnul clopotului nu va mai fi drum înapoi – nu pentru ea, cel puţin. Nu avea cum să scape pe acoperişul capelei. Era prea înalt. Dacă ar fi alunecat pe panta abruptă, şi-ar fi sfărâmat picioarele şi ar pierdut sarcina.

Dar nu scoase nicio vorbă. Exista o şansă ca Allie, măcar – agila, atletica Allie – să poată să treacă pe acoperiş până la un jgheab, să se

atârne pe el şi să îşi dea drumul. Ar fi fost mult fum şi zgomot, poate suficient încât să îi ofere timpul să ajungă în pădure şi să se facă pierdută acolo.

— Da, spuse Harper, deşi încă ezita, rămasă locului, ridicându-şi gâtul ca să vadă în navă.

Vocile tuturor celor rămaşi se ridicau într-un cântec suav şi agonizant. Cântau şi străluceau. Ochii le sclipeau în albastru de sudură. O fetiţă cu capul ras se cocoţase pe o bancă, cântând din toţi rărunchii. Solzu' Dragonului de pe braţele ei goale lucea atât de intens, încât îi făcuse pielea să fie translucidă, iar Harper putu zări umbrele oaselor.

Norma a fost prima care a ars. Stătea în spatele altarului, legănându-se în faţa crucii, bubuind cuvintele cântului. Faţa ei largă, plată era rozalie şi strălucea în broboane de sudoare, iar când deschise gura ca să strige *Cântaţi bucuria!* interiorul gâtului ei era cuprins de lumină.

Norma inspiră adânc pentru a se pregăti de următorul vers. Un suflu năprasnic de flăcări îi izbucni galben prin gură. Capul îi plesni în spate. Gâtul îi era deja roşu şi încordat ca de la un efort teribil. După care gâtul începu să i se înnegrească în timp ce fum întunecat îi clocoti pe nări. Solzu' Dragonului de pe braţele ei şovăite căpătă o nuanţă vineţie otrăvită din cel mai adânc roşu. Purta pe ea o rochie cu imprimeu floral negru, cam de mărimea unui cort de campare. Flăcări albastre îi cuprinseră spatele.

Gail se înecă, se împletici şi lovi pe băieţelul care tot sărea în sus şi în jos. Flutură prin aer o mână, înainte şi înapoi, de parcă ar fi alungat nişte ţânţari. Când o făcu a treia oară, Harper văzu că braţul îi era cuprins de flăcări.

— Ce se întâmplă cu ei? strigă Jamie, care li se alăturase în dreptul arcadei de piatră.

— Este o reacţie în lanţ, spuse Pompierul. O să se frângă împreună, cu toţii.

— *Glorie eternă!* cântau.

Sau cel puţin unii dintre ei. Alţii începuseră să urle. Cei care ardeau.

Când Carol fu cuprinsă de flăcări, se afla în miezul mulţimii, zeci de credincioşi întinzându-se ca să o atingă. Şi, dintr-odată, deveni un stâlp pâlpâind alb cu foc, capul arcuit în spate şi braţele întinse în lături ca aşteptând îmbrăţişarea iminentă a unui iubit invizibil. Se aprinse de parcă ar fi fost stropită cu kerosen. Nu strigă… fusese prea iute.

Gloanţele vâjâiau şi şuierau prin navă, secerând la nimereală oamenii aflaţi la marginea gloatei. Harper zări un adolescent, un puşti negru zvelt, care îşi plesni cu o palmă peste sprânceană, ca şi cum tocmai ce ar fi realizat că uitase să aducă la ore caietul cu teme. Când

îşi coborî mâna, văzu că avea o gaură în centrul frunţii.

O tânără fată se chirci, ţinându-se de mijloc, întreaga ei spinare cuprinsă de foc. Băiatul deşirat care arăta ca David Bowie se lăsase în genunchi undeva la coada mulţimii, cu capul plecat ca într-o rugăciune, cu mâinile împreunate. Capul îi era flacără vie, un chibrit negru aprins în centrul unei pale de foc galben. O fetiţă alergă de-a lungul stranei, lovindu-şi ambele palme în flăcări şi plângând după mama ei. Coada de cal îi era o eşarfă albastră învăpăiată.

— Dumnezeule, John! zise Harper şi îşi feri privirea. Of, John!

El o ţinea de braţ, şi o trase acum în bezna înecată de fum a scărilor, şi începură să urce împreună, departe de ţipete, de râsete, de cântec şi, cel mai important, departe de urletele de durere care se ridicau într-un cor suprem şi încleştat, un ultim act de armonie.

10

Harper se întrebase deseori cum o fi fost oare să se fi aflat pe vreuna din scările Turnurilor Gemene în ziua în care loviseră avioanele, ce oare simţiseră oamenii în timp ce îşi făceau loc în orb, prin fum. Se întrebă încă o dată în ziua în care bărbaţi şi femei începuseră să sară din vârful Acului Spaţial din Seattle, în primele săptămâni de răspândire a infecţiei. În acele zile ale deflagraţiilor, se întâmpla constant – clădiri înalte cuprinse de foc, oameni prinşi înăuntru grăbindu-se să scape de focul din spatele lor, încercând să găsească drumul înspre afară, ştiind prea bine în tot acest timp că singura ieşire ar fi putut să fie săritura finală şi balansul tăcut al căderii în gol: o ultimă şansă de a fi cuprins de o clipă de linişte.

Cel mai mult, se temea de panică. Se temea să nu îşi piardă stăpânirea de sine. Dar în timp ce înaintau pe scări, Harper se simţi aproape ca la o întâlnire de afaceri, concentrată la următorul pas, apoi la următorul. Asta, cel puţin, era un motiv mulţumitor. Era mai puţin îngrozită să nu moară decât era să nu rămână fără propria personalitate, de a nu se transforma într-un animal la abator, incapabil să îşi audă propriile gânduri în vuietul disperării.

Harper urcă alături de Pompier, care se agăţa de ea pentru sprijin, oprindu-se atunci când ameţea sau când avea nevoie să îşi tragă suflarea. Urcară ca nişte oameni în vârstă, câte o treaptă pe rând, cu pauze, încă o treaptă. Ea era prea slăbită ca să se poată grăbi şi avea şi contracţii. Pântecul se simţea ca de piatră, o rocă dură în mijlocul ei.

Jamie Close deja ajunsese în turn. Alergase pe lângă ei cu un minut în urmă. Harper deja putea auzi pocnetele intermitente ale puştii.

Allie era ceva mai în sus, purtându-l pe Nick în braţe. Bărbia lui Nick se odihnea pe umărul ei, iar Harper putea vedea că avea un chip chiar senin. Purta o mască de sânge, însă expresia îi era împăcată, somnoroasă. La un moment dat, deschisese o jumătate de ochi şi se uitase la ea, dar îl închisese imediat.

— Aproape-am ajuns, zise Pompierul. Aproape-am ajuns.

Şi ce-ar face când vor fi acolo? Să aştepte să ajungă focul la ei, presupuse Harper. Sau să fie împuşcaţi de jos. Însă nu îşi împărtăşi gândurile. Era recunoscătoare pentru această apropiere, pentru braţul lui în jurul taliei ei şi pentru capul lui pe umărul ei.

— Mă bucur că m-am îndrăgostit de tine, John Rookwood! zise ea şi îl sărută pe gât.

— Aaa, şi eu sunt, spuse el.

În spatele lor, cântecul continua, deşi acum ţipetele ameninţau să îl înghită. Ţipetele şi râsetele. Cineva râdea foarte tare.

Fumul din turlă era înmiresmat, mirosea a conuri de brad arse.

— John, zise ea, cuprinsă brusc de o idee. Dacă ne-am întoarce? Dacă am încerca să trecem *prin* flăcări? Solzu' Dragonului ne-ar proteja, nu?

— Nu şi de focul armelor, mi-e teamă. Pe lângă asta, Allie nu ar coborî pentru nimic în lume. Ea nu ştie cum să îşi controleze Solzu' aşa cum pot eu… sau cum poţi tu. Iar Nick este inconştient, aşa că nu ştiu… dar, uite, dacă tu vrei să încerci, atunci lasă-mă să ajung mai întâi sus. Vom vedea dacă avem cum să îţi oferim nişte acoperire. Ai putea… în toată zăpăceala asta…

Ochii îi luciră de parcă îi venise o idee.

— Nu, spuse Harper. Ai dreptate. Nu m-am gândit la Allie şi la Nick. N-o să plec nicăieri fără ei.

Se aflau acum pe palierul cel mai de sus. O uşă era pe jumătate deschisă către noaptea întunecată şi umplută de fum. El o strânse de umeri şi apăsă.

— Ai un copil la care trebuie să te gândeşti.

— Mai mult de unul, dle Rookwood, zise ea.

El o privi cu blândeţe şi o sărută, iar ea îl sărută înapoi.

— Eh, zise ea, bănuiesc că am face bine să luptăm. Repejor, o luăm din loc.

— O luăm din loc, Soră Willowes, spuse el.

Turnul clopotului era un puţ deschis, cu o pasarelă din scânduri de pin înconjurând toate cele patru laturi ale găurii din mijloc. Clopotul de bronz, pătat cu demnitate de verdele timpului, atârna deasupra golului. Răsuna de fiecare dată când era lovit de vreun glonţ venit de jos. Balustrade de piatră albă sprijineau greutatea plăcilor de marmură de înălţimea taliei. Plumbul izbea piatra, lăsând în urmă mici rotocoale de pudră albă.

Harper nu se aşteptase să dea peste un trup mort, şi totuşi era un băiat întins pe ultimele trepte spre vârf. Era cu faţa în jos, cu o gaură roşie în spatele cămăşii din denim. Santinela care fusese de gardă în turlă în acea noapte, bănui Harper. Ratase semnalul de la autobuz, de la porţile de intrare, fusese prea preocupat cu lapidarea ce avea loc sub el, dar plătise cu vârf şi îndesat pentru lipsa lui de atenţie. Harper se aplecă şi îi luă pulsul. Gâtul îi era deja rece. Îl lăsă în pace, îl ajută pe John să treacă de el şi intrară în noapte.

Allie era aşezată pe scânduri, sub balustrade, cu fratele ei în braţe. Amândoi păreau de parcă trecuseră braţ la braţ printr-un abator foarte murdar.

Jamie era în genunchi, cu puşca băiatului de strajă sprijinită de lespezile de piatră. Puşca se declanşă singură, cu un trosnet sec. Ea înjură, trase pivotul şi apucă un glonţ din cutia jerpelită de lângă genunchi.

Harper se ghemuise instinctiv imediat ce ajunsese în spaţiul deschis.

Acum îşi ridică fruntea ca să cuprindă o panoramă a ruinei. De acolo sus, putea vedea tot, avea o perspectivă atotcuprinzătoare asupra întregii tabere.

Parcul Monumentului se întindea începând chiar din faţa treptelor capelei. Din acel loc, inelul de stânci barbare păreau şi mai mult un fel de Stonehenge. Vreo şase oameni se ascundeau în spatele stâlpilor de piatră. Unul dintre ei, un tip sfrijit purtând o pereche de ochelari Buddy Holly cu ramă groasă, era cocoşat pe după altarul înnegrit, având ceea ce părea un Uzi. Rânjea, iar faţa – de sub o frizură Afro impunătoare – îi era acoperită de funingine.

Un truc vicios al curenţilor de aer îi purtară vocea până la Harper. Îi recunoscu imediat tonul ascuţit din acea după-amiază când Omul Marlboro aproape că dăduse peste ea ascunzându-se în propria casă.

— Asta-i treab-aia pe bune! urla el, cu arma bălăngănindu-i-se în mână. Asta-i adevărata viaţă de comando, chiar aici!

Către nord se afla terenul uscat şi noroios de fotbal şi Hummer-ul răsturnat. Două camionete parcaseră acolo, ca să acopere uşile duble care duceau la pivniţă. Prin pâcla groasă, era greu de distins câţi oameni erau în spate, dar Harper văzu mai multe guri de foc răpăind ca nişte blitzuri de aparate de fotografiat. Freightliner-ul huruia în josul dealului, mişcându-se încet pentru a se alătura celor din partea de nord a capelei. Poate că Jakob spera ca uşa de la pivniţă să se deschidă dintr-odată şi nişte inşi să iasă de acolo într-o încercare disperată de a fugi, dându-i ceva de făcut cu plugul lui.

Era mai dificil de văzut înspre sud. Un câmp de iarbă larg poate cât o şosea cu patru benzi se întindea în spaţiul dintre biserică şi pădure. Harper ştia că acolo se află Omul Marlboro, în Intimidator-ul lui argintiu, însă nu putea distinge decât plafonul cabinei, dacă îşi întindea mult gâtul. Era parcat prea aproape de clădire pentru a-l putea vedea cum trebuie.

O pânză de smog neagră şi înecăcioasă se răspândea din jos, strecurându-se pe după jgheaburi şi streşini şi clocotind prin gaura deschisă în turla clopotului în exact acelaşi fel în care ar fi urcat pe un coş de fum. Pale de flăcări se roteau în mijlocul acestui smog învolburat. Harper bănui că turnul era greu vizibil de jos de-afară, poate singurul avantaj pe care îl aveau.

Tot acel fum se ridica într-un nor compact care se avânta înspre est şi cobora pe panta dealului, înspre apă. Harper nu putea zări mai nimic din cer, norul ştergând stelele şi luna.

Acoperişul se afla la cinci metri sub balustrada turlei şi era o suprafaţă abruptă acoperită de plăci de ardezie. Harper se văzu sărind în gol, căzând, intrând cu picioarele înainte, fracturându-şi gleznele, lovind cu şoldul şi fărâmiţându-l ca pe sticla spartă, alunecând în hău şi provocându-şi leziuni interne în timp ce uterul ei s-ar sparge şi…

— S-o ia dracu'! îşi zise cu voce tare.

Se târî până la Allie.

— Cum mi-e gura? întrebă Allie.

— Nu aşa rău, spuse Harper.

— Să-mi bag dacă nu-i aşa. Sunt moartă după ea. Sunt punk rock, acum. Mereu am vrut să fiu punk rock, zise Allie şi mângâie cu o mână părul lui Nick. Am încercat să îndrept lucrurile, dnă Willowes. Poate că am belit examenul, dar măcar m-am descurcat destul de bine la opţionale.

— Examenul a ce?

— Umanitate de bază, spuse Allie, clipind printre lacrimi. Vrei să mă ţii de mână? Sunt speriată.

Harper o luă de mână şi o strânse tare.

Pompierul îşi făcu drum de-a lungul pasarelei, către partea sudică a turlei, pentru a ajunge la Jamie.

— Dobitocii din Silverado, zise Jamie. Sunt prea aproape de partea asta a clădirii. Nu pot să bag niciun bob în ei. Dacă i-am putea îndepărta, am putea atârna o frânghie…

— Ce frânghie? întrebă Pompierul.

— Nu ştiu. Poate am putea face o sfoară din hainele noastre. Să ajungem în copaci. Să fugim spre drum. Să furăm o maşină.

Vocea îi era grăbită şi distrasă, sărind de la o improbabilitate la alta.

— Ştiu oameni în Rochester, continuă ea. O să ne ascundă. Dar mai întâi trebuie să conducem camionul ăla.

Pompierul făcu semn că da, fără prea mult chef.

— Cred că aş putea face ceva în privinţa asta.

Însă atunci când încercă să se ridice, se clătină, periculos. Harper îi zări pleoapele tremurând iute, de parcă ar fi fost într-un musical din anii '40, încercând să pară adorabil. Pentru o clipă, i-ar fi fost foarte uşor să îşi imagineze cum se înclină în spate şi cade peste balustrada înaltă, direct în miezul turnului, dispărând în negreala fumului.

Jamie îl prinse de cot înainte să se poată dezechilibra. Harper ţipă, îi dădu drumul lui Allie şi se împletici pe pasarelă, către el. Până să ajungă, el deja se trântise înapoi, într-un genunchi.

Ea îi atinse un obraz şi simţi sudoarea lipicioasă.

— Zdrăngăne clopotul? moşmondi el cuvintele.

— Nu, zise ea. Nu pe moment.

— Iisuse. Atunci zgomotul e doar în capul meu, spuse şi îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor. Cred că o să mi se facă rău.

— Nu mai încerca să te ridici.

— Trebuie să îi împingem înapoi ca să mai avem vreo şansă de a coborî de aici.

— Stai jos. Respiră. Nu ajută pe nimeni dacă leşini.

Ea îi lăsă mâinile dintr-ale ei şi rămase nemişcată, adunându-şi

întreaga energie într-un cântec fără cuvinte. Mâna ei dreaptă deveni un iatagan de foc. *Luaţi o linguriţă din asta, nenorociţilor.*

Harper lansă în întuneric o sabie curbată de foc albăstrui. Şuieră, picurând flame de lumină încinsă pe măsură ce zbura, şi se răsturnă într-un mod nenatural imediat lângă acoperişului capelei, dispărând vederii, înspre maşina Silverado Intimidator de sub. Oameni ţipară în timp ce camioneta explodă într-o răbufnire de lumină.

Gloanţe izbucniră şi ricoşară din clopot, lovind balustrada şi zburând mai departe prin aer, cu un zumzet ca de viespi, iar Harper se trânti încă o dată, mâna ei de flăcări stingându-se într-o spirală de fum.

Unul dintre acele gloanţe nimerise frânghia care ţinea clopotul, tăind toate aţele, mai puţin câteva infime. Clopotul uriaş se roti, scoţând un sunet grav. Ultimele împletituri ale iţelor care îl mai ţineau în poziţie plesniră şi se rupseră cu o tonalitate aproape muzicală, ca nişte corzi de chitară. Clopotul căzu prin gaura din centru. Lovi podeaua bisericii o clipă mai târziu, cu un *BONG* care reverberă intens prin aer, perturbă în mod vizibil fumul din jur şi o făcu pe Harper să îi ţiuie urechile.

Nick îşi ridică fruntea şi privi în jur, cu ochi înceţoşaţi. Clopotul fusese atât de zgomotos, se gândi Harper, încât trezise un surd.

— Of, Dumnezeule, ce pizda mă-sii facem acum… strigă Jamie, privind înspre nord, scrutând dincolo de Pompier şi în jurul acelei părţi a turlei.

Jakob.

Freightliner-ul se răsucise pentru a fi cu faţa înspre latura nordică a bisericii. Cu un tunet spart al motorului, se avânta înainte, cu plugul lăsat, către peretele clădirii.

Jamie avea puşca petrecută pe umăr. Trase. O scânteie albă izbucni dintr-un colţ al cabinei camionului. Împinse pivotul ţevii şi lăsă cartuşul să sară în aer, cu o sclipire puternică de alamă. Băgă iute un nou glonţ şi trase încă o dată. O crăpătură se ivi pe parbriz. Camionul se înclină un pic spre stânga, iar Harper se gândi *l-a nimerit,* dar Freightliner-ul trecu într-o viteză superioară şi accelera pe ultimii zece metri, aripa plugului de zăpadă intrând în lateralul bisericii.

Harper fu aruncată în balustrada de piatră. Simţi de parcă o mână invizibilă coborâse şi *ajustase* întreaga clădire, smulgând-o din fundaţie şi mutând-o câţiva metri mai în sud. Colţul nordic al capelei se prăbuşise în geamătul şi vuietul plăcilor de ardezie şi al lemnului rupt. O bucată mare din el, arzând, căzu pe capota Freightliner-ului, plugul dispărând în şuvoaie de fum şi moloz pulverizat. Şocul zdruncină turla. Jamie se dăduse în spate ca să deschidă pivotul armei ei de calibru .22 şi fusese aruncată de pe călcâie. Fundul îi lovi partea metalică a balustradei de deasupra găurii centrale. Scăpă arma şi

prinse… aerul.

— Jamie! strigă Allie – strigă la fata care îi despicase faţa dar se afla sub Nick şi nu se putea ridica, şi oricum nu ar fi fost timp.

O secundă mai târziu, clopotul răsună încet atunci când Jamie îl lovi.

Pompierul privi împrejur cu ochi confuzi, sângele picurându-i de pe faţă. Harper îi îndepărtă şuviţele de pe ochi, apoi îşi petrecu blând, încet, braţele în jurul lui. Sosi clipa să înceteze lupta, simţi ea. Sosise clipa să se îmbrăţişeze unii pe alţii, ei patru, micuţa lor familie întoarsă pe dos. Cinci, dacă punea la socoteală şi pe bebeluş. Se vor fi ţinut unul de altul, iar la sfârşit va fi fost iubire şi apropiere. Vor fi avut măcar asta până ce Jakob să dea în marşarier şi să intre încă o dată în biserică şi să îi azvârle în mijlocul flăcărilor.

Clopotul de dedesubt încă mai avea ecou. Acel ding-ding-dong avea un sunet scurt, percutant şi *aurit,* un zgomot de clopot cu mult mai mic. Pompierul îşi ridică fruntea şi aruncă o privire înspre fum, în jos, către aripa sudică a capelei.

Maşina de pompieri – cu Gilbert Cline în spatele volanului, trăgând de gong cu o mână scoasă pe geam – ţâşni prin norul de fum fierbinte din sudul bisericii şi izbi Chevy-ul Silverado drept în faţă. Vechiul camion de pompieri, purtând pe radiator numărul 5, cântărea aproape trei tone. Turti botul Intimidator-ului ca un călcâi de cizmă peste o cutie de bere. Blocul motor al Chevy-ului intră direct în bord şi tăie în două pe şofer. Camioneta se ridică de la sol, cu roţile din faţă rotindu-se în aer câteva clipe, înainte de a se răsturna peste bărbatul aflat în spate.

Şi totuşi maşina de pompieri încă mai împingea Chevy-ul, înfigându-l în uşa bisericii. Maşina de pompieri hurducăi, oprindu-se cu un gâfâit al decompresiei frânelor. O micuţă femeie dolofană, cu păr cenuşiu în codiţele sale rasta, coborî brusc de pe scaunul pasagerului şi se repezi către treapta cromată de la bara din spate.

Renée se cocoţă pe maşina de pompieri şi ridică scara de lemn, rotind-o în jurul axei pentru a se îndrepta spre biserică. Capătul scării izbi peretele exterior. După care Renée rămase locului, privind în dreapta şi-n stânga, de parcă ar fi scăpat ceva, poate un cercel, şi acum încerca să-l repereze. Se aplecă şi deschise un compartiment de pe acoperişul camionului şi contemplă colecţia de topoare şi bare metalice.

— E chiar la picioarele tale! răcni Pompierul către ea.

El părea să ştie instinctiv ce caută. Făcu palmele căuş, repetând:

— LA PICIOARELE TALE!

Ea privi chiorâş în sus, încercând să taie cu privirea fumul gros, şi îşi şterse cu braţul transpiraţia de pe obraji. Îşi coborî încă o dată privirea, între picioarele ei, apoi tresări şi se lăsă în genunchi. În

adâncitura plafonului se afla un cric ruginit de fier. Începu, cu efort vizibil, să rotească de el. Scara de lemn vibră, tremură şi începu să zgârie peretele bisericii, urcând înspre turlă.

În cercul de stânci, tipul pe care Harper îl cunoştea pe numele de Marty îşi întinse gâtul ca să vadă peste Chevy-ul răsturnat. Un glonţ ricoşă de pe banca de piatră, chiar în faţa picioarelor lui, iar el ţipă şi se replie iute, dând înapoi, împiedicându-se şi căzând.

— La naiba, zise Allie.

Se ridicase de tot, cu patul puştii lui Jamie odihnindu-se pe umărul ei. Trase mânerul, iar un cartuş gol făcu un salt lucios înspre noapte.

Harper privea înspre Allie, nu către maşina de pompieri şi Chevy-ul răsturnat, astfel încât nu văzu pe bărbatul chel în cămaşă de denim sărind de pe scaunul din dreapta al Silverado-ului. Dar îl reperă imediat atunci când îşi reîntoarse privirea. Pe spatele cămăşii era brodat un steag al Americii, cel mai luminos lucru din întuneric. Sângera din dreptul scalpului şi se clătina un pic pe picioare. Avea umerii şi pieptul laţi, cu conformaţia unui fundaş trecut de prima tinereţe care se menţine în formă la sală pentru a încetini trecerea timpului. Avea o armă, un pistol negru.

Scara de pompieri se zdruncină, se hurducăi şi se prinse într-un burlan, la jumătatea distanţei până sus.

Tipul cu arma – Harper era convinsă că era Omul Marlboro; cu acel steag al Americii pe spatele cămăşii, el trebuia să fie – începu să târşâie înainte, înspre partea şoferului maşinii de pompieri.

— Renée! strigă Harper. Renée, ai grijă! Vine!

Şi înfipse aerul cu un deget, arătând.

Renée Gilmonton stătea în picioare pe plafonul camionului, ţinând scara cu ambele mâini, ajustându-i poziţia, încercând să o mute în aşa fel încât să treacă de burlane. Când reuşi să o poziţioneze aşa cum îşi dorea, făcu un pas în spate şi privi în sus, către turlă.

— Ai grijă! Pistol! urlă Harper.

— Om cu pistol! Om cu pistol! strigă şi Pompierul.

Renée arătă înspre ureche şi clătină din cap. Se lăsă într-un genunchi şi începu să manevreze din nou manivela. Scara trosni de muchia acoperişului, ridicându-se de data asta către turlă, urcând spre cer centimetru cu centimetru.

Omul Marlboro mersese pe vine până la cabina maşinii de pompieri şi se ghemui în dreptul portierei şoferului.

Harper se ridică şi se gândi *O să arunc foc şi o să îl dobor şi o să îmi salvez prietenii.* Se apucă să cânte încă o dată pe dinăuntru, cântec fără cuvinte. Solzu' Dragonului încrustat pe palma ei începu să sclipească din ce în ce mai tare, ca o bobină electrică încingându-se. Dar mâna ei tremura şi era rănită şi nu se aprinse, iar în timp ce ea aştepta pentru prima văpaie a flăcării, Omul Marlboro se ridică, îşi propti piciorul pe

treaptă, împinse pistolul pe geam şi trase.

Renée se arcui, îşi ridică fruntea, privi către partea din faţă a camionului, apoi se trânti pe stomac, de-a lungul plafonului maşinii.

Scara rămase la 4 metri mai puţin decât ar fi fost nevoie.

Puşca lui Allie pocni. Erau şase bărbaţi înarmaţi în acel inel al coloanelor de piatră, iar ea îi ţinea acolo, ascunşi pe după stânci. Înjură şi încărcă un nou cartuş.

Omul Marlboro se lipi de caroseria camionului şi dispăru din vedere. Din unghiul ei, Harper nu-l mai putea zări. Nici Renée. Însă mai era undeva prin preajmă – făcându-şi drum de-a lungul maşinii şi către o poziţie care să îi permită să se ridice şi să o împuşte pe Renée Gilmonton.

Harper îşi dădu seama că Nick stătea lângă ea, privind în jos, cu o expresie somnoroasă şi confuză. Îl apucă de umăr şi îl trase în aşa fel încât faţa lui să i se apese de piept, cam în aceeaşi manieră în care făcuse acum aproape un an cu un băiat numit Raymond Bly, care îşi dorise să arunce un ochi pe fereastră şi să vadă ce se petrece în curtea şcolii. Ea nu voia ca Nick să asiste la ce urma să se întâmple – deşi nici ea nu putea să îşi ferească privirea.

Renée îşi menţinu poziţia culcată, neclintită. Doar braţul ei drept se mişca – pipăia în jur, cu o mână. Degetele ei găsiră marginea compartimentului pe care îl deschisese atunci când căutase să ridice scara. Întinse mâna înăuntru şi apucă mânerul unui topor.

Omul Marlboro se ridică dintr-odată, ca pe arcuri, cu gura alungită prelung într-un rânjet animalic, ţintind arma spre acoperişul camionului. Renée lăsă toporul să cadă pe încheietura lui, iar bărbatul căzu pe spate, urlând. Mâna îi rămase pe acoperiş, încă strângând puternic pistolul. Renée o împinse cu lama toporului, îndepărtând-o de ea. Mâna dreaptă a Omului Marlboro alunecă dincolo de marginea plafonului şi dispăru vederii.

Omul Marlboro răcni, cu o voce groasă, adâncă, cuprinsă de mânie şi suferinţă, care părea să vină din fundul unui puţ fără fund.

Renée se puse în genunchi, la marginea acoperişului. Îşi întoarse capul şi se uită către cabină. Renée strigă ceva, însă Harper era prea departe ca să audă clar ce spusese. Se gândi că îl strigă pe Gil. Renée rămase locului o perioadă care păru o eternitate, deşi, de fapt, fuseseră doar câteva secunde. După care îşi îndreptă spatele şi reîncepu să manevreze cricul, răsucindu-l cu un fel de indiferenţă extenuată.

Omul Marlboro continua să urle, fără oprire.

Freightliner-ul tuşi a metal hârşâit şi începu să dea cu spatele. O nouă trepidaţie se simţi în toată clădirea atunci când plugul se eliberă din gaura pe care o făcuse, molozul răspândindu-se până la terenul de fotbal.

Uriaşul camion dădu cu spatele cam zece metri, după care se opri pufnind. Jamie făcuse în parbriz, pe partea şoferului, o crăpătură ca de pânză de păianjen, iar lui Harper îi trecu dintr-odată un gând: Jamie reuşise să îl rănească pe Jakob, rupsese ceva din el. Poate fusese foarte aproape de a-l omorî.

Allie aruncă puşca şi se azvârli pe vine.

— Am rămas fără! strigă ea. Nu mai sunt gloanţe.

Mânerele scării de pompieri se făceau văzute pe măsură ce înaintau încet, urcând spre balustradă. Pompierul se ridică în picioare – deşi nu fără a se clătina un pic pe călcâie –, se întinse peste margine şi o stabiliză.

— Duceţi-vă. Jos. Acum. Tu prima, spuse Pompierul, arătând spre Harper.

— Nick… zise ea.

— Allie va trebui să îl coboare pe după gât.

— Mă ocup eu, spuse Allie, târându-se pe pasarelă, către Nick.

De partea cealaltă a bisericii, Freightliner-ul începu să se urnească, huruind înspre baza turnului clopotului.

Lui Harper îi era teamă de înălţimi, şi gândul de a-şi trece piciorul peste margine o făcu să ameţească. Însă deja încălecase balustrada, căutând cu piciorul desculţ prima traversă.

Aruncă o privire peste umăr, pentru a găsi poziţia scării, şi văzu maşina de pompieri la mai bine de zece metri dedesubt, arătând suficient de mică încât să-i fi încăput în căuşul palmei, iar pentru o clipă i se păru că întregul turn se leagănă ca o floare gata să o arunce precum o petală. Îşi încleştă mâinile pe balustrada de piatră şi îşi închise ochii.

— Poţi s-o faci, Harper, zise Pompierul şi o sărută pe obraz.

Ea făcuse semn că da. Voia să spună ceva dulce şi curajos, dar nu putea înghiţi, darămite să mai şi vorbească.

Harper îşi trecu şi celălalt picior peste margine.

Îşi coborî piciorul drept către cea de a doua treaptă, dădu drumul balustradei de piatră şi apucă iute de scară. Întreaga structură se clătină nesigură sub ea.

Din partea cealaltă a clădirii, auzi sunetul distinct al camionului Freightliner cum intră zgomotos într-o nouă viteză.

Coborâse nu mai mult de cinci traverse, atunci când Pompierul o ajută pe Allie să treacă peste margine, cu Nick agăţându-se strâns de spatele ei. Allie se căţără deasupra lui Harper, purtându-l pe Nick la fel de fără efort ca purtatul unui ghiozdan de şcoală.

Pompierul puse şi el un picior peste balustradă, împlântându-şi un bocanc pe prima treaptă. Celălalt picior găsi următoarea treaptă. Se lăsă în jos şi puse mâna direct pe scară, rămânând nemişcat chiar în vârful cel mai de sus.

Freightliner-ul lovi latura nordică a bisericii cu peste optzeci de kilometri la oră. Se întoarse în ultima clipă, retezând întregul colţ din faţă al capelei şi dezmembrând suficient lemn şi piatră pentru a umple o basculantă.

Turla se înclină, se opri pentru un moment – şi se prăbuşi. O clipă fusese acolo. Următoarea, nu. Căzu într-o implozie, laolaltă cu balustrada de piatră, cea de fier, acoperişul ei, grinzile şi pasarela de scânduri. Se nărui într-o bufnitură violentă pe care Harper o simţi în piept ca pe un zvâcnet în sânge. Dintr-odată, capătul scării se balansă în gol de aer. John Rookwood atârna suspendat la vârf. Un şuvoi negru de fum se ridică din ruină, înfăşurându-l într-o beznă întretăiată de scântei.

O pală de vânt rece care mirosea a mare purtă cu ea în clipa următoare o parte din praf, iar Pompierul dispăru.

Harper îşi deschise gura ca să ţipe, însă mai apoi privirea ei îl zări, deja zece trepte mai jos de capăt, coborând cu mâinile cruciş. Scara se cutremură şi se balansă în aer. Allie se mişca aşa de repede, încât aproape că o călca pe Harper pe mâini.

Harper se opinti înspre maşina de sub ea. Ceva mai jos, scara încă mai avea o parte din acoperiş de care să se sprijine. Jumătatea sudică a bisericii rămăsese intactă. Harper nu realiză că ajunsese la plafonul camionului de pompieri până ce nu simţi metalul sub tălpile ei goale. Păşi de pe scară, cu picioarele tremurând şi rotindu-şi capul după Renée. Nu mai era pe plafonul maşinii, coborâse la un moment dat.

Acum Harper era scuturată de frisoane şi slăbită, cu frigul până în oase. Tremurul îi trecea din picioare către restul trupului. Primul ei gând era că va intra în şoc. Apoi îi trecu prin minte că ar putea fi ceva cu totul diferit. John spusese că emiterea flăcărilor foloseşte calorii şi oxigen, iar după aceea eşti ameţit şi îţi e rău şi ai putea foarte uşor să ai probleme dacă nu găseşti repede un loc în care să te odihneşti.

Se duse clătinat către partea din spate a camionului, unde era o scurtă scară de fier ruginit. Coborî pe ea către bara de protecţie şi ajunse pe pământ, iar picioarele i se înmuiară fără niciun avertisment. Rămase în fund, pe iarba udă, complet lipsită de graţie. Scântei şi fum se roteau încet deasupra ei, ca un carusel care e pe cale să se oprească.

Îşi reprimă senzaţia de slăbiciune şi folosi bara ca să se ridice.

— Aoleo, pizdă ordinară! Mâna mea! MÂNA MEA!

Harper trecu pe după lateralul maşinii, îndreptându-se către ţipete. Omul Marlboro era pe spate, în iarbă, arcuindu-şi spinarea şi îngropându-şi călcâiele în noroi. Părea că ar vrea să se târască prin glod, pe spate. Îşi ţinea încheietura dreaptă cu mâna stângă. Nu mai era nicio mână dreaptă. Doar un rest de os rozaliu ieşind frânt de acolo de unde ar fi trebuit să fie mâna.

Harper păşi peste el ca să ajungă la Renée, care era aplecată către

scaunul şoferului, prin portiera deschisă. Când Harper ajunse acolo, Renée îl legăna în braţe pe Gilbert Cline. Sângele încă mai curgea din gaura de la ceafă, dar fără mare entuziasm. Sângele era împrăştiat peste tot prin cabină.

Harper observă – aproape absentă – o mână retezată, încă strângând pistolul, aşezată cu grijă pe bord. Renée o ridicase, atentă să nu tenteze pe Omul Marlboro să-şi recupereze Glock-ul.

— Aproape că terminasem *Watership Down,* spuse Renée. Gil a zis că nu i-ar fi trecut vreodată prin cap că i-ar putea plăcea atât de mult o poveste cu animale. Eu i-am zis că viaţa e stranie, că niciodată nu m-aş fi aşteptat să-mi cadă cu tronc un bărbat care fură maşini.

Nu mai plângea şi rostea cuvintele cât se poate de clar.

— A mânărit firele de la camion. Nu găsea cheile. În timp ce-o făcea, mi-a zis că el era dovada vie că majoritatea infractorilor se reapucă să facă ce ştiu ei cel mai bine, imediat ce ies din închisoare. A zis că îi pare rău că adaugă şi el la rata de recidivă. Mi-a luat o secundă ca să îmi dau seama că glumea. Era foarte serios. Nici măcar nu zâmbea la propriile glume, ca să nu mai zic să şi râdă. Nu te avertiza deloc că glumeşte. Of, Harper, nu vreau să încerc să trăiesc fără el. Simt de parcă mi-am petrecut întreaga viaţă incapabilă să simt gustul mâncării. După care Gil a apărut în tabără şi dintr-odată totul avea savoare. Totul era delicios. Apoi omul ăsta groaznic l-a împuşcat, iar Gil e mort şi eu va trebui să mă întorc la a fi incapabilă să simt gustul lucrurilor. Nu ştiu dacă o să o pot face.

Harper îşi dori să existe ceva ce să poată spune. Poate că exista, iar ea era prea tulburată şi ameţită ca să îşi dea seama ce. În loc de asta, îşi puse braţele în jurul lui Renée şi o sărută neîndemânatec pe ureche. Renée îşi închise ochii, îşi lăsă fruntea în jos şi începu să suspine într-un fel foarte tăcut şi întors în sine.

Omul Marlboro răcni.

Harper întoarse capul şi o văzu pe Allie stând deasupra lui. Allie avea din nou pe fratele ei în braţe. Se oprise, se gândi Harper, ca să lovească pe Omul Marlboro în coaste.

— Oho, târfă-mpuţită, o să arzi, şi io o să fac laba pe ţâţele tale carbonizate, zise Omul Marlboro.

— Dacă o să vrei să faci laba, spuse Allie, o să fie nevoie să înveţi cum s-o freci cu mâna stângă, căcatule.

— Nu cred că ar trebui să trăiască, zise Renée, ştergându-se la faţă. Nu când atât de mulţi alţi oameni sunt morţi. Nu pare drept.

— Vrei să-l omor? întrebă Pompierul.

Harper nu observase că era la sol, stând în spatele lor. Şi el se bălăngănea şi arăta la fel de rău – poate mai rău – decât ea. Sudoarea îi curgea pe chipul palid şi extenuat. Ochii, totuşi, erau la fel de negri ca pana corbului şi perfect limpezi.

El puse o mână pe toporul sprijinit de camion.

Renée se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu. Cred că nu. Presupun că asta mă face să fiu slabă de înger şi proastă, să nu mă răzbun cât încă mai pot.

— Te face să fii cel mai îndepărtat lucru de a fi slabă de înger, mai mult decât îţi poţi imagina, zise Pompierul.

După aceea, privi la Allie, care li se alăturase.

— O să fie nevoie să conduci tu camionul, Allie. Şi va trebui să găseşti un loc în care să vă adăpostiţi, undeva prin apropiere. O să ne vedem cu toţii mai târziu.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Harper. Vii cu noi.

— Nu acum. Curând.

— Asta-i o prostie. John. Nu poţi fi de unul singur. Abia te mai poţi ţine pe picioare.

El flutură ca pentru a alunga o astfel de noţiune absurdă, clătinând din cap.

— Nu mai văd dublu. Ăsta trebuie să fie un semn de progres.

Iar când îi văzu expresia ei de pe faţă, insistă:

— Nu te abandonez. Pe niciunul dintre voi. Jur că o să fiu cu voi în nu mai mult de o zi. Două, cel mult.

— Cum o să ne găseşti? întrebă Harper.

— O să vină Nick după mine, zise Pompierul, privind peste umărul lui Allie, la chipul umflat, murdar şi năuc al băiatului.

Pompierul făcu ceva cu mâinile, plimbându-le prin aer. Nick clipi încet şi păru să încuviinţeze. Harper se gândi că Pompierul spusese ceva de păsări.

— Va trebui să ne înghesuim cu tot cu Gil, zise Renée. Sper că asta nu ar fi o problemă. N-o să-l las aici.

— Nu, spuse Harper. Bineînţeles că nu e o problemă.

Renée mişcă din bărbie, apoi se urcă pe trapă şi îl aşeză cu blândeţe pe Gil în aşa fel încât să fie loc în spatele volanului.

Pompierul se întoarse şi făcu paşi mari de-a lungul ierbii sfrijite. Se ghemui lângă Omul Marlboro.

— Tu, zise Omul Marlboro. Ştiu cine eşti. O să mori. Băiatu' meu Jakob o să-ţi împrăştie-n toate zările curu' tău de poponar englezoi! O să vopsească şoseaua cu sângele tău. Jakob adoră să omoare brichete – zice că e primul lucru în viaţa lui pe care l-a făcut într-adevăr cum trebuie. Da' cel mai mult vrea să-ţi vină ţie de hac. Vrea s-o facă în timp ce ea priveşte.

— Lui Jakob îi place să omoare brichete, ăăă? întrebă Pompierul.

Îşi ridică mâna stângă şi un fir de flamă verde pâlpâi din vârful degetului arătător, ca o panglică de mătase. Pompierul privi într-un fel somnoros şi curios, apoi o stinse, lăsându-şi vârful degetului cuprins de o cenuşă gri. Pompierul îşi coborî mâna şi împrăştie cenuşa peste

fruntea Omului Marlboro, desenând o cruce. Omul Marlboro tresări.

— *Eh,* ai face bine să te ridici şi să o iei din loc, cât de repede poţi. Pentru că acum eşti unul de-ai noştri, prietene. Cenuşa asta e plină de otrava mea. Poate, dacă eşti norocos, o să găseşti câţiva alţi oameni care sunt infectaţi şi care să-ţi ofere refugiu, aşa cum au făcut cândva pentru noi oamenii din tabăra asta. Poate… deşi mă îndoiesc. Cred că cei mai mulţi o să-ţi trântească uşile în faţă imediat ce-ţi deschizi gura aia a ta spurcată ca să le ceri ajutor. Ai o voce foarte recognoscibilă.

Omul Marlboro smuci din picioare şi alunecă doi, trei centimetri prin noroi, scuturând frenetic din cap şi începând să urle.

— Nu! Nu, nu, nu, nu poţi face asta! Nu poţi! Ascultă-mă! *Ascultă!*

— De fapt, zise Pompierul, cred că am ascultat mai mult decât era cazul. Singurul lucru mai rău decât să ascult la radio oameni ca tine e să îi întâlnesc în realitate. Pentru că aici, în lumea reală, nu e nicio modalitate simplă de a schimba canalul.

Şi îl lovi – uşor, aproape în joacă – sub bărbie. Capul Omului Marlboro se lăsă pe spate, dinţii îi clămpăniră închişi peste vârful limbii, iar ţipătul lui deveni un început de bocet pe ton înalt şi hidos.

Pompierul se îndepărtă, clătinându-se un pic, cu haina în vânt.

— Dacă nu te văd până mâine noapte, îi strigă Harper, o să vin să te caut.

El se uită peste umăr şi îi zâmbi cu colţul gurii.

— Tocmai când credeam că am scăpat din chingă. Încearcă să nu-ţi faci griji. O să fiu cu voi suficient de repede.

— Haide, dnă Willowes, zise Allie.

Allie era acum în camion, în spatele volanului, cu o mână pe portieră şi aplecându-se ca să o caute din priviri.

— Trebuie să mergem, mai spuse ea. Încă mai sunt pe-aici oameni cu puşti. Încă mai e plugul ăla.

Harper îşi mişcă iute bărbia, încuviinţând, apoi mai aruncă o ultimă privire către John. Dar el dispăruse. Fumul îl înghiţise.

11

Maşina de pompieri izbi aproape indiferentă epava Chevyului Intimidator şi o trimise răsucindu-se către cercul de stânci. Atinse cu un zdrăngănit unul dintre monoliţi. Marty Casselman tocmai se apropia de Chevy atunci când maşina de pompieri o lovi. Se feri din cale, însă Uzi-ul din mâna lui dreaptă se declanşă singur, cu o rafală, şi îi spulberă trei degete de la picioare.

Imensul Freightliner dădu cu spatele, ieşind din torţa pe jumătate dărâmată a ceea ce fusese cândva capela. Şoferul văzu cum maşina de pompieri se hurducăie pe deal în sus, dar până să poată Jakob să întoarcă, soţia lui, Renée Gilmonton şi cei doi copii aflaţi cu ele erau deja pierduţi.

12

Allie opri maşina acolo unde drumul de pământ se intersecta cu Little Harbor Road.

— Încotro? întrebă ea.

Harper privi pe geam către caroseria albastră ruginită a autobuzului şcolar. Farurile erau pornite. O fată zveltă de vreo cincisprezece ani, cu capul ras, era prăbuşită în spatele volanului. Cineva îi implântase o macetă în ceafă.

Nick se întinse ca să îi atingă bărbia lui Harper, întorcându-i fizic capul spre el. Stătea în poala ei. Puţea a păr ars şi arăta de parcă s-ar fi apucat să pescuiască fructele dintr-un suc Kool-Aid, cu faţa complet pătată de sânge lipicios – dar ochii îi erau mult mai alerţi. Vorbi cu mâinile.

— Nick zice că ştie el un loc unde putem merge, spuse Harper, apoi îşi miji ochii.

Ea îi răspunse cu nişte gesturi.

— Ce loc?

— Ai încredere-n mine, îi spuse Nick în limbajul semnelor. E sigur. N-o să ne găsească nimeni. E unde am ascuns tot ce-am furat, mai zise şi îi înfruntă privirea cu o solemnitate chinuită. Eu sunt hoţul.

CARTEA A NOUA
MOTOR

1

În minutele imediat de după miezul nopţii – în timp ce martie devenise aprilie – maşina de pompieri goni de-a lungul şoselei Little Harbor Road, urmându-l către locul în care se termina în Sagamore Avenue. Nick îi făcu semn lui Harper înspre dreapta. Merseră mai puţin de şapte sute de metri până ce Nick îi arătă să oprească.

Allie întoarse la intrarea în Cimitirul South Street, un loc de veci la fel de vechi pe cât erau şi coloniile părinţilor fondatori, mare cam de o jumătate de kilometru diametru. Opri în dreptul porţilor negre, care erau încuiate cu un lanţ petrecut şi cu un lacăt la mijloc. Nick deschise portiera şi sări din poala lui Harper.

Nick luă în mână lanţul şi îşi aplecă fruntea. Printre degetele sale începu să curgă un lichid metalic, sfârâind. Lanţul căzu în părţi, iar el împinse de porţi, cu mâna încă scoţând fum. Allie trecu prin deschizătură şi aşteptă. Nick se întoarse către zăbrele, legă cele două capete ale lanţului într-un nod strâns şi îl apăsă ferm. Fumul ieşi din nou, şi ochii i se făcură roşii ca tăciunii, iar atunci când dădu drumul mâinii sudase inelele la loc.

Cimitirul South Street era un fel de orăşel, în care majoritatea locuitorilor se aflau sub pământ. Nick îi ghidă pe străzi şi alei, prin suburbiile sale măturate de vânt şi pajiştile largi. Continuară drumul până ce ajunseră la un drum de pământ care traversa partea din spate a cimitirului. Un al doilea cimitir, într-un fel mai modest, se ivi pe după iarba udă şi printre tufişuri: o duzină de maşini în diferite stări de decădere, murdare, arse, fără roţi. Câteva erau pe jumătate îngropate în buruieni, insule de rugină într-o mare adâncă de oţetar sălbatic.

Într-un lateral al locului de veci al maşinilor neplânse de nimeni se afla o clădire urâtă din ciment, cu un acoperiş subţire. Ferestre cuprinse de pânze de păianjen se zăreau pe după jgheaburi. La un capăt al clădirii era o pereche de uşi din tablă ondulată de aluminiu, de garaj. Centrul operaţiunilor pentru echipa de gropari, presupuse Harper… din zilele în care Cimitirul South Street încă mai avea o echipă de gropari. Iarba înaltă până la genunchi crescând direct din treptele din faţă sugera faptul că trecuse ceva timp de când îşi mai pontase pe-acolo cineva cartela de serviciu.

Dincolo de epave se afla o groapă largă cu nisip, cu un fel de moloz adunat peste, ascuns de chingi de plastic maro suprapuse. Allie parcă maşina între groapă şi Pontiac-ul Firebird care se prăjise până la şasiu. Căută sub volan şi găsi câteva fire răsucite împreună, şi le smulse desfăcându-le, cu un zumzet de curent electric. Motorul camionului de pompier tuşi, pufni şi muri.

Rămaseră tăcuţi. Printre stejarii din capătul parcului, Harper putu zări un mic golf cu ţărm jos, o plajă cu grohotiş şi nişte clădiri întunecate în partea îndepărtată a apei. Vino la Cimitirul South Street. Disponibilă vedere la plajă. Vecini liniştiţi.

— Ce-avem merge doar până răsare soarele, zise Renée. După aia camionul va fi vizibil din aer.

Harper se uită la uşile de garaj ale clădirii pentru echipa de gropari şi se întrebă dacă oare ar fi loc suficient înăuntru pentru o maşină antică de pompieri. Nick se coborî încă o dată din poala ei, deschizând uşile. Ţâşni în miezul unui suflu de ceaţă.

— Cred că nici nu e suficient de departe de Tabăra Wyndham, continuă Renée.

Vocea avea un echilibru fad, dezinteresat. Stătea în stânga lui Harper, cu Gilbert în braţe. Era între picioarele ei, cu capul sprijinit de umăr, iar mâinile ei îi erau trecute peste talia lui.

— E o cărare prin pădure. Sunt doar cincisprezece minute de aici până la terenul de tir. M-am plimbat pe aici o dată sau de două ori, vara trecută, mai zise ea.

— Dar sunt aproape şapte kilometri pe şosea, spuse Allie. Iar ei s-ar aştepta ca noi să mergem mult mai departe. Nu. Cred că ar merge, dacă reuşim să băgăm camionul în… Ce tot face?

Îşi desfăcu centura şi ieşi.

Nick se căţărase pe grămada de nisip. Trase acum una dintre prelate şi dezveli un morman de flori ofilite, coroane înnegrite şi ursuleţi de pluş mucegăiţi. Chiar şi jelitul, se părea, avea un termen de expirare. Allie îl ajunse din urmă, găsi un alt colţ de prelată şi îl ajută să o tragă înspre maşina de pompieri. Ar fi avut nevoie doar de câteva ca să acopere în întregime camionul.

Harper se dădu şi ea jos, îşi puse mâinile la ceafă, se întinse şi îşi pocni spinarea. O dureau toate, de parcă ar fi fost gripată, fiecare muşchi inflamat, fiecare articulaţie pulsându-i.

Privi înapoi înspre maşină, la Renée.

— O să acoperim camionul şi o să mergem înăuntru.

Când Renée nu răspunse nimic, Harper adăugă:

— Cred că ar trebui să ieşim, acum.

Renée îşi ridică umerii, cu un oftat greu.

— În regulă. Poate Allie să mă ajute să îl duc pe Gil înăuntru?

Până atunci, Allie şi cu Nick deja puseseră prelate pe jumătate de camion. Allie se crispă şi aruncă o privire neliniştită la Harper. Harper făcu semn că da, abia vizibil.

— Normal că ajut, doamnă Gilmonton, zise Allie, pe un ton nonşalant care nu se potrivea cu expresia ei panicată.

Să coboare trupul greu al lui Gilbert Cline din maşina de pompieri s-a dovedit o chestiune dificilă. Renée îl ţinu de subţioară şi trase şi icni,

clintindu-l câte puţin înspre portiera pasagerului. Allie îl prinse de glezne, şi începură să îl răsucească înspre afară, dar Renée îşi pocni creştetul capului şi pierdu prinsoarea, iar jumătatea superioară a corpului căzu dintr-odată. Capul i se lovi de treapta de urcat în cabină. Renée ţipă îngrozită şi aproape că se prăbuşi după el.

— O, nu! zise ea. O, nu, o, nu, nu, Gil, sunt atât de vlăguită. Sunt atât de inutilă…

— Şşşt, şşşt, spuse Harper, ajungând la Renée şi încovoindu-se ca să îl apuce ea însăşi pe Gil de sub braţe.

— Nu poţi, zise Renée. Nu-ncerca, Harper. Eşti însărcinată în nouă luni.

— Nu-i problemă, spuse Harper, deşi atunci când se opinti simţi cum i se înfierbântă gleznele şi cum o înţeapă spatele.

Îl cărară pe Gilbert până la buruieni, iarba udă măturându-i spatele. Avea pe chip o expresie stoică, răbdătoare, ochii lui albaştri părând să o privească pe Harper întreg drumul.

Trebuiră să îl pună jos pe bărbatul mort atunci când ajunseră la colţul garajului, încât Harper să se poată odihni, iar Allie să poată arunca o privire înăuntru. Uşa era încuiată şi nu se găsea nicio cheie sub ştergătorul de picioare sau sub vreunul dintre ghivecele de ceramică de pe treptele din faţă (ghivece umplute cu pământ şi o recoltă bogată de ierburi decorative). Însă Nick nu intenţiona să intre pe uşă. Îşi făcu loc de-a lungul clădirii, strecurându-se pe sub streşini. În cele din urmă, se opri şi arătă către una dintre ferestre. Era la mai bine de un metru înălţime deasupra capului lui, atât de sus, că era greu de crezut că ar putea lăsa lumina să intre. Fereastra era un decupaj înalt, îngust şi îi lipsea o bucată triunghiulară de geam dintr-un panou. Niciun om nu şi-ar fi putut trece mâna prin acea spărtură, însă un copil da.

Nick avu nevoie ca Allie să se cocoşeze şi să se urce pe umerii ei. Chiar şi după ce ea se ridică cu totul, el abia reuşi să atingă sticla. Trebui să se întindă serios ca să îşi treacă mâna prin fereastră şi să deschidă încuietoarea. O trase, apucă de pervaz, se sforţă în sus şi dispăru cu capul înainte, în întuneric.

Probabil că imediat sub fereastră era ceva pe care să poată să coboare – poate un raft, ceva – pentru că Harper nu îl auzi să se fi trântit în picioare. Dispăruse fără niciun zgomot.

— Mă întreb cine l-o fi ajutat să intre pe acolo ultima dată, zise Harper, iar atunci când Allie o privi întrebător, ea arătă înspre fereastra înaltă. Se vede clar că a mai făcut asta înainte, dar e prea scund ca să ajungă la geam de unul singur.

Allie îşi încruntă sprâncenele.

Uşa din faţă se urni, iar Nick îşi băgă capul în afară şi le făcu semn cu mâna să vină, să intre, casa lui era şi casa lor.

2

Când se făcu ziuă, maşina era complet acoperită de o pereche de prelate, una peste partea din faţă, cealaltă pe spate. Harper îşi închipuise că ar putea să bage camionul înăuntru, dar garajul deja adăpostea o combină John Deere şi un excavator. O colecţie ordonată, însă prăfuită de lopeţi şi hârleţe atârnau în cuie prinse de perete. Un banc de lucru impunător se întindea pe lungimea celuilalt perete. Acolo îl aşezară pe Gilbert, acoperindu-l cu cea de a treia prelată.

În spatele garajului, un şir de ferestre interioare dădeau către un birou: două mese, un dulap suspendat, un dozator de apă, gol, şi o canapea de culoarea verdelui crem al mucilor. Acolo se culcară. Harper luă canapeaua. Allie şi cu Nick dormiră unul în braţele celuilalt, pe duşumea, înfăşuraţi cu o pătură pe care Allie o descoperise în compartimentul din spate al camionului. Renée nu li se alătură. Se aşezase pe un scaun fără spătar de lângă bancul de lucru, ţinându-l pe Gilbert de mână. Uneori îi vorbea. Alteori râdea, de parcă el i-ar fi zis ceva spiritual. Deseori, îşi trecea degetul mare peste podul palmei lui sau îşi presa mâna lui rece de obraz.

Nick îi recunoscuse lui Harper că el e hoţul şi promisese să o ducă la locul în care dosise prada. Dar *Mama Portabilă* nu se zărea pe nicăieri. La fel se dovedi şi cu celelalte nimicuri care dispăruseră din tabără. Harper se gândi că Nick va explica atunci când va fi pregătit.

Se ghemui pe o parte, sub o haină Windbreaker neagră. Jacheta avea pe spate un imprimeu cu Moartea însăşi, mâna unui schelet apucând o seceră… iar cealaltă ridicând un sutien de lycra. ECHIPA DE GROPARI LOCALI NR. 13 – RĂI PÂNĂ ÎN MĂDUVA OASELOR, scria. Haina mirosea a cafea şi a metanol şi o făcu să-şi amintească de tatăl ei, care avea mereu un iz de Bengay pe gâtul lui cu probleme. Adormise în suspine înăbuşite, gândindu-se la tatăl ei, care era foarte probabil să fi murit, până acum, şi pe care se îndoia că îl va mai vedea vreodată în viaţa asta. Dar plânse pe tăcute, nevrând să îi deranjeze pe ceilalţi.

Când se trezi, copiii încă mai dormeau. Mai era Allie un copil? Privindu-i obrajii întinşi şi genele prelungi, lui Harper îl plăcea să creadă că da. Chiar şi în somn, ea avea acele mici riduri care o făceau să pară o tânără femeie, apăsată de treburi şi griji, prea prinsă pentru a se preocupa de lucrurile care îi făceau fericiţi pe copii.

Harper îşi fixă apoi privirea printr-unul din panouri care despărţea camera de garaj şi văzu cum Renée se urcase pe blat şi se ghemuise de Gil, cu o mână rotofeie odihnindu-i-se pe pieptul lui. Ferestrele înalte de sub streşini dădeau spre un întuneric fără contururi. Harper se scufundase în somn întreaga zi, şi ar fi putut să doarmă şi bună parte

din noapte dacă nu i s-ar fi făcut atât de foame. Era nevoie să rezolve cumva cu mâncarea.

Biroul avea o tejghea cu o chiuvetă, un cuptor cu microunde, un aparat Mr. Coffee şi un radio care era atât de vechi, încât avea player de casetofon. Era conectat la o priză din perete, dar, desigur, nu era curent. Mai era şi un frigider, însă Harper nu se uită înăuntru, nu-şi dorea să miroasă ce ar fi putut fi acolo. Răsuci radioul şi găsi un compartiment pentru baterii. Era nevoie de şase baterii mari de tip D. Un pachet nedesfăcut de baterii se afla în cel de-al treilea sertar pe care îl încercă.

Harper duse radioul afară din birou şi în răcoarea şi liniştea ca de piatră a garajului. Se opri un pic în dreptul bancului de lucru, lângă Renée şi Gil. Prelata alunecase mai jos de talie. Cămaşa lui Gil avea nasturii desfăcuţi în partea de sus, iar mâna lui Renée se strecurase pe pieptul lui, cu obrazul lipit de umăr.

În litere şterse, albastre, ornate, aproape gotice, pe pieptul lui Gil erau scrise două linii de text:

E imposibil să treci prin viaţă fără o credinţă:
că cea mai teribilă închisoare dintre toate eşti tu însuţi·
– G· Greene

Harper ridică prelata mai sus, aranjând-o peste ei, şi îi lăsă împreună.

Se aşeză pe o treaptă de ciment, în noaptea surprinzător de caldă, aproape aburind, cuprinsă de cântecul greierilor. Îşi trecu degetele de la picioare prin lutul umed, nisipos. Când îşi dădu pe spate capul ca să se uite la cer, văzu atât de multe stele, încât o făcu să îi fie un dor nespus pentru întreg universul. Şi ce lucru mare: că încă mai iubea universul, cu tot ce era în el, chiar şi acum. Partea din faţă a aparatului radio sclipea cu o lumină verzuie ca de insectă. Ce putea fi mai plăcut decât o noapte călduţă de primăvară, cu picioarele goale pe pământul moale, în aer cu mireasma copacilor înmuguriţi şi cu un pic de muzică la radio? Tot ce-i mai lipsea era o bere rece.

Trecu prin benzile de FM, sperând să o audă pe Martha Quinn şi ştiind că nu avea cum să se întâmple asta. Nu o prinse. Printr-un hâşâit de purici, nimeri pe un post care dădea înregistrări antice de muzică gospel, dar după câteva cântece se stinse. Ceva mai jos pe bandă, găsi o tânără femeie – sau un copil? Vocea avea o tonalitate înaltă, concentrată, pe care Harper o asocia cu pubertatea incipientă – care descria antrenamentul de primăvară al echipei Red Sox, din Fort Myers. Harper lăsă acolo, o vreme, cu pulsul bătându-i puternic, tremurând la gândul că poate undeva pe lumea asta încă se mai juca baseball.

Însă după o jumătate de repriză începu să suspecteze că acel copil inventa totul pe loc. Bill Buckner juca din nou prima bază, la peste douăzeci şi cinci de ani de la ultimul său joc, şi absolut fiecare minge îi trecea printre picioare. Vin Diesel era aruncătorul desemnat al echipei Red Sox şi lovi o minge chiar la al doilea fundaş de linie, Kermit deFrock. Când deFrock o prinse, forţa loviturii îi smulse braţul din încheietură. Cei de la Sox jucau împotriva unei echipe numite Ereticii, în cea mai mare parte compusă din păpuşi Muppets, monştrii şi nebuni, care izbucneau în flăcări şi mureau pe teren de fiecare dată când comiteau vreo greşeală. Harper ascultă, zâmbind, timp de încă o altă repriză. Echipa Sox avea un avans de 3 şi jumătate la 1 atunci când ea schimbă postul. Nu era prea sigură cum de reuşiseră să înscrie jumătatea aia de punct. Puştiul care făcea pe comentatorul părea cam de unsprezece ani şi lăsa impresia că se distra teribil.

În jos, la capătul butonului de benzi, găsi un cor de băieţi care cânta „Ooo, veniţi voi, cei credincioşi”, şi se opri să asculte, iar în aceeaşi clipă realiză că plânge. Îşi dorea ca niciunul dintre ei să nu fi murit. Nici măcar unul singur, şi nu conta cât de greu fusese să trăiască alături de ei.

Când se termină cântecul, o femeie începu un reportaj, „Binecuvântările de azi”. Erau un fel de ştiri, de fapt. Spuse că umblă vorba cum că J.K. Rowling, autoarea romanelor fără credinţă intitulate „Harry Potter”, a fost omorâtă în Edinburgh de un pluton de execuţie. Execuţia ei a fost televizată pe ceea ce a mai rămas din internet. Avusese încrustat pe tot corpul scrisul de mână al diavolului şi îşi folosise banii şi statutul ca să protejeze şi să transporte alţi bolnavi. Când i s-a oferit şansa de a implora clemenţă pentru multele ei păcate – amăgind copiii, ascunzând contaminaţi –, ea a dat cu piciorul oportunităţii şi a zis că nu-şi va cere iertare pentru niciun adverb. Prezentatoarea consideră că reprezintă o binecuvântare faptul că ea va arde în iad întru eternitate, slăvit fie numele lui Iisus.

În secţiunea de binecuvântări locale, Garda Naţională, sprijinită de Incineratorii de Coastă – o miliţie compusă din voluntari – descoperise şase sute de păcătoşi infectaţi ascunzându-se în perimetrul Taberei Wyndham. A urmat o bătălie cruntă, care s-a terminat cu bolnavii arzând de vii într-o biserică pe care o transformaseră într-o cazemată puternic înarmată, aleluia.

Trecând spre zona nordică, noi focuri au izbucnit în sudul statului Maine, însă, drept semn al milei Domnului, văpaia a fost restrânsă la o suprafaţă de doar şase sute de prăjini. Soldaţii Noi Armate întru Hristos din New Hampshire au jurat că vor trimite mai mult de o sută de oameni şi peste zece maşini de pompieri, în termen de o săptămână. Marele Caporal Ian Judaskiller s-a aflat în comunicare directă cu serviciile forestiere din Maine şi este pregătit să ajute pe

oricine care aude şi acceptă adevărul propriei revelaţii divine, gloria preamăreşte. Marele Caporal? Titlul lui anterior fusese de guvernator, dar şi numele îi fusese Ian Judd-Skiller.

Corul de băieţi reveni cu un nou cântec, de data asta în latină.

Când Harper îşi ridică privirea, Nick stătea la celălalt capăt al treptei, strângându-şi genunchii la piept.

— Foarte frumos afară, zise ea, din gesturi, nu cu vocea. Ador o noapte călduţă. Aproape ca vara.

El încuviinţă, doar un pic, bărbia mişcându-i-se o idee deasupra genunchilor.

— Mâncat trebuie facem, spuse ea, ştiind că nu prea a schiţat semnele corecte. O să găsesc mâncat. Adus aici. Nu îngrijora dacă eu nu întors curând.

El mişcă din cap a da.

— Ştiu unde este mâncare, îi zise el cu mâinile lui elocvente, expresive. Hai.

Se arcui în picioare şi o conduse afară din cimitir.

3

O vreme, urmară cărarea care ducea prin spatele cimitirului. Apoi Nick o luă printre pietrele de morminte, cu iarba înaltă până la mijloc. Băiatul făcu o pauză la o lespede de piatră veche, măcinată de timp, inscripţionată cu numele McDANIEL. Se ghemui şi atinse o margine. Harper zări o dungă de vopsea roşu aprins.

El se răsuci şi îşi continuă drumul, iar ea îl urmă. La o lespede de mormânt albastră comemorând viaţa unui ERNEST GRAPESEED, Nick se aplecă din nou, arătă înspre o altă linie roşie, după care o privi cu subînţeles.

Nick spuse cu degetele:

— Ojă de unghii.

Harper îşi aminti, atunci, unul dintre primele lucruri care dispăruseră: o sticluţă de ojă roşie care aparţinuse surorilor Neighbors. Fiecare crezuse că cealaltă era făptaşa, şi urmase o răfuială zdravănă.

El o conduse în susul şi în josul drumului vălurit. Iarba crescuse lungă în întreg cimitirul, Harper se gândi că până la mijloc de iunie toate lespezile în afara celor foarte înalte vor fi scufundate adânc sub abundenţa de verde. Asta nu i se păru prea rău. Se gândi că e mai multă frumuseţe în florile sălbatice şi în pâlcurile de iarbă de mare decât ar fi fost într-un parc atent tuns.

Ajunseră la o criptă, cu pereţi din piatră albă îngropaţi sub lujeri de iederă şi frunziş verde crud. O timonă de căpitan fusese gravată la intrare, deasupra numelui O'BRIAN. Un cremene de piatră, cu o nouă dungă din ojă roşie, ţinea uşa un pic crăpată.

Nick împinse scurt cu umărul. Uşa se deschise înspre înăuntru, cu un scârţâit grunjos.

Nu era nicio lumină care să ajute, iar Harper îşi dori să fi adus cu ea o lanternă – *trebuie* să fi fost una în garaj –, însă Nick se mişcă iute în jurul unei dale de piatră încastrată într-un perete. Degetele i se aprinseră, cu o panglică de foc verde-albăstrui. O trecu pe lângă mai multe lumânări, majoritatea deja topite până la nişte cioturi deformate, apoi scutură flacăra şi o stinse.

Geanta de voiaj a lui Harper era aşezată pe una dintre lespezi. Pandantivul de aur al lui Allie atârna de un mâner. Pe Harper o trecu un fior la mijlocul trupului atunci când zări din nou *Mama Portabilă.* Era de parcă ar fi dat de cineva faţă de care avusese cândva, demult, o pasiune ascunsă – poate în liceu – şi descoperea acum că era la fel de arătos ca pe vremuri.

O ceaşcă de ceai uriaşă, de mărimea unui castron de supă, stătea pe capacul unui alt coşciug de piatră. Ceaşca specială cu stele a lui Emily Waterman. Interiorul era tapat cu resturi antice şi uscate de carne.

Rezemate de perete erau trei cutii de conserve Spam şi trei cutii de lapte condensat.

Băiatul se cocoţă singur ca să stea cu lumânările de o parte şi de alta. Harper se aşeză vis-a-vis de el, îşi lăsă capul în jos şi aşteptă.

— Încercam să prind pisoiul, zise el cu mâinile. O pisică mare cu dungi ca de tigru. Când îl mângâiam, puteam simţi cum toarce, ca un motoraş. Nu pot să aud torsul, dar îl pot simţi, şi nimic nu se simte mai bine. Însă atunci când am încercat să îl prind, mereu scăpa. O dată, l-am închis într-o cutie şi l-am purtat până la jumătatea drumului spre tabără. Dar şi-a scos capul afară prin partea de jos şi a fugit.

Ea dădu din cap ca să îi arate că e atentă, până acum.

— Michael mi-a zis că o să mă ajute să îl prind. Era vorba să fie un secret. L-am prinde împreună şi l-am aduce înapoi în tabără şi l-am ţine acolo. Mike mi-a zis că să şterpelesc nişte Spam şi lapte din cantină. M-a întâmpinat cu nişte lucruri pe care el le-a luat din tabără, cum ar fi suc şi bomboane. L-am întrebat dacă o să intrăm în belele, iar el a zis că nu, dacă nu află nimeni. Ştiam că suntem nişte copii răi. Mi-a părut rău… uneori.

— Dar a fost şi frumos – Michael îţi acorda atenţie, spuse Harper, mişcându-şi mâinile foarte atentă, ca să spună exact ce intenţiona.

Nick dădu din cap, cu o nerăbdare care ei îi frânse inima.

— Cei mai mulţi dintre ceilalţi copii păreau că nici nu observă că sunt şi eu prin preajmă. Niciunul nu înţelegea limbajul semnelor – şi nu pot să urmăresc conversaţii vorbite. Stăteam cu ei în cantină, însă cea mai mare parte a timpului nu aveam deloc habar despre ce vorbeau. Dacă râdeau cu toţii, zâmbeam şi eu, de parcă aş fi ştiut că e ceva distractiv, chiar dacă nu ştiam. Ar fi putut să facă glume pe seama mea şi eu să nu mă prind.

El îşi lăsă capul mai jos, privindu-şi mâinile. Zvâcneau, cu mişcări scurte, şi Harper se gândi, cu fierbinţeală în obraji de la emoţia neaşteptată, de la plăcere şi de la tristeţe, că el vorbeşte cu sine, iar acele mici tresăriri ale degetelor erau versiunea lui pentru şoapte. În cele din urmă, îşi ridică bărbia şi îi ţinu privirea ei, începând apoi să vorbească din nou.

— Mike nu ştia limbajul semnelor, dar ne scriam notiţe unul altuia. Se pricepea de minune să mă aştepte să îmi termin ce aveam de scris, când aveam multe de spus. Putea să stea liniştit, legănându-se pe picioare, chiar şi cinci minute, cât mâzgăleam eu. Cei mai mulţi oameni nu au răbdare. El m-a ajutat să construiesc capcana pentru pisoi. Unele dintre capcanele noastre erau foarte haioase. Parcă scoase din benzile desenate. Odată, am furat o jachetă de camuflaj şi am întins-o deasupra unei gropiţe. De parcă pisica ar fi fost atât de proastă să cadă în ea.

Harper îşi aminti ziua în care dispăruse jacheta de camuflaj Windbreaker. Aparţinuse unei fete adolescente pe nume Nellie Lance, care se făcuse bosumflată şi zăpăcită din cauza dispariţiei. *Sunt, la propriu, zeci de mii de haine mai drăguţe pe care ea ar fi putut să le fure,* spusese Nellie.

Ea. Întotdeauna crezuseră că hoţul este o femeie. Tot ce dispăruse fusese luat de la bucătărie sau din dormitorul fetelor. Dar, desigur, era totuşi un mascul în dormitorul fetelor. Nick petrecuse întreaga toamnă acolo, împărţind un pat, întâi cu sora lui, apoi, mai târziu, sărind pe salteaua lui Harper.

Nick spuse mai departe:

— Tot ce am furat din tabără e aici. Am folosit oja de unghii ca să fac un marcaj, încât să ne găsim întotdeauna drumul spre ascunziş. Uneori, mai intram în garajul celor de la săpat. Mike descoperise că mă poate lua în cârcă, iar eu să intru prin fereastră.

— Oamenii s-au supărat, zise Harper. Când ai văzut cât de supăraţi s-au făcut oamenii, de ce nu ai zis? Ai fi putut să explici lucrurile fără să o ia nimeni razna.

— O să zici de mine că sunt idiot.

— Testează-mă.

— Nici nu am ştiut că e cineva care caută vreun hoţ. Nu pentru mult, *mult* timp. Toată lumea vorbea despre asta, însă nimeni nu vorbea cu mine. Se făceau anunţuri în capelă pe care eu nu le puteam auzi. L-am întrebat de câteva ori pe Mike despre ce discuta toată lumea, dar el mereu zicea că de nimic. O dată, Allie a fost atât de furioasă, încât tremura, şi am întrebat-o de ce, şi ea mi-a spus că o panaramă fură din dormitorul fetelor. Am fost aşa un mare prostănac, că nici nu mi-am dat seama că vorbea *de mine.* Am crezut că *altcineva* fură lucruri. Lucruri *importante.* Chestii care chiar contează. Eu doar am luat nişte ojă şi o ceaşcă stupidă şi nişte Spam. Nimănui nu-i plăcea Spam-ul, întări el şi îşi lăsă capul în jos. Şi o dată am luat lănţicul lui Allie, zise ruşinat, dar privi imediat înapoi, cu o nouă sclipire în ochi. Dar numai pentru că se presupunea că e şi lănţicul meu. Se presupunea că îl împărţim. Dar Allie a zis că pandantivele sunt pentru fete, aşa că l-a păstrat numai pentru ea şi nu m-a lăsat niciodată să îl port sau măcar să mă uit la el.

— Şi M*ama Portabilă?* întrebă Harper.

El îşi odihni bărbia la piept şi clipi des. Câteva lacrimi începură să-i apară pe la colţul ochilor.

— Îmi pare rău.

— Nu e nevoie. Doar spune-mi de ce.

— Mike a zis că e suficient de mare ca să pun pisica în geantă. A zis că ar fi foarte folositoare pe post de cursă şi că am putea să ţi-o dăm înapoi ceva mai târziu. Nu aveam de gând să o iau cu toate lucrurile

alea dinăuntru… nu la început. Aveam de gând să o golesc şi să iau doar geanta mare. Însă apoi mi-am amintit de View-Master.

— De ce?

El se răsuci şi desfăcu baierele aurii ale genţii. Pescui ceva dinăuntru şi scoase un View-Master roşu, de plastic.

— Îmi aduc aminte. Mi l-a dat Carol, zise Harper. Pentru bebe.

Faţa lui se întunecă.

— Nu era al ei ca să-l dea. Era *al meu.* Mătuşa Carol mi-a spus într-o zi că sunt prea mare pentru el, apoi ţi l-a dat ţie. Mi-a zis că să mă port ca un băiat mare. Aşa că am luat toată geanta. Am furat-o. Deşi îmi eşti prietenă. Şi am făcut un lucru foarte urât.

Se şterse la ochi cu mâna. Muşchii feţei tremurau cu energia unei emoţii cu greu stăpânite.

— După ce am luat-o, *am vrut* să ţi-o dau înapoi. Chiar am vrut. M-am întâlnit aici în criptă cu Michael, iar el a zis că nu putem să ne asumăm riscul. El a zis că Părintele Storey a anunţat că persoana care a furat *Mama Portabilă* va trebui să părăsească tabăra pentru totdeauna. El a zis că să furi de la o femeie gravidă era cel mai rău păcat, în afară de crimă. Mike mi-a zis că nici măcar nu aveam cum să o dau înapoi în secret, pentru că Ben Patchett ar căuta-o de amprente. Iar Allie mi-a zis că indiferent cine a luat pandantivul o să-i taie mâinile. Şi chiar şi aşa tot m-am gândit să îi spun Părintelui Storey ce făcusem. Eram pe cale. De îndată ce s-ar fi întors cu Pompierul de la salvat prizonierii. Iar apoi…

Mâinile lui se opriră din agitat, pentru o clipă, în timp ce-şi frecă palmele de ochi. Curând, totuşi, degetele începură să se mişte din nou.

— Mike a zis că poate a fost un *noroc* pentru mine că Părintelui Storey i s-a dat una-n cap. A zis că era destul de convins că Părintele Storey mă *suspecta* pe mine. A zis că înainte ca Părintele Storey să fie lovit, l-a avertizat pe Mike că avea de gând să îmi pună nişte întrebări dificile în legătură cu lucrurile care dispăruseră, şi că dacă nu aş fi răspuns cinstit probabil că m-ar fi alungat pe mine şi pe Allie, *pe amândoi,* pentru totdeauna. Mike a zis că Părintele Storey o să scape de noi amândoi pentru că era treaba lui Allie să se asigure că mă port cum trebuie. Iar Părintele Storey a mai zis că era important ca tabăra să ştie că nu are de gând să se poarte altfel cu mine doar pentru că îi eram nepot.

— A minţit. A minţit din greu. Părintele Storey nu v-ar fi făcut rău ţie şi surorii tale. El nu ar fi lăsat pe nimeni să vă facă rău.

Ea văzu că Nick nu voia să se uite în ochii ei – dar era blestemul celui surd să nu-şi poată ascunde privirea dacă vrea să comunice. El se forţă să îşi ţină privirea pe mâinile ei. Clipi printre lacrimi şi îşi trecu spatele unui braţ peste nas.

— *Acum* ştiu. Dar am fost speriat. Aşa că dacă Părintele Storey s-ar

fi trezit, aş fi putut să îi spun că îmi pare rău şi să-l rog să nu o pedepsească pe Allie pentru ceva ce eu am făcut. Iar Mike a zis că era o idee proastă, şi s-a apucat să se învârtă pe la infirmerie cât de des a putut. În felul ăsta, dacă Părintele Storey s-ar fi trezit, ar fi putut să ia cea mai mare parte din vină asupra lui. Mike a zis că e oricum de datoria lui să accepte cea mai mare parte din responsabilitate, pentru că e mai în vârstă.

— Nu e vina ta, îi spuse Harper cu mâinile. Michael a fost un mincinos. Ne-a păcălit *pe toţi*.

Umerii lui Nick se scuturară puternic. Îşi ridică mâinile şi le lăsă să cadă, apoi le ridică din nou şi încercă încă o dată.

— La un moment dat, m-am trezit ca să mă duc la baie şi l-am găsit pe Michael aplecat la picioarele Părintelui Storey. A fost surprins să mă vadă şi s-a ridicat foarte repede şi părea speriat. Şi avea un ac într-o mână. L-am întrebat ce face, şi el a zis că a trecut să îşi facă injecţia cu insulină, apoi s-a oprit să spună o rugăciune pentru Părintele Storey. Încerca să-l omoare pe Părintele Storey, nu-i aşa?

— Da. Când s-a-ntâmplat?

— Februarie.

Harper se gândi şi dădu din cap.

— Părintele Storey nu a mai avut crize din februarie. De atunci a început să se simtă mai bine. După ce s-au oprit crizele. I-ai salvat viaţa Părintelui Storey. L-ai speriat pe Mike după ce l-ai prins cu acul. Nu a mai încercat de atunci să-l otrăvească.

Nick clătină din cap.

— Nu l-am salvat. Mike tot l-a omorât.

Harper se aplecă înainte şi îşi puse un cot pe genunchii lui.

— Dar nu înainte ca Părintele Storey să se trezească şi să îţi spună cât de mult te iubeşte. Înţelegi? Eşti foarte dragoste. Nu eşti rău băiat.

Nick arătă atât de nefericit, încât ea trebui să se ridice şi să îl pupe pe frunte şi să îl ia tare în braţe.

După ce îi dădu drumul, măcar nu mai plângea. Ea zise:

— Crezi că mai e bună cutia aia de conservă cu carne?

— N-a fost *niciodată* bună. Dar probabil că o putem mânca.

Harper strânse în ambele braţe Spam-ul şi laptele condensat. Când ea se răsuci pe călcâie, Nick era în faţa ei, purtând la gât pandantivul şi ţinând Mama Portabilă larg deschisă. Ea îi făcu semn că da şi răsturnă conservele înăuntru.

Se strecurară afară, în întuneric, şi începură să se întoarcă pe drumul pe care veniseră. Totuşi, nu merseră mai mult de treizeci de metri atunci când Harper auzi pufnitul şi turaţia unui motor foarte familiar ei, un sunet care îi făcu să i se strângă măruntaiele. Îl apucă pe Nick de mânecă şi îl trase jos, ghemuindu-se pe după o Fecioara Maria.

Plugul portocaliu hurui pe lângă ei, pe stradă, împroşcând noaptea cu mirosul înecăcios de diesel. Se mişca încet, iar un reflector montat pe acoperişul cabinei mătura împrejurimile, sclipind deasupra zidului de piatră şi în cimitir. Umbre de trei metri ale îngerilor şi crucilor se alungiră peste iarbă, către Harper, apoi se retraseră. Lăsă să-i scape un răsuflat de uşurare tremurat.

Încă mai era acolo. Încă mai căuta. El ştia cu ce maşină fugiseră. Poate că ştia că nu puteau ajunge departe. Un camion de pompieri nu era cea mai discretă maşină de evadare.

Se întoarse ca să-l privească pe Nick – şi rămase uimită să-l vadă pe băiat rânjind cu toată gura. El nu se uita înspre stradă, ci se holba dincolo de aleea de pietriş care îngrădea partea din spate a cimitirului, privind la o tufă încârligată, înaltă. Harper zări ferigi care foşneau în timp ce dispărea ceva de lângă ele.

— Ce e? îl întrebă ea, cu mâinile.

— Pisica, îi zise el. Tocmai am văzut pisica. Şi a supravieţuit iernii.

4

Harper era pregătită să intervină între Allie şi Nick, era pregătită pentru ameninţări, lacrimi şi mobilă aruncată. Însă Allie nu păru cât de puţin surprinsă să vadă din nou *Mama Portabilă* sau pe Nick purtând pandantivul. Când reintrară în birou, Allie stătea pe marginea canapelei, frecându-se la faţă cu ambele mâini. Îi privi cu ochi înceţoşaţi şi nu puse niciun fel de întrebări. Harper luă din geantă o cutie de Spam şi răscoli prin dulăpior după ceva pe care să o întindă. Descoperi un pachet de biscuiţi săraţi şi simţi un freamăt de recunoştinţă care se apropia de o iluminare spirituală.

Nick se înfipse în faţa lui Allie, cu bărbia ridicată, aşteptând ca ea să zică ceva. Făcu, în cele din urmă, doar un rostit cu degetele:

— Presupun că îl poţi purta. Am crezut că te-ar face să arăţi ca o mică fetiţă, dar măcar eşti o fetiţă drăguţă.

Harper găsi o casetă, „Aftermath" de Rolling Stones, şi o vârî în casetofon. Mick Jagger o avertiza pe a lui iubită, iubită, iubită că ea rămăsese fără timp la dispoziţie. *Pe-aproape,* se gândi Harper.

Harper îi istorisi lui Allie versiunea prescurtată a ceea ce îi povestise Nick în criptă, în timp ce ea ungea Spam-ul gelatinos pe biscuiţi. Allie nu o întrerupse şi nici nu îi ceru clarificări. Când Harper termină şi stătură cu toţii pe canapea, mâncând pateu de carne, Allie îşi folosi degetele ca să spună:

— Nu pot să cred că te-ai lăsat păcălit de rahatul lui Mike cu amprentele. Asta-i cam prostesc chiar şi pentru tine.

Nick zise:

— Ştiu. Dar până să mă gândesc eu că Mike se înşală cu amprentele, se aşternuse zăpada peste pământ şi nu mai putea nimeni să iasă din tabără, aşa că nu aveam deloc cum să aduc înapoi nimic fără să las urme de paşi. În plus, *tu* ai fost nătăfleaţa care mi-a zis că atunci când va fi descoperit hoţul Ben o să-i taie mâinile în faţa tuturor din tabără.

Ea dădu din cap.

— N-o îndulci. Ai nouă ani. Se presupune că eşti prostănac. Eu am şaptesprezece. Eu ce scuză am?

Când împlinise oare Allie şaptesprezece ani? se întrebă Harper, după care îşi dădu seama că ratase propria ei aniversare, cu patru săptămâni în urmă.

— Cât o să ne ţină Spam-ul? întrebă Allie.

Se mânjise un pic. Buza de sus arăta urât, despicată în două acolo unde Jamie o tăiase pe gură. Harper va fi trebuit să caute un ac şi nişte aţă.

— Avem doar două conserve, aşa că… nu prea mult.

— Perfect. Pentru că jur pe ce-am mai scump că atunci când se

termină putem să murim liniştiţi de foame.

— Speram să pot evita asta, zise Harper şi începu să vorbească din mâini cu Nick. Pompierul a spus că îl poţi găsi şi îi poţi arăta unde suntem..

— Dacă trebuie.

— Trebuie.

— Ar fi nevoie să arunc foc. Nu-mi place.

— Ştiu că nu-ţi place.

El o privi precaut, neliniştit.

— Ţi-a spus John de ce?

Harper îi făcu semn că da.

Allie îşi trecu încet privirea când la Harper, când la Nick.

Harper intenţionă să îi vorbească în limbajul semnelor, însă de data asta nu ar fi fost suficient. Se ridică şi scotoci prin sertare, revenind cu un teanc de hârtii şi un pix.

Ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. E nevoie de cel puţin şase săptămâni pentru ca sporul să ajungă la acea parte din creier care face posibil controlul. Poate şi mai mult. Mama ta a vrut să anime focul, în felul în care John o face cu Phoenix-ul lui sau cum ai făcut-o tu noaptea trecută cu micile tale vrăbii. Dar creierul ei nu era pregătit. Ce a făcut a fost ca forţatul unei naşteri înainte ca bebeluşul să fie pregătit să supravieţuiască în afara pântecului. În loc de un copil, te alegi cu o sarcină eşuată. Însă ea nu ştia. Niciunul dintre noi nu ştia. NU E VINA TA. Sau e ei. A fost un accident de tot rahatul. Asta-i tot.

Dar el scutură din cap, împături o dată hârtia, o mai împături o dată şi o vârî în buzunar. Faţa lui – umflată de la plâns, roz acolo unde se arsese, murdară şi încă pătată cu sânge – nu avea nimic care să exprime uşurare sau acceptare.

— Tu nu ştii, zise el cu mâinile. Nu ai nicio idee.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el împinse de canapea, cu ambii pumni, şi trecu prin uşa care dădea în garaj. Se uită în urmă.

— Vii sau nu vii? întrebă el prin semne.

Îi conduse în spatele clădirii. Un solfegiu pulsa în noapte, părea să facă însuşi aerul să vibreze: cântecul la unison al miilor de greieri. Nick se despărţi de ei, intrând în iarba înaltă. Se mişcă în cerc, bătătorind firele de iarbă. Buruieni umede scârţâiau sub tălpile lui. Se tot roti şi se roti, din ce în ce mai repede, capul legănându-se înainte şi înapoi. Degetele îi dansau şi jucau, iar Harper se gândi că el de fapt cântă ceva, ascultă o melodie fără sunete. Cerând ceva ce îşi dorea fără să existe niciun cuvânt. Era un pic înspăimântător să îl priveşti cum se învârte ca o figurină într-o cutie muzicală urmându-şi calea ei mecanică. Ochii lui erau închişi. Apoi nu mai erau închişi. Se deschiseră brusc, vizor într-un cuptor. Degetele lui lăsau în urmă scântei portocalii.

Îşi ridică mâna stângă, şi din ea izbucni o flacără. Alte mici flăcări îi pâlpâiră din degete, prin aer, însă în loc să se micşoreze sau să dispară se conturau din ce în ce mai puternic, devenind nişte gingaşe păsări de foc. Un întreg stol arzând începu să se împrăştie din văpaia mâinii lui, rotindu-se ca nişte artificii în noapte. Zece. Douăzeci. O sută.

— Dumnezeule! zise Renée, care ieşise până la uşa din spate, ca să se uite. Cum de nu ard şi nu dispar? Ce fel de combustibil folosesc?

— Pe el, spuse Allie şi arătă înspre fratele ei. El e şi surceaua, şi lemnul de foc. Gazul pentru brichetă şi chibritul.

— Nu, nu poate fi, zise Harper. Nu are deloc sens. Nu am fost în stare să-mi dau seama de partea asta, încă, indiferent cât de mult a încercat John să…

Dar Nick se opri din învârtit în cerc. Îşi flutură iute mâinile înainte şi înapoi şi şi le puse sub subţiori, după care şuvoiul de flăcări galben-albăstrui se stinse într-un susur de fum rozaliu. Se aplecă şi îşi suflă peste palme, iar în timp ce se lăsa în jos, ceva cedă, iar el se prăbuşi în iarbă cu capul înainte.

Allie fu prima care să ajungă la el, ridicându-l în braţe. Capul îi era moale pe un gât care părea că nu mai are niciun os care să-l susţină.

— Nu era pregătit să facă asta, zise Allie. A trecut prin prea multe. Ar fi trebuit să aştepţi încă o noapte. Ar fi trebuit să aştepţi.

— Dar John…

— John Rookwood poate să îşi poarte şi singur de grijă, spuse Allie. Nick nu.

Şi trecu pe lângă Harper, înspre garaj.

Era ceea ce avea nevoie Allie, se gândi Harper: o şansă de a-şi apăra fratele, de a revendica de la Harper rolul de protector al lui Nick – sau măcar să revendice o parte.

— Nu înţeleg deloc, îi zise Harper lui Renée. Ce tocmai a zis Allie cum că Nick ar fi şi surcelele, şi kerosenul… e poetic, însă nu are niciun sens.

— Pentru asta există limbajul poetic… pentru lucruri care sunt reale, dar nu au sens. Pentru umbre de păsări ale deşertului şi pentru vârtejuri din ce în ce mai largi, spuse Renée, ridicându-şi privirea şi pierzând-o în noapte, acolo unde sute de păsări de foc se răsuceau în propriul vârtej din ce în ce mai larg înainte de a se răspândi către stele.

5

Harper găsi nişte fire de undiţă şi un cârlig, într-o trusă de scule de sub bancul de lucru, şi le folosi ca să facă două copci în buza de sus a lui Allie. Fata rămase nemişcată în timp ce ea cosea, cu ochii aţintiţi în tavan şi cuprinşi de lacrimi furioase. Nu scoase niciun sunet tot timpul. Harper nu era prea sigură dacă asta reprezenta tratatul cu muţenie sau stoicism.

Când termină, Harper trecu la Nick. Era adânc afundat în somn şi doar se încruntă un pic atunci când Harper îi puse două copci pe fruntea lui rănită. Folosi acelaşi ac, dar îl sterilizase ţinându-l între degetul mare şi arătător până ce oţelul se încinsese în alb.

După aceea, Harper ieşi afară şi se aşeză pe pridvor, privind cerul limpede al nopţii. Din când în când, i se părea că vreo stea se desprinde de pe firmament şi începe să zboare cu viteză ameţitoare către un colţ întunecat al nopţii. În acele ore târzii de dinainte de răsărit, constelaţiile se prăbuşeau şi se reconfigurau şi cădeau în raze de lumină incandescente.

În sfârşit, în lumina palidă a dimineţii, o mică vrabie de foc coborî în zig-zag din coroana copacilor din spatele cimitirului şi se sfârşi într-un puf de fum. Un moment mai târziu, o urmă Pompierul, împleticindu-se venind din pădure şi aterizând direct în braţele lui Harper.

Felul în care el arăta o îngrozi. Tăietura întinsă de pe obrazul lui stâng era acum o linie zdrenţuită de puroi negru. O parte laterală a gâtului era coaptă în roşu cu ceea ce părea o arsură de soare agonizantă. Puţea de parcă s-ar fi tăvălit pe vatra unui foc de tabără.

În mâna stângă se legăna o găleată de metal plină cu tăciuni încinşi.

— Am salvat-o, icni el. Trebuie să o punem undeva sigur şi să îi dăm nişte lemne proaspete, zise şi o privi lunatic pe Harper. Moare de foame.

Singurul lucru pe care cu greu se lăsă convinsă să îl facă Harper a fost să îi permită să îi ia găleata din mână. Mânerul de cositor era fierbinte – poate chiar clocotit, însă palma lui Harper se aprinse uşor, şi ea nu simţi nicio durere.

Harper puse vadra jos pe pridvor şi îl conduse înăuntru.

El leşină aproape imediat ce ea îi termină de cusut obrazul spart. Îl lăsă pe canapea, unde el dormi cu propria haină pe post de pătură.

Ieşi din nou afară, simţindu-se extrem de obosită şi extrem de însărcinată. O durea ceafa îngrozitor şi experimenta junghiuri tari, de natură ginecologică.

Găleata cu cărbunii încinşi era pe treapta următoare, lângă casetofon. Mick Jagger promisese că se va duce acasă, pe fundalul

unui solo de bas. Acei tăciuni se înfoiau cu o nouă sclipire, după care păleau şi se înfoiau încă o dată, potrivindu-se cu ritmul muzicii.

Lui Harper îi veni să dea un picior găleţii şi să o răstoarne în iarbă.

În loc de asta, luă vadra şi o duse la un butoi mare de tablă, pus în buruienile din spatele garajului, unul dintr-un morman de canistre. Răsturnă tăciunii peste o grămadă de resturi: scânduri rupte, cutii goale de bere, cârpe unsuroase. Flăcările se înteţiră şi izbucniră vioaie, gunoiul aprinzându-l cu un pocnet moale, înfometat. Harper mai găsi nişte beţigaşe şi un buştean putred, plin de insecte, pe care le hrăni văpăii.

— Ce-i asta? întrebă Renée. Foc pentru gătit?

— Mai degrabă unul din focurile alea pe care le aprinzi ca să-ţi aminteşti de cineva.

— O flacără eternă?

Harper zise:

— Sper că nu.

6

Dormiră pe canapea pe rând, mâncară Spam-ul, băură din cutiile de lapte. Era cald şi închis în garaj, cu mirosul stătut al cărnii la conservă, cimentului şi combustibilului diesel. În curând, trebuiau să facă ceva legat de Gil. Peste încă o zi ar fi început să putrezească.

Când se coborî soarele, Harper se strecură pe uşa din spate, ca să ia aer curat. Era mai bine sub stele. Noaptea avea o calitate aproape lichidă, era ca intratul într-o piscină caldă, o piscină umplută cu un întuneric plin de viaţă în loc de apă. Cât timp Harper nu fusese atentă, se făcuse primăvară pe deplin.

Un nod trosni în butoiul de gunoi. Harper se întoarse să se uite şi o zări pe Allie aplecată deasupra flăcărilor, privind în jos, înspre tăciuni, cu ochii confuzi, larg deschişi şi înfricoşaţi. Se ţinea cu braţele strâns pe după corp, strângându-şi umerii în palme.

— Eşti ok? întrebă Harper.

Allie se întoarse şi o privi fără nicio expresie.

— Nu, spuse ea, apoi intră în casă.

Harper aruncă şi ea o privire în flăcări, însă văzu doar tăciunii.

Se aşeză pe prispa din spate. Numără câte zile mai avea până să nască, apoi mai numără încă o dată, ca să fie sigură. Ar fi fost optsprezece, dacă ar fi născut la timp. Uneori, femeile întârziau cu primul copil.

Ascultă „Aftermath” şi îşi odihni mâinile pe pântecul hilar de uriaş. Dar îi opri pe Stones atunci când caseta ajunse la „Under My Thumb”. Îşi dorise întreaga ei viaţă să existe o lume care să funcţioneze ca un musical Disney din ani şaizeci, cu secvenţe spontane de cântec-şi-dans care să celebreze evenimentele importante cum ar fi fost primul sărut sau o bucătărie nou-nouţă. Dacă nu ar fi putut să aibă parte de *Mary Poppins,* s-ar fi mulţumit şi cu *A Hard Day’s Night.* Dar se dovedise că viaţa era mai degrabă ca în melodia pe care o scriseseră cei de la Stones: nu ai niciun fel de satisfacţie, suporţi pe corp lovituri după lovituri, dacă eşti o femeie erai o târfă care stătea sub degetul mare al altcuiva, iar dacă voiai micuţa pastilă de fericire de la doctor ai face bine să scoţi argintul, şi nu te apuca să plângi ca să primeşti un umăr, asta-i exclusiv treaba diavolului.

Învârti printre posturi. Un grup de gospel bătea din palme în numele lui Iisus. Băiatul cu baza de antrenament de primăvară se întorsese: Red Sox ţinea un meci demonstrativ împotriva echipei Vedetele Shakespeare. Romeo era la primire. Lovi, îşi frânse bâta pe genunchi, înghiţi otravă şi muri pe la linia de puncte. Julieta o luă la fugă din cercul exterior, suspină câteva clipe, apoi se înjunghie singură prin inimă cu mânerul rupt al bâtei lui Louisville Slugger.

Aruncătorul, Tom Gordon, aştepta cu umerii la şold în timp ce Rosencrantz şi Guildenstern târau trupurile de pe teren.

Mai jos pe banda de FM, o femeie anunţa că Mareşalul de Teren Senior Ian Judaskiller semnase un ordin de execuţie pentru Pompier, care omorâse cu trei zile în urmă doi Soldaţi întru Hristos din New Hampshire în bătălia de foc de la Tabăra Wyndham. În secţiunea de alte ştiri, douăzeci de mii de japonezi păgâni se omorâseră de unii singuri în Okinawa, în cea mai mare sinucidere în masă înregistrată vreodată. În Iowa, o cireadă de vite fusese fotografiată din aer formând o cruce. Zilele de pe urmă veniseră, iar trâmbiţa finală va fi pe cale să răsune.

Ceva ca o rază de lumină îi şterse podul palmelor. Harper privi în jos şi dădu peste un pisoi blănos, negru cu dungi aurii, ridicându-şi bărbia ca să miroasă resturile de sos de Spam de sub unghiile ei. Harper îl studie o clipă – având impresia, cumva, că mai văzuse pisica asta –, după care întinse mâna ca să îl mângâie pe cap. El se ghemui la atingerea ei, se porni în goană printr-un tunel de verde crud şi umed al ierbii înalte şi dispăru.

Harper încă se mai uita după el atunci când John Rookwood păşi pe pridvor, îmbrăcat de datorie, cu casca şi haina lui.

— Unde crezi că te duci? întrebă ea.

El privi în jos la îmbrăcăminte, de parcă ar fi vrut să-şi amintească ce pusese pe el.

— Păi, nu am cum să mă duc la o înmormântare îmbrăcat aşa. Şi tu nu te poţi duce la una îmbrăcată *aşa*.

Şi făcu semn înspre hanoracul ei murdar cu imprimeu Boston Red Sox şi pantaloni de trening. Pantalonii fuseseră cândva albaştri, însă acum erau în cea mai mare parte negri de la funingine şi mânjiţi cu urme de degete cu sânge.

— Aşa că presupun că mă duc la cumpărături, concluzionă el.

— O să-l îngropăm pe Gil?

— Cred că îngropăm toată tabăra, zise el. Într-un fel. Renée are nevoie de asta.

— Cu toţii avem nevoie.

Îşi înclină capul cu un singur semn şi începu să se îndepărteze agale.

— Eşti căutat, îi zise ea. Am auzit la radio.

— Atunci aş face bine să fiu atent, spuse el, fără să îşi întoarcă privirea. Ar putea să mă găsească.

7

Se întoarse la două ore după răsărit, împingând prin iarba deasă un cărucior de cumpărături ruginit. Îl trase pe treptele din spate şi îl duse în garaj.

Căruciorul era plin vârf cu sacouri de costum şi cu cravate, rochii şi bluze, bocanci şi pantofi cu toc, eşarfe şi pălării. Sub mormanul de haine era suficientă mâncare cât să le ajungă o săptămână: conserve de fructe, o cutie de fulgi de ovăz instant, un pachet de şase cutii de suc şi o marcă ieftină numită Nozz-A-La pe care Harper nu o mai văzuse de când fusese copil. Aruncată printre merinde era o casetă audio. Harper nu avu timp să vadă ce e cu ea. Pompierul desfăcu ambalajul şi o puse în buzunar.

— Ziua Eroilor, în seara asta. Să vă îmbrăcaţi adecvat, zise el.

— O să iau pălăria asta de deasupra, spuse Allie şi puse delicat un joben negru pe cap. Jobenele sunt beton.

Nick găsi o pereche de mănuşi de operă şi şi le trase pe degete. Îi erau atât de lungi, încât îi ajungeau până la umeri.

Era pentru prima dată în săptămâni întregi când Harper îl văzu zâmbind.

8

Îndoliaţii treceau prin iarba deasă a cimitirului, sub un cer inundat de stele. Îi conducea Pompierul, cu o mână aprinsă într-o mică flacără albăstruie. Nick păşea în mijloc, scoţând mici fire de foc verzui din degete. Harper era la coadă, propria ei mână o şuviţă de flamă aurie.

Pompierul convertise căruciorul de cumpărături într-un catafalc improvizat. Prinsese cu nişte frânghie de bungee două scânduri aşezate pe lung. Mortul fusese aranjat deasupra, pe o prelată care îi servea drept linţoliu. Renée împingea, iar Allie o urma, purtând casetofonul, cu muzica pornită, dată încet.

Allie arăta bine, cu jobenul ei şi un palton care îi atârna până la glezne. Nick renunţase în cele din urmă la mănuşile de operă, dar purta un frac galben canar, cu coadă, şi pandantivul mamei lui. Cumva, Pompierul făcuse rost de o haină Patriots cu glugă, enormă şi neagră, un XXXXL. Pentru o gravidă imensă, era tot ce se putuse aranja pe post de haină de doliu. Renée trecea prin cimitir într-o rochie albastru închis, despicată suficient de mult ca să îi arate rotundul genunchilor. Avea nişte picioare foarte zvelte, foarte frumoase. Harper speră că Gilbert le apreciase cum se cuvine.

Cine ştie de unde luase Pompierul ceea ce purta *el* acum: un kilt care îi lăsa vederii picioarele lui osoase şi păroase, o beretă neagră şi o scurtă haină neagră de costum. Harper nu credea că el îşi bate joc de împrejurare. Era destul de convinsă că asta reprezenta efortul lui cel mai mare de a se face prezentabil.

Pompierul împinse cu o mână aprinsă uşa de la cripta lui O'Brian. Flacăra lumină un cub de marmură bine îngrijit, cu umbrele pâlpâind, părând să se legene în ritmul melodiei. Găsise o copie a cântecului „Making Movies" de Dire Straits, şi acum ascultau „Romeo şi Julieta". Suna bine, mixat cu intonaţie de greieri.

El îşi stinse mâna dreaptă înainte de a băga înăuntru căruciorul de cumpărături. Urmă Renée, iar la trei mutară linţoliul de pe căruţ pe una din lespezile de piatră. Nick aprinse cu degetele nişte lumânări. Allie li se alătură cu casetofonul, dar Harper rămase chiar la intrare, cu mâna arzându-i fără să simtă nicio senzaţie de cald. Îi aducea alinare. Flacăra aceea intensă îi păru, în acea seară, că e propriul suflet, făcut vizibil.

Cântecul se auzea cu ecou în mica încăpere de piatră, şi, cu voce blândă, Harper începu să cânte şi ea. Pompierul i se alătură, iar pe măsură ce începea şi el să cânte îşi întinse mâna în spate ca să o apuce pe a lui Renée. Nick luă cealaltă mână. Băieţelul se întinse către sora lui, iar sora lui întinse către Harper, unindu-se într-un lanţ uman legănat. Renée îşi aplecă fruntea şi îşi închise ochii, poate ca să

plângă, poate ca să se roage. Doar că atunci când privi din nou drept, irişii îi erau străbătuţi de fire de lumină. Spiralele de Solzu' Dragonului din jurul braţelor ei dezgolite se aprinseră într-o nuanţă de prună, coborând înspre încheieturi. Sclipirea sări de la mâna ei către cea a Pompierului, apoi la a lui Nick. Harper simţi reacţia propriului Solz, un iureş de lumină şi căldură.

Luceau în întuneric, cu toţii: mănunchiuri palide de lumină cu cercuri de raze acolo unde era locul ochilor, de parcă *ei* ar fi fost cei morţi – fantome ridicate din morminte –, nu Gilbert Cline. Harper le simţi jalea ca pe un curent de apă rece, iar a ei ca pe o frunză răsucindu-se pe apă.

În timp ce se balansa pe ritmul muzicii, îşi simţi propriul sine evaporându-se, propria ei Harper-itate. Identitatea ei nu vruse să plutească şi era acum înghiţită de fluxul care curgea prin ei toţi. Nu mai era Harper. Era Renée, reamintindu-şi obrajii aspri ai lui Gil pe pielea gâtului ei şi izul de rumeguş în păr. Îşi aminti de prima dată când Gil o sărutase, într-un colţ al pivniţei, cu o mână pusă ferm pe după ceafa ei, de parcă ar fi experimentat pe viu. Pânze de păianjeni pe cărămida veche, apăsarea buzelor lui uscate pe ale ei. Se pierdea în memoriile lui Renée, năvălind pe suprafaţa lor, purtată de o picătură şi într-o…

…amintire cu Carol ţinându-i mâna într-a ei şi ridicând-o în sus în noaptea în care îi murise mama. Carol o tot ţinuse şi o tot legănase în faţă şi-n spate şi fusese suficient de înţeleaptă încât să nu zică nimic, să nu ofere nici măcar un singur cuvânt fals de alinare. Carol plângea şi ea, iar lacrimile lor cădeau împreună, iar Harper le putea simţi gustul chiar acolo, în criptă, putea gusta ceea ce gustase Allie în noaptea în care Sarah Storey arsese. Percepţiile ei fuseseră o frunză, răsucindu-se iute în aer, urmată de o nouă frunză căzând în…

…rememorarea clipei în care fusese aruncat. Gail Neighbors o apucase de glezne, iar Gillian îi ţinuse mâinile, şi o legănaseră înainte şi înapoi ca pe un hamac şi o azvârliseră într-o tăcere buimacă, iar ea căzuse fără zgomot pe o saltea, cu plămânii scuturându-i-se de râsete pe care nu le putea auzi. În minunata lume tăcută şi surdă a lui Nick, culorile păreau să strige. Cum de-i mai plăcuse felul în care-l aruncaseră din nou şi din nou, cum de-i mai plăcuse bucuria de pe chipurile lor şi cum de-i mai fusese dor de ele şi-ar fi vrut să le aibă înapoi! Însă conştiinţa lui Harper se grăbi, sărind peste cea mai mare genune, într-o suferinţă atât de adâncă, încât era aproape imposibil să-i vezi fundul, căzând în cascadă în…

…capul lui John şi gândurile pe care le păstra el acolo despre Sarah. Harper simţi cum Sarah îi stă în poală, iar nasul ei era în părul lui Sarah, savurând aroma ei delicată de zahăr ars. Lucra la nişte cuvinte încrucişate, muşcând încet de capătul pixului ei, gânditoare, şi câtă

graţie, câtă încredere de sine era necesară ca să rezolvi jocul de cuvinte cu pixul! Un pătrat perfect de lumină a soarelui era pe curbura umărului ei zvelt şi bronzat. Harper nu mai fusese niciodată atât de acut conştientă de lumină şi de nemişcare fără să fi fost luată de la ciuperci. Se gândi, cu un fel de bucurie sălbatică, la tatăl ei, acel beţiv strălucitor, literat, distant, plin de resentimente. *O să am parte de fericire,* gândi Harper cu accent britanic, *iar asta înseamnă că te-am luat. Asta înseamnă că am câştigat.* Sarah îşi apăsă obrazul de pieptul osos al lui Harper. *Cuvânt din trei litere pentru fericire neţărmurită,* întrebă ea, iar Harper îi atinse părul, îndepărtând o şuviţă pe după urechea ei roz şi delicată şi şoptindu-i *azi.* Să fi avut atât de multă împlinire şi să fi pierdut totul era ca o arsură care nu se vindecă niciodată. Să se gândească la ea era ca marcatul cu fierul încins, ca a fi proaspăt ars.

Şi mai departe, în cele din urmă, către propriul ei bazin tern al durerilor, al dorului de casă şi de acele toate lucruri care cândva fuseseră ale ei, iar acum dispăruseră: cafeaua de la Starbucks în timp ce viforul îngheţat şuieră pe după geamuri, datul cu aspiratorul purtând doar lenjerie şi cântând alături de Bruce Springsteen, lăsându-şi privirea să-i alunece pe cotoarele cărţilor într-o mică librărie cu rafturi înalte, mâncând un măr rece în curtea din faţă a şcolii, cu holurile pline de chiote şi râsete ale copiilor, Coca-Cola la sticlă. Atât de multe din ceea ce e cel mai frumos în viaţă trec neobservate în clipele în care le ai…

Curentul stingându-se îi răsuci micuţa ei frunză din nou şi din nou şi o împinse departe de orice amintire, departe de durere şi, în final, pe un mal nisipos şi stabil. Casetofonul păcăni. Cântecul se terminase.

9

Se aşeză pe duna de nisip, cu spatele odihnindu-i-se de peretele de piatră aspră al criptei. Pompierul stătea lângă ea. Cumva, ajunseseră să se ţină de mâini. El adusese radioul afară şi era pus pe banda FM. Un cor cânta din toţi rărunchii o liturghie tânguită. Stelele sclipeau în noapte.

Harper avea uşoara, cuprinzătoarea senzaţie de a fi un pic beată. Era relaxată şi îi plăcu atunci când îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Ce mai face Renée? întrebă ea.

— Încă e înăuntru. Vorbeşte cu omul ei. Trece peste lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el. Şi ce ar fi putut să facă dacă ar fi avut mai mult timp împreună.

— Copiii?

— S-au întors la garaj. Au găsit o pungă de bezele. O să le prăjească, am impresia.

— Crezi că e… sigur? Ca ei să gătească bezele?

— *Păi,* dacă iei în considerare toate lucrurile prin care au trecut, nu cred că avem de ce să ne facem prea multe griji de nişte bezele fierbinţi. În cel mai rău caz, ar putea să se ardă pe cerul gurii.

— M-am tot gândit la ce-ar putea să vadă în foc.

— Aaa… zise el şi îşi umezi buzele. Nu cred că ea o să li se arate pur şi simplu. Şi poate că lui Sarah i-ar plăcea să îi vadă. Nu suntem singurii care ducem dorul lucrurilor bune pe care le-am pierdut. Nu suntem singurii care avem nevoie să ne alinăm suferinţa.

Ea îşi trecu degetul mare peste podul palmei lui, strângând-o în mâna ei.

— N-am mai fost atât de îmbătată de Sclipire de… adică… nici măcar n-am mai luat *parte* la Sclipire de vreo şase luni.

El oftă.

— N-am avut într-adevăr nevoie de beneficiile protectoare ale armoniei de când am învăţat să comunic direct cu sporul, continuă ea. Am uitat cât de bine e. Chiar şi atunci când ceea ce se împărtăşeşte este dureros, e totuşi o durere bună.

Chiar îşi împărtăşiseră amintirile şi gândurile, în cele din urmă? Harper era destul de împărţită. Puştii din Tabăra Wyndham crezuseră mereu că sporul era un fel de reţea, un fel de minte stup purtată direct pe piele, un internet organic la care toată lumea infectată se putea conecta. N-a fost niciodată vreun dubiu că poate transmite idei şi sentimente. Dar, totuşi, atunci când cineva e pe cai mari în Sclipire, e şi sub vraja unui miraj. Darul telepatiei suna bine, însă Harper era de părere că a avea o imaginaţie bogată era suficient.

O stea căzu. Ea îşi dori ca el să nu se mişte, să stea fix acolo unde

era, cu capul ei pe umărul lui. Dacă ar fi fost ca timpul să se oprească vreodată, ar fi vrut să se oprească în acea clipă, cu John lipit de ea şi cu primăvara adiindu-le pe chipuri.

El se ridică atât de brusc, încât ea aproape că se răsturnă. El se întinse peste ea şi umblă la volumul sunetului.

Femeia lunatică vorbea acum despre Marele Panjandrum Ian Judaskiller.

— Oho, căţeaua asta isterică, zise Harper.

Ea nu ar fi scos niciodată pe gură cuvântul *căţea* dacă ar fi fost trează, dar era cu mult mai puţin reţinută atunci când era beată, fel în care se simţea acum.

— Ştii, zise ea, de fiecare dată când aminteşte de individul ăsta Ian Judaskiller, îi dă o titulatură diferită. E mare mareşal o dată, următorul minut e general de campanie. Într-o zi, o să zică de el că a fost uns măreţul puuăungă…

— Şşşt, spuse el, ţinând-o de mână.

Ea ascultă. Femeia de la radio zicea că Înălţimea Sa promisese că va trimite în Maine douăzeci de camioane cu echipaj complet pentru a lupta cu incendiile de vegetaţie, cu oamenii având ordin să se pună în mişcare vineri la miezul zilei, lăudat fie Iisus şi Sfântul Duh…

— O să mergem cu ei, spuse Pompierul.

— Să mergem cu Iisus şi Sfântul Duh? zise ea. Am crezut că exact asta încercăm să evităm.

— Cu echipele de pompieri, spus el, ochii mărindu-i-se pe faţa lui osoasă. O să conducem alături de ei direct pe pod şi în Maine. O să ne facă loc, împreună cu ceilalţi, continuă el şi îşi întoarse capul, înfruntându-i privirea. Pleacă în două zile. Putem să ajungem la insula Marthei Quinn săptămâna viitoare pe vremea asta.

10

Când sosi vremea, John îi trezi încet, cu articulaţiile degetelor mângâindu-i obrajii.

Ea se frecă la faţă şi se ridică în coate.

— Nu am… ce? Nu-i prea devreme? Am crezut că nu se pun la drum decât vineri la prânz.

Allie se ridică în picioare. Nick dormea pe partea lui, lângă ea. Ea căscă monstruos în palmă.

— E prânz?

— E vineri? întrebă Harper.

— Da, e vineri, nu, nu e prânz. Doar cam opt. Însă dacă ieşiţi afară, îi puteţi *auzi*. V-am zis eu c-o să aflăm cu mult timp înainte că-s gata de plecare. De ce credeţi că aşa de mulţi băieţei vor să se facă pompieri când s-ar face mari? Ca să poată să sune din horn. Douăsprezece camioane sunt sortite să facă destul zgomot cât să trezească tot oraşul.

Şi nu glumea. Harper îi auzise chiar dinainte să iasă în aerul afumat, uşor răcoros al dimineţii: răcnetele şi urlete sirenelor întrecându-se una pe alta, pornite la niciun kilometru distanţă. Câte una începea să se tânguie câteva clipe, apoi tăcea şi o alta îi lua locul. John preconizase că se vor aduna la staţia centrală de pompieri, chiar de dincolo de birourile primăriei şi un scurt pas alergător pe drumul care ieşea din cimitir.

— Cât de pe grabă suntem? îl întrebă ea pe Pompier.

— Evident, nu am vrea să trecem podul înaintea lor, zise el. Dar nici nu am vrea să rămânem prea în urmă. Haideţi. Să-i urcăm pe copii în maşină.

De parcă ar fi fost versaţi în tainele creşterii şi educaţiei copiilor şi s-ar fi referit la propriii plozi, plănuind o excursie mai lungă spre nişte rude îndepărtate pe care nu ţineau morţiş să le viziteze. Harper bănui că, acum, Allie şi Nick erau copiii lor.

Renée era deja în partea din spate a vechiului camion, deschizând rafturile de lemn aflate deasupra barei. Motorul ieşise prin 1935 pe poarta unei fabrici Studebaker, lung de aproape cincisprezece metri, roşu ca un măr şi zvelt ca o rachetă dintr-o bandă desenată de-a lui Buck Rogers. Mereu va fi arătat ca splendida impresie trecută a viitorului şi ca impresia de trecut a viitorului. Dulăpioarele erau pline de furtunuri murdare de pompieri, rânduri de extinctoare de metal, vrafuri de jachete şi şiruri de bocanci, întinzându-se mult în întunericul ca de hrubă din interior. Părea complet posibil să se dea şi peste vreo Narnie pe-acolo pe undeva prin fundul acelor compartimente.

— Treci pe sub furtun, îi zise Renée lui John, apoi *nţţţ*-îi ca de una singură, dojenindu-se că îndrăznise să spună aşa ceva. Harper, poţi, te rog eu, să-l rogi să tragă de furtun?

Harper nu mai avea de ce. El deja se ocupa de asta. Allie sări scurt pe bara cromată, se ghemui alături şi se apucară împreună să ruleze cu măiestrie ghemuri de furtun în jurul lui.

— Asta-i aproape identic cu felul în care a evadat Gil din închisoare, zise Renée.

— De unde crezi că i-a venit lui John ideea? întrebă Harper. Gil încă ne mai ajută, să ştii.

— Da, spuse Renée şi o strânse pe Harper de mână. Mă duc să-mi iau lucrurile, câte mai sunt. Şi radioul. Să nu plecaţi fără mine.

Harper încărcă *Mama Portabilă* în compartimentul din dreapta spate, potrivind-o pe după trei rânduri de extinctoare cromate, alături de o sacoşă cu merinde. Mai era loc suficient încât Renée şi Harper să se ghemuiască una-ntr-alta, ferite vederii, sub prelata unui motor.

Iar Pompierul… Pompierul va conduce.

— Urăsc partea asta a planului, îi zise ea.

Pompierul era deja pe planşetă, aproape de portiera pasagerilor. Ţinea într-o mână o găleată cu tăciuni. O aşeză lângă eşapamentul care stătea ca un pinten ieşit dintr-o lisă din spatele cabinei. John se aplecă, iar ea văzu cum vârful unui deget i se aprinde, roşu şi transparent – Harper se gândi inevitabil la *E.T.* –, culoarea înteţindu-se până ce deveni prea dureros de privit. Scântei se împroşcau în jur în timp ce el sudă găleata de metalul barei verticale de eşapament.

— Care parte? întrebă el, absent.

— Partea în care tu încerci să conduci chestia asta peste pod. Eşti vânat. Sunt oameni care te-au văzut, ştiu cum arăţi.

Lui Harper chiar îi trecuse prin cap că toată tărăşenia era doar un truc pentru a-i scoate din bârlog pe ei, toată treaba asta atât de mult trâmbiţată cu maşinile de pompieri care se îndreaptă spre Maine ca să lupte cu focurile de acolo. Cu cât analiza mai mult, cu cât se gândea că era foarte probabil să cadă într-o capcană şi să fie morţi până la prânz.

În cele din urmă, ce o convinsese că merită riscul fuseseră o serie de contracţii care duraseră o jumătate de oră şi care îi făcuseră pântecul să se simtă ca o masă amorfă de ciment pe cale să se întărească. La un moment dat, durerea fusese atât de cruntă şi de ritmică, iar respiraţia ei atât de întretăiată, încât fusese sigură că vine bebeluşul. În exact acea clipă de aproape fermă certitudine, contracţiile începuseră să cedeze, şi curând trecură de tot, lăsând-o asudată toată şi cu mâini tremurate. Două săptămâni – doar două săptămâni până la termen, plus sau minus câteva zile.

Ce făceau ei acum era un avânt disperat, ca soldaţii din Primul

Război Mondial sărind din tranşeele lor şi alergând către zona nimănui, fără să ia în seamă că ultimele patru valuri de soldaţi care ieşiseră din adăpost fuseseră făcuţi ferfeniţă. Dar nici nu ar fi putut rămâne locului, pentru că nu poţi creşte un prunc într-un tranşeu.

Nu mai era o chestiune de naştere în siguranţă. Era despre ce urma să se petreacă în minutele, orele şi zilele următoare. În special dacă băiatul nu ar fi avut Solzu'. Trecuseră luni decât nu mai avusese acces la date concrete, însă pe vremea în care încă mai putea intra pe Internet numerele graficelor sugerau că până la 80% din copiii celor infectaţi se nasc sănătoşi. Micuţul avea să fie rozaliu şi curat, şi singurul mod în care se putea asigura că rămâne aşa era să găsească pe cineva sănătos care să îl ia… un gând pe care refuza să îl analizeze mai atentă. Mai întâi, trebuia să găsească un loc unde să poată să aducă acest copil pe lume. După aia va sta să descâlcească partea a doua, găsirea unui cămin pentru copilul ei neinfectat. Era de presupus că doctorii de pe insula Marthei Quinn nu aveau Solzu'. Poate că unul dintre ei l-ar lua pe prunc. Poate că bebeluşul ei ar şi putea rămâne pe insulă cu ea!

Nu. Asta probabil că era mult prea mult de cerut. Era determinată să accepte orice ar fi fost mai bine pentru copil, chiar dacă ar fi însemnat ca ziua în care naşte să fie ultima în care îl vede vreodată. Deja se hotărâse că atunci când va veni clipa, ea va trata totul în maniera lui Mary Poppins. Se convinsese că bebeluşul nu era al ei decât până ce va veni vântul din vest… iar când va izbucni furtuna, ea va deschide calmă umbrela şi va pluti departe, lăsându-l în grija cuiva iubitor şi de încredere şi înţelept, dacă ar fi fost posibil aşa ceva. Nu-l va avea, însă el o va avea pe ea, într-un fel. *Mama Portabilă* îi va rămâne alături.

— Nu cred că Nick ştie cum să manevreze o transmisie manuală. Renée nu a mai condus până acum ceva atât de mare. Allie e prea tânără. Tu eşti gravidă. În plus… Pulă ăla pe care-l caută ei vorbeşte ca al dracului de Prinţ Charles, nu ca al dracului de Don Lewiston, îi zise Pompierul lungindu-şi vocalele şi cu *R*-urile dispărute, încât dintr-odată sună de parcă ar fi din Manchester, Maine, nu Manchester, Marea Britanie. Pot să par şi eu câteva minute ca şi cum aş fi de pe-aici, suficient de mult cât să ne trec de barieră.

— Şi cum rămâne cu încheietura ta? întrebă Harper, atingându-i braţul drept.

Încheietura încă mai era înfăşurată cu o bandă murdară.

— Eh, e suficient de întremată ca să pot folosi un schimbător de viteze. Nu te îngrijora prea tare, Willowes. O să ne trec de barieră. Uiţi cât de mult îmi place să mă dau în stambă.

Dar Harper îl mai asculta doar cu jumătate de ureche.

Renée se oprise la zece paşi distanţă de camion şi rămase aplecată

de mijloc, ţinându-şi podul palmelor în jos încât o pisică cu blană galbenă vărgată şi lungă să o poată mirosi. Pisica ieşise din iarbă cu bucăţele de frunze moarte prinse în blană şi cu coada în sus. Tocea atât de tare, că suna de parcă cineva pornise o maşină de cusut electrică.

Nick se târî afară de sub maldărul furtunului, ca să privească mai atent. Se uită înapoi la Allie, cu o expresie de exaltare pe chip, şi începu să facă gesturi cu mâinile. Ea înaintă de-a buşilea.

— Zice că e pisoiul pe care l-a hrănit vara trecută, spuse ea.

Când Harper privi înapoi, marele Tom era deja în braţele lui Renée. Ochii îi erau aproape închişi, satisfăcuţi. Renée lăsase radioul pe pământ şi îşi trecea acum mâna încet pe spinarea pisoiului.

— Ăsta e *pisoiul meu.*

Renée păru foarte şocată, ca şi cum cineva tocmai ce ar fi trezit-o dintr-un somn adânc.

— Pisoiul pe care l-am lăsat brambura în mai anul trecut. E dl Truffles. Mda, adică Truffaut, de fapt, dar Truffles pentru prieteni.

Pompierul sări jos de pe treaptă. Faţa îi era împietrită.

— Eşti sigură?

— Normal că sunt. Sunt destul de convinsă că ştiu să îmi recunosc propria pisică.

— Dar nu are zgardă sau medalion. Nu poţi fi sigură.

Renée roşi.

— A venit drept la mine. Mi-a sărit în braţe.

Când John nu spuse nimic, ea mai adăugă:

— De ce n-ar fi el? Ăsta e fostul meu cartier. Locuiam tocmai pe strada asta, să ştiţi. Un kilometru şi jumătate de-aici, însă tot strada *asta* e.

— Pisoiul stă aici, îi zise el.

Renée îşi deschise gura ca să dea o replică, se opri şi rămase doar cu ochi ficşi la el – mai întâi nelămuriţi, apoi cu o notă de resemnare tristă.

— Desigur, spuse ea. E absurd să credem că… desigur, ai dreptate.

Îşi frecă nasul de cel al pisicii şi îl aşeză blând pe pământ.

— Nu! strigă Allie. Ce facem? Îl putem lua.

— Corect. Pot să-l ţin cu mine, zise Harper.

Se gândi la expresia chipului lui Renée atunci când recunoscuse pisoiul. Fusese mai mult decât o privire încântată – fusese izbucnirea unui şoc. Harper se gândi că o parte din Renée renunţase la fericire – o lăsase în urmă, în criptă, alături de Gilbert –, iar posibilitatea unei desfătări lovise în moalele capului. Nick, şi el, deja sărise din camion şi se pusese în genunchi, în praf, târându-se atent către pisică, cu o privire intensă aproape hipnotizată. Pisoiul se înfăşură în jurul gleznelor lui Renée şi se uita la băiat cu nişte ochi de smarald

precauţi.

— Şi dacă se uită în dulapurile din spate şi dau de el? întrebă Pompierul.

— O să creadă că s-a strecurat o pisică în maşină. O să aibă de ce să se hlizească.

— Nu. O să înceapă să cotrobăie, asta-ar face.

— Haideţi să votăm, zise Harper.

— Niciun nenorocit de vot! Nu e sigur. Pisoiul stă aici.

— Dle Rookwood, spuse Harper, mi-a ajuns până peste cap de oameni care să pretindă că deţin autoritatea unică de a lua deciziile asupra a ce e şi ce nu e mai bine pentru ceilalţi. Eu am încercat măritişul, şi am avut cinci ani în care mi s-a zis că lucrurile care mă fac să mă simt o fiinţă umană nu sunt bune pentru mine. Am încercat religia – biserica înfricoşată a sfântului langa-langa, templul Sclipirii – şi m-am ales cam cu acelaşi lucru. Acum suntem pe calea democraţiei, şi o să votăm. Nu te bosumfla, primeşti şi tu unul.

— Trei urale pentru cursa electorală! strigă Allie.

Pompierul îşi mută o privire rece când la ea, când la fratele ei.

— Cele mai multe societăţi consideră că nu este posibil să dai drept de vot copiilor pentru că nu sunt suficient de bine informaţi ca să participe la dezbaterile publice.

— Majoritatea copiilor nu ţi-ar fi salvat curul tău sfrijit şi nerecunoscător de la o lapidare publică. Votăm. Cu toţii. Iar eu votez pisica, spuse Harper.

— Eu votez pentru un viitor liber de feline, zise Pompierul şi înfipse un deget în aer către Renée. Şi la fel face şi ea. Pentru că, spre deosebire de tine, Renée Gilmonton este o femeie a raţiunii, logicii, şi precauţiei, nu-i aşa, Renée?

Renée îşi şterse cu dosul palmei obrazul ud de lacrimi.

— Are dreptate. Dacă s-ar întâmpla ceva cu copiii pentru că am insistat eu să luăm pisoiul, nu mi-aş putea ierta-o. Este un risc necugetat. Şi… şi e posibil, totuşi, să nici nu fie pisica mea.

— Minţi, Renée, şi te citesc eu clar, spuse Harper, întorcându-şi apoi capul către cei doi copii, cu o privire justiţiară şi furioasă. Voi cum votaţi?

— Eu votez pisica, zise Allie.

Nick îşi ridică degetul mare în sus.

— Sunteţi amândoi în inferioritate, se răţoi Harper. Dl Truffles vine cu noi!

Pe Renée o trecu un fior.

— Harper. Nu. *Pe bune.* Nu trebuie să… eu nu pot…

— Noi putem, zise Harper. Şi o vom face. Democraţie, paraşutelor. Obişnuiţi-vă.

Dl Truffles îşi frecă şira spinării de glezna lui Renée şi o privi pe

Harper cu o expresie care sugera că nu avusese nicio clipă vreo îndoială asupra rezultatului.

11

Harper se întinse în întuneric alături de Renée şi cu pisica ghemuită între ele, în spaţiul dintre trei rânduri de extinctoare. Allie şi cu Nick se aranjaseră sub furtunurile din celălalt compartiment. Faţa lui Harper era îngropată în blana dlui Truffles, iar cu fiecare inspiraţie ea mirosea ultimele nouă luni ale vieţii pisicii: mucegai, praf, noroi de cimitir, subsoluri şi iarbă înaltă, plajă şi canalizări, tomberoane şi păpădii.

Camionul rula şi pufnea. Acum se aflau pe South Street, Harper putea observa asta după înaintarea greoaie şi întreg balansul. Erau multe curbe pe South Street. Loviră o groapă şi toţi dinţii i se izbiră unii de alţii.

— Pe vremuri erau cinci ore până la Machias. Cât crezi că o să dureze acum? întrebă încet Renée.

— N-avem de unde să ştim cum arată autostrada. Focurile din toamna trecută au ars de la Boothbay până la graniţă. Mii şi mii de acri. Cine ştie dacă o să putem să înaintăm tot drumul? Dacă o să fie nevoie să o luăm o parte pe jos, sau cea mai mare parte, ar putea să ne ia… păi, o grămadă.

Torsul dlui Truffles se lăsa cu ecou în dulapul de lemn, o trepidaţie care o făcu pe Harper să se gândească la cineva cântând la o covată.

— Însă dacă drumul e liber, *am putea* ajunge pe insulă în noaptea asta.

— Nu ştim cât de mult timp le-ar lua ca să ne proceseze. Sau cât de des trimit barca peste apă.

— N-ar fi grozav să faci un duş cu apă fierbinte?

— Astea-s vorbe. Mai rămâne să visezi la mâncare scoasă din cuptor, nu din conservă.

— Te-ai culcat cu el? întrebă Renée, din senin.

Maşina de pompieri schimbă viteza şi începu să accelereze. Ieşiseră acum de pe South Street. Asfaltul era nou, Harper îşi putea da seama după cât de confortabil era drumul.

— Nu, zise Harper. Adică… am stat în pat împreună, dar numai ne-am ţinut de mână unul pe altul. Coastele lui. Mâna lui ruptă.

Nu găsea cuvintele potrivite ca să explice despre cealaltă femeie care fusese mereu prezentă în cameră alături de ei, cea din flăcări.

— Recent, sunt şi foarte gravidă, mai spuse ea.

— Presupun că puteţi să rezolvaţi asta după ce ajungem pe insulă.

Maşina de pompieri se zguduia şi scârţâia.

— Mi-aş fi dorit ca Gil şi cu mine să fi putut fi acolo împreună, continuă Renée. Mi-aş fi dorit să existe o cale de a… însă Mazzul era mereu cu ochii pe noi, era mereu în cameră cu noi. Ştiu că nu arăt

cine ştie ce. Adică… sunt grasă şi am aproape cincizeci de ani. Dar şi el a fost în închisoare atât de mult timp, şi…

— Renée, eşti adorabil de futabilă, îi zise Harper. Ai fi rupt gura târgului.

Renée îşi plesni gura cu palma, tremurând incontrolabil. Extinctoarele se loviră unele de altele şi răsunară.

Când Renée îşi recăpătă autocontrolul, spuse:

— Dar, totuşi, l-ai sărutat, nu? Şi ai folosit cuvântul cu *I*…

— Da.

— Bun. Gil nu mi l-a zis niciodată, aşa că nu i l-am zis nici eu. N-am vrut să i-l fi zis, şi după aia să se simtă cumva obligat. Mi-aş fi dorit să o fi făcut. Nu-mi pasă dacă mi l-ar fi zis sau nu înapoi. Doar mi-aş fi dorit să îl fi auzit de la mine.

— El a ştiut, spuse Harper.

Zgomotul de sub cauciucuri se modifică, devenind mai puternic şi cumva mai adânc. Harper se gândi că ar putea fi pe o rampă, urcând înspre autostrada I-95. *Din clipă-n clipă,* îşi zise. *Din clipă-n clipă. Din clipă-n clipă.* Când ar ajunge pe pod, ar face un zdrăngănit metalic şi forjat. Ar fi inconfundabil. Bariera punctului de control se afla la o distanţă de o treime pe lungimea podului.

— Mi-aş fi dorit să i-o fi zis *lui* în dimineaţa asta. Dacă ne opresc şi dau de noi, poate că n-o să mai am şansa, zise Harper, cu pulsul crescându-i la fel de iute pe cât accelera camionul. Pe tine te iubesc foarte mult, Renée Gilmonton. Eşti cea mai darnică persoană pe care o cunosc. Sper să pot ajunge ca tine atunci când cresc.

— Of, Harper. Nu încerca să fii altcineva decât tu însăţi, te rog eu. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Traversele podului începură să răsune sub roţile maşinii, care acum încetinea.

Cu ochii închişi, Harper îşi putea imagina: podul era larg cât pentru şase benzi, trei înspre sud şi trei către nord, cu un distanţier între ele. În vremurile de demult, s-ar fi putut trece direct în Maine fără oprire, însă guvernatorul instalase toamna trecută un punct de control. Ceva bloca două din cele trei benzi care se duceau înspre nord: maşini de poliţie sau Humvee-uri sau dale de beton. Câţi oameni? Câte arme? Frânele şuierară. Maşina de pompier se opri.

Cizme bocăniră. Auzi o conversaţie înfundată, urmată de un neaşteptat izbucnit în râs – al lui John, se gândi Harper. Şi mai multă pălăvrăgeală. Harper observă că respiraţia i se tăiase, aşa că se forţă să expire un suflu prelung şi lent.

— Pot să te ţin de mână? îi şopti Renée.

Harper întinse mâna în orb şi găsi prin întuneric palma caldă şi moale a lui Renée.

Uşa din spate a compartimentului se deschise câţiva milimetri.

Harper îşi ţinu respiraţia. Se gândi: *Acum. Acum o să se uite înăuntru.* Ea şi Renée erau complet nemişcate sub pătura lor, în spaţiul din spatele extinctoarelor. Harper îşi imagină că ar fi simplu. Dacă s-ar uita pe după extinctoare, toată lumea ar muri. Dacă nu ar face-o, ar supravieţuii cu toţii acelei dimineţi.

Uşa compartimentului se crăpă şi mai mult, iar Harper se întrebă – nu fără o anumită iritare – de ce pizda mă-sii nu deschide odată larg uşa individul ăla.

— Of, Dumnezeule! zise Renée, înţelegând înaintea lui Harper cu o fracţiune de secundă.

Harper se ridică în coate, cu bătăile inimii urcându-i până în gât.

Nu era deloc cineva care deschidea uşa de afară. Uşa era deschisă de dinăuntru. Dl Truffles îşi vârâse capul şi stătea şi privea intens în lumina dimineţii. Îşi scosese umerii înainte, mişcând uşa încă zece centimetri, după care sări jos. *Mulţam de drum, copii, eu cobor aici.*

Renée îi strângea atât de tare mâna lui Harper, încât degetele lui Harper începură să o doară.

— Hristoase! şopti Renée. Of, Dumnezeule!

Harper îşi eliberă mâna şi se ridică în genunchi ca să privească peste capacele extinctoarelor. Văzu o fâşie de cer glorios de albastru, pierzându-se în depărtare în alb, iar curbura gri a podului se apleca înspre terenul statului New Hampshire.

Mai multe epave stăteau înşirate pe aliniament, întinzându-se tocmai către capătul podului şi dincolo de el. Erau poate vreo o sută de vehicule: toate maşinile care încercaseră să forţeze blocada şi eşuaseră. Urme ale gloanţelor pavau parbrizele, găurind capote şi portiere.

Nişte voci se făceau auzite din partea din faţă a camionului. Cineva zicea:

— Faci mişto de mine. Când a fost ultima dată în serviciu activ?

Harper ridică foarte uşor unul dintre extinctoare şi îl mută alături. Scoase un sunet metalic încet.

— Nu, Harper, şuieră tăcută Renée, însă Harper nu mai era dispusă să supună niciunui vot.

Dacă pisica ar fi păşit la vedere, ar fi putut să atragă atenţia nedorită înspre partea din spate a maşinii.

Mişcă încă un alt extinctor. *Clink!*

— Eeeh, de obicei îl scoatem din garaj de fiecare 4 iulie. Împroşcăm pe puşti cu furtunul, îi dărâmam din picioare, ei cred că e marfă de marfă.

O voce cu accent laconic de Estic Inferior vorbea din faţa camionului. Era vag familiară.

— N-ar mai crede că-i aşa de marfă dacă l-am pune pe presiune maximă. Am avea un plod de şase ani zburând până la coama pizdii

mă-sii de copac.

Remarca fu întâmpinată cu un hohot cutremurător de râs, de la cel puţin douăsprezece oameni. Isonul era ţinut cel mai tare de Pompier, cu vocea lui de Don Lewiston.

Ea împinse uşa şi îşi scoase capul la lumina zilei.

Aerul mirosea a râu, o aromă dulceagă de minerale şi cu un iz fad de putregai pe deasupra. În spatele camionului nu era nimeni pe drum. Santinelele stăteau toate înspre cabină. O gheretă albă cu ferestre murdare de plexiglas era goală imediat în dreapta. O staţie de emisie-recepţie, aşezată pe un birou Formica, păcănea şi foşnea.

— Bara din faţă pare destul de buşită. Ai lovit ceva cu ea? întrebă una dintre santinele.

— Aaa, asta fu acu' vreo două luni. Am lovit ce-am crezut că e un hârtop. S-a dovedit a fi un Prius cu câteva chibrite-n el. Ups!

Şi mai multe râsete, mai tari, de data asta.

Dl Truffles privi în sus, de pe asfalt, către Harper, mijindu-şi ochii, şi căscă, apoi îşi ridică un picior şi începu să-şi lingă biluţele păroase.

— Văd că nu eşti pe lista mea, zise unul dintre santinele, fără să sune neprietenos, însă vocea nu-i era nici înecată de râs. Am o listă cu toate camioanele care au aprobare să se-ndrepte spre nord. Nu-ţi văd numărul.

— Pot să mă uit? întrebă Pompierul.

Foşniră hârtii.

Harper puse un picior pe asfalt şi se lăsă afară, peste bară.

Şirul de epave se întindea la infinit, urmând marginea drumului şi dispărând din vedere după capătul podului. Harper văzu un break cu peste zece găuri de gloanţe în parbrizul deformat. Pe bancheta din spate era prins un scaun de copil.

— Aha, uite-aici, spuse Pompierul. Ăsta. Asta-i drăguţa mea.

Lui Harper i se păru că accentul lui normal îi scăpase pentru o clipă şi se întrebă dacă mai remarcase cineva.

— Studebaker-ul din 1963? Nu-s eu mare expert, da' maşina asta de pompieri nu prea-mi pare a fi ceva din 1963.

— Ba bine că nu. Nu-i din '63. E din '36. Au încurcat cifrele între el. Şi a dracului plăcuţă greşită de înmatriculare. Ce-avem aici probabil că-i a' veche. Au fost schimbate cu cele originale, antice, acu'… trei, patru? Cel puţin patru nenorociţi de ani.

Tipul oftă.

— Cineva o să intre în rahat pe chestia asta.

— Cam da. D-asta poţi fi sigur, zise Pompierul. Eh, pula mea. Dacă tot e să intre *careva* în belea, la fel de bine aş putea să fiu eu. Cum o să aibă curaj să ţipe la mine? Dacă s-ar pune să mă dădăcească, ar face bine să vină până-n nord, în Maine, să mă găsească. Dă-mi pixul. O să scriu eu numărul corect.

— Vrei?

— Îhî. Chiar o să-mi şi pun iniţialele.

— Hei, Glen? Vrei să anunţ prin staţie? întrebă altcineva, care părea mai tânăr, cu vocea aproape spartă. Aş putea să lămuresc cu primăria în cinci minute.

Harper îl ridică pe dl Truffles cu amândouă mâinile. El mieună uşor. Ea începu să se rotească încet către maşina de pompieri, apoi îngheţă, holbându-se la ghereta goală.

O cameră video, montată sub streaşină, era îndreptată fix către ea. Se putea privi, un pic nefocusată, la un televizor cu ecran cu tentă albăstruie pus pe tejgheaua din interiorul gheretei.

Încă se mai holba la monitorul de supraveghere atunci când unul dintre paznici intră în câmpul vizual, păşind în spaţiul dintre ea şi ghereta prăfuită. Cu greu puteai zice de el că nu mai e copil, cu păr morcoviu şi tuns periuţă şi cu un M16 pus pe umăr. Era cu spatele la ea. Dacă ar fi aruncat o privire peste umăr, s-ar fi uitat direct la ea. Dacă ar fi privit monitorul, ar fi văzut imaginea ei. Dar nu făcu nici una, nici alta. Santinela privea preocupat înspre partea din faţă a camionului. Făcu un gest cu degetul mare înspre capotă.

— Îi ştiu pe toţi tipii de la Lucrările Publice, zise el. Au o listă cu toate vehiculele reglementate, iar la birou e mereu cineva… poate Alvin Whipple sau Jakob Grayson. Ar putea să ne spună ce să facem.

Harper îl împinse pe dl Truffles înapoi în separeu. Îşi ridică atentă piciorul, flexându-şi genunchiul cât de mult era capabilă, şi se împinse în sus, în spate.

— O idee foarte bună! strigă Pompierul. Nu, stai, căcat!… vino-ncoa. Ai face bine să-ţi iei clipboard-ul înapoi, ca să ai numărul de înmatriculare corect.

Harper aruncă un ochi prin uşa compartimentului, care încă mai era crăpată, şi văzu cum băiatul roşcovan merse sprinten către partea din faţă a camionului. Iar în clipa următoare dispăru din vedere.

Harper închise foarte încet uşa.

I-l dădu pe dl Truffles lui Renée şi repoziţionă extinctoarele astfel încât să îi ascundă din nou… un lucru complet inutil, din moment ce nimeni nu a deschis portiera din spate, iar în clipa următoare se puseră în mişcare. Harper se lăsă pe spate. În piciorul stâng i se zbătea nervos un muşchi.

Dl Truffles toarse moale. Renée îşi trecu degetele prin blana de pe cap.

— Vrei să ştii ceva? întrebă Renée, cu o voce calmă.

— Ce? zise Harper.

— Nu cred că e pisica mea, îi spuse Renée.

12

Maşina de pompieri se clinti, păru să dea înapoi o jumătate de metru, apoi se opinti în faţă, aproape reticentă. Traversele din asfalt răsunau din nou sub cauciucuri. Harper auzi înfundat *ding-dong*-ul unui clopot de bronz: Pompierul care îşi saluta tovarăşii.

Camionul prinse viteză, îndreptându-se către nord.

— Am reuşit, zise Renée, sprijinită într-un cot. Cred că acum suntem în siguranţă.

Harper nu răspunse. Îşi ridică puţin fruntea şi şi-o retrase iute, aducându-şi aminte de camera video.

— Ce e? întrebă Renée.

Harper scutură din cap.

Camionul îşi continuă drumul o vreme. Harper se gândi că John mergea cam cu 1oo sau 11o la oră, avea senzaţia unei viteze mari şi directe. Se gândi că dacă ar fi timp suficient, pietrele şi legănatul maşinii şi acea senzaţie de viteză ar putea-o face să adoarmă.

După zece minute, totuşi, el coborî treapta de viteză. Camionul se opri în cele din urmă, cu pietrişul scrâşnind sub roţi şi prundişul lovind sub maşină.

Harper era deja în genunchi atunci când Pompierul deschise uşa din spate.

— Avem probleme, nu? întrebă ea.

— Nu.

Avea un obicei – atunci când minţea, întotdeauna îşi ferea ochii în dreapta.

— M-am gândit să văd dacă nu aţi vrea să urcaţi cu mine în cabină, mai zise el.

Celălalt compartiment se deschise, iar Allie îşi scoase capul, frecându-şi cu o mână scalpul care începuse să fie deja un puf de culoarea mierii.

— Ia-l şi pe Nick. Îi put picioarele.

— În regulă, atunci, spuse el.

— Nu cred că ar fi trebuit să opreşti, zise ea. Suntem prea aproape de graniţă.

— Trebuie să hrănesc găleata, îi spuse el.

Coborâră cu toţii ca să îşi întindă picioarele. Harper se întinse de spate şi îşi pocni şira spinării. O briză cu nisip fin îi suflă părul de pe sprâncene.

Se aflau la nord de Cape Neddick, în ceea ce fusese cândva o rezervaţie naturală. Pe partea de drum cu Cape Neddick, încă mai era. Stejari bătrâni, splendizi în noile lor haine de frunze verzi, îşi legănau crengile. Albinele zumzăiau în iarba roşcată.

De partea cealaltă a drumului era un tărâm selenar de beţe carbonizate şi bolovani înnegriţi, ridicându-se din maluri de cenuşă. Rămăşiţele copacilor păreau nişte umbre care se ridicau dintr-o întindere de cenuşă de culoare spălăcită. La vreo treizeci de metri de ei se ivea o construcţie scundă din panouri de tablă ruginite, cu pereţii atât de deformaţi de la expunerea la văpaie, încât semăna cu desenul unui copil de cinci ani. Trei acri de pustietate se continuau cât putea vedea Harper cu ochii.

— E peste tot aşa? întrebă Renée, făcându-şi căuş cu mâna.

— Statul Maine? Din ce am auzit, nu. Mai sus în nord ar trebui să fie ceva mai rău, zise şi se uită înapoi, de unde veniseră. N-am nicio idee cum arată şoseaua în faţă. Escadronul de pompieri din care am pretins că facem parte are de mers doar pe 95, până la York, după care să intre pe autostrada naţională către nord. Noi am trecut un pic mai mult de York, înspre marele necunoscut.

Harper îl urmă dincolo de stradă, prin bălării. El adună de pe jos crengi uscate. Nick era la liziera pădurii, cu spatele la ei, uşurându-se în ferigi.

— N-o să le ia mult timp până se prind că n-ar fi trebuit să ne lase să trecem, spuse Harper.

— N-o să mai conteze. Când îşi dau seama de greşeală, îmi imaginez că o să-şi ţină gura-nchisă. E, până la urmă, mult mai uşor să facă un exemplu din *ei,* în loc de *noi.* Cei la comandă nu e musai să-i prindă *pe ei.* Nu, cred că o să fim…

— Nu cred că ai înţeles. S-a întâmplat ceva la pod. O prostie. Pisoiul a sărit din maşină. Mi-a fost frică să nu îl vadă cineva şi să decidă să inspecteze atent camionul. Aşa că am ieşit şi eu şi l-am apucat, şi era o cameră de luat vederi în gheretă. Au o filmare care *dovedeşte* că tu duceai fugari.

— Asta dacă au privit-o, zise el, apoi se opri din ce făcea, se întoarse către ea şi completă: Ţi-am zis că e o greşeală să luăm cu noi pisica!

— E ceva pe lumea asta care-ţi place mai mult decât să spui „Ți-am zis eu?”

Cuvintele acelea fuseseră favoritele lui Jakob. Nu-i plăcea ideea ca John să semene cu Jakob în niciun fel. Doar gândul la aşa ceva o făcea să-i vină să-i dea un pumn, *tare.*

Pompierul începu să înainteze cu greu prin buruieni, înapoi spre camion, cu braţele pline de lemne de foc arătând destul de extenuante la cărat.

— N-o să trimită pe nimeni după noi, zise el, în cele din urmă. New Hampshire e blocat. Nu pot să rişte. Oricine din cei pe care i-ar trimite s-ar putea hotărî să nu se mai întoarcă. Asta e problema cu statele poliţieneşti. Paznicii închisorilor sunt şi prizonieri, la rândul lor, iar cei mai mulţi o şi ştiu.

— De ce e o găleată plină cu tăciuni în camion? întrebă Nick cu mâinile.

Ea se văzu nevoită să facă nişte scris cu degetele ca să poată să îi explice.

— Este un suvenir al focului lui favorit.

— E nebun de legat rahatul pe băţ, spuse Nick. Uneori uit.

— Ai grijă la limbaj, altfel o să îţi spăl mâinile tale mizerabile cu săpun, tinere.

— Ha, ha! îi spuse el. M-am prins. Foarte simpatic. Toată lumea adoră o glumă bună cu surzi. Hei, de ce a făcut Dumnezeu să pută pârţurile? Ca să se poată bucura de ele şi surzii.

După ce reveniră pe şoseaua I-95, Pompierul se aplecă pe fereastră şi sună din nou din clopotul lui, înspre nicăieri.

13

Cu cât se duceau mai în nord, cu atât mai puţin păreau că merg pe planeta Pământ. Dune de cenuşă gri se întinseseră pe şosea, uneori atât de înalte şi de largi – insule de funingine afânată –, că părea mai înţelept să încetinească şi să le ocolească. Peisajul avea culoarea cimentului. Arbori carbonizaţi stăteau înfipţi de ambele părţi ale drumului, sclipind cu un luciu metalic sub un cer care se transforma încet într-un roz şters. Nimic nu creştea. Harper auzise că buruienile şi iarba revin repede după un incendiu, dar solul era îngropat sub cenuşă groasă, un lut albicios care nu lăsa niciun fel de verde pe el.

Vântul se înteţi, nisipul lovind parbrizul în rafale, iar Pompierul porni ştergătoarele, care mâzgăliră dungi mari de gri peste geam.

Se aflau pe drum de poate douăzeci de minute atunci când Harper văzu case, un şir de locuinţe mobile pe culmea dinspre est de maşină. Nu mai rămăsese nimic din ele. Erau carapace negre, cu geamurile sparte şi acoperişurile prăbuşite. Sclipiră atunci când le depăşiră, un aliniament de cutii de pantofi înfăşurate în aluminiu, deschise către cer.

Deja mergeau cu doar treizeci de kilometri la oră, Pompierul făcând slalom printre munţi de cenuşă şi ocazionalele trunchiuri de copaci căzute peste asfalt. Trecură peste un pârâu. Apa era un bazin de mâl gri. Nişte moloz era împrăştiat în silă de-a lungul cursului jegos. Harper zări o roată de cauciuc, o bicicletă îndoită şi ceea ce părea un porc umflat cu o salopetă din denim pe el, carnea-i putrezită roind de muşte. După care Harper văzu că nu era un porc şi se grăbi să îi acopere ochii lui Nick.

Intrară în Biddeford. Arăta de parcă ar fi fost bombardat. Coşuri negre de fum se ridicau prin pereţi distruşi. Un şir de stâlpi de telefonie rămăseseră în picioare într-o linie lungă, privind peste lume ca nişte cruci aşteptând sacrificările. Deasupra tuturor se ridica centrul Southern Maine Medical, un morman de blocuri de culoarea obsidianului, cu fumul încă ivindu-se din interior. Biddeford era un imperiu al ruinelor.

Prin semne, Nick întrebă:

— Crezi că cei mai mulţi din oamenii care locuiau aici au scăpat?

— Da, îi zise Harper. Cei mai mulţi au scăpat.

Era mai uşor să spui o minciună cu mâinile decât atunci când trebuia să o spui cu voce tare.

Lăsară Biddeford în urmă.

— Am crezut că o să vedem refugiaţi, spuse Harper. Sau patrule.

— Cu cât înaintăm înspre nord, presupun că fumul o să se înteţească, la fel şi prezenţa toxinelor din aer. Ca să nu mai zic de

cenuşă. Aerul ar putea să devină foarte uşor otrăvitor. Nu şi pentru noi, însă. Cred că Solzu' Dragonului din plămânii noştri o să ne protejeze. Dar nu la fel şi pentru cei normali, zise el şi zâmbi cu jumătate de gură. Poate că umanitatea e pe cale de extincţie, însă noi avem norocul de a face parte din ce va urma după.

— Ura! zise Harper, privind hectarele de pustiu. Ia uite ce de noroc pe noi. Cei blajini vor moşteni Pământul. Nu că ar mai vrea cineva ce-a mai rămas din el.

Pompierul puse radioul pe banda FM şi trecu butonul printr-o serie de purici, voci distante şi neclare, un cor de băieţi urcând spre o notă foarte înaltă într-o catedrală cu ecou, apoi – prin purici – sunetul unui bas tresăltat, aproape bleg, şi un bărbat văicărindu-se că iubita lui era determinată *să fugă, să fugă.* Semnalul era slab şi venea printr-un şir de păcănituri şi hârâituri enervante, dar Pompierul îşi aplecă urechea, ascultând cu ochii largi, apoi privind la Harper. Harper se uită înapoi la el şi încuviinţă.

— Aud ce cred eu că aud? întrebă Pompierul.

— Mie cu siguranţă mi se pare English Beat, răspunse Harper. Continuă să conduci, dle Rookwood. Viitorul ne aşteaptă. O să ajungem, mai devreme sau mai târziu.

— Cine-ar fi crezut că viitorul va suna la fel de asemănător ca trecutul? spuse el.

14

Câţiva kilometri mai la nord de Biddeford, Pompierul luă piciorul de pe acceleraţie, iar camionul începu să încetinească.

— Să fiu sincer, zise el, am avut aproape 75 de kilometri de mers întins, cu mult mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Un tir era parcat peste benzile care duceau în nord. La fel ca tot ce întâlniseră în ultimele ore, arăta de parcă ar fi căzut o bombă lângă el. Cabina era o carcasă prăjită, arsă până la caroserie. Containerul din spate era negru de la fum, însă, prin negreală, Harper putea zări vag cuvântul WALMART.

Deasupra logo-ului corporaţiei, cineva ştersese murdăria şi scrisese cu vopsea un mesaj, în litere roşii grosiere:

PORTLAND DISPĂRUT

DRUMURILE DISTRUSE FĂRĂ TRECERE
SĂNĂTOS? PREZINTĂ-TE LA DEKE HAWKINS DIN PROUTS NECK
INFECTAŢII VOR FI ÎMPUŞCAŢI PE LOC
DUMNEZEU SĂ NE IERTE. DUMNEZEU SĂ NE SALVEZE.

Pompierul deschise portiera şi păşi pe treaptă.

— Am un cablu de tractare. Cred că aş putea să trag tirul ăla ceva mai într-o parte. Nu pare să avem nevoie de loc prea mult ca să îl ocolim. Poate că ar fi bine să mai hrănim găleata, dacă tot ne-am oprit.

Nick o urmă pe Harper până în partea din spate a maşinii, ca să vadă ce mai fac Allie şi Renée. Allie coborâse în stradă, întinzând mâna ca să o ajute pe Renée să treacă de bară. Renée părea aproape gri în peisaj. Îşi strângea pisica la piept, cu o mână.

— Cum îţi mai e, băbuţă? întrebă Harper.

— N-o să mă auzi că mă vaiet, spuse ea.

— Nu zău, zise Allie. Cine-ar putea auzi ceva peste miorlăitul pisoiului ăla?

— Micuţul nostru autostopist a hotărât că nu îi place prea mult să călătorească la clasa a doua, spuse Renée.

— Atunci poate să stea în faţă, zise Harper. Şi poţi să stai şi tu cu el.

Renée arăta ponosită şi obosită, dar zâmbi la remarca asta.

— Nici în ruptul capului.

— N-o să mergeţi în spate, dnă Willowes, spuse Allie. Trecem peste vreuna din gropile alea, şi probabil că bebeluşul o să sară direct afară. Naştere cu proiectil.

Renée se albi la faţă.

— O imagine cât se poate de savuroasă.

— Aşa-i că-i? Cine vrea să pape? spuse Allie, întinzându-se către unul dintre rafturile din compartiment, pentru a scoate sacoşa cu alimente.

Harper luă o conservă cu piersici şi o lingură de plastic şi le duse către cabina maşinii, gândindu-se că John va vrea să împartă cu ei. Îl găsi stând pe capota tirului imens, făcându-şi palma căuş şi privind în depărtare, pe autostradă.

— Cum arată în faţă? întrebă ea.

El se opinti şi coborî de pe capotă.

— Nu prea bine. Lipsesc bucăţi mari de drum şi am zărit un copac absolut imens căzut de-a curmezişul, la mai puţin de un kilometru de-aici. Mai mult, chestiile de pe-acolo încă mai fumegă.

— Asta-i aiurea rău. Focul ăsta e… de cât timp? Opt luni? Nouă?

— N-o să se stingă atâta timp cât încă mai e ceva care să ardă. Toată cenuşa aia e o pătură protectoare pentru cărbunii de sub.

Îşi scosese jacheta şi era cum îmbrăcat în cămaşă. Era miezul zilei, iar zăpuşeala se ridica din asfalt.

— O să conducem până ce n-o să mai putem conduce. După care o să abandonăm camionul şi o să mergem pe jos, zise, apoi se uită o clipă la pântecul ei. N-o să-ţi îndulcesc realitatea. O să fie foarte cald şi am putea să ne târâm zile-ntregi.

Ea încercase să nu se lase pradă fanteziilor cu ajunsul încă din seara aceea la insula Marthei Quinn – încercase să nu îşi imagineze un pat cu aşternuturi curate şi un duş fierbinte sau aroma de săpun –, însă nu reuşise pe de-a întregul să se abţină. Îi scădea foarte mult moralul să audă că să ajungă la destinaţie va fi mai lung şi mai greu decât sperase, decât speraseră cu toţii. Dar nici nu apucă să realizeze acea nouă dezamăgire, că se şi hotărî să o alunge. Erau pe drum şi ieşiseră din New Hampshire. Astea erau veşti suficient de bune.

— Ce? zise ea. Crezi că sunt prima domnişoară însărcinată care a fost nevoită să meargă mai mult? Uite. Mănâncă o piersică. Asta ţi-ar da ceva de făcut cu gura aia a ta în afară de discursuri ursuze şi previziuni sumbre. Ştii că eşti mortal de sexy până să te apuci să dai din gură? După aia te faci al dracului, ca un cur.

El îşi deschise gura ca să ia o lingură de piersici. Ea îi urmări mişcarea şi îl sărută imediat, cu un gust de sirop de fructe. Când ea îşi dezlipi buzele, el îi zâmbi.

Nick, Renée şi Allie începură să aplaude, stând aliniaţi în spatele lor. Harper le arătă degetul mijlociu şi îl sărută încă o dată.

15

John şi Allie legară un lanţ de tractare la cârligul din faţa maşinii de pompieri şi trecură celălalt capăt la tir. În timp ce prindeau lanţul în spatele tirului, Harper cercetă încărcătura containerului Walmart. Interiorul mirosea a metal şi păr ars, dar era o stivă de paleţi de lemn spre peretele din spate. Harper trase jos unul, să vadă dacă poate să îl desfacă şi să pună lemnul pe focul din găleată.

Renée îi aduse o rangă şi un topor. Harper rezemă paietul de bara înnegrită de fum şi începu să-l trosnească. Bucăţi de brad se desprinseră şi zburară.

Renée aruncă o privire prin lumina puternică a amiezii către găleata sudată în spatele cabinei.

— Am tot vrut să întreb… zise ea.

— Probabil că mai bine n-ai face-o.

— Ok.

Harper cără la camion un braţ de lemne, se urcă pe treaptă şi privi în găleata de metal. Tăciunii pulsau. Harper aruncă bucăţile de lemn, una câte una. Fiecare băţ se aprinse cu un şuierat vibrat de flacără albă pe măsură ce intră. Harper băgă patru sau cinci lemne, apoi se opri, ţinând un alt băţ deasupra gurii găleţii, încercând să îşi dea seama unde ar fi mai bine să îl pună.

O vâlvătaie roşie de foc având forma unei mâini de copil se ridică şi îl apucă. Harper dădu drumul cu un icnet scurt şi sări de pe trapă. Simţi cum i se înmoaie picioarele. Renée îi puse o mână pe umăr, ca să o redreseze.

— Am mai auzit de limbi de foc, spuse Renée blând. Dar nu şi de braţe.

Harper clătină din cap, nu-şi putea găsi glasul.

Pompierul închise portiera de la şofer şi puse camionul în marşarier. Cablul de tractare se încordă la maxim, cu un pocnet. Cauciucurile maşinii de pompieri se rotiră, scoaseră fum, găsiră aderenţă şi traseră deoparte spatele tirului, cu un zbârnâit metalic.

Când uriaşul utilaj deblocă drumul, Harper reuşi pentru prima oară să vadă cum trebuie în depărtare. La mai puţin de şapte metri de tir, un crater de mărimea unui autoturism înghiţise calea de rulare de pe o bandă. Nu mult mai încolo, *un alt* crater, de data asta pe banda lor. La mai puţin de un kilometru mai în jos pe autostradă, Harper văzu un copac uriaş căzut de-a curmezişul, o zadă întinsă care, cumva, fusese cristalizată de foc. Arăta de parcă ar fi fost făcut din zahăr ars. Şoseaua era prelungă şi dreaptă, iar distorsiunile de la căldură urcau încet de pe asfaltul moale şi bombat.

— De-aici încolo, o să fie nevoie să o luăm încet, zise Pompierul.

Greşea.

16

Pompierul îndreptă maşina pe după gropile surpate în drum, rulă către copacul zada căzut şi se opri încă o dată. Harper şi cu ceilalţi nici nu se mai deranjaseră să urce în camion, ci o luaseră pe jos. Cerul se înnegura, de parcă ar fi stat să plouă, numai că nu era ploaie, iar culoarea norilor era cea greşită. Acei nori aveau nuanţa somonului, ca aprinşi de la un apus, fără să ia în seamă că era miezul zilei. Aerul avea acea consistenţă care anunţa uneori venirea fulgerelor. Presiunea îi afundă lui Harper urechile într-un mod neplăcut.

Pompierul prinse cablul de trunchiul căzut şi dădu maşina cu spatele. Se auzi o trosnitură puternică. El înjură artistic.

— Ai auzit ce-a zis? *Nicio* femeie n-ar putea să facă asta, spuse Renée. Este anatomic imposibil.

El sări din spatele volanului. Cablul rupsese o ramură de trei metri din copac.

— Trebuie să înfăşori sfoara în jurul trunchiului, zise Allie. Altfel se rupe pe bucăţi.

Nick se aşeză pe bara din spate a camionului de pompieri, lângă Renée şi Harper, în timp ce Allie şi Pompierul petreceau cablul pe centrul copacului.

— Hai să jucăm un joc, zise Renée. Douăzeci de întrebări. Cine vrea să înceapă?

Harper se apucă să traducă. Nick răspunse în semne.

— Vrea să ştie dacă e animal, vegetal sau mineral.

— Mineral. Un fel de. Hmmm. Am cam început pe picior greşit.

Continuară ping-pong-ul, cu Harper servind pe post de interpret.

— E galben? întrebă Harper în numele lui.

— Da, dar şi un fel de portocaliu.

— Acum vrea să ştie dacă e mai mare decât o maşină.

— Da. Mult mai mare.

Nick rosti iute ceva, cu mâinile.

— Zice: „E un camion”, spuse Harper.

— Nu! răspunse Renée voioasă.

Nick se coborî de pe bară, cu mâinile zburând prin aer şi cu braţele fluturând.

— El zice „E un camion uriaş cu aripi”, spuse Harper.

— *Nu!* le zise din nou Renée, încruntându-se. Spune-i că nu. Îşi iroseşte întrebările.

Însă până atunci Harper se dăduse ea însăşi jos de pe bară, privind intens de-a lungul autostrăzii.

— Trebuie s-o luăm din loc, spuse ea.

Nick deja alerga către partea din faţă a maşinii. Harper sprintă după

el, strigând întreg drumul, cu vocea ridicându-i-se de la un zbieret către ceva care deveni foarte asemănător cu un ţipăt.

— John! Trebuie s-o luăm din loc! Trebuie să plecăm! *Chiar! ACUM!*

John era pe jumătate cocoţat în cabină, cu o mână pe volan şi cu un picior pe treaptă. Se aplecase şi pe jumătate ieşise în afară, ca să poată să îi dea indicaţii lui Allie, care prinsese zada, ajustând cablul de tractare în jurul trunchiului. Când o auzi pe Harper urlând, ea privi în jur, apoi îşi miji ochii şi privi chiorâş pe după ea.

În depărtare, la mai bine de un kilometru şi jumătate, un camion portocaliu sclipea în soare. Harper putea auzi distant crescând huruitul motorului pe măsură ce Freightliner-ul se năpustea către ei.

— Allie, dă-te jos de pe copac! strigă John.

Allie îşi făcu palma căuş la ureche şi clătină din cap. *Nu te-aud.* Cu greu abia reuşea Harper să îl audă pe John, peste motorul la relanti al maşinii de pompieri.

Harper sări pe treaptă, alături de Pompier, şi trase de clopotul de bronz, cât de tare şi de zgomotos era în stare. Allie citi pe chipul lui Harper, sări de pe trunchi şi se îndreptă în fugă spre ei.

— În camion, în camion! strigă John. Iute, trebuie să dau cu spatele.

Allie îl apucă pe Nick, cu braţele în jurul şoldurilor lui, îl ridică de la pământ şi se repezi către partea din spate a camionului.

John le lăsă poate zece secunde ca să se cocoaţe, după care împinse brusc maneta în marşarier şi tură motorul. Trunchiul prinse maşina şi o blocă. Roţile se învârtiră. Harper rămase pe treaptă, strângând tare cu o mână de portieră, cu cealaltă de braţul lui John.

Freightliner-ul lui Jakob era acum la mai puţin de un kilometru şi jumătate, cu soarele reflectându-se sumbru de pe parbrizul sfărâmat. Harper putea distinge vaietul subţire al accelerării.

John apăsă şi mai tare pe pedală, iar copacul se urni, se răsturnă şi începu să alunece prin cenuşă. Crengile se frângeau şi rupeau, acoperind asfaltul.

La mai puţin de un kilometru distanţă, plugul pentru deszăpezire al lui Jakob acroşă spatele tirului Walmart şi zdrobi containerul, împingându-l prin aer şi din calea lui, cu un bufnet metalic.

Copacul se prinse de o fisură a drumului, fără să se mai clintească. John înjură. Puse schimbătorul în poziţie de condus, înaintă câţiva metri şi trânti înapoi maneta în marşarier. Tură drept în spate, cu scârţâit de cauciucuri.

Harper se ţinu bine, scrâşnind din dinţi, cu bătăile inimii înnebunitoare, pregătindu-se pentru şoc. Arborele de zadă săltă în aer şi se prăbuşi la pământ, cu crăcile spulberate şi zburând, rostogolindu-se suficient încât să elibereze o bandă.

— Ne dezleg eu, zise Harper.

Sări şi alergă în partea din faţă a camionului.

— Grăbeşte-te, Willowes, îi strigă Pompierul, cu zgomotul Freightliner-ului urcând spre un răcnet dur. Urcă, *urcă!*

Harper strecură din cârlig cablul de tractare şi se avântă spre portiera de pasageri.

— *Mergi!* urlă ea, apucând mânerul de la uşă şi sărind pe treaptă.

Maşina de pompieri răbufni înainte. Ramuri groase se rupseră şi se spulberară sub roţi. Până să ajungă să se urce Harper de tot pe banchetă, camionul deja prinsese cam 30 de kilometri la oră. John coti abrupt pe după zadă, prinzând viteză încet, dar sigur, pe o bucată dreaptă de drum care urca înspre o culme joasă.

Plugul de zăpadă lovi copacul. Arborele de zadă nu doar se dădu la o parte, cât mai degrabă se pulverizâ, crengile fărâmiţându-se într-un nor de pudră gri şi bucăţi negre. Freightliner-ul urlă. Harper simţi că aude pentru prima oară în viaţă adevărata voce a lui Jakob.

Ea avea un genunchi pe scaunul pasagerilor atunci când Freightliner-ul izbi spatele camionului. Impactul o făcu să se dezechilibreze. Picioarele îi căzură prin portiera deschisă, atârnând deasupra drumului. Avea un braţ trecut pe geamul deschis al uşii. Cealaltă mână apuca scaunul.

— Harp! strigă Pompierul. Of, Dumnezeule, Harp, treci înăuntru, treci înăuntru!

— Mai repede, îi zise ea. Nici să nu te gândeşti să încetineşti, Rookwood.

Lovi cu piciorul, însă nu reuşi să se tragă în scaun. O parte prea mare din ea atârna de portieră, iar centrul ei de gravitaţie era prea jos, întreaga ei greutate împingând către asfalt.

Harper îşi răsuci gâtul ca să vadă unde e camionul Freightliner, şi chiar în acea clipă Jakob lovi din nou. Harper îl *văzu,* atunci, în spatele volanului: chipul înfometat, neras şi speriat al lui Jakob. Nu zâmbea şi nu părea furios. Capul i se bălăngănea pe gât de parcă ar fi fost injectat cu un anestezic puternic.

— Vrei să treci odată înăuntru, pentru numele lui Dumnezeu? spuse Pompierul.

Avea o mână pe volan, dar nu se mai uita prin parbriz. Se întinsese cu totul peste bancheta pasagerilor ca să o apuce, flexându-şi la maxim braţul drept, cel cu încheietura bandajată.

Ea se împinse frenetic înspre mâna lui, reuşind să îi atingă degetele. El o trase, încordându-se împotriva curentului care încerca să o absoarbă de pe scaun. Călcâiele ei loviră aerul, şi în cele din urmă genunchiul îşi găsi sprijin şi intră în cabină.

Maşina de pompieri mersese în zig-zag în timp ce el o trăsese înăuntru. Agăţară o Honda Civic parcată pe marginea din stânga a autostrăzii interstatale. Spatele Hondei se răsuci în aer de parcă ar fi explodat o mină sub roţile ei. Înaintară pe lângă ea, prinzând şi mai

multă viteză şi lăsând-o în urmă.

Honda se prăbuşi pe separator, cu un bufnet răsunător. Plugul o lovi o secundă mai târziu şi o îndepărtă cu un icnet, un sunet aproape uman de furie, amestecat cu fărâmiţatul sticlei sparte.

Ea se trânti pe scaunul pasagerului, cu portiera încă deschisă şi balansându-se înainte şi înapoi. Harper apucă chinga de piele neagră care atârna deasupra portierei şi îşi scoase capul afară, privind înapoi.

— Ce pizda mă-sii faci?… întrebă Pompierul.

Era cuprinsă de cântec, un cântec al indignării care nu avea cuvinte sau melodie, iar mâna ei se aprinse ca o cârpă îmbibată în benzină atunci când e atinsă de un chibrit. Flăcări albăstrui izbucniră dintre degete, iar ea le aruncă, aruncă o minge de foc. Lovi parbrizul Freightliner-ului, se împrăştie pe geam într-un evantai lichid de foc… şi se stinse.

Harper aruncă din nou şi din nou. O explozie de flacără albăstruie desprinse oglinda retrovizoare din partea dreaptă a plugului. Un fulger lovi însuşi plugul, transformând, pentru scurt timp, aripa de deszăpezire într-un jgheab umplut cu scântei albe de flăcări. A patra oară când aruncă flama, prinse boltă, ca o minge de baseball către mănuşa unui jucător, şi nimeri cauciucul din partea din faţă, dinspre pasager.

Roata deveni un cerc de foc.

— Poţi să-l orbeşti? întrebă Pompierul.

— Ce? întrebă Harper.

— Să-l orbeşti. Doar orbeşte-l pentru zece secunde. *Acum,* te rog. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi centura.

Pe gâtul lui John zvâcneau tendoanele. Buzele îi erau strânse într-o grimasă îngrozită. Înaintau cu viteză pe un deal, către un fel de pasaj de trecere. Partea frontală a camionului desţeleni un stâlp cu un fel de marcaj rutier portocaliu în formă de diamant, un avertisment. Harper nu avu timp să citească ce scrie înainte ca Pompierul să îl prăbuşească.

Harper nu se mai obosi cu centura. Nu avea cum să o închidă şi încă să mai poată să se aplece suficient de mult în afară ca să arunce flăcări direct înspre Jakob. Îşi scoase capul în fierbinţeala amiezii şi se uită la Freightliner. Jakob îi întorcea privirea pe după parbrizul împăienjenit de crăpături, provenind de la o singură gaură de glonţ chiar mai la dreapta de unde stătea el în spatele volanului. Harper se gândi că Jamie Close fusese foarte aproape de a-l împuşca într-un plămân în acea noapte din turla bisericii.

Trase adânc aer în piept şi azvârli un pumn de foc. Nimeri parbrizul în dreptul găurii de glonţ. Flăcările se răspândiră urmând linia crăpăturilor şi făcând o plasă de văpaie. Un mic foc împroşcă în cabină, iar Jakob tresări, ferindu-şi capul. Harper se gândi că, pentru o

clipă, îşi închisese ochii.

Harper se răsuci ca să vadă ce era în faţă şi observă că breteaua dispăruse. POD PRĂBUŞIT – asta scrisese pe marcajul portocaliu de avertizare. Pasajul căzuse în mijloc, lăsând o prăpastie de zece metri lungime, barele de ranforsare de fier ieşite din betonul sfărâmat. Deodată, îi trecu prin minte că tot nu-şi pusese centura.

John trânti piciorul pe frână şi răsuci volanul într-o parte, virând brusc şi puternic pentru a evita abisul.

Era aproape prea mult, prea tare. Camionul de pompieri pivotă în lateral, cu roţile scrâşnind, un geamăt scârţâit şi pe tonalitate foarte înaltă a cauciucului încins. De sub caroseria maşinii ieşi un fum albastru înecăcios. Harper simţi cum camionul stătea să se răstoarne. John îşi lăsase întreg corpul peste volan, ţinând ferm direcţia. Camionul patină, cutremurându-se cu forţa unui picamer. *O să pierd bebeluşul,* se gândi Harper.

Freightliner-ul agăţă bara din spate în trecerea sa. Maşina de pompieri se roti ca o uşă turnantă. Pentru o clipă, avu în dreptul ochilor drumul pe care veniseră, şi încă mai continuau să alunece înapoi. Forţa centrifugă o izbi pe Harper de portieră. Dacă nu ar fi fost închisă cu un moment mai devreme, ar fi fost aruncată afară. Volanul se răsuci atât de iute în mâinile Pompierului, încât el îi dădu drumul cu un icnet de durere.

Priveau acum înapoi, către New Hampshire, încă patinând pe asfalt, aşa că Harper nu realiză clipa în care Freightliner-ul trecu în viteză de ei şi către hău, căzând zece metri şi lovind şoseaua de sub, cu un bubuit care păru să zguduie întregul univers. Păru că o bombă se detonase sub ei.

Încă mai simţi de parcă s-ar mai fi rotit în continuare şi atunci când de fapt camionul se oprise. Ea se uită la John. El îi întoarse privirea cu ochi larg deschişi, tulburaţi. El îşi mişcă buzele. Ea avu impresia că îi rosteşte numele, dar nu era sigură, nu putea auzi peste ţiuitul din urechi. Nick avea dreptate. Să citeşti pe buze era dificil.

El gesticulă din mâini, un fel de semn de uşuit. *Ieşi.* El se lupta cu centura lui.

Ea încuviinţă, coborî prin portiera deschisă, cu un tremur în glezne, ajunse pe treaptă, apoi se lăsă jos, pe drum. Dădu drumul uşii şi privi către groapa din pod, iar tot aerul din plămâni o părăsi.

Jumătatea din spate a maşinii de pompieri atârna la marginea prăpastiei. Se înclina. În timp ce Harper privea, se balansă înapoi, cu roţile din faţă ridicându-se în aer.

Harper mai avu timp cât să respire. Se pregătea să îl strige pe John atunci când camionul se înclină peste muchie, înspre hău, şi îl luă pe Pompier cu el.

17

Harper alergă înspre marginea bretelei de şosea lipsă şi se holbă în jos, dincolo de armătura de fier şi cimentul spart. Maşina de pompieri căzuse direct cu spatele şi se răsturnase pe partea dreaptă. Stătea într-o poziţie proastă, nu reuşea să vadă în cabină, nu-l putea vedea pe John. Freightliner-ul era răsturnat cu fundu-n sus. Ceva ardea acolo jos; Harper putea mirosi duhoarea de cauciuc topit.

Doar şocul o mai ţinea pe loc, un fior cuprins de furnicături pe care le putea simţi în terminaţiile nervilor, în buricele degetelor. *Morţi toţi,* se gândi. *Morţi toţi, morţi toţi, John şi Nick şi Allie şi Renée şi John şi Nick şi Allie şi Renée şi John şi Nick şi Allie şi Renée.*

Gâtul o durea şi realiză că urlă, urla deja de un minut întreg, şi se controlă. Ce trebuia să facă era să coboare acolo. Să coboare acolo şi să vadă ce poate face.

Se răsuci pe călcâie – şi aproape că se izbi de Allie. Faţa ei era roşie de la alergătură şi îşi trăgea cu greu suflul.

— De unde-ai apărut? întrebă Harper. Cum de-ai ieşit?

Harper privi tern în spatele ei. La mai mult de un kilometru, îl zări pe Nick mergând iute pe marginea drumului, trăgând-o pe Renée de mână.

— N-am mai urcat, zise Allie. N-am mai avut ocazia. Renée ne-a trântit într-un şanţ imediat ce am ajuns cu Nick în spatele camionului. Următorul lucru pe care-l ştiu, tu şi cu John aţi luat-o înainte fără noi. Unde-i John? Unde…

Pe măsură ce Allie vorbi, tot încerca să arunce un ochi peste umărul lui Harper, spre hău. Harper o apucă de braţ şi o opri înainte ca ea să poată să ajungă la margine.

— Nu te uita. Nu vreau ca Nick să vadă şi nu vreau să vezi nici tu. Stai aici şi nu veni decât dacă te strig eu.

Harper îşi dorea să fugă, însă acele zile de fugă se terminaseră cu multe săptămâni înainte. Făcu un fel de trap caraghios de doamnă însărcinată, ţinându-se de burtă. Se căţără pe o balustradă şi glisă pe mal, pe şezut, agăţându-se de smocuri de ierburi ca să îşi încetinească coborârea.

Şoseaua de sub era o autostradă dublă, venind dinspre el către vest. Maşina de pompieri era pe banda de est. O pală de foc se întinsese şi ardea deasupra asfaltului, iar Harper se gândi, cu groază, *Motorină, împrăştie motorină aprinsă, o să explodeze.* Sări peste flăcări şi merse la partea din faţă a maşinii.

Putea vedea prin parbriz. Era distrus şi împins în interior, scos din cadru. John atârna într-o parte, cu centura încă prinsă, cu capul pe umărul drept şi sânge picurând de sub linia părului şi de sub nas. Dar:

nu era mort. Harper putea vedea cum i se ridică şi coboară pieptul.

Ce nu vedea era cum să ajungă la el. Avea pântecul prea mare ca să poată să se caţăre prin portiera şoferului, care era îndreptată spre cer. Nu putea sparge ce mai rămăsese din parbriz fără să aibă vreo unealtă dură şi îi era teamă să nu îl împroaşte cu sticlă spartă.

O *scară,* se gândi Harper. Nu scara mare montată pe acoperiş, ci acea scară mică aranjată în compartimentul din spate.

Sări din nou peste panglica de foc (ce ardea mai exact? Nu mirosea a motorină) şi îşi făcu loc către spatele camionului. Dulapurile din întreg compartimentul se răsturnaseră, deschise, iar ea păşi atentă printr-o încrengătură de mânere de topor Lincoln Log şi răngi cu gheare. Era pe grabă şi aproape că îl călcă pe pisoi, dându-se în spate când el scânci alarmat.

Harper se feri şi făcu un pas înapoi. Dl Truffles o privea de jos în sus, cu ochii lui de culoarea jadului năpădiţi de panică, blana ciufulită. Renée îi luase cu ea din camion pe toţi ceilalţi, aparent mai puţin pe el.

— Ooo, tu, zise Harper, ghemuindu-se şi întinzând mâna. Dumnezeule, cum de-ai supravieţuit? Mă-ntreb câte din cele nouă vieţi ale tale tocmai ce ţi le-ai folosit.

— Pe toate, rosti Jakob, şi o lopată tăie fumul şi lovi pisoiul ca un ciocan de crochet izbind mingea.

Dl Truffles zbură, cu gâtul rupt şi mort, prin aer şi în tufişuri. Harper ţipă şi căzu pe spate, în fund. Jakob ridică încă o dată lopata, deasupra capului, cu ambele mâini. Ea se împinse în spate cu călcâiele, iar lama lopeţii izbi asfaltul moale dintre picioarele ei.

Se târî şi mai mult, îndepărtându-se de el în şezut, prin sticlă spartă şi pietriş dislocat. El trebui să legene înainte şi înapoi capul lopeţii ca să elibereze lama înainte de a putea să o urmărească, şi ea avu timp să îl privească mai bine. Mâna lui dreaptă era înnegrită şi arsă până la aspectul unei pieliţe de pui prăjite. Pielea i se despicase, lăsând vederii carnea rozalie de dedesubt, supurând puroi. Partea dreaptă a feţei era şi ea cenuşie de la arsură, iar părul din acea parte a capului încă îi mai fumega. O arsură veche în formă de palmă umană păta pielea atârnând pe gât.

Înainta, şchiopătând şi încet, cu nimic din fosta lui graţie de dansator. Când glăsui, vocea îi era groasă şi neclară. Buzele i se lipiseră una de alta la un colţ al gurii.

— Am avut dreptate când am zis că mă faci să mă-mbolnăvesc, păpuşămică, spuse el. E adevărat că nu m-ai contaminat cu Solzu' Dragonului, însă m-ai îmbolnăvit în alt fel. Un fel mai groaznic. Să îţi fiu în preajmă a fost ca şi cum aş fi avut febră. O femeie ca tine e un fel de infecţie. Te hrăneşti din mine ca o bacterie. Nici nu-ţi imaginezi cât de tare-mi doresc să mă fac bine. Să fiu vindecat de tine.

Mai avântă încă o dată lopata, însă ea se împinse şi mai departe, pe călcâie. Lama tăie prin ceaţă, luând în mişcarea ei şuviţe de fum mătăsos.

— Cândva, am crezut că-mi poţi fi muză, zise el şi râse, un sunet straniu şi distonant. Am crezut c-o să mă inspiri! Na. În cele din urmă, uite c-ai făcut-o. În cele din urmă, m-ai condus către adevărata mea chemare: să sting focuri. Sunt un micuţ pompier atât de priceput, că le sting înainte să înceapă. Vezi? Într-un fel, chiar îmi *eşti* muza!

Ea nu era muză mai mult decât era el scriitor, se gândi Harper, şi nu îi părea rău, nu de asta. Jakob nu o putea vedea decât în termeni de vină sau inspiraţie, dar ambele moduri o reduceau la un fel de combustibil. În oricare caz, ea fusese dintotdeauna ceva ce el putea să ardă.

— Îţi mai e iubitul în viaţă? întrebă Jakob, arătând spre înapoi, către camion. Vreau să fie în viaţă. Vreau să-ţi retez capul şi să i-l pun în poală înainte să-l omor. Vreau să te privească în faţă o ultimă oară şi să îţi zică numele. Vreau să ştie că nu a putut să păstreze ce a luat de la mine.

În mintea ei, Harper începu să cânte fără cuvinte. Mâna ei stângă scânteie, fumegă, străluci şi începu să sclipească cu lumina flăcărilor. Ea şi-o ridică, dar Jakob o izbi cu lopata, iar flacăra dispăru. Harper ţipă de durere.

— Te-a învăţat câteva trucuri, ai? întrebă Jakob. În afară de cum să-i sugi pula? Păcat că nu te-a învăţat şi cum să nu te joci cu focul. O femeie de vârsta ta ar trebui să ştie cum se termină aşa ceva, păpuşămică. Fetiţele care se joacă cu focul se ard. Se ard şi dispar în foc.

Însă Harper nu mai asculta. Harper privea pe după el. Simţi un flux bolnăvicios de sânge ducându-i-se către inimă şi cu greu putea respira.

— *Fii atentă la mine!* îi spuse Jakob.

Îi trecu vârful lopeţii sub bărbie şi îi ridică capul, forţând-o să privească în sus, în ochii lui.

— Cu *tine* vorbesc, păpuşămică. Măcar ai auzit ce-am zis? M-ai ascultat în vreun fel? Fetiţele nu ar trebui să se joace cu focul. Aşa se rănesc oamenii.

— Da, şopti Harper. Ai dreptate. Îmi pare rău, Jakob.

El îşi miji ochii, întrebător, apoi începu să-şi întoarcă fruntea.

Până atunci, femeia de foc parcursese jumătate din distanţa de la camion până la el. Era de aceeaşi statură cu Jakob, iar părul ei plutea mai mulţi metri în spate, galben şi roşu. Era nudă, într-un anumit sens, deşi se preschimba, formele ondulate părând să fie făcute mai mult din mătase purpurie. Ochii îi ardeau într-un albastru puternic, asemenea flăcării unei lămpi de sudură. Lăsau urme de paşi în urma ei – urme de paşi din flăcări roşii.

— Mama? zise Allie, de la zece metri depărtare.

Îşi făcuse drum în josul pantei, în cele din urmă, şi stătea acolo ţinându-l pe Nick de mână. Vocea îi era stinsă şi şocată.

Femeia de foc aruncă o secure din flăcări. Nu fusese acolo cu o secundă înainte să îşi smucească braţul. Îl lovi pe Jakob în faţă, iar el urlă, cu flăcările împrăştiindu-se pe tot chipul, până la păr. Ea îşi smuci încă o dată mâna, şi apăru o nouă toporişcă de foc, ivindu-se de nicăieri în pumnul ei. Aruncă la fel de iute, către el. Cea de a doua secure îl lovi în piept, iar petele murdare cu ulei de pe tricoul lui cândva alb se aprinseră. El încercă să facă un pas clătinat către ea, dar nu putu vedea nimic prin fumul negru care îi înconjura capul. Fandă într-o parte, ca un toreador. Apoi se împletici şi căzu într-un genunchi.

Ea se lăsă în jos, alături de el, şi îl luă calmă în braţele ei de văpaie vie.

18

Allie se ghemui la marginea malului, cu Nick în braţe. Îl strânse la piept şi îşi îngropă propriul cap în umeri, cei doi înghesuiţi unul într-altul ca două jumătăţi ale unei alune.

Flacăra care cândva fusese o femeie se ridică din cadavrul înnegrit şi fumegând al lui Jakob Grayson. Îşi părăsi prada ucisă şi se îndreptă către copii. Călcâiele ei lăsară urme de paşi cu broboane de foc, lichefiind asfaltul de sub.

Când ajunse la trei metri de Nick şi Allie, se lăsă în jos, cu o graţie deosebită, prinzându-se de glezne şi afundându-se în poziţie încrucişată. Allie îşi ridică fruntea şi privi înspre ea, apoi îl strânse pe Nick de umăr, ca să îl facă să ştie că e ok să se uite.

Părul ei auriu plutea şi scânteia. Şoseaua de sub ea se topea, transformându-se într-o pudră de gudron.

Nick rosti cu mâinile. Zise:

— Mami?

Ea înclină din cap:

— Am fost cândva, zise mişcându-şi mâinile cu spirale de foc. Mai tot din ce-am fost a ars.

— Mi-a fost dor de voi, spuse ea, iar Allie scrijeli aerul cu gesturi.

— Şi mie. Enorm de mult.

Sarah înclină încă o dată din cap. Partea de sus îi era un potir de foc. Indiferent ce ardea ca să poată rămâne alături de ei – aerul şi un milion de fire răsucite de spor – folosea iute, acum, răcindu-se, stingându-se. Când vântul se înteţi, ea se undui ca o reflecţie neliniştită a unor valuri.

— A fost vina mea, îi zise Nick prin gesturi.

— Nu poţi învinui un chibrit pentru că ar aprinde focul, spuse flacăra Sarah. O învinuieşti pe persoana care l-a scăpărat. Tu ai fost doar un chibrit.

— Încă ai mai fi fost cu noi dacă nu aş fi încercat să te învăţ cum să modelezi focul.

Cu mâinile, ea spuse:

— Încă mai *sunt* cu voi. Sunt mereu cu voi. Dragostea nu se stinge niciodată. Continuă să ardă mereu şi mereu.

Începuseră să plângă din nou. Poate că şi ea plângea. Mici flăcări picurau de pe chipul ei şi împroşcau drumul.

Copiii vorbiră cu ea, din mâini, iar ea încuviinţa şi răspundea blând, însă Harper se întoarse cu spatele la ei şi nu le văzu conversaţia până la capăt. Ce-şi spuneau unii altora era al lor şi numai al lor.

Harper se ridică nesigură pe picioare şi privi în jur. Trupul carbonizat şi albit al lui Jakob scotea un fum negru. Harper merse

către partea din spate a epavei şi săpă prin colacii de furtun. Dezveli o pătură ignifugă şi o aruncă peste capul şi umerii lui Jakob, după care se retrase, îndepărtând cu palmele fumul din dreptul feţei. Mirosea ca un foc de gunoi.

Se lovi de cineva care stătea în spatele ei. Renée îi puse o mână calmă pe umăr. În sfârşit, reuşise şi Renée să li se alăture.

— Ai văzut pisoiul? întrebă ea, cu o voce gâtuită şi şocată.

— El… el nu a scăpat, Renée, zise Harper. A fost… aruncat în timpul accidentului. Îmi pare nespus de rău.

— Aaa… spuse Renée şi clipi. Cum e cu…

— John. Trăieşte. Dar rănit. Am nevoie de ajutor ca să îl scot din camion.

— Da, desigur, zise Renée, apoi se uită la Allie şi la Nick şi la femeia în flăcări. Aia… Ce e aia?

— A venit cu John, explică Harper.

— E… începu Renée, apoi înghiţi în sec, îşi umezi buzele şi mai încercă o dată. Ea e…

Vocea i se opri încă o dată în gât.

— O veche flacără, spuse Harper.

19

Renée bägă o rangă sub unul dintre colţurile parbrizului şi încercă să îl disloce. Sări pe asfalt dintr-o bucată, o pătură zornăind, din sticlă securizată şi cu mii de fisuri în ea, imposibil de ţinut laolaltă. Harper şi Renée se strecurară împreună în cabină şi se poziţionară în spatele lui John, care atârna suspendat deasupra lor, prins de centură. O picătură de sânge îi căzu lui Harper pe ochiul drept, iar pentru o clipă văzu totul printr-o sticlă colorată în roşu.

Cele două femei făcură tot ce le stătea în putinţă ca să îl dea jos fără să îl rănească, dar atunci când piciorul lui drept atinse pavajul drumului, ochii i se deschiseră brusc şi scoase un geamăt subţire. Îl târâră din epava camionului. Renée se duse ca să ia ceva ce să-i pună sub cap şi se întoarse cu *Mama Portabilă,* care putea servi foarte bine pe post de pernă.

— Auuu, zise el. Au, piciorul meu. E de rău, aşa-i? Nu pot să mă uit.

Harper îşi trecu mâinile peste coapsa lui, palpând prin materialul gros de cauciuc al pantalonilor fractura din femur. Nu era de părere că ar fi perforat prin piele şi era convinsă că nu nimerise vreo arteră majoră. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, el nu ar mai fi întrebat de starea piciorului. Ar fi fost inconştient de la sângele pierdut sau ar fi fost mort.

— Mă descurc cu el. O să fie nevoie să îl aşez şi să îi pun o atelă, iar fără calmante o să doară ca dracu'.

Ea îi verifică pieptul. El icni şi îşi închise ochii şi îşi apăsă tare capul pe geanta de sub.

— Sunt mult mai îngrijorată de coaste. S-au rupt din nou. Trebuie să mă uit prin jur, să văd ce pot să folosesc ca să-ţi fixez piciorul, mai zise şi simţi o fierbinţeală pe spate şi realiză că ea stătea imediat lângă. E aici cineva care vrea să îţi ţină companie cât mă învârt eu după ce-am nevoie.

Ea îl sărută pe obraz, se ridică şi se dădu într-o parte.

Sarah se aplecă deasupra lui ca o vâlvătaie. Se coborî într-un genunchi şi îl privi în faţă, iar Harper se gândi că ea îi zâmbea. Era greu de zis. Chipul ei era nu mult diferit de nişte pale de foc. Când Sarah îşi făcuse prima dată apariţia, fusese într-o pelerină de foc alb şi cu un miez aproape orbitor. Acum, totuşi, nuanţa ei dominantă era un roşu şters, întunecat, şi se micşorase până la dimensiunile unui copil, cam de mărimea lui Nick.

— Of, Sarah. Of, uită-te la tine, spuse John. Rezistă. O să adunăm nişte lemne. O să te înteţim.

El îşi ridică mâinile, încercând să-i spună asta prin gesturi.

Ea clătină din cap. Harper era acum sigură că zâmbeşte. Femeia de

foc îşi ridică bărbia şi păru să se uite fix la Harper – să se uite la ea în acelaşi fel tulbure în care deseori se trezise şi Harper privind la flăcările în mişcare. În cele din urmă, lui Harper îi păru că ea îi face cu ochiul.

Când se stinse, se întâmplă dintr-odată. Fata din flăcări se prăbuşi în sine, în pârâitul unei burniţe de funingine aprinsă. O mie de scântei verzi se învolburară în aerul după-amiezii. Harper îşi ridică o mână ca să îşi protejeze ochii şi se simţi înţepată peste tot – înţepată blând – în timp ce scânteile cădeau peste ea, atingându-i braţele dezgolite şi sprâncenele şi gâtul şi obrajii. Tresări, însă lumina ca de ace dispăru într-o clipită. Se şterse pe obraji, iar palmele i se mânjiră de cenuşă.

Harper o frecă între degetul mare şi arătător, privind cum pudra deschisă la culoare se vântură în briza uşoară, şi se gândi la ce se zice la înmormântări, partea cu cenuşă din cenuşă, care mergea mână în mână cu ceva despre certitudinea reînvierii.

20

Ochii lui John erau speriaţi, faţa fiindu-i acoperită de sudoare şi cenuşă. Pantalonii îi erau traşi jos. Coapsa dreaptă era înnegrită şi umflată, de două ori mai groasă decât cea stângă. Palmele moi ale lui Renée se odihneau imediat sub locul fracturii, în timp ce Harper ţinea piciorul chiar deasupra ei.

— Eşti gata? întrebă Harper.

John înclină scurt şi înfricoşat din bărbie.

— Hai să ducem la bun sfârşit acest procedeu medical din Evul întunecat.

Allie era la zece metri distanţă, însă atunci când Pompierul începu să urle, ea îşi întoarse spatele la ei şi îşi puse mâinile peste urechi. Osul făcu un sunet hârşâit, ca şi cum două părţi rupte s-ar aşeza la locul lor, un zgomot care îi aminti lui Harper de cineva care târşeşte o cretă pe o tablă.

21

Allie reuşi să îşi dea seama cum să facă o targă travois din pături şi un segment din scară de incendiu. Îl aşezară acolo, trecând frânghii de bungee peste tibii şi şolduri. O sfoară îi ţinea fixată fruntea. Acelea fuseseră singurele locuri în care putuseră să pună frânghiile fără ca ele să treacă peste vreun os rupt.

Până ce ei să termine, el rămăsese inconştient, deşi agitat, suflând cu putere aer printre buze şi scuturând din cap. Arăta foarte îmbătrânit, se gândi Harper, cu obrajii şi tâmplele scobite şi în general cu trăsăturile încreţite. Mai avea şi o expresie nervoasă şi prostească pe faţă care o făcea să se îngrijoreze foarte mult.

Renée dispăru o vreme, însă atunci când se întoarse veni cu o hartă a New England-ului, pe care o descoperise în torpedoul camionului Freightliner al lui Jakob. Harper rămase cu ea pe genunchi, o vreme, apoi le zise că mai sunt peste trei sute de kilometri până la Machias.

— Dacă ne propunem să acoperim treizeci şi cinci de kilometri pe zi, spuse Harper, am putea ajunge acolo în ceva mai mult de o săptămână.

Harper aşteptă să fie întrebată dacă nu cumva glumeşte.

În schimb, Allie se ghemui, apucă de mânerele tărgii încropite şi se ridică. Capul lui John se ridică în aer până ce ajunse cam la acelaşi nivel cu ceafa ei. Chipul lui Allie era o mască îndârjită şi stoică.

— Atunci am face bine s-o luăm din loc, zise Allie. Dacă pornim chiar acum, putem să facem cincisprezece kilometri înainte să se întunece. Nu văd niciun motiv pentru care-am irosi ziua. Voi?

Se uită ţintă în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să fie contrazisă. Nu se întâmplă.

— Zece zile pe jos, medită Renée, apoi privi spre pântecul uriaş lui Harper. Când e termenul?

Harper îi zâmbi vag.

— E suficient timp.

Pierduse şirul, dar era destul de convinsă că mai erau mai puţin de două săptămâni.

Renée recuperă o pungă cu provizii din epavă, iar Harper luă *Mama Portabilă* de pe drum. Se chinuiră să urce înapoi panta către autostrada I-95 înainte ca Harper să observe că Nick luase cu el un topor de incendiu. Era un copil practic.

Pe-acolo pe unde nu era sfărâmată, şoseaua era acoperită de cenuşă. Nu era nimic de văzut, până la orizont, în afara dealurilor acoperite de scrum şi suliţelor de conifere carbonizate.

Cu câteva ore înainte de apus, ajunseră într-un loc unde autostrada se termina acolo unde fusese cândva un pod peste o vale. Apa era

înghiţită de cenuşă, devenise o mocirlă de culoarea magneziului. O maşină Mercury din ’79 plutea pe pârâu, cu farurile în sus, arătând ca un crocodil robot uriaş patrulând un canal toxic.

Allie aşează targa travois la marginea drumului.

— Mă duc în amonte, să văd dacă nu e o altă cale de traversare.

— Nu-mi place ideea de-a te duce singură, zise Harper. Nu ştim cine ar mai putea fi pe acolo. N-aş suporta să mai pierd pe încă cineva pe care iubesc, Allie.

Lui Allie i se înmuiară picioarele auzind atât de direct de la Harper că o iubeşte. O privi cu o expresie de şoc şi încântare şi jenă care o făcu să pară mult mai tânără decât era: de doisprezece ani, nu de şaptesprezece.

— Mă întorc, spuse Allie. Promit. În plus… şi apucă toporul din mâna lui Nick. Maică-mea nu e singura care ştie cum să arunce cu unul din astea.

Coborî pe râpa abruptă de lângă şosea, balansând lama toporului în dreapta şi-n stânga, ca să îşi facă loc prin iarba înaltă până la umeri.

Se întoarse imediat ce sosise amurgul, cu cerul închegat într-o nuanţă gălbuie bolnăvicioasă. Când Harper o întrebă dacă găsise ceva, ea doar îşi clătină obosită capul şi nu rosti niciun cuvânt.

Pregătiră înnoptarea pe malul râului, sub pilonii podului prăbuşit. În timpul nopţii, Pompierul începu să vorbească în dodii.

— Chim chiminee, chim chiminee, chim chim, dă-mi nişte apă, ’nainte s-ard pe dinăuntru! Chim chiminee, chim chiminee, chim chim, unde-i soba! Dac-aş fi în flăcări, te-ai pişa pe capul meu?

— Şşşt, îi zise Harper, cu o mână pe braţul lui, lipindu-se de el ca să îi ţină cald.

Ziua fusese aspră şi fierbinte, însă după lăsarea întunericului aerul devenise atât de rece şi tăios, încât ar fi putut la fel de bine fi pe o creastă expusă de munte. Faţa lui era îmbibată de o transpiraţie rece şi lipicioasă, şi totuşi el se trăgea de gulerul cămăşii de parcă ar fi fost în cuptor.

— Şşşt, încearcă să dormi.

Genele lui fluturară, iar el o privi scurt, răvăşit, distras.

— Mai e Jakob pe urmele noastre?

— Nu. Nu mai e deloc.

— Mi s-a părut că îi aud camionul. Am crezut că-l aud cum vine.

— Nu, dragostea mea.

El o bătu uşor pe mână şi dădu din cap, uşurat, şi căzu înapoi în mijlocul viselor, pentru o vreme.

22

Petrecură cea mai mare parte a zilei următoare mergând înapoi, refăcându-şi paşii către o bretea de acces la autostradă, care îi conduse în jos, pe lângă ruinele incendiate ale unei Pizza Hut. Pompierul dormi cea mai mare parte a drumului. Când se trezi, ochii îi erau confuzi şi nelămuriţi.

Nu avu prea multe de zis – nu la început –, şi uneori era nevoie să îi repete întrebările înainte să o perceapă. Răspunsurile lui, totuşi, erau coerente şi raţionale. Da, *ar vrea* apă. Da, piciorul îl doare, dar e în regulă, se descurca. Pieptul nu-l mai doare aşa de tare, dar îl simte *greu,* pare strâns. El o rugă de mai multe ori pe Allie să slăbească sforile de pe piept. Iniţial, ea îi spuse că *nu era* nicio curea pe pieptul lui, însă a treia oară când o rugă ea zise da, desigur, nicio problemă, iar el îi mulţumi şi renunţă la subiect.

O singură dată făcu Pompierul ceva problematic. Îşi mişca mâinile, vorbind cu Nick. Răspunsul lui Nick era uşor de înţeles: îşi scutură capul a nu. După care se grăbi să o prindă pe Harper din urmă şi merse o vreme alături de ea, unde putea să evite privirea Pompierului.

— Ce a zis? întrebă Harper.

— A zis că e destul de convins că încă mai e camionul după noi. Plugul ăla uriaş. I-am zis că nu e, dar el a zis că îl poate *auzi.* A zis că încă mai vine şi că dacă se apropie prea mult va trebui să îl abandonăm.

— E bolnav. Nu-ţi face griji. E cam dat peste cap.

— Ştiu, spuse Nick. Cuvintele tale prin semne se îmbunătăţesc foarte mult.

Harper era cât pe ce să zică „Poate că o să-mi învăţ şi fiul”, apoi îşi aminti că, dacă totul mergea conform planului, nu-şi va cunoaşte niciodată fiul. Îl va da în grija cuiva sănătos. Îşi puse mâinile în buzunarele hanoracului şi le lăsă acolo, cu vorbele gata pentru un timp.

Se opriră ca să mănânce de prânz într-un loc incredibil, cu mestecăniş ridicându-se către cer, aflat în mijlocul benzilor autostrăzii. Dealurile de-o parte şi de alta a drumului erau împresurate de copaci înnegriţi, dar în acea insulă în formă de lacrimă era o zonă neatinsă de foc, o zonă verde, cu ferigi şi răcoroasă.

Băură apă din sticlă şi mâncară covrigei. La un moment dat, începu să bată o grindină uscată, lovindu-le umerii şi căzând pe copaci, frunze şi ferigi. Harper observă o gărgăriţă mergând pe podul palmei ei şi o alta pe încheietură. Îşi trecu o mână prin păr şi mătură mai mult de zece gărgăriţe în iarbă.

Când îşi ridică fruntea, văzu sute din micile insecte, păşind pe

trunchiurile copacilor sau deschizându-şi aripile ca să plutească odată cu vântul. Nu: *mii.* Gărgăriţele pluteau în văzduh, la zeci de metri înălţime, un adevărat vifor viu. Renée se ridică în picioare purtând pe braţe sute de gărgăriţe, ca nişte mănuşi lungi până la cot. Le scutură, iar ele căzură în ferigi cu un ropot. John le purta ca pe o pătură, până ce Allie le îndepărtă blajin cu o foaie de ferigă.

În acea noapte, făcură tabăra printre ruinele unei cabane de la marginea drumului. Peretele vestic al casei fusese înghiţit de flăcări şi se prăbuşise, îngropând camera de zi şi bucătăria sub scânduri carbonizate şi ţigle arse. Însă partea dinspre est era în mod miraculos intactă: lambriuri albe, jaluzele trase în dreptul ferestrelor. Se aranjară în ceea ce fusese cândva camera de oaspeţi, unde găsiră un pat matrimonial, cu aşternuturile făcute atent. Un buchet uscat de călin alb se odihnea pe pernă. Un fost vizitator scrisese pe perete un mesaj: FAMILIA CROWTHER A STAT AICI ÎN DRUMUL NOSTRU SPRE INSULA MARTHEI QUINN, urmat de o dată din toamna trecută.

Până să se întunece de tot, John deja avea frisoane puternice, iar corpul lui se relaxa doar atunci când Harper se ghemuia alături de el, sub plapumă. Era fierbinte, şi nu era de la Solzu' Dragonului. O sperie, acea febră uscată şi cu zvâcniri constante. Îşi puse cu grijă o ureche la pieptul lui, ascultându-i plămânii, şi auzi un sunet asemănător cu nişte bocanci care se chinuie să iasă dintr-o mocirlă. Pneumonie, deci. Pneumonie clar ca lumina zilei, şi se agrava din ce în ce mai mult.

Nick se întinse de partea cealaltă a lui John. Descoperise pe o măsuţă o copie după *Ghidul lui Peterson pentru studiul păsărilor* şi răsfoia paginile, studiind imaginile la lumina unui deget aprins.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Harper.

— Oare câte din astea au dispărut complet? îi zise Nick.

Următoarea zi, Pompierul era ude leoarcă de la transpiraţie.

— Arde tot, spuse Renée, punându-şi palma pe obrajii lui.

— Ce-aş mai râde dac-aş muri ars, murmură el, şi toată lumea tresări.

După aceea, nu a mai vorbit toată ziua.

23

Intrară într-o ceaţă umedă de culoare muştărie, pe sub arbori franjuraţi cu iţe de pâclă murdară. Merseră înspre nord, direct prin ea, iar la câteva ore după răsărit soarele nu era mai mult de un disc maroniu fad încropind o gaură ruginită pe mantia cerului. În acea miasmă, era imposibil să vezi la o distanţă de mai mult de câţiva paşi. Harper zări ceea ce crezu ea că e o motocicletă înaltă, rezemată de restul unui gard de sârmă ghimpată. Se dovedi a fi o vacă moartă, pielea-i înnegrită crăpată şi lăsând vederii carnea putrezită de sub, găvanele goale ale ochilor ei bâzâind a muşte. Când trecu pe lângă, Renée se legănă pe picioare, tuşind, ţinându-se la gât şi încercând să nu vomite.

Fusese prima şi va fi fost ultima dată când Harper auzi pe cineva tuşind în ziua aceea. Chiar şi respiraţia Pompierului era prelungă şi molcomă şi regulată. Deşi ochii şi nările o ardeau, la fel de bine simţea acel fum de parcă ar fi fost aer proaspăt de munte.

Îi trecu prin minte ideea că era posibil ca ei să respire de fapt otravă, că trecuseră într-un mediu foarte puţin ospitalier cu viaţa umană, cam cum ar fi pe Venus. Însă nu îi lăsa laţi, aşa că Harper abandonă gândul. Desigur, era Solzu' Dragonului, făcându-şi de cap. Ştia de ceva vreme că reuşea să convertească toxinele din fum în oxigen. Asta, totuşi, ducea la o altă concluzie, şi o strigă pe Allie să se oprească.

Allie nu mai înaintă, roşie la faţă şi murdară. Harper îngenunche lângă sania improvizată, desfăcu nasturii de la cămaşa lui John şi îşi puse urechea la pieptul lui.

Încă mai auzea un hârşâit uscat şi nisipos care nu-i plăcea, dar şi dacă nu era mai bine, nici nu era mai rău. El zâmbea şi, adormit, aproape că arăta ca pe vremuri, calm şi ambiguu. Fumul din jurul lor era la fel de propice ca un tub de oxigen. Nu ar fi făcut să-i dispară pneumonia – cea mai bună şansă a lui ar fi fost o cură cu antibiotice –, dar măcar câştiga timp.

Devreme în amiază, însă, reuşiră să iasă din ceaţă, sub un cer senin, fără nori, de un albastru morocănos, cu soarele scânteind în orice bucăţică de metal sau de sticlă spartă. Până să ajungă în sfârşit de pe drum, John arăta mai rău decât îl văzuse ea vreodată. Revenise febra, sudoarea i se prelingea pe obraji şi de pe tâmplele lui palide, adâncite. Limba îi tot scăpa din gură, părând umflată şi lipsită de culoare. Dinţii îi clănţăneau. Vorbea cu oameni care nu erau acolo.

— Incaşii au avut dreptate să venereze soarele, Părinte, îi zise Pompierul Părintelui Storey. Dumnezeu *este* foc. Combustia este una dintre binecuvântările de neţărmurit. Un copac, petrol, cărbune, om, o

civilizaţie, un suflet. Toate trebuie să ardă la un moment dat. Căldura degajată de trecerea lor prin lume poate fi salvarea altora. Cea mai de preţ valoare a Bibliei sau a Constituţiei sau a oricărei lucrări de literatură e, în cele din urmă, că arde foarte bine, şi că o vreme înlătură frigul.

Se opriră într-un hangar de avioane din preajma unui mic aerodrom. Hangarul, o clădire metalică albastră cu acoperiş curbat, nu avea niciun avion înăuntru, dar era acolo o canapea neagră de piele, într-un birou. Harper hotărî că era cazul să îl lege cu sfoară de ea, ca să nu cadă în timpul nopţii.

În timp ce-l lega, ochii lui daţi peste cap şi nedumeriţi o priviră direct.

— Camionul. Am văzut camionul în după-amiaza asta. Trebuie să mă lăsaţi. Vă încetinesc, şi plugul se-apropie.

— Ba nu, zise Harper şi îi îndepărtă o şuviţă transpirată de pe sprânceană. Nu plec nicăieri fără tine. Tu şi cu mine-mpreună.

— Tu şi cu mine-mpreună, repetă el şi scăpă un zâmbet care-i frânse inima. Ce zici?

După ce el se cufundă în somnul tulburat, ceilalţi se adunară în dreptul uşii de la hangar. Allie sparse cu un ciocan un corp de bibliotecă, iar Nick făcu un foc din rafturi şi din şiruri de pagini de manuale. Aprinse mormanul cu o trecere a mânii lui stângi. Renée găsi într-un bufet nişte sticle cu apă Dasani şi nişte paste. Harper ţinu o oală deasupra flăcărilor, aşteptând ca apa să dea în clocot. Mâna lui Harper era drept în mijlocul focului, cu flamele petrecute în jurul încheieturii. Odată ce stăpâneşti arta Solzului, poţi să sari peste mănuşile de bucătărie.

— Dacă moare, spuse Allie, eu mă dau bătută. N-o să-mi mai pese de insula Marthei Quinn. Nici măcar nu-mi place muzica anilor ’80.

Focul trosni şi se învolbură.

— Asta-i partea în care tu-mi promiţi că n-o să moară, mai zise Allie.

Harper nu scoase niciun cuvânt preţ de zece minute, după care doar atât:

— Sunt gata pastele.

24

Târziu în dimineaţa următoare, micul grup de pelerini ajunse la o cotitură, şi se opriră cu pas târşâit.

Ce îi oprise mai întâi fusese şocul unei imagini colorate. Pe partea stângă a şoselei era peisajul cu care erau obişnuiţi: copci spulberaţi de-a lungul unei movile de beţe arse. Însă pe partea dreaptă era o pădure verde-cenuşie de conifere. Crengile brazilor erau presărate cu cenuşă, dar copacii de sub erau sănătoşi, nedeterioraţi, şi iarba care creştea printre ei era fragedă şi luxuriantă. Prin acea mare de verde zăriră luciul unei ape negre.

Pe partea colorată a drumului se afla un panou. Iniţial, avea lipită o reclamă la asigurările GEICO. O mică şi delicată şopârlă geko sugera că cincisprezece minute sau mai puţin de-atât ar putea salva un ban sau doi. Dat cu spray de vopsea imediat sub sugestia binevoitoare era un mesaj, scris cu negru:

NOUA ZONĂ LIBERĂ DIN MAINE
INFECTAŢII SĂ IA MĂNUŞI + GECI
STAŢI PE DRUMUL ĂSTA ŞI CONTINUAŢI ÎNSPRE NORD
CĂTRE MACHIAS PENTRU INSULA MARTHEI QUINN
INFECTAŢII TREBUIE SĂ POARTE TOT TIMPUL
ÎMBRĂCĂMINTE DE CULOARE PORTOCALIE!

O camionetă veche era parcată lângă panou. În spate se aflau cutii de carton de lapte în care fuseseră înghesuite mănuşi portocaliu aprins, lângă un vraf de fâşuri portocalii. Nick se cocoţă ca să inspecteze, ridică un fâş şi îl întoarse pe toate părţile, încât să îl vadă toţi.

Un simbol de hazard biologic fusese trasat cu negru pe spate.

— Şi-acum ce? întrebă Renée.

— Se pare c-o să ne îmbrăcăm, zise Harper. Eşti tu drăguţă să-mi găseşti o haină? N-aş vrea să încerc să mă urc acolo sus.

Zece minute mai târziu, plecară, fiecare dintre ei în fâşuri portocalii şi cu mănuşi de aceeaşi culoare care îi însemna ca fiind bolnavi. N-au încercat să tragă o geacă pe Pompier, doar i-au lăsat una pe piept.

Iazul pe care îl zăriseră printre copaci se dovedi a fi o adevărată mocirlă. Grămezi de peşti morţi putrezeau la pietrele de la marginea apei, iar adâncul era ascuns de o plapumă de cenuşă plutind, deşi centrul iazului era liber şi negru. De-a lungul apei erau câteva cabane mici, neatinse de văpăile focului, din zilele de dinainte de a se reglementa mai riguros autorizaţiile de construcţii. Pe uşile din faţă fuseseră bătute în cuie notificări, deasupra altor însemne negre cu

hazard biologic.

— Staţi un pic, spuse Harper şi îi lăsă în drum.

Urcă treptele primei cabane şi citi notificarea.

ACEASTĂ CASĂ A FOST DESEMNATĂ REFUGIU TEMPORAR
PENTRU CEI CARE SUNT INFECTAŢI CU DRACO INCENDIA
TRYCHOPHYTON A/K/A SOLZU' DRAGONULUI.
DACĂ SUNTEŢI SĂNĂTOŞI, NU INTRAŢI.
NU BEŢI APA ŞI NU FOLOSIŢI TOALETELE. EXISTĂ APĂ
ÎMBUTELIATĂ ÎN FRIGIDER ŞI MÂNCARE LA CONSERVĂ. NU
LUAŢI MAI MULT DECÂT AVEŢI NEVOIE. NU ESTE PERMIS
SUB NICIO FORMĂ APROVIZIONAREA PE TERMEN LUNG.
VIZITATORII TREBUIE SĂ PĂRĂSEASCĂ INCINTA ÎN TERMEN
DE 12 ORE. ACEASTĂ REZIDENŢĂ ESTE MONITORIZATĂ DE
CĂTRE REPREZENTAŢII LOCALI AI LEGII.
PURTAŢI TOT TIMPUL ECHIPAMENTELE DE SIGURANŢĂ
PORTOCALII. CEI INFECTAŢI CARE NU POARTĂ HAINELE
CARE ÎI MARCHEAZĂ CA BOLNAVI VOR FI CONSIDERAŢI
OSTILI ŞI POT FI ÎMPUŞCAŢI.
VĂ AFLAŢI LA 210 KILOMETRI DISTANŢĂ DE MACHIAS,
UNDE VEŢI AVEA ASIGURAT TRANSPORTUL CĂTRE
UNITATEA MEDICALĂ DIN INSULA FREE WOLF.
NE RUGĂM PENTRU VOI.

— Ce zice? strigă Allie.

— Zice că putem să stăm aici peste noapte, dacă avem nevoie, spuse Harper, dar deja ştia că nu o vor face.

Mai era prea mult din zi ca să se oprească.

Intră, împingând uşa şi păşind în holul principal. Cabana mirosea a fum de pipă şi a cărţi prăfuite, miros pe care Harper îl asocia cu îmbătrânirea. Telefonul de pe hol era cu disc.

Harper îşi găsi drumul înspre bucătăria cu vedere la iaz. Un frigider Coldspot din anii '50, de culoarea laptelui de banană era în dreptul unui perete. O ilustraţie cu Ursul Smokey într-o ramă de lemn atârna alături de uşa cu plasă din spate, numai tu poţi preveni incendiile de pădure.

Întrerupătoarele nu mergeau. Aruncă un ochi în frigider şi găsi baxuri de apă la temperatura camerei. Baia era la fel de întunecată ca o debara, iar Harper se văzu nevoită să bâjbâie până să găsească mânerul de la dulăpiorul cu medicamente.

Când ieşi cinci minute mai târziu din casa de la lac, Harper avea un bax de apă sub braţul stâng şi un flacon cu aspirină Bayer în mâna dreaptă. Se aşeză pe vine pe alee şi folosi o piatră ca să sfărâme patru tablete într-o pudră fină. I le dădu lui John, cu o lingură, împreună cu

mici guri de apă.

— Asta o să-l facă mai bine? întrebă Allie.

— O să-i mai scadă febra, zise Harper.

O vreme, se gândi ea. Dacă nu vor găsi curând antibiotice, toată aspirina din lume n-ar putea să-i ajute sistemul lui respirator infectat. S-ar sufoca în propriile fluide.

— Di, di, ui, ui. Uite vine Jakoc cu maşina lui. Di, do, ui, ui du. Plugul dezolării mătură totu'.

Harper îi sărută obrazul jilav şi asudat, se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Allie. Allie se aplecă şi luă mânerele scării.

— Să mergem, zise Harper.

25

Lăsară lacul în urmă, iar curând ajunseră într-o altă zonă arsă. Nori joşi de fum mâzgăleau cerul, iar lor le era foarte cald şi cleios în fâşurile acelea portocalii. Un vânt începu să bată în rafale scurte, aducând pietriş fin. Harper avea cenuşă în gură şi în ochi. Allie adunase cenuşă pe genele ei lungi, pe sprâncene şi pe părul crescut periuţă. Cu ochii ei înroşiţi, iritaţi de la praf, arăta foarte mult a albinos. Când se opriră ca să se odihnească, Harper îi luă pulsul lui John. Era slab şi neregulat. Zdrobi alte patru pastile de aspirină şi i le vârî pe gât.

După-amiaza târziu, ajunseră pe culmea unui deal şi priviră în jos către şi mai mult verde, iar de data asta era de ambele părţi ale şoselei. Pe dreapta conifere legănându-se în vânt. Pe stânga era un răzor de paie roşcate, mărginit de tufişuri de afine care mai aveau luni bune înainte să facă fructe. La mai bine de un kilometru în depărtare, zăriră o fermă vopsită în alb, un hambar şi un siloz cu metalul sclipind.

Pe măsură ce se apropiară de fermă, Harper văzu o femeie stând în tocul uşii, ţinându-şi căuş o mână şi privindu-i. O uşă verde se trânti închizându-se şi un câine lătră.

Ajunseră la un gard de buşteni curăţaţi şi lucioşi, cu clădirea fermei de partea cealaltă. Un retriever negru alergă înainte şi înapoi, prins în lanţ, smucindu-se înspre ei şi lătrând fără încetare. Ochii îi sclipeau cu o veselie smintită.

Pe gard era atârnat un cearşaf alb, cu un colţ înfoindu-se. Pe el erau scrise cuvinte cu litere mari şi ascuţite.

SUNTEM SĂNĂTOŞI. VĂ RUGĂM SĂ CONTINUAŢI.
MACHIAS, 202 KM.
DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE ŞI SĂ VĂ AIBĂ ÎN PAZĂ.
AJUTOR MAI DEPARTE.

— Cretinii ăştia, şopti Allie.

— Cretinii ăştia ar putea să aibă copii, zise Harper. Şi poate că nu vor să-i vadă cum ard de vii.

— Ard de vii! strigă Rookwood, croncănind ca o cioară.

Începu să tuşească, sec şi forţat, răsucindu-se violent pe targa lui.

Femeia continua să îi urmărească din capul treptelor. Părea să fi venit din alt secol, în rochia ei lungă până la glezne şi bluza din denim albastru, cu o eşarfă ţinându-i la spate părul castaniu încărunţind.

Nişte pahare de hârtie fuseseră aranjate pe muchia gardului. Conţineau ceea ce părea a fi suc portocaliu de Gatorade.

Nick luă unul dintre pahare, îl mirosi şi ceru din priviri încuviinţarea lui Harper.

— Şi dacă e otravă? întrebă Allie.

— Sunt modalităţi mai uşoare prin care ar putea să ne omoare, spuse Harper. Ar putea pur şi simplu să ne împuşte. Cine face pariu că bărbatul ăla care ne priveşte de la fereastra de la etaj are o puşcă?

Allie aruncă surprinsă un ochi înapoi înspre casa fermei. Un bărbat cu o bărbie proeminentă şi păr negru ca corbul – albind pe la tâmple, dat pe spate de la sprâncenele lui înalte – îi urmărea de la fereastra de deasupra şi în dreapta uşii de la intrare. Privirea lui lungă era lipsită de orice emoţie şi neclintită. Ochi de lunetist.

Femeia îi privi cum beau şi nu scoase o vorbă. Harper se gândi că lichidul portocaliu ar putea fi Tang. Oricum, indiferent ce ar fi fost, era dulce şi curat şi o făcea să se simtă aproape uman.

— Mulţumim, zise Harper.

Femeia înclină din cap.

Harper era pe punctul să plece când se opri dintr-odată şi se aplecă peste gard.

— Prietenul nostru este bolnav. *Foarte* bolnav. Are nevoie de antibiotice. Aveţi antibiotice?

Fruntea femeii se încruntă. Se uită mai bine la Pompier, legat de travois, şi înapoi la Harper. Făcu un pas către gard şi deschise gura să rostească ceva când fereastra de la etaj se deschise brusc.

— Vedeţi-vă de drum, strigă bărbatul, iar Harper avusese dreptate. Avea o puşcă, deşi nu o îndrepta spre ei, doar o ţinea la piept. Faceţi un singur pas de partea asta a gardului şi va fi ultimul. E un loc pentru oameni ca voi mai sus în nord.

— Unul dintre ei e bolnav, zise femeia.

Soţul ei râse.

— Toţi sunt bolnavi.

26

Întreaga toată dimineaţă următoare, Harper fusese conştientă că sunt sub observare, uneori pe ascuns, alteori în mod vizibil. Un bătrân în maieu se holbase la ei din spatele uşii cu plasă a cabanei lui. Trei băieţi mici şi aproape identici, cu nasurile pline de muci, îi studiaseră de la fereastra fermei lor. Nick le făcuse cu mâna. Ei nu întorseseră gestul.

Altă dată, se luase după ei o maşină neagră, ţinându-le urma preţ de o jumătate de kilometru, cu pietrişul hârşâind sub cauciucuri. Se oprise atunci când se opriseră şi ei, iar atunci când o luară din loc începu să meargă şi ea. Patru bărbaţi înăuntru, doi în faţă, doi în spate, cu haine de vânătoare şi cu pălării cu bor.

— Cred că au arme, spuse Renée. Credeţi că suntem în siguranţă? Nu, nu-mi mai răspundeţi. Se spune că nu există întrebări prosteşti, însă eu cred că se califică. Nu am mai fost în siguranţă de luni întregi.

Maşina neagră se ţinuse după ei mai bine de o oră înainte să accelereze dintr-odată, apoi să iasă de pe şosea, pe o stradă laterală îngustă, cu roţile azvârlind pietre. Unul dintre pasageri aruncă pe geam o cutie goală de bere, însă Harper nu era convinsă că o aruncase în ei. Nu zări nicio armă, dar în timp ce făceau colţul, un bărbat gras, rotofei la faţă, aflat pe bancheta din spate, făcu un pistol din mână, îndreptând-o către Nick, şi apăsă pe un trăgaci imaginar. Zbang.

Târziu, spre seară, ajunseră la Magazinul General Bucksport, care arăta ca un fost grajd, cu stâlpi de proţap în faţă şi ferestre cu cadre din brad netratat şi ros. Coarne de antilopă străjuiau intrarea. Un dozator de Cola nefuncţional, din anii ’40, adunase praf pe tejghea. Prispa era pustie, cu un lanţ atârnând de intrare. Peste lanţ fusese prinsă o pânză albă, cu litere apăsate în vopsea neagră.

NUMAI SĂNĂTOŞI PE AICI
MERGEŢI MAI DEPARTE

Însă o măsuţă pliabilă fusese aşezată de partea lor a lanţului ruginit. Pe ea se aflau castroane cu supă de pui. Pahare de hârtie fuseseră întinse într-un şir.

Aroma de supă era suficientă pentru ca glandele salivare ale lui Harper să se trezească la viaţă şi să îi facă să-i huruie stomacul, dar nu asta o entuziasmă. Într-un colţ al mesei se afla o sticlă cu un fel de sirop şi o mică seringă de plastic. Era genul de seringă pe care ai folosi-o ca să administrezi oral medicamente la un câine sau la un copil mic. Eticheta de pe sticlă spunea ERITROMICINĂ şi indica dozajul pentru cineva pe nume LUCY. Expirase de peste un an şi era

doar pe jumătate plină, exteriorul sticlei lipicios cu sirop întărit. Prinsă sub sticlă era o bucată de hârtie răsucită, dintr-un caiet şcolar:

am auzit că ai un invalid ajută asta?

Harper luă sticla cu o mână şi se uită în sus, la Magazinul General Bucksport. Un bărbat de culoare, cu o cămaşă flanel şi cu ochelari aurii odihnindu-se pe vârful nasului, îi cerceta pe după o fereastră aglomerată cu nimicuri: un elan sculptat în lemn, o veioză cu picior de plută. Harper ridică o mână în semn de mulţumire. El mişcă aprobator din cap, cu ochelarii sclipindu-i, şi se retrase în clar-obscurul dinăuntru.

Ea îi dădu lui John prima doză, picurându-i pe fundul gurii, urmat de aspirină, în timp ce ceilalţi stăteau la marginea drumului, înclinând castroanele de hârtie la gură ca să bea supa călduţă.

Un semn portocaliu cu textul direcţie pentru bolnavi indica înspre vest, pe un drum de ţară şerpuit, departe de Bucksport. Însă ei se opriră o clipă în dreptul unei potcoave (interzis accesul bolnavilor) ca să arunce o privire pe o cărare care ducea în oraş şi în jos, către mare. Strada era umbrită de stejari somptuoşi, cu frunze mari, şi flancată de case în stil colonial cu unul sau două etaje. Se făcuse târziu, iar Harper putu zări luminile din case – lumini electrice – şi un felinar stradal lăsând să cadă o lumină albastră metalică.

— Dumnezeule, zise Renée. Ne-am întors într-o parte a lumii care are curent.

— Ba nu, îi spuse Allie. Partea aia a lumii e dincolo de potcoava asta. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă am încerca să trecem dincolo?

— Nu ştiu şi nici n-o să aflăm. O să urmăm semnele şi o să facem cum ni se spune, zise Harper.

— Mergeţi drept înainte, spuse Allie. Sus pe rampă şi direct în abator. Pe un singur rând, vă rog. Nu împingeţi.

— Dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi avut suficient de multe ocazii, observă Renée.

— Nu mă băgaţi în seamă pe mine, spuse Allie. Eu sunt doar lepra adolescentă, tipică şi blazată.

27

Petrecură noaptea într-un camping public care fusese desemnat special pentru uzul celor infectaţi. Drumul de pământ era flancat de o pereche de capete enorme din lemn, sculptate ca să pară nişte şefi indieni nobili, cu tot cu ochi trişti şi înţelepţi şi cu pene pe cap. Agăţat deasupra intrării era un banner care declama BOLNAVII SĂ STEA AICI APĂ MÂNCARE TOALETE.

Dormiră sub bănci de picnic, cu ploaia răpăind pe tăbliile de lemn şi picurând pe ei. Dar erau bude, un lux nepreţuit după o săptămână de folosit cârpe de şters, iar John o surprinse pe Harper dormind întreaga noapte, cu pieptul ridicându-se şi coborând adânc şi ritmic, cu chipul într-o expresie de calm adormit. Se trezi doar o dată, atunci când ea îi puse seringa în gură şi îi dădu o nouă doză de antibiotic, şi chiar şi atunci scoase doar un sunet scurt, un fel de pufnit amuzat, căzând înapoi în somn.

Rămaseră în zona de campare întreaga dimineaţă, aşteptând să treacă ploaia. Se opri în jurul prânzului, iar după-amiază era vreme bună de mers. O briză răcoroasă umflă frunzişul bogat al stejarilor. Lumina zilei se reflecta în orice suprafaţă udă, făcând ca pânzele de păianjen să devină mici diamante.

Urmară direcţia marcajului BOLNAVII PE AICI, care indica înspre nord – aproape înspre nord –, dincolo de pădure şi de lac. La un moment dat, trecură pe lângă o masă pliantă lăsată la marginea drumului, unde cineva aşezase un castron plin cu biscuiţi Oreo ambalaţi individual, o carafă de metal cu un binecuvântat lapte rece în el şi căni Dixie. Nu se vedea nicio casă în zare. Masa era solitară, la capătul unui drum neasfaltat care ducea printre copaci.

— E proaspăt, zise Harper şi îşi închise ochii, savurând lichidul rece. N-avea cum să stea de prea mult timp pe-afară.

— Nu. Bine că nu. Ştiu că venim, vorbi Pompierul din targa lui, cu glas dogit.

Harper aproape că tuşi lapte pe nas.

În clipa următoare, erau cu toţii în genunchi în jurul travoasei. John îi privi pe după pleoape pe jumătate închise, cu bărbia ţepoasă şi cu obrajii supţi de la toată greutatea pe care o pierduse. Culoarea îi era palidă. Zâmbetul era dulce, dar slăbit.

— N-aş zice nu la un pic din laptele ăla, Soră Willowes, zise el. Dacă n-ar dăuna recuperării mele.

— Deloc. Însă vreau să iei cu el şi nişte aspirină.

Ea îi puse o mână pe după ceafă, ridicându-i capul, şi îi dădu înghiţituri mici din propria-i cană. Nu mai zise nimic. Următoarele zece minute, Allie şi cu Renée vorbiră una peste alta, în timp ce Nick

gesticula furios cu mâinile, încercând cu toţii să-i prezinte propria perspectivă a ultimii săptămâni şi jumătate. Pompierul se uita când la unul, când la altul, dând încet din cap, făcând un efort monumental ca să poată să le acorde atenţie fiecăruia. Harper nu era sigură cât de mult înţelegea, deşi fruntea i se încreţi atunci când Allie îi povesti că lăsaseră în acea dimineaţă oraşul Bucksport în urmă.

— Voi patru m-aţi cărat tocmai până la Bucksport?

— Nu, spuse Harper. Doar Allie.

— Noroc că oasele tale britanice sunt uşurele, zise Allie.

— Noroc că nu ştii când să spui pas, îi zise John. Norocul meu. Mulţumesc, Allie. Te iubesc, fată.

Allie nu se pricepea prea bine la chestiile emoţionale. Îşi feri privirea către copaci, strângând din falcă şi punând capac unei trăiri intense.

— Încearcă să nu te mai laşi omorât, altă dată, spuse ea, când putu să vorbească.

Părură cu toţii că rămăseseră în acelaşi timp fără lucruri pe care să le povestească, şi urmă o tăcere binevenită, niciun sunet în afara freamătului brizei reci printre crengile copacilor şi ciripitul păsărilor. Harper se trezi că îl ţine pe John de mână.

— Poate că aţi putea să îmi faceţi rost de o cârjă, spuse el. Sau să confecţionaţi una. N-aş vrea să mai fiu o povară.

— Acuma hai să nu exagerăm, zise Harper. Ieri pe vremea asta nu eram sigură că o să mai trăieşti ca să vezi o nouă dimineaţă.

— Atât de rău?

— Şi mai, spuse Harper. Am crezut că o să faci fum.

— Ha, ha, râse el. Bună asta, Willowes.

28

El dormi cea mai mare parte a următoarelor douăzeci şi patru de ore, trezindu-se doar ca să mănânce nişte cereale. Cina era tocană rece de vită, lăsată pe marginea drumului într-o oală adâncă de cositor. Nu erau castroane, aşa că făcură cu rândul sorbind direct din polonic.

Era consistentă – atât de consistentă, încât o făcu pe Harper să ameţească un pic – şi sărată şi lipicioasă. Morcovi mari şi bucăţi grase de vită şi un slab iz de bourbon afumat. Lui Harper nu-i păsa că era rece. Nu-şi putea aduce aminte de o masă mai gustoasă în întreaga ei viaţă. John nu reuşi să se descurce cu bucăţile mai mari, însă reuşi să înghită nişte mazăre şi câteva din bucăţelele mai mici de vită, iar când el mai luă o porţie, lui Harper i se păru că i-a revenit culoarea în obraji.

Devreme la amiaza următoarei zile, se treziră la baza unei culmi lungi, marginile şoselei înghesuite sub frunzişul stejarilor, astfel încât asfaltul cu două benzi trecea pe sub un umbrar de verde pal. Razele soarelui sclipeau şi făceau cu ochiul prin crengile foşnite şi o lumină picurată dansa de-a lungul şoselei. Era un drum obositor şi lung către vârful dealului, dar merita urcuşul. Sus, copacii se despărţeau în dreapta, lăsând vederii kilometri întregi de pajişti şi pâlcuri dense de pădure. Harper văzu vaci păscând şi acoperişurile câtorva ferme. Iar dincolo de tot era luciul întunecat al oceanului. Când Harper inspiră adânc, se gândi că aproape că îl poate mirosi.

John nu văzuse marea atunci când trecuseră prin oraşul Bucksport şi o rugă pe Allie să îl răsucească în aşa fel încât să poată să admire priveliştea. Ea îl ţinu înclinat aproape vertical, în sania lui, în timp ce el îşi întindea privirea peste câmpuri, scăldat de lumina aurie a după-amiezii, către apa de un albastru adânc. Vântul îi dădea la o parte părul de pe sprâncenele lui fine. De fiecare dată când Harper îi privea fruntea, îşi dorea să o sărute.

— Aia e o barcă cu pânze? zise John, mijindu-şi ochii. Mai vede cineva velele?

Priviră cu toţii intens, în depărtare.

— Eu nu văd nimic, spuse Renée.

— Nici eu, zise Harper.

Allie arătă cu degetul.

— Aha. Acolo!

— Vezi ceva *pe* pânză? întrebă John. Vreo pară mică de roşu?

Allie se forţă cu privirea.

— *Mnuuu.* De ce?

Însă John deja îşi întorsese capul şi îl întrebă pe Nick dacă văzuse, din câteva gesturi. Nick dădu din cap şi îi dădu replica. Harper nu

reuşi să prindă ce-i zisese.

— Ce-a spus?

— Ochii lui Nick sunt cei mai buni, răspunse John, pe un ton uşor iritat, dar satisfăcut. Vede şi el pata mică de culoare roşie.

— Şi ce dacă? întrebă Harper.

— Tu n-ai văzut niciodată la apă pe *Bobbie Shaw,* îi spuse el. Barca. Însă eu da. Am ieşit cu ea în larg o dată sau de două ori, în anul în care am lucrat la Tabăra Wyndham. E desenul unui crab uriaş pe pânză.

— Nu, zise Renée. Ştiu ce vrei să spui, John, dar n-are cum să fie Don Lewiston. Nu are cum. Au trecut patru săptămâni. Nu ştiu cât ar lua să ajungi cu vaporul de la Portsmouth, New Hampshire, la Machias, însă nu poate fi aproape o lună-ntregă.

— Noi am avut câteva impedimente pe drum, zise el cu voce molcomă. Poate că la fel şi Don.

Stătuseră locului o vreme îndelungată, după care, fără niciun cuvânt, Allie întoarse targa şi începu să o târască. Unul câte unul, ceilalţi o urmară, până ce rămase doar Harper. Cu o căutătură lungă în depărtare.

Iată. Chiar la linia orizontului. O aşchie minusculă şi albă pe întinsul albastrului. Cu un punct roşu pe ea.

29

Mai erau poate cam cincizeci de kilometri până la Machias în dimineaţa în care găsiră cârja.

Până atunci, trecuseră două zile de când se trezise John şi ceruse un pahar cu lapte. Allie ajunsese să tragă travoisul cu frânghii – nu mai era nicio altă variantă evidentă –, iar John îşi redescoperise vocea, pe care o folosea ca să se plângă de zdruncinături şi hurducăieli. Se văita de mâncărime la care nu se putea scărpina, de dureri de spate şi de soarele care îi intra în ochi.

— Îmi plăcea mai mult când erai pe moarte, zise Allie. Nu te mai miorlăiai aşa mult.

— Fii cu ochii-n patru, Allie. Cred că ai ratat o groapă ceva mai devreme. N-ai vrea să-ţi întrerupi şirul perfect de târât prin absolut toate.

Allie înghiţi în sec, se îndreptă şi se întinse de spate.

— Vrei să iei o pauză de la mine? Ai grijă ce-ţi doreşti, deşteptăciune. Că s-ar putea să ţi se împlinească. Asta e ce cred eu c-ar fi?

Era sprijinită de trunchiul unui stejar foarte bătrân, cu o basma roşie legată în jur, ca să atragă atenţia: o cârjă din oţel inoxidabil cu mâner de braţ din spumă. Fără nicio notă, fără explicaţii. O căsuţă albă se afla în spatele unui gard jos de uluci din apropiere, însă ferestrele erau neluminate. Dacă erau priviţi – Harper era convinsă că da –, nu aveau să-şi dea seama de unde.

Nick dezlegă sforile cu care era prins John de targă şi îl ajută să se ridice. Allie îl ţinu de braţ în timp ce el potrivea cârja sub celălalt. O testa, rotind-o în mici cercuri, când Harper observă că Renée clipeşte printre lacrimi.

— Atât de multă bunătate, zise Renée. Atât de mulţi oameni care ne poartă de grijă. Nu ştiu nimic despre noi, în afară de faptul că suntem la ananghie. Am citit cândva un roman de Cormac McCarthy, despre sfârşitul lumii. Oameni care ajung să vâneze câini şi să se vâneze unii pe alţii şi prăjind copilaşi, şi a fost groaznic. Însă avem nevoie de bunătate la fel cum avem nevoie să mâncăm. Satisface ceva din noi fără de care nu putem.

— Sau poate că ei doar vor ca noi să ne grăbim, spuse Allie. Cu cât mai repede dispărem din calea lor, cu atât mai în siguranţă sunt ei.

— E greu să-ţi imaginezi o agendă sinistră cu merindele pe care ni le-au lăsat. Supa, carafa de lapte. Pur şi simplu nu pot să-mi imaginez un scop ascuns maliţios în spatele dărniciei unor astfel de bunătăţi.

— La fel nu puteau nici Hansel şi Gretel, zise Pompierul. Eh, începem şi noi să şchiopătăm, ori ba? Eu cred că mă apuc să-mi pun la

muncă piciorul sănătos.

30

Rezistă cinci minute întregi înainte să se aşeze pe margine, alb la faţă, transpirat şi tremurând, şi căzu de acord că ar fi indicat să se pună la loc pe targă. Păru să-i dispară şi vorbele iuţi, şi suportă cu stoicism fiecare denivelare.

Ziua următoare, totuşi, păşi pe cârjă alături de ei timp de o jumătate de oră de dimineaţă şi alte douăzeci de minute după-masa. Peste încă o zi, reuşi şi mai bine şi se ţinu după ei aproape până la amiază.

În cea de a patra zi după ce găsiseră cârja, mergea şontâc, de unul singur, de la micul dejun până la prânz, odihnindu-se doar atunci când insista Harper. Prânzul era o varietate de brioşe maronii pasate şi câteva sandvişuri înfăşurate în hârtie cerată. Cineva le lăsase într-o sacoşă de cumpărături, atârnată de o cutie poştală de la capătul unei alei de pietriş. Harper despături unul dintre sandvişuri şi îl mirosi. Avea un iz slab de stricat, ca interiorul unui adidas.

Se limitară la brioşe – la început. Însă Harper luă sacoşa cu ei şi, la un moment dat, târziu în zi, se trezi că se bagă într-un sandviş, împotriva propriului sfat.

— Sper că n-o să te facă să-ţi fie rău, zise Renée. Eşti gravidă în nouă luni.

— Nouă luni şi o săptămână. Şi tocmai d-aia îl şi mănânc, spuse Harper. Nu mă pot abţine.

După o a treia gură, însă, ajunse să şi *guste* mâncare, şi recunoscu faptul că e stricată. Iniţial, ratase aspectul slinos al cărnii şi slabul dar evidentul miros de acru, care îi trezi în minte septicemia. Scuipă şi aruncă în iarbă ce mai rămăsese din sandviş, cu o repulsie care se apropia de oroare morală.

Ea tocmai îşi lingea vinovată nişte muştar gălbui de pe degete atunci când Pompierul spuse:

— Staţi!

Harper îşi ridică fruntea, ca să vadă ce anume îi atrăsese atenţia, şi văzu două jeep-uri, parcate în aşa manieră, încât blocau ambele benzi ale şoselei, nas în nas. Doi bărbaţi erau în picioare, în salopete galbene şi cu mănuşi galbene. Harper recunoscu acelaşi echipament pe care şi ea îl purtase cât fusese asistentă medicală la Spitalul Portsmouth. Paznicii aveau cu ei puşti de asalt. Unul dintre ei păşi în faţă, cu mâna ridicată, cu palma înspre ei. Harper nu era prea sigură dacă acest gest însemna că ei trebuie să se oprească sau era un simplu salut.

Allie se opri din mers, îi luă mâna lui Nick şi o strânse, ca să îi facă semn să se oprească şi el. Renée trecu pe lângă ei, fără să rateze niciun pas.

— Chiar credeţi că e bine să ne dăm pur şi simplu pe mâna lor?

întrebă Allie.

Renée aruncă o privire leneşă în spate.

— Of, Allie, dar am fost în mâinile lor de zile întregi.

Un al treilea bărbat era într-un jeep. Purta şi el galbenul, deşi gluga de pe cap îi era scoasă, aşa că Harper putea zări un cap cu părul pe de-a întregul alb şi un chip cu trăsături dure. Ţinea un genunchi pe volan, cu o revistă deschisă pe coapse. Părea că face nişte integrame.

— Cinci pe drum, Jim, rosti unul dintre bărbaţii înarmaţi, cu vocea înfundată de la mască.

Jim îşi ridică privirea din revista lui şi se uită blajin în jur. Avea un nas mare, caraghios, cu ochii deschişi la culoare şi cu sprâncene stufoase. Abandonă integrama şi sări afară. Se strecură printre soldaţi şi, pe măsură ce o făcu, întinse în lateral o mână şi atinse aparent absent patul uneia dintre arme, înghiontind-o încât să se îndrepte înspre asfalt. Harper consideră gestul ca unul promiţător.

— Bun venit în Machias! strigă bărbatul pe nume Jim, încetinind în timp ce se îndrepta către ei. Aţi avut drum lung, nu glumă. Dorothy n-a trebuit să meargă cu Toto nici pe jumate.

— Aveţi de gând să ne duceţi în Oz? întrebă Renée Gilmonton.

— Nu e chiar Oraşul de Smarald, zise Jim. Dar avem apă caldă şi curent, acolo pe insulă.

Privirea i se mută spre burta lui Harper, şi pentru o clipă zâmbetul i se stinse şi păru gânditor şi un pic trist.

— Şi doctori, continuă el, deşi cercetătorul lor şef, Profesor Huston, a murit într-un incendiu mare în ianuarie.

— Incendiu mare? întrebă Renée. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Fără remediu, mă tem, spuse Jim. Şi mai mult de unul sau două obstacole. Inclusiv o întâmplare nefericită care a fost… na… destul de groaznică. Nimic de făcut. Un întreg grup de control de vreo treizeci de infectaţi au avut un fel de reacţie la medicamentul care se testa. Au izbucnit cu toţii, la câteva ore distanţă. Focul a scăpat de sub control şi a ars din temelii clinica, deşi echipa rămasă s-a instalat într-o fermă. Acum, nu vă faceţi voi griji. Am primit vorbă că una dintre voi e însărcinată şi destul de înaintat. Când e data?

— Cred că termenul a fost depăşit acum câteva zile, zise Harper.

Jim clătină din cap.

— Măcar nu ai fost nevoită să naşti pe drum. Oamenii de la medical de pe insulă sunt informaţi de starea ta. Au un pat pregătit pentru tine.

Harper fu surprinsă de intensitatea alinării. Pentru o clipă, picioarele i se înmuiară sub ea. Ceva, o înţepătură musculară, o strângere a unei crampe, părea să dispară în spatele pieptului ei… o parte din ea care fusese încordată, poate de luni de zile.

— Dacă o luăm din loc, putem să ajungem până la amiază, spuse Jim. E drum de trei ore cu barca şi trebuie să trecem şi prin procesare înainte să putem pleca. Vestea bună e că ştiam că veţi veni. Barca e deja pregătită.

— Ce zice? întrebă Nick prin gesturi.

Harper explică. Bărbatul pe nume Jim privi, cu sprâncenele lui stufoase strânse una într-alta, cu o jumătate de zâmbet pe chip.

— Surd? întrebă el, iar când ea spuse că da, el clătină din cap. Surd şi infectat. Unii puşti au parte de tot norocul din lume.

Se lăsă pe vine, cu mâinile pe genunchi, ca să-l privească pe Nick în faţă, şi, cu o voce foarte tare, mişcându-şi buzele foarte încet, spuse:

— *Sunt o grămadă! De copii! Acolo unde mergem! O mulţime de prichindei! Cu care să te joci!*

Nick se uită la Harper, iar ea îi explică din mâini, stând lângă ei. Răspunsul lui Nick nu avea nevoie de nicio traducere. Ridică în sus degetul mare.

Jim dădu din cap, mulţumit, şi îşi puse masca pe faţă.

— Haideţi. Săriţi în jeep.

Harper merse alături de Pompier. Îl ţinu de cot, cu o mână, iar în cealaltă pe *Mama Portabilă*. Îşi ridică vocea, ca să poată fi auzită peste un vânt care începuse să bată din senin.

— Am doar două întrebări: când o să o întâlnim pe Martha Quinn şi dacă acceptă dedicaţii?

Jim privi peste umăr la ei în timp ce se urcă la volan. Prin vizorul de plastic al măştii, zâmbi:

— O să fiţi alături de ea în doi timpi şi trei mişcări.

Nu mai răspunse la cea de a doua întrebare.

31

După douăzeci de zile de mers pe jos, lui Harper i se păru un pic alarmantă viteza cu care mergea maşina. Stătea în faţă, alături de Jim. Renée şi Pompierul se puseseră în spate, cu Allie înghesuită între ei şi cu Nick cocoţat în poala lui Renée. Unul dintre bărbaţii înarmaţi călătorea cu ei, de asemenea, deşi se aşezase tocmai în spatele jeep-ului, ţinându-se de rol bar şi cu picioarele atârnându-i peste bară şi cu puşca legănându-i-se neglijent de o curea trecută peste gât.

Lui Harper nu-i fu de mare ajutor pentru burta ei neliniştită atunci când Jim coti cu jeep-ul şi îl conduse pe o cărare lată de pietriş, fără niciun fel de drum pe el. Săriră în sus la şanţuri şi gropi, ramurile brazilor măturând partea de sus a maşinii. Jim le spuse că se aflau pe ceva numit Poteca Răsăritului.

— Chestia asta a fost iniţial pentru biciclete, spuse el, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Şi drumeţii. Însă e cea mai bună rută către centrul de procesare, fără să vă trec prin oraş.

Pompierul se aplecă în faţă.

— Sunt surprins că ai cu tine tot echipamentul ăsta. Probabil că şi-au dat seama cu brio până acum felul de transmitere, după, ştii tu, un an de studii? Dacă *noi* îl înţelegem, *ei* cu siguranţă da. Experţii voştri de pe insulă.

Jim ascultă, dar nu răspunse.

— E cenuşa! strigă Pompierul ca să poată să se facă auzit peste vuietul aerului trecând iute pe lângă ei. Dacă nu intri în contact cu cenuşa, nu ai nimic de care să îţi faci griji!

— Asta e o teorie, spuse Jim.

— Nu e doar o teorie. E un fapt! zise Pompierul.

— Eşti vreun fel de biolog?

— Am predat la UNH.

— Sunt convins că o să fie bucuroşi să îţi pună expertiza la bun folos, strigă Jim înapoi. Să te pună la treabă.

Din modul în care zisese, Harper nu-şi dădu seama dacă făcea mişto sau era serios.

Înapoi pe autostradă, fusese un amurg obscur. Pe sub copaci se făcuse o noapte splendidă, cu brazii legănându-se într-un şuier călduţ şi întunecat. Prin spărturile frunzişului, Harper putea zări un estuar, o întindere cuprinzătoare de sticlă neagră sub un cer ceţos. Mai zări şi nişte sclipiri ale unor lumini electrice, oraşul aflat undeva acolo.

Pompierul se aplecă din nou în faţă.

— Încă mai aveţi curent? Mai aveţi şi acoperire de telefonie mobilă? Sunt curios cum au putut oamenii să ducă vorba pe drum că venim noi.

— Suntem foarte recunoscători tuturor celor care ne-au dat merinde! strigă Renée.

Harper era recunoscătoare tuturor celor care le oferiseră de mâncare cu excepţia oricui o fi fost cel care hotărâse să scape de mezelul lui de Bologna stricat şi să îl dea la o doamnă gravidă. Stomacul îi era un nod de viermi.

— Îhî, e ceva curent pe alocuri. Deşi e neuniform şi pică des. Fără semnal la mobil, dar avem în Machias o linie de pământ care merge – a avut grijă guvernatorul de asta – şi putem comunica aşa cu oameni din zone mai îndepărtate.

Jim medită o clipă, cu volanul vibrându-i între mâini.

— Nu prea mai primim mulţi inşi de prin sud, reveni el. Nu de peste pustiuri. Nu prea mai vin cam *deloc,* zilele astea, însă când avem sosiri noi, de obicei sunt din nord. Din Canada.

— Cât de mulţi aţi salvat? ţipă Harper.

Se gândi că să intervină în discuţie ar putea să o ajute să-şi ia mintea de la greaţa care era din ce în ce mai insistentă.

— Şase sute nouăzeci şi patru de bărbaţi, femei şi copii, declamă Jim. Iar cu voi ar fi şase sute nouăzeci şi nouă. Nu, mai corect e şapte sute pe muchie, numărând şi bebeluşul! Să nu uităm de bebeluş!

— O să fie nevoie să vorbim de asta, zise Harper. Despre cine o să îl ţină, presupunând că o să se nască fără contaminare.

— Ce vrei să zici?

— A trecut ceva vreme de când am mai citit vreun buletin medical, dar din ce am auzit până acum există o ipoteză cum că la nou-născuţii din mame cu Solzu' Dragonului e puţin probabil să fie infectaţi ei înşişi.

— Mă tem că abilităţile mele medicale se cam termină la a pune un leucoplast atunci când ăl' al meu de nouă ani se juleşte la genunchi.

— Dar trebuie să fi fost copii născuţi pe insulă, cu aproape şapte sute de oameni acolo. Poate?

— Îmi depăşeşte nivelul de remuneraţie! zise el vesel.

Copacii începură să se despartă, iar în dreapta jeep-ului Harper zări iarbă înaltă, o fâşie de mlaştină şi apa în depărtare. Dincolo de o rampă se afla casa unui far, brăzdând oceanul. Chiar părea să semene cu o lumânare pe apă, una groasă, aprinsă de prima zi de naştere a unui copil, spre exemplu.

— Dacă bebeluşul se naşte necontaminat, încercă Harper din nou, aş vrea să am un cuvânt de zis privind familia adoptivă.

— Nu ştiu nimic de aşa ceva. N-am auzit de nimeni care să adopte copii bolnavi.

— *N-o să fie* bolnav, zise ea, simţind că el omite aspectul cel mai important.

Jim zâmbi larg pe după vizorul lui de plastic.

— E băiat? Ştii sigur?

— Da, spuse Harper.

Pentru ea, nici nu se punea îndoiala.

Aşteptă ca el să comenteze, însă Jim tăcu încă o dată. Se decise să lase aşa, gândindu-se că poate să se coordoneze cu echipa medicală de pe insulă. Copacii se răreau din ce în ce mai mult, şi ei înaintau în continuare. Pe dreapta era un gard dărăpănat, lăsat, cu pari şi sârmă. Harper văzu, de la distanţă, un cort în dungi albe şi galbene, cu nuanţe tari, strălucind îmbujorat, o imagine care o făcu să se gândească la bâlciurile din micile oraşe. Cu o vadră pentru pescuit cu dinţii mere din apă şi un loc de unde să cumperi floricele de porumb cu caramel.

Pe măsură ce se apropiau de pavilion, iarba se rărea spre stânga lor, şi Harper văzu un drum îngust mergând paralel cu al lor. În faţă, era o parcare, în lateralul cortului uriaş vărgat, cu câteva maşini oprite acolo. Harper simţi mirosul bărcii înainte să o zărească, un iz înăbuşitor de combustibil diesel. Stomacul îi zvâcni. Pe măsură ce înaintau pe ultima sută de metri către zona de procesare, ea mai văzu un doc aflat la capătul ţărmului şi un trauler de pescuit ponosit, cu textul THE MAGGIE ATWOOD vopsit pe spate în litere cursive de culoarea cireşii. Bărbaţi în costume de hazard biologic cărau cutii de carton pe rampă în jos şi pe punte.

Sub pavilion erau câteva bănci pliabile, lungi. Beculeţe de Crăciun fuseseră agăţate de ţevile de deasupra, creând o ciudată privelişte feerică. Era aproape aglomerat, nouă sau zece oameni în costume cauciucate zorindu-se prin spatele meselor. Într-un colţ, o oală de metal scotea aburi, aşezată fiind pe un arzător cu gaz.

— Au cacao, zise Jim. Şi turtă dulce. Şi o tocană de curcan al naibii de bună. Toată lumea e hrănită bine înainte să traverseze apa.

Harper se răsuci pe scaunul ei şi îşi mişcă mâinile, trecând veştile bune către Nick.

El rânji şi făcu semne înapoi:

— Uite ce de lumini! E ca unde stă Moş Crăciun! E ca şi cum am fi intrat în Ţara Crăciunului!

Harper schiţă gesturile:

— Cred că te referi la Polul Nord.

Însă Nick nu mai era atent, întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine pavilionul.

Jim întoarse Jeep-ul într-un loc unde iarba era călcată şi opri motorul. Îl urmară în cort, pe sub luminile festive.

— Haideţi să cunoaşteţi voluntarii, spuse el.

Voluntarii erau femei toate, majoritatea de vârsta a doua sau mai bătrâne. Îi amintiră lui Harper de mătuşicile-bunicuţe simpatice şi eficiente care organizau evenimente comunitare pentru parohia lor.

Jim conduse refugiaţii către mesele pliabile, unde prima dintre femei îi aştepta cu formulare şi cu un clipboard. Prin vizorul ei, arăta un zâmbet până la urechi, nerăbdător, şi în mod special încântată să găsească un băieţel venit cu grupul cel nou.

— Buuună! Da' ce de lung drum aţi făcut pe jos! Probabil că sunteţi *ex*-tenuaţi! Mă cheamă Vivian, o să vă iau acum datele. Apoi o să vă facem câte o poză, pentru site-ul nostru, şi o să vă repartizăm locuinţa şi nişte provizii pentru drum.

— Şi nişte supă din aia, sper, zise Renée. Miroase atât de bine, că mă face să ameţesc.

Harper putea simţi şi ea aroma de supă de pui şi cartofi fierţi, amestecată cu putoarea neagră a motorului bărcii. O făcu să fie foarte aproape să-i fie greaţă. O dezgusta că fusese atât de proastă să ia şi măcar acea înghiţitură din sandvişul stricat. Ar fi trebuit să aibă un pic de raţiune, dacă nu să se reţină. Lăsase sarcina să o transforme într-o purcea, iar acum culegea roadele. Ştia că o să vomite, doar că nu ştia când.

— Ba bine că nu! strigă Vivian. Supă şi lapte proaspăt şi cafea pentru adulţi şi o luăm din loc! O să trecem peste hârtii cât de repede şi nederanjant putem. Hai să începem cu lucrurile de bază… *Cine* sunteţi?

Harper îşi deschise gura ca să vorbească, însă Renée i-o luă înainte.

— Suntem ce-a mai rămas din Conspiraţia Taberei Wyndham. Aceştia sunt liderii noştri malefici, dl Rookwood şi Sora Harper. Venim cu gânduri paşnice.

Jim, care se alăturase prin spatele meselor pliabile mătuşicilor-bunicuţe, îşi lăsă pe spate capul şi izbucni într-un hohot de râs.

— Uau! zise Vivian. Conspiraţia malefică! Încă n-am avut din-astea pe-aici.

— Păi, suntem o conspiraţie democratică. Toată lumea poate să voteze. Chiar şi copiii.

— Nu ştiu ce să zic de-asta. Copiii *mei* probabil că ar vota pentru îngheţată la cină şi fără oră de culcare. Tu ai votat pentru ora ta de culcare? întrebă ea pe Nick, aplecându-se ca să îl privească în faţă.

— Mă tem că-i surd, spuse Pompierul.

— Eşti britanic!

— Toate minţile malefice profesioniste sunt. Iar dacă fiul meu ar avea un vot, probabil că ar vota pentru supă de pui înainte de a completa formularele.

Lui Harper aproape că îi scăpă când el se referi cu *fiul meu,* dar nu îi scăpă remarca pe care o făcu John atunci când îşi puse braţul în jurul taliei ei şi adăugă:

— Şi soţia mea, de asemenea.

Vivian îi trecu pe hârtie aşa cum îi fusese spus: soţ şi soţie, dl şi dna

Rookwood. Harper nu obiectă. Simţi că, în multe feluri, John spusese adevărul. Îşi lăsă capul pe umărul lui în timp ce Vivian îi puse întrebări şi scrise răspunsurile.

Vivian voia să ştie cât de mult făcuseră pe drum şi de unde plecaseră. Întrebă când se îmbolnăviseră şi pe unde merseseră după ce se infectaseră. Voia detalii despre simptomele lor, dacă erau predispuşi la scântei, arsuri şi fumegat.

— Deloc! strigă Renée. Avem o tehnică pentru îmblânzirea infecţiei: cântecele zilnice unii alături de alţii. Ne opreşte din situaţii critice. Poţi să ţii sporul sub control aproape cu orice activitate de grup care oferă plăcere. Ceva ce are de-a face cu un hormon pe care îl eliberează creierul, oxitocină? Sora Harper poate să explice mai bine.

Dar Sora Harper nu avea de ce să explice nimic. Vivian zâmbi.

— Înţeleg că aceste terapii de grup sunt foarte populare pe insulă şi încă mai e cel de mai succes tratament. După micul dejun, au parte de optzeci de cântece laolaltă. Toto şi Hall & Oates.

— În cazul acesta, spuse Pompierul, cred că prefer să ard de viu.

Mai urmară o mulţime de întrebări despre bebeluşul iminent. Toate femeile se entuziasmară, iar bătrânica rotofeie care le făcuse pozele îi povesti lui Harper pe îndelete despre propria ei primă nepoată, micuţa Kelly, care se născuse cu trei săptămâni în urmă şi care suna ca o oaie behăind atunci când se apuca să plângă.

— *Bheee, bheee!* imită femeia în vârstă, râzând.

Însă atunci când Harper zise că speră să poată discuta cu cineva pentru adopţia bebeluşului, presupunând că e sănătos, proaspăta bunicuţă începu să bâţâie chestii la camera ei de fotografiat şi să pară iritată.

— Drăcovenia asta! spuse ea, îndepărtându-se de grup.

Ceva mai în capul mesei, *Mama Portabilă* era deschisă şi verificată, să nu conţină arme, de o femeie subţirică, nepăsătoare, cu o faţă ascuţită şi îngustă, care nu scotea nicio vorbă. Şi totuşi, o altă doamnă îi înmână nişte dosare albastre, cu un teanc gros înăuntru, prins cu clame. Harper văzu o copie xerox a unui document cam de vreo treizeci de pagini, *Insula Free Wolf: Ghid Medical şi de Ocrotire,* publicat de departamentul guvernamental CDC.

Fiecare dosar mai avea şi o listă imobiliară. Lui Harper şi lui John şi copiilor li se oferi o căsuţă cu două dormitoare şi două băi, pe Longbay Road nr. 3. O fotografie cam neclară, alb-negru, arăta o cabană micuţă, albă, şi o grădină cu gazonul tuns, cu un loc de joacă pentru copii. Lui Renée i se oferise un dormitor pe Longbay 18, în Longbay Bed & Breakfast, care era un fel de hostel care mai găzduia încă vreo duzină de alţi oameni. Nişte copii color arătau insula de sus, într-o zi de toamnă, cu arborii îmbrăcaţi în culorile pătate de portocaliu ruginiu şi galben untos. O hartă a oraşului marca poziţia

clinicii, serei comunale, bibliotecii locale, un fost supermarket, care acum servea pe postul de centru de distribuţie a proviziilor, şi alte câteva puncte de interes.

La capătul şirului de mese, o bunicuţă asiatică plină de vervă pregătea castroane de hârtie cu tocană şi cănuţe de hârtie cu lapte, aşa că fură îndemnaţi să se aşeze şi să-şi odihnească picioarele pe nişte baloturi de paie, chiar imediat afară din pavilion. Harper nu putu mânca. Până ce terminară să le fie procesate datele, deja o apucaseră contracţiile – unele nasoale –, iar stomacul ei fierbea a greaţă. Se puse pe marginea unui balot şi îşi luă abdomenul în căuşul palmelor, cu faţa schimonosită de durere. Lucru care îl nelinişti pe John, sărind şi el peste masă şi aşezându-se lângă ea şi frecându-i spatele în cercuri.

— Nu te-am mai văzut aşa rău, zise. Crezi că o să intri în travaliu?

Stomacul îi fu cuprins de crampe şi o obligă să scoată scurte sunete nefericite, dar apoi scutură din cap.

— Ia să mănânci ceva, John. Ai nevoie să-ţi recapeţi forţele.

— Imediat, Harper, zise el, însă nu se ridică, deşi Nick îi adusese o cafea cremoasă şi cu zahăr.

Stătură pe baloturi, la marginea palei de lumină, cu John frecând-o pe Harper pe spate şi cu Harper aşteptând să îi treacă contracţiile. O făcură – în cele din urmă –, dar senzaţia de greaţă din stomac nu-i trecu. Cincizeci de norişori de fum negru se rostogoleau dinspre plajă de la barcă, iar când ea le prinse izul de putoare, îi luă întreaga ei voinţă ca să nu verse.

Înainte să plece, femeia numită Vivian se apropie, ţinând în mână o cutie mică de pantofi. O ridică în dreptul lui Nick şi i-o dădu, apoi rosti către Pompier, astfel încât să poate să le traducă:

— Astea sunt toate episoadele mele cu *Doctor Who,* zise ea. Acum trei luni, un băiat a mers pe insulă. E cu câţiva ani mai în vârstă ca Nick, cam pe la patrusprezece, şi se întâmplă să ştiu că e fan SF. I-am promis că o să-i dau toată colecţia mea, ca să aibă la ce să se uite. Îi zici lui Nick să îi dea astea lui Jared Morris? Şi te rog să îi mai spui că poate să se uite şi el. Cred că lui Jared i-ar face plăcere. Şi mai cred că Jared şi-ar dori un micuţ prieten care să-l poată învăţa limbajul semnelor.

— Eşti mult prea amabilă, spuse John Rookwood, apoi îi explică lui Nick, care luă solemn în braţe cutia de pantofi plină de DVD-uri.

Când Vivian se ridică, ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Of, oameni buni. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce-aţi trecut. Mă rog în fiecare noapte să fiţi vindecaţi. Mulţi dintre noi o fac. Cândva, o să vă întoarceţi şi o să fiţi sănătoşi, şi ce de poveşti o să aveţi de spus!

— Vă mulţumim pentru tot ce-aţi făcut, reuşi Harper să spună.

— Mi-aş fi dorit să fi fost mai mult, zise Vivian. Tocană şi nişte

DVD-uri vechi pentru oameni care au trecut prin iad…

— Tocană şi nişte episoade vechi din *Doctor Who* se apropie destul de mult de ideea mea de rai, spuse Renée.

Vivian mişcă tăcută din cap. Nu putea vorbi, era evident că o copleşiseră emoţiile. Îşi ridică la faţă degetele înmănuşate şi mimă un sărut pentru ei, după care întinse mâna şi atinse obrazul lui Nick.

— Spune-i lui Jared că mătuşa lui îl iubeşte.

Îşi ridică mâna într-un ultim salut de adio şi plecă, clipind des, cu ochii umezi.

— Ţi-a plăcut tocana? o întrebă Renée pe Allie.

Allie o privi inexpresiv.

— Mda, a mers. Nu ne punem noi şi în mişcare, mai bine?

— Da! zise Jim, apropiindu-se de ei. Hai. Iahtul vă aşteaptă.

32

Barca îşi făcu drum către un golf larg, înspre valurile înspumate. Înainte ca luminile pavilionului să se piardă din vedere, Harper vomită peste bord. John o mângâie pe gât în timp ce ea tuşea şi scuipa.

— Vrei un pic din cafeaua mea? zise el. Încă mai am jumătate. O să-ţi facă să dispară gustul din gură.

Ea scutură din cap. El aruncă restul de cafea peste margine, împreună cu paharul de hârtie.

— Oricum nu era prea bună, spuse el.

Nava era soioasă, cu puntea mânjită de un strat subţire de apă murdară. Un eşapament ieşea din spatele micuţei cabine a căpitanului şi vântul bătea tot fumul înspre ei, către pupa descoperită. Se ghemuiră pe nişte băncuţe capitonate aşezate de-a lungul balustradelor, strângându-şi pe lângă corp vestele de salvare portocalii. Vesta lui Nick îi era atât de mare, încât dispăruse aproape cu totul în ea: nu mai se vedea nimic în afara capului care se ridica din guler şi a picioarelor ieşite de sub.

— Plouă? întrebă Harper.

Picături fine, reci şi sărate se revărsau peste ei.

— Asta vine de la balansul pe valuri, zise John.

— Cred că nu sunt prea mare fană a largului oceanului, spuse Harper.

Loviră un val, iar Harper îşi întoarse capul şi vomită din nou peste bord.

În cabina pilotului erau trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume de protecţie biohazard: Jim, unul dintre soldaţii de la barieră şi cine o fi fost cel care ţinea cârma. Căpitanul, îşi imagină Harper. Nu fuseseră prezentaţi.

— Le-ai zis că suntem căsătoriţi, spuse Harper când îşi reveni şi după ce îşi şterse buzele. Chiar mă întrebam de-asta. Îţi aduci aminte când ai zis că un pompier poate să pronunţe divorţuri? Cum e atunci cu căsătoriile?

— O să-ţi spun un secret. Nu sunt un pompier adevărat, însă bărbatul ăla care manevrează barca e un căpitan adevărat şi poate să căsătorească oameni, zise el şi o privi cu o sclipire aparent bruscă în ochi. Dnă Harper Willowes! Cred că ar trebui să vă întreb ceva.

— Nu, spuse ea. Nu, *n-o face.* Te rog. Doar am glumit, John.

Bărbia lui căzu înspre piept, iar expresia feţei îi deveni tristă şi abătută.

— Însă numai pentru că răspunsul meu ar putea implica sărutatul. Şi nu te pot săruta acum, ar fi scârbos. Nu cu gustul de vomă pe care-l

am în gură.

Deşi acum, după ce vărsase ce avusese de vărsat, stomacul îi era mult mai bine – sau va fi fost, se gândi ea, dacă ale naibii contracţii nu ar fi început din nou.

Chipul lui se lumină instantaneu. Ea îi luă mâna rece şi udă şi o strânse într-a ei, iar rânjetul lui îi făcu urechile să se ridice până peste creştetul capului.

Valurile loviră ambarcaţiunea şi trecură peste parapet cu un duş îngheţat care îmbiba totul în jur cu apă.

— Slavă Domnului pentru fâşurile de ploaie, zise Harper în timp ce se izbeau de un nou talaz. E groaznic.

— Pe Nick nu pare să-l deranjeze, spuse el împingând-o uşor cu cotul. Cred că s-a ridicat imediat ce ne-am desprins de ponton.

— Mda, s-a tot plimbat, căzu Harper de acord.

Barca se înclină. Se uită prin burniţă după acel far pe care îl zărise mai devreme, dar erau deja prea departe de ţărm.

John căscă în podul palmei.

— Poate reuşesc să prind câteva minute de închis ochii.

— Cum poţi să dormi în starea asta?

— Nu ştiu, zise el. Renée poate, văd.

Harper privi peste pupă. Nick visa cu obrazul apăsat peste sânii lui Renée. Ea dormea cu bărbia pe capul lui. Allie era trează, totuşi, strângând tare vesta de salvare, cu ambele mâini, şi privind îngrijorată către cabina căpitanului.

— John, spuse Harper. John, de ce doarme Renée? *Cine* ar putea să doarmă pe vremea asta?

— Păi, ai zis şi tu. Azi am mărşăluit cel puţin 25 de kilometri, iar…

— Trezeşte-o, spuse Harper.

— Nu vreau să o trezesc.

— Încearcă. Te rog.

Pompierul o privi lung – pe sub pleoape şi mirat –, apoi se ridică în vine şi se aplecă peste punte, scuturând uşor genunchiul lui Renée.

— Renée. Renée, trezeşte-te.

Barca lovi un nou val şi îl dezechilibră. El reuşi să se împingă înapoi pe bancă înainte să cadă.

Renée zâmbi în somn şi nu avu nicio reacţie.

— Ce e în neregulă cu ei? întrebă Allie.

Bărbia lui John căzu un pic. Harper se gândi că ochii îi erau cam tulburi.

— Fir-ar, zise John. Nu poate *nimic* să fie cum trebuie? Măcar o dată?

Allie scutură umărul lui Nick. El alunecă, cu faţa în poala lui Renée.

— Tocana, zise John.

— Cafeaua, spuse Harper.

— Dar Allie n-are nimic.

— Nu am mâncat şi băut, spuse Allie. N-am avut încredere în ei. Doar m-am făcut că iau câte ceva şi am vărsat totul pe jos când nu erau atenţi.

— Aş fi vrut să n-o fi făcut, strigă Jim ca să se facă auzit peste zgomotul motorului şi vuietul vântului.

El deschisese uşa de la cabină şi se aplecase în afară, privindu-i intens prin vizorul lui de plastic. Ţinea în mână un pistol calibrul .45, însă nu îl îndrepta spre ei, doar îl sprijinea leneş de un picior.

— Încercăm s-o facem cât mai paşnic, zise Jim. Fără frică, fără durere. Ceva care să vă adoarmă, apoi peste bord.

— Nu, zise Harper. Nu, nu, nu, *nu! Nu poţi. Te rog.* Nu are niciun sens. De ce? De ce v-aţi chinuit cu toată şarada asta? De ce nu ne-aţi împuşcat dracului pur şi simplu? Oricine ar fi putut să ne împuşte oricând. De ce să înscenaţi atât pentru noi?

— Pentru că nu e pentru noi, zise Pompierul. Nu-i aşa?

Jim ridică din umeri.

— Mie mi se pare că e bine ca cei ca voi să daţi colţul cu spiritul ridicat. Să adormiţi, visând la un loc unde aţi putea fi în siguranţă. Unde veţi fi îngrijiţi. Iisuse! Suntem fiinţe umane, nu *monştri.* Nu vrem ca cineva să sufere. Însă… nu. Nu, o facem pentru comunitate. Cei ca Vivian cred în insulă, cred că salvăm oameni. Ajutăm oameni. Dacă ar şti că ieşim aici în larg doar ca să aruncăm oamenii peste bord, ar fi multe inimi frânte. Şi multe nemulţumiri.

Făcu o pauză în timp ce ambarcaţiunea se izbi de un alt val şi îşi găsi sprijin pe tocul uşii.

— Trebuie să înţelegeţi. Voi aţi spus că sunteţi… ce? Ultimii reprezentanţi ai unei micuţe democraţii? Aţi *votat* să veniţi aici? Eh, şi noi avem o democraţie. Propriul nostru consiliu de conducere. Doar guvernatorul şi alţi doisprezece inşi, incluzându-mă şi pe mine. Nu sunteţi singurii care au avut un vot. La fel am făcut şi noi. Şi pentru asta am votat.

— Nu e nicio insulă, zise Allie.

— Este! Sau a fost. CDC-ul a abandonat locul prin noiembrie. A fost o răscoală. Foloseau nişte medicamente experimentale care au omorât nişte oameni, iar nenorociţii ăia nerecunoscători au preluat controlul asupra spitalului. Au zis că *nu mai vor* să aibă de-a face cu niciun leac. Au tot clămpănit despre cum şi-au făcut *propriul* leac, cum au învăţat să controleze focul. Au ţinut ostateci pe cei din echipa medicală ca să împiedice intervenţia armată. Dar ei nu au avut habar din ce aluat ne e făcut guvernatorul. El nu face învoieli cu teroriştii. A ordonat unui bombardier B-17 din Bangor să arunce explozibil de la un capăt la altul al insulei. Acum e doar nişte stâncă neagră. S-a putut vedea fumul şi din Machias. Atunci a fost când am inventat povestea cu nişte

chibrituri care au avut o reacţie în lanţ de la unul dintre medicamentele noi şi au ars spitalul din temelii.

— Dar am auzit transmisia radio a Marthei Quinn, se tângui Harper. Am *auzit-o!*

— Mda. Avem cam o sută de ore cu înregistrările ei. Doar le tot repetăm. Argumentul guvernatorului a fost întotdeauna că asta e cea mai rapidă modalitate de a stârpi epidemia în zona de Nord-Vest. Să aducem toţi bolnavii către un centru de procesare, după care să ne debarasăm de ei în cel mai uman mod posibil. Aruncându-i în Curentul Atlanticului de Nord, unde nu e nicio şansă ca trupurile să eşueze înapoi în Machias. Îmi pare foarte, cu *adevărat* rău.

— Nu se poate, zise Harper. Te rugăm! Bebeluşul meu e sănătos.

La asta, chipul lui se crispă. Îi putea vedea falca încleştându-se pe după mască.

— E o minciună. Dacă eşti bolnavă, şi el e bolnav.

— Nu-i adevărat. N-ai de unde să ştii. Sunt studii.

— Nu ştiu la ce studii te-ai uitat tu. E adevărat că multe femei bolnave nasc copii fără semne vizibile de Solz. Însă testele de sânge arată că s-a prins de ADN, aşteptând să iasă la iveală. Şi nu mă deranjează s-o spun: nu privesc cu ochi buni o femeie ca tine care duce termenul până la capăt. Ai fost asistentă medicală. Ai avut acces la pastile. Ar fi trebuit să faci ceva cu mult timp în urmă. Să te adormi singură. Gândul ca tu să porţi în pântec un micuţ infestat de boală… asta mă face să-mi vină să vomit, zise şi aruncă un ochi peste întunericul de dincolo de balustrade, apoi privi înapoi spre ei. Uite ce. Nu vreau să vă împuşc E mai bine în apă. Mai liniştit. Nu contează că nu aţi luat doza. Frigul o să vă adoarmă în zece minute. E ca finalul de la *Titanic*. În plus, dacă o să fiu nevoit să vă împuşc, s-ar putea să fac vreo gaură-n barcă. E deranjant, ştii? Ajutaţi şi voi un tovarăş. Scoateţi-vă vestele. Trageţi-l pe micuţ din a lui.

— Fie ne scoatem vestele de salvare, zise John Rookwood, fie ne împuşti. Corect?

Deja îşi desfăcea de pe degete mănuşa lui stângă.

Jim dădu din cap că da.

— Ce zici de o a treia opţiune? spuse John, scoţându-şi liberă mâna şi aruncând-o peste bord.

Palma îi era cuprinsă de fire aprinse de lumină aurie.

— Ce-ar fi să nu, zise Jim şi îl împuşcă în stomac.

33

John îşi duse mâna la buric. Braţul încă îi mai sclipea şi părea să sângereze lumină, părea că palma lui era o farfurioară plină cu aur. Era complet cuprins de auriu şi se răspândea din el. Un val lovi marginea bărcii – se simţi de parcă ar fi izbit o stâncă, atât de mult îi zgudui –, iar John se prăbuşi fără graţie pe punte.

Allie încercă să ţipe. Harper o putea zări cu coada ochiului, gura deschisă a lui Allie, tendoanele ei tresărindu-i atât de tare pe gât, încât arăta ca şi cum s-ar sufoca. Dacă scotea într-adevăr vreun sunet, Harper nu-şi dădea seama, nu putea spune. Nu auzea nimic altceva în afara propriului puls adânc, pocnindu-i tare în urechi.

Harper se afundă într-un genunchi, apucându-l pe John de umeri, întorcându-l un pic. Apa murdară de pe punte deja se colora în roşu în timp ce îi şiroia sângele. Faţa îi era albă, disperată şi şocată. Ea pipăi rana, gândindu-se *Pune presiune, opreşte mai întâi sângerarea,* apoi încearcă să estimeze vătămarea.

— Au! zise el, suspinând. Au! M-a împuşcat.

— La naiba, spuse Jim. Acum e sânge peste tot.

— John, zise ea. Of, John. John, iubire. Stai cu mine. Stai cu mine. Nu pleca.

— Dă-te la o parte de lângă el. Ridică-te şi scoate-ţi vesta sau te împuşc şi pe tine. Prefer să nu. Te rog. E mai bine în apă. Mai uşor, zise Jim, însă ea nu îl mai asculta.

Sângele se prelinse în palma lui Harper, sfârâi şi începu să fumege, mirosind ca o tigaie uitată pe aragaz. Harper nu plângea, ci el o făcea.

— Îmi pare rău, spuse John. Am fost atât de îngâmfat. Atât de înfumurat. Atât de al dracului de încrezut. Acum văd totul clar, şi am fost atât de… atât de disperat să-ţi atrag atenţia… atât de disperat să te impresionez. Of, Harper. Îmi pare rău că nu am fost un bărbat mai bun pentru tine. Mi-aş fi dorit să fi fost.

— Eşti perfect. Eşti cel mai perfect lucru de pe lume. Mă faci fericită. Mă faci să râd. Nu am râs niciodată în viaţa mea aşa cum am râs cu tine. Nu trebuie să îţi pară rău pentru nimic.

Un zâmbet slab îi zvâcni la colţul buzelor.

— Poate un singur lucru. Îmi cer scuze că nu l-am prăjit pe netrebnicul ăsta înainte să mă-mpuşte. Dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Inele de aur se aprinseră în irişii lui, ochii luminoşi ca bobinele încinse de curent electric.

Mâna lui, ascunsă sub trup, începu să scapere flăcări roşii.

— Fă-mi o favoare, spuse el. Te rog. Promite-mi un lucru.

— Da, dragostea mea. Orice. Orice pentru tine, John.

— Trăieşte, zise el.

Harper se smuci de lângă. El îşi ridică bărbia şi îşi deschise gura, iar Jim strigă Ce *pula mea!* iar un şuvoi de flacără galbenă se revărsă din gura Pompierului, cu o explozie violentă de foc. Jim ridică un braţ. Flăcările se împroşcară pe costumul lui galben de cauciuc, sfârâind materialul. El dădu să se sprijine de uşă. Barca se balansă puternic, iar Jim începu să scuture şi să fluture cu arma, îndreptând-o către cabină. Se descărcă într-un pocnet aspru. Căpitanul se ghemui. O fereastră se sfărâmă.

Paznicul înarmat împinse pe Jim cu umărul şi trecu de el, ridicându-şi puşca de asalt. Harper deja era în picioare. Barca luă un alt val în piept şi o aruncă în trupul masiv şi moale al lui Renée Gilmonton.

Pompierul se aprinse tot, deodată, cu un sfârrrr încet şi vibrant, de parcă cineva ar fi aruncat un morman de frunze ude în lichid inflamabil. Era o văpaie clocotită, un pat, un cuib, şi o pasăre începu să se ridice din el. Un lucru uriaş şi preistoric, cu aripi vaste şi întinse. Puşca de asalt răpăi, spintecând lemnul punţii.

Barca se legănă peste un val imens. Allie îl apucă pe Nick de vestă, păşi pe bancheta capitonată şi sări. Harper îşi puse braţele în jurul lui Renée şi o luă cu ea peste balustradă, iar în timp ce o treceau împreună, simţi cum ceva se rupe în pântecul ei. Un om urla în spatele ei. O lumină galbenă se ridica.

Lovi apa neagră, atât de rece, încât ardea, era de parcă ar muri, era de parcă ar fi izbucnit în combustie spontană. O sută de mii de baloane de argint începură să se rotească în jurul ei, într-un turbion frenetic. Ieşi la suprafaţă tânjind după aer, luă o gură de apă sărată şi începu să se înece de la tuse.

O pasăre de foc viu, cu ochii ca un arc albastru de sudură şi cu amplitudinea aripilor unui mic avion, îşi deschise teribilul ei cioc şi începu să ţipe. Un bărbat care purta o mantie de flăcări se zvârcolea în faţa ei. Cabina pilotului era cuprinsă de foc. Fum gri fierbea din ravagiu. Barca încă se mai mişca, lăsându-i în urmă deja cu aproape trei sute de metri.

Un alt val o plesni pe Harper în faţă, orbind-o, surzind-o. Vesta o purtă în sus şi în jos în apa fremătată. Îşi frecă faţa cu mâinile şi îşi limpezi ochii, tocmai la timp ca să vadă cum *The Maggie Atwood* se sfărâmă pe măsură ce flăcările ajunseră la rezervorul de propan. Urmă o scânteiere de lumină albă şi o explozie cu un zgomot infernal, care ajunse la Harper ca o lovitură, dându-i capul pe spate. Câteva clipe mai târziu, realiză că îi sângera nasul.

Turnul orbitor de foc se ridică înspre cer din epava nimicită, iar o pasăre crestă aerul din mijlocul acelei coloane de foc, o pasăre la fel de mare ca Dumnezeu. Îşi întinse aripile şi se înălţă în văzduh, într-un nor negru şi schiţă pe cer un mare cerc roşu de lumină, rotindu-se

deasupra lor. Lui Harper îi păru splendidă şi înfricoşătoare, o fiinţă sălbatică şi triumfătoare.

Se roti o dată, apoi încă o dată, şi deşi era cu mult deasupra lor, Harper îi putu simţi dogoarea pe obraji. După care se retrase – se retrase şi începu să zboare în depărtare, bătând încet, ritmic şi teribil din aripi şi lăsându-i în urmă pe ei şi pe epava puţind, arzând şi sfârâind.

Harper o privea cum dispare atunci când realiză că nu îi mai erau aşa de reci coapsele pe cât fuseseră. În jurul lor era o căldură lipicioasă, nenaturală.

I se rupsese apa

NAŞTEREA

Oceanul nu era până la urmă atât de agitat pe cât păruse, odată să ajungă în apă. Vesta o ridica blând pe vârful fiecărui val şi o lăsa în jos în lateral după trecerea lor. Mişcarea era aproape liniştitoare, nu o făcu deloc să aibă rău de mare. Sau poate că era prea amorţită, prea îngheţată peste tot ca să îi mai pese. Deja nu îşi mai putea simţi mâinile şi picioarele. Dinţii îi clănţăneau.

Renée clipi tare şi scuipă, scuturându-şi capul. Aruncă o privire înfricoşată, cumva mioapă în jur. Îşi pierduse ochelarii.

— Ce e? Ne-am răsturnat? Am…

Un val o lovi pe o parte a feţei, iar ea înghiţi o gură de apă, tuşind şi sufocându-se.

Harper reuşi să ajungă chinuit la ea şi o luă de mână.

— Allie! ţipă ea. Allie, unde eşti?

— Aici! strigă Allie, de undeva din spatele lui Harper.

Harper dădu din picioare şi încercă să înoate şi se întoarse. Allie îşi făcea stângaci drum spre ele, trăgând pe fratele ei de partea din spate a vestei. El încă mai dormea, cu faţa lui durdulie îndreptată spre cer.

— D-d-d-umnezeule! zise Renée atunci când izbuti să vorbească. A-a-a-t-t-t-tât de-de-de r-r-rece. Ce… ce…?

— Ai fost d-d-drogată. Tocana. Aveau de gând să ne omoare. John. John.

Harper se văzu nevoită să se oprească şi să îşi tragă răsuflarea.

În loc să încerce să explice, ea arătă înspre epavă. Prora bărcii deja se înfipsese în apă, cu pupa ridicându-se în aer. Elicele mari şi ruginite ale motorului, încârligate în iarbă de mare şi alge, se roteau încet în întuneric. Flăcările scuipau şi fâsâiau pe măsură ce *The Maggie Atwood* aluneca în adâncuri. Un dâmb de fum înecăcios şi negru se umfla în noapte. Harper îşi mişcă degetul dinspre văpaia în ruină către Phoenix, care era acum nu mai mult de un punct galben luminos şi îndepărtat pe cerul nopţii, asemenea unui avion de linie solitar.

Renée o privi fără să înţeleagă nimic. Încă mai era pe jumătate sedată, se gândi Harper, incapabilă să perceapă sensuri mai complicate ale cauzelor şi efectelor.

Allie ajunse la ele şi luă cealaltă mână a lui Harper. Acum, erau înşiraţi, toţi patru, bătând neputincios din picioare în bezna şi apa scuţ de rece. Harper putu să îşi vadă aburii ieşindu-i pe nări. Sau poate că era fum.

— O să murim, gâfâi Allie. O să m-m-m-murim îngheţaţi.

— C-cântă, zise Harper.

Allie o privi neîncrezătoare.

Harper îşi ridică tonul vocii şi începu:

— În orice treabă de f-f-făcut, e musai să faci ceva plăcut! Găseşte ceva p-p-plăcut şi, poc, treaba-i ca terminată!

— De ce? spuse Allie. De ce? E o *p-p-prostie*! E gata. Mai contează dacă murim în z-z-zece minute sau în z-z-zece ore? Oricum o să ne înecăm aici.

Harper continuă să cânte.

— Şi orice muncă ai să faci, e floare la ureche, deci cântă! N-o să stau să mă cert cu tine!

Rosti ultima parte în acord.

Renée, clipind des şi frecându-se la ochi cu mâinile ei grăsuţe, i se alătură lui Harper.

Loveau împreună apa, cu tonul vocilor ridicându-se şi coborând în ritmul în care trupurile li se ridicau şi coborau în valuri.

Mâinile lui Allie, împresurate de şuviţele de Solzu' Dragonului, începură să strălucească, o lumină gălbuie răspândindu-se de la încheieturi în sus şi pe sub tricoul ei îmbibat. Un nimb de luciu cald îi străluci de sub gluga fâşului portocaliu. Ochii îi erau brodaţi cu aur.

Lumina păru să o ia la goană de-a lungul degetelor ei subţiri şi trecu pe mâna lui Harper, care simţi căldura, o căldură adâncă, plăcută, urcându-i-se pe braţ şi pe tors, de parcă ar fi intrat încet sub un duş fierbinte.

Corpurile lor fumegau în apa îngheţată. Atunci când Harper o privi pe Renée, ochii femeii mai în vârstă ardeau. Bluza ei era sfâşiată la guler, iar gâtul îi purta un colier scurt de fire aurii sclipitoare.

— Ce facem cu Nick? strigă Allie atunci când terminară de cântat toate versurile de la „O linguriţă de zahăr".

— Nu te opri, zise Harper. El nu trebuie să fie treaz. Oricum nu ar putea să ne audă. Cântăm pentru Solzu' Dragonului, nu pentru el. Cântă, la naiba!

— E inutil!

— Eşti în viaţă?

— Da!

— Atunci ăsta-i scopul, îi zise Harper, după care nu mai putu rosti nimic.

O apucaseră contracţiile, unele teribile. Măruntaiele ei se strângeau, se relaxau, apoi se strângeau din nou. Mereu îşi dorise o naştere în apă. Nu cu mult timp în urmă, numai la asta se gândise.

Cântau „O linguriţă de zahăr" pentru a doua oară atunci când *The Maggie Atwood* se scufundă complet, cu un ultim şuierat, o răbufnire de fum şi un bolborosit zgomotos de bule.

Cântară „Chim Chim Cher-ee". Când uitară versurile, improvizau.

— Dam, dara-dam dum, dam dara-ra dim. Dim dara-ram, să înoţi în mare suge-o pulă tare, urlă Allie.

— Dă-mi-un pupat şi-ţi pot da şi un căcat, cântă Renée.

— Priviţi! zise Harper.

Nick strălucea alături de ele, prin puloverul lui. De sub glugă, i se răspândeau raze albăstrui. Apa se transforma în abur acolo unde îi atingea faţa lui rozalie, inocentă şi somnoroasă.

Începură din nou „O linguriţă de zahăr". Harper avea dureri mult prea mari ca să continue, totuşi. Strânse din dinţi şi îşi închise ochii, suportând încă o serie de contracţii. Când îi deschise, văzu *Mama Portabilă,* enorma ei geantă de voiaj, plutind pe lângă ei. Era deschisă şi începuse să se umple de apă. În timp ce Harper o privea, se răsuci lent şi ca prin ceaţă, în cerc, şi se afundă sub valuri, purtând tot ce pregătise ea pentru copil.

Ar fi vrut ca pasărea Phoenix să nu fi plecat. Mult timp, încă mai putuse să observe punctul luminos aruncând o rază intensă în orizontul întunecat, dar, la un moment dat – în jur de a treia rundă de „O torţă pe luciul apei" –, se pierdu din vedere. Să piardă punctul acela din dreptul ochilor păru la fel de mult ca pierderea speranţei. Nu-şi imagină de ce fusese nevoie să plece. De ce le-ar părăsi John. Acea pasăre uriaşă şi monstruoasă – încă mai era, cumva, John. Probabil că, în acea formă, era mai mult în esenţă John Rookwood decât fusese bărbatul care se scufundase împreună cu *Atwood.* Era *adevăratul* John: imens, mai cuprinzător decât viaţa, un pic caraghios, aproape invincibil.

Harper nu putu să îi spună lui Allie că nu se oprea din cântat pentru că John îi ceruse să trăiască. Voia să facă măcar atâta lucru pentru el.

Fuseseră o mulţime de lucruri pe care le-ar fi vrut pentru ei doi, plăceri simple casnice pe care începuse să şi le imagineze, deşi nu-şi propusese asta. Voise să aibă o dimineaţă leneşă de duminică în pat, cu lumina soarelui mângâindu-i. Voise să îşi pună mâinile pe şoldurile lui osoase şi să afle cum se simt la atingere. Voise să se uite cu el la cine ştie ce film vechi şi trist. Voise să iasă împreună la plimbare toamna şi să miroasă frunzele care le-ar fi foşnit sub tălpi. Voise să îl vadă când ţine bebeluşul în braţe şi să nu ia în seamă acea parte mai raţională a minţii ei care încerca să o convingă să dea copilul spre adopţie. Fusese convinsă că John Rookwood s-ar fi purtat minunat cu copilul. Voise ca el să aibă loc să respire aer curat şi fericire şi să se elibereze de vină şi de suferinţe şi de durerea trecutului. Voise mii de dimineţi în care să se trezească alături de el. Şi nu vor fi avut niciodată nimic din toate astea, şi totuşi *el* şi-a dorit ca ea să trăiască – el îi iubise pe toţi şi îşi dorise ca ei să trăiască *toţi* –, şi se gândi că îi este datoare să facă tot ce-i stă în putinţă ca să îi îndeplinească dorinţa.

Cântară „Romeo şi Julieta" şi cântară „Deasupra curcubeului". Allie cântă refrenul de la „Supravieţuind", în timp ce Renée îşi odihni vocea, apoi Renée cântă „Hey, Jude" în timp ce Allie şi-o odihni pe a

ei.

Atunci când Renée termină, aruncă o privire speriată către Allie.

— De ce face Harper faţa asta?

— Cred că vine bebeluşul, zise Allie.

Trecuse mult timp de când Harper nu mai fusese capabilă să cânte. Îşi smucea capul în sus şi în jos, într-un semn cu bărbia încleştat. Simţi bebeluşul – o durere densă, alunecoasă şi insuportabilă – făcându-şi drum în jos, prin ea. Simţi ca şi cum i-ar fi fost sfâşiate maţele şi scoase afară, pe rând.

— Aoleu, Hristoase, nu! zise Renée, cu vocea înghiţită de groază.

Harper avea dureri atât de mari, încât vedea scântei. Puncte negre şi fărâme argintii îi roiau în faţa ochilor. Avea o strălucire orbitoare în special în colţul ochiului drept, un puls auriu persistent. Îşi scuturǎ capul ca să o îndepărteze, dar nu dorea să dispară.

— Priviţi! spuse Allie şi apucă umărul lui Harper şi strânse tare. Priviţi!

Harper îşi întoarse capul ca să vadă înspre ce arăta Allie.

La început, Harper crezu că Allie era entuziasmată că venise răsăritul. O linie de bronz pâlpâia la orizont. Cerul dinspre est era înghesuit cu mase de nori umflaţi, pătaţi cu nuanţe de căpşuni şi lămâie.

Harper primi drept în faţă un val de apă şi clipi tare din ochii ei aprinşi. Pentru o clipă, văzu totul dublu, iar în distanţă erau două puncte luminoase, aurii. Apoi privirea îi reveni la o singură imagine şi putu zări un luciu cutremurător, sus în nori, crescând treptat. Nu se putu abţine. La vederea Phoenix-ului întorcându-se, îi tresăltă inima şi simţi o căldură care nu avea nimic de a face cu Solzu' Dragonului. Pentru o clipă, chiar şi crampele ei tăioase şi continue din abdomen începură să pălească. Clipi acum apa sărată care putea să fie la fel de bine şi oceanul, şi lacrimile ei.

Însă Allie nu arăta înspre Phoenix.

Arăta înspre velă.

O mare velă triunghiulară, cu un crab roşu stilizat, tipărit pe ea. Când barca trecu prin dreptul soarelui care se ridica, vela deveni un voal sclipitor de aur.

Barca avea la tribord o briză puternică şi era oblică la patruzeci şi cinci de grade, spuma mării împroşcându-se peste proră. Venea întins către ei, de parcă ar fi mers pe o şină de cale ferată aflată chiar undeva sub linia apei. Harper se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva alunecând cu o graţie atât de lipsită de efort.

Phoenix-ul plonjă în timp ce vâjâi pe lângă ei, la mai puţin de trei metri deasupra capetelor lor. În orele în care fusese plecat, pierduse din dimensiune, se contractase la nu mai mult de mărimea unui condor, şi totuşi tot trecu pe lângă ei cu sunetul de tunet al unui

camion. Peste ei se abătu o văpaie de căldură chimică, mirosind vag a pucioasă. O clipă, se apropie atât de mult, încât Harper ar fi putut să întindă mâna şi să îl atingă. Cu ciocul lui prelung şi coama de foc roşu, arăta, fără tăgadă, ca un cocoş mândru şi ridicol, care a primit, prin cine ştie ce fel, darul luminii.

Don Lewiston cârmuia pânzele, iar ambarcaţiunea lui albă şi lungă despică înspre ei cu toată viteza ultima sută de metri de valuri, tangonul balansându-se liber, iar vela zbătându-se şi încovoindu-se. El aruncă peste bord o scară din zale, iar când Nick începu să urce, el îşi întinse mâna lui osoasă, ajutându-l. Ochii lui albaştri clipeau cu ceva care nu era nici groază, nici mirare, ci ambele deodată şi încă pe atât… o emoţie pe care Harper o interpretă ca evlavie.

Se prăbuşiră pe punte, scuipând apă şi tremurând necontrolat, cu toţii. Niciunul dintre ei nu mai sclipea. Fiecăruia dintre ei li se opriseră strălucirile aproape imediat ce cuprinseseră cu ochii imaginea bărcii, Solzu' Dragonului cedând de parcă ar fi fost extenuat. Ultimele zece minute fuseseră cele mai grele. Frigul înţepa de parcă ar fi fost stropiţi cu acid – după care nu mai înţepase, iar amorţeala deveni şi mai rea ca durerea, omorând senzaţia pe care Harper o simţea în mâini şi picioare, târându-se către tot corpul. Până să îi tragă Don – un pescuit neverosimil, într-adevăr –, ea nu îşi mai putea simţi contracţiile.

Don plecă şi se întoarse imediat cu nişte prosoape, pături şi pulovere lăbărţate, împreună cu ceşti de cafea pentru Renée şi Allie. Pierduse din greutate, era sfrijit şi tras la faţă, cu singura culoare pe chipul lui cea roşiatică a nasului.

Harper avea apă în urechi şi o distraseră contracţiile, revenind rapid, aşa că nu reuşi să înţeleagă mare lucru din ce se zicea în jurul ei. Renée punea întrebări, iar Don îi răspundea pe un ton moale, pierdut, dar Harper nu prinse decât fragmente. Renée îl întrebase cum de a ajuns acolo, suficient de aproape încât să îi poată pescui din apă, şi el zise că stătuse în jurul coastei zile întregi. Ştiuse că o vor lua pe jos către Machias, pentru că auzise tot timpul vorbindu-se despre ei în halca de radio. Harper îşi imagină pe Don Lewiston ţinând la ureche o halcă de friptură prăjită, ca un telefon din carne, şi mai că nu izbucni în râs, înveselindu-se dintr-odată.

— Halca? întrebă Renée.

— Da d'amna, zise el.

Avea un bolovan de aparat amator de recepţie care prindea undele radio. Putea să audă semnalele venind de pe coastă şi ştiuse totul despre femeia care era monstruos de gravidă, mergând alături de femeia negresă, o adolescentă rasă în cap, un băieţel şi un bărbat grav bolnav, care se văita cu accent britanic. Grupul lor îşi făcea încet drum înspre Machias, unde urmau să fie procesaţi şi trimişi pe insula

Marthei Quinn.

Numai că Don ajunsese pe insula Marthei Quinn, navigase în jurul ei şi păşise pe ea şi părea că nu e nimic acolo în afară de praf bătut de vânt şi schelete înnegrite. Auzise la radio pe Martha – de mai multe ori – discutând despre pizzerie şi sala de clasă cu o cameră şi biblioteca oraşului, însă locul pe care ea îl descria nu mai exista de luni bune. Fusese pus la pământ.

Dacă Insula Marthei Quinn nu era un refugiu, atunci însemna că era o cursă, dar Don nu găsise o soluţie prin care să îi împiedice să intre în ea. Avea doar noţiuni vagi de navigare pe lângă ţărm şi poate – doar *poate* – ar fi reuşit să meargă la mal sub adăpostul întunericului atunci când Harper şi restul însoţitorilor s-ar fi apropiat de Machias, încercând să-i intercepteze şi să îi avertizeze. Însă apoi, în ultimele două zile, oamenii au încetat să mai emită noutăţi despre ei, iar el nu mai ştiuse unde se aflau şi ce se petrecuse. Stătuse ancorat lângă ruinele Insulei Marthei Quinn atunci când a văzut Phoenix-ul coborând dintre nori, ca un Lucifer căzând din rai. Don spuse că nu fusese sigur dacă fusese atras într-acolo sau gonit acolo.

Harper auzi acea ultimă parte doar distant. Simţea că măruntaiele îi erau răsucite pe toate părţile.

— Ce se întâmplă? întrebă Don Lewiston. Ce pastele mă-sii se-ntâmplă? Rahat. Rahat, nu-mi ziceţi!

— Respiră, Harper! urlă Renée. Inspiră, expiră! Vine bebeluşul! Totul gata-ntr-un minut!

Allie era între picioarele ei. Cumva, pantalonii de trening ai lui Harper fuseseră daţi jos, iar de la talie înspre tălpi era udă şi goală puşcă.

— Îi văd capul! strigă Allie. Dumnezeule mare! Împinge, femeie! Poţi s-o faci! Împinge, poţi, chiar acum!

Nick fugi şi îşi îngropă faţa în stomacul lui Don Lewiston. Harper îşi închise ochii şi împinse, simţind că îşi varsă intestinele pe punte. Putea mirosi un iz puternic, iute, sălciu, care putea fi marea sau putea fi placenta. Când îşi redeschise pleoapele pentru o clipă, văzu din nou pasărea Phoenix, acum nu mai mare decât un struţ, plutind pe apa liniştită de lângă barcă, cu aripile strânse pe lângă corp. El o privea calm, cu ochi de foc amuzaţi, o pată de petrol arzând pe întinderea oceanului.

Ea împinse. Ceva cedă. Se frângea, vintrele arzându-i cu un foc iute şi care o făcu să suspine de durere şi de naştere.

Bebeluşul flutură din mâinile lui grăsune şi ţipă. Capul lui o făcu pe Harper să se gândească la o nucă de cocos turtită, mânjită de sânge: un puf des de păr castaniu, lipit de un cap dolofan. Un şnur gras se legăna de stomacul ei, răsucindu-se pe punte şi revenind înapoi în ea însăşi.

Era o fată, desigur. Allie puse copilul în braţele ei. Tremura toată, şi nu de la frig.

Barca se legăna lent, iar bebeluşul se legăna în braţele ei. Cu o voce doar puţin mai ridicată de cea a unei şoapte, Harper îi cântă fiicei sale câteva versuri din „Romeo şi Julieta”. Pruncul îşi deschise ochii şi o privi cu nişte irişi care erau inele de aur sclipitori, cu Solzu’ Dragonului adânc răspândit în ea, înfăşurat chiar în miezul ei. Harper era mulţumită. Acum nu ar mai fi trebuit să o dea. Tot ce mai trebuia să facă era să îi cânte.

Razele soarelui se reflectau în muchiile albastre de oţel ale valurilor. Când Harper privi înspre Phoenix, nu mai rămăsese nimic în afara câtorva limbi de foc crestând apa. Scântei şi fulgi de cenuşă pluteau în aerul potolit şi răcoros, coborând înspre părul lui Harper, către braţele ei. Unii dintre fulgii de cenuşă căzură pe fiica ei, mânjindu-i o idee fruntea. Harper se aplecă şi o sărută acolo.

— Ce nume o să-i dai, Harper? întrebă Renée.

Dinţii lui Renée clănţăneau puternic. Tremura, însă ochii îi erau înghiţiţi de lacrimi, cu voioşie.

Harper îşi frecă degetul mare de fruntea fiicei sale, răspândind un pic din cenuşa aceea. Spera ca o parte din John să fie acolo, înăuntru. Spera să fie peste tot pe ea, peste tot pe amândouă, veghindu-le. Simţea că el deja o face.

— Ash{2}, zise Harper încet.

— Ashley? întrebă Allie. E un nume bun.

— Da, zise Harper. E. Ashley. Ashley Rookwood.

Renée îi povesti lui Don despre Machias, despre recenta lor deplasare cu barca şi despre bărbatul care îl împuşcase pe John.

Don îşi şterse gura cu podul palmei.

— O să vină după noi. Dar poate că nu chiar acum. Am putea avea un avans de vreo două’ş’patru de ore. Poate c-am vrea să folosim timpul ăsta ca să ne facem dispăruţi.

— Unde? întrebă Allie.

Don se lăsă într-un genunchi, ca să fie lângă Harper. Îşi strecură o mână din buzunar, cu un mic cuţit în ea, desfăcu lama şi o privi întrebător. Ea încuviinţă. El făcu o buclă din cordonul ombilical şi tăie din două mişcări. Un puls slab de sânge şi lichid amniotic ieşi printre încheieturile lui.

— An Tra, spuse el.

— Gesundheit, îi răspunse Renée.

Un colţ al buzelor i se ridică într-un zâmbet epuizat.

— E în inisheeră. Auzit pe la BBC World Service. Po’ s’ prind vreo trei’j de naţii diferite, într-o zi senină. Inisheer e o insulă din Irlanda, An Tra e oraşul. Opt mii de bolnavi. Sprijin complet al guvernului.

— Încă o insulă? zise Allie. De unde ştim că nu e o altă păcăleală?

— Nu ştim, spuse Don. Iar barca-sta nu-i echipată pentru un drum transatlantic. Am fi ai naibii de norocoşi dac-am reuşi. Al naibii de norocoşi. Da' e tot ce-mi vine mai bun.

Allie dădu din cap afirmativ, se răsuci pe călcâie şi îşi ridică privirile înspre înaltul cerului, la soarele care urca tot mai mult.

— Păi… Presupun că azi nu avem altceva de făcut.

În ce-o privea pe ea, Harper nu se simţi deloc neliniştită. Suferea de la durerea naşterii, însă era mulţumită. Norii aceia umflaţi se despărţeau, şi cerul dinspre est era aproape perfect, cu o nuanţă de albastru senină. Se gândi că părea o zi suficient de bună pentru navigat, şi îşi aminti că mama lui John fusese irlandeză. Mereu îşi dorise să vadă Irlanda.

Nick se puse în genunchi, ca să fie lângă ea. El se uită la bebeluş cu o privire dulce, absolut curioasă, apoi îşi mişcă mâinile, scriind în aer. Harper zâmbi şi încuviinţă, după care se aplecă mai mult şi îşi puse nasul pe cel al lui Ashley.

— Hei. Fratele tău mai mare are ceva să-ţi zică, spuse Harper. Zice *bună.* Zice că e încântat să ne cunoască şi bun venit pe Pământ. Zice că să fii gata să te distrezi, micuţo, pentru că e o dimineaţă strălucitoare şi aşa încep poveştile.

ÎNCEPUT PE 30 DECEMBRIE 2010
FINALIZAT PE 9 OCTOMBRIE 2014
JOE HILL, EXETER, NEW HAMPSHIRE.

CREDITE:

„Jungleland” de Bruce Springsteen, copyright © 1975 de Bruce Springsteen, reînnoit © 2003 de Bruce Springsteen (Global Music Rights). Reprodus cu permisiune. Copyright internaţional. Toate drepturile rezervate.

„Chim Chim Cher-ee” şi „A Spoonful of Sugar” din *Mary Poppins* de Walt Disney. Versuri şi muzică de Richard M. Sherman şi Robert B. Sherman © 1963 Wonderland Music Company, Inc. Copyright reînnoit. Toate drepturile rezervate. Folosite cu permisiune. Reproduse cu permisiune din partea Hal Leonard Corporation.

„Romeo and Juliet”. Versuri şi muzică de Mark Knopfler. Copyright © 1980 Straitjacket Songs Limited. Copyright internaţional. Toate drepturile rezervate. Reprodus cu permisiune din partea Hal Leonard Corporation.

„Candle on the Water” din *Pete’s Dragon* de Walt Disney. Versuri şi muzică de Al Kasha şi Joel Hirschhorn © 1976 Walt Disney Music Company şi Wonderland Music Company, Inc. Copyright internaţional. Toate drepturile rezervate. Reprodus cu permisiune din partea Hal Leonard Corporation.

Extras din *Fahrenheit* 451 © 1953, reînnoit 1981 de Ray Bradbury, reprodus cu permisiune din partea Don Congdon Associates, Inc.

Extras din *The Ministry of Fear* © 1943, reînnoit 1971 de Graham Greene, reprodus cu permisiune din partea Penguin Random House.

CODA:

„Şi ce-ar fi dac-ar mai fi încă un pic de povestit?” de Joe Hill. Copyright © Joe Hill. Pentru că mai e. Un băiat a văzut primul, un băieţel serios de şase ani, Caius, pe nume, care se plimba cu mama lui. O strânse de mână şi zise, arătând: „Uite, mama, o stea căzătoare”. Femeia, Elaina, ridică ochii în sus, îşi făcu palma căuş, privi intens către sud-vest şi văzu: forma unei bărci albe, cu pânzele umflate complet, cu imaginea stilizată a unui crab roşu imprimată pe ele. La prima vedere, păru să fie urmărită de o pală de foc, o faclă ca o cometă cu coadă care se ridica şi se năpustea şi plonja. Totuşi, pe măsură ce ambarcaţiunea străbătea iute valurile, Elaina observă că nu fugea de acea minge de foc, ci, în schimb, era acompaniată de o uriaşă pasăre din flăcări. Şoimul de foc îşi folosea văpaia ca să îndrepte aer cald înspre velă, mărind viteza bărcii până la un ritm ameţitor de iute, aproape periculos. Elaina zări o femeie cu păr blond, stând la

marginea provei. Femeia din depărtare salută cu o mână care strălucea de parcă ar fi purtat o mănuşă de lumină. Caius îi făcu înapoi cu mâna, propria-i palmă aprinzându-se ca o torţă, cu panglici verzui de foc ridicându-i-se din vârful degetelor. „Oamenilor nu le place când te făleşti, Caius”, îl avertiză Elaina, dar zâmbetul ei sugera că nu vorbise totuşi serios.

MULŢUMIRI:

Dacă mergi cu maşina până la capătul lui Little Harbor Road, în Portsmouth, New Hampshire, te va duce la ocean, însă nu vei găsi cărarea de nisip către Tabăra Wyndham. Am inventat locul. Multe alte puncte ale zonei, totuşi, sunt cam la fel cum le-am prezentat: Cimitirul South Street, South Mill Pond, Podul Piscataqua. Pe alocuri, am mai schimbat caracteristici, pentru a-mi servi nevoilor poveştii.

Unul dintre pericolele în a scrie pagina de mulţumiri e că există o probabilitate foarte mare de a lăsa pe dinafară pe cineva care a avut o contribuţie importantă. Când mi-am exprimat gratitudinea la sfârşitul romanului meu anterior, NOS4A2, am omis să menţionez cât de recunoscător sunt pentru conversaţiile mele ocazionale cu Dr Derek Stern. Terapia prin limbaj nu a mai fost la modă de o vreme încoace. Cine mai vrea să vorbească atunci când ai putea să iei pur şi simplu o pastilă, nu-i aşa? Dar psiho-farmacologia are limitele ei; nimeni nu îţi poate da o prescripţie cu o perspectivă îndelungată. Nu cred că aş fi terminat romanul anterior (sau acesta) fără sprijinul pieziş şi literat al dr-ului Stern.

Când lucrezi la o carte timp de patru ani, afli informaţii utile dintr-o grămadă de domenii. Mulţumesc dr-lui Marc Sopher, dr-lui Andy Singh şi dr-lui Brian Knab pentru răspunsurile pe care le-au oferit întrebărilor mele medicale. Acolo unde am greşit, nu daţi vina pe mine – când am avut ocazia să servesc povestea sau acurateţea medicală, am ales povestea. Ca să spun altfel, nu poţi să repui pe făgaş osul carpian dislocat al cuiva, deşi e o fantezie drăguţă. Copii, dacă vi se va întâmpla vreodată, duceţi-vă la camera de urgenţe şi pregătiţi-vă pentru operaţie. Astea fiind spuse, cea mai mare parte dintre procedurile medicale ale lui Harper sunt în limitele reale ale posibilului… inclusiv eliberarea presiunii asupra creierului Părintelui Storey cu o bormaşină de la Home Depot.

Un anumit număr de prieteni au citit o parte sau întreaga carte în stadiile incipiente şi au oferit sfaturi foarte utile: Chris Ryall, Jason Ciaramella, C. Robert Cargill, Lauren Buekes, Shane Leonard şi Liberty Hardy. Agentul meu pentru cinema, Sean Daily, şi soţia sa, Sarah, mi-au dat sprijin necondiţionat şi sfaturi excelente, după care Sean s-a întors pe călcâie şi a vândut drepturile de ecranizare către 21st Century Fox şi Temple Hill. Cele mai sincere mulţumiri către Steve Asbell, Isaac Klausner şi Wyck Godfrey, pentru că au pariat pe Harper şi pe John, şi către şeful lui Sean, Jody Hotchkiss, pentru că a pariat pe mine.

Editorului meu de la William Morrow, Jennifer Brehl, editorului

meu din Marea Britanie, de la Gollancz, Gillian Redfearn, sunt nişte creativi yin-şi-yang fără cusur. Fiecare pagină a acestei cărţi este mai bună datorită atenţiei lor sârguincioase. Kelly Rudolph şi Sophie Calder au complotat la campanii de promovare de nivel mondial. HarperCollins/ Morrow are o echipă criminală de profesionişti, care au muncit fără tăgadă pentru a face ca *Omul Focului* să strălucească. Include pe Kelly O'Connor, Tavia Kowalchuk, Aryana Hendrawan, Andrea Molitor, Maureen Sugden, Amanda Kain, Leah Carlson-Stanisic, Mary Ann Petyak, Katie Ostrowka, Doug Jones, Carla Parker, Mary Beth Thomas, o incredibil de muncitoare echipă de vânzări şi editorul Liate Stehlik. Trupa din UK nu este cu mai puţin formidabilă, începând cu David Shelley şi incluzând pe Kate Espiner, Jon Wood, Jen McMenemy şi toată echipa de marketing, Craig Leyenaar, Paul Hussey, bunul meu prieten Mark Stay şi toată echipa de vânzări de la Orion. Kate Mulgrew a recitat cartea în varianta audio, făcându-mă să sun instantaneu cel puţin de cinci ori mai cool decât sunt. Îi sunt datoare cu o sticlă de vin din cea mai bună. Mulţumirile mele către Laurel Choate de la Choate Agency, pentru cum s-au ocupat de afacerile mele, astfel încât să mă pot concentra pe partea creativă (i.e. distracţia cea mai mare).

Dragostea şi mulţumirile mele către Christina Terry, care s-a asigurat că mai ies din când în când din birou ca să mă relaxez în timpul lucrului la chestia asta. Toată dragostea din lume către tabăra King-Braffet, către Naomi şi părinţii mei, care, în gaşcă, în o mie de moduri, au făcut posibilă această carte şi îmi fac zilele să fie o bucurie deplină. Mai presus de orice, mulţumesc celor trei fii ai mei, care mă fac atât de fericit – vă iubesc, băieţi. Sunt extrem de recunoscător vieţii noastre împreună.

În sfârşit: la puţin timp după ce am terminat cea de a treia ciornă a romanului, prietenul şi agentul meu de douăzeci de ani, Mickey Choate – iubitorul soţ al lui Laurel – a murit de cancer de plămâni, la vârsta de cincizeci şi trei de ani. Nu ştiam că e bolnav. A ţinut numai pentru el. Prima dată când am aflat despre boala lui a fost atunci când Laurel m-a sunat să îmi spună că a murit. Nu a fumat niciodată şi alerga în fiecare zi, şi mi s-a părut nedrept. În ultima noastră conversaţie, tocmai ce terminase de citit *Omul Focului* şi mi-a zis că e de părere că e o carte a naibii de bună. Încuviinţarea lui a însemnat enorm de mult pentru mine; în acelaşi timp, urăsc faptul că atât de multe dintre discuţiile pe care le-am avut au fost despre mine şi despre scrisul meu. Mi-aş dori să fi vorbit cu el ceva mai mult. Mickey adora o masă bună la un restaurant nou deschis, şi mi-aş dori să fi avut o ultimă cină împreună, aşa încât să îi fi putut spune că eu cred că e un prieten al naibii de bun. Poate întoarcerea este un lucru drept, totuşi. Mickey m-a reprezentat pentru aproape un deceniu înainte să îi spun

că Hill nu este numele meu real de familie. Măcar am reuşit fiecare dintre noi să venim cu o adevărată surpriză unul celuilalt.

Te iubesc, Mickey. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să ocup un loc în viaţa ta.

DESPRE AUTOR:

Joe Hill este autorul cărţilor New York Times bestseller *NOS4A2, Horns* şi *Heart-Shaped Box* şi a volumului de povestiri *20th Century Ghosts.* De asemenea, este autorul seriei de benzi desenate *Locke & Key,* câştigătoare a premiului Eisner. Locuieşte în New Hampshire.

O epidemie globală determină combustie spontană la cei infectați, orașele cad pradă flăcărilor unul câte unul, iar nimeni nu știe de ce, cum și de unde a pornit. Doctorii o denumesc *Draco incendia trychophyton*, însă toți ceilalți îi spun Solzu' Dragonului, rezultatul unui spor extrem de contagios ce marchează trupul gazdelor în cruste de un negru-auriu splendid – totul înainte de izbucnirea în flăcări. Milioane sunt infectați. Nu există antidot. Nimeni nu e în siguranță.

Harper Grayson, o soră medicală dedicată și plină de compasiune, dar și pragmatică precum Mary Poppins, a tratat sute de pacienți înainte ca spitalul ei să ardă din temelii. După care a descoperit urmele crustei aurii chiar pe propria piele. Când epidemia a pornit, ea și cu soțul ei, Jakob, au făcut un pact: dacă se vor îmbolnăvi, își vor lua soarta în propriile mâini. Nu a fost însă pregătită pentru situația în care ar fi însărcinată. Acum, știind că au fost cazuri de mame care au născut copii sănătoși, ea trebuie să supraviețuiască cu orice preț.

Convins că soția sa l-a contaminat și pe el, Jakob ajunge la limita disperării și, în cele din urmă, o părăsește pe măsură ce comunitatea lor e cuprinsă de teroare. Din haosul creat se ridică nemiloasele Comandouri de Incinerare – auto-proclamate, înarmate și patrulând străzile și pădurile pentru a extermina pe cei care cred ei că poartă sporul. Și totuși Harper nu este pe atât de singură pe cât se temea: un străin misterios pe care l-a cunoscut în treacăt la spital, un bărbat purtând un costum galben și uzat de pompier, având tot timpul cu el o rangă, străbate ruinele din New Hampshire. Infectat cu Solzu' Dragonului, bărbatul e capabil să își controleze focul din-auntrul său, folosindu-l ca scut pentru a proteja pe cei vânați... și ca armă de răzbunare a celor nedreptățiți.

În lunile care urmează, în timp ce totul arde scăpat de sub control, Harper trebuie să afle secretele Pompierului înainte ca viața sa – și a copilului nenăscut – să se destrame în fum.

WWW.HEROSNET.RO
virtual project

{1} Asociaţia Naţională Portarmă (n. trad).
{2} Cenuşă (eng.) (n. trad).

Table of Contents

PROLOG
CARTEA ÎNTÂI PURTÂND
- 1 APRILIE
- 2 MAI-IUNIE
- 3 IULIE
- 4
- 5
- 6
- 7 AUGUST
- 8 SEPTEMBRIE
- 9
- 10
- 11 OCTOMBRIE
- 12
- 13
- 14
- 15

CARTEA A DOUA LASĂ-ŢI SCLIPIREA SĂ STRĂLUCEASCĂ
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7 NOIEMBRIE
- 8
- 9
- 10 DECEMBRIE
- 11
- 12
- 13

CARTEA A TREIA ALĂTURI DE DIAVOL
- 1 IANUARIE
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

10
11
12
13
14
15
CARTEA A PATRA OMUL MARLBORO
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CARTEA A CINCEA PRIZONIERI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CARTEA A ŞASEA PHOENIX
1 IANUARIE
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
CARTEA A ŞAPTEA FĂRĂ OAMENI DREPŢI

1 MARTIE
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
CARTEA A OPTA CÂND TOTUL CADE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CARTEA A NOUA MOTOR
1
2
3
4
5
6
7
8

9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
NAŞTEREA